

VELKÉ EVANGELIUM JANOVO

VNITŘNÍM SLOVEM OD OTCE SVĚTLA OBDRŽEL A NAPSAL

JAKOB LORBER

DÍL PRVÝ

Překlad z němčiny podle pátého vydání z roku 1930
Ze sbírky spisů vydaných Novosalemskou společností
Bietigheim – Württemberg.

Přeloženo se svolením Neu – Salems – Gesellschaft Bietigheim – Württemberg.

Přeložil prof. Ing. Vincenc Kroužil

PŘEDMLUVA VYDAVATELŮ

Za všech časů bývali čistí, Bohu oddaní lidé, kteří slyšeli v srdci hlas Božího Ducha. Známe všichni přemnohá místa Starého Zákona, kde praví prorok:

„I pravil Hospodin ke mně.“

A toto vnitřní spojení mezi Bohem a člověkem, jak nám o něm podávají zprávu Mojžíš, Samuel, Isaiáš a jiní proroci a osvícenci Starého a Nového Zákona, že by v naší době nebylo již možné? Což není Pán Bůh od pravěku stále týž a nejsou také lidé dneška stále ještě v podstatě stejní jako tehdy? - Bylo by zajisté proti všemu rozumu předpokládat, že by Bůh mluvil jen k Mojžíšovi a k apoštolům, nikdy však předtím ani potom k Svým lidským dětem a že by v Bibli bylo dáno uzavřené veškeré zjevení. Jen v literu věřící mohou být takového mínění!

Víme také z mnohých spolehlivých svědectví a písemných pramenů, že vnitřní slovo jako prostředek Božího zjevení dávalo „dětem výšiny“ již před Mojžíšem Světlo a poučení - např. skrze Enocha - a že toto slovo také ve dnech poapoštolských občerstvovalo ty, kteří je v čisté touze hledali. Jako svítící stuha se táhne zvěst o vnitřním slově dějinami staletí pokřesťanských. Význam vnitřního zjevení pro člověka poznávali a zdůrazňovali jak církevní otcové jako Hieronimus a Augustinus, tak také středověcí mystikové jako Bernard z Clairvaux, Tauler, Suso a Tomáš Kempenský. Také mnozí svatí katolické církve, dále Jakob Böhme a v pozdější době severský věstec Immanuel Swedenborg, dostávali zjevení vnitřním slovem. A je známo, že Jan Tennhard vydal roku 1712 v Norimberku „Poučení o vnitřním slově Božím“ opřené o hojně zkušenosti.

Je přece od Pána Ježíše „živým slovem Božím“ zaslíbeno: „Kdo zachovává Má přikázání (pokory a lásky) tenť jest, který Mne miluje. Kdo Mne však takto miluje, toho bude milovat Můj Otec a také Já ho budu milovat a jemu se zjevovat.“ Jan 14,21 Také řekl dále: „Svatý Duch Kterého vám pošle ve jménu Mém Otec bude vás všemu učit a připomene vám vše to, čemu jsem Já vás (jako Ježíš za Svých pozemských dnů učil.“ (Jan 14,24)

NOVÉ ZJEVENÍ PRO NYNĚJŠÍ DOBU:

Duchovním proudem vnitřního slova nemohlo se ovšem zabránit, aby nebyl průběhem staletí sebeláskou a světskou láskou lidstva zatemněn a ponenáhlu takřka stráven největší dar Světla, uštědřený lidem od Otce v Ježíši. Ježto se lidé v převážné většině nedali vésti Duchem Božím a chtěli raději následovat své sobecké a svémocné pudy, rozprostíral se nad nimi během času víc a více stín duchovní noci. A úplné odpadnutí od víry a lásky k Bohu (vzdor Bibli a církvi) učinilo pro naši dobu nutným nové velké Zjevení lásky a Vůle Boží.

Otec Světla, předpokládaje neblahý vývoj světa, vyvrcholivší ve velké světové válce, podával toto velké Nové poselství během uplynulého století u různých národů Země tím, že skrze proroky a jiné osvícence hlásal starou pravou nauku Ježíše Krista - náboženství lásky.

Nejobsažněji a nejmocněji vzešlo toto Nové poselství v německém jazyce v letech 1840-1864 skrze prostého duševně čistého muže, Jakoba Lorbera, jemuž se dostalo vnitřním slovem Ducha neporovnatelně důkladných zpráv Boží Bytosti, o stvoření, o plánu spasení a o cestě k věčnému životu.

JAKOB LORBER :

O životě tohoto nástroje Boží lásky a milosti máme krátký spolehlivý životopis Karla Bohumíra rytíře z Leitnerů^{1*} vrstevníka a přítele Jakoba Lorbera.

Podle toho se Jakob Lorber narodil 22.července 1800 s malé vesnické obci Kaniša u Mariboru ve Štyrsku.

Jeho otec, Michael Lorber, byl chudý vinař německého původu. Ježto jeho venkovská držba (dvě vinice) nestačila k výživě rodiny, byl nucen vydělávat si v zimě chléb v okolních obcích jako vedoucí malé hudební kapely.

Malý Jakob projevil záhy probudilou vyrovnanou živou povahu, naučil se od otce a místního učitele v hudebně veselém Štyrsku již jako dítě brzo hrát na všechny známé nástroje: cim-

¹ Jakob LORBER od K.G. z Leitnerů, Novosalemské nakladatelství, Bietigheim – Württemberg.

bál, lesní roh, housle a později varhany. Také se u něho objevily jiné dary ducha, takže učitel a zbožná matka říkali: „Ten se musí státi buď učitelem anebo farářem !“

V domě rodičů se šetřilo, aby mladý syn mohl být poslán na lepší školy do Mariboru a později do zemského hlavního města Štýrského Hradce. Za velkého strádání a tím, že tento pilný žák dával mladším druhům kondice a vyučoval hudbě, šlo to s dobrým úspěchem až do nejvyšších gymnasijských tříd. Tu však životní nesnáze přinutily mladého muže, aby zanechal studií a vydělával si chléb jako domácí učitel v jedné vážené štýrskohradecké rodině. S ušetřenými prostředky mohl po několika letech dokončit vzdělání potřebné k učitelskému úřadu na vyšších školách; tehdy bylo Jakobovi Lorberovi právě 30 let.

Zatím však stará láska k hudbě uchvacovala vždy víc a více celou jeho mysl a bytost. A když Lorber za pomoci svého přítele, hudebního skladatele Anselma Hüttenbrennera, uslyšel a osobně poznal známého houslistu Paganiniho - ano, dostalo se mu od něho i jistého vyučování - tu zanechal tento duševně čilý muž učitelské povolání a věnoval se zcela hudbě. Vyškolil se ve hře na housle ve velmi dovedného mistra a napsal také sám různé hudební skladby, které došly povšimnutí dobrých znalců.

Ale ani tato činnost nemohla naplnit mnohostrannou a přemýšlivou duši Jakoba Lorbera. Až příliš útočily na něho věčné otázky lidského pokolení, týkající se smyslu a účelu života, tajemství Boha a stvoření. Zvláště hvězdný svět ho zajímal. Sestrojil si sám dalekohled, aby se ponořil do hlubin jiskřící se noční oblohy. A v knihách osvícených vrstevníků, jimiž byli Julius Kerner, Jung-Stilling, Swedenborg, Tennhardt, Kerning a jiní, jakož i především v knize knih Bibli, hledal objasnění o duchovním, smrtelníky povždy tušeném neviditelném světě a jeho významných souvislostech s naším pozemským bytím.

Tak uplynulo Jakobu Lorberovi další desetiletí, aniž to se svými dobrými dary přivedl k nějakému pevnému životnímu postavení a k pozemskému majetku. Patřil vůbec do tohoto světa, kde se vše plahočilo a rvalo o hrst prachu? Nebyl cizím hostem na této Zemi? Často to tak připadalo tomuto v sebe obrácenému muži.

POVOLÁNÍ:

Když bylo Lorberovi 40 let, tu pamětihodná událost oznámila náhle tomuto na Zemi cizímu muži, co s ním zamýšlejí nebeské mocnosti.

Bylo to v březnu roku 1840, když Lorber obdržel z Terstu nabídku, aby převzal v tomto tehdy velmi významném městě na modrém Adriatickém moři místo kapelníka, které by mu skýtal příjemné zaměstnání a dobré pozemské živobytí. Zrána 15. března, když Lorber pln naděje a radosti chtěl povstati s lůžka a konal právě svou ranní modlitbu, uslyšel v prsou na místě srdce zaznít zřetelně hlas, který k němu zvolal: „Vstaň, vezmi pisadlo a piš!“

Ohromen uposlechl tohoto hlasu, vzal pero a napsal slova, která ke svému úžasu slyšel v srdci jakoby nanejvýš jasně vyslovený myšlenkový proud.

To, co podivně slyšel a přesně napsal, znělo takto:

„Takto praví Pán pro každého; a je to pravdivé, přesné a jisté:

Kdo chce mluvit se Mnou, ať přijde ke Mně a já mu vložím odpověď do srdce. Avšak jen čistí, jejichž srdce je plné pokory uslyší zvuk hlasu Mého.

A kdo přede vším světem Mně přednost dává, Mne miluje jako něžná nevěsta ženicha svého, s tím budu ruku v ruce kráčet; bude Mne povždy zřít jako bratr bratra a jako jsem Já ho již od věčnosti zřel, dříve ještě nežli byl.“

Když Jakob Lorber uslyšel tato slova a nanesl přesně na papír, byl zcela rozehvěn a slzy mu stékaly po lících. Uznal Nejvyšší hodným jeho, nepatrného hříšného člověka, dáti mu jako prorokům Starého a Nového Zákona poselství pro lidstvo? Skromný, pokorný muž mohl sotva tomu věřit. Ale hlas mluvil se vši jasností mocně a neodolatelně dále. A tak musel Lorber znovu uchopit pero a psáti dále co bylo k němu mluveno. Byla to celá kapitola plná nejnádhernejších nauk božské lásky a moudrosti. A druhého dne šlo to dále, kapitola za kapitolou. Zdálo se, že toho bude celá kniha!

Mohl a směl se omilostněný vyhnout tomuto podivuhodnému hlasu? Měl se odřící nasloučání a psaní toho, co slyšel? - Ne! - Ale co ta věc v Terstu? To krásné, dávno vytoužené životní postavení? Nebyla to šílenost vzdáti se tohoto jistého chleba, tohoto váženého postavení,

tohoto pevného pozemského povolání pro nějaký ten nepochopitelný hlas z nitra, který přišel jakoby z hvězd?

Co tu volit? jisté světské povolání, které přinášelo chleba k zaopatření - anebo tajuplný úkol nebe, který jistě nevynášel ani fenik, zato však nepochybně zneuznání, pronásledování a dokonce snad - jak se stalo tak mnohému proroku - smrt! Dny a hodiny k rozhodnutí uplynuly. Lorber musel svou cestu do nabízeného místa nastoupit anebo nechat příznivou životní vyhlídku padnout. Byla to nejvyšší zvláštní peprná mocná zkouška.

VNITŘNÍ SLOVO DUCHA:

Ale povolaný ve zkoušce obstál. jeho srdce netoužilo po penězích a statcích a vážnosti mezi lidmi. Vábícího světského postavení se odřekl a od tohoto dne zasvětil svůj celý život ještě 25 let službě onomu božskému hlasu srdce.

Každého jitra den co den sedával u malého stolku, v zimě těsně u kamen, ve skromném mládeneckém příbytku - také se pro svůj úkol zřekl štěstí manželského - a psal zcela v sebe obrácen mírnou rychlostí, ale bez přestávky v psaní, anebo aniž by zlepšoval nějaké místo v tom co napsal, jako někdo, jemuž někdo jiný něco diktuje.

O tomto vnuknutí tichým hlasem vnitřního slova Ducha napsal Lorber v pozdějších letech jednomu příteli toto:

„Pokud se týče toho jak se slyší vnitřní slovo, mohu, mluvě o sobě samém říci jen to, že slyším nejsvětější slovo Páně vždy v krajině srdeční jako nejvyšší světlou myšlenku jasně a čistě jako vyslovená slova. Nikdo sebeblíže u mne stojící, nemůže nic z tohoto hlasu slyšet. Mně však zní tento hlas milosti jasněji nežli každý sebezvučnější tón. - To je však také vše, co vám mohu říci ze své zkušenosti. - Ale nedávno se obrátila skrze mne na Pána, Pánu jistě nejvyšší oddaná žena a dostalo se jí odpovědi, kterou vám zde doslovně sděluji. Zněla:

„To, co nyní koná Můj pozemsky velmi nuzný sluha, mohli by vlastně konat všichni Moji opravdoví vyznavači. Neboť všem platí slovo evangelia: „Vy všichni musíte být Bohem vyučováni! Koho nevychovává Otec, ten k Synu nepřijde!“ To však praví tolik jako: Musíte svou účinnou živou láskou ke Mně a z ní ke každému potřebnému bližnímu dojít k vnitřní moudrosti z Boha! Neboť pravou účinnou láskou každého jsem totiž Já Sám v jeho srdci právě tak jako je živý paprsek slunce účinně v každé rosné kapce, v každé rostlině a ve všem co nosí Země. Kdo Mne tedy v pravdě nadevšechno ze všech svých sil miluje, toho srdce je také plné Mého životního plamene a jeho nejjasnějšího světla! Že tím musí vzniknout mezi Mnou a člověkem Mne nadevšecko milujícím stálý a nejvyšší jasný styk, to je zrovna tak jasné jako to, že zdravé pšeničné zrno v úrodné zemi musí pod teplým slunečním paprskem vzrůst v požehnaný plod. - Že toto za splnění podmínek v evangeliu stanovených je s lidmi skutečně možné, za to ručí tento Můj sluha jako svědek před tebou! - Ale také to ti pravím: Pouhým uctíváním a sebehlubším obdivováním Mé božské dokonalosti se tu nic nepořídí! Takových tak zvaných zbožných křesťanů je ve světě spousta a přece dosahují málo anebo nic. - Vše však záleží na tom, aby byl ten, kdo chce v sobě dospět k Mému živému slovu, úplně uskutečňovatelem Mého slova. - Zaříd se podle toho ty i každý!“

Zde máte, milý příteli, zodpovědenu pokud možno zevrubně svou otázku a bylo by ode mne, ubohého hříšníka, opovážlivé říkat o tom ještě více. Jakob Lorber.“

SPISY NOVÉHO POSELSTVÍ:

Tak tedy vzniklo během let 1840-1864 (smrt Lorberova) poněmhu mnoho svazků, v nichž byly z nejvyšší sféry jasně podány a vysvětleny nejdůležitější a nejhlubší otázky o Bohu, stvoření a věčné spáse.

Z mocného základního světla věčné Boží lásky byly objasněny všechny zjevy a záhady bytí. Celé stvoření bylo vyloženo jako mocný postup vývoje nesamostatných a nedokonalých tvorů k úplně svobodným, nebesky uzralým dětem nejvyššího Ducha Boha Otce a tento duchovní vývojový pochod byl osvětlen na všech jeho stupních v celém tomto, jakož i v nekonečném onom světě.

Nejzácnější z těchto knih a spisů jsou:

Domácnost Boží (Die Haushaltung Gottes), Mládí Ježíšovo (Die Jugend Jesu), Duchovní Slunce (Die geistige Sonne), Biskup Martin (Bischof Martin), Robert Blum, Země a Měsíc (Erde und Mond), Přirozené Slunce (Die natürliche Sonne), Vysvětlivky textů (Schrifttex-

terklärungen), Třídenní výjev (Die Dreitagesscene), Korespondence Ježíše s Abgarem (Briefwechsel Jesu mit Abgarus), List apoštola Pavla obci v Laodiceji (Brief des Apostoles Paulus an die Gemeinde zu Laodizea)

HLAVNÍ DÍLO JAKOBA LORBERA

korunování celého poselství - tvoří však desetisvazkové
VELKÉ EVANGELIUM JANOVO

(Das Grosse Evangelium Johannes) - zvané DÍLO JANOVO (Johannes Werk), protože k nám mluví ve vysokém duchu lásky učedníka Jana a jeho biblického evangelia. V tomto nádherném evangeliu jedinečného významu máme podle zaslíbení v biblickém evangeliu Janově kap. 14, 26 zevrubně a hluboce duchovní líčení všeho toho, čemu Ježíš ve třech letech Svého pozemského učitelského úřadu učil a co konal. Z hojnosti toho, co je naznačeno v Janovi 21, 25 odhalila zde Boží Láska lidem k jejich osvícení a záchraně nesmírně velké věci. Všechny záhady Osoby a pravé nauky víry a lásky Ježíše Krista jsou v této velkolepé knize Zjevení řešeny. Stvoření stojí před námi jako mocný vývojový postup s nejnádhernějšími duchovními cíli spásení, jasně a mocně odůvodňujíc a vysvětlujíc nauku lásky a spásení Ježíše Krista. A všechny životní otázky nalézají v tomto Božím slově své úplně přesvědčující oblažující vysvětlení. - Vedle Bible nemá veškeré písemnictví světa významnější knihy!

Spisy Jakoba Lorbera, které - z bázně před násilností úzkoprsého věku - ležely ukryty v divadelní komoře a později na popud lékaře a básníka Justina Kernera byly dílem tištěny, vydává a rozšiřuje po léta podepsaná společnost nakladatelství

NEU-SALEMS-VERLAG, BIETIGHEIM - WÜRTTEMBERG.

Zde v Bietigheimu jsou také uschovány prvopisy onoho omilostněného „služebníka - písaře Páně.“ A užasne každý, že zde jsou skutečné mnohé objemné svazky a sešity, v nichž je sepsáno v plynulém rukopisu bez jakýchkoliv podstatných oprav všem lidem poselství, jakého vedle Bible není rovného.

Sklonil Se zde skutečně Nejvyšší Svým živoucím Slovem ke smrtelníku? Uskutečnilo se tu něco velkého, podivuhodného?

LÁSKA, MOUDROST A OBLAŽUJÍCÍ MOČ ONĚCH SPISŮ
PODÁVÁ O TOM VÝMLUVNÉ SVĚDECTVÍ.

Kéž by toto poselství splnilo svůj účel také tímto po páté do světa vyslaným dílem a přineslo do srdcí světlo z nebes, jakožto vzácný pokrm věčného života.

Léto 1930.

Novosalemská společnost z.s.
Bietigheim - Württemberg.

ZASLÍBENÍ

KDO MÁ MOJE PŘIKÁZÁNÍ A ZACHOVÁVÁ JE, TENŤ JEST, KTERÝŽ MNE MILUJE. KDO VŠAK MNE MILUJE, MILOVÁN BUDE OD OTCE MÉHO A TAKÉ JÁ BUDU JEJ MILOVAT A ZJEVÍM SE JEMU.

UTĚŠITEL PAK, DUCH SVATÝ, KTERÉHOŽ POŠLE OTEC VE JMÉNU MÉM, POUČÍ VÁS O VŠEM DALŠÍM A PŘIPOMENE VÁM VŠECHNO, CO JSEM VÁM ŘÍKAL.

(JAN 14, 21 a 26)

VYSVĚTLENÍ biblického

EVANGELIA JANOVA

KAPITOLA 1.

1. **Krátký úvod k porozumění hlubokého smyslu duchaplných slov evangelia Jana, „miláčka našeho Pána a Spasitele Ježíše. JAN kap. 1, verše 1-5.**
-

PŮVODNÍ TEXT .:

1. **Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh.**

VYSVĚTLENÍ:

1) Tento verš byl příčinou spousty všelikých mylných výkladů; ba dokonce naprostí neznabozi používali tohoto textu právě k tomu, aby jím tím jistěji popírali Mé Božství, ježto Božství vůbec zavrhovali. Nebudeme však nyní znovu uvádět takové chytačky, čímž by se zmatek ještě zvětšil, místo aby se zmenšil, nýbrž přijdeme pokud možno ihned s nejkratším vysvětlením; toto vysvětlení samo jako Světlo ve Světle světla bude samo sebou vyvracet a potírat omyly.

2) Jeden hlavní důvod neporozumění takových textů je ovšem bohužel ve velmi nedokonalém a nesprávném překladu Písma z původního jazyka do jazyků přítomné doby; ale je to tak dobře. Neboť kdyby nebyl duch takových textů tak dobře skryt jak je, dávno by již bylo to nejsvětější v nich nanejvýš znesvěceno, což by bylo největším zlem pro celou Zemi; takto se však hlodalo jen na kůře a nemohlo se dospět k živé svaté věci.

3) Nyní je však na čase ukázat pravý vnitřní smysl takových textů všem, kteří jsou toho hodni; nehodnému to však přijde draho, neboť při takové příležitosti nedám se Sebou žertovat a dohadování se, nikdy nepřijmu.

4) Po této nutné připomínce následuje nyní vysvětlení; jen k tomu ještě poznamenávám a pravím, že tu půjde jen o vnitřní duševno-duchovní smysl, nikoli však také o nejnuitnější nejčistší smysl nebeský. Ten je příliš svatý a může být dán neškodně pro svět jen těm, kteří jej hledají životem podle slov evangelia. Pouze vnitřní duševno-duchovní smysl lze však snadno nalézt leckdy již správným překladem přiměřeným době, což se nyní ihned ukáže při vysvětlování prvního verše.

5) Velmi nesprávný a vnitřní smysl velmi zastírající je výraz „na počátku“, neboť tím by se mohla popírat a v pochybnost uvádět dokonce i věčná jsoucnost Božství, což také učinili někteří starší světští mudrci, z jejichž školy vyšli také vlastně soudobí neznabozi. Podáme-li však tento text správně, objeví se obal velmi tenký a nebude nesnadné zcela dobře a mnohdy velmi přesně postřehnout takovým lehkým obalem vnitřní smysl.

6) Takto však nechť zní správný překlad: V Prazákladu nebo také v Prapříčině (všeho Bytí) bylo Světlo (velká svatá tvůrčí Myšlenka, podstatná Idea). Toto Světlo nebylo jen v Bohu, nýbrž také u Boha, t.j. Světlo vystoupilo jako bytostně viditelné z Boha a bylo tedy nejen v Bohu, nýbrž i u Boha a oblévalo jaksi to prabožské Bytí, čímž se již jeví být položen základ k budoucímu vtělení Boha, což se stane také již samo sebou zcela jasně zřejmé z příštího textu.

7) Kdo anebo co tedy vlastně bylo toto Světlo, tato velká Myšlenka, tato nejsvětější základní Idea všeho příštího, bytostného, nejsvobodnějšího Bytí? - Nemohlo to být nic jiného než právě Bůh Sám, protože v Bohu, skrze Boha a z Boha nemohlo se objevit nic jiného nežli jen Bůh Sám ve Svém věčně nejdokonalejším Bytí; a tak může tento text znít také takto:

- 8) V Bohu bylo Světlo, to Světlo prolévalo a oblévalo Boha a Bůh Sám byl tím Světlem.

2. To bylo na počátku u Boha.

9) Je-li nyní prvý dostatečně objasněný verš snadno pochopen každým, kdo má jen trochu světla, vysvětluje se druhý verš sám sebou a dosvědčuje jen, že výše popsání Slovo neboli Světlo aneb velká Myšlenka tvořit nevznikla jako následek Božího Prabytí, nýbrž je stejně věčná s Bohem jako Bůh Sám a neskrývá v Sobě tudíž nikdy nějaký proces někdejšího vznikání, proto

se tedy jaksi na dosvědčení vysvětluje: To bylo na počátku aneb v Prazákladu všeho Bytí a všeho pozdějšího vznikání jako Prazáklad Sám u Boha, v Bohu a z Boha, tedy Samo skrz naskrz Bůh.

3. Všechny věci skrze Ně učiněny jsou a bez Něho nic není učiněno, což učiněno jest.

10) V tomto verši se dosvědčuje jen jaksi uskutečněné a patrné to, co se tu již v prvním verši jasně líčilo jako SLOVO aneb SVĚTLO v Prazákladu všeho Bytí a vznikání úplně přítomné, avšak ještě neuskutečněné jako již vyšlé.

11) Má tedy tento třetí verš čistě podaný znít takto: Všechno bytí vzešlo z tohoto Prabytí, Které v Sobě Samém je skrz naskrz věčným Prazákladem Svého Bytí. Světlo, Slovo a Vůle tohoto Bytí vystavily ze Sebe Sama Své nejvyšší vlastní Světlo, Svou pravěčnou Myšlenku stvoření do pevného viditelného jsoucna a v celém věčném nekonečnu není nic, co by nebylo vzešlo z téhož Prazákladu a toutéž cestou ve zjevné a viditelné jsoucno.

12) Kdo nyní úplně pochopil tyto tři zcela jasně vysvětlené verše, tomu je verš 4. již sám sebou jasný.

4. V Něm Život byl a ten život byl světlo lidí.

13) Rozumí se již samo sebou, že Prabytí všeho bytí, Světlo všeho světla, Pramyšlenka všech myšlenek a idejí, Prátvar jako věčný Prazáklad všech tvarů nemohl být za prvé beztvarý a za druhé smrtí, protože smrt znamená vlastně pravý opak všeho jakkoliv utvářeného bytí. V tomto Slově neboli Světle aneb v této velké Myšlence Boží v Bohu a vlastně v Bohu Samém, byl tedy nejdokonalejší Život. Bůh byl tedy skrz naskrz v Sobě a ze Sebe pravěčný nejdokonalejší Praživot a toto Světlo neboli Život vyvolalo ze Sebe bytosti a toto Světlo aneb tento Život bylo světlem a tedy také životem v bytostech z Něho vzešlých lidech; a tyto bytosti a lidé byli tedy úplně obrazem Prásvětla, které v nich bylo podmínkou bytí, světla a tedy také života, úplně podobného věčnému Prabytí.

14) Jelikož však Praživot Boží je a musí být naprosto svobodný, jinak by to nebyl vůbec život, tentýž život musí však být rovněž ve stvořených bytostech jeden a týž, jinak by to také nebyl život a jako takový by také nebyl bytím, pak je tedy až příliš jasné, že stvořeným bytostem, lidem, mohl být dán jen úplně nejsvobodnější život, který se musel sám cítit jako úplný (nezkrácený), ale právě z tohoto pocitu musel také postřehovat, že nepochází sám ze sebe, nýbrž že vzešel jen jako úplně stejný z Boha, podle Jeho věčně všemohoucí vůle.

15) Toto postřehování se muselo vyskytovat ve všech stvořených bytostech stejně jako poznávání, že jejich život a bytí musí být úplně podobné Bohu, jinak by zase neměli ani život ani nějaké bytí.

16) Zkoumáme-li však tuto okolnost důkladněji, pak se ukáže, že se ve stvořených bytostech musí nutně setkat dva pocity a to za prvé a především pocit bohopodobnosti neboli Prásvětla Božího v nich a za druhé právě z tohoto Světla však potom také nutně pocit časového vzniku Pravulí Stvořitele.

17) Prvý pocit staví tvora bezpodmínečně na roveň Stvořiteli a jakoby vzešel ze sebe úplně nezávisle na věčném Prazákladu, jakoby jej takřka obsahoval a choval v sobě samém; druhý z prvního pocitu nutně vyplývající pocit života musí se však nicméně považovat a posuzovat jako vyšlý z vlastního Prazákladu a teprve postupem času jako v sobě samém jakožto svobodně projevený a tudíž na hlavním Prazákladu velmi závislý.

18) Tento upokojující pocit činí však první výsostný pocit rovněž pocitem pokory, což je ovšem pro výsostný pocit nanejvýš a nevyhnutelně nutnou věcí, jak se zcela ukáže dále.

19) Výsostný pocit se mocně brání takovému ponížení a chce ten druhý pocit potlačit.

20) Takovým bojem pak vzniká hněv a nakonec nenávisť k Prazákladu všeho bytí a z toho k nízkému pocitu pokory anebo pocitu závislosti; tím se však potom ochromuje a zatemňuje výsostný pocit a z Prásvětla ve stvořené bytosti se pak stává noc a temnota. Tato noc a tato temnota sotva pak již poznává v sobě Prásvětlo a tak se jako slepá a přesto přítom samostatná vzdaluje od Prazákladu svého bytí a vzniku a ve své zaslepenosti Ho nepoznává.

5. A to Světlo ve tmě svítí, ale tma Ho nepojala.

21) Proto ať potom toto Prásvětlo svítí v takové noci jakkoliv, noc však, jež sice vznikla též ze Světla, nemá již řádného zraku, proto nepoznává Světlo, které přichází do takové noci, aby ji přetvořilo zase v pravé Prásvětlo.

22) Takto jsem přišel tedy také **Já** jako věčné Prabytí všeho bytí a jako Prasnvětlo všeho světla a života do světa temnoty k těm, kteří byli ze Mne; ale oni Mne nepoznali v noci svého zesláblého výsostného pocitu!

23) Tento 5. verš poukazuje totiž právě na to, jak přicházím, podle původních způsobů a vztahů a v nich, jako zcela Týž, Kterýž jsem byl od věčnosti, do tohoto světa Mnou a ze Mne stvořeného a tento svět Mě nepoznává jako své nejvlastnější Prabytí.

24) Ale Já jako Prazáklad všeho bytí musel jsem ze Svého pravěčného Všesvětla vidět, jak výsostný pocit jako Prasnvětlo v lidech ustavičným bojem stále více ochaboval a slábl a tudíž se jako životní světlo také zatemňoval a nakonec zcela tak zatemnil, že by Mne lidé, kdybych k nim přišel v podobě ze Mne jim dané nepoznali, aspoň velmi mnozí ne, zvláště kdybych k nim přišel dočista jako Deus ex machina (náhle se objevivší Bůh) zcela neočekávaně a nepřipraveně v omezeně lidském tvaru a musel pak Sám Sobě přičíst, kdyby Mne lidé, nepřipravení na takový Můj příchod, nemohli vůbec poznat.

25) Ano, to jsem zajisté od věčnosti věděl a proto jsem dával tisíci věstci (proroky), kteří neztratil v boji Světlo, předpovídat lidem již od prvopočátku jejich odloučenosti ode Mne až do Mého uskutečněného příchodu, právě takovýto Můj příchod a dal přesně označit způsob, ba dokonce místo a dobu Mého příchodu a při Svém uskutečněném příchodu jsem dopustil velká znamení a probudil jsem muže, v němž se ubytoval vysoký praduch, aby hlásal slepým Můj příchod a úplnou přítomnost na Zemi.

---

2. Vysoký duch (Michael) vtělený jako Jan Křtitel svědčí a Pánu. Základní nauky: O podstatě Boha. člověka a jeho poměru k Bohu. O pádu člověka a o mimořádných Božích cestách k jeho spasení.
JAN 1. 6-13.

---

6. I byl Bohem poslán muž jménem Jan.

1) Tento muž jménem Jan kázal u Jordánu pokání a obrácené křtil vodou. V tomto muži žil duch proroka Eliáše a byl to právě týž andělský duch, který porazil v prvopočátku Lucifera a později zápasil právě s týmž Luciferem na známé hoře o mrtvolu Mojžíšovu (tedy Michael - vyd.)

7. Ten přišel jako svědek (shora), aby svědčil o tom Světle, aby všichni (lidé bez Světla) uvěřili skrze něho (to jest aby skrze jeho světlo poznali Prasnvětlo, které k nim přišlo).

2) Přišel jako starý a nový svědek shora, t.j. z Prasnvětla jako světlo, aby svědčil o Prasnvětle, o Prabytí Boha, které nyní Samo vzalo na Sebe tělo a přišlo ve zcela stejném lidském tvaru jako Sám Člověk k Svým lidem, kteří jsou z Něho, aby je v jejich noci znovu osvítilo a takto je přivedlo nazpět k Jeho Prasnvětlu.

8. On nebyl světlem (ze sebe), nýbrž byl jen svědectvím Světla, (to jest svědčil zatemněnému výsostnému pocitu lidí, že nyní sestoupilo Prasnvětlo Samo se Svě věčné výše k lidem jako Beránek v pokoře, Který dobrovolně vzal na Sebe všechny jejich slabosti (hříchy), aby tím dal lidem zase Prasnvětlo a učinil a postavil je na roveň Sobě).

3) Tento muž nebyl ovšem sám tím Prasnvětlem, nýbrž byl jen jako všechny bytosti částí světla z Prasnvětla. Ale pro jeho převládající pokoru bylo mu dáno zůstat ve svazku s Prasnvětlem.

4) Ježto však tedy byl ve stálém svazku s Prasnvětlem a Toto dobře rozlišoval od svého světla - neboť také on vyšel z Prasnvětla, nicméně však nebyl Prasnvětlem, nýbrž jen Jeho odleskem, aby toto Prasnvětlo poznal a vydal o Ném správné svědectví - vydal tedy také právoplatné svědectví Prasnvětlu a tím vzbudil tolik pravého světla v srdcích lidí, že pak mohli poznávat i když zpočátku jen velmi slabě, časem však stále silněji a jasněji, že Prasnvětlo, Jež je nyní zahaleno v těle, je nicméně Totéž, Kterému vděčí všechny bytosti a lidé za své samostatné bytí a mohou je, chtějí-li, podržet jako samostatné navěky.

9. To bylo to pravé Světlo, které osvěcuje každého člověka přicházejícího na tento svět.

5) Ne svědek, nýbrž jeho svědectví a Ten o Némž svědčil byli to pravé Prasnvětlo, Které od prvopočátku osvěcovalo a oživovalo a nyní ještě stále více oživuje a osvěcuje všechny lidi, kteří

přicházejí na tento svět; proto se také ve verši 9. praví, že právě To je a bylo to pravé a správné Světlo, Které utvářelo všechny lidi v jejich prvopočátku ke svobodnému bytí a nyní přišlo, aby toto bytí ve vší úplnosti osvítilo a učinilo zase podobné Jemu Samému.

10. Bylo na světě a svět Jím vznikl, ale svět je nepoznal.

6) Jak jsem mohl být Já neboli Prasevětlo nepoznán tímto světem, t .j. zatemněnými lidmi, kteří vyšli v celém svém bytí ze Mne, nebo což je jedno z Prasevětla (Slova), přes všechny předchůdce a zvěstovatele Mého příchodu, bylo právě již jasně probráno ve verši 5.; je jen třeba zmínit se ještě zvláště, že „světem“ se zde nerozumí Země jako nositelka souzených duší, které vlastně tvoří hmotu, nýbrž jen lidé, kteří jsou sice vzati dílem z této hmoty, ale jako jednou svobodně postavené bytosti již nepatří anebo nesmí patřit k této prvotně souzené duševní hmotě; neboť jak bych mohl požadovat také od kamene jsoucím ještě v nejhlubším soudu, aby Mne poznal?! Něco takového se může žádat plným právem jen od duše stavší se svobodnou, která má v sobě Mého Ducha.

11. Přišel do Svého vlastnictví, ale Jeho vlastní Ho nepřijali.

7) Tedy ne Zemi, jak bylo dříve uvedeno, nýbrž čistě jen lidí co do jejich duševně-duchovní podstaty nutno zde považovat za původní vlastnictví Pána a za vlastnictví proto, že takto sami jsou prasevětlem z Mého věčného Prasevětla a tedy jsou jedno s Mou Prapodstatou.

8) Ježto jsou však oslabeni právě v této podstatě, která se v nich projevuje jako výsostný pocit, pro kteroužto slabost jsem také k nim přišel a stále ještě přicházím jako do Svého Pravevlastnictví, nepoznali Mě a tedy také nepoznali sami sebe a své původní prabytí, které nemůže být nikdy zničeno, protože je to vlastně Bytí Mé.

12. Ale všem, kteří Ho přijali, dal moc státi se dětmi Božími, protože věří ve jméno Jeho.

9) Rozumí se takřka samo sebou, že u všech těch, kteří Mne nepřijali nebo nepoznali, zůstal prvotní řád porušen a s tímto porušením zůstal také stav utrpení, tak zvané „zlo“ aneb „hřích“; naproti tomu u mnohých jiných, kteří Mě přijali, t.j. kteří Mě ve svých srdcích poznali, muselo se toto zlo nutně ztratit, jelikož se opět spojili se Mnou jako s Prařádem a Pramocí všeho bytí, čímž našli sami sebe a Mě Prasevětlo vložené do nich jako jejich vlastní a v Ném věčný nezničitelný život.

10) V takovém životě shledali však také, že nejsou jen Mými tvory, což vyplývá jen z jejich nižšího životního pocitu, nýbrž chovajíce v sobě Mé Já, Které bylo vystaveno jen silou Mé vůle svobodně ze Mě, jsou nepochybně Mé skutečné děti, ježto jejich světlo (jejich víra) se rovná Mému nejvlastnějšímu Prasevětlu a proto má v sobě onu plnou moc a sílu, která je ve Mě Samém a z takové moci také plné právo nejen slouiti Mým dítětem, nýbrž také jím býtí ve vší úplnosti!

11) Neboť víra je právě takové světlo a Mé jméno, na něž jsou namířeny silné paprsky tohoto světla, je silou a mocí a vlastní podstatou Mého Prabytí, kterými každý v sobě samém uskutečňuje oprávněné a právoplatné dětství Boží. Proto se také ve 12. verši praví, že všichni, kteří Mě přijmou a uvěří v Mé jméno, budou mít pravím - v sobě moc slouiti plným právem "dětmi Božími"!

13. Kterí se nezrodili ani z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, nýbrž z Boha.

12) Tento verš jest jen bližším určením a vysvětlením verše dřívějšího a ve vázanější řeči mohly by oba verše vedle sebe znít také takto: Těm pak, kteří Ho přijali a v Jeho jméno uvěřili, dal moc slouiti "dětmi Božími", které se nezrodily z krve, ani z vůle těla (žádosti těla), ani z vůle muže, nýbrž z Boha.

13) Rozumí se však již samo sebou, že se tu nemluví o prvém zrození, totiž těla z těla, nýbrž jediné o druhém zrození z ducha lásky k Bohu a z pravdy živé víry v živé jméno Boží, které sluje **Ježíš-Jehova-Cebaot**, kterého druhé zrození správně definováno sluje též „znovuzrození ducha křtem z nebes“.

14) „Křest z nebes“ je však úplný přechod ducha a duše i se všemi jejími chytíci do živého ducha lásky k Bohu a lásky v Bohu Samém.

15) Stal-li se takový přechod z nejsvobodnější vůle člověka a je-li nyní všechna láska člověka v Bohu, pak je takovou svatou láskou také celý člověk v Bohu a dozrává tu, mohutní a posilňuje se v bytost novou a takto bývá po dosažení náležité zralosti Bohem znovuzrozen po takovém druhém zrození, kterému nepředchází žádost těla, ani plodivá vůle muže, je člověk

teprve pravým dítětem Božím, jímž se stal milostí, která je svobodnou mocí Boží lásky v srdci člověka.

16) Tato milost je však totiž také mocné přitahování Boha v duchu člověka, kterým člověk přitahován Otcem dospívá k Synu, tj. k božskému Prasevětlu anebo což je jedno, k pravé a živoucně mocné Boží Moudrosti.

**3. Zčlověčtění věčného Slova a svědectví Jana Křtitele o Něm. Hlavní pokyny pro život k novému bytí znovuzrozením. Prvá a druhá milost.
JAN 1, 14-16.**

---

14. A to slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi a viděli jsme slávu Jeho, slávu jako vrozeného Syna Otcova, plného milosti a pravdy.

1) Dosáhne-li člověk takto znovuzrozením pravého dětství Božího, do kterého je Bohem Otcem aneb láskou v Bohu skutečně vrozen, dosáhne tím slávy Prasevětla v Bohu, které tu je vlastně Samo božským Prabytím; toto Bytí je vlastně Otcův vrozený Syn, podobně jako spočívá vnitřně skryté světlo v teple lásky, dokud je láska nevyvolá a nedá ze sebe vyzařovat. Toto svaté Světlo je tudíž také vlastní sláva Syna Otcova, kterou každý znovuzrozený dosáhne a tu se pak sám podobá této slávě, která je věčně plna milosti (Božího světla) a plna pravdy, která je pravou skutečností aneb ztělesněným Slovem.

15. Jan svědčil o Něm a volal řka: "To je Ten o Němž jsem řekl: Po mně přijde Ten, Který byl přede mnou, nebo i byl dříve nežli já."

2) O tom dává Jan opět pravé svědectví a upozorňuje lidi ihned po křtu v řece Jordánu na to, že Člověk, Kterého nyní pokřtil, je právě Ten, o Němž mluvil k lidu již po celou dobu svého kázání ku pokání, aby Ho důstojně přijal, že On, Který přijde po něm (po Janovi), byl před ním, byl tedy dříve než on. Což v hlubším smyslu značí opět tolik jako: To je to Prasevětlo a prabytí všeho světla a bytí, které bylo před vším bytím a všechno bytí vzešlo z tohoto Bytí.

16. Z Jeho plnosti jsme obdrželi všichni milost za milost.

3) Toto Prasevětlo je však také věčně velikou slávou v Bohu a Bůh Sám je tou slávou tato sláva byla od věčnosti Bůh Sám v Bohu a z plnosti této slávy obdržely všechny bytosti své bytí, své světlo a svobodný život.

4) Veškeren život je tedy milostí z Boha a naplňuje skrz naskrz životonosnou formu. Praživot v každém člověku, jsa o sobě stejnou slávou Boží, je tudíž **první milostí** Boha; tato milost utrpěla však škodu známým oslabením výsostného pocitu nižším pocitem vzniku a z toho vyplývající nutné závislosti na Prasevětle a Prapříčině všeho bytí.

5) Ježto tedy tato prvá milost v člověku byla by málem již úplně zanikla, přišlo Prasevětlo Samo na svět a učilo lidi v tom smyslu, že mají tuto prvou milost ponechat zase Prasevětlu aneb se vlastně zcela vrátit do tohoto Prabytí a vzít tu nový život za staré světlo a tato výměna je **vzetím milosti za milost** aneb takměř vzdáním se starého zesláblého k ničemu již nezpůsobitého života za nový nezničitelný život v Bohu a z Boha v plnosti.

6) Prvá milost byla nutností, v níž není svobody, proto také žádné stálosti; **druhá milost** je však úplná svoboda prosta jakéhokoliv nucení a proto - ničím nenucena a netísňena - je také navěky nezničitelná; neboť kde není nepřítel, tam není také ničení; nepřitelem se však rozumí vše, co jakkoliv brzdí utvářené svobodné bytí.

**4. O zákonu o milosti. Další boje atd. bytostí povolaných ke svobodnému dětství Božímu. Spasitel přichází. Otec a Syn jsou jedno jako plamen a světlo.
JAN 1. 17-1B.**

---

17. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, ale milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.

1) Je to tedy zákon, který musel být dán prvému životu a to na počátku již prvému člověku a postupem věcí skrze Mojžíše, který je také zde v tomto verši uveden jako představitel zákona. Ze zákona nemohl však nikdo nikdy dosáhnout pravé svobody života, jelikož zákon je brzdou a nikoliv podporováním života.

2) Positivní (kladnou) nezbytností z nezměnitelné vůle Pramoci byly vystaveny své ideje

stvoření do izolovaného (odloučeného) jakoby samostatného bytí; odloučení a vytváření jsou na prostorem a časem omezeného bylo tedy skutečně nezměnitelnou nutností.

3) Nyní tu byla bytost, člověk o sobě jaksi Božství Samo aneb což je jedno a totéž: Prabytí Boží Samo, jenže oddělené od Svého Prazákladu, přesto si Ho však vědomé, vedle toho však nicméně vázané na omezený tvar a držené nezměnitelnou nutností. Tento stav nebyl však po chuti takto postavené bytosti a její výsostný pocit se dostal do mocného boje s jejím nutným omezením a odloučeným postavením. (Viz „Mládí Ježíšovo“ kap. 196; vyd.)

4) Jelikož se boj v praprvotní řadě bytostí stával stále prudší, musel být velký základní zákon zostřen a musel vzít bytosti do dočasného pevného soudu; v tom spočíval vznik hmotných pevných světových těles a tak větší dělení prvotních bytostí.

5) V druhé řadě bytostí objevuje se pak člověk zahalen tělem, stojící na půdě svého prvního soudu. Přes své nyní trojnásobné odloučení od svého Prazákladu poznal však v sobě brzy opět tento Prazáklad a stal se vzdorovitým, pyšným a neposlušným snadného zákona, daného mu ne již slovem „musíš“ nýbrž jen „máš“.

6) Poněvadž si však toto snadné „máš“ nechtěl dát líbit, bylo mu zato dáno těžší a mocně podepřené donucovacími prostředky a při nedbání tohoto druhého „máš“ byla donucovací opatření důsledně prováděna. (Viz potopu a podobné další věci!) (Srovnej MLÁDÍ JEŽÍŠOVO, kap. 192 -196; vyd.)

7) Po tomto potrestání se odebrala Božská Bytost na Zem v Melchisedekovi a vedla lidi; leč lidé začali brzy zase bojovat a být novými zákony vázání a vedení k řádu, takže jim zůstal jen podobný stroji, jsoucí téměř proti všem jejich sklonům.

8) Zákonem byla tedy utvořena široká propast, kterou nemohl již překročit žádný duch a žádná bytost, čímž se tedy také staly velmi pochybnými naděje a vnitřní vědomí nějakého věčného dalšího trvání vnitřního, takto velmi omezeného života.

9) Po takovém omezení se pak objevuje Božské Prabytí ve své vlastní prvotní plnosti a to v osobě Kristově.

10) Zde přichází tedy opět ona prvotní milost, bere na sebe všechny slabosti lidského života a dává jim za to novou milost, nový život plný pravého Světla a ukazuje jim v Něm a Jím Samým pravou cestu a pravý účel jejich bytí.

18. Boha nikdo nikdy neviděl; vrozený Syn, Jenž je v lůně Otcově, Ten nám to zvěstoval.

11) Nyní se teprve dostalo těm, kteří Ho poznali, pravé vědomosti o Bohu a mohli spatřit a poznat poprvé Boha, Kterého předtím žádná bytost nemohla nikdy spatřit v Jeho plnosti vedle sebe a mimo sebe a Jím také samu sebe a vlastní nejsvobodnější určení životní.

12) A nyní byla také opět zrušena ona nepřekročitelná propast, která byla utvořena zákonem a každý člověk mohl a může nyní vždy vystoupit ze jha zákona, vymění-li svého starého člověka za nového z Krista, pročež se také říká, že máme starého člověka svléci a nového obléci, nebo: kdo má rád starý život, ten jej ztratí, kdo se mu však vyhýbá, ten jej totiž jako nový obdrží. Toť ono zvěstování z lůna Otcova a živé evangelium Boží.

13) Ale výrok: „Jenž je v lůně Otcově“ praví tolik jako: Pramoudrost Boží aneb vlastní nejvnitřnější podstata Boha je v lásce jako je světlo v teple; původně vzniká a pramení z mocného tepla lásky a konečně svou přítomností tvoří opět teplo a toto vždy zase světlo. Právě tak vzniká z lásky, kterou lze přirovnat k Otci a vlastně je to Otec Sám, světlo Božské moudrosti, kterou lze přirovnat k Synovi a vlastně je to Syn Sám, Jenž však není ve Dvou, nýbrž je úplně Jedno s Tím, co tu sluje „Otec“, jako jsou jedno světlo a teplo aneb teplo a světlo tím, že teplo tvoří stále světlo a světlo stále teplo.

5. Svědectví Jana Křtitele o sobě. Důvod popření jeho Eliášova ducha. Pokorné vyznání předchůdce Mesiášova. Ješitně falešná idea templářů o příchodu Kristově. Opětné jasné svědectví Jana Křtitele o Pánu.

JAN 1, 19-30.

19. A totot' jest svědectví Janovo, když k němu Židé poslali kněze a levity z Jerusalemu, aby se ho zeptali: „Kdo jsi?“

1) Tento verš líčí čistě vnější skutečnost a nemá tudíž vnitřní smysl; jen lze z tohoto poselství snadno vyrozumět, že výsostný pocit Židů začal v té době již tušit, že se k pozemšťá-

nům začíná blížít Prásvětlo aneb Praživot Boha a že musí být již na Zemi a domníval se, že tento Praživot všeho života je v Janovi a že on je asi tím zaslíbeným Mesiášem.

2) Proto puzení spíše zmíněným tušením nežli kazatelským voláním Janovým, vyslali k němu zvědy, aby se ho zeptali kdo jest, zda Kristus či Eliáš nebo nějaký jiný prorok.

20. I vyznal a nezapřel řka: „Já nejsem Kristus, zaslíbený Mesiáš. ”

21. Oni se ho však ptali dále: „Co jsi tedy? Jsi Eliáš?”- A on řekl: „Nejsem!” - I tázali se dále: „Jsi prorok?”- On odpověděl: „Ne!”

3) Důvod však proč se Jana také ptali zda je Eliáš nebo jiný nový prorok byl ten, že v jejich prorockých spisech se pravilo, že před zaslíbeným Mesiášem přijde Eliáš a připraví celý Izrael na velký příchod Mesiášův! - Také měli tehdy povstat i jiní proroci, kteří rovněž jako hlasatelé předejdou. Toto tedy věděli Písma znalí vyslanci z Jerusalema a proto se Jana takto dotazovali; Jan však vyznal, že tím vším není.

22. I řekl jemu dále: „Co jsi tedy, at' přineseme odpověď těm, kteří nás vyslali!?” - Co říkáš ty sám o sobě?”

4) A tak se ho museli ovšem dále tázat, kdo vlastně je.

23. Jan pak řekl: "Já jsem hlas volajícího na poušti a připravuji cestu Pánu, jak předpověděl prorok Isaiáš."

5) Teprve poté Jan vyznal, že je pouze volajícím na poušti a připravuje podle předpovědi Isaiáše - cestu Pánu!

6) Zde se můžeme zcela oprávněně tázat, proč to činí Jan na poušti, o níž lze přece předpokládat, že tam bude bydlet jistě velmi málo lidí; že by tedy bylo snad prospěšnější dělat takového předchůdce na místech, která jsou hodně obydlena lidmi. Co pomůže sebesilnější volání na mrtvé poušti, kde zvuk volání dozní dříve, nežli se dostane k nějakému uchu? A dostane-li se náhodou také k nějakému lidskému uchu, pak to přece zdaleka nestačí při věci, která je pro všechny lidi přece ta nejdůležitější!

7) Na předem uvedenou otázku budiž řečeno, že výrazem „poušť“ není tu ani tak míněna malá poušť u Betabary, rozkládající se za Jordánem, jako mnohem spíše duchovní poušť v srdcích lidí. Poušť u Betabary, kde Jan skutečně žil, kázal a křtil, byla tudíž zvolena jen proto, aby byla člověku obrazem, jak by to vypadalo v jeho srdci, totiž právě tak pusté, prázdné, bez ušlechtilých plodů, plné trní a bodláčí, všelikého plevele a plné hadů a jiné ošklivé havěti; a na takovéto poušti u lidí vystupuje Jan jako probuzené svědomí, které on v čistě duchovním směru také představuje a káže pokání k odpuštění hříchů a takto připravuje Pánu cestu k srdcím úplně zpustlých lidí.

8) Zůstává zde jen ještě otázka, proč se Jan nepřiznal jako Eliáš nebo jako prorok, ježto byl podle Mého nejvyššího vlastního svědectví jak tím, tak jistě i oním, neboť Já Sám jsem to přece přímo řekl při jedné vhodné příležitosti apoštolům, jakož i ostatním posluchačům Svého učení: Jan byl Eliáš, který měl přijít přede Mnou, chcete-li to přijmout.

9) Důvod takového popření vězí v tom, že Jan se zde nazývá jen podle nového činného určení a ne podle starého, jako bylo dáno jeho duchu v Eliášovi za jeho pozemské doby. Eliáš musel ztrestat a zničit Molocha Jan však musel vyzývat k pravému pokání, udílet odpuštění hříchů křtem vodou a takto Mně připravovat cestu. A podle této činnosti vydával se tedy jen za to, čím nyní vskutku byl.

24. A ti, kteříž byli posláni, byli z farizeů.

25. I tázali se ho ještě dále a řekli jemu: „Proč tedy křtíš, nejsi-li Kristus, ani Eliáš, ani prorok?”

10) Jelikož však nicméně křtil, což jinak bylo dovoleno jen kněžím a prokazatelně k tomu povoláním prorokům, tázali se ho kněží a levité, vyslaní žárlivými farizeji, proč tedy křtí lidi, když není tím, ani oním.

26. Jan jim však odpověděl a řekl: „Já křtím jen vodou; On (Kristus, na něhož se doptáváte) stojí uprostřed vás; ale vy Ho nepoznáváte.

11) Jan však praví: „Já křtím jen vodou, to jest já jen myji a jsem umývačem znečištěných srdcí k důstojnému přijetí Jednoho, Který jaksí již dlouho mešká ve vašem středu, Kterého však pro svou slepotu nepoznáváte!”

12) Těmito hledači jsou zde znázorněni také všichni ti, kteří hledají Mne, Pána někde zevně, procházejí zeměmi a moři a dotazují se tu všech mudrců: „Kde je Kristus, kdy a kde při-

jde?" - Toho pravého, Který Si postavil příbytek uprostřed jejich srdcí a Kterého lze naléztí jen tam (ó - ti špatní hledači!). Toho nehledají aspoň ne tam, kde jedině se má hledat a nalézt!

27. Je to Ten, Jenž přijde po mně, Který byl přede mnou, Jemuž nejsem hoden rozvázati řemínky u obuvi."

28. Toto se stalo v Betabaře v Zajordání, kde Jan křtil.

13) Jaké to nejpokornější svědectví vydává Jan před knězi a levity, ježto dobře ví, Kdo vstoupil na Zem v Kristu; ale co na tom záleží světsky velemoudrému kněžstvu! To nejvyš pravdivé svědectví Janovo jimi nepohnulo; vždyť oni nechtěli Mesiáše pokorného, chudého a prostého, nýbrž takového, před nímž by vše ihned strachem a hrůzou trnulo!

14) . Mesiáš by měl hned při Svém prvému objevení - ovšem nikde jinde nežli v Jerusalemě - sestoupit přímo viditelně z nebe, nad jas Slunce ohnivě zářící, doprovázený myriádami andělů a ubytovat Se jen v chrámě, odstranit a zničit všechny tehdejší potentáty a poté by měl učinit Židy ihned také zcela nesmrtelnými, sehnat jim všechny peníze na zemi, svrhnout aspoň několik set domněle zbytečných hor s velkým rachotem do moře a přitom však také ihned popraviti chudou špinavou lůzu! Pak by v Něj věřili a řekli by: „Pane, Ty jsi hrozně silný a mocný, všechno se musí před Tebou hluboce sklánět a do prachu se vrhat a velekněz není hoden rozvázati Tobě řemínky u obuvi."

15) Leč Kristus přišel na Zem úplně chudý, malý a zdánlivě slabý, před očima velkých nedal o Sobě vědět téměř celých 30 roků (mimo dobu Svého dvanáctého roku; vyd.), nýbrž vykonával těžké práce, tesařil s Josefem a pak také ještě obcoval s obyčejným proletariátem; jak by mohl být v očích pyšných a velemoudrých Židů oním tak dlouho očekávaným Mesiášem? „Pryč s takovýmto rouhačem, s takovým mágem, který provádí své činy jen pomocí nejvyššího ďábla! Takový praobyčejný, nad dubové dřevo hrubý a surový tesařský tovaryš, jenž se kdesi naučil čarovat za pomoci satana, chodí bos a je přítelem té nejsprostší lůzy, potlouká se s ní, ujímá se nevěstek a jí a pije veřejně s příliš známými hříšníky a tímto svým chováním se zřejmě protiví zákonu, ten že má být Kristus, zaslíbený Mesiáš?! - Ne, nechovejme nikdy v sobě takovou rouhavou myšlenku!"

16) Takový byl úsudek vysoce postavených a moudrých Židů o Mně za Mé tělesné úplně přítomnosti na Zemi; a navlas stejný úsudek trvá o Mně dodnes u milionů těch, kteří nechtějí naprosto nic slyšet o jemnocitném, blahosklonném a Svě Slovo dodržujícím Bohu!

17) Jejich Bůh musí za své bydlet velmi vysoko nad všemi hvězdami a pro samou nekonečnou vznešenost téměř ani neexistovat; menší věci než slunce nesmí vůbec stvořit, chce-li být důstojným Bohem! Za druhé Se nesmí opovážit mít jakoukoliv podobu a nejméně už lidskou, nýbrž musí být nějakým pouhým nepochopitelným příznakem!

18) Za třetí, měl-li by být Kristus Bohem, musel by Se oznámit vnitřním živým slovem jen odborníkům, jen jistým společnostem, koncilům, mimořádným pietistům (pobožnůstkářům), tak zvanou svatozáří obklopeným zelotům (horlivcům) a dokonalým vzorům ctnosti a takto obdařenému musel by pak také ihned udělit moc přemísťovat hory; jinak na božském sdělení a zjevení Kristově není zhola nic!

19) Laikovi, nebo dokonce snad hříšníkovi nesmí se Pán Ježíš nikdy oznámit; neboť v takovém případě je pak zjevení již podezřelé a nebude zrovna tak přijato, jako jsem nebyl přijat vysoce postavenými Židy Já Sám, protože jsem vystupoval před jejich pyšnými a slávychtivými očima příliš málo božsky vznešeně; ale - to nevadí! Jen svědectví Janovo je platné!

20) Svět zůstává stále stejný a je stále pouští u Betabary, kde Jan vydával svědectví. - Ale také Já zůstávám stále stejný a: objevuji Se u lidí k potlačení jejich pýchy a k oživení pravé pokory a lásky vždy tak, jak jsem Se objevil Židům. Blaze všem, kteří Mne poznají a přijmou tak, jak Mne poznal a přijal Jan podle svého svědectví, které o Mně vydal před očima a ušima pyšných kněží a levitů z Jerusalema k jejich velké zlosti!

29. Druhého dne vidí Jan přicházet k sobě Ježíše a praví: „Ejhle, Beránek Boží, Jenž snímá hříchy světa!"

21) Druhý den poté, když se tito zvědové zdržovali ještě v Betabaře přeptávající se tam, co vše tento Jan dělá a v čem spočívá hlavně jeho kázání, svědčí jim ještě jednou o Mně a to právě při známé příležitosti, kdy přicházím k němu z pouště a žádám ho, aby Mě pokřtil vodou z řeky.

22) Už jak Se k němu přibližuji, upozorňuje Jan na Mne vůdce zvědů, jenž v noci bedlivě uvažoval o tom, co den předtím slyšel od Jana a praví: „Hle, Ten, Jenž tamto přichází, je Berá-

nek Boží, Jenž převzal všechnu slabost lidí na Svá bedra, aby lidé, kteří Ho přijmou, vzali nový Život z Něho a z tohoto nového Života měli v sobě moc sloužit dětemi Božími; neboť Jehova nepřichází v bouři, ani v ohni, nýbrž jen v nejjemnějším vání."

30. To je Ten, o Kterém jsem (včera) řekl: Za mnou přichází Muž, Který byl přede mnou, neboť byl dříve nežli já.

23) Jan zde opakuje ještě jednou, co již den předtím o Mně vypověděl zvědům a svědčí jednak o Mně, že přicházím k lidem takřka jako zrcadlo pravé a nutné pokory člověka a v takové pokoře dosvědčuji, že přicházím lidem na pomoc v jejich slabosti, ne však v jejich domnělé síle, kterou ovšem nikdy nemají; jinak svědčí Jan také, že takto jím pojmenovaný Beránek Boží je však Ten, Jenž byl před veškerým bytím; neboť výraz „On byl dříve nežli já“ praví tolik jako: Jan - poznáváje na okamžik v sobě svého vysokého ducha, dává zvědům takto na srozuměnou, že ač také v něm žije týž Praduch jednoho a téhož druhu a podstaty, přece jen byl do svobodného a úplně samostatného života vystaven z Praducha, jedině v tomto Beránku přebývajícím, tedy nikoliv z vlastní moci, nýbrž z jedinečné moci tohoto Praducha a že tímto vystavením, ježto je to skutečné dílo Praducha, začíná pak také své údobí, před nímž v celé nekonečnosti nebylo nic, nežli jedině Praduch Jehova a to zcela tak a Týž, jak je nyní v tomto Beránku Božím viditelně před námi a přeje Si být jím (Janem) pokřtěn.

6. Jan vyznává, že nyní poznal Pána též tělesně. Dvojitý křest: Jan křtí Pána vodou a Pán Jan Svým svatým Duchem. Svědectví svatého Otce o Svém Synu. Pokyny o tehdejší způsobu psaní.

JAN 1, 31-34.

31. „Já jsem Ho však také dříve neznal; ale abych Ho zjevil lidu israelskému, přišel jsem křtít vodou (ty, kteří Ho očekávají).“

1) Poté se ovšem ptali zvědové Jana: „Od kdy vlastně znáš tohoto neobyčejného muže a jak jsi přišel k tomu, co o Něm nyní vypovídáš?“ Tu odpověděl Jan zcela přirozeně, že také on jako člověk Ho dříve neznal, nýbrž že jeho duch mu to zjevil a pudil ho také k tomu, aby připravoval lidi na Něho a vodou Jordánu smýval s nich skvrny jejich hrubých hříchů.

32. A Jan vydal svědectví a řekl (po křtu) dále: „(Když jsem Ho nyní křtil), spatřil jsem, že Duch Boží (mně na svědectví) sestoupil s nebe jako když se snáší holubice tiše dolů a tento duch spočinul na Něm.“

2) Jan zde prohlašuje, že také on Mne vidí poprvé před sebou zosobněného a že Můj Duch v něm - mu to zjevil. Zvědové si ovšem dobře prohlíželi tohoto Muže a pozorovali Ho po krátkou dobu křtu vodou, který se Jan zpočátku zdráhal na Mně provést a to s tím důležitým podotknutím, že bych měl spíše Já pokřtít jeho nežli on Mne; ale na Mé výslovné přání, že se to tak státi musí, povolil a přece Mě pokřtil, viděl však, což jsem mu Já Sám Svým Duchem v jeho duchu zjevil, když jsem ho pudil do Betabary, jak sestoupil nade Mne Boží, t.j. Můj věčně pravlastní Duch v podobě světlého obláčku a to jako když se snáší holubice s nebes plných světla a spočinul takto nad Mou hlavou. A přitom slyšel zároveň tato známá slova:

3) „Toto je Syn Můj milý, aneb toto je Mé Světlo, Mé vlastní Prabytí, v Němž se Mi jako Pravěčné skutečné Lásce zalíbilo, Toho poslouvejte!“

33. „Já bych Ho byl jinak také nepoznal; ale - Ten, Který mě poslal křtít vodou, řekl mi: Ten, na Kterého uvidíš sestupovat Ducha Božího a zůstat nad Ním, to je Ten, jenž bude křtít Duchem svatým.“

4) Proto praví Jan: "Já bych Ho byl jinak také nepoznal!"

34. „Viděl jsem to a nyní dosvědčuji, že Tento je opravdu Syn Boží.“

5) Teprve po vykonaném křtu vyprávěl Jan zvědům co viděl a slyšel a tvrdil na život a na smrt, že pokřtěný, Kterého byl ohlásil již při Jeho přiblížování se jako jemu zjeveného Beránka Božího, je skutečně Mesiáš očekávaný celým Izraelem; je to opravdu Syn Boží, t.j. pravěčné vlastní základní Bytí Boha v Bohu!

6) On, Jan, viděl na vlastní oči, jak Se snášel Jeho Duch nad Něho a spočinul nad Ním, ne jakoby tento Muž obdržel teprve tím takového Ducha, nýbrž zjev se udal jen na svědectví jemu samému, neboť také on Ho dříve neznal.

7) Vzniká zde však samo sebou otázka, zda tito poslové z Jerusalema nic z toho všeho nepostřehli svými očima a ušima. Zde ať slouží navždy a věčně stejná odpověď: To se zjevuje jen nedospělým a prostým; světským mudrcům zůstane to však skryto a zastřeno.

8) Proto také poslové z Jerusalema neviděli zde nic jiného nežli jen pouhý křest vodou a nemálo se horšili, když jim Jan oznámil co viděl a slyšel; oni však nemohli z toho všeho nic postřehnout a proto také spílali Janovi, že je obelhává; ale tu přistoupilo několik přítomných učedníků Janových a dosvědčovali, že Jan mluvil úplnou pravdu!

9) Leč poslové potřásali hlavami řkouce: „Jan je vaším mistrem a vy jste jeho učedníci; proto také dosvědčujete jeho výpověď. My však jsme učení a obeznali ve věcech Písma, které je od Boha skrze Mojžíše a proroky a z vaší řeči a z vašeho jednání poznáváme, že jste i s vaším mistrem blázní, nic nevidíte a nic nevíte a svým bláznovstvím matete mnohé lidi tak, že ta věc zní již po delší dobu nejvýš nelibě v uších představených chrámu. Nejlépe bude, když se vašemu počínání učiní přítrž násilím.“

10) Jan se však rozčilil a pravil: "Vy plémě hadí, vy pokolení ještěrcí! Myslíte, že tím uniknete soudu? - Pohledte, sekera, kterou byste nás chtěli zničit, je již přiložena na váš kořen; hledte, abyste unikli záhubě! Nebudete-li činit pokání v žíní a popelu a nedáte-li se pokřtít, budete zničeni!

11) Neboť věru! Ten to byl, o Němž jsem vám řekl: „Po mně přijde, jenž byl přede mnou, neboť On byl dříve nežli já. - Z jeho plnosti jsme obdrželi všichni milost za milost.“ (Toto je již uvedeno dříve ve verši 15. a 16. této kapitoly, ale nebylo to ještě důkladněji historicky osvětleno.)

12) Po těchto energických slovech Janových někteří zůstanou a dají se jím pokřtít; většina však odchází odtud zcela rozhořčena.

13) Tyto verše podávají jen něco čistě historického a mají málo vnitřního smyslu, který lze však již zcela snadno poznat z předchozích výkladů. Třeba se zde jenom zmínit, že takové verše se pochopí tím snadněji, podají-li se s okolnostmi, které se tehdy rozuměly samy sebou; neboť v době, kdy evangelista psal evangelium, bylo zvykem, že se vynechávaly, jako věty zbytečné, všeliké okolnosti, které se rozuměly a předpokládaly jaksi samy sebou a zaznamenávaly se jen věty hlavní a všechny vedlejší okolnosti se nechávaly, jak se dnes říká „čísti mezi řádky“. Abychom lépe objasnili tuto věc pro onu dobu velmi příznačnou, budeme poněkud podrobněji zkoumat právě tímto způsobem podané následující tři verše a zcela přesně se uvidí a dobře pozná tehdejší způsob psaní (syntaxe).

---

7. Tři verše sloužící za příklady tehdejšího způsobu psaní JAN 1. 35-37.

---

35. Druhého dne stál Jan opět (u řeky Jordánu) a dva z jeho učedníků s Ním.

1) Přesně podle původního textu zní např. verš takto: „Druhého dne stál Jan opět a dva z jeho učedníků.“ Zde je otázka: Kde stál a byli ti dva učedníci u něho anebo stáli v téže době někde na jiném místě? Každému zde musí být ihned nápadné, že zde není označeno ani stanoviště a ještě méně jednání obou učedníků.

2) Pročpak se o takové okolnosti nezmínil evangelista?

3) Důvod byl již výše naznačen; nebo rozumí se a muselo se zcela určitě rozumět samo sebou zejména v oné době, kdy bylo pravidlem takto psát, že Jan stál u řeky Jordánu a to pod vrbou a zde vyčkával, zda někdo přijde a dá se jím pokřtít. A ježto měl několik učedníků, kteří poslouchali jeho učení a také je zaznamenávali, byli mu po boku obyčejně dva, bylo-li někdy mnoho práce, i více učedníků, kteří mu pomáhali při jeho mnohých křestních úkonech a křtili jeho jménem a způsobem.

4) Jelikož v tehdejší době byly všechny takové okolnosti až příliš dobře známy těm, kteří byli kolem Jana, proto se také nezaznamenávaly; v té době bylo pravidlem takto psát a jednak i nutností pro nedostatek psacích potřeb a proto se zaznamenávala jen hlavní věc a spojkou „a“ na začátku věty se dávalo na srozuměnou, zda věty, jakoby ojediněle stojící, mají či nemají k sobě vztah. Proto se dávaly takové spojky před hlavní na sebe se vztahující věty také v určitých známých značkách, zřídka v písmenech.

5) Tento zde podaný výklad není sice o sobě výkladem evangelickým; ale přesto je velmi

nutný, neboť bez něho se v této době sotva porozumí evangeliím v jejich vnějším historickém smyslu a tudíž ještě méně v jejich vnitřním duchovním smyslu, nejméně však prorockým knihám Starého Zákona, v nichž se vyskytují místo rozvedených vět pouze příslušné obrazy a nemůže se mluvit ovšem o jakémkoli uvádění okolností. Jelikož tedy nyní známe ona pravidla starověku, můžeme pak také snáze spojovat všechny následující verše a texty, správněji je číst a aspoň přirozenou historickou část lépe objasnit. Provedeme ještě takový krátký rozbor veršů 36. a 37. a tím se objasní uvedené pravidlo.

36. A ježto viděl opět kráčet Ježíše (po břehu Jordánu), pravil: "Ejhle, Beránek Boží!"

6) Verš 36. zní v původním textu takto: „A když viděl kráčet Ježíše, pravil: „Ejhle, Beránek Boží" Ono „A" zde naznačuje, že tento text je v nějakém vztahu s textem předchozím a historicky udává, že Se Ježíš zdržoval po Svém křtu vodou ještě nějaký čas v blízkosti Janově a že byl proto spatřen jak jeho dvěma učedníky tak i jím samým jak kráčí po břehu Jordánu.

7) Když Ho Jan uzří, soustředí ihned všechny své myšlenky a mluví v jakémsi vysokém nadšení jakoby pro sebe: „Ejhle, Beránek Boží!" V této době by se vyjádřil asi takto: „Pohleďte tamto! Na břehu řeky kráčí ještě dnes Ten nejvyšší Bohočlověk tak nenáročně a tak pokorně jako beránek." Jan však pomíjí všechna tato bližší označení a praví pouze jak je psáno ve verši.

37. A když ti dva učedníci uslyšeli takto Jana mluvit, (opustili ihned Jana) a šli za Ježíšem.

8) Verš 37., který je vlastně důsledkem obou veršů předchozích, začíná z výše uvedené příčiny opět (spojkou) „A" a uvádí jen zcela prostě, co se událo, dotýkaje se příčiny jen nejvýš krátce.

9) Původní text zní co nejjednodušeji takto: „A slyšeli ho mluvit dva z jeho učedníků a následovali Ježíše." V této době mohl by tento verš bez porušení srozumitelnosti a smyslu znít takto: Když však oba učedníci, kteří byli u něho (Jana), slyšeli svého mistra takto mluvit, ihned ho opustili a šli k Ježíšovi a Jelikož Ježíš Se nyní začal z tohoto místa vzdalovat, následovali Ho.

10) Vše co je v tomto rozšířeném textu uvedeno, muselo se při této události stát zároveň, jinak by nebyla tato skutečnost proveditelná. Leč jak bylo řečeno, je podle tehdejšího způsobu psaní zmínka jen o dvou pojmech „slyšení" a ihned poté „následování", všechny přechodné a spojovací věty se však vynechávají jako samo sebou se rozumějící. Kdo dobře chápe toto dané pravidlo, ten bude moci shrnout aspoň tu historickou část původního Písma ve srozumitelnější smysl a tím si také snadněji představit smysl vnitřní.

**8. První učedníci Páně. Chata Páně na poušti jako původ poustev. Ondřej a Petr, dva bratři a rybáři. Významné pokyny při přijetí Šimonově o tom, jak Pán vychází vstříc a o vnitřním. svědectví pravdy.
JAN 1, 38-42.**

---

38. I obrátil se Ježíš a uzřev oba že jdou za Ním, pravil jim: „Co hledáte?" Oni Mu však řekli: „Rabbi (to je Mistře), kde bydlíš?"

1) Také tento text se jeví jako následek textů předchozích a je spíše historický nežli duchovní; neboť začíná jím prozatím známé, svým způsobem ještě zcela hmotné přijímání apoštolů a to v téže krajině, kde působil Jan, totiž v Betabaře, chudičském městečku, obývaném chudými rybáři, z kteréhož důvodu se oba učedníci ihned také dotazují po příbytku, čímž se vlastně ptají, kterou chatu obývám.

2) Neboť ježto jsem Se Já Sám zdržoval před křtem asi čtyřicet dní v této krajině a připravoval Svou lidskou bytost postěním a jinými cvičeními k nastávajícímu úřadu učitelskému, pak je také historicky jasné a jisté, že jsem musel mít v tomto městečku nějaký útulek, který byl právě v téže pusté a nejvýš nehostinné krajině, za nevhodnější pro Své záměry.

3) Oba učedníci věděli dobře, že jsem v této krajině pobýval již nějakou dobu; neboť Mě zde bezpochyby již několikrát spatřili, netušíce Kdo jsem; proto se Mne také ihned ptali ne na Mé vlastní rodiště, nýbrž jen na Můj příbytek v obci Betabaře, která pozůstávala většinou z nej-

nuznějších rybářských chatrčí zbudovaných z jílu a rákosí a dosahující často sotva takové výše, aby v nich mohl člověk státí zpříma.

4) A podobnou chatu dosti hluboko v poušti obýval jsem i já a byla dnem Mých rukou. Od té doby se datují poustevny, vyskytující se ještě dodnes téměř ve všech křesťanských zemích.

39. On řekl jim: „Pojďte a podívejte se!“ Šli s Ním a viděli kde bydlí a zůstali týž den u Něho. Bylo okolo desáté hodiny.

5) Nebyl tedy tento útulek daleko od místa kde působil Jan; proto jsem také řekl oběma učedníkům: „Pojďte, a podívejte se!“, načež Mě oba také bezpodmínečně následovali, brzy došli se Mnou k Mému útulku a nemálo se tu podivili, že Pomazaný Páně obývá téměř nejnevzhlednější chatu, která je mimo to ještě v nejnehostinnější krajině této pouště!

6) Toto se však nestalo v době, v níž zachovávají nyní křesťanské obce obyčejně čtyřicetidenní půst, nýbrž o dva měsíce později a co se týče denní doby, v které jsme došli k útulku, bylo kolem desáté hodiny, tedy podle nynějšího počítání času as kolem třetí hodiny odpoledne; neboť tehdy určoval východ slunce prvou hodinu dne. Jelikož však východ slunce nebývá vždy ve stejnou dobu, nemohou se shodovat tehdy udávané doby denní, zvané hodiny s nynějším rozdělením času nijak přesně, nýbrž jen přibližně; proto jsem také výše pravil: Bylo asi kolem třetí hodiny odpoledne, když jsem došel s oběma učedníky k příbytku. - Ježto tito dva učedníci strávili ten den až do západu slunce u Mě, vznikne zajisté v mysli každého bádajícího čtenáře otázka, co jsme dělali my tři v Mém a u Mého příbytku v době od tří až asi do osmi hodin. Neboť o tom není nikde nic psáno. Rozumí se prostě samo sebou, že jsem oba poučoval o jejich příštím určení a také jim oznámil, jak a kde započnu Svůj učitelský úřad a že příjmu v této krajině ještě několik učedníků jejich ducha a vůle. Zároveň jsem jim také uložil, aby se poptali a poradili mezi svými druhy, většinou též rybáři, zda by někteří nebyli ochotni připojit se ke Mně. Taková byla po tuto dobu naše rozmluva. Když nadešel večer, propustil jsem oba a oni se ubírali zpět ke svým rodinám jednak velmi veselí, jednak však také velmi zamyšlení, neboť měli ženy a děti a nevěděli, jak by to s nimi udělali.

40. Jeden z těch dvou, kteří slyšeli Jana (o Ježíšovi) takto mluvit a potom šli za Ježíšem, byl Ondřej, bratr Šimona Petra.

7) Jeden z těchto dvou, jménem Ondřej, je se svým rozhodnutím hned hotova a chce Mne za každou cenu následovat; proto také ihned vyhledá svého bratra Šimona, jenž měl ještě kdesi práci se svými rybářskými sítěmi.

41. Ten vyhledal nejprve svého bratra Šimona a řekl mu: „Nalezli jsme Mesiáše!“ (Mesiáš značí tolik co Pomazaný „Kristus“.)

8) Když ho po nějakém hledání najde, nemá nic důležitějšího na práci, nežli že začne Šimonovi o překot vyprávět, že našel ještě s jedním učedníkem – jehož rozhodnutí následovati Mě, zaslíbeného Mesiáše – nebylo tak pevné.

42. (Šimon si přeje vidět Ježíše) a Ondřej ho zavede k Ježíšovi. Když ho Ježíš spatřil, řekl: „Ty jsi Šimon, syn Jonášův; od nynějška se však budeš jmenovat Kefas (to jest „Petr“, Skála)!”

9) Když Šimon slyší o Mně takto mluvit, projeví živé přání, aby Mě co nejdříve uviděl; neboť nebyl křtu přítomen. **Ondřej** praví: „Dnes to již nepůjde, ale zítra na úsvitě můžeš být u Něho!”

10) Nato praví **Šimon**, jenž při veškerém svém počínání blouzníval stále o Mesiáši a domníval se, že Mesiáš pomůže chudíně a nemilosrdné boháče úplně vyhladí: „Bratře, zde se nesmí ztrácet ani okamžik; okamžitě všechno opustím a půjdu za Ním až na konec světa, bude-li to žádat. Proto mě jen doved' ihned k Němu; neboť“ mocně mě to pudí a já Ho musím vidět a mluvit s Ním ještě dnes. Noc je jasná a k Jeho chatě není daleko; proto se jen ihned vydejme na cestu k Němu! - Kdo ví, zda bychom Ho ještě zítra zastihli?!”

11) Na takové naléhání vede ho Ondřej ke Mně. Když se však oba již dosti pozdě v noci blíží k Mému příbytku, zastaví se **Petr** v blaženém vytržení as třicet kroků před příbytkem a praví Ondřejovi: „Je mi u srdce jaksi divně. Jímá mě jakási vznešeně sladká úzkost; sotva si troufám učinit ještě krok dále a přece mám takovou vřelou touhu spatřit Ho!”

12) Tu vyjdu ze Své chaty oběma bratrům vstříc, čímž je řečeno a ukázáno, že jsem ho viděl; rozumí se samo sebou, že výraz „byti Mnou viděn“ značí Mé vyjití vstříc, přijde-li někdo ke Mně hlavně v srdci jako Šimon. Proto je Mnou také ihned poznán, t.j. přijat a nové jméno je, pro

něho prvním podílem na Mém Království. Šimon dostane zde také ihned jméno Kefas aneb skála ve víře ve Mě; neboť viděl jsem již dávno, jakým duchem je a byl Petr oživován.

13) Petrovi aneb Simonovi bylo toto Mé oslovení dostatečným důkazem, že jsem nepochybně tím zaslíbeným Mesiášem; nepřipustil také nadále ve svém srdci již žádné pochybnosti o Mně a také se Mne nikdy ani slůvkem nezeptal, zda jsem Ten Pravý, neboť jeho srdce bylo mu jedinečnou a platnou zárukou. - Oba pak zůstali u Mne až do rána a poté Mne již neopustili.

---

9. Zkouška v sebezapření prvních dvou učedníků. Domov Petřův. Povolání Filipa, chudého učitele; jeho předtucha o osobě Mesiášově. Podrobnosti o povolání Natanaele. Správné pochopení kapitoly 1. JAN 1, 43-51.

---

43. Na druhý den pak chtěl Ježíš odejít opět do Galileje, i našel Filipa a řekl jemu: „Pojď za Mnou!“

1) Zrána pravím k oběma **Já**: „Můj čas na této poušti končí; půjdu do Galileje, odkud jsem přišel. Chcete jít s sebou? Ponechávám to vaší vůli; neboť vím, že máte ženy a děti a že je snadno neopustíte. Avšak nikdo, jenž opustí něco kvůli Mně, neztratí co opustil, nýbrž jen mnohonásobně to opět získá.“

2) Práví nato **PETR**: „Pane! Z lásky k Tobě opustím svůj život, neřku-li ženu a dítě! - Ty budou žít také beze mě, neboť jsem žebrák a mohu jim opatřit málo chleba; naše rybářství stačí sotva k poloviční obživě jednoho člověka, neřku-li k vydatné obživě celé rodiny! Bratr Ondřej je mi svědkem. Narodili jsme se sice v Betsaidě, ale obživu jsme si museli hledat zde na těchto pustých, ale přesto na ryby poměrně dosti bohatých březích Jordánu, kde jsme byli nyní také Janem pokřtěni. Náš otec Jonáš je však ještě při síle a naše ženy a sestry také; k tomu pozhánání shora a nějak se již obejdou!“ - Já za to oba pochválím a vydáme se na cestu.

44. Filip byl z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova.

3) Na cestě, která se vinula nějakou dobu ještě podél břehu Jordánu, potkáme Filipa, rodem rovněž z Betsaidy, který si hledal se špatnou sítí již časně zrána snídání ve vlnách Jordánu. - **Petr** Mne na něho upozornil a pravil: „Ó Pane! Tento muž mnoho trpí a je velmi chudý, ale přitom je to nejpočetnější a nejpoctivější člověk, plný opravdové bázně Boží v srdci! Což kdybys ho nechal jít také s námi?“

4) Na tak milý návrh Petřův neřekl jsem však nic nežli: „Filipe, pojď za Mnou!“ Filip se nedá dvakrát pobízet, odhodí síť a jde za Mnou, aniž by se ptal kam. Teprve cestou mu **Petr** praví: „Ten, za Nímž jdeme, je Mesiáš!“ Filip však praví: „To mi už řeklo mé srdce v okamžiku, kdy mě co nejlaskavěji povolal.“

5) Filip byl však svobodný a jelikož se vyznal obstojně v Písmu, byl učitelem u chudých rybářů a znal se osobně s Josefem z Nazaretu, znal tedy také Mne a vědělo lecčems, co se přihodilo při Mém zrození a v Mém mládí. Byl také jedním z nemnohých, kteří v Mé osobě potají očekávali Mesiáše; poněvadž jsem však od Svého dvanáctého roku nevykonával již nic zázračného, nýbrž žil a pracoval jsem jako každý jiný zcela obyčejný člověk, zmizel také dokonce u velmi mnohých lidí první neobyčejný dojem, který způsobilo Mé zrození; tehdy i ti nejprobudilejší říkali, že Mé zrození se stalo tak zázračně proslaveným zvláštní shodou vše možných okolností a jevů, s nimiž však Mé zrození jistě není v žádné spojitosti; také prý se ztratil geniální rys Mého mládí tak úplně, že v Mých mužnějších letech nezbylo po něm již ani stopy! - Leč Filip a ještě několik málo lidí chovali v sobě jistou naději ve Mne; neboť věděli o prorocství Simeona a Anny, které se stalo při Mé obřizce v chrámě a přikládali mu velký význam.

45. Filip vyhledal Natanaele a řekl mu: „Nalezli jsme Toho, o Němž psal Mojžíš v Zákoně a proroci; je to Ježíš, syn Josefa z Nazaretu.“

6) Když pak **Filip**, jenž Mne následoval, našel Natanaele, kterého cestou schválně hledal, sedícího pod fíkem a opravujícího své rybářské náčiní, řekl mu pln vroucnosti: „Bratře, pátral jsem po tobě po celé již hezky dlouhé cestě a jsem nyní z celého srdce rád, že jsem tě našel; neboť hle, našli jsme Toho, o Němž psali Mojžíš v Zákoně a proroci; je to přece Ježíš, syn Josefa z Nazaretu!“

46. I řekl mu Natanael: „Co dobrého může přijít z Nazaretu?!“ Na to praví Filip: „Pojď a viz!“

7) **Natanael** se poté téměř rozhorlí a praví: „Kdo by neznal to špatné hnízdo nazaretské?! - Co dobrého může přijít z tohoto hnízda?! A samozřejmě nejméně již Mesiáš!“ **Filip** však praví: „Vím dobře, že jsi byl po této stránce vždy mým odpůrcem, ač jsem ti uvedl své důvody pro to již stokrát. Ale nyní pojď a přesvědč se sám a sám řekneš, že jsem měl úplnou pravdu!“

8) **Natanael** přemýšleje povstává a praví: „Bratře, to by byl div divů! Vždyť ta holota nazaretská je jistě nejhorší z celého světa! Zdaliž se nedá za kousek římského plechu udělat z Nazarejce všechno, co jen kdo chce?! V tomto hnízdě není již dávno víry ani v Mojžíše, ani v proroky! Krátce, z Nazarejce můžeš udělat co chceš a stalo se již přece starým příslovím, že se říká: „Ten či onen je horší než Nazarejec!“ A ty pravíš, že odtamtud pochází Mesiáš, k Němuž mě chceš vést, abych Ho spatřil?! No dobře, u Boha není ovšem nic nemožného! Uvidíme!“

47. Když Ježíš uvidí Natanaele přicházet k Sobě, praví nahlas o něm: „Hle, pravý Izraelita, v němž falše není!“

9) S těmito slovy se ubírá Natanael s Filipem k Ježíšovi, Jenž zatím asi sto kroků od tohoto místa trochu odpočíval. Když se však oba octli v blízkosti Ježíšově, praví hlasitě **Ježíš**: „Hledte, pravý Izraelita, v němž falše není!“

48. Praví Mu Natanael: „Odkudpak mě znáš?“ - Ježíš odpověděl: „Prve nežli tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkem, viděl jsem tebe.“

10) **Natanael** se převelice podivuje tomuto nejvyš pravdivému přísouzení, které mu vychází hlasitě vstříc z Mých úst a ihned se táže: „Odkudpak mě znáš, že můžeš vyřknout o mně něco takového? Vždyť mé nitro může poznat jen Bůh a já sám; já jsem přece nebyl nikdy vychloubačem a veřejným chvalořečníkem svých ctností. Odkudpak tedy víš, jaký jsem?“ - **Já** Se však na něho podívám a pravím: „Dříve nežli tě zavolal Filip, když jsi byl pod fíkem, viděl jsem tě!“

49. Natanael odpověděl Ježíšovi: „Rabbi - Ty jsi opravdu Syn Boží! - Ty jsi Král izraelský!“

11) Tato Má výpověď o něm uvede Natanaele v nejvyšší úžas a ihned říká skrz naskrz ve svém srdci vzrušen: „Mistře, nehledíc na to že jsi Nazarejec, jsi přesto opravdu Syn Boží! Ano, Ty jsi nesporně onen dávno co nejtooužebněji očekávaný Král izraelský, Jenž vysvobodí Svůj národ ze spárů nepřátel! Ó, Nazarete, ó, Nazarete, jak malý jsi byl a jak velkým se nyní stáváš! Poslední bude povýšeno na první! Ó, Pane! Jak rychle jsi mi dal víru! - Jak to přijde, že ze mne prchla každá pochybnost a nyní úplně věřím, že Ty jsi ten zaslíbený Mesiáš!“

50. Ježíš odpověděl Natanaelovi: „Věříš, protože jsem ti řekl: viděl jsem tě pod fíkem (dříve nežli tě zavolal Filip). (Já ti však pravím), uvidíš ještě větší věci nežli toto!“

12) Na tuto otázku Natanaelovu odpověděl jsem nejprve tak, jak to uvádí předchozí verš 50. a ukazují tímto Natanaelovi, že nyní sice věří, že jsem ten zaslíbený Mesiáš, ale že k této víře je nyní přinucen ve Mně objevenou vševědoudností, která může být jen v Bohu; ještě však k tomu podotýkám, že v budoucnu uvidí ještě větší věci, čímž jsem mu však chtěl říci tolik jako: Nyní věříš pro zázrak, budoucně však budeš věřit svobodně!

51. A ježíš mu řekl dále: „Vpravdě, vpravdě pravím vám, - od nynějška uvidíte nebe otevřené a anděly Boží vystupovat a sestupovat na Syna člověka!“

13) A vpravdě, vpravdě pravím vám: Od nynějška uzříte vsichni nebesa otevřená.a anděly Boží vystupovat a sestupovat na Syna člověka, - což vše značí tolik jako: Napříště, dosáhnete-li ze Mne znovuzrození svého ducha, budou pak otevřeny brány života a vy potom jako andělé sami uvidíte kráčet (vzhůru) od smrti k věčnému životu lidí, které jsem učinil právě ve znovuzrození anděly a v těchto andělech tedy také „dětmi Božími“ a opačně také uvidíte sestupovat mnoho prvostvořených andělských duchů ze všech nebes ke Mně, Pánu veškerého života a vstupovat tu do Mých šlépějí, šlépějí Syna člověka, - podle příkladu a svědectví Janova.

14) Takové je tedy správné pochopení prvé kapitoly; ale nedomnívej se snad nikdo, že pochopení, které je tu dáno, všechno již vyčerpává! Ó, tomu tak není; tento dar je však praktickým průvodcem, podle něhož každý, kdo má dobrou vůli, může být uveden do všelikých hlubin Boží moudrosti a vidět a poznat tu v každém jednotlivém verši všeliký životní smysl. K tomu je však, jak bylo řečeno, tento dar pravou hlavní směrnicí, podle níž může být vše měřeno a souzeno.

KAPITOLA 2
biblického
EVANGELIA JANOVA

Svatba v Káni Galilejské. Vyčištění chrámu

- 10. Souvislost kapitol 1. a 2. Pán se Svými čtyřmi učedníky v domě rodičů. Josef zemřel. Mylné názory Marie o působení Mesiáše. Jakob, Jan a Tomáš přijati za apoštoly. Pokyny o duchovním podobenství událostí při svatbě v Káni. Tři stupně znovuzrození.
JAN 2, 1-5.**
-

1. A třetího dne se konala svatba v Káni Galilejské, na niž byla matka Ježíšova.

1) Spojkou „A“, která se vyskytuje hned na počátku verše prvního, kapitoly druhé se potvrzuje úplná souvislost obou kapitol; vysvětluje to již z té okolnosti, že tato svatba se koná v rodině velmi spřátelené s rodinou Josefovou, již zmíněného třetího dne, počítajíc ode dne, kdy jsem opustil Betabaru se Svými učedníky, až do této události jen čtyřmi a strávil pak celý den ve společnosti těchto čtyř učedníků v domě Josefa, jenž však již nežil, u matky Mého těla, která se ovšem i s Mými ostatními bratry vynasnažila, aby nás co nejlépe pohostila.

2) Marie totiž ve svém srdci dobře věděla, že nyní nastal Můj čas, abych vystoupil a začal působit jako zaslíbený Mesiáš; ale sama nevěděla, v čem bude Mé působení spočívat. Také ona zatím stále ještě věřila v úplné vypuzení Římanů a v obnovu mocného trůnu Davidova a jeho neotřesitelné a nepředstížitelné božské úcty k němu, jež budoucně již nikdy nepřestane.

3) Dobrá Marie a všichni Moji pozemští příbuzní si představovali Mesiáše stále ještě jako přemožitele Římanů a jiných nepřátel zaslíbené země; ba i ti nejlepší měli o zaslíbeném Mesiáši téměř tutéž představu, jako si v dnešní době činí mnozí jinak ctihodní lidé zcela zvrácenou představu o tisícileté Říši. Ale nebyl tu ještě čas dáti jim představu jinou.

4) Ježto tedy Má vlastní rodina, počínajíc Marií, byla prodchnuta takovouto představou o budoucím Mesiáši, lze také plným právem předpokládat, že pak ostatní spřátelené rodiny nemohly mít představu lepší.

5) Právě proto Mně věnovaly také mnohé rodiny tu největší pozornost, jako ovšem i všem těm, které jsem označil za Své učedníky. a proto se také Jakob a Jan rozhodli státi se Mými učedníky, aby pak se Mnou vládli nad národy Země! Neboť také oni již zapoměli leccos, co jsem jim byl často a dosti jasně předpověděl v Mém dětství.

2. Také Ježíš a Jeho učedníci byli pozváni na svatbu.

6) Ježto jsem tedy měl pověst brzkého Osvoboditele z římského jha ve všech lepších rodinách v celém okolí Nazaretu, ba téměř v celé Galileji - ačkoliv jsem teprve několik měsíců činil opět některé k tomu směřující přípravy, čímž ve spřátelených rodinách oživilo mnohé za 18 let usnuvší a zapomenuté a tak i zaslíbení spjatá s Mou osobou - byl jsem také Já pozván se Svými učedníky, s matkou Marií a s mnoha jinými příbuznými a známými dokonce do Káně, starého městečka v Galileji nedaleko Nazaretu, na velmi okázalou svatbu, kde bylo velmi živo a veselo, takže Mně **4 učedníci** z Betabary učinili poznámku:

7) „Pane! Zde se žije značně lépe nežli v Betabaře! Ubohý Jan by asi byl také rád, kdyby mohl požit místo své až k zoufání špatné stravy, skládající se většinou z trochy spařených kobytek a medu divokých včel, jednou ve svém životě takové jídlo?!“ (V této krajině jakož i v Arábii se vyskytuje druh kobytek velikosti holuba, které se připravují a požívají jako u nás raci.)

8) **JÁ** jsem jim na to odpověděl: „Proč Jan musí takto žít, nemůžete ještě pochopit; on totiž musí takto žít, jinak by se nenaplnilo Písmo. Brzy mu však nastane lepší život. Jeruzalém ho již nenechá dlouho na poušti působit; od nynějška se bude menšit, aby zato rostl Jiný!“

9) Co je však, Ondřeji, s učedníkem, který byl s tebou zprvu u Mne? Přejde za námi, anebo zůstane v Betabaře?“ Práví **Ondřej**: „Hle, již přichází, musel ještě něco vyřizovat.“ - Právím **JÁ** : „Tak je to dobré! Neboť kde je Kefas, musí být i Tomáš.“ Práví **Ondřej**: „Ano, toť jeho jméno! Poctivá duše, ale přitom stále pln vrtochů a pochybností; co však jednou uchopí, od toho pak také nikdy neupustí, ač má srdce nanejvýš štědré. Pro tuto jeho štědrosť dostal také toto příjmení. - Přichází, Pane, - mám ho zavolat dovnitř, to dvojče?“ Právím **JÁ** : „Ano, učiň tak! Neboť kdo přichází ve jménu Mém, ať je pozván na svatbu jako host!“

3. A když se nedostávalo vína, řekla Maria Ježíšovi: „Nemají vína !“

10) Podle tehdejšího zvyku měl být nově přicházející host uvítán pohárem vína. Maria však již delší dobu pozorovala, že zásoba vína se již spotřebovala a také viděla, že nebude možné uvítat řádně podle zvyku nového hosta; proto mně potají řekla: „Ale, milý synu, to bude pěkná věc! Nemají již vína! Mohl bys nějaké opatřit (aspoň pro toho nového příchozího) ?“

4. I řekl jí Ježíš: „Ženo, co Mně a tobě (do toho)? Má hodina ještě nepřišla:“

11) Nato **JÁ** dávám Marii přede všemi hosty velmi dvojsmyslnou odpověď, ovšem velmi mírnou řečí a vzhledem k tehdejšímu obvyklému zvyku zejména v okolí Nazaretu jí pravím: „Ženo (matko), co je Mně a tobě do toho?! - Já, jako pozvaný host nejsem ještě na řadě, abych se postaral o víno, Můj čas ještě nepřišel!“ - (V této době a krajině musel totiž každý mužský svatebčan přispět dobrovolným darem vína. Přitom se však musel zachovávat jistý pořádek, podle něhož se nejdříve spotřebovaly dary prvních příbuzných a když tyto došly, přibíraly se podle hodnoty teprve dary pozvaných, ne pokrevně příbuzných.) Maria však věděla, že veškerá zásoba vína je již vyčerpána, obrátila se tedy mimořádně na Mne, neboť přicházel nový host, k jehož přivítání nebylo nyní v zásobě již ani kapky vína a takřka Mne vyzvala, abych tentokrát přeskočil obvyklé pořadí! Neboť matka si při takových příležitostech potrpěla na staré obvyklé dobré zvyky. Nebyl jsem sice tomu zvláště nakloněn, leč ona Mne natolik znala, že jsem jí nikdy nic neodepřel, cokoliv si kdy přála.

5. Matka praví ke služebníkům: „Cokoli vám řekne, učiňte!“

12. A tak se tedy také obrátila ke služebníkům v pevné důvěře ve Mne a řekla jim: „Co vám řekne můj syn, učiňte!“

13) Potud vlastní historická stránka těchto veršů druhé kapitoly; v této historické události aneb - jak se říká - za touto historií se však již potvrzuje duchovní a proto prorocký smysl, který však lze vnitřní silou myšlení velmi snadno nalézt.

14) Komu by ušlo, že mezi touto svatbou, která se konala třetího dne po mém návratu z pouště betabarské a mezi Mým zmrtvýchvstáním, které se událo rovněž třetího dne po mém ukřižování, je jedno z nejnápadnějších podobenství?

15) Touto svatbou bylo totiž v prorockém duchu naznačeno, co se stane se Mnou po třech letech a rovněž, v poněkud širším smyslu také to, že po třech letech budu mít určité a jisté opravdovou svatbu se všemi Svými vyznavači a pravými milovníky jako věčný Ženich v jejich znovuzrození k věčnému životu!

16) Ve všeobecném praktickém smyslu znamená tato svatební událost, která následovala - rozumějte dobře - za tři dny po mém návratu z pouště, také tři stadia (vývojové stupně), jimiž musí projít každý člověk, aby dosáhl znovuzrození ducha aneb věčné životní svatby ve velké Káni nebeské Galileje.

17) jsou to tato tři stadia: nejprve krocení těla, pak čištění duše živou vírou, která se ovšem musí jako živá osvědčovat skutky lásky, jinak je mrtvá a konečně probuzení ducha z hrobu soudu, k čemuž je zajisté dán ve vzkříšení Lazarově nejpřiléhavější obraz. Kdo se poněkud

zamyslí nad tímto vysvětlením, ten se pak snadno vyzná ve všem co následuje.

18. ježto jsme zde objasnili duchovní smysl a sice v tom, co povšechně naznačuje tato svatební událost, vrátíme se opět k dalšímu průběhu této svatby a na konci tohoto vyprávění probereme jednotlivá podobenství.

---

11. Příběhy na svatbě v Káni. Zázrak s vínem. Petrovo doznání; svědectví Páně a Jeho poslání. Petrův významný přípitek. Pokyny k podobenstvím. JAN 2, 6-11.

---

6. Bylo pak tam šest kamenných štoudví, postavených podle obyčeje k židovskému očišťování, z nichž každá měla dvě až tři míry

1) Když Maria řekla služebníkům: „Co vám řekne, učiňte!“, řekl jsem tedy služebníkům, aby naplnili vodou šest kamenných štoudví, které tu byly určeny k očišťování Židů, které však obyvatelé Nazaretu a Káně zrovna již mnoho nedbali, pročť tyto štoudve byly zde postaveny spíše pro parádu nežli k určenému používání a každá měla 2 až 3 míry.

7. Ježíš jim řekl: „Naplněte štoudve vodou!“ A oni je naplnili až po okraj.

2) Služebníci to ihned učinili, ale spíše v domnění, aby se mohl nově příchozí host podle starého zvyku umýt a očistit. - Host vstoupil a byl uveden k tabuli, aniž si byl předtím umyl ruce. To bylo **služebníkům** nápadné, proto se vespolek tázali: „Pročpak jsme museli naplnit tyto těžké štoudve vodou? Tento host je nepoužívá a nám to způsobilo zbytečnou práci!“ **Já** jim na to pravím: „Pročpak jste se nezeptali dříve, když nyní na tu práci reptáte?! Neslyšeli jste předtím, co Mi říkala Maria, totiž že hosté už nemají víno?, Ačkoliv tu Můj čas ještě zcela nebyl ani podle obvyklého pořadí ani duchovně, proměnil jsem přece vodu ve štoudvích ve víno, ne snad nějakým kouzelnictvím, nýbrž jedině silou Boží, která je ve Mně, abych zjevil slávu Toho, o Němž říkají, že je jejich Bůh, ač Ho ještě nikdy nepoznali.“

8). A dále řekl Ježíš služebníkům: „Nyní nalijte a neste správci svatby!“ A služebníci to ihned učinili.

3) „Vemte nyní plný pohár a zanešte jej napřed správci svatby (kuchaři), aby ochutnal a posoudil!“ Služebníci ohromeni takovou proměnou vody, zanesli víno ihned kuchaři, aby je ochutnal.

9. Když pak správce svatby okusil vodu vínem učiněnou a nevěděl odkud je, ale služebníci to věděli, zavolal ženicha.

4) Kuchař vyvaluje oči, dá si zavolat ženicha a praví mu: „Cožpak ještě nic nevíš o pořadí?“

10. A řekl mu: „Každý člověk dává nejprve dobré víno a když se hosté podnapili, tehdy teprve to horší; ty však jsi zachoval víno dobré až doposud!“

5) „Cožpak se nepodává hostům napřed víno dobré a to horší teprve tehdy, až jsou trochu podnapilí a jejich ponebí je již otupělejší? Ty to však děláš právě naopak!“

6) **Ženich** však odvětil: „Mluvíš zde jako slepý o barvách! Hle, toto víno nebylo lisováno někde na Zemi, nýbrž přišlo na náš stůl jako kdysi mana z nebes; a proto také musí být ovšem lepší nežli každé jiné víno někde na Zemi!“

7) Pravil **kuchař**: „Máš za blázna mne, nebo jsi jím sám?! Jak může přijít na tvůj stůl víno z nebes?! To by musel sedět u stolu Sám Jehova nebo aspoň Jeho služebník Mojžíš!“

8) **Ženich** však řekl: „pojď a přesvědč se o všem sám!“

9) **Kuchař** šel ihned se ženichem do jídelny a shledal, že oněch šest štoudví je naplněno vínem nejlepšího druhu. Když se takto přesvědčil o zázraku, řekl: „Pane, odpusť mi mé hříchy! Něco takového může učinit jen Bůh a musí tedy být mezi námi! Neboť“ něco takového není žádnému člověku možné.“

10) Pak bylo víno podáváno hostům a když je ochutnali, všichni pravili: „Takové víno se v našich zemích nerodí! - To je opravdu víno nebeské! Všechna čest tomu, jemuž dal Bůh takovou moc!“

11) Poté připili Mně a nově přišedšímu hostu Tomášovi na zdraví a na uvítanou.

12. A všichni, kteří byli na této svatbě, nyní zcela uvěřili že jsem nepochybně zaslíbený Mesiáš.

13) **PETR** Mi však potají řekl: „Pane, dovol abych odešel! - Neboť“ Ty jsi Sám Jehova, jak o Tobě prorokoval Tvůj služebník David ve svých žalmech; já však jsem ubohý hříšník a Tebe zcela nehoden!“

14) **JÁ** mu pravím: „Považuješ-li se za nehodna kráčet po mém boku, koho potom považuješ za hodna? Hle, Já jsem nepřišel k silným, jsou-li někde, nýbrž jen ke slabým a nemocným. Je-li někdo zdrav, lékaře jistě nepotřebuje; jen nemocný a slabý potřebuje lékaře. Zůstaň tudíž jen klidně u Mě, neboť“ Já jsem ti již dávno tvé hříchy odpustil a budeš-li také po mém boku hřešit, i to ti odpustím; poznal jsi Mne nikoli ve své síle, nýbrž ve své slabosti a již nyní jsi skalou ve víře, proto se staneš dokonalým jedinou milostí shora!“

15) Po tomto mém poučení **PETR** zaslzí a s velkým nadšením praví: „Pane, - kdyby Tě měli všichni opustit, já Tě neopustím; neboť“ Tvá svatá slova jsou pravda a život!“

16) Po těchto slovech **PETR** povstane, vezme pohár a praví: "Sláva tobě, Izraeli a třikrát sláva nám! Neboť" jsme svědky splněného zaslíbení. Bůh navštívil Svůj národ. Co bylo stěží uvěřitelné, je nyní před našimi zraky splněno! Nyní již nemusíme volat z hlubiny k výsosti, neboť výsost výsostí přišla k nám do hlubiny hlubin naší bídy! - Proto všechna čest Tomu, Jenž je mezi námi a dal nám ze Své moci a milosti toto víno, abychom v Něho uvěřili a od nynějška vzdávali v Něm Bohu čest!" Poté se. Petr napije a všichni mu připíjí a praví: „Toť pravý muž!“

17) **JÁ** však spíše potají pravím Petrovi: „To ti nedalo tvé tělo, nýbrž Otec, Jenž je ve Mně, zvěstoval to tvému duchu. Avšak od nynějška se hlasitě ještě nevyjadřuj; přijde však čas, kdy budeš volati tak, aby tě mohl slyšet celý svět!“ - Poté nastal mezi hosty opět klid a pro tento skutek uvěřili nyní všichni ve Mne a viděli ve Mně pravého Mesiáše, Jenž přišel, aby je zbavil všech nepřátel.

11. To byl první zázrak, který Ježíš učinil a to v Káni Galilejské a tak zjevil slávu Svou. I uvěřili nyní pevně v Něho učedníci Jeho.

18) Toto byl také první mimořádný zázrak, který jsem vykonal při nastoupení velkého vykupitelského díla před očima mnohých a tímto zázrakem jsem ukázal, byť zastřeně, příští velké dílo; avšak z celé společnosti to nepochopil ani jeden. – Neboť jako Mé postění na poušti naznačovalo pronásledování, kterého se Mi dostalo se strany chrámu v Jerusalemě a křest Janův Mou smrt na kříži, tak naznačovala tato svatba Mé zmrtvýchvstání a zázrak se stal předobrazem znovuzrození ducha k věčnému životu.

19) Neboť jako jsem proměnil vodu ve víno, tak bude také slovem z Mých úst proměněna přirozená smyslnost člověka v ducha, bude-li člověk podle toho slova žít!

20) Každý by však měl přesně uposlechnout ve svém srdci radu, kterou dala Marie služebníkům řkouc: „Co vám řekne, učíte!“ Potom také Já učiním na každém to, co jsem učinil v Káni Galilejské, totiž opravdové znamení, podle něhož nyní každý, kdo žije podle Mého slova, snáze v sobě samém pozná znovuzrození ducha.

---

12. Pán se Svými v Kafarnaum a okolí. Splnění Isajášova proroctví. Počátek vlastní učitelé činnosti Páně a její dvojí účinek. Pokyn o duchu kramářském Pán se Svými na velikonoční slavnosti v Jerusalemě. Pokyn o tehdejší době velikonoční. Chrám Boží dobytčí a peněžní prodejnou.
JAN 2, 12-13.

---

12. Pak Se odebral dolů do Kafarnaum a s Ním i jeho matka, bratři a učedníci a pobýli tam nemnoho dní.

1) Za sedm dní po této svatbě opustil jsem Nazaret a odebral Se s Marií, se Svými pěti bratry, z nichž dva patřili k Mým učedníkům a s učedníky dosud přijatými, dolů do Kafarnaum, tehdy dosti významného obchodního města na hranici Zebulun a Naftalimu a tedy uprostřed těchto dvou provincií u moře Galilejského a to nedaleko místa, kde křtil Jan na druhém břehu Jordánu v krajině betabarské, dokud tato často zcela vodypradá řeka měla náležité množství vody.

2) Zde by mohla vzniknout otázka, co jsem vlastně hledal v tomto téměř zcela již zpohanštělém městě. - Čtete jen proroka Isaiáše 9,1 atd., kde je takto psáno: „Země Zebulun a země Naftalim na pobřeží moře a pohanská Galilea, ten národ, který vězel v temnotě spatřil velké světlo a všem, kteří tu pobývali ve stínu smrti vzešlo mocné Světlo.“

3) A jestliže jste to v Izajášovi našli a víte, že jsem musel naplnit Písmo od A až do Z, pak také zcela snadno pochopíte, proč jsem Se odebral z Nazaretu do Kafarnaum. Mimoto měli být v této krajině také ještě přijati dva učedníci, Jakob a Jan, synové Zebedeovi; byli to též rybáři a lovili v Galilejském moři, nedaleko ústí Jordánu a právě také nedaleko loviště Petrova a Ondřejova, kteří byli rovněž oprávněni lovit v moři.

4) Když byli přijati také tito učedníci a poznali Mne podle Mých slov a podle mocného svědectví těch, kteří byli se Mnou, začal jsem také brzy pravidelně učit lidi a nabádal je k pokání, ježto se přiblížilo Království Boží. Chodil jsem do jejich synagog a učil tam. Někteří uvěřili, ale mnozí se pohoršovali, chtěli Mne napadnout a svrhnout s jednoho vrchu do moře. Já jsem jim však unikl i se všemi, kteří byli se Mnou a navštívil jsem několik malých obcí u moře Galilejského, zvěstoval Království Boží a uzdravil mnoho nemocných a chudí a prostí uvěřili a mile Mě přijímali; a někteří z nich se připojili ke Mě a následovali Mne všude, jako ovečky svého pastýře.

5) V Kafarnaum jsem Se zdržel jen krátký čas, protože tam nebyla téměř žádná víra a ještě méně láska, neboť toto město bylo místem obchodu a kramaření. Kde se však provozuje obchod a kramaření, tam dostaly víra a láska nadobro vyhoštění. Kde však zmizely víra a láska, tam není pro Mne buď nic anebo málo co dělat.

13. A přiblížily se židovské velikonoce a Ježíš Se odebral nahoru do Jerusalema.

6) Ostatně se přiblížily židovské velikonoce a Já jsem Se pak odebral se všemi, kteří byli se Mnou, nahoru do Jerusalema. Avšak nepředstavujte si velikonoce původních Židů v době, jak je nyní v různých křesťanských církvích určena pro podobné svátky někdy dokonce již v měsíci březnu, nýbrž téměř o celé čtvrtletí později! Neboť o velikonocích se děkovalo Jehovovi za první roční sklizeň, která se skládala z ječmene, žita a pšenice a jedl se tu již nový chléb, který však podle zákona byl nekvašený, neboť nikdo v zemi nesměl v této době jíst chléb kvašený.

7) Proto se tato slavnost nekvašených chlebů mohla konat teprve tehdy, kdy již byla mouka z nově sklizeného obilí, nikoli však v době, kdy se obilí teprve seje. V příznivém roce dozrává sice obilí v Judeji o 14-20 dní dříve nežli zde *², ale koncem května se sklízí žito a pšenice, dokonce zřídka i v Egyptě neřku-li v Judeji, kde je již oproti Egyptu značně chladněji.

8) Nadešla tedy doba nekvašených chlebů a jak bylo již svrchu řečeno, odebral jsem Se, se všemi, kteří byli se Mnou, vzhůru do hlavního židovského města, nazývaného též „Město Boží“; neboť Jerusalema v překladu znamená „Město Boží“.

9) Ježto však v **této** době navštěvovalo Jerusalema vždy mnoho lidí, také mnoho pohanů, kteří zde kupovali a prodávali různé zboží, jako náradí, tkaniny, dobytek a plodiny všeho druhu, ztratila tato slavnost v **té** době posvátnou vážnost docela a ziskuchtivost nutila. dokonce kněžstvo, aby na tuto dobu pronajímalo nádvoří a chrámové předsíně kupcům, Židům či pohanům, za dosti značný obnos, takže takový nájem v chrámě na dobu trvání slavnosti činil přes 1000 stříbrných, což tehdy byla ohromně velká a těžká peněžitá částka, mající větší věcnou hodnotu, nežli v nynější době 100.000 zlatých.

10) V té době, bylo to za velekněze Kaifáše, odebral jsem Se nahoru do Jerusalema. - Tento velekněz dovedl na sebe strhnout tuto hodnotu, která ovšem na více než jeden rok hodně vynášela; neboť zachování zákona Mojžíšova kleslo tehdy na nejprázdnější obřad a žádný kněz ho popravdě nedbal již více, nežli sněhu napadlého před sto léty; zato však marnivě a zcela prázdné obřady, sloužící k důkladnému balamucení ubohého lidu, dosáhly nejvyššího vrcholu.

11) Velekněz pronajal prodávacům holubů a několika malým penězoměncům dokonce určitá místa ve vnitřní části chrámu. Tito malí penězoměnci měli totiž drobné mince, jako groše a statery, které za určité ažio (příplatek) vyměňovali těm kdo potřebovali drobné za stříbrňáky, za římské zlatáky a římské dobytčí peníze (pecunia), neboť Římané měli pro nákup dobytka zvláštní peníze. Podle toho jaké zvíře bylo vyraženo na takové minci, muselo být za tuto minci prodáno, měl-li je majitel na prodej. Za takové dobytčí peníze se však dostaly u velkých i malých penězoměnců také jiné běžné peníze; jenže ažio bylo větší nežli u jiných druhů peněz!

---

13. Ohavnosti na trhu v chrámě při slavnosti velikonoční. Hněv Petrův a Natanaelův. Svědectví starého Žida o ohavnostech chrámu. Vycištění chrámu Pánem. JAN 2, 14-17.

---

14. A nalezl v chrámě sedět prodavače volů, ovcí i holubů a penězoměnce.

1) Když jsem po Svém příchodu do Jerusalema shledal, že se lidé pro samý dobytek a jeho prodavače sotva již odvažovali vstoupit do chrámu, ježto mnohdy ten či onen vůl zdivočel a přitom poranil lidi a poškodil Bohu zasvěcené věci a protože téměř každý člověk, který navštívil chrám, nemohl tam často pro zápach a hluk vydržet, přitom nezřídka přišel o všechn svůj potřebný majetek, musela Mne konečně taková hanebnost začít sžírat a **PETR s NATANAELEM** Mi řekli: "Pane, cožpak již nemáš blesky a hrom?! Podívej se! Ubozáci pláčou před chrámem; přicházejí zdaleka, aby vzdali Bohu čest a pro samé voly a ovce, jimiž je chrám napěchován, se nemohou vůbec dostat dovnitř a mnozí, kteří se dostali s námahou a nebezpečím do chrámu a zase ven, naříkají, že tam byli úplně oloupeni a že by se byli zápachem málem zalkli! - Ach, to je přece jen přespříliš zlé a špatné! - Takovému přílišnému nešvaru se musí učinit za každou cenu přítrž; neboť to je již více než Sodoma a Gomora!"

---

² To jest v okolí Štýrského Hradce; př.

2) Tuto řeč zaslechne jeden cizí **starý Žid**, přistoupí a praví: „Milí přátelé, vy ani všechno nevíte; já však jsem byl sám před třemi léty obyčejným sluhou v chrámě a dověděl jsem se tu věci, z nichž mne obcházela hrůza!“

3) Pravím **JÁ**: „Příteli, podrž to u sebe, neboť Já vím o všem co se tu dělo. Bud' však ujistěn, že se míra naplnila a ještě dnes uvidíte, kterak v chrámě zavládne moc a hněv Boží. Vzdalte se však na chvíli od bran chrámových, aby se vám něco nestalo, až vbrzku Boží moc požene bezbožníky z chrámu; pak se již nikdy neodváží takového znesvěcování.“

4) Poté Žid odešel chvále Boha; po této řeči Mne totiž považoval za proroka, šel k svému zástupu a vyprávěl mu, co ode Mne uslyšel; a zástup, skládající se z několika set lidí mladých i starých, jásal a jal se hlasitě velebit Boha, že zase probudil mocného proroka.

15.A udělav z provazců důtky, vyhnal všechny z chrámu i s ovceci a voly, rozsygal penězoměncům peníze a zpřevracel jim stoly.

5) **JÁ** jsem pak řekl Petrovi: „Jdi tamto k provazníkovi, kup u něj tři silné provazce a přines je sem!“ Petr to ihned učinil a přinesl Mně tři silné provazce, které jsem rychle spletl a takto Si zhotovil silné důtky. S důtkami v pravici řekl jsem všem, kteří byli se Mnou a Svým učedníkům: "Pojďte nyní se Mnou do chrámu a buďte svědky; neboť nyní se má před vašimi očima opět na Mně osvědčit moc a sláva Boží!"

6) Po těchto slovech šel jsem ovšem v čele ostatních do chrámu a jak jsem tak krácel, vše ustupovalo, takže ti, kteří šli za Mnou, měli volnou cestu; podlaha byla ovšem plna hnoje a všeliké nečistoty.

7) Když jsem došel do poslední předsíně chrámové, v níž významní obchodníci s voly a ovceci vystavovali na prodej svůj dobytek a to po levé straně, zatím co pravou stranu zabrali ve všech třech síních penězoměnci, postavil jsem Se na schody brány a zvolal jsem hromově silným hlasem: „Psáno jest: Můj dům je dům modlitby; vy však z něho děláte peleš lotrovskou! - Kdo vám dal právo, abyste takto znesvěcovali chrám Boží!?"

8) Oni však křičeli: "Své právo jsme si draze zakoupili od velekněze a jsme pod jeho ochranou a pod ochranou Říma."

9) Pravím **JÁ**: „Pod takovou ochranou sice jste; leč proti vám a vašim ochráncům je rámě Boží. Kdo vás vezme před Ním v ochranu, bude-li vztaženo na vás a vaše ochránce?!"

10) Praví **prodavači a penězoměnci**: „V chrámě přebývá Bůh a kněží jsou Boží; mohou proti Jeho úradku něco činit? - Koho oni chrání, toho chrání také Bůh!"

11) Pravím **JÁ** velmi silným hlasem: „Co to mluvíte, vy pošetilí bezbožníci? Kněží ještě sice sedí na stolicích Mojžíšově a Aronově, avšak neslouží již Bohu, nýbrž mamonu a ďáblu a jejich právo a vaše právo je právo ďáblů a věčně nikdy právo Boží! Proto nyní okamžitě vstaňte a vyklidte síň, jinak se vám zle povede!"

12) Oni se však dali do smíchu a pravili: „Podívejte se na tu drzost tohoto nejvyššího sprostého Nazarejce! - Vyhodte ho rychle z chrámu!" Poté povstali a chtěli se na Mne vrhnout.

13) Vtom jsem pozdvihl pravici s důtkami a začal jsem jimi božskou mocí švihat nad jejich hlavami; koho důtky zasáhly, ten byl okamžitě stížen prudkými, téměř nesnesitelnými bolestmi a rovněž tak i dobytek. Okamžitě nastal strašný řev lidí a dobytek a dobytek divoce prchal poráží vše co mu přišlo do cesty a rovněž tak prchali také prodavači i kupující za strašného bolestného křiku; Já jsem pak zpřevracel všechny stánky penězoměnců a rozsygal všechny peníze které ležely na nich, při kteréžto práci Mně pomáhali také učedníci.

16. A těm, kteří prodávali holuby, jsem řekl: "Odneste to odtud a nečiňte z domu Otce Mého dům kupecký!"

14) Potom jsem vstoupil do chrámu, kde čekalo na kupující ještě mnoho prodavačů holubů s klecemi plnými holubů všelikého druhu. Poněvadž tito kramáři bývali obyčejně chudí lidé a nešlo jim zrovna o zisk a prodej holubů v chrámě byl již starou věcí, ovšem ve starší době obvyklou jen v prvém chrámovém nádvoří, proto jsem tyto chudé pouze napomenul řka: „Vyneste to odtud a nečiňte z domu Otce Mého dům kupecký; pro něco takového je místo v nejkrajnějším nádvoří. - Takovým způsobem byl nyní chrám vyčištěn.“

17. I rozpomenuli se učedníci jeho, že je psáno: „Horlivost pro Tvůj dům strávilá Mě.“

15) Toto čištění vzbudilo však velkou pozornost a učedníci se potají obávali, že nás kněžstvo brzy dá zatknout římskou stráží jako pobuřovatele a že asi sotva ujdeme nejpotupnějšímu zodpovídání a potrestání; neboť je psáno: „Horlivost pro Tvůj dům strávila Mě.“

16. **JÁ** jsem jim však řekl: „Nestarejte se! Podívejte se do předsíní a uvidíte, jak sluhové a kněží horlivě sbírají spousty rozházených peněz peněžoměnců a soukají je do svých měšců! Kvůli poškozeným budou se nás sice dotazovat z jaké moci jsme to učinili, ale potají jim to bude zcela vhod, neboť tento čin jim vynese asi 1000 měšců zlata a stříbra a velké množství jiných peněz, které již nikdy vlastníkům nevrátí. Nyní jsou příliš zaměstnáni a nemají čas volat nás k odpovědnosti; také nevyslechnou v této věci tak snadno nějakou žalobu a poškození, touto lekcí až příliš umoudření hned tak lehce na Mne žalobu nevnesou. Buďte tedy zcela klidni.“

17) Horlivost pro Můj dům Mě sice před nimi stráví, ale teď ještě dlouho ne! Nejvýš někteří zde přítomní Židé budou se Mne dotazovat, kdo jsem a z jaké moci jsem něco takového učinil a budou si ode Mne vyprošovat ověření znamením. Já však již vím, že se to tak stát musí a že to pro nás nebude nebezpečné. Pohleďte jen k oponě, již tam někteří stojí, chystající se, aby se Mě ve svém nejvyšším vlastním zájmu dotazovali; ať tedy také ihned dostanou řádnou odpověď!“

**14. Prorocké slovo Páně o zboření o postavení chrámu ve třech dnech. Nechápvavost Židů; jsou odkázáni na učedníky. Svědectví o vyznání učedníků. Velké světlo Páně na svědectví Židům; Židé žádají znamení.
JAN 2, 18-22.**

---

18. Tu pravili Židé: „Jaké znamení nám ukážeš, že můžeš činit něco takového?“

1) Zatím co jsem ještě toto mluvil s bázlivými učedníky, přistoupilo již ke Mně několik Židů a pravili: "Vykonal jsi nyní velký čin, lidé i dobytek před tvou rukou letěli jako plevy v bouři a nikdo se nevrátil, aby si přišel pro své rozházené peníze! Kdo jsi a jakým znamením (mínili od císaře) se nám můžeš vykázat, že můžeš činit něco takového?! Což neznáš železnou přísnost zákonů, které tě mohou za to zahubit?!"

19. Ježíš jim odpověděl: "Zbořte tento chrám a ve třech dnech jej postavím!"

2) Pravím **JÁ** : Kdybych neznal zákony a bál se jich, nebyl bych to učinil. - Vy však žádáte ode Mne úřední znamení a já vám pravím, že ho nemám; avšak zbořte tento chrám a třetího dne tu bude stát opět dokončený!"

20. Tu řekli Židé: „46 let bylo třeba k postavení tohoto chrámu a ty to chceš učinit sám ve třech dnech?“

21. Nevěděli totiž, že mluvil o chrámu Svého těla.

3) Při této Mé rozhodné výpovědi vyvalovali Židé oči a nemohli se hned vzpamatovat. Teprve po chvíli jednomu z nich napadlo, že ke stavbě chrámu bylo třeba plných 46 let a že na něm nepřetržitě pracovalo mnoho tisíc rukou; proto se tento dějin znalý Žid obrátil ke Mně a praví: „Mladý muži! Uvážil jsi, jakou hloupost jsi to nyní vyslovil? Hle, plných 46 let bylo třeba k postavení tohoto chrámu a bylo na něm mnoho tisíc rukou plně zaměstnáno a ty to chceš učinit zcela sám bez pomoci jiných rukou ve třech dnech? Ó, ó, ó, jaké jsi to o sobě vyslovil svědectví a k tomu ještě v chrámě, kde by se přece mělo mluvit co nejrozumněji?!"

4) Tvůj dřívější čin nás velice překvapil a jako starší Jerusalema začali jsme se již radit, z jaké moci jsi tento čin vykonal, o sobě vskutku velmi chvályhodný, zda z moci světské či prorocké. A proto jsme se tě také dotazovali. A kdybys nám byl řekl moudrou řečí, již dobře rozumíme, že jsi Bohem probuzený prorok a že něco takového konáš z moci Boží, byli bychom ti uvěřili; ale takto jsi nám dal přes všechno očekávání místo moudré řeči takřka nepopsatelně rouhavou, chvástavou a hloupou odpověď, v níž není ani slůvko pravdy a tak nyní v tobě vidíme člověka, jenž se snad přiučil v nějaké pohanské škole trochu kouzelnictví, kterým se chce nyní zde v městě Davidově jaksí vynášet, jsa buď v žoldu Říma nebo tajně v žoldu farizeů, kněží a levitů, neboť ti dnes asi měli následkem tvého kouzelného činu znamenitou chrámovou sklizeň! Je nám všem opravdu líto, že jsme se v tobě nyní tak velice zmýlili."

5) **JÁ** jsem nato pravil: „Také Mně je z hloubi srdce líto, že jsem vás musel shledat tak strašně slepé a hluché! Neboť kdo je slepý, nic nevidí a kdo je hluchý a němý nic neslyší! Činím před vašimi očima znamení, jaké nevykonal přede Mnou nikdo a mluvím úplnou pravdu a vy říkáte, že jsem buď hloupý, v pohanském kouzelnictví obeznalý chvastoun a že se chci zde

před vámi vynášet, anebo že jsem jako kouzelník v žoldu Říma anebo v mrzkém žoldu chrámových kněžourů. O, jaké to hanebné mínění! Pohleďte, tamto stojí značný zástup těch, kteří Mne sem následovali z Galileje! Poznali Mne, ač říkáte, že Galilejci jsou nejméně věřící a nejhorší židovský lid. Leč oni Mne přesto poznali a šli za Mnou; jak to, že Mne nemůžete poznat?"

6) Praví **Židé**: "My jsme tě přece také chtěli poznat a proto jsme na tobě vyzvídali; neboť nejsme ani slepí, ani hluší jak si myslíš. Ty jsi nám však dal odpověď, z níž se nedá přirozeným rozumem nic jiného udělat, nežli co jsme ti otevřeně řekli do očí! My máme dobrou vůli; proč ji neuznáváš, jsi-li beze vší pochyby prorok? Jsme čestní mužové z Jerusalema a máme mnoho statků. Kdybys byl pravý prorok, měl by ses v našem středu dobře; ty to však nepoznáváš a proto také nejsi prorok, nýbrž pouhý mág, jenž znesvěcuje chrám více nežli ti, které jsi dříve vyhnal!"

7) Pravím **JÁ**: "Jděte a poradte se s těmi, kteří přišli se Mnou; ti vám řeknou, kdo jsem!"

8) Nyní jdou Židé k učedníkům a vyptávají se jich; učedníci jim pak vypráví co o Mně slyšeli u Jordánu, svědectví Janovo a co po mém boku viděli a zažili, přitom však také doznávají že nechápou co jsem řekl Židům.

22. Teprve když vstal zmrtvých, rozpomenuli se jeho učedníci, že to řekl a uvěřili Písmu a řeči, kterou mluvil.

9) Neboť oni sami to pochopili teprve po mém zázračném zmrtvýchvstání, které se stalo po třech letech a tak také pochopili Písmo, které to o Mně předpovídalo.

10) Když se to vše **Židé** od učedníků dověděli, přišli opět ke Mně a pravili: „Po všem tom, co jsme se nyní o Tobě dověděli od Tvého velmi věrného zástupu, byl bys zřejmě ten Zaslíbený! - Svědectví Jana, kterého známe, mluví silně pro Tebe a neméně Tvé činy; ale Tvá řeč je pravým opakem všeho toho. - Jak může být Mesiáš v činech Bohem a v řeči bláznem? - Vysvětlili nám to a my Tě všichni přijmeme a budeme Tě vším možným podporovat!"

11) Pravím **JÁ**: „Co vy Mně můžete dát, aniž byste to dříve neobdrželi od Mého Otce, Jenž je na nebesích? Jestliže jste to však obdrželi, jak můžete nyní mluvit tak jako byste to nebyli obdrželi?! Co Mi chcete dát, aby to nebylo Mé?! Vždyť co je Otcovo, je také Mé; neboť Já a Otec nejsme Dva, nýbrž Jeden! Pravím vám: Nic jiného nežli jedině vůle je vaše, vše ostatní je však Mé! Dáte-li Mi svou vůli v pravé lásce svého srdce a uvěříte-li, že Já a Otec jsme úplně Jedno, potom jste Mi dali vše co mohu od vás žádat!"

12) Praví **Židé**: „Učiň tedy zázrak a uvěříme, že jsi Ten Zaslíbený!"

13) Pravím **JÁ**: „Proč chcete zázrak? Ó, zvrhlé plémě! Cožpak nevíte, že zázraky nikoho neprobudí, nýbrž jen soudí?! Já však jsem nepřišel, abych vás přiváděl do soudu, nýbrž proto, abyste obdrželi život věčný, uvěříte-li ve svých srdcích ve Mě! Stanou se sice ještě mnohé zázraky a některé z nich uvidíte; avšak nepřivedou vás k životu, nýbrž na dlouhou dobu usmrtí!"

15. Další epizoda (vedlejší příběh) Páně se Židy. Jeden z nich chce Pána o Jeho učedníky pozvat k sobě; Pán mu zjevuje jeho i jeho druhů nekalé myšlenky a zlo lidských ustanovení o poté opouští chrám.

JAN 2, 23-25.

23. Když pak byl v Jerusalemě o velikonocích na slavnosti, uvěřili mnozí ve jméno Jeho, vidouce zázraky, které činil.

1) Pravím vám: „Jsou velikonoce a Já se v tu dobu zdržím zde v Jerusalemě; jděte kde budu Já a uvidíte velké množství pravých zázraků! Ale hledte, ať vás ty zázraky neusmrtí!"

2) Na tuto řeč hleděli Židé vyjeveně; já jsem je však opustil a vyšel se svými učedníky z chrámu. Židé Mě však potají následovali, neboť veřejně jít za Mnou si netroufali, protože jsem mluvil o „usmrcování Mými zázraky". Oni však pod tím nerozuměli usmrcování duchovního živlu, nýbrž usmrcování těla; byli jako všichni boháči této Země velkými přáteli života pozemského.

3) Jeden však přistoupil mimo chrám ke Mně a řekl: „Mistře, já jsem Tě poznal a chtěl bych Ti být nablízku; kde bydlíš?"

24. Ježíš se jim však nesvěřoval, protože všechny znal.

25. A nepotřeboval, aby mu kdo vydával svědectví o člověku; neboť dobře věděl, co je v člověku.

4) Já jsem však viděl, že to nemíní vážně a že jeho úmysl zvědět kde bydlím, není poctivý, proto jsem mu řekl, jako také potom mnohým podobným nepoctivým zvědům známý aforismus (stručnou vtípnou průpověď): „Ptáci mají svá hnízda a lišky svá doupatá; ale Syn člověka nemá ani kámen, kde by hlavu složil a zde v tomto městě již vůbec ne. Jdi však a očisti napřed své srdce; potom přijď s úmyslem poctivým a ne zrádným a pak uvidíš jak po mém boku obstojíš!"

5) **On** však řekl: „Mistře, mylíš Se ve mně a v mých přátelích; nemáš-li útulek, přijď k nám a my opatříme Tobě i Tvým učedníkům a ostatním přátelům útulek i se stravováním na jak dlouho budeš chtít!"

6) **JÁ** jsem však viděl nejlépe, že nebyl poctivé mysli a řekl jsem: „Vám se nemůžeme svěřit; neboť jste přátelé Herodovi a jste i s ním senzacechtiví lidé, zvláště když vás to nic nestojí. Já jsem však nepřišel do tohoto světa, abych bavil Herodiány komediemi, nýbrž abych zde zvěstoval, že se přiblížilo Království Boží a že proto máte konat opravdové pokání, abyste se mohli podílet na tomto Království! Hle, toť účel Mé přítomnosti zde v této době a k tomu netřeba vašeho ubytování! Neboť kdo bydlí v domě, nemůže z něho vyjít leč dveřmi, které jsou opatřeny zámkem a závorou, jimiž lze učinit hosta též zajatcem. Kdo se však ubytuje ve volné přírodě, ten je také volný a může jít kam chce!"

7) Praví **Žid**: „Jak nás můžeš tak zlehčovat! Cožpak Ty myslíš, že již nevíme co je posvátnost pohostinství? Pozveme-li Tě jako hosta a Ty vejdeš do našeho domu jako host, pak jsi v domě to nejsvětější a běda tomu, kdo by Ti ublížil! A tak se u nás zachovává a ctí především pohostinství. Jak potom můžeš takové mravy v našich domech podezírat?!"

8) Pravím **JÁ** : „Znám dobře tyto vaše domácí mravy; avšak proto Mně nejsou neznámé ty druhé: Dokud je host ve vašem domě, požívá sice pohostinství; chce-li však potom vyjít z domu,- čekají přede dveřmi objednaní drábové a žoldněři, chopí se hosta a spoutají ho! Řekni, patří také to ke starému pohostinství?!"

9) Praví **ŽID** poněkud rozpačitě: „Kdo to může říci s dobrým svědomím o našich domech?"

10) Pravím **JÁ** : "Ten, jenž to ví! Což nebyl takto před několika dny odevzdán jistý člověk do rukou soudu?"

11) Praví **Žid** ještě rozpačitěji: „Mistře, kdo Ti to řekl? Stalo li se tak, řekni, nezasloužil si toho onen zločinec?"

12) Pravím **JÁ** : "U vás je však mnohé zločinem, co není zločinem u Boha a u Mne; při tvrdosti vašich srdcí je mnoho zločinů, na které nedal Mojžíš zákon. To jsou vaše ustanovení a ta přede Mnou nečiní člověka zločincem! Neboť vaše ustanovení jsou hříchem proti zákonům Mojžíšovým; jak by tedy mohl být zločincem ten, kdo se prohřeší proti vašim ustanovením, když zachovává zákony Mojžíšovy?! říkám vám: Jste všichni plni záludnosti a hanebné podlosti!"

13) Praví **Žid**: „Jak to? Mojžíš nám dal právo vydávat pro zvláštní případy zákony a jsou tedy naše dobře uvážená ustanovení tak dobrá jako zákony Mojžíšovy samy! Kdo je tedy nedbá, zda není právě tak zločincem jako ten, kdo se prohřešuje proti přímému zákonu Mojžíšovu?"

14) Pravím **JÁ** : „U vás ano, ale u Mne ne! - Mojžíš přikázal že máte své rodiče milovat a ctít; vy však říkáte a kněží to dokonce nařizují: „Kdo místo toho obětuje v chrámě, je na tom lépe, ježto se tím vykupuje z tohoto zákona." Přijde-li však nyní k vám někdo a řekne: „Vy jste neznabozi a ničemní podvodníci, protože pro svou hrabivost rušíte zákon Mojžíšův a dáváte zaň zákon jiný a soužíte tím ubohý lid!" - Hle, podle něj se také onen člověk provinil proti vám a vy jste ho odevzdali na samém prahu soudu - řekni, zasloužil si to ten ctihodný člověk, či nejste vy sami vůči Mojžíšovi daleko větší zločinci?"

15) Tu se Žid rozhořčil a odešel k ostatním svým druhům, jimž vše vyprávěl co ode Mne slyšel. **Tito** však potřásali hlavou říkouce: „Zvláštní! Jak to ten člověk může vědět?" - Já jsem však opustil toto místo a odebral Se, se Svými do jedné hospůdky mimo město, kde jsem pobyl několik dní.

16. Duchovní smysl aneb čemu odpovídá vyčištění chrámu, zjeveno Pánem. Povšimnutí hodné pokyny pro život a vedení.

1) Co se zde vypráví, není ovšem dopodrobna historicky vylíčený přirozený průběh obou událostí vyskytujících se v druhé kapitole; neboť sem tam se přihodilo a ještě leccos, co zde netřeba pro svou bezvýznamnost vyprávět, protože by to předně způsobilo zcela zbytečné prodlužování práce a za druhé by to nepřidalo důležitosti věci vyšší hodnoty a žádného hlubšího poznání. Zbývá jen ještě zcela krátce podat duchovní smysl druhé události a tuto druhou kapitolu bude možné považovat za ukončenou potud, pokud předvádí čtenáři a posluchači jen dvě o sobě uzavřené hlavní události.

2) Duchovní smysl první události v Káni Galilejské byl již podán; zbývá nám tedy podat jen ještě duchovní smysl druhé události, jak následuje:

3) Chrám představuje člověka v jeho přirozené světské sféře. V chrámě však jako v člověku je svatyně; proto má být také vnějšek chrámu posvátný a udržován v čistotě, aby nitro jak svatyně chrámu tak i člověka nebylo znesvěcováno!

4) Svatyně chrámu je sice zastřena silnou oponou a smí do ní vstoupit jedině velekněz a to jen v určitých dobách. Opona a rovněž jen zřídka dovolený přístup do svatyně je ochranou proti jejímu znesvěcení; neboť hřeší-li někdo svým tělem, znečišťuje nejen své tělo, nýbrž i svou duši a skrze ni svého ducha, jenž představuje a také skutečně je v každém člověku to nejvnitřnější a nejsvětější. V člověku je tato svatyně, podobně jako svatyně v chrámě, postavena hluboko za silnou oponou a jedině lásce k Bohu, jež je pravým veleknězem Božím v každém člověku, je dovoleno beztretně vniknout do této svatyně a podhrnout oponu; stane-li se však tento jediný velekněz v člověku sám nečistý tím, že se připojuje k nečistým světským věcem a je s nimi zajedno, jak má potom tato svatyně zůstat neznesvěcena, je-li navštěvována nečistým veleknězem?!

5) Bylo-li tedy v chrámě podobně jakož i v člověku vše znečištěno, pak to již nemůže být člověkem vyčištěno; neboť je-li koště plné bláta a nečistoty, jak potom může sloužit k vyčištění pokoje?! Tu pak musím bohužel Já Sám přiložit ruku k dílu a chrám násilím vyčistit a to všelikými bolestivými věcmi, jako všelikými nemocemi a jinými zdánlivými neštěstími, aby se chrám vyčistil.

6) „Prodavači“ a „kupující“ jsou nízké nečisté vášně v člověku; dobytek nabízený k prodeji představuje nejnižší stupeň zvířecí smyslnosti a touto zároveň též přivoděnou velkou hloupost a slepotu duše, jejíž láska se podobá lásce vola, jemuž dokonce chybí smyslná plodivá a pohlavní láska a jehož oživuje jedině ještě nejhrubší polypovitá láska k žrádlu a jehož poznání je stejné jako známá poznávací schopnost ovcí.

7) A co potom znamenají penězoměnci a jejich peněžní obchody? - Znamenají a ukazují v člověku vše to, co vyplývá ze zcela již zhovadilé sebelásky člověka; neboť hovado miluje jen sebe a vlk sežere vlka, má-li hlad. Tito „penězoměnci“ aneb takováto zvířecí sebeláska musí tedy také být všelikým bolestivým násilím vypuzena z člověka a vše co oživuje tuto lásku musí být zpřevráceno a rozsypano!

8) A pročpak ne zcela zničeno? - Protože také takové lásce se nesmí vzít svoboda; neboť ušlechtilé semeno anebo pšeničné zrno prospívá nejlépe na poli dobře pohnojeném zvířecími výkaly a dá bohatou žeň. Kdyby se však hnojivo zcela poli odňalo, aby se takřka úplně očistilo od vší nečistoty, dařilo by se ušlechtilému zrnu pšeničnému jen špatně a vydalo by jistě špatnou žeň.

9) Hnůj, který se z počátku rozházen a rozsypan, tehdy půdě hromadě, pak by tam kde leží nic neprospěl.

10) V tom je tedy vlastní důvod evangelického příběhu o vyčištění chrámu, proč jsem penězoměnců jen rozsypal a zcela nezničil, což by Mi bylo zajisté také velmi snadné.

11) Co potom představují uvnitř chrámu prodavači holubů, kteří museli též ven a ustoupit na svá stará vykázaná místa?

12) Tím se rozumí vnější ctnost, která záleží ve všelikých obřadech, slušnosti, zdvořilosti, způsobilosti a pod. po stránce čistě světské, což však slepota lidská chce povýšit na jakousi vnitřní životní hodnotu a v tom chce zakotvit pravý život člověka.

13) Holub je zvíře vzduchu a ježto se ho užívalo na východě často jako listonoše, zvláště v milostných záležitostech a již u starých Egyptanů znamenal také jako hieroglyf něžnou a oz-

dobnou konverzací, tak sloužil v chrámě jako symbol takové konverzací a také byl obvyklým a vhodným symbolickým obětním zvířetem, které přinášeli obyčejně mladí manželé při prvorození za obět v chrámě na znamení, že se nyní zhostili takových vnějších poselství, způsobností a obřadného upejpání a vešli nyní do pravé vnitřní životodárné lásky.

14) Podle řádu všech věcí patří však nejzevnější do nejzevnějšího; kůra nesmí nikdy být v dřeni stromu, jelikož je o sobě zcela něco mrtvého, nýbrž vše co přináleží kůře, musí se také ukládat v kůře. Kůra je pak stromu velmi užitečná, vyskytuje-li se na svém místě v náležité míře. Chtěl-li by však někdo přesunout kůru do dřene, při čemž by odňal stromu napřed dřeň, pak by musel strom také brzy uschnout a odumřít.

15) A tak na znamení, že lidé nemají dělat všechny vnější ctnosti záležitostí vnitřního života, čímž se ušlechtilý člověk stává pouhou hovořící loutkou (obchodním domem), odstranil jsem z chrámu, jenže poněkud šetrněji a na patřičné místo odkázal rovněž prodavače holubů, jakožto v širším smyslu všechny vnějšnosti a v užším smyslu všechny mistry těchto vnějšností, snažící se povýšit své zboží na vnitřní zboží životní.

16) Takový je tedy duchovní smysl popsaného vyčištění chrámu; a ze správného a neměnitelného přirovnání člověka k chrámu lze také poznat, že takto jednat a mluvit nemůže nikdy člověk, nýbrž jen Bůh Sám jako věčná moudrost, která vše vidí a zná.

17) Proč však Pán po takovém vyčištění nezůstane ještě v chrámě?

18) Protože jedině On ví, v jakém stavu musí být nitro člověka, aby Se mohl ubytovat v člověku natrvalo. Zároveň nesmí být po takovém vyčištění vzata člověku svoboda, neboť jinak by se z něho stala loutka.

19) Pán se tedy nesmí ještě svěřit násilně vyčištěnému vnitřnímu člověku; neboť jedině On ví, čeho je třeba k úplné obnově vnitřního člověka. Proto vyjde Zametač opět z chrámu a vklouzne jakoby náhodou zvenku do nitra člověka a nepodrobí Se požadavkům člověka, aby zůstal u něho a v něm a podporoval ho v lenosti, nýbrž člověk se tu musí znovu probudit k úplné vlastní činnosti a teprve jí se stát dokonalým člověkem, jak se to také podrobněji ukáže v příští kapitole.

KAPITOLA 3. biblického EVANGELIA JANOVA

Rozmluva Ježíše s Nikodémem o znovuzrození a rozmluva Janova s jeho učedníky o Kristu.

17. Pán koná v hospodě mnoho dobrého učením a zázračným uzdravováním. Styk s boháči přicházejícími za noci. „Co je malé před světem. Bůh vyvolil“.
JAN 3,1.

1. Byl pak člověk z farizeů, jménem Nikodém, představený Židů.

1) Že jsem Se po vyčištění chrámu zdržoval se všemi těmi, kdož Mne následovali, v malé hospůdce za městem, bylo již ukázáno v předešlé kapitole; avšak tu by mohl zajisté každý přijít s otázkou a říci:

2) „Copak jsi tam dělal, Pane? Neboť jistě jsi tu dobu nejméně 8 dnů nezahálel?“

3) Tu pravím **JÁ** : „Zcela určitě ne! Neboť takřka ve dne v noci přicházely z města ke Mně davy lidí všech tříd. Chudí přicházeli obyčejně ve dne, velcí vznešení a bohatí však v noci, neboť před sobě rovnými se nechtěli ukazovat slabými a ovlivňovanými.

4) Ježto však jednak jejich zvědavost a jednak jakési důvěryplné tušení, že bych snad přece jen mohl být Mesiáš, pohádaly je k tomu, aby se seznámili se Mnou blíže, proto vycházeli za noci a konali u Mne návštěvy, které obyčejně končily velkým roztrpčením; neboť tito vznešení, velcí a bohatí lidé trpce nesli, že jsem s nimi nezacházel aspoň tak dobře a slušně jako s mnohými chudými, kteří si nemohli dost vynachválit Mou dobrotu a přívětivost.

5) Také jsem konal jako lékař u chudých mnohé osvobozoval od soužících je duchů, chromé jsem stíženě přímými, malomocné čistými, hluchoněmé slepé vidoucími a to vše většinou slovem.

6) To dobře věděli ti, kdož přicházeli ke Mně v noci a žádali ode Mne podobné zázraky,

proti čemuž jsem jim vždy poznamenal: „Den má 12 hodin a noc rovněž 12. Den je určen k práci, noc však k odpočinku. Kdo pracuje ve dne, nikde nezakopne, kdo však pracuje v noci, snadno zakopne; neboť nevidí kam šlápne.“

7) Někteří se Mne tázali, z jaké moci a síly konám takové zázraky? Odpověď byla zcela krátce tato: „Z Mé nejvyšší vlastní a nepotřebuji k tomu pomoc žádného člověka!“

8) Opět se Mne ptali, proč se neubytuji raději ve městě; neboť k tak velkým činům patří velké město a ne poslední víska, která sice leží poblíž velkého světového města, ale je jím zcela nevšímána.

9) **JÁ** jsem na to opět řekl: „Já nezůstávám ve městě, kde před branami domýšlivých občanů konají stráž žoldnéři a vpustí jen vznešené, chudáky však bez milosti odmítnou a kde člověka, má-li cizí tvář a není dost nádherně oděn, v každé ulici aspoň sedmkrát zastaví a se dotazují kdo a odkud je a co zde dělá. Mimoto já jen miluji co je před světem malé a světem opovrhované, neboť psáno jest: „Co je před světem velké, před Bohem je ošklivostí!“

10) A oni se tázali řkouce: „Cožpak chrám, v němž přebývá Jehova, není velký a nádherný?“ - Pravil jsem **JÁ**: „Měl by tam přebývat; ale ježto jste chrám znesvětili, opustil jej a již v něm nepřebývá a truhla Mojžíšova je prázdná a mrtvá!“

11) Říkají **noční příchozí**: „Jaké to rouhavé věci zde mluvíš? Cožpak nevíš, co řekl Bůh Davidovi a Šalomounovi? Může se to, co řekl Bůh, státi kdy nepravdivé? Kdo jsi, že si troufáš před námi takto mluvit?!“

12) Pravím **JÁ** „Jako mám v Sobě a ze Sebe Samého moc a sílu uzdravovat pouze Svou vůlí a Svým slovem všechny nemocné, kteří přijdou ke Mně, rovněž tak mám také moc a sílu a plné právo mluvit toto před vámi o chrámu a říkám vám ještě jednou, že, nyní také váš chrám je před Bohem ošklivostí!“

13) Tu začali někteří reptat, **jiní** však pravili: „To je zřejmě prorok a proroci se vždy vyslovovali o chrámu nepříznivě! Nechme ho!“ A tak tito noční příchozí opět odešli.

---

18. Výjev s Nikodémem, starostou Jerusalema. Nikodém jako znalec ve věštění, vypočetl správně příchod Království Božího; přesto ho však nepoznává. Důležité životní pokyny ke znovuzrození.
JAN 3, 2-5.

---

1) V předposlední noci Mého pobytu poblíž Jeruzaléma přišel ke Mně jistý Nikodém rovněž za noci, protože byl též hodnostářem Jeruzaléma; neboť byl předně farizeus, tedy v úřadě, hodnosti a vážnosti asi to, čím je v nynější době v Římě kardinál a za druhé byl jako nejbohatší velko-měšťan jeruzalémský také představeným Židů v tomto městě; byl nejvyšším starostou celého města, ustanoveným k tomu Římem.

2. Ten přišel k Ježíšovi v noci a řekl jemu: „Mistře, víme že jsi přišel jako učitel (prorok) od Boha, neboť nikdo nemůže činit zázraky, jaké Ty činíš, není-li Bůh s ním.“

2) Tento v ohledu občanském představený Jeruzaléma přišel tedy sám v noci ke Mně a ihned Mi řekl: „Mistře! odpusť mi, že k Tobě přicházím v tak pozdní noci a vyrušuji Tě z klidu; ježto jsem však slyšel, že již zítra opustíš tuto krajinu, nemohl jsem Ti neprokázat náležitou poctu. Neboť hle, já a někteří z mého úřadu, pozorovavše Tvé činy, nyní víme, že jsi k nám přišel jako pravý, Bohem vyslaný prorok! Neboť zázraky, které Ty konáš, nemůže konat nikdo, leč by s ním byl Jehova! ježto jsi tedy zřejmě prorok a musíš vidět, jak velice vězíme ve zlu, nicméně nám však Tvoji předchůdci zaslíbili Království Boží, řekni mi tedy laskavě, přijde a přijde-li, jací musíme být, abychom se do něho dostali?“

3. Odpověděl ježiš a řekl mu: "Vpravdě, vpravdě pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže vidět Království Boží."

3) Na tuto otázku Nikodémovu odpověděl jsem právě tak krátce, jak to udává verš, totiž: „Vpravdě, vpravdě pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže vidět Království Boží, neřkuli do něho vejít!“, což značí tolik jako: „Neprobudíš-li svého ducha cestami, které Ti Svou naukou a skutkem ukazují já, nemůžeš to božsky živé Mého slova poznat, neřkuli do životodárných hlubin jeho vniknout!“

4) „Že ostatně poctivý Nikodém nepochopil tuto Mou řeč, jak se ukáže dále a jak se ihned

na něm prokázalo, že totiž ono božsky živoucí v Mém slově nelze ani zdaleka pochopit, není-li člověk probudilého ducha, ukazuje jasně a zřetelně následující verš, podle něhož se Mne **NIKODÉM**, touto Mou řečí zcela zaražený táže řka:

4. Práví jemu Nikodém: „Kterak se může člověk ještě jednou narodit když zestárnul? Může po druhé vejít v život matky své a opět se narodit?!”

5) „Ale, milý Mistře, co podivného jsi to mluvil před mýma ušima? jak se může člověk ještě jednou narodit? Copak může člověk, jenž vyrostl, zestárl a zpevněl vstoupit úzkou brankou do těla své matky a pak se z něho po druhé narodit? Hle, hle, milý Mistře, to je věc úplně nemožná! Buď o přicházejícím Království Božím nic nevíš anebo aspoň ne to pravé, anebo o něm víš a nechceš mi to však říci z bázně, že bych Tě dal lapit a uvrhnout do žaláře. 6, toho se vůbec neobávej, neboť já jsem ještě nikdy nikoho o svobodu nepřipravil, leda že to byl vrah nebo velký zloděj. - Ty však jsi velký Dobrodinec chudého lidu a uzdravil jsi zázračně Boží silou v Sobě téměř všechny nemocné v Jerusalemě; jak bych se tedy mohl dopustit násilí na Tobě?!”

6) Ale věř mi, milý Mistře, jde mi vážně o Království Boží, které má přijít! Proto víš-li o něm něco podrobnějšího, řekni mi to tak, abych to mohl pochopit! Podej nebeské věci nebeskými a pozemské pozemskými slovy, ale v dobře srozumitelných obrazech, jinak je mi Tvé poučení méně platné nežli staroegyptské ptačí písmo (hieroglyfy), které nedovedu číst a tedy ještě méně mu rozumět. Podle svých výpočtů vím až příliš určitě, že Království Boží musí tu již být, jenže ještě nevím kde a jak do něho člověk přijde a jak ho tam přijmou. Na tuto otázku bych chtěl mít od Tebe zcela srozumitelnou a jasnou odpověď!”

5) Odpověděl Ježíš: "Vpravdě, vpravdě pravím tobě: Nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vejít do Království Božího!"

7) Na tuto opětnou otázku dal jsem Nikodémovi přesně zase odpověď jak se vyskytuje v předchozím 5. verši; liší se od první odpovědi jen tím, že se zde blíže určuje, z čeho se vlastně člověk musí znovuzrodit, aby přišel do Království Božího, totiž z vody a z Ducha, což značí tolik jako:

8) Duše musí být očištěna vodou pokory a sebezapírání, (neboť voda je pradávny symbol pokory; nechá se sebou vše dělat' je ke všemu úslužná a vyhledává si vždy nejnižší místa země a vyhýbá se výšinám) a pak se teprve může znovuzrodit z Ducha pravdy, kterou nečistá duše nemůže nikdy pochopit, protože nečistá duše se podobá noci, kdežto pravda je slunce plné světla, které šíří všude vůkol sebe den.

9) Kdo tedy přijímá do své pokorou očištěné duše pravdu a jako takovou ji vskutku poznává, toho pak právě tato pravda v duchu osvobozuje a tato svoboda ducha anebo vejítí ducha do takové svobody je pak také vlastní vejítí do Království Božího.

10) Avšak takové vysvětlení jsem ovšem Nikodémovi nedal a to proto ne, že by je byl pochopil ve své sféře poznání ještě méně nežli onu krátkou větu obsahující zastřenou základní pravdu samu. Proto se Mne také znovu tázal, jak se tomu má rozumět?

---

19. Pokračování výjevu s Nikodémem. Pán, Mistr ve všem, tedy také v pravé moudrosti. Podstata člověka. Tajemství ducha. Nádherné podobenství o mladém vlně, které se tu přirovnává k duši, pro duchovní světlo dosud nezralé.
JAN 3, 6-12.

---

6. Co se zrodí z těla, tělo je a co se zrodí z Ducha, Duch je.

1) **JÁ** jsem mu však odpověděl, jak je to psáno v hořejším 6. verši, totiž: „Nediv se, že takto k tobě mluvím! Neboť hle, co pochází z těla, je opět tělo, tedy mrtvá hmota aneb nejzazší obal života; co však pochází z Ducha, to je také Duch aneb věčný Život a Pravda v sobě samé!”

2) Avšak Nikodém pořád ještě věc nechápe, krčí rameny a diví se stále více ne tak věci samé jako spíše tomu, že on, nejmoudřejší farizeus, jenž je přece znalý všeho Písma, není sto pochopit smysl této řeči; neboť zakládal si velice na své moudrosti a byl také pro svou velkou moudrost povýšen na představeného Židů.

3) Proto se tím více divil, že ve Mně nyní našel zcela neočekávaně Mistra, který mu dává rozlouskat zcela zvláštní oříšky moudrosti! Ježto se nemohl naprosto vyznat, tázal se Mne znovu: „Nu - jak zase tomu rozumět? Cožpak může také duch otěhotnět a pak porodit něco jemu rovného? !”

7. Nediv se] že jsem ti řekl: Musíte se znovu narodit!

4) Pravím mu **JÁ** : „Už jsem ti řekl, abys se tak příliš nedivil, řekl-li jsem ti: Musíte se všichni znovuzrodit!“

8. Vítr vane kam chce a hlas jeho slyšíš ale nevíš odkud přichází a kam jde, Takt jest každý, kdo se narodil z Ducha.

5) „Neboť hle, vítr vane kam chce, slyšíš jeho hlas a přece nevíš odkud původně přichází; tak je to s každým, kdo přichází z Ducha a mluví k tobě. ty ho sice vidíš a slyšíš; ježto však mluví k tobě svým duchovním způsobem, nechápeš a nerozumíš odkud to má a co tím praví a naznačuje. Protože jsi však poctivý mudrc, bude ti již také v pravý čas dáno, abys pochopil a porozuměl takovým věcem.“

9. Odpověděl Nikodém a řekl Mu: „Mistře, kterak se to může stát?“

6) Tu **NIKODÉM** potřásá povážlivě hlavou a po chvíli praví: „Rád bych se od Tebe dověděl, jak se něco takového může stát! Neboť co vím a čemu rozumím, to vím a tomu rozumím ve svém těle; vezme-li se mi tělo, pak sotva již něco pochopím a něčemu porozumím! -- jak, jak se jako tělo stanu duchem a jak potom pojme mého ducha nějaký jiný duch. a pak znovu zrodí?! - Jak, jak se to jen může stát?!“

10. Odpověděl Ježíš a řekl mu: "Jsi přece mistr v Izraeli a nevíš to?"

7) **JÁ** mu pravím: „Ale jsi nejmoudřejší mistr v Izraeli a nemůžeš toto pojmut a pochopit?! - Nemůžeš-li to však pochopit ty, mistr Písma, jak potom mnozí jiní, kteří z Písma vědí sotva tolik, že byl kdysi nějaký Abraham, Izák a Jakob?“

11. „Vpravdě, vpravdě pravím tobě: My (duchovní) mluvíme (zcela přirozeně) co víme a svědčíme (o tom) co jsme viděli a vy nemůžete naše svědectví (pochopit) a přijmout!“

8) „Vpravdě, vpravdě věř Mi to! My, t.j. Já a Moji učedníci, kteří jsme sem přišli z Ducha, nemluvíme zde s tebou snad čistě duchovně, nýbrž zcela přirozeně a zvěstujeme ti v přirozených obrazech Země co víme a co jsme viděli v Duchu a vy to nemůžete pochopit a přijmout!“

12. „Nemůžete-li však již uvěřit (přijmout) když mluvím s vámi o věcech pozemských, jak byste potom uvěřili, kdybych mluvil s vámi o věcech čistě nebeských?“

9) Nemůžete-li však již ani něco tak snadného v pochopitelné řeči pojmut a pochopit, kdy přece s vámi mluvím způsobem zcela pozemským o věcech duchovních, které se tím řádně stávají věcmi pozemskými, pak bych rád věděl, jak by si počínala vaše víra, kdybych k vám mluvil o věcech nebeských způsobem čistě nebeským!

10) Pravím tobě: Duch, který je v sobě a ze sebe duchem, jedině ví, co je v duchu a co je jeho životem! Tělo je však jen nejzevnější kůra a neví nic o duchu, leda když to duch zvěstuje obalu, té kůře; tvůj duch je však ještě příliš ovládnut a zakryt tvým tělem a proto o něm tělo nic neví. Ale přijde čas, kdy tvůj duch, jak jsem ti již řekl, bude svoboden; tehdy pochopíš a přijmeš naše svědectví!“

11) Praví **NIKODÉM** : "Milý Mistře, Nejmoudřejší z moudrých! Ó, řekni mi srozumitelně, kdy, kdy přijde tento tak toužebně očekávaný čas!"

12) Na to jsem odpověděl j1>. řka: "Příteli, abych ti udal čas, den a hodinu, k tomu jsi ještě příliš málo zralý! Hle, dokud mladé víno řádně nevykvasí, zůstává kalné; a i kdybys je dal do křišťálového poháru a podržel pohár proti slunci, přece nebude moci jeho přemocné světlo proniknout kalem mladého vína a právě tak to bývá i s člověkem. Dokud řádně nevykvasí a kvašením neodstraní ze sebe všechnu nečistotu, nemůže světlo nebes prostoupit jeho bytost. Nyní ti však něco řeknu; pochopíš-li to, pochopíš i dobu! - A tak Mne poslyš!"

---

20. Další tři významné verše, které jsou Nikodémovi nesrozumitelné. Jeho pesimistická řeč. Krátký pokyn Páně Nikodémovi. JAN 3, 13-15.

13. A nikdo nevstoupí do nebe než Ten, jenž sestoupil z nebe, totiž Syn člověka, Který je stále v nebi.

14. A jako Mojžíš povýšil hada na poušti, tak musí také být povýšen Syn člověka,

15. aby každý, kdož v Něho věří nezahynul, nýbrž měl život věčný!

1) (PÁN:) „Hle, nikdo nevstoupí do nebe, než jedině Ten, jenž sestoupil z nebe, totiž Syn člověka, Kterýž je stále v nebi. A jako Mojžíš povýšil hada na poušti, tak musí být povýšen i Syn člověka, aby každý, kdož v Něho věří nezahynul, nýbrž měl život věčný! Pověz Mi, chápeš to?“

2) Praví **NIKODÉM**: „Milý Mistře, jak bych měl, jak bych to mohl?! V Tobě je jakýsi zvláštní druh moudrosti; jak jsem Ti už jednou podotkl, snáze bych přečetl staré egyptské ptačí písmo nežli porozuměl Tvé moudrosti! Musím se Ti nyní otevřeně přiznat, že kdyby mě k Tobě nepoužaly Tvé ohromné činy, musel bych Tě považovat za blázna anebo taškáře; neboť Tvým způsobem nemluvil ještě nikdy žádný rozumný člověk! Ale Tvé skutky ukazují, že jsi k nám přišel jako Učitel od Boha a že v Tobě musí být hojnost božské moci a moudrosti, bez nichž by nemohl nikdo takové skutky konat.“

3) Kde však je čistě božské jedno, tam také musí být čistě božské to druhé. Tvé skutky, milý Mistře, jsou božské a tak musí také být božská Tvá nauka o Království Božím na Zemi, ať už ji chápu anebo ne! Uvažuji-li však jen poněkud světsky o thesi (tvrzení): "Nikdo nevstoupí do nebe než Ten, jenž sestoupil z nebe!" - totiž Syn člověka, Kterýž je stále v nebi, - pak jsem dočista ztracen! Milý Mistře, od doby Henocha a Eliáše nepotkalo ještě žádného člověka na Zemi to štěstí, aby viditelně vstoupil do nebe; staneš Ty se snad tím třetím!? A byl-li bys snad Ty tím třetím, prospělo by to něco všem ostatním lidem, kteří nesestoupivše z nebes, nemohou se tedy také nikdy dostat do nebes?!

4) Mimoto jsi ještě řekl, že Ten, jenž sestoupil z nebe, je vlastně jen zdánlivě na Zemi, vpravdě však je neustále v nebesích! Podle toho by se podíleli na Království Božím, které má přijít, prozatím jen Henoch a Eliáš a pak snad také Ty, ale všechny ostatní miliony milionů lidí by se však mohli položit na věky věkův do vlhkého tmavého hrobu a z Boží milosti a slitování se proměnit opět v zemi a nakonec v nic!?

5) Milý Mistře, za takové Království Boží na Zemi se ubozí červíci pozemští, kterým se říká v každém směru dosti směšně „lidé“, poděkují! Kdo neví, že tomu tak je a vždy tak bylo? jedna nebo i tři vlašťovky neudělají léto! Co udělal Henoch a co Eliáš, že byli vzati se Země do nebe? Vlastně nic jiného, nežli co už měli ve své nebeské povaze! Neměli tedy žádnou zásluhu a byli vzati se Země do nebe podle Tvého nynějšího výkladu jedině proto, že sestoupili jako Ty na Zemi z nebes!

6) Hle, v tom je strašně málo naděje a skoro žádná útěcha pro ubohé lidstvo této tvrdé Země! Ale jak jsem Ti již dříve řekl, zůstane při tom, že považuji Tvé učení přesto za božské a přemoudré, ačkoliv, jak jsem na jedné z Tvých thesí dokazoval, je a musí být, posuzuje-li se přirozeným rozumem, vyloženým bláznovstvím, což uznáš zrovna tak dobře jako já.

7) Co však míníš povýšením Syna člověka, které má být jako povýšení měděného hada Mojžíšova na poušti a jak a proč mají mít život věčný všichni ti, kdož věří v tohoto na způsob hada povýšeného Syna člověka, to již přechází v něco parabolického, to je v něco, co je o sobě holý nesmysl! - Kdo je ten Syn člověka? - Kde je nyní? - Co dělá? - Přejde také jako Henoch a Eliáš z nebes? - Narodí se teprve? - Co si mají o tomto Synu člověka myslet lidé, kteří Ho jistě právě tak málo kdy viděli jako já? - Jak může přijít na tuto Zem, když je neustále v nebi? Kde bude povýšen a kdy? - Stane se tím nepřemožitelně nejmocnějším Králem Židů?

8) Hle, milý Mistře, to zní zajisté velmi podivně z úst Muže, jenž Svými činy ukazuje, že musí být pln božské síly a moci! - Ale jak řečeno, nechci se dát tím vším svést a mám Tě i nadále za velkého, Bohem probuzeného proroka.

9) Z toho vidíš, že nejsem z těch, kteří zavrhnou ihned nauku, jestliže ji nechápou; nicméně bych Tě však prosil, abys mi k ní přidal jen trochu vysvětlení; neboť takto Tě nemohu pochopit a Tobě porozumět. Hle, na mně v zemi židovské velmi mnoho záleží a zvláště v městě Salemu, kde jsem představeným Židů! Zavedu-li Tebe a Tvou nauku, bude přijata a zavedena; nechám-li ji však padnout, pak také padne a přijata nebude. Buď tedy tak dobrý a dej mi jen trochu více světla!"

10) Pravím **JÁ** : „Ty jsi nyní nadělal mnoho slova mluvil jsi jako člověk, který nemá ani zdání o věcech nebeských; ale nemůže tomu být ani jinak; neboť jsi v noci světa a nemůžeš uzřít Světlo, které přišlo z nebes, aby osvítilo noční tmu tohoto světa. Svítá ti sice trochu, nicméně však nespátruješ, co ti sedí takřka na nose!“

**21. Pán dává Nikodémovi pochopitelnější pokyny o tom, jak se stal Syn člověkem a o Jeho poslání jako Syna Božího a Syna člověka. Co je to soud? Kdo nechce poznat Pána, má již soud v sobě.
JAN 3, 16-21.**

---

16. Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna Svého jednorozeného dal, aby nikdo, jenž v Něho věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný!

1) (PÁN :) „Pravím tobě: Bůh je Láska a Syn je Jeho Moudrost. Tak ale Bůh miloval svět, že dal na tento svět Svého vrozeného Syna, t.j. Svou z Něho samého od věčnosti vycházející Moudrost, aby se žádný, kdo v Něho věří, neztratil, nýbrž měl život věčný!! - Řekni Mi, také tomu nerozumíš?!”

2) Praví **NIKODÉM** : "Zdá se mi sice, jako bych tomu rozuměl, ale vlastně tomu přece nerozumím. Kdybych jen věděl, jak je to s tím Synem člověka, pak už bych s tím byl jakž takž vypořádan! Mluvil jsi nyní také o jednorozeném Synu Božím, Kterého Láska Boží postavila do světa. Je „Syn člověka” a „vrozený Syn Boží” jedna a táž osobnost?”

3) Pravím **JÁ** : "Pohled! Já mám hlavu, trup, ruce a nohy! Hlava, trup, ruce a nohy jsou tělo a toto tělo je Syn člověka; neboť co je tělo, pochází z těla. Ale v tomto Synu člověka, jenž je tělo, přebývá Boží Moudrost a to je jednorozený Syn Boží. Avšak nikoli jednorozený Syn Boží, nýbrž jen Syn člověka bude povýšen jako Mojžíšův had! na poušti, nad čímž se mnozí pohorší; těm však, kteří se nepohorší, nýbrž uvěří a budou se držet Jeho jména, dá moc dětmi Božími slouti a jejich života a Království nebude konce na věky.

17. Bůh totiž neposlal Syna Svého na svět, aby soudil svět, nýbrž aby spasen byl svět skrze Něho.

4) Nesmíš tedy nyní očekávat nějaký soud tohoto světa, jako snad války, potopu, anebo dokonce oheň z nebes, který by strávil všechny pohany; neboť hle, Bůh neposlal Svého vrozeného Syna (božskou moudrost) do světa (do lidského těla), aby soudil (zahubil) tento svět, nýbrž aby spasen byl svět skrze Něho, to jest, aby ani žádné tělo nezahynulo, nýbrž aby se duchem obrodilo k životu věčnému. (Tělem se tu nerozumí ani tak vlastní masité tělo, jako spíše tělesné chtíče duše.) Aby se však toho dosáhlo, musí víra v těle vyhladit světské panovačné choutky a to víra v Syna člověka, že přišel z Boha od věčnosti zrozený do tohoto světa, aby měli život věčný všichni, kteří uvěří v Jeho jméno a budou se Ho držet!

18. Kdo věří v Něho, nebude souzen; kdo však nevěří, je již odsouzen; nehet nevěří ve jméno jednorozeného Syna Božího.

5) Kdokoliv, ať Žid či pohan uvěří v Něho, nebude věčně nikdy souzena tím zahuben; kdo se však nad Synem člověka pohorší a v Něho neuvěří, ten je pak již také odsouzen. Neboť právě to, že nechce a nemůže uvěřit, protože se pro svůj povýšenecký pocit pohoršuje nad jménem a bytostí Syna člověka, je již soudem takového člověka. Rozumíš nyní tomu? já jsem ti to nyní nadmíru jasně osvětlil!”

6) Praví **NIKODÉM** : "Ano, ano, rozumím tak zpola smyslu Tvé nejvyšší mysticky pronesené řeči; ale tato řeč se jeví být na tak dlouho jako naprázdno mluvená, dokud zde není Tebou tak vysoce ceněný Syn člověka, v Němž je hojnost božské moudrosti a dokud také buď nemůžeš anebo nechceš určit podrobněji čas a místo, kdy přijde a kde.

7) Proto zní také Tvůj soud, který kladeš vlastně jen do nevíry, velmi záhadně! Není-li soudem ani potopa, ani válka anebo mor a také stravující oheň ne, nýbrž jen pouhá nevíra o sobě, pak se Ti musím, milý Mistře: otevřeně přiznat, že stále ještě nemohu pochopit smysl Tvé řeči! Neboť kdo z řeči nepochopí jeden anebo dva pojmy, ten vlastně nechápe celou řeč. Copak je vlastně ten Tvůj „soud”? jaký nový smysl spojuješ s tímto pojmem?”

8) Pravím **JÁ** : "Příteli, málem bych ti mohl říci, že sotva již chápu, v čem to vězí, že nejsi sto pochopit úplně jasný smysl Mé řeči! Pojem „soud” nemůžeš pochopit a já jsem ti jej přece úplně jasně podal a vyložil."

19. Toto pak je ten soud, že Světlo přišlo na svět a lidé milovali více tmu nežli Světlo. Neboť skutky jejich byly a jsou zlé.

9) Hle, to je ten soud, že nyní přišlo Světlo Boží z nebes na svět; ale lidé, kteří byli vzati ze tmy a postaveni do Světla, milují nicméně tmu mnohem více nežli to nyní plné Boží Světlo před svýma očima! Že však lidé Světlo nechtějí, to dokazují jejich skutky, které jsou skrz naskrz zlé.

10) Kde najdeš vážnou úplnou víru, kde spravedlivou bázeň Boží? Kde miluje druh druhá

nevěda, zda od něho získá něco pro sebe? Kde jsou ti, kteří by milovali svou ženu pro její živou plodnost? Milují mladá děvčata kvůli rozkoši a smilstvu a tropí s nimi smilstvo a zřejmou prostituci! Neboť kdo zbožňuje druhé pohlaví pro rozkoš a smilstvo, ten páše opravdovou prostituci a tato je zlem všeho zla! - Kde je zloděj, který by si vzal světlo a kradl zjevně?

20. Každý zajisté kdož činí zlo, nenávidí světlo a nejde ke Světlu, aby nebyly trestány zlé skutky jeho.

11) Hle, všichni však, kdož jsou takového smýšlení a činí tudíž co je špatné a zlé, jsou ti, jejichž skutky jsou zlé; kdokoliv takové skutky miluje a koná, je nepřítelem světla, nenávidí je a proto podnikne jistě vše, aby to s ním nepřišlo na světlo, aby jeho zlé skutky, o nichž přece ví, že jsou světlem zapovězeny a souzeny, nebyly snad ve světle v jejich ošklivosti poznány a potrestány!

12) A hle, v tom spočívá ten vlastní soud; co ty však rozumíš soudem, není soud, nýbrž jen trest, který následuje po soudu.

13) Jsi-li milovníkem nočního chození, pak je již soudem tvé duše to, že miluješ více noc nežli den; jestliže proto však snadno narazíš a notně si ublížíš anebo dokonce spadneš do jámy či do hlubokého příkopu, pak takový náraz anebo takový pád není soudem, nýbrž jen následek soudu v tobě, kterýž miluješ noc a nenávidíš den!

21. „Kdo však činí pravdu jde ke světlu, aby zjeveny byly skutky jeho; neboť jsou vykonány v Bohu!“

14) Jsi-li však přítelem světla, dne, pravdy z Boha, pak budeš také jednat podle Boží pravdy a jistě si budeš snažně přát, aby tvé skutky přišly na světlo, na oči všem a byly zjeveny každému, neboť víš, že tvé skutky, protože byly učiněny ve světle pravdy z Boha, jsou dobré a spravedlivé a proto zasluhují uznání a zjevnou odměnu!

15) Kdo tedy je přítelem světla, nebude chodit v noci nýbrž ve dne a pozná ihned světlo, protože je ze světla a tímto světlem je - víra srdce.

16) Kdo tedy věří v Syna člověka, že On je Světlo z Boha, má život již v sobě; kdo však nevěří, má soud již v sobě a tímto soudem je právě ona nevěra.

17) Myslím, že jsi Mne nyní snad pochopil!"

---

22. Nikodém stále ještě nemůže nalézt božského Syna člověka; Pán ho proto odkáže k Janovi. V mysli Nikodémově konečně svítá. „Poslouchej hlas svého srdce!“ Hodnota lásky. Pán žádá Nikodéma o malou službu; Nikodémova vyznání lásky dosud Neznámému.

---

1) Praví **NIKODÉM** : „Nyní je mi vše až na jedno jasné; avšak to jedno stále ještě chybí a toto jedno je právě ten mimořádný Syn člověka Sám, bez Něhož ovšem celá Tvoje přemoudrá řeč i se všemi těmi nádhernými úvahami padá v bezedné nic! Co je mi platná víra anebo nejlepší a nejpevnější vůle věřit v Syna člověka, není-li tu Syn člověka Sám? Ze vzduchu anebo z pouhé ideje si nelze utvořit Syna člověka. Řekni mi tedy, kde najdu tohoto věčného Syna Božího a bud ujištěn, že Mu půjdu s úplnou důvěrou vstříc!"

2) Pravím **JÁ** : „Kdybych toto v tobě neviděl, nebyl bys nyní ode Mne obdržel takové poučení! Ale ty jsi přišel ke Mně v noci a nikoli ve dne, ač jsi mnoho o Mých skutcích slyšel a mnoho jich viděl! Jelikož jsi však přišel ke Mně v přirozené noci, jakož i jí odpovídající noci tvé duše, pak je také velmi pochopitelné, že nemáš ještě jasno o „Synu člověka"!"

3) Pravím tobě: Hledá-li někdo Syna člověka v době noční, ježto se ostýchá učinit něco takového za dne přede všemi lidmi, aby u nich nepřišel do špatné pověsti, ten ovšem nenajde co hledá. Neboť jako nejmoudřejší z Židů zajisté asi víš, že noc, ať už je jakákoliv, je nejméně vhodná k hledání a nalezení. - Kdo tedy hledá Syna člověka, musí Ho hledat ve dne a nikoli v noci; pak Se již dá nalézt.

4) Jen tolik ti pravím: Jdi k Janovi, který nyní křtí u Enonu poblíž Salimu, protože je tam voda; ten ti řekne, zda prvorozený Syn Boží tu již je či ne! Tam Ho poznáš!"

5) Praví **NIKODÉM** : „Ach, ach, milý Mistře, to půjde těžko! Jsem každodenně velmi zaprázdňen a nemohu se tak snadno uvolnit! Považ, v městě a nejbližším okolí žije - i s cizinci přes 800.000 lidí, o něž se musím jako jejich představený mnoho a mnoho starat; vedle toho čekají pak na mne ještě denní záležitosti chrámové, které nemohu nikdy odkládat. Nedostane-li

se mi tedy té milosti zde v Jerusalemě, budu se jí bohužel muset zříci! Hle, k tomuto podniku potřebuji nejméně 3 plné dny a to by bylo při mém povolání tolik, jako pro jiného tři roky.

6) Musíš mi proto již prominout, že nemohu Tvou radu uposlechnout. Kdybys však přišel snad zase se Svými učedníky do Jerusalema, pak přijď ke mně a já vás dobře pohostím! Ve mně naleznete všichni vždy upřímného přítele a příznivce. Můj dům, který je tak veliký, že může hostit na tisíc lidí, stojí na náměstí Davidově uvnitř brány Šalomounovy, zvané též „Zlatá brána“; kdykoliv přijdeš, bude Ti dán k volnému použití. Cokoliv je v mé moci, bude ti vždy ochotno sloužit! Budeš-li cokoliv potřebovat, požádej o to a já Ti to zaopatřím!

7) Neboť věz, ve mně se udála veliká změna! Já Tě miluji, milý Mistře, více nežli vše, co mi kdy bylo drahé a tato láska mi jaksi praví: „Ty Sám jsi právě Ten, kvůli Němuž jsi mne odkázal do Enonu k Janovi. Snad tomu ani tak není, jak to v sobě cítím; ale buď jak buď, já Tě již miluji z celého srdce, neboť v Tobě poznávám velkého Mistra ryze božské moudrosti. I když mě Tvé skutky, které před Tebou nikdo nedokázal, naplnily nejhlubším údivem, přece jen to byla, milý Mistře, Tvá veliká moudrost, která mě v mém srdci ještě více zaujala pro Tebe. Já Tě miluji! Pověz mi však, vyslovuje mé srdce správné svědectví o Tobě?“

8) Pravím **JÁ** : „Měj ještě krátkou dobu strpení a bude ti vše jasné! Zakrátko přijdu opět k tobě a budu tvým hostem; pak se dovíš vše!

9) Poslouchej však hlas svého srdce, to ti v jednom okamžiku více poví, nežli všech pět knih Mojžíšových a všichni proroci! Neboť věz, v člověku není nic pravdivého nežli jediné láska! Proto ji se drž a budeš chodit ve dne! - Nyní však o něčem jiném!

10) Já Se nyní vydám do země Judské, abych tam zvěstoval Království Boží. Ty však jsi nad touto zemí ustanoven. Dej Mi a to ne kvůli Mně, nýbrž kvůli Mým učedníkům propustku, jaká je podle římského zákona obvyklá mezi Židy, aby neměli u celnic a mýt obtíže! Děti jsou sice volné, ale musí mít jako takové ověření. Bylo by Mi sice snadné projít všude volně a nerušeně s legiony; ale nechci být nikomu k pohoršení a proto se podrobuji římskému zákonu. Proto buď tak laskav a opatři Mi propustku!“

11) Praví **NIKODÉM** : „Hned ji, milý Mistře, dostaneš! Já sám ji napíši a za hodinu Ti ji přinesu; neboť do mého domu není odtud příliš daleko.“

12) Nikodém pospíchá nyní domů a již za půl hodiny přináší žádanou propustku. Když jsme měli propustku na kousku pergamenu v rukou, žehnal jsem v srdci šlechetnému Nikodémovi. Poté se slzami v očích odcházel a znovu Mne prosil, abych při opětovém příchodu do Jerusalema použil jeho domu, což jsem mu také slíbil. Doporučil jsem mu však, aby udržoval chrám v čistotě, což Mi také slíbil. A tak jsme se ráno rozloučili.

**23. Působen Páně v Judeji. Křest vodou a ohněm. Učen lásky a provázející svědectví zázračných dobrodiní. Jedno, čeho je zapotřebí. Sporná otázka učedníků o platném křtu. „Jsi Ty Ten?“ Odpověď Páně.
JAN 3, 22-26.**

---

22. Potom přišel Ježíš i učedníci jeho do země Judské a tam s nimi pobýval a křtil.

1) Za bílého dne jsme se vydali na cestu a ubírali do země Judské, která patří jaksi k Jerusalemu, se rozkládala kol něho asi jako v této době kraj kolem svého krajského města. V několika dnech bylo možno zcela snadno obejít celou zemi.

2) A co jsem dělal v této zemi? Verš praví, že jsem pobýval s nimi a pak křtil; je zde otázka, koho vlastně rozumět pod slovem „s nimi“ a v čem spočívá pobývání s nimi? Pod slovem „s nimi“ rozuměti je především učedníky, jejichž počet vzrostl v Jerusalemě opět o několik hlav a potom také všechny ty, kdož se podíleli ve víře na Mém učení.

3) Všichni, kdož v plné víře přijali Mé učení, byli Mnou pokřtěni zjevně vodou, skrytě pak Duchem Mé věčné lásky a Moudrosti a tím nabyli moci slouti „dětmi Božími“. V tom tedy záleželo Mé pobývání s nimi. Učení a to co jsem konal bylo dílem zapsáno ostatními třemi pisateli evangelia a nemusí zde býti znovu uváděno; skládalo se hlavně jen z uvádění všech hrubých vad, jimiž byli Židé a fariseové postiženi a z doporučování lásky k Bohu a k bližnímu.

4) Uváděl jsem znovu všechny vady, vážně nabádal hříšníky ku pokání, varoval všechny, kdož přijali Mé učení před návratem ke starému kvasu farizeů a konal jsem pro tuto nejn

hmotařskou dobu k nutnému dotvrzení Svého mírného učení zázraky, uzdravoval mnohé nemocné, očišťoval posedlé od nečistých duchů a přibíral stále více učedníků.

23. Křtil však také Jan v Enon u Salimu, neboť bylo tam mnoho vody a lidé přicházeli a dávali se pokřtít.

24. Jan totiž nebyl ještě vsazen do žaláře.

5) Na této své pouti zemí Judskou přišel jsem také do blízkosti místa, kde v malé poušti enonské poblíž Salimu křtil Jan, protože tu měl vodu, kdežto v krajině betabarské měl Jordán velmi málo vody a pokud tu ještě byla, byla kalná, nečistá a plná páchnoucích červů. Proto Jan změnil místo, konal svá přísná kázání k pokání v Enon a křtil tam také lidi, kteří přijali jeho nauku a učinili přiměřené pokání.

6) Mezi nimi byli pak také mnozí, kteří již přijali mou nauku, ale nebyli předtím ještě pokřtěni Janem. Ti se Mě tázali, zda je nutno se napřed pokřtít Janem. A **JÁ** jsem jim řekl: „Jen jednoho je třeba a to skutečného následování Mé nauky! Kdo se však chce dát napřed očistit Janem, dokud Jan ještě vykonává svobodně své dílo, tomu takové očištění prospěje.“ Po této Mé řeči šli pak mnozí a dali se Janem pokřtít.

25. Vznikla pak hádka učedníků Janových s (přišedšími tam) Židy o očišťování (to je o mém křtu vodou vzhledem ke svědectví Janovu).

7) I vznikla brzy sporná otázka o očišťování Janově a o mém křtu; neboť učedníci Janovi nechápali, že i Já jsem křtil vodou, neboť slyšeli od Jana svědectví, podle něhož Já nebudu křtít vodou nýbrž Duchem svatým. Mnozí Židé, kteří byli nyní již Mými učedníky, tvrdili řkouce, že Můj křest je pravý křest; neboť ačkoliv křtím vodou jako Jan, je Můj křest jedině platný, neboť Já křtím nejen vodou přírodní, nýbrž zároveň také vodou Ducha Božího a dávám pokřtěným zřejmou moc sloužit dětem Božím!

26. A přišli k Janovi a řekli mu: „Mistře, Ten Jenž byl u tebe za Jordánem, Jemuž jsi vydal svědectví (že bude křtít Duchem svatým), křtí nyní také (vodou) a všichni se hrnou k Němu!“

8) Po takovém rokování šli pak učedníci Janovi se Židy k Janovi a pravili: „Poslyš, mistře! – Hle, Týž Muž, Jenž byl z tebe za Jordánem, o Němž jsi vydal svědectví, že bude křtít Duchem svatým, křtí nyní nedaleko odtud také jako ty vodou! Jak na to máme pohlížet a jak tomu máme rozumět? Je Tento Křtitel Týž, o Němž jsi vydal to velké svědectví?“

9) **JAN** však řekl svým učedníkům: „Jděte a zeptejte se Jeho: *Jsi Ty ten, Který má přijít anebo máme čekat na jiného?* Dejte si pozor, co vám na to řekne a pak mi to sdělte. Pak vám teprve dám úplnou odpověď.“

10) Poté se odebere několik učedníků Janových ke Mně a ptají se Mě, jak jim to Jan poradil. Já jsem jim pak dal známou odpověď, aby totiž řekli Janovi co viděli, že totiž slepí vidí, chromí chodí, hlušší slyší a že chudým je hlásáno evangelium o Království Božím! A že blaze tomu, kdo se mnou nepohoršuje! – S tím se učedníci navrátí k Janovi a ihned mu vypráví, co viděli a slyšeli.

---

24. Nejjasnější, největší a poslední svědectví Jana Křtitele o Pánu. Kdo je nevěstou a kdo ženichem. Janova pokora. Tajemství Boha jako Otce a Syna. Podmínka k věčnému životu: víra v Syna.
JAN 3, 27-36.

---

27. Jan však odpověděl a řekl: „Člověk nemůže si nic vzít, není-li mu to dáno z nebe

1) **JAN** se pak vzchopí a praví svým žákům: „Poslyšte, podle mého soudu je to takto: Člověk si nemůže nic vzít, zvláště ve věcech ducha, není-li mu to předem dáno z nebes! Ten vzácný Člověk, Jenž Se dal za Jordánem ode mě pokřtít, nad Nímž jsem viděl snášeti se z nebes v podobě světlého obláčku Ducha tak tiše, jako když se holubice snáší na své hnízdo a jemuž jsem dal svědectví, nebyl by Si mohl jako pouhý člověk vzít co má; leč On je více nežli pouhý člověk a zdá se, že má moc, že Si může Sám vzít z nebes a to co vzal podržet, anebo dáti komu chce! A já myslím, že my všichni co máme obdrželi jsme z Jeho milosti a pak je nemožné, abychom Mu předepisovali co a jak má konat! On dává – my však od Něho jen přijímáme. On

má v ruce věječku (lopatu na čištění obilí); On zamete Svůj mlat jak Sám chce a shromáždí pšenici do stodoly, plevy však spálí věčným ohněm a z popele udělá co bude chtít.

28. Vy sami jste mi svědky, že jsem řekl: „Já nejsem Kristus, nýbrž jsem vyslán před Ním.

2) Vy sami jste mi svědky, že jsem řekl před knězi a levity, kteří přišli je mně z Jeruzaléma, že já nejsem Kristus, nýbrž že jsem jen vyslán před Ním. Jak bych se pak mohl pozastavovat nad tím, co koná Ten, jenž má v ruce Svou vlastní věječku? Ať Si čistí Svůj mlat jak Sám chce, my mu nemůžeme žádný zákon dávat! Neboť pole (svět) je jeho, tedy též pšenice) (děti Boží) i plevy (děti světa aneb ďábla) a jeho je stodola (nebe) a Jeho oheň (peklo). Jež nikdy neuhasíná.

29. Kdo má nevěstu. Je ženich (Pán); ženichův přítel však stojí a naslouchá mu a raduje se velice z hlasu ženichova. Tato má radost se nyní naplnila.

3) Kdo má nevěstu (moudrost nebes), ten je pravým ženichem; přítel ženichův však stojí a naslouchá mu a velice se raduje z hlasu ženichova! A hledte, tato radost je nyní na mně splněna! Když však přijde Pán Sám, pak je úřad posla skončen! Neboť posel má jediné ohlásit příchod Páně; je-li tu Pán, netřeba již posla!

30. On musí růsti, já však menšit se.

4) Proto se musím nyní menšit; On však musí růsti u lidí této Země! Vy jste byli vždy mými učedníky od té doby, co jsem k vám přišel jako vyslaný posel; kdo z vás kdy slyšel z mých úst, že bych se tím byl chlubil? Vždyť jsem ponechával slávu Tomu, Komu právem náleží. Když jsem svědčil, že nejsem hoden rozvázat Mu řemínek u obuvi, pak jsem se zajisté nepovyšoval, nýbrž vzdával jediné jemu všechnu čest, kterou slepota lidí chtěla prokazovat mně; a proto pravím ještě jednou: Nyní je mé poslání skončeno! Přichází-li Pán Sám, netřeba již předchůdce; proto se musí nyní posel (tělo) menšit a On jako Pán (Duch) musí nad všechno tělo vzrůstat! Je velký rozdíl mezi poslem a Tím, kdo posla posílá z nejmůž vlastní moci kam chce.

31. Kdo shůry přichází je nadevšecky. Kdo ze země jest, je zemský (a mluví pozemsky). Kdo však z nebe přichází je nadevšecky.

5) Ten, Jenž má moc dávat zákony, je nahoře; a ten kdo musí poslouchat, je dole. – Nikdo však nemůže být nahoře kdo sem nepřišel shora. Kdo však přichází opravdu shora, je nadevšecky. Kdo je ze země nemůže být nikdy shora, nýbrž vždy jen ze země a nemůže mluvit o ničem leč o zemi. Kdo však přichází z nebe, je nadevšecky; neboť je to Pán a může tudíž dělat co chce a může křtít vodou, ohněm i duchem, vše je Jeho!

6) Já však myslím, že On Sám nicméně nekřtí vodou, nýbrž jen ohněm Ducha; jeho učedníci budou však křtít lidi napřed mým způsobem, to jest všechny ty, kteří nebyli pokřtěni vodou ode mne. - Křest vodou však nic člověku neprospěje, nebude-li poté pokřtěn Duchem Božím."

32. A svědčí o tom co viděl a slyšel; ale svědectví jeho téměř nikdo nechce přijmout.

7) Voda nesvědčí o ničem jiném nežli jen o vodě a očišťuje kůži od špíny země. Duch Boží však, kterým může křtít jediné Pán, protože Boží Duch je Jeho Duch, svědčí o Bohu a o tom, co jediné On vždy v Bohu zří a slyší!

8) Leč bohužel nyní téměř ještě nikdo nepřijímá toto svaté svědectví! Neboť bláto je bláto a nemůže přijmout Ducha, leč by prošlo dříve ohněm a stalo se tu rovněž duchem; neboť pravý oheň stráví všechno až na Ducha, jenž sám je mocný oheň. Proto také křest Duchem Páně mnohé zničí a proto se budou mnozí obávat jej přijmout.

33. Kdo však také přijímá, pečetí je (v sobě), že Bůh vpravdě je (ovšem v tom, který Mu vydal svědectví křtem Duchem Božím).

9) Kdo však přijme tento křest a v něm to svaté svědectví, ten zpečetuje v sobě před světem, že Ten, jenž ho pokřtil Duchem, je Sám opravdu Bůh, jenž jediné může dát život věčný. Říkáte si nyní v sobě: „Pročpak zpečetovat v sobě svědectví nebes o Bohu dané Bohem?" Já jsem vám řekl: Bláto je a zůstane blátem a Duch je a zůstane Duchem; dostane-li však pozemský člověk, jenž je od základu z bláta, do svého bláta Ducha, zůstane mu tento Duch, když jej v sobě t.j. ve svém srdci dobře neopatruje?

10) Či je nějaká určitá míra, podle níž by byl Duch rozdělován tak, aby každý věděl, kolik toho ducha dostal? Není-li však taková míra určena, pak musí pozemský člověk z bláta oznámit ve svém srdci míru přijatému Duchu; a když se Duch v této míře odebral k trvalému klidu a v

tomto klidu naplnil tu novou míru, pak také teprve člověk z bláta v sobě samém poznává, kolik Ducha obdržel!

11) Co by vám však prospělo, kdybyste u moře čerpali vodu do dřevavého sudu? Můžete kdy říci a poznati, že jste z nezměrného pro vás moře načerpali tolik a tolik vody? Je-li však sud dobře utěsněn, budete pak také moci změřit kolik mořské vody v sudu máte! Mořská voda je však veskrze stejná; ať už je jí mnoho či málo. Moře samo je tedy skrz naskrz mořem a kdo čerpá kdekoliv z moře ať mnoho či málo, čerpá pravou vodu mořskou a teprve pak zjišťuje míru.

34. Neboť Ten, jehož Bůh poslal, mluví slovo Boží. Bůh však dává Svého Ducha (Tomu Koho posílá) ne podle míry (jako člověku), nýbrž ve vsí jeho plnosti.

12) Právě tak je tomu také s Tím, jenž přišel od Boha, aby svědčil o Bohu a mluvil čisté slovo Boží. On Sám je to bezměrné moře (Duch Boží). Dává-li tedy někomu Svého Ducha, nedává Ho podle nekonečné míry, která může být jedině v Bohu v nekonečné hojnosti, nýbrž podle míry, která je v člověku. Chce-li však člověk obdržet Ducha, nesmí být jeho vlastní míra poškozena a zůstávat otevřena, nýbrž tato míra musí být dobře utěsněna a dobře zapečetěna! Ten však, u Něhož jste byli a se dotazovali zda je Kristus, obdržel, ač vnějšně sice také Syn člověka, Ducha Božího ne podle míry člověka, nýbrž podle nekonečné míry Boha Samého už od věčnosti; neboť On Sám je to nezměrné moře Ducha Božího v Sobě! Jeho Láska je Jeho Otec od věčnosti a tato Láska není mimo viditelného Syna člověka, nýbrž v Něm Samém, Jenž je Oheň, Plamen a Světlo od věčnosti v Otci a z Otce.

35. „Otec miluje Syna a všechno Mu dal do ruky.“

14) Tento milý Otec převelice však miluje Svého věčného Syna a všechna moc a síla spočívá v rukou Synových a vše co podle spravedlivé míry máme, načerpali jsme z Jeho nezměrné hojnosti. On Sám je ze Svého vlastního Slova nyní jako člověk z těla a krve mezi námi a Jeho Slovo je Bůh, Duch a tělo, které nazýváme „Synem“. Ten Syn je však podle toho také v Sobě Život všeho života věčně.

36. „Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo však nevěří Synu, neužítí život, nýbrž hněv Boží zůstává na něm!“

15) Kdo tedy přijímá Syna a věří v Něho, má život věčný již v sobě; neboť jako je Bůh Sám v každém Slově Jeho vlastní nejdokonalejší věčný život, tak je Bůh také v každém člověku, jenž přijme a podrží Jeho Slovo plné Života. Kdo však naopak nepřijme Slovo Boží z úst Syna, nevěří tedy Synu, ten nedostane a ani nemůže dostat Život, aniž jej uvidět a v sobě podtít a hněv Boží - kterýž je soudem věcí nemajících Života kromě života věčně neměnitelného zákona musu - bude na něm spočívat tak dlouho, dokud neuvěří v Syna.

16) Já, Jan, jsem toto nyní mluvil k vám a dal jsem vám všem právoplatné svědectví. Očistil jsem vás od špíny země svými vlastníma rukama. Jděte nyní, přijměte Jeho Slovo, aby se vám dostalo křtu Jeho Duchem; neboť bez něho je všechna má námaha s vámi bez užitku a ceny! Rád bych také sám k Němu šel! On to však nechce a zjevuje mi svým duchem abych zůstal, protože jsem dostal již v duchu to, co vám ještě chybí."

17) Toto je poslední a největší svědectví Janovo o Mně a nepotřebuje další vysvětlení, nebo se vysvětluje samo v sobě a ze sebe.

18) Důvod však, proč není v evangeliu podáno tak úplně, zůstává stále týž: protože předně tehdy bylo nutno psáti tak, že se zaznamenávaly jen věci hlavní, kdežto vše ostatní, co probudilý duch může beztoho sám od sebe snadno nalézt, bylo vynecháváno; za druhé však proto, aby to živoucně svaté ve Slově nebylo znečištěno a znesvěceno. A proto je každý takový verš náležitě pevně zaobalené sítě, v němž je ukryt zárodek k nekonečnému životu a k jeho nikdy nezměřitelné náplni moudrosti.

**KAPITOLA 4.
biblického**

EVANGELIA JANOVA

Obrácení Samaritánů. Uzdravení syna (služebníka) královského.

- 25. Účinky milosti no věřícího v Pána působí velmi na rozmnožení Jeho přivrženců. Vznik falešných evangelií. Žárlivost o zuřivé pronásledování se strany templářů. Pán jde do Galileje přes Samaří. Povaha Samaritánů. Sichar. Pán odpočívá se Svými u studnice Jakobovy.
JAN 4, 1-6.**
-

- 1. Když Pán seznal, že fariseové uslyšeli, že Ježíš získává více učedníků a více křtí nežli Jan,
2. ačkoliv Ježíš sám nekřtil, nýbrž jen učedníci Jeho
3. opustil Judeu a odešel opět do Galileje.**

1) Po této řeči Janově přišli jeho učedníci ihned ke Mně a počet Mých učedníků vzrůstal den ze dne, ba z hodiny na hodinu. Neboť: každý, kdo začal ve Mne věřit a na koho jsem podle míry jeho víry a po křtu vodou, vykonávaném Mými prvými učedníky vkládal ruce, ten byl ducha síly a odvahy a zbaven veškeré bázně před smrtí těla.

2) Jelikož to mnozí zakusili, rozhlásili to i přes Můj zákaz nicméně všude kam přišli; k tomu ještě byly po celé Judeji rozšiřovány všechny Mé skutky, nezřídka i s mnohými přídávky a nadsázkami, což mělo u Židů chtivých zázraků ten zcela přirozený následek, že den ze dne jich vždy víc a více přicházelo ke Mně a převážně také ihned u Mě zůstali.

3) To však mělo také nevyhnutelně neblahý následek, že se to vše dostalo k citlivým uším farizeů a jak již poznamenáno s mnohými přídávky a nadsázkami, z nichž některé zněly tak zvláště, že se někteří Římané začali dokonce domnívat, že jsem buď sám Zeus anebo aspoň jeho syn.

4) Také se strany římské byli vysláni ke Mně zvědové kteří však nenalezli to, kvůli čemu byli ke Mně vysláni. Obyčejně jsem pak také zázraky nekonal, aby se tento pověřivý národ nestal ještě zbedněnější nežli už beztoho byl.

5) Z takových nadsázek vzniklo potom mnoho falešných evangelií a znetvořila pak evangelium pravé.

6) Fariseové, tito zlí a nadmíru žárliví představitelé chrámu a Písma začali se ihned mezi sebou radit, jak by znemožnili Mně a Janovi činnost a buď nás zcela nevinným způsobem sprovedili se světa, anebo aspoň umístili v nějakém doživotním zaopatřovacím ústavu - hezky pod zemí jako to později prosadili u Herodesa v případě Jana.

7) Že Mně takové šlechetné úmysly nezůstaly utajeny, to snad nepotřebuje další vysvětlování; ale chtěl-li jsem se vyhnout bitkám a odporným zlým výstupům, nezbývalo Mi než opustit ultramontánně (kněžoursky) temnou Judeu a odebrati se do svobodomyšlnější Galileje.

4. Musel však procházet Samařím.

8) Nebylo dokonce radno ubírat se do Galileje přímo, nýbrž Samařím, které se také již dávno za pomoci Římanů osvobodilo od chrámových popů což byla snadná a vítaná práce pro Římany, jejichž zásadou beztoho bylo všechny země rozdělit, aby je pak mohli snáze ovládnout).

9) Proto také Samaritané byli v očích jeruzalemských popů nejopovrhovanějším a nejrouhavějším národem na Zemi; naproti tomu zase popové jeruzalemské byli u Samaritánů v takové vážnosti, že jménem chrámového popa označovali obyčejně to nejšpatnější - Když na př. Samaritán řekl někomu v bezdůvodném rozčilení: „Ty farizeji!“, šel takto nařčený k soudu, zažaloval urážejícího a ten pak musel svou nerozváženost odpykat velkou peněžitou pokutou a mnohiletým vězením. Že ovšem žádnému farizeovi anebo jinému popovi nebylo radno vkročit do Samaří, rozumí se samo sebou. Mně a všem těm, kdož Mě následovali, přišla tato věc vhod, neboť v Samaří jsme byli před zlomyslným pronásledováním chrámových Židů jisti.

5. I přišel k městu samařskému jménem Sichar, poblíž vesničky, kterou dal Jakob svému synu Josefovi.

10) Cesta vedla Sicharem, městem poblíž prastaré vesničky, kterou dal Jakob i s jejími

obyvateli, většinou pastýři, svému synu Josefovi jako dar do vínku; bylo to věno, které Jakob dostal s Ráchel. Město Sichar nebylo hlavním městem této země; nicméně se v něm však zdržovalo velmi mnoho a velmi zámožných Samaritánů jakož i leckterí bohatí Římané, neboť mělo překrásnou polohu ve velmi zdravém kraji.

6. Byla pak tam také studnice Jakobova. Proto Ježíš, jsa cestou unaven, posadil Se na kamenné zábradlí studnice; a bylo právě okolo šesté hodiny.

11) Z Judeje jsme vyšli podle nynějšího počítání času již kolem 4. hodiny ranní, šli jsme rázným krokem bez odpočinku a dorazili jsme přesně o 12. hodině polední, což bylo tehdejších 6 hodin, ke staré studnici Jakobově, která se nacházela přímo pod vesničkou, sotva nějakých 40 kroků vzdálená od ní, směrem k Sicharu. Tato studnice měla velmi dobrý pramen, byla po starém způsobu vroubena tesaným kamenným zábradlím a vedle toho obrostlá stinnými stromy.

12) Jelikož to bylo uprostřed léta a byl horký den a Já Sám jsem byl dlouhou cestou tělesně již velmi unaven a všichni, kdož Mne z Judeje a předtím již z Galileje následovali, hledali dílem ve vesničce, dílem pod stinnými stromy útulek a pro velkou únavu nejvýš vítaný odpočinek.

13) I první učedníci, jako Petr, Můj Jan evangelista, Ondřej a Tomáš, Filip a Natanael padli jako téměř polomrtví do bujné trávy pod stromy; jen Já jediný, ač jsem byl též velmi unaven, usedl jsem na kamenné zábradlí studnice, neboť jsem předvídal, že se u studnice naskytne brzy vhodná příležitost dostat se do velmi prospěšného střetu se Samaritány, sice tvrdošíjnými, jinak však nepředpojatými. Mimoto jsem byl také již velmi žíznivý a čekal jsem na nádobu k načerpání vody, pro kterou šel jeden učedník do vesničky, ale s níž se jak by bylo žádoucí, neobjevoval.

**26. Pán o žena u studnice Jakobovy. Slova Páně o podstatě Jeho živé vody.
JAN 4, 7-16.**

---

7. Tu přišla jedna žena ze Samaří (vlastně z města Sicharu; byla jen rodem ze Samaří, hlavního města této země) vážit vodu. Ježíš jí řekl: "Ženo! Dej Mi napít!"

8. Učedníci Jeho odešli totiž do města, aby nakoupili pokrmy.

1) Když tak stále ještě marně čekám na nádobu z vesničky, tu přichází jako na zavolanou Samaritánka ze Sicharu se džbánem, aby si pro tento horký den odnesla vzácný občerstvující nápoj ze studnice Jakobovy, jejíž voda byla velmi čerstvá. Když, zprvu vůbec si Mne nevšímajíc, vytáhla provazcem svůj vodou naplněný džbán ze studnice, tu ji teprve oslovuji řka: „Ženo! Mám velkou žízeň, dej Mi napít ze svého džbánu!"

9. I řekla Mu ta žena Samaritánka: „Jak to, že žádáš ode mne napít vody, ač jsi zřejmě Žid a já žena Samaritánka? Vždyť (pyšní) lidé neobcují s námi (ubohými) Samaritány!“

2) Žena spatřujíc ve Mně Žida, široce otvírá oči a po chvíli praví: „Jsi přece také jeden z těch, které jsem potkala na cestě do města a kteří se tázali, kde by tam mohli nakoupit pokrmy? Byli to pyšní Židé; ty jsi jistě také Žid, jak tě prozrazuje tvůj oděv a já jsem Samaritánka! Jak to, že ode mne žádáš, abych ti dala napít? Podívejme se na pyšné Židy, v nouzi by vám byla také dost dobrá chudá Samaritánka, ale jinak již pro nás oči a uši nemáte! Věru, kdybych tak mohla tímto džbánem vody utopit celou Judeu, dala bych ti s velkou radostí napít žádané vody z tohoto džbánu; jinak bych tě však raději viděla umírat žízní, než abych ti z toho džbánu podala i jen kapku vody!"

10. Ježíš odpověděl: Kdybys znala dar Boží a Kdo je Ten, jenž ti praví: „Dej Mi pít!“, - poprosila bys Ho a dal by ti vody živé!“

3) Pravím JÁ : „Mluvíš takto, protože jsi ve svém poznání slepá; kdybys měla jasnozřivé poznání a poznávala dar Boží a Kdo je Ten, Kterýž k tobě mluví a řekl: „Ženo, dej Mi napít!“, padla bys před Ním na kolena a prosila bys Ho o pravou vodu a On by ti dal napít živé vody! Pravím tobě, kdo však Mně věří co mu říkám, z toho ledví proudy vody živé potekou, jak je psáno u Isaiáše 44,3 a u Joele 3,

11. Praví Mu žena: "Pane! Vždy! nemáš čím bys navázil a studna je hluboká! Odkud tedy máš vodu živou?"

4) Praví žena: „Zdáš se, že jsi znalý Písma! Ježto však z tvé prosby o doušek vody z mého džbánku poznávám, že nemáš zcela jistě nádobu, kterou bys mohl z této studny načerpat vodu a rukou nemůžeš vodu dosáhnout, neboť studna je hluboká a nikdo nemůže dosáhnout vodu rukou, ráda bych znala to umění, kterým by sis ji mohl odněkud opatřit!? (Anebo chceš mi snad dokonce dát zastřené na srozuměnou, že bys měl chuť něco se mnou mít!? Mladá jsem ještě dost a půvabná též, neboť není mně ještě 30 roků! Taková choutka se strany Žida na nejpovrhovanější Samaritánku byla by přece jen velkým divem, když vám jsou zvířata milejší nežli my Samaritáni! Věřu, k tomu bys mě nikdy nepřemluvil! .

12. Cožpak ty jsi více než náš otec Jakob, jenž nám dal tuto vzácnou studnici, z níž pil on, děti jeho i dobytek jeho?"

5) Kdo a čím jsi, že si troufáš takto se mnou mluvit? - Jsi snad dokonce více než náš otec Jakob, který nám dal tuto studnici, z níž pil on, děti jeho i dobytek jeho?! Co ze sebe děláš? - Hle, já jsem chudá žena; neboť kdybych byla bohatá, nešla bych pro občerstvující doušek v . tomto vedru osobně; chtěl bys mě jako Žid učinit snad ještě ubožejší nežli již beztoho jsem?! Pohleď na můj šat, který sotva stačí pokrýt mé přirození a bude ti jasno, že jsem velmi chudá! Jak můžeš ode mne žádat, abych tě jako chudá ubohá žena dokonce ještě snad prosila, abych směla tobě, pyšnému Židu posloužit v rozkoši?! Fuj, kdybys si snad něco takového myslel! Ale ty však přece na to nevypadáš; proto také nechci, abys bral co jsem ti řekla příliš vážně. Ale ježto jsi už začal se mnou rozhovor, vyslov se zřetelně, co míníš svou živou vodou!"

13. Ježíš jí odpověděl: „Kdokoli pije vodu z této studny, bude časem opět žít.“

6) Pravím JÁ: „Vždyť jsem ti řekl, že jsi ve svém poznání slepá a tak je tedy také zajisté pochopitelné, že Mi nemůžeš rozumět. Hle, také jsem ti řekl: Kdo uvěří Mým slovům, z toho ledví proudy vody živé potekou! Hle, jsem již 30 let na tomto světě a ještě jsem se nikdy ženy nedotkl; jak bych měl nyní chtít najednou žádat tebe?! Ó, slepá pošetilko! A kdybych s tebou něco měl, stala bys se jistě zase žíznivou a musela bys pít, abys uhasila žízeň; nabízel-li jsem ti však vodu živou, pak je přece jasné, že jsem ti chtěl tím uhasit žízeň života navěky! Neboť věz, že touto vodou je Mé slovo, Mé učení!

14. Ale kdo bude pít vodu, kterou já mu dám, nebude žíznit navěky; neboť voda, kterou já mu dám, stane se v něm studnicí, jejíž voda bude prýštit do života věčného.

7) Neboť kdo se napije přirozené vody z této, jakož i z jiné studny, bude žíznit v krátké době zase. Kdo však pije (důvěřivě do svého srdce přijímá) duchovní vodu (Mou nauku), kterou mohu dát jedině Já, ten věčně nikdy žíznit nebude; neboť voda, kterou dám někomu Já, stane se v něm studnicí, jejíž voda prýští do života věčného.

8) Hled, ty Mne máš za pyšného hrdého Žida a hle, Já jsem z celé duše mírný a veskrze pln nejhlubší pokory. Má živá voda je však právě tato pokora; kdo tedy nebude pokorný jako jsem Já Sám, nebude mít podíl na Království Božím, které sestoupilo nyní na Zem.

9) Zároveň je však také tato tobě nabízená voda života to jedině pravé poznání Boha a věčného života z Boha, prýští tedy z Boha, Života všeho života do člověka jako věčný život, stává se tu nevysychajícím věčně trvajícím životem, který zase prýští zpět do života Boha a tvoří v Bohu jeden a týž nejsvobodnější činný život. Hle, takovou vodu ti nabízím; jak to, že Mi tak špatně rozumíš?!"

15. Praví jemu žena: „Pane! Dej mi tu vodu, abych nikdy nežíznila a nemusela sem již chodit čerpat vodu (což je mi obtížné)!“

10) Praví žena : „Dej mi tedy tu vodu, abych již nikdy nežíznila a nemusela konat tuto obtížnou cestu sem k načerpání vody z této studny! Neboť hle, bydlím na druhém konci města a mám sem cestu velmi dalekou!"

16. Ježíš jí praví: „Jdi, zavolej muže svého a přijď s (ním) sem!“

11) Pravím JÁ : „O ženo, jsi nadmíru hloupá, s tebou nelze o ničem promluvit, protože o duchovních věcech nemáš ani potuchy! - Jdi však do města, zavolej svého muže a vrat se s ním opět sem; promluví s ním, on Mně jistě lépe porozumí nežli ty! Či je tvůj muž také takový jako ty, že by chtěl přirozenou žízeň svého těla uhasit duchovní vodou pokory?"

27. Pokračování výjevu u studnice Jakobovy. Rozmluva Páně se ženou o jejím muži. Žena poznává Pána jako proroka a prosí o vysvětlení, kde se .Člověk k Bohu účinně modlit, aby byl uzdraven. O pravém modlení se k Bohu v duchu a vpravdě. Pokyny pro život. JAN 4, 17-24.

---

17. Odpověděla žena a řekla jemu: „Nemám muže!“ Praví jí Ježíš: „Dobře jsi řekla:Nemám muže.“

1) **Žena** poté zcela odsekne: „Nemám muže!“, načež **JÁ** jí pravím s úsměvem: „Krátce, dobře a správně, tedy úplně pravdivě jsi nyní promluvila.“

18. Neboť měla jsi pět mužů a ten, kterého nyní máš, není tvůj muž! To jsi pravdu pověděla (jak to s tebou je)!”

2) Neboť hle, má milá, pět mužů jsi už měla a protože tvá přirozenost neodpovídala přirozenosti jejich, brzy onemocněli a zemřeli; neboť déle než rok to žádný s tebou nevydržel. V tvém těle jsou zlí červi a kdo s tebou něco má, ten je jimi brzy usmrcen. Muž, kterého nyní máš, není tvůj muž, nýbrž jen tvůj milec - ke zkáze své i tvé! Ano, ano, správně jsi tedy nyní přede Mnou promluvila.

19. Žena Mu řekla: „Pane, nyní vidím, že jsi prorok!“

3) Tu se **žena** v mysli ulekne, nechce se však prozradit, nicméně po chvíli praví: „Pane, vidím že jsi prorok! ježto tolik víš, pak snad také víš, co by mi pomohlo!?”

20. Otcové naši na této hoře (Garizimu) k Bohu se modlili a vy Pravíte, že v Jeruzalémě je místo, kde náleží se modlit! (Co z toho má platnost před Bohem?)”

4) Vím sice, že v něčem takovém může pomoci jen Bůh Sám; ale jak a kde se máme za to k Němu modlit? Naši otcové říkají, že se musíme modlit na hoře Garizimu, kde se již první praotcové modlívali k Bohu! Vy však říkáte že v Jeruzalémě je to pravé místo, kde se má člověk k Bohu modlit! ježto jsi však zřejmě prorok Boží, řekni mi tedy, kde se vlastně má člověk účinně k Bohu modlit! Neboť hle, jsem ještě mladá a lidé říkají, že jsem překrásná žena; bylo by to přece něco strašného, kdyby mě měli červi za živa sežrat! Ó, já ubohá nešťastná žena!”

21. Praví jí Ježíš: „Ženo, věř Mi, přichází doba (a jest již zde), že se nebudete k Bohu Otci modlit ani na této hoře, ani v Jeruzalémě!

5) Pravím **JÁ** : „Ženo, znám dobře tvou chudobu, tvou nesnáz a tvé špatné tělo; znám však také tvé srdce, které nelze nazvat zrovna nejlepším, ale také ne špatným a hle, toť důvod, že s tebou nyní hovořím. Kde je však srdce jen trochu dobré, tam je také ještě všelická pomoc možná! Ale jsi zcela na omylu, pochybuješ-li, kde se má člověk důstojně a účinně k Bohu modlit!

6) Hle, říkám ti a věř Mi to: přichází čas a již je tu, že se nebudete modlit k Otci ani na této hoře, ani v Jeruzalémě!”

7) Tu se žena ulekne a praví: „Běda mi, běda celému národu! Co se potom s námi stane?! Copak jsme tak strašně zhřešili jako Židé?! Proč nám tedy Jehova neposlal tentokrát žádného proroka, který by nás byl napomenul? Ty jsi ovšem nyní k nám přišel jako pravý prorok; avšak co je nám to nyní platné, říkáš-li mi: Budoucně se nebudou lidé k Bohu modlit ani na této hoře, ani v Jeruzalémě? Neznamená to - což jsem z tvé pojednou velmi povážlivě zváznělé tváře vyčetla - že: Bůh zcela opustí Svůj starý národ a usídli se u národa jiného? Na kterém místě Země to asi bude? Ó, řekni mi to, abych šla a tam se jako pravá kajícnice k Bohu Otci pomodlila, aby mně bídné pomohl a můj národ zcela neopustil!”

8) Pravím poté **JÁ** : „Poslouchej Mě dobře a pochop co ti řeknu! - Co pochybuješ a se chvěješ? Myslíš, že Bůh je v dodržování Svých zaslíbení také tak nevěrný jako lidé vůči sobě?!”

22. Vy nevíte ke komu se modlíte; my však víme ke komu se modlíme, neboť spása přijde přece z Židů!

9) Vy sice vystupujete na horu a modlíte se tam, nevíte však co se tam modlíte a ke komu se modlíte. Rovněž tak je tomu u těch, kteří se modlí v Jeruzalémě; ženou se sice do chrámu a dělají tam hrozný povyk, avšak také oni nevědí co činí a ke komu se modlí!

10) A přece, jak pověděl Bůh ústy proroků, nepřijde spása z vás, nýbrž ze Židů! Přečti si jen třetí verš druhé kapitoly proroka Isaiáše a najdeš to!”

11) Práví **žena** : „Já dobře vím, že je z Cionu a je tam také v truhle uschován; ale jak to, že říkáš: „Ani na této hoře, ani v Jerusalemě?!”

23. „Ale přichází čas a jest již tu (před tvými zraky), kdy se praví ctitelé budou modlit k Bohu Otci v duchu a v pravdě; neboť Otec Sám chce aby se lidé takto k Němu modlili.“

12) Pravím **JÁ** : „Ty jsi Mě dosud ještě nepochopila. Hle, Bůh Otec od věčnosti není přece ani hora, ani chrám, ani truhla a rovněž tak nepřebývá ani na hoře, ani v chrámě a tím méně v truhle! Proto pravím tobě: Přichází čas a již je zde před tvými zraky, v němž praví ctitelé (jak je zde ve velkém počtu vidíš pod stromy odpočívat a někteří tě již potkali ve městě, když šli nakoupit pokrmy) se budou modlit k Bohu Otci v duchu a v pravdě; neboť od nynějška tomu tak chce Otec Sám, aby se lidé takto k Němu modlili.

24. Neboť Bůh je Duch a ti, kteříž se k Němu modlí, v duchu a v pravdě se musí modlit!”

13) Neboť hle, Bůh je Duch a ti, kteří se k Němu modlí, v duchu a v pravdě se musí k Němu modlit!

14) A hle, k tomu není třeba ani hory, ani nějakého chrámu, nýbrž jedině co nejčistšího láskyplného, pokorného srdce! Je-li srdce tím, čím býti má, totiž nádobou lásky k Bohu, nádobou plnou pokoje a pokory, pak je v takovém srdci úplná pravda; kde však je pravda, tam je světlo a svoboda, neboť světlo pravdy činí každé srdce svobodné. Je-li však srdce svobodné, pak je také celý člověk svobodný.

15) Kdo tedy s takovýmto srdcem Boha miluje, ten je pravý ctitel Boha Otce a Otec jeho modlitbu vždy vyslyší a nebude se ohlížet na místo, na němž nic nezáleží, zda je to hora či Jerusalelem, jelikož Země je všude stejně Boží, nýbrž bude přihlížet jedině na srdce každého člověka! Myslím, že jsi Mi nyní dobře porozuměla!”

**28. Žena u studnice Jakobovy je nyní ochotna dáti Pánu napít. O duchovní žízni! Páně po lidských srdcích. Léčivá síla ducha ve věřícím. člověku. Rozmluva o Mesiáši. Pán Se vyzrazuje ženě jako Mesiáš í
JAN 4, 25-26.**

---

1) Práví **žena** : „Ano, Pane, nyní jsi promluvil jasněji! Ale řekni mi: Nyní již nemáš žízeň a nechceš se napít ze džbánu hřišnice?” - Pravím **JÁ**: „Milá ženo, o to se nestarej, neboť věz, ty jsi Mi milejší nežli tvůj džbán a tvá voda! Když jsem tě předtím požádal napít, neměl jsem na mysli tvůj džbán, nýbrž tvé srdce, v němž je mnohem vzácnější voda nežli v této studni a ve tvém džbáně. Vodou svého srdce můžeš také uzdravit celé své tělo, neboť co na tobě činí dobře Mně, to tě uzdraví, můžeš-li uvěřit!”

2) Práví **žena**: „ Ó Pane, jak to mám udělat, jak přivést vodu svého srdce do svého přirození? Pane, odpusť mi, že s Tebou mluvím tak otevřeně; jsem však nuzná žena a hle, nuzota nezná hanbu jako hanbu, nýbrž. všude jen sebe samu a rozvazuje jazyk podle velikosti nuzoty. Kdybych nebyla tak nuzná jako jsem, věru, nabídla bych ti své srdce! Avšak - ó Bože, svatý Otče, jenž mi můžeš pomoci! - takto jsem nešťastně nemocná a nesmím již k svým mnohým hříchům přidávat nové; neboť čistému, jakým ty zajisté jsi, nabízetí srdce tak nečisté, byl by zajisté největší hřích!”

3) Pravím **JÁ** : „Milá ženo, ne že bys ty Mně nabídla své srdce, nýbrž Já Sám jsem Si je vzal, když jsem tě požádal o vodu! Proto Mi můžeš vždy nabídnout své srdce, neboť Já přijímám také srdce Samaritánů! Miluješ-li Mne, činíš dobře; neboť Já jsem tě miloval již dávno předtím, nežli sis mohla na Mne vzpomenout!”

4) Tu se krásná **žena** začervená a praví poněkud rozpačité: „Od kdy pak mě znáš? Copak jsi již někdy byl v tomto městě anebo v Samaří? Věru, ještě nikdy jsem tě nikde nespatriła! Ó prosím tě, kde a kdy jsi mě viděl? Řekni mi to přece!”

5) Pravím **JÁ** : „Ani zde, ani v Samaří anebo na nějakém jiném místě a přece tě znám již od tvého narození, ba dokonce ještě mnohem dříve a vždy jsem tě miloval jako Svůj život! jak se ti to líbí, jsi spokojena s Mou láskou? Hle, když jsi dvanáctiletá spadla do cisterny, byl jsem to já, Který tě vytáhl; ty jsi však nemohla vidět ruku, která tě zvedala z cisterny! Vzpomínáš si ještě na to?”

6) To přivádí ženu zcela do zmatku a neví co na to říci; neboť její srdce má nyní již mnoho ohně v sobě a její láska očividně vzrůstá.

7) Po chvíli, když si to v srdci urovnala, jsem Se jí tázal, zda neví něco o Mesiáši, Který má přijít.

25. Praví žena: „Vím že přijde Mesiáš jménem Kristus! Ten když přijde, oznámí nám (zajisté také) všechno (co jsi nyní mluvil ke mně)?“

8) Praví poté žena s lícemi ještě velmi zardělými a prsama vysoce se dmoucíma: „Pane, nejmoudřejší proroku Boží, vím dobře že má přijít zaslíbený Mesiáš a že jeho jméno bude Kristus! Když však přijde, pak nám bude moci zvěstovat jen to, o čem jsi nyní ke mně mluvil Ty?! Ale kdo nám řekne, kdy a odkud ten Mesiáš přijde? Snad mi můžeš ty, jenž jsi tak pře moudrý, povědět také něco podrobnějšího o příchodu Mesiáše? Neboť hle, čekáme již dlouho a o Mesiáši nikde ani slechu! Prokázal bys mi tudíž nadmíru velkou laskavost, kdybys mi sdělil, kdy a kde Mesiáš určitě přijde, aby osvobodil Svůj národ od všech jeho mnohých nepřátel! Ó, řekni mi to, víš-li to! Snad by Se Mesiáš slitoval i nade mnou a pomohl mi, kdybych Ho o to snažně prosila?!“

26. Praví jí Ježíš: „Já to jsem, jenž mluvím nyní s tebou,“

9) Pravím JÁ ženě zcela krátce, avšak velmi vážně s láskou: "já to jsem, jenž nyní mluvím s tebou!"

29. Rozhovor Páně se Samaritánkou u studnice Jakobovy přerušen návratem několika učedníků. O činné lásce jako pravém uctívání Boha. Uzdravení ženy. Radost uzdravené a horlivé agitování pro nalezeného Mesiáše. Výprava sicharských k Mesiáši.

JAN 4, 27-30.

27. A vtom přišli jeho učedníci (z města s nakoupenými pokrmy) a divili se, že (Ježíš) mluví s tou ženou. Avšak žádný neřekl: "Nač se (jí) ptáš anebo co s ní mluvíš?"

1) Při tomto prohlášení se žena velice ulekla a to tím více, že právě v tomto okamžiku se vraceli učedníci z města s pokrmy; udiveně pohlíželi, když Mne zastihli v rozhovoru s touto ženou, nicméně si však netroufali zeptati se ani Mě ani ženy, co jsme dělali anebo spolu hovořili. Ti ostatní spolucestující však a rovněž i Má matka, která zde byla též ještě přítomna, spali tak tvrdě, že nebyli téměř k probuzení; neboť daleký pochod je všechny velice unavil. Konečně se vrátil z vesničky také učedník, který šel hledat nádobu k načerpání vody, ale žádnou nesehnal. Omlouval se řka: „Pane, ač vesnička čítá asi 20 domů, je liduprázdná a všechny dveře jsou pevně uzavřeny!“

2) Na to jsem mu JÁ odpověděl: "Nic si z toho nedělej! Neboť věz, ještě častokrát se nám přirozeně a zejména duchovně přihodí, že puzeni žízni lásky zaklepeme na dveře (srdce lidí), abychom hledali nádobu k čerpání živé vody, leč najdeme srdce uzavřená a prázdná! Rozumíš tomuto obrazu?"

3) Praví učedník zcela dojat a zaražen: „Pane, můj milý Mistře, bohužel jsem Ti dobře rozuměl! Avšak je-li tomu tak tu mnoho nepochodíme!“

4) Pravím JÁ : "A přeče bratře! Pohleď na tuto ženu! - Pravím tobě: naléztí jednoho ztraceného má větší cenu nežli 99 spravedlivých kteří podle svého svědomí nepotřebují pokání, protože se domnívají, že slouží každou sobotu Bohu na Garizimu; zde však dokonce před sobotou seberou všechny nádoby k čerpání, aby si v sobotu nikdo nenabral doušek vody ze studny k uhašení žízni, čímž by byla podle mínění spravedlivých sobota znesvěcena. Ó, jaká to velká nanejvýš slepá pošetilost takovýchto spravedlivých! Zde však stojí hříšnice s dobrým džbánem a slouží nám! Řekněte, co je lepší, ona nebo 99 světitelů soboty na Garizimu?!"

5) Žena však praví zcela zkroušeně: „Pane! Synu Věčného! Zde můj džbán, poslužte si jím, k vašim službám nechám jej zde stát! Mne však nechte pospíšet rychle do města, neboť stojím před vámi v oděvu příliš nedůstojném!“ - Pravím JÁ : "Ženo, budiž zdráva a učiň jak za dobré uznáš!"

28. I nechala tu žena státi džbán a spěchala do města a řekla lidem:

6) Plačíc radostí opustí žena džbán i studnici a spěchá do města, za chůze se však mnohokrát zdravíc ohlíží, neboť miluje Mne mocně. Téměř bez dechu přijde do města a potká ji ně-

kolik mužů v houfu, jak se obyčejně v sobotu sem a tam procházivali ve stinné ulici. Muži, kteří ženu dobře znali, tázali se jí žertem: „No, no, kampak tak tuze naspěch? Kdepak hoří?“ Žena pohlédne na ně vlídně, ale vážně a praví: „Ó nežertujte, milí pánové, neboť naše doba se stala vážnější nežli můžete tušit!“

29. „Pojďte a vizte člověka, který (sedě venku u studnice Jakobovy) pověděl mi všechno co jsem kdy učinila. Zdaž to není Kristus (zaslíbený Mesiáš)?!“

7) Tu ji **muži** přeruší a ptají se jí plni úzkostlivé zvědavosti: „No, no, copak se děje, táhnou nepřátelé do naší země, či se blíží k naší krajině hejno kobylek?“

8) **Žena** praví zcela vyčerpána: „Nic takového! je to něco mnohem většího a mnohem mimořádnějšího! Vyslechněte mne klidně!“

9) Před hodinou jsem vyšla ke studnici Jakobově, abych si donesla na poledne vodu a hle, tu jsem zastihla sedět na zábradlí studny člověka, kterého jsem zpočátku považovala určitě za Žida. Když jsem, sotva si ho povšimnuvši, načerpala ze studnice vodu, oslovil mě ten člověk a žádal, abych mu dala napít z mého džbánu. Odepřela jsem mu to, neboť jsem myslela, že je to Žid.

10) On však mluvil dále, moudře jako Eliáš a oznámil mi vše, co jsem kdy byla učinila. Nakonec zavedl sám hovor na Mesiáše a když jsem se ho dále ptala kde, jak a kdy přijde Mesiáš, - tu pohlédl na mě s vlídnou vážností a řekl hlasem, který mě pronikal skrz naskrz: „Já to jsem, jenž nyní mluvím s tebou!“

11) Předtím jsem Ho však prosila když mi řekl jak jsem nemocná, zda bych nemohla být opět zdravá. A tu mi nakonec řekl: „Budiž zdravá!“, a hleděte má nemoc vyšla ze mne jako vítr a jsem nyní úplně zdravá!

12) Jděte a podívejte se sami zda to není opravdu Kristus, zaslíbený Mesiáš. Já Ho pevně považuji za Krista, neboť větší zázraky nežli činí tento člověk nebude sto činit nikdy ani Kristus, kdyby On jím snad nebyl! Jděte tedy a přesvědčte se sami! Já nyní spěchám domů obléci si lepší šat, neboť takto bych před jeho vznešeností nemohla nikdy obstát. On je jistě více nežli prorok nebo král národa, kdyby to snad neměl být Kristus!“

13) Praví **muži**: „Je-li tomu tak, pak by ovšem byla tato doba nejvyšší vážná a nejvyšší významná! Tu tedy musíme k němu jít ve větším počtu a musí být mezi námi také několik dobrých znalců Písma; škoda jen, že dnes jsou všichni naši rabíni na hoře! Ale snad Si dá říci a zůstane několik dní v našem středu a tu by Ho pak již mohli také oni vyzkoušet.“

30. Vyšli tedy z města a přišli k Němu.

14) Poté pozvali ještě některé, aby s nimi šli ke studnici Jakobově a tak vyšel průvod téměř 100 lidí obého pohlaví, aby viděli Mesiáše.

**30. Řeč Páně o Jeho živém pokrmu. O velkém poslání ke žni. „Proste o více spolupracovníků“ O pošetilém. a bohu libém svěcení soboty.
JAN 4, 31-38.**

---

31. Mezitím Mu připomínali učedníci řkouce: „Mistře, pojez nyní !“

1) Zatím co se velký zástup pohyboval z města ke studnici, připomínali Mě Moji učedníci, abych nyní napřed pojedl! Neboť již věděli, že jakmile ke Mně přijdou někdy lidé, nepřijímám potravu; měli Mne však rádi a obávali se, že bych mohl zeslábnout a ochuravět. Neboť ačkoliv již věděli, že jsem Kristus, přece jen považovali Mé tělo za slabé a chatrné a proto Mně připomenuli, abych jedl!

32. On však řekl jim: „Já mám k jídlu pokrm o kterém vy nevíte.“

2) **JÁ** však na ně vlídně a vážně pohlédnu a pravím: „Milí přátelé, já mám nyní k jídlu pokrm, o kterém vy nic nevíte!“

33. Učedníci však pravili vespolek (se tázajíce): „Copak Mu již někdo přinesl něco k jídlu?“

3) Tu pohlédli učedníci na sebe a tázali se vespolek řkouce: „Copak Mu již přinesl někdo odněkud něco k jídlu? Copak to asi měl za pokrm? Zдали pak jej již snědl? Nikde nic nevidět - mimo džbán ještě zcela plný vody. Nakonec proměnil tu vodu ve víno?“

34. Praví jim Ježíš: „ (Ó, nedohadujte se tak nesmyslně!) Můj pokrm je, abych činil vůli Toho, Který Mě poslal a dokonal dílo Jeho!“

4) **JÁ** jim pravím: „Ó, nedohadujte se dokonce tak pošetile co jsem jedl anebo nejedl! Vždyť jste přece již častěji viděli, že jsem Se nedával nikdy zvláště obsluhovat když jsem byl s vámi. Já k vám však nyní nemluví o pokrmu těla, nýbrž o mnohem vyšším a důstojnějším pokrmu ducha a ten spočívá v tom, že plním vůli Toho, jenž Mě poslal a dokončuji jeho velké dílo! Ten však, jenž Mne poslal, je Otec, o Němž říkáte, že je vaším Bohem, nicméně jste Ho však nikdy nepoznali. Já Ho ale znám a proto plním jeho Slovo a to je ten Můj pravý pokrm, který vy neznáte. Pravím vám: Nejen chléb, nýbrž také každý dobrý skutek anebo práce je také pokrm, když už ne pro tělo, tím více však pro ducha!"

35. Neříkáte sami: „Ještě 4 měsíce a nastanou žně?“ Hle, já však pravím vám: Pozdvihněte oči a popatřte na pole; již teď se bělají k žatvě!

5) „Mnozí z vás mají doma pole a sami říkáte: *ještě 4 měsíce a žně budou v plném proudu a budeme muset domů na žně!*. Já vám však pravím: Pozdvihněte lépe oči! již teď se všechna pole bělají k žatvě. Nemíním však tato přírodní pole, nýbrž velké pole jímž je celý svět, na němž jako dozralá pšenice stojí lidé, kteří se mají sklízet do stodol Božích!"

36. Žnec dostává mzdu a shromažďuje obilí pro věčný život, aby se spolu radovali rozsévač i žnec!

6) „A hleďte, tato sklizeň je pravou prací a tato práce pravým pokrmem, který dostaneme já i vy v hojnosti k jídlu. Kdo je na tomto poli pravým žencem, ten shromažďuje to pravé obilí pro věčný život, aby se na konec žní spolu radovali rozsévač i žnec!"

37. Neboť i zde je pravdivé přísloví: jeden seje, jiný sklízí.

7) Neboť po žních budou jíst rozsévač i žnec z jednoho a téhož obilí a jeden a týž chléb života; a pak se stane úplnou pravdou staré přísloví: jeden seje a druhý žne; avšak oba budou stejně ze své práce žít a jeden a týž pokrm jíst!

8) Podívejte se na ten velký zástup těch, kteří k nám přišli z města, aby viděli ve Mně Zaslíbeného a jak vidíte, přicházejí stále ještě další! Hleďte, to jsou vesměs již úplně zralé pšeničné klasy, které by měly být již dávno požaty! Pravím vám s velkou radostí: Žeň je veliká, ale ženců ještě příliš málo; prostě proto Hospodáře, aby poslal více ženců na Svou žeň!"

38. „Já jsem vás poslal sklízet co jste nezaseli; jiní seli a vy se nyní podílíte na jejich práci.“

9) Já jsem vás přijal a tímto přijetím jsem vás také v duchu již vyslal sklízet co jste nezaseli; neboť jiní seli a vy se nyní podílíte na jejich práci a proto se můžete zajisté vyhlásovati za nadmíru šťastné! Neboť rozsévač je ještě dalek žní; kdo však žne, ten zároveň sklízí a má již před sebou nový chléb života! Proto buďte nyní horlivými ženci; jestiť vaše námaha blaživější nežli námaha rozsévačova!"

10) Většina učedníků porozuměla dobře tomuto ponaučení a začali ihned hlásati Samaritánům Mé Slovo o lásce k Bohu a lásce k bližnímu, jakož i to, že jsem vpravdě Kristus.

11) Avšak několik málo jich v chápání srdcem ještě dosti hloupých přistoupilo ke Mně a zcela důvěrně se Mne tázali: „Pane, odkud vezmeme srpy a k tomu je dnes sobota?"

12) **JÁ** jsem jim odpověděl: „Cožpak jsem říkal, že máte žnouti přirozená pole ječmene prostírající se před námi? Ó, vy hloupí, jak dlouho vás budu muset ještě takto snášet?! - Copak ještě nic nechápete?! Tak tedy poslyšte a pochopte to:.

13) Mé Slovo o Království Božím, jdoucí nejprve do vašich vlastních srdcí a odtud přes vaše jazyky k uším a do srdcí vašich bližních a bratří, je duchovní srp, který vám dávám, abyste sklízeli lidi, vaše bratry do Království Božího, do Království pravého poznávání Boha a věčného života v Bohu.

14) Dnes je ovšem sobota; ale ta sobota je hloupá a nesmyslná jako to vaše srdce a vy se ohlížíte na sobotu, protože to ve vašich srdcích vypadá ještě velmi silně sobotně. Pravím vám však, ježto jsem Pánem též soboty:

15) Vyhostěte co nejdříve sobotu ze svých srdcí, chcete-li být a zůstat Mými opravdovými učedníky! Jsme tu každý den stejně k práci; a kde Pán soboty pracuje, tam jeho sluhové nemají strkat ruce do kapes!

16) Nemusí slunce vycházet a zapadat v sobotu právě tak dobře jako všedního dne? Kdyby však Pán slunce a soboty světil sobotu, byli byste pak spokojeni se sobotou, v níž by byla tma jako v pytli? Vidíte, vidíte, jak jste ještě hloupí! Proto se probudte a čiňte co činím nyní já a co činí vaši bratři, tak budete světit sobotu opravdu živým Mně milým způsobem!"

17) Po těchto slovech se odebrali i ti slabší učedníci k Samaritánům, kteří přišli již ve velkém počtu z města ke Mně a učili je tomu, co ode Mne věděli.

**31. Samaritané poznávají Pána a uvěří v Něho. Výjev mezi občany Sicharu a ženou od studnice Jakobovy. Řeč ženy o pravém znamení cti. Láska k Pánu.
JAN 4. 39-42.**

39. Mnoho Samaritánů z onoho města V Něho uvěřilo (zprvu) pro řeč té ženy, která svědčila: Všechno mi řekl co jsem učinila. "

1) A tak to šlo až do večera a velmi mnozí z těch, kteří přišli ke Mně z města, uvěřili nyní ve Mě zprvu pro svědectví ženy, která vřelými slovy dovedla městskému lidu vyprávět vše, jak jsem jí řekl co kdy činila; potom však uvěřili mnozí na základě toho, co o Mně vypověděli učedníci. Nejpevněji však uvěřili ti Samaritané, kteří byli u Mne tak blízko, že mohli slyšet Má vlastní slova.

2) Byli totiž mezi nimi někteří, kteří se dobře vyznali v Písmu; tyto pravili: „Ten mluví jako David, který praví: *Rozkazy Páně jsou správné a potěšují srdce; přikázání Páně jsou čistá a osvětlují oči! Bázeň Boží je čistá a zůstává věčně a práva Páně jsou opravdová a vesměs spravedlivá. jsou drahocennější nežli zlato a mnoho čistého zlata; jsou sladší než med a strdí. Tvou vůli, Pane, konám rád a Tvůj zákon mám v srdci; Tvou spravedlnost budu hlásat ve velké obci! Hle, nedám si ústa zacpati, Pane, Ty to víš. Tvou spravedlnost v srdci svém neskrývám; o Tvé pravdě a o Tvé slávě mluvívám. Nezasťírám Tvou dobrotu a věrnost před velkou obcí*.- - My však víme a to je naše svědectví plné pravdy a síly, že Ten, jenž mluví a jedná tak jako mluvil a jednal David před Ním a to v Jeho jménu, je opravdu ten zaslíbený Mesiáš. Až na Tohoto nemluvil a nejednal však po Davidovi již nikdo jako David; je to tedy neklamně Kristus, od věčnosti Pomazaný Boží! Proto Ho úplně přijímáme!"

40. Když tedy Samaritané přišli až k Němu, poprosili Ho, aby zůstal u nich! I zůstal tam dva dny.

3) Když si tyto Samaritané takto mezi sebou vydávali svědectví o Mně, přistoupili ve vši uctivosti ke Mně a prosili Mě, abych zůstal u nich. Nebol řekli: "Pane, jenž jsi opravdu Kristus, jak jsme Tě nyní dobře poznali, zůstaň u nás; nebol v Jerusalemě najdeš málo přijetí, zato však tím více nevíry a všelikého pronásledování! Neboť nic horšího nežli je farizeus, není na širé Zemi, ani na souši, ani na vodě. Zde se však bude s Tebou zacházet jak Ti náleží jakožto s Tím, Kterého nám zaslíbil Mojžíš, David a proroci!"

4) **JÁ** jsem jim však řekl: „Milí muži sicharští! Působí Mně velkou radost, že jsem měl na vašem poli tak dobrou žeň; ale nebylo by ode Mě správné, kdybych zůstal zde, kde jsem uzdravil nemocné, kteří jsou nyní zdraví a nevšimal si již mnohých nemocných jinde! Přesto však zůstanu po dva dny u vás a teprve třetího dne půjdu dále dolů do Galileje. "

41. A ještě mnohem více jich uvěřilo v Něj pro jeho slovo.

5) Poté přistoupili ještě mnozí, kteří předtím ještě zcela pevně nevěřili a vyznali svou nyní neochvějně pevnou víru. Byla tu však také (již) ta žena v pěkných, šatech a řekla těm, kdož nyní uvěřili: „Milí přátelé, snad mě nyní přijmete do vašeho čestného kruhu? Neboť já první jsem vám ukázala cestu sem, když jste se mě žertem otázali, kde hoří!"

42. A ženě té řekli: "Již ne pro tvou řeč věříme, nebol sami jsme Ho slyšeli a poznali, že je to opravdu Kristus, Spasitel světa!"

6) I pravili Samaritané : „Ježto tě Pán přijal dříve nežli nás, přijímáme tě také my do našeho čestného kruhu, jak je zvykem v Sicharu. Avšak od nynějška a nadále nevěříme již jen pro tvá slova; nebo! nyní jsme Ho sami slyšeli a také poznali, že On je opravdu Kristus, Spasitel světa! A ty nás již neučiníš více věřícími nežli nyní jsme! Avšak od nynějška budeš také u nás v náležité úctě, nebudeš-li nadále již hřešit!"

7) Práví žena: „Já jsem jak živa tolik nehřešila, jak vy si bohužel stále ještě myslíte. Předtím, nežli jsem se stala právoplatnou manželkou muže, nedotkl se mého těla nikdy žádný muž; když jsem se však potom stala manželkou muže, žila jsem zcela řádně jak se sluší na ženu. Že jsem nemohla otěhotnět a že každý z mých pěti právoplatných mužů, když si se mnou svou věc vykonal, brzy poté musel zemřít, za to jsem přece nemohla já, nýbrž nejvýš snad ti, od nichž jsem obdržela tělo, které bylo pro muže nebezpečné. Když mi pět mužů zemřelo, způsobivše mně sotva snesitelnou bolest v srdci, rozhodla jsem se, že se už nikdy s mužem nespojím; ale

po roce, jak sami víte, přišel do Sicharu lékař s bylinkami, oleji a mastmi a uzdravil mnoho lidí; a tak jsem šla i já k němu, pužena svou velmi citelnou nesnází, zda by mi nepomohl!

8) Prohlédl mne a pravil: „Ženo, svět bych za to dal, kdybych ti mohl pomoci; neboť mé oko ještě nikdy nespátřilo krásnější ženu nežli jsi ty! Nebude-li ti však již možno pomoci, mohu tvé zlo aspoň zmírnit.“ Potom se nastěhoval do mého chudobného příbytku, dával mi každodenně umírňující prostředky a staral se o mne; nedotkl se však ještě nikdy mého nemocného těla ve zlém úmyslu, jak se asi klamně domníváte!

9) A tak jsem sice před Bohem, jako jistě i vy, vždy hříšnicí; avšak před vašimi očima se nedomnívám být zrovna tak velkou a hrubou hříšnicí, za jakou mě tak rádi považujete. Zeptejte se však Toho, Jenž zde sedí u studnice Jakobovy, Který mi předtím řekl vše co jsem udělala a On Sám vám poví, jak dalece zasloužím jméno veřejné hříšnice či ne.“

10) Tu pohlíží **Samaritané** udiveně na sebe a praví ženě: „No, no, jen se zas udobří, vždy! Jsme to zrovna tak zle nemysleli; zato budeš nyní čestnou občankou v Sicharu. Pověz, jsi nyní s námi spokojena?“

11) Praví **žena** : „O, o čest chudé ženy se nestarejte! Já jsem si tu největší část cti již vzala!“

12) Praví **Samaritané** : „Jakpak jsi to provedla? My nic nevíme o nějakém vyznamenání, které by ti bylo udělilo město! Odkud jsi je vzala?“

13) Praví **žena** se slzami opravdové lásky a vděčnosti ukazujíc na Mne: „Zde ještě odpočívá! Jedině On je nyní mou největší ctí, jakou mi nemůžete dát a právě tak málo vzít ani vy, ani celý svět! Neboť! On Sám mi ji dal a já ji vzala od Něho! Víím dobře, že nejsem ani v nejmenší části celého svého bytí nijak hodna bráti od Něho, Pána slávy, čest; leč On mi ji dal dříve než vám a já jsem ji přijala dříve než vy a dala vám vědomost o NĚm, ježto jste o NĚm nic nevěděli. Hleďte, mám dříve než vy všichni to, co jste mi nedali a ježto to už jednou mám, nemůžete mi to vzít a to je to pravé vyznamenání a platí navěky; vaše vyznamenání platí však jen dočasně a to jen pro Sichar a bez něho se obejdu, mám-li to věčné. Doufám, že byste nyní mohli poznat jak a odkud jsem vzala svou největší část pravé cti.“

14) Praví **Samaritané** : „Cožpak je nějaká přednost v tom, že jsi náhodou vyšla první a setkala se zde s Kristem? My jsme Ho nyní také našli a chválíme a velebíme Ho nyní v srdcích jako ty a On slíbil nám jako tobě, že prodlí dva dny v našem městě. Když tomu tak, jak to, že mluvíš o nějaké přednosti, které se ti dostalo před námi?“

15) Praví **žena** : „Milí muži sicharští, kdybych se chtěla s vámi přít, nepřišli bychom nikdy ke konci. Řekla jsem vám však nyní jak je to podle úplné pravdy; podruhé vám to již říkat nebudu! Někteří z vás však studovali římské právo a jsou nyní podle tohoto práva soudci a říkají, to je moudré právo! Nuže, v tomto právu, které jsem také četla, jelikož rozumím římsky, je psáno: Primo occupanti jus! (Právo prvního okupanta!) Já jsem však zde byla první a proto mi mé dobré právo vzít nemůžete.“

16) Tu se Samaritané odmlčeli, neboť nyní se dotkla jejich slabé stránky a oni nebyli s to něco jí na to odpovědět. Neboť kvůli Židům byli velkými přáteli Římanů a vysoce si cenili moudrost a řád římského práva; proto se odmlčeli, když je žena odkazovala na římské právo.

17) Že však tato žena znala dobře římsky, není se co divit; neboť Samaritané mluvili téměř vesměs římsky a dílem též řecky, aby se i v řeči vyhnuli každé pospolitosti se Židy.

---

32. Líbezná scéna Mezi Pánem a ženou, v jejímž domě Se chce Pán ubytovat. Řeč Páně k Samaritanům. Pán Se dívá na srdce a člověk: vidí co je vně. Pocta ženě od studnice Jakobovy.

---

1) Nadešel večer a všichni, kteří přišli z Judeje se Mnou a celé odpoledne spali, neboť byli velmi unaveni, se jeden po druhém probouzeli a žasli, jak rychle nastal večer! I tázali se Mě, co se má nyní stát, zda mají hledat nocleh, či zda nyní v chladnější době noční půjdu dále?

2) **JÁ** jsem však pravil: "Když lidé spí, Pán nicméně bdí a o vše Se stará a ti, kdož jsou s Ním, se nemusí starat, leda o to, aby zůstávali u Něho. Proto zvedněte se k odchodu do tohoto města Samaritánů! Najde se tam pro nás všechny dobrý nocleh. Tato žena zde, která Mi dnes v poledne odepřela vodu, má prostorný dům a myslím, že nám nocleh na dva dny neodepře.“

3) Láskou a radostí vzlykajíc padne žena přede Mnou na kolena a praví: „Ó Pane, Ty můj Spasiteli, jak přijdu já ubohá hříšnice k této milosti ?“

4. Pravím **JÁ** : „Ty jsi Mne přijala do svého srdce, které je mnohem skvostnější nežli tvůj dům; proto Mě zajisté také přijmeš do svého domu, který postavil Jakob i s touto studní svému synu Josefovi. Je nás však mnoho. Budeš tedy mít po dva dny mnoho práce a starostí; avšak vzejde ti z toho velký užitek!“

5) Praví **žena**: „Pane, i kdyby vás bylo desetkrát tolik, budete u mě, pokud stačí mé prostředky, všichni co nejlépe pohoštění! Neboť můj dům, tu a tam ovšem již velmi zchátralý, má mnoho čistých pokojů a je podle mé možnosti také dosti dobře zařízen a obýván jen mnou, mým lékařem a nějakým jeho služebnictvem. Pravím Ti však, Ó Pane, ten dům je Tvůj, jedině Ty jsi právoplatným majitelem mého domu; neboť máš na něj nejstarší právo. Proto pojď, Ó Pane a vejdi do domu Svého! Neboť od nynějška je zcela Tvůj a zůstane i nadále Tvůj i se vším, co je v něm!“

6) Plavím **JÁ**: „Ó ženo, veliká je víra tvá a líbezná srdce tvé; proto se také staneš a zůstaneš Mou učednicí. A kdekoli bude .hlášáno toto evangelium, bude o tobě zmínka navěky!“

7) Tomu se **Samaritané** poněkud pohoršeni divili a někteří přistoupili ke Mně a pravili: „Pane, vždyť my máme také domy a slušelo by se lépe, kdybys Se ubytoval u nás! Neboť hle, dům této ženy má u nás velmi špatnou pověst a je to spíše zřícenina nežli dům!“

8) Pravím **JÁ** : „Jste již tři hodiny u Mě, jistě jste Mě poznali a nastal již večer; avšak žádný z vás nenabídl ani Mě ani Mým učedníkům nocleh, ač jsem vyhověl vaší prosbě a slíbil zůstat dva dny ve vašem městě!“

9) Já jsem však prohlédl srdce této ženy a ono mocně prahlo po tom, abych byl ochoten ubytovati se u ní! Nežádal jsem tedy o ubytování v jejím domě já, nýbrž její srdce. Ježto si však netroufalo vyslovit se před vámi nahlas, šel jsem tomuto srdci vstříc a požádal je o to, co si s vroucí láskou a plno živoucí touhy a ochoty přálo Mi dát!

10) Z tohoto nejvyššího důvodu přijímám tedy nyní na celé dva dny ubytování v domě této ženy. Blaze tomu, kdo se proto na Mne nehorší!

11) A pravím vám: jak kdo seje, tak bude také sklízet; kdo skrovně seje, bude také skrovně sklízet, kdo však hojně seje, bude také hojně sklízet. Nikdo z vás všech ještě nic nenabídl ani Mně, ani Mým učedníkům; tato žena Mi však dává ihned všechn svůj majetek do Mého vlastnictví! Kdo z vás Mi to udělal? Je to tedy nesprávné, že jí prokazují před vámi všemi zaslouženou čest? Pravím však vám: Kdo se bude kvůli tomu s touto ženou přít, tomu se na tomto světě špatně povede!“

12) Tu pohlížejí Samaritané udiveně na sebe, ježto jim tato věc zřejmě není po chuti, nicméně se však vzchopí a prosí Mě, abych jim dovolil, by Mě směli navštívit příštího dne.

13) **JÁ** jsem jim však odpověděl: „Já vás nezvu a nebráním vám; kdo z vás chce však přijít ke Mě ze svobodné vůle, nenajde dveře zavřené, nýbrž bude mít ke Mě zcela volný přístup. Kdo tedy chce přijít, ať přijde, kdo však chce zůstat doma, ať zůstane doma; neboť já nikoho nenutím a nesoudím!“

14) Poté se Samaritané zvedli a odešli do města. Já jsem však zůstal ještě malou chvíli u studny a žena napojila se svým džbánem všechny žíznivé, kteří byli se Mnou.

---

33. Zázračné příhody v domě ženy. lékař o Samaritané - mosaisté. Jejich drzé rouhání se Ježíšovi a spravedlivý trest. Zprávo lékařova a pokyn Páně k ní .

---

1) Její lékař, jenž s ní také předtím přišel, spěchal napřed, aby Mně se svým služebnictvem připravil to nejlepší ubytování a dle možnosti tu nejbohatší večeři. Když však vstoupil do domu, nemohl se dost vynadivit, že jeho lidé byli již téměř se vším hotovi, co on teprve chtěl nařídit. Tázal se jich tedy v dobré mysli, kdo jim to nařídil. Oni však pravili: „Přišel jakýsi jinoch přenádherné postavy a pravil nejvyšším hlasem: „Učiňte to, neboť Pán, jenž přijde do tohoto domu, vše to potřebuje!“ Když jsme něco tak zázračného uslyšeli, nechali jsme všeho a činili jsme a dosud činíme, co nám ten vzácný jinoch přikázal.“

2) **Lékař** se nemálo podivil a pravil: „Kde je ten vzácný jinoch?“ **Sluhové** odpověděli: „Nevíme; neboť když nám to přikázal, opustil rychle tento dům a nevíme kam se poděl.“ **Lékař** však

pravil: „Nebudte proto mrzutí; neboť tomuto domu se dostává velké štěstí a vy všichni je budete sdílet!“

3) Poté spěchal lékař rychle opět z města, aby Mi sdělil, že vše je již připraveno.

4) Potkalo ho však několik **ultramosaistů**, zastavili ho a pravili: „Příteli, nesluší se v sobotu tak utíkat; cožpak nevíš čím vším může člověk znesvětit den Jehovy?“

5) Práví **lékař**: „I vy jezdcí na literách Mojžíše! Jítí rychle v sobotu, která nyní, ježto slunce již zašlo, je již jen posobotím, máte za hřích; když však v sobotu przníte své ženy a dívky a s nimi smilníte a cizoložíte, zač to potom máte? Prikázal to Mojžíš činit o svátku Jehovy?“ Práví **Samaritané**: „Kdyby nebyla dnes sobota, pak bychom tě za takovou řeč ukamenovali, ale tentokrát ti to ještě promíjíme!“ Práví lékař: „No, no, vaše řeč a váš duch se pěkně vyjímají zvláště v době, kdy tak dlouho slibovaný Mesiáš dlí právě před branami Sicharu a já Mu nyní spěchám naproti, abych Mu řekl, že v Jeho domě je vše již připraveno k Jeho přijetí! Cožpak jste ještě neslyšeli, co se dnes událo před branou našeho města?“

6) Práví **Samaritané**: „Slyšeli jsme sice, že se venku u studnice utábořila židovská karavana a že jeden Žid, nejspíše vůdce této karavany, předstíral že je Kristus. Jsi přece lékař a nechápeš, že si Židé vymysleli napálit nás tímto způsobem a nyní chtějí na nás, domnělých hlupácích, provést nějaké šibalství?! To by nám byl pěkný Mesiáš! Myslíš, že ho neznáme?! Což nejsme také z Galileje a nyní vaši spoluvěřící přísně podle ustanovení Mojžíšových?! Ježto jsme však z Galileje, známe tohoto Nazarejce, tesařova syna. Práce mu již nevoní a proto se nyní dává používat za mrzký nástroj farizeů, provádí některá naučená kouzla a na jejich účet se vydává za Mesiáše! A osli a voli jako jsi ty se dávají od něho nachytat a věří jeho svůdným slovům! Měli by se všichni pochyťat, pak pořádně spráskat a vyhodit za hranice jako lejno a nečistotu!“

7) Práví **lékař**: „Ó, vy slepci! V mém domě Ho očekávají Boží andělé a přinesli Mu pokrm, nápoj a lůžko z nebes a vy takto mluvíte! Ať vás Pán za to potrestá!“

8) Když to lékař vysloví, tu jich deset okamžitě oněmí a žádný již nemůže říci ani slovo a po dva dny Mého pobytu v Sicharu zůstali němí. **Lékař** je opustí a spěchá ke Mně.

9. Když přijde ke Mně, praví: „Pane, Tvůj dům je dobře opatřen! Dějí se tam zázraky; ale na cestě k Tobě, ó Pane, dostal jsem se mezi bezbožníky, kteří se snažili vydat mi o Tobě ne-dobré svědectví. Jejich povyk však dlouho netrval! Tvůj anděl jim zarazil řeč a oni až na dva úplně oněměli; tito dva se však silně ulekli a utekli. To vše se odehrálo, ó Pane, v půl hodině!“ - Právím **JÁ** : „Bud' klidný, muselo se tak stát, aby ti, kdo již věří ve jméno Mé nebyli od nás odvráceni! Nyní však pojďme a ty, má milá žena ze Samaří, nezapomeň svůj džbán!“ Žena načerpá ihned čerstvou vodu a vezme ji s sebou domů. - Tak se strávilo půl dne před Sicharem u studnice Jakobovy a v tomto městě byla dosti bohatá žeň.

---

34. Záznam učení a skutků Páně evangelistou Janem. Pán se Svými ve starém Josefově domě v Sicharu. Přípravy andělů pro svatou společnost. O poměru mezi Bohem Otcem a Bohem Synem.

---

1) Můj učedník Jan se Mne však tázal řka: „Pane! Chceš-li, zaznamenal bych ještě této noci vše, co se zde přihodilo!“

2) Právím **JÁ** : „Ne všechno, bratře, nýbrž jen to, co jsem ti řekl, že si máš poznamenat! Neboť kdybys měl napsat vše, co se tu stalo a během dvou dnů ještě stane, musel bys popsat mnoho kůží kdo však by potom tu spoustu četl a pochopil? Napíšeš-li však jen hlavní věci správně ve vhodném podobě, jak je ti podáváno, pak poctiví moudří ve jménu Mému beztoho již vyrozumí co vše se zde událo a proč a ty si ušetříš zbytečně velkou námahu. Tak si tedy, nejmilejší bratře, usnadníš práci a přesto zůstaneš navždy prvním zapisovatelem Mého učení a Mých skutků.“

3) Jan Mě políbí na prsa a my se ubíráme po boku ženy a lékaře do města a to do domu Josefova, neboť se již značně setmělo.

4) Když přijdeme do tohoto opravdu velkého domu, nachází žena ve svém domě připraveno vše pro Mé ubytování, o jakém neměla nikdy ani potuchy! Stojí tu náležitý počet bohatě prostřených stolů a kolem nich příslušný počet židlí; na každém stole stojí příjemně svítící lampy z ušlechtilých kovů; podlahy jsou vesměs pokryty nejkrásnějšími koberci, stěny ověšeny sou-

měrně květinovými koberci a z nejkrásnějších křišťálových pohárů se třpytí vzácné víno pro hosty!

5) **Žena** se nemůže vůbec vzpamatovat a teprve po chvíli svého neutuchajícího úžasu praví: „Ale, Pane, co jsi to učinil? Dal jsi to pořádit Svými učedníky, které jsi sem snad potají poslal? Odkudpak to všechno vzali? Vím přece co mám; ze zlata a stříbra jistě nic a zde těmito kovy vše jen oplývá! Křišťálový pohár jako tento jsem ještě nikdy neviděla a zde jich stojí na sta a každý z nich má cenu 30 stříbrňáků. To víno, ta jídla a ovoce, ten krásný chléb a to množství nejdražších koberců, z nichž každý jistě stojí 100 těžkých stříbrných grošů! Ó Pane, pověz mně ubohé, zda jsi to vše přinesl s sebou, anebo zda to bylo zde ve městě někde vypůjčeno?“

6) Pravím **JÁ** : „Hle, milá ženo! Ty jsi přece venku u studnice řekla, že tento dům patří Mně. Já jsem tento dar od tebe přijal a ježto je nyní tento dům Můj, pak by nebylo ode Mne pěkné, kdybych tě jako dávkyni uvedl do nevyzdobeného sálu! Hle, jako ruka ruku myje, tak je to i zdej čest vyžaduje čest! Ty jsi Mi z celého srdce svého darovala dům jaký byl předtím; já ti jej však vracím tak jak je nyní zařízen. Myslím, že s touto výměnou můžeš být úplně spokojena?! Neboť věz, já Se také tak trochu vyznám v pravé výzdobě a v jemném vkusu!“

7) A pravím tobě: Tomu všemu i všemu ostatnímu jsem Se také naučil též od Svého Otce! Vždyť nekonečně mnohé příbytky v domě Mého Otce jsou rovněž plny nejvybranějšího vkusu a nejnádhernějších výzdob, což můžeš zcela dobře posoudit již z toho, když pozoruješ bedlivě polní květiny, z nichž ta nejprostší je nádherněji vyzdobena nežli Šalomoun ve vsi své královské nádheře!

8) Jestliže však Otec takto zdobí a kráší již květiny, které trvají jen krátce, oč teprve mnohem více ozdobí a okráší Svůj příbytek, který je v nebesích? Co však činí Otec, činím také já, neboť Já a Otec jsme v podstatě úplně jedno! Kdo přijímá Mne, přijímá také Otce; neboť Otec je ve Mně jako já v Otcí! Kdo Mě co činí, činí to i Otcí; a ty Mi proto nemůžeš nic dát, co bys nedostala ihned zase stonásobně zpět! Nyní víš vše potřebné.

9) Teď se však posadíme a povečeříme; neboť mezi námi je mnoho hladových a žízňových. Až se posílíme, pak budeme mluvit o této věci dále.“

10) Všichni se nyní posadí ke stolům, děkují a posilují se pokrmem a nápojem.

---

35. V Sicharu. - Zpráva služebníka o zázračném uspořádání domu. Úcta a poznání žasnoucí ženy před Pánem. Jeho příkaz aby mlčela o Jeho něžná péče o Marii. Učedníci zří nebesa. Natanaelovo nádherné vyznání. Pokyn Páně k mlčení o svatém tajemství.

---

1) Po jídle se žena opět přiblíží ke Mně, leč sotva se odvažuje promluvit; za jídla rozmlouvala totiž se služebnictvem lékárovým, jak to vše bylo opatřeno. A **služebníci** pravili: „Milá paní, ví Bůh, jak se to událo! My jsme přitom učinili nejméně; lékař nedělal vůbec nic; když přišel, bylo vše již hotovo. Dlouho předtím nežli přišel lékař, byli jsme zaměstnáni jeho věcmi, když nenadále přišel jinoch oslňující krásy a řekl nám, abychom učinili to a ono, ježto Pán to potřebuje a my jsme činili ihned vše, co nám ten vzácný jinoch nařídil. Ale hle, událo se to prapodivně. Jak jsme chtěli něco udělat, bylo to již učiněno a proto ti nemůžeme nic jiného říci, nežli: zde působila zřejmě Boží všemohoucí síla a ten bílý jinoch musel být anděl Boží! jinak se ta věc nedá vysvětlit! Člověk, který předtím vstoupil po tvém boku do velké jídelny, musí být velký prorok, že mu slouží nebeské mocnosti!“

2) Ježto **žena** uslyšela toto od sluhů, byla tím více nespělá a sotva se odvažovala promluvit. Teprve po dosti dlouhé chvíli pravila zcela slabým hlasem: „Pane! Ty jsi více nežli jen zaslíbený Mesiáš! To jsi byl jistě Ty, jenž trestal faraona, vyvedl Izraelity z Egypta a hřímal jim zákony s vysoké Sinaje!“

3) **JÁ** jsem jí však řekl: „Ženo! ještě nenadešla chvíle, aby se toto lidu zvěstovalo; proto to ponech zatím v srdci! Hleď však, aby ten velký zástup, jenž přišel se Mnou z Judeje, byl rozdělen do ložnic; ty, lékař a Moji učedníci v počtu nyní deseti, zůstaňte však zde! Ženě, která seděla po mém boku a která je matkou Mého těla, přiděl lůžko nejčistší, aby si dobře odpočinula; neboť hle, stárnoucí již matka vykonala dnes velkou cestu a ke své posile potřebuje řádný odpočinek!“

4) Žena se nadmíru potěší, že v této zcela nepatrné ženě poznává Mou matku a postará se o ni co nejlépe. A Marie ji za tuto něžnost pochválí, zároveň jí však doporučuje, aby činila vše co já řeknu.

5) Když se nyní všichni uložili ke spánku a ve velké jídelně zůstávají u Mě jen žena a lékař vedle deseti učedníků, pravím **JÁ** učedníkům: „Vy víte, když jsem vás přijímal, že jsem vám v Betabaře v Galileji řekl: Od nynějška uvidíte nebesa otevřená a anděle Boží sestupovat k Zemi; a hleďte, to se nyní před vašimi očima doslovně splňuje! Vše, co zde vidíte a co jste jedli a pili, není z této Země, nýbrž bylo sem dopraveno anděly Božími z nebes. Nyní však otevřete oči a podívejte se, kolik andělů je tu připraveno Mně sloužit!“

6) Tu se otevřely všem oči a oni viděli snášeti se z nebes zástupy andělů připravených Mně sloužit. - Nebol když jim byly otevřeny oči, zmizely stěny domu a všichni viděli nebesa otevřená!

7) Poté praví **NATANAEL**: „Ano, Pane, Ty jsi opravdový a věrný! Co jsi mluvil, nyní se zázračně splňuje! Vpravdě, vpravdě, Ty jsi Syn Boha živého! S Abrahamem mluvil Bůh skrze Své anděly; Jakob viděl ve snu žebřík, po němž vystupovali a sestupovali andělé, ale Jehovu neviděl, leda anděla, který měl vepsáno jméno Jehovy do své pravice. A jelikož se s ním Jakob hádal, zda je Jehova, stal se silnou ranou do žeber kulhavým. Mojžíš mluvil s Jehovou; ale neviděl nic jiného nežli oheň a kouř a ježto se musel ukrýt v jeskyni, protože měl Jehova jít kolem, nesměl se podívat, až Jehova přešel. A když se potom podíval, spatřil již jen záda Jehovy; avšak potom musel svou tvář zakrýt trojnásobnou pokrývkou, neboť zářila víc nežli slunce a nikdo nemohl na ni pohlédnout, aniž by nezemřel! Potom byl už jen Eliáš, který poznal Jehovu v jemném vánku! A nyní jsi zde Ty Sám!“

8) Zde vpadnu Natanaelovi do řeči **JÁ** a pravím: „Dosti, bratře Můj, ještě nenadešla chvíle! jen tak čisté duši, jako je duše tvá, zcela bez falše a záludnosti, lze něco takového uzříti! Nech si to však pro sebe než přijde pravý čas! Neboť hle, ne každý kdo Mne následuje je jako ty.“

9) Tato žena nebyla sice jako ty, nyní však je také jako ty, proto také tušila co jsi nyní chtěl říci. Avšak nepřišel ještě čas. Teprve potom, až bude roztržena opona chrámová, strhněte Mojžíšovi pokrývku s jeho zářícího obličje úplně!“

---

36. V Sicharu. - Pán naznačuje Janu evangelistovi, že všechno se nehodí zaznamenávat. Příslib nynějšího zjevení. „Stačí že věříš a Mě miluješ!“ O Mesiáši a Jeho Království. Slova požehnání lékaři a ženě. Joram a Irhaela Pánem manželsky spojeni. Pán nespí.

---

1) Poté se Mne táže **JAN**: „Pane, ale toto si přece jen musím zaznamenat! Toť více než zázrak v Káni! To je tentokrát důkladné znamení, odkud jsi přišel!“

2) Pravím **JÁ** : „Také to vynechej; neboť co zaznamenáš je svědectvím pro svět; svět však nemá porozumění, aby to pochopil! K čemu by pak byla tvá námaha? Myslíš, že svět něčemu takovému uvěří? Hle, ti co jsou zde tomu věří, protože to vidí; svět však, který kráčí ve tmě by nikdy neuvěřil, že se zde něco takového stalo; neboť noc si nemůže představit skutky světla. Kdybys mu však vyprávěl o skutcích světla, bude se ti smát a nakonec se ti začne posmívat. Budiž to tedy tak, že budoucně zaznamenáš jen to, co učiním veřejně přede vším světem; co však učiním potají a byť to bylo sebevětší, to si zapiš pouze do srdce, ale ne na hladkou kůži zvířecí!“

3) Jednou však již přijde čas, v němž budou všechny tyto skryté věci světu zjeveny; ale napřed budou muset ještě velmi mnohé stromy nechat se svých větví spadat nezralé ovoce! Neboť hle, stromy nasadily mnoho a sotva as třetina z toho dozraje! Ale dvě spadlé třetiny budou muset být napřed rozšlapány a shnít a uschnout, aby je déšť potom rozpustil a mocný vítr vehnal do kmene ke druhému zrození!“

4) Praví **JAN**: „Pane! To je příliš hluboké, kdo to může pochopit?“

5) Pravím **JÁ** : „To není vůbec ani nutné, stačí že věříš a Mne miluješ, hlubší pochopení všeho toho přijde, až bude na vás vylit Duch pravdy. Nežli se to však stane, pohorší se ještě mnozí z vás nade Mnou a Mým jménem přes všechny tyto zázraky.“

6) Neboť vy všichni máte ještě docela nesprávný pojem o Mesiáši a jeho Království a bude zapotřebí mnoho, než to jasně pochopíte.

7) Neboť Království Mesiášovo nebude království tohoto světa, nýbrž bude to Království Ducha a Pravdy v Království Mého Otce věčně a nebude mu nikdy a nikdy konce! Kdo bude přijat do tohoto Království, bude mít život věčný a tento život bude blaženost, z níž ještě nikdy nikdo nic neviděl, neslyšel a v srdci nepocítil!"

8) Praví **PETR**, jenž dlouho mlčel: "Pane a kdo bude pak k takovéto blaženosti způsobivý?"

9) Pravím **JÁ** : „Milý příteli, hle, dnes je již pozdě a naše těla potřebují odpočinek, aby byla posílněna k zítřejší práci! Proto dnešní den zakončíme a zítra se nám půjde v lepším světle. Ať si tedy každý vyhledá své lůžko a náležitě si odpočine; neboť zítra budeme mít mnoho práce!"

10) Poté se všichni vrátí do svého přirozeného stavu a vidí opět stěny sálu, kolem nichž jsou ladně postavena velmi dobrá lůžka, jakési pohovky. Učedníci, z nichž někteří jsou velmi unaveni, děkují a ihned uléhají.

11) Jen Já, lékař a žena zůstáváme vzhůru. Když učedníci tvrdě usnou, padnou oba přede Mnou na kolena a co nejrůzněji Mi děkují za nevýslovně velké milosti, které jsem prokázal jim i celému jejich domu. Zároveň Mě však prosí, zda bych nedovolil, aby se směli ke Mně připojit a Mne následovat.

12) **JÁ** však jim pravím: „Toho pro vaši blaženost není třeba. Chcete-li Mne však již následovat, stačí, učiníte-li tak ve svém srdci!. Zůstaňte však v této zemi jako Moji svědkové! Neboť v krátké době vyvstane tu velmi mnoho pochybovačů a přijdou k vám; dejte jim pak o Mně řádné svědectví.

13) A ty, Můj milý Jorame, budeš od nynějška dokonalým lékařem! Na koho budeš ve jménu Mému vkládat ruce, tomu bude ihned lépe, byť by byl jakkoli nemocen. Zároveň však musíte uzavřít spolu dokonalé a nerozlučitelné manželství; neboť takto by vaše spolužití bylo pohoršením pro slepé, kteří hledí jen na zevnějšek a o nitru nemají ani potuchy.

14) Ty Jorame, se nyní již nemusíš bát Irhaely, neboť je úplně zdravá na těle i na duši. A ty Irhaelo, máš v Joramovi muže z nebes a budeš s ním dokonale šťastná; neboť není to duch ze Země, nýbrž duch shora."

15) Praví žena : Ó Jehovo, jak jsi dobrý! Kdy však bys Si přál, abychom se veřejně před očima světa spojili?"

16) Pravím **JÁ** „Já jsem vás již spojil a tento svazek je jedině platný jak v nebi, tak i na Zemi a pravím vám: Od Adama nebylo na této Zemi dokonalejšího manželského svazku nežli je nyní váš; neboť Já Sám jsem vašemu svazku požehnal.

17) Zítra ráno přijde sem mnoho kněží a jiných lidí a občanů tohoto města; oznamte jim to, aby věděli, že jste nyní právoplatní manželé před Bohem a celým světem! A až budete mít děti, vychovávejte je v Mé nauce a pokřtěte je pak ve jménu Mému tak, jak zítra uvidíte Mými učedníky křtít mnohé způsobem jako křtí v Jordánu Jan, o němž jste asi slyšeli; dám ti tedy, Můj Jorame, zítra moc pokřtít každého, kdo uvěří ve jméno Mé.

18) Nyní však jděte také vy spát! Avšak dokud se budu zdržovat v tomto domě, neobcujte spolu tělesně kvůli pořádku! Po tu dobu se také nestarejte o jídlo a pití; neboť dokud budu prodlévat v tomto domě, bude tak jako dnes o spíž a sklep postaráno shora. Neříkejte však prozatím nikomu, že se to tak děje, neboť lidé by to nechápali. Až však odejdu, pak to můžete těm bystřejším sdělit. A nyní jděte spát, Já budu bdít Sám! Neboť Pán nesmí spát ani odpočívat; spánek a úplný klid by byly smrtí a záhubou bytostí! Neboť i kdyby všechen svět spal, Pán bdí a udržuje všechny bytosti."

19) Po těchto slovech oba děkují a ubírají se k potřebnému odpočinku, každý do jiného pokoje. Já však zůstanu sedět na Svě židli až do rána.

První ze dvou dní v městě Sicharu v Samaří.

37. Zpěv kněží z rána v Sicharu. Pánem jsou odkázáni na horu. Povolání Matouše za evangelistu a apoštola. Podstata snů.

1) Záhy zrána, kdy slunce stálo sotva ještě píd' nad obzorem, přišlo mnoho kněží, kteří

pro blízkost svaté hory (Garizim) bydleli v Sicharu, před dům Irhaely a spustili ihned velký křik a volali: „Hosana, hosana a sláva Tomu, Jenž přišel ve jménu slávy Boží! Posečkej slunce a zastav se měsíci, Pán vši slávy porazí a zničí Svou mohutnou pravicí všechny Své nepřátele, kteří jsou také nepřáteli našimi! Jen Římány ušetří, Ó Pane, neboť to jsou naši přátelé, ježto nás chrání před Židy, kteří již nejsou dětmi Božími, nýbrž dětmi Belzebuba a tomuto svému otci oběťují v chrámě, který Tobě, Ó Pane, postavil Šalor1oun. Dobře jsi učinil, Ó Pane, že jsi přišel ke Svým pravým dětem, které uvěřily Tvým zaslíbením a až do této chvíle Tě co nejtoužebněji očekávaly. Přicházíš sice od Židů, - neboť je psáno, že spasení přijde od Židů, - ale slyšeli jsme, že jsi byl právě v Jerusalemě a to v chrámě a že jsi zbil Židy provazci a zpřevracel jim stoly! Ó Pane, to jsi velmi dobře učinil a všechna nebesa ať Tě za to vychvalují žalmy, harfami a pozouny! My jsme vždy říkali, že až přijdeš, nemineš posvátné místo, na němž oznámil Daniel, Tvůj prorok, hrůzu zpusťování Jerusalema! A s tohoto místa oznámíš Ty, Ó Pane, spásu Svým národům! Velebena budiž jméno Tvé, hosana Tobě na výsostech a sláva všem dětem dobré vůle!"

2) Tento dílem rozumný, dílem však také velmi nesmyslný pokřik přilákal sem ovšem mnoho lidí a zvláště všechny ty, kdož den předtím byli u Mě u studnice a chtěli Mě nyní opět vidět a slyšet. Hluk a zástup od vteřiny ke vteřině rostl a všichni v domě museli vstát a se podívat co se tu děje. Učedníci se zvedli první a tázali se Mě, co je to za hluk a je-li radno zůstat, či snad lépe tomu uniknout.

3) **JÁ** jsem však pravil: „Ó, vy malomyslní! Poslouchejte jen jak volají hosana! A kde se volá hosana, tam přece není tak nebezpečno zůstat. " "

4) Tím byli učedníci uklidněni a **JÁ** jsem jim pravil dále: „Jděte nyní dolů a řekněte jim, aby již mlčeli a odebrali se na horu; neboť po šesté hodině (t.j. po dvanácté hodině v poledne) tam půjdu s vámi všemi a budu vám a jim s té hory hlásat spasení. Ať si však vezmou s sebou písáře, aby zapsali, čemu budu učit.

5) Ty, Jene, to však psát nemusíš, neboť toto Mé učení bude beztoho několikanásobně zaznamenáno. je tu však jeden písář, také Galilejec, jménem Matouš; ten si už leccos zaznamenal z Mého mládí a ježto je to zručný písář, jistě si zapíše vše co uslyší a uvidí. Přiveďte ho nahoru, zavolejte jménem a bude vás ihned následovat! Řekněte však také těm předním kněžím, aby přišli nahoru, jakož i těm, které jste viděli včera u studnice. Ale nejprve Mi zavolejte Matouše; neboť chci, aby také on nás následoval !"

6) Učedníci se nyní rychle odebrali dolů a učinili jak jsem jim přikázal.

7) Zatím však, co učedníci plnili svůj úkol dole na ulici, přišli všichni ostatní hosté i s Marií ke Mně do jídelny a pozdravili Mě co nejlídněji, děkovali a vyprávěli Mi zcela krátce podivuhodné sny, které měli této noci a ptali se Mě, zda se může na takové sny něco dát.

8) A **JÁ** jsem pravil: „Co zří duše ve snu, to vše je jejího druhu. Je-li duše v pravdě a dobru dle toho, čemu já vás učím věřit a konat, pak vidí také ve snu pravdu a může si z toho vytvořit pro život něco dobrého; je-li však duše ve falši a z ní ve zlu, pak uvidí ve snu faleš a utvoří z toho zlo.

9) Ježto vy jste však nyní podle Mého učení v pravdě, pročez Mne také následujete, mohla vaše duše také ve snu zří jen něco pravdivého, z čehož může zplodit mnoho dobrého.

10) Zda-li však duše také chápe co vidí ve snu, to je ovšem zcela jiná věc. Neboť stejně jako nepojmete a nepochopíte všechno co vidíte ve světě vnějším, v němž žijete ve dne, rovněž tak duše nechápe co vidí ve světě svém.

11) Až bude však ve vás duch znovuzrozen, jak jsem to oznámil v Jerusalemě Nikodémovi, když ke Mně přišel v noci, pak vše pojmete, pochopíte a úplně poznáte." S tím se všichni spokojí a ustoupí.

---

38. V Sicharu. Matouš, bývalý celní písář, pověřen Pánem k zaznamenání kázání na hoře. Řeč velekněze Pánu na uvrtanou. Odpověď Páně. Pokyny pro život. „Nikoliv poslouchání, nýbrž jednání podle Mé nauky vede ke spasení!" Venkovská snídaně.

---

1) Nyní však přichází hostitelka se svým novým manželem, zdraví Mě co nejvřeleji a ptá se Mě a také všech ostatních hostů, zda bychom chtěli posnídat, jelikož snídaně je již připravena.

2) **JÁ** však pravím: „Milá Irhaelo, počkej ještě trochu; učedníci přivedou ihned nahoru ještě několik hostů, kteří se zúčastní též snídaně a zároveň se ode Mne dozví, že jste se vy dva, ty a Joram, stali nyní řádnými manžely; a uvidí též, že váš dům není posledním, nýbrž ve všem vně i uvnitř úplně prvním domem v tomto městě a proto jsem přijal v tomto domě pohostinství.“

3) Když toto říkám manželům, otvírají také již Petr a Můj Jan dveře a uprostřed mezi nimi vstupuje **MATOUŠ**, hluboce se ukloní a praví: „Pane, jsem zde úplně připraven sloužit jedině Tobě! Mám zde sice písařský úřad a mohu z toho žít a vydržovat svou malou rodinu; ale když Ty mě, ó Pane, potřebuješ, opustím okamžitě svůj úřad a Ty, ó Pane, nedáš mé malé rodině zahynout!“

4) Pravím **JÁ** : „Kdo Mě následuje, ať se nestará o nic- jiného nežli jen o to, aby zůstal časně i věčně u Mě. Pohleď na tento dům, oba tito majitelé přijmou ve jménu Mém a co nejlépe zaopatří tvou rodinu jakož i tebe, byť bys přišel ve dne či v noci.“

5) **MATOUŠ**, jenž znal tento dům již z dřívějšíka spíše jako zříceninu nežli dům, nemohl se dost vynadivit a pravil: „Pane, tady se musel stát velký zázrak! Neboť tento dům byl zříceninou a nyní je to palác, jakých snad je v Jerusalemě málo! A to čistě královské zařízení! To muselo stát nesmírně mnoho!“

6) Pravím **JÁ** : „Uvaž jen důkladně a jasně, že u Boha jsou možny velmi mnohé věci, které se zdají být lidem nemožné, pak snadno pochopíš, jak mohla být tato dřívější zřícenina proměněna nyní v palác! - Máš však dostatek psacích potřeb?“

7) **MATOUŠ** praví: „Na dva dny jsem zásoben; mám-li mít více, ihned si je opatřím.“

8) Pravím **Já** : „Stačí na 10 dní; potom si již opatříme další. Zůstaň jen zde a posnídej s námi; po 6. hodině se pak odebereme na horu. Tam budu těmto národům zvěstovat spasení; vše co řeknu napíšeš ve třech kapitolách, které rozdělíš na malé verše podle způsobu Davida. Poohlédni se však ještě po několika dalších písařích, kteří to od tebe opíš, aby také této obci zůstalo písemné svědectví!“

9) Praví **MATOUŠ** : „Pane, Tvá vůle bude co nejpřesněji splněna!“

10) Po této nutné rozmluvě s Matoušem vstoupí ostatní učedníci a za nimi kněží a jiné přední osobnosti města a co nejpokorněji Mne pozdravují. A přední kněz poněkud předstoupí a praví: „Pane, dobře jsi připravil tento dům, aby byl hoden Tě pohostit. Šalomoun postavil chrám s velkou nádherou, aby sloužil Jehovovi za důstojné sídlo mezi lidmi; ale lidé znesvětili toto sídlo svými mnohými do nebe volajícími neřestmi a Jehova opustil chrám i truhlu (stánek úmluvy) a přišel k nám na horu, jako také Ty, ó Pane, jsi byl napřed v Jerusalemě, byl jsi špatně přijat a proto jsi přišel k nám, Svým starým pravým ctitelům. A tak se nyní stane jak je psáno:

11) „Někdy v čase budoucím hora domu Hospodinova státi bude jako hlavní mezi horami a bude vyšší nežli všechny vysočiny a pohrnou se k ní všechny národy. A půjdou lidé mnozí a řeknou: Pojdme, vystupme na horu Hospodinovu, k domu Boha Jakobova, aby On nás učil cestám Svým, bychom kráčeli po stezkách Jeho! Neboť z Cionu vyjde nauka a Slovo Hospodinovo z Jerusalema.“ (Isaiáš 2, 2 a 3)

12) My se všichni nadmíru radujeme jako nevěsta, když přijde její ženich a poprvé jí nabídne své srdce, svou ruku a svůj pozdrav! Neboť věru, Pane, Jerusaleme, vyvolené město velkého Krále se stalo špatné k popliti a vypískání a není Tebe hodno! My se sice také nepovažujeme zrovna za hodné, - neboť co patří k tomu, má-li být kdo před Bohem shledán hodným!?, - ale nicméně je jisté, že má-li Pán nyní volit jen mezi dvěma zly, zvolí zajisté nás, jako zřejmě zlo menší! A to se nyní před našima očima zázračně naplňuje! Ty jsi Ten, Kterého jsme již tak dlouho očekávali, proto hosana Tobě, jenž k nám přicházíš ve jménu Páně!“

13) Pravím **JÁ** řečníkovi: „Ano, mluvil jsi nyní úplně správně; avšak také vám pravím: Až uslyšíte Mou nauku, přijměte ji a zůstaňte v ní činni, pak teprve budete vpravdě účastni spasení, které vám dnes vyhlásím s horské výšiny. Neboť i když k vám přijde milost nenucené shora, přece jen to nestačí; neboť nepotrvá, nebude-li co nečinněji uchopena; - je tomu tak, jako kdyby jsi stál hladový pod stromem obsypaným ovocem: zatřese-li jím vítr a zralé fíky spadnou dolů, ty je však nesesbíráš a nesníš, nasytí tě snad?!”

14) Tedy nikoli pouhé poslouchání, nýbrž jednání podle Mé nauky učiní vás teprve účastnými spasení, které k vám přišlo z Jerusalema! Rozuměl jsi tomu?“

15) Praví řečník: „Ano, Pane, neboť tak jako Ty mluvíš, může mluvit jen Bůh!“

16) „Nuže,“ pravím **JÁ** na to, „ježto jsi to pochopil, posnídáme! Po snídani si pak poznamenej, že včera v noci jsem manželsky spojil Irhaelu s lékařem Joramem a požehnal jim a na-

příště necht' se nikdo jimi nepohoršuje! Nyní se však posadte ke snídani! Staň se!"

17) Všichni a je jich mnoho se nyní posadí, aby požili snídani, která se skládala z nejlepšího mléka a chleba s medem.

**39.V Sicharu. Snídaně u Irhaely. Řeči u stolu. Mléko a med zaslíbené země jsou nejlepší na Zemi! Řeč moudrého ku pochvalu Stvořitele. Řeč Páně o určení člověka k dokonalosti. „Mé. „Mé jho je sladké a Mé břímě lehké" Pokyny pro život. „Kdo uposlechne Mou radu, dobře učiní!" Pravý chrám Boží: volná příroda a lidská duše. Horské kázání.
(MAT. 5, 6, 7)**

---

1) Ve zdejší zemi nemohla by se tato snídaně nazvat zrovna znamenitou; ale v zemi, která příslovečně oplývala mlékem a medem, byla to zajisté nejchutnější snídaně, zejména proto, že med zaslíbené země byl a ještě nyní je nejlepší na světě a rovněž také mléko není předstíženo žádným mlékem na Zemi.

2) Po jídle bylo podáváno lahodné ovoce a mnozí si na něm pochutnávali a chválili Boha, jenž dal ovoci tak lahodnou chuť a včelám schopnost vysávat z polních květin tak přesladký med a snášeti jej do jejich umělecky vybudovaných buněk!

3) Jeden ze společnosti Samaritánů, byl to **mudrc**, pravil: „Boží moudrost, všemohoucnost a dobrota nemůže být nikdy dosti vynachválena! Déšť padá k zemi, tisíce tisíců druhů a odrůd rostlin, stromů a keřů sají týž déšť a vězí v téže zemi a přece má každý druh jinou chuť, vůni a jiný tvar! Každý tvar je na pohled krásný a libý a bez užitku neroste nic a bez účelu neroste ani ta nejsušší mechová rostlina na kameni!

4) A což teprve všechna ta zvířata na zemi, ve vodě a ve vzduchu! jaké množství a jaká rozmanitost od komára až ke slonu, od mšice až k ohromnému leviatanu, jenž by mohl nosit na hřbetě hory a hráti si s cedry libanonskými! Ó Pane, jaká moc, jaká síla a jaká nesmírná hlubina moudrosti musí být v Bohu, jenž vede a řídí Slunce, Měsíc a nescísně mnohé Hvězdy, udržuje moře v jeho hlubinách, postavil hory na Zemi a Zemi samu založil Svým všemohoucím Slovem!"

5) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, dobře jsi to nyní řekl, je tomu tak; Bůh je nejvyšší dobrý, nejvyšší moudrý nejvyšší spravedlivý a nepotřebuje od nikoho rady a poučení, chce-li něco učinit; ale pravím vám: Člověk této Země je ne méně povolán státi se dokonalým, jako je dokonalý Otec v nebi.

6) Až do této doby bylo to sice nemožné protože na této Zemi třímala žezlo smrt; ale od nynějška to bude možné každému, kdo si dá vážně záležet na tom, aby žil podle Mé nauky!

7) Myslím však, že když toto Bůh nabízí člověku za něco tak nepatrného, totiž za snadné jednání podle Mé nauky, nemá člověk litovat námahu a práci, aby si vydobyl tohoto nejvyššího!"

8) Praví **velekněz**: „Ano, Pane, pro to nejvyšší se má člověk odvážit také toho nejvyššího! Kdo se chce pokochat výhledem s vysoké hory, musí se napřed podvolit namáhavému a obtížnému stoupání. Kdo chce sklízet, musí napřed orat a sít a když někdo ví že může něco získat, musí dát napřed něco v sázku; kdo se však ničeho neodváží v obavě, že by snad nic nezískal, ten také nikdy nic nezíská! Proto seznámíš-li nás, Ó Pane, jednou s cestami, nebude nám také vůbec těžké dosáhnouti toho, co jsi nám dříve zvěstoval, totiž - státi se tak dokonalými jako je Otec v nebesích!"

9) Pravím **JÁ** : „Zajisté a ještě dodávám: Mé jho je mírné a Mé břímě lehké! Ale dosud museli lidé nosit tíživá břemena a nemohli tím ničeho dosáhnout; je nyní otázka, jak se bude jejich víra utvářet, budou-li muset vyměnit to navyklé a těžkopádné staré za nezvyklé a lehké nové. Zda neřeknou nakonec: *Když jsme nedosáhli ničeho těžkou námahou a prací čeho dosáhneme námahou, jakou mají děti se svými hračkami?*

10) Pravím vám: Budete muset svléci starého člověka jako starý kabát a obléci zato kabát zcela nový! Ten bude zpočátku ovšem nepohodlný, ale kdo se nedá takovou maličkost! zahnat k navyklému starému, nýbrž dá si líbit malou nepohodlnost, ten dospěje k oné dokonalosti; o které jsem předtím hovořil.

11) Nyní se však všichni připravte, Já nastoupím ihned malou cestu na horu. Kdo chce jíti se Mnou, ať se vydá na pochod; a ty, Matouši, jdi a přines své psací náčiní! Příklad však brzy, neboť vidíš, že jsem již připraven k odchodu!"

12) Praví **MATOUŠ**: „Pane, Ty víš, jak velice jsem ochoten Tebe následovat! Půjdu-li však nyní domů, totiž na hlavní mýto před městem, kde jsem v římských službách zaměstnán jako celník a písař, najdu tam jistě jako vždy mnoho práce a římská stráž mne nepustí dříve, dokud tuto práci nevykonám. Proto by mi bylo milejší, kdybych dostal pro dnešek dostatečné psací náčiní zde a večer si pak donesl svoje, s kterým bych pak vystačil, jak bylo již dříve poznamenáno, plné dva dny; neboť na více než 3 dny nedostanu od Římanů psací potřeby předem a také je skoro vždy spotřebuji!“

13) Pravím **JÁ** : „Příteli, čiň vždy co ti řeknu a vždy dobře pochodíš! Jen jdi jak jsem ti řekl a dnes nenajdeš žádnou práci a nikoho u mýta čekajícího. Vezmi však s sebou také ještě ostatní své písaře, aby Mé slovo bylo napsáno několikanásobně!“ Praví **MATOUŠ** : „Když tedy tak, pak mohu jít!“

14) Poté celník Matouš jde a shledává doma vše tak, jak jsem mu to byl předpověděl. Vbrzku se vrací ještě se třemi písaři a tak se vydáme se všemi, kteří byli v domě, na horu Garizim. A když po hodinové cestě dojdeme k hoře, táže se Mě velekněz, má-li jít nahoru a otevřít starý dům Boží.

15) **JÁ** mu však ukáži na krajinu a na mnohé lidi, kteří nás následovali a pravím jemu: „Hle, příteli, to je ten nejstarší a nejsprávnější dům Boží; je však velmi zanedbán, proto jej nyní znovuzřídím tak, jako jsem znovuzřídil dům Irhaelin! K tomu však netřeba toho starého domu a postačí tato krajina na úpatí hory. Zároveň je zde několik lavic a stolů, které dobře poslouží písařům. Otevřete tedy uši, oči a srdce a připravte se, neboť nyní se děje před vašimi očima to, co prorokoval Isaiáš!“

16) Praví **MATOUŠ** : „Pane, jsme připraveni Tě poslouchat!“

17) Nyní začíná známé horské kázání, které lze zcela dobře číst v Matoušovi 5, 6 a 7. - Toto kázání trvalo as tři hodiny, neboť kvůli písařům jsem mluvil tentokrát pomalu!

---

40. V Sicharu. – Kritika horského kázání tehdejšími knězi. Upřímný velekněz se obrací na Pána, pokračuje ve své kritice horského kázání. Pokyn Páně, že nejsou, rozhodujícími obrazy, nýbrž Duch Jeho řeči

---

1) Po skončeném kázání se mnozí zhrozili a zvláště kněží a **někteří** z nich pravili: „Kdo tu může být spasen?! My zákoníci kážeme přece také správně a spravedlivě, tak jako kdysi zvěstoval Mojžíš s hory lidu zákony! Ale to vše je rosa a mírný večerní vánek proti tomuto přísnému učení a nejmohutnějšímu kázání! Člověk tu ovšem sotva může něco podstatného říci na takové učení; ale je příliš ostré a člověk stěží bude sto uvéstí je ve skutek.“

2) Kdo může milovat svého nepřítele, kdo činit dobro tomu, jenž mu činí zlo a kdo může žehnatí těm, kteří ho nenávidí a mluví o něm jen špatně?! A chce-li si někdo ode mě něco vypůjčit, nemám se od něho odvracet a před jeho řečí uzavírat ucho a srdce, i když jasně vidím, že mi dlužitel nikdy nebude moci navrátit co si vypůjčuje?! Ach, to je přece pošetilá věc! Dověděl-li se to líní a práce se štítící lidé, zda nepůjdou ihned k zámožným a nebudou si od nich tak dlouho vypůjčovat, dokud tito budou něco mít?! A když zámožní takovým způsobem rozpůjčí vše a nic není lehčího nad to, chudým, kteří nemohou nikdy vrátit co si vypůjčili a nemají nakonec sami již nic, je pak otázka, kdo bude v budoucnosti vůbec pracovat a od koho potom chudí dostanou něco vypůjčit?!

3) Je tedy až příliš jasné, že zachováváním takovéto nauky, která je proti vši přirozenosti lidských zřízení, musel by se svět v krátké době stát holou pouští! Je-li však svět pouští, odkud potom vezmou lidé nějaké vzdělání, budou-li nutně muset všechny vzdělávací ústavy zaniknout, neboť nikdo nebude mít jmění, aby je zakládal a udržoval?!

4) S touto naukou to tedy žádným způsobem nepůjde! Špatní lidé a nepřátelé lidí dobrých a jejich dobrých věcí musí být trestáni a kdo mi dá políček, ten musí dostat aspoň dva dobře naměřené nazpět, aby mu budoucně zašla chuť uštedřit mě znovu políček! Nedbalý dlužitel ať je zavřen do pracovní věže, aby se naučil pracovat a napříště si vydělával svůj chléb jako pracovitý člověk pilností svých rukou a člověk zcela chudý ať prosí o almužnu a nebude mu odepřena! To je starý, ale dobrý zákon, pod kterým lidská společnost může trvat! Ale zákony, které nám dal nyní tento domnělý Kristus, jsou pro lidský život příliš nepraktické a nemohou tudíž být přijaty.

5) O všem ostatním jsem však nechtěl již nic říkat, ač to znělo také nesmyslně, ale co to nařizované sebezmrzačování při možných pohoršeních dokonce vlastními údý a k tomu však také zřejmě prikazovaná zahálka, podle níž se nemá nikdo o nic starat, nýbrž jediné stále a stále hledat Království Boží, vše ostatní bude dáno shůry! - Podrobme věc jen malé několikaměsíční zkoušce, po kterouž dobu ať se lidé ničeho nedotknou a nepracují a ukáže se, zda jim budou lézat pečení holubi do úst!

6) A jak hloupé je nekonečně prikazované sebezmrzačování při pohoršování údů! Nechme někoho ostrou sekerou v pravici utnout si a odhodit levici. Co však učiní, kdyby ho potom pohoršovala pravice, - jak si potom tuto utne a jak vylopne oči a jak si nakonec bezruký utne pohoršující ho snad ještě nohy?! - Ach, jděte mi s takovou naukou! Ta by byla pro krokodýla příliš špatná, neřku-li pro člověka! - Jen si trochu domyslete následky a bude vám až příliš jasné, že takováto nauka nemůže být nic jiného, nežli následek starožidovského fanatismu!

7) A kdyby přišli všichni andělé z nebes a učili lidi takovýmito cestám k dosažení věčného života a používání takovýchto prostředků k získání nebe, pak ať jsou tací hloupí učitelé vypráskáni ze světa a ať si to své hloupé nebe sežerou sami! - Jen ta nedůslednost! - „Zub za zub“ a „oko za oko“ On shledává nespravedlivé a kruté, káže největší mírnost a snášenlivost a otvírá dokonce vrata všem zlodějům, neboť praví: „Kdo tě požádá o suknicí, tomu přidej také ještě plášť!“ Pěkná to nauka! - Ale zato si mají lidé sami „oči vylupovat a ruce a nohy utínat!“ - Pěkně děkuj! - Kdo z vás již někdy slyšel větší nesmysl?!”

8) Zde přistoupí tento **kněz** blíže ke Mně a praví: "Mistře! Tvé skutky svědčí o tom, že dovedeš více nežli obyčejný člověk. Ale můžeš-li jen trochu správně myslet, o čemž nepochybuji, jelikož jsem Tě v domě Irhaely slyšel mluvit zcela moudře, odvolej určité nanejvýš nepraktické poučky tohoto Tvého kázání! Jinak jsme nuceni přes všechny Tvé skutky, ostatně zcela hodné Mesiáše, míti Tě zřejmě za mága fanaticky školeného v nějaké staroegyptské škole a vykázat Tě od nás jako naprostého mesiášského rouhače!

9) Zkoumej jen Sám Své násilné učení poněkud přesněji a musíš uznat, že Tvá nauka k získání věčného života je úplně nepoužitelná a nikdo se nebude moci nikdy podle ní řídit! Neboť měl-li by si někdo zasloužit nebe takovýmto způsobem, pak jistě nechá nebe nebem! Neboť pak by mu bylo jistě lépe nikdy se nenarodit, nežli takto získat nebe, do kterého může vstoupit jen zmrzačený! Řekni mi ale zcela upřímně, zda to uznáváš, či zda Svou nauku bereš skutečně vážně!"

10) Pravím **JÁ** : „Ty jsi velekněz a jsi slepější než krtek pod zemí; co si lze potom myslet a co očekávat od těch druhých? Já jsem vám zde podal obrazy a vy polykáte pouze jejich hmotu, která vám hrozí udušením; ale o Duchu, kterého jsem vložil do těchto obrazů, nemáte, jak se zdá, ani ponětí!

11) Věř Mi: Za jak moudré se pokládáte, jsme my také a víme velmi dobře, zda se člověk může a má zmrzačit, aby obdržel život věčný! Ale také víme, že vy nechápete a dlouho ještě nepochopíte ducha této nauky! Proto však naše slova zpět nevezmeme. Máš sice také uši, ale tyto to pravé neslyší; máš rovněž oči, které jsou však nadále duchovně slepé a tak s otevřenými ušima a očima nic neslyšíš a nevidíš!"

---

41. V Sicharu. - Další rozumová kritika veleknězovo o tvrdé nauce Páně o jeho vhodné podobnosti o uzavřeném džbánu a o žiznivém. Praktická životní moudrost rozumového člověka. Trpělivost Páně s poctivým knězem. Jeho opětovná kritika jednoho podle něho nesmyslného místa horského kázání. Pán ho odkazuje k vysvětlení tohoto místa na Natanaele.

---

1) Praví **velekněz** : „Ano, ano, můžeš také v tom mít pravdu a já nechci a nemohu zatím také bojovat proti tomu, zda a jak se co duchovního skrývá ve Tvých podaných obrazech; ale musíš mi přece jen přiznat, že dávám-li na př. někomu nauku, o níž si přeji, aby jí jako učedník rozuměl a také ji uskutečňoval, musím tuto nauku nutně podati tak, aby jí můj učedník porozuměl v jejím pravém duchu. Ví-li, že můj učedník úplně pochopil mou nauku co do ducha vnitřní pravdy, pak mohu také plným právem na svém učedníku žádat, aby mou nauku uváděl ve skutek.

2) Podám-li však někomu nauku v obrazech, podle nichž o sobě nelze jednat a bude-li se mě pak učedník tázat říkáje: „Co to má znamenat? Jak si mám vzít život, abych získal život?“

Jak se usmrtit, abych si potom jako mrtvý vzal nový, dokonce věčný život ze smrti?", - tu mu řeknu: „Hle, příteli, to musíš tak a tak chápat a přijímat! Neboť hle, mezi obrazem tobě daným a pravdou v něm obsaženou je taková a taková duchovní obdoba (podobenství); a podle této obdoby a ne podle vnějšího obrazu musíš si svůj život zařídit!"

3) Hle, Mistře, pak tomu bude učedník rozumět a já potom budu moci, jak jsem již dříve poznamenal, plným právem od něho žádat, aby se stal činným podle ducha pravdy mé nauky! Mohu však také žádat, aniž bych byl blázen, aby proměnil ve skutek můj tvrdý učební obraz? A kdybych to od svého učedníka vážně žádal, musel bych vypadat přede všemi myslícími lidmi jako někdo, jenž by nesl vodu v dobře uzavřeném džbánu a kdyby k němu přišel žíznivý a poprosil ho, aby mu dal napít, podal by mu uzavřený džbán a řekl: „Tu máš džbán - pij!" Žíznivý by se nyní pokoušel pít, ale nenaleznuv otvor, tázal by se nosiče: „Jak z toho mám pít? Vždyť je džbán se všech stran uzavřen!" Nosič by mu však řekl: „Jsi-li tak slepý, že nemůžeš najít otvor, spolkní celý džbán a tak spolkneš zároveň i vodu!"

4) Řekni mi, jinak milý a moudrý Mistře, co by asi musel říci žíznivý takovému nosiči vody?! Myslím, že by zde žíznivý měl plné právo nazvat ho bláznem.

5) Nechci Tě však proto nazvat přímo bláznem; ale říkáš-li, že ducha Tvé nauky nemůžeme vidět a chápat pro naši duchovní slepotu a hluchotu, pak se tedy Tvá nauka podobá vodě v uzavřeném džbánu, který má žíznivý skutečně spolknout i s vodou, což by mohl žádat jen prorok uprchlý z blázince! - Vezmi to nyní jak chceš! Dokud nepřipojíš ke Svě nauce, která v mnohých jednotlivých ustanoveních obsahuje mnoho dobrého a pravdivého, náležité vysvětlení, zůstaneme já i mnozí jasněji myslící při tomto učiněném výroku! Neboť nikdy se nedočkáš toho, že si kvůli Tvé nauce začneme hned utínat ruce a nohy a vylupovat oči! - Také budeme pracovat jako předtím a vydělávat v potu tváře svůj chléb a kdo na nás lstivě vztáhne ruku, ten spravedlivému potrestání neujde!

6) Také nepřidáme zdarma plášť zloději, který nám ukradne suknicí, nýbrž ho chytíme a uvrhneme do vězení, kde bude mít dost času, aby svého špatného činu litoval a se polepšil! Jsi-li opravdu mudrc z Boha vyšlý, pak musíš být také prostoupen svatou nutností zachovávat zákon Mojžíšův, který Bůh Sám za blesku a hromu vyhlásil Izraelitům na poušti! Chceš-li však Svým učením zrušit tento zákon, pak budeš mít co dělat, jak se přitom s Jehovou vypořádat!"

7) Pravím **JÁ** : „Já však jsem toho mínění, že zákonodárce má na vůli zákon ponechat a sám jej co do ducha a pravdy naplnit anebo však také za jistých podmínek zcela zrušit!"

8) Praví **velekněz** : „To zní nyní z Tvých úst velmi podivně! Dnes ráno bych si byl takového slova z Tvých úst vážil, neboť jsem měl skutečně silný dojem, že jsi opravdu ten Zaslíbený! Avšak po této Tvé nyní nám dané nauce stal jsi Se v mých očích pomatencem, který nalézá zálibu v tom, že nám přednáší Svě utkvělé myšlenky jako moudrost zaslíbeného Mesiáše. Proto nyní raději mluv a vysvětli nám Svou tvrdou nauku, kterou bez dostatečného vysvětlení nebude s to žádný člověk nikdy pochopit a podle ní jednat!"

9) Pravím **JÁ** : Tak tedy mluv, co tě v Mé nauce přivádí tak velice do rozpaků, Já tě z toho vyvedu!"

10) Praví **velekněz** : „Já jsem Ti to sice již několikrát řekl; ale abys viděl, že jsem jistě velmi přístupný a mírný, pravím Ti nyní, že přijímám všechny ostatní body Tvé nauky jako dobré a moudré k jednání podle nich, ale to vylupování očí a utínání rukou a nohou přece jen nemohu přijmout! Považ přece jen Sám, zda je dobře možné vyloupnout si oko! Nevykrvácí a nezemře brzy ten, jenž si sám utne ruku anebo nohu?! A je-li mrtvý, jaké plody polepšení bude moci potom přinést?!"

11) Hle, to je ten nepraktický bod Tvé nauky, podle kterého se nelze nikdy rozumně řídit! A kdyby se kdy skutečně vyskytli blázni, kteří by na sobě prováděli tuto nauku, nestanou se proto jistě lepšími; neboť vyvázne-li přitom někdo s životem, pak nebude chválit Boha pro soužení, do něhož ho uvrhla taková domněle Boží nauka. Zemře-li však, což lze najisto předpokládat, ptám se s Davidem: „Pane, kdo Tě bude ve smrti chválit a v hrobě velebit?!" Aspoň tedy tento bod nám vysvětlí zřetelněji, vše ostatní přijmeme jako učení lidskosti, vyhnané ovšem do krajnosti!"

12) Pravím **JÁ**: „No dobrá; tvá žádost je oprávněná a pravím tobě: Mezi všemi knězi jsi po Samuelovi nejmoudřejší, protože máš dobré srdce, v zásadě Mou nauku nezavrhuješ, nýbrž chceš ji mít jen osvětlenou; a proto ti také dám světlo! Ne však Mými ústy, nýbrž ústy jednoho

z Mých učedníků se ti dostane světlo! Obral se tedy na jednoho z Mých učedníků, abys z toho seznal, že se Mé učení již teď stalo lidem jasné bez Mého vysvětlování!"

---

42. V Sicharu. - Natanaelovo jasné řádné osvětlení bodů horského kázání rozumovému člověku pohoršlivých. Povolání Mesiášovo mluvit v podobenstvích. Obdoba mezi přirozeným a duchovním. Cesto k porozumění duchovna. Rozdíl mezi slovem Božím a lidským. Účel školy života v těle. Vysvětlené pokyny pro život. Nebezpečí světské lásky. Napomenutí kritikovi.

---

1) Tu se obrátí **velekněz** k Natanaelovi a praví jemu: „Podle příkazu vašeho Mistra se obracím náhodou na tebe; vysvětlí mi tedy aspoň jen ten nejkrutější bod učení vašeho Mistra! Ale prosím tě, jen jasná čistá slova! Neboť dýmem a zase dýmem se pokoj neosvětlí! A tak račiž tedy začít!"

2) Praví **NATANAEL** : „Cožpak jste již tak zabezdění, že nemůžete pochopit, pravý smysl tak jasně podávané nauky? Neprorokovali téměř všichni proroci o Kristu, že otevře ústa jen v podobenstvích a nebude s lidmi mluvit bez podobenství?"

3) Praví **velekněz**: „Ano, to máš pravdu, neboť tak je to psáno!"

4) Praví dále **NATANAEL** : „Nu dobře, když to jako znalec Písma víš, proč potom spíláš Pánu bláznů, když podle Písma mluví v podobenstvích, k jejichž porozumění můžeš sice poprosit Pána o světlo, ne však Mu spílat bláznů, je-li ti jeho řeč v podobenstvích nesrozumitelná tím, že jsi sám pro takové Boží věci pln nerozumů?!"

5) Hle, věci přírody mají svůj řád a mohou trvat jen v tomto jim vlastním řádu; a tak mají také věci ducha svůj nejvyšší vlastní řád a mimo tento řád nemohou trvat, nemohou být myšleny aniž vyslovovány. Jelikož však věci přirozené vzešly z duchovních, odpovídají si přesně navzájem, což ovšem zná nejlépe jedině Pán Sám.

6) Jestliže tedy Pán zvěstuje něco čistě duchovního nám, kteří se nacházíme ještě vesměs ve ztrnulém řádu přirozenosti, může dopustit, aby se tak stalo jen přiměřenými obrazy v podobenstvích. Abychom jim však náležitě rozuměli, musíme se snažit probudit svého ducha zachováním Božích přikázání. Teprve v takové probudilosti pochopíme, co všechno Pán řekl a zjevil pod takovým přiměřeným obrazem v podobenství a právě v tom se bude jeho Boží slovo věčně rozeznávat od našeho slova lidského.

7. Nyní si však dej dobrý pozor! Co je u přirozených lidí oko, to je u ducha schopnost vidět do božských a nebeských věcí, které jedině prospívají bytí ducha pro jeho nejšťastnější věčnou existenci.

8) Protože však duch musí být podle nejvyššího nutného Božího řádu ponořen po určitou dobu do hmoty těla tohoto světa, aby se upevnil ve své svobodě a téměř v úplné nezávislosti na Bohu, bez níž by nemohl nikdy Boha zřít a ještě méně v Bohu, vedle Boha a u Boha trvat. Když však duch právě ve hmotě zraje a ve svobodě a nezávislosti na Bohu se upevňuje, je v nevyhnutelném nebezpečí, že bude hmotou samou pohlcen, a spolu usmrcen, z kteréžto smrti je a musí být nejvyšší těžké a bolestné probuzení k životu v Bohu. Proto pravil Pán, rozuměj dobře, ne k tělesnému, nýbrž k duchovnímu člověku: „Pohoršuje-li tě oko, vytrhni je a odhoď od sebe; neboť lépe je přijít s jedním okem do nebe, nežli s oběma do pekla!", což značí tolik jako: Svádí-li tě příliš světlo světa, přemož se a odvrát se od takového světla, které by tě stáhlo do smrti hmoty! Oprosti se tedy jako duch prázdného požitku názoru o světě a obrať se svou duší k věcem čistě nebeským! Neboť lépe je ti vejít beze vší znalosti světa do Říše věčného Života, nežli být s příliš velkou znalostí světa, ale s příliš malou znalostí ducha pohlcen smrtí hmoty!

9) Mluvil-li zde Pán o dvou očích, rukou - a nohou, neoznačoval tím přece dvě oči a dvě ruce a nohy těla, nýbrž zřejmě jen dvojí schopnost vidění, činnosti a pokroku ducha a nevaruje tělo, jež nemá život, nýbrž ducha, aby se světem raději nezabýval, pozoruje-li, že ho svět příliš přitahuje; neboť v tom případě je lépe vejít do života věčného bez veškeré znalosti světa, nežli být nakonec pro přílišnou znalost světa pohlcen jeho nutným soudem.

10) Duch má ovšem také shlédnout svět a státi se znalým světa, nemá však na něm nacházet zalíbení! Začne-li však pociťovat, že ho svět ponouká, má se od něho ihned odvrátit, protože tu mu již hrozí nebezpečí! A hle, toto nutné odvrácení se vyjadřuje přiměřeným obrazem vyloupnutí oka a Ten, jenž nám může dát tak případný obraz, musí být jistě dobře obe-

známen se všemi duchovními a hmotnými poměry člověka, což podle mého přesvědčení je možné jen Tomu, jehož silou, láskou a moudrostí byly duchovně i hmotně stvořeny všechny věci! Myslím, že jsi mi přece porozuměl a že nyní uznáš, jak hrubě jsi se prohřešil na Tom, jenž ve Svých všemohoucích rukou nosí život tvůj i život nás všech?

---

43. V Sicharu. - Natanaelovo odůvodnění řeči Páně v podobenstvích. Další výklad horského kázání. Významné pokyny pro život.

---

1) Zde se **velekněz** a také mnozí jiní velice zarazí a po chvíli praví: „Ano, ano, nyní tomu všem dobře rozumím! - Ale proč tedy nemluvil Pán hned tak srozumitelně, jako nyní ty, pak bych se byl na Něm jistě neprohřešil!“

2. Praví **NATANAEL** : „Kdyby se mne takto tázal sedmiletý chlapec, pak bych se nedivil, že se mě sedmiletý chlapec takto táže; ale u tebe mě to udivuje, ježto jsi přece jeden z předních mudrců této obce!

3) Nepoložil bys Pánu také moudrou významnou otázku, proč až do nekonečna vložil do semen, která vůbec nevypadají nikterak stejná, způsobilost utváření a vývinu vznikajícího z nich stromu? Neměl by raději nechat padat všechny zralé plody ihned ze vzduchu do klína lidí?! K čemu ten zdoluhavý vývoj stromu ze semínka a potom ještě to dlouhé čekání na zralý plod?! Vidíš, vidíš, jak jsi ještě hloupý!

4) Slovo a učení Páně je jako všechna jeho díla. Pán nám podává Své učení v semenném obalu; musíme je teprve zaset do půdy svého ducha, kterážto půda se nazývá láska, tu pak símě vzejde a stane se stromem pravého poznání Boha a nás samých_a pak budeme moci sklízet s tohoto stromu v pravý čas uzrálé plody k věčnému životu.

5) Láska je však to prvé; bez toho se nedaří žádnému plodu ducha! Zasej pšenici do vzduchu a uvidíš zda poroste a přinese plod! Vložíš-li však zrno pšeničné do dobré půdy, tu poroste a přinese ti plod mnohonásobný. Pravá láska je pak pravou půdou pro duchovní zrno pšeničné, které je nám poskytováno z úst Páně.

6) Proto Pán zrušil nyní před vámi všemi Mojžíšův tvrdý zákon trestu, abyste byli co nejdříve bohatší na dobrou půdu ve svých srdcích. Neboť kdo trestá podle zákona, má málo anebo často také nemá vůbec lásku; u něho bude tedy božské slovní símě zcela špatně prospívat! Kdo je však trestán, je beztoho v soudu, v němž není láska, ježto soud je smrtí lásky.

7) Proto raději nemáte vůbec hned vidět chyby na svých bližních, nýbrž máte být s nimi shovívaví a trpěliví. A žádají-li něco od vás ve své slabosti, nemáte jim to odříci, aby se láska rozhojňovala ve vás samých a na štěstí ve vašich slabých bratřích! Bude-li jednou hojnost lásky ve vás a vašich bratřích, bude se božskému semeni ve vás dobře dařit a slabý potom ve své síle jistě se nad vámi ustrne a mnohonásobně vám splatí, co jste mu prokázali v jeho slabosti.

8) jste-li však vůči svým slabým bratřím skoupí a tvrdí, nedospějete v sobě nikdy k Božímu plodu ve vás a soud slabých strhne nakonec do záhuby také vás.

9) Pravil-li Pán: "Kdo od tebe žádá suknicí, přidej mu k ní také plášť!", chtěl tím jen naznačit, že vy, kteří jste bohatí a máte mnoho, máte také hojně a mnoho dávat, přijdou-li k vám chudí! Neboť tím pak také ihned přijdete k hojné půdě ve svých srdcích a majíce takovou pravou půdu, budete pak blaženi a chudí vám budou vpravdě žehnat; nebo i z vašich srdcí uslyší to nejúčinnější kázání pravého evangelia Božího a posílí se jím k vaší věčné opoře! Dáváte-li však skoupě a počítáte kdy a kolik dáváte, neprospíváte tím ani sobě ani chudým bratřím a nestanou se vám tudíž nikdy oporou!"

---

44. V Sicharu – Další otázky knězovy týkající se podobenství obrazných výrazů v horském kázání. „Pravé oko“ a „levá ruka“ vysvětlovány Natanaelem. Díky poučeného.

---

1) Praví **velekněz**, jenž vyslechl tuto řeč s velikou pozorností: „To by tedy bylo již vše v pořádku a nyní jak mám zato, rozumím skoro všemu; jen jedno ti musím ještě podotknout a to, že mistr mluvil vlastně jen o vyloupnutí pravého oka a o utnutí pravé ruky. Já pak jsem ve své bádačící horlivosti přibral k tomu šmahem hned také nohy a hle, ty jsi mi však vysvětloval

utínání noh právě tak jako oko a ruku, o nichž, pokud vím, jedině Pán mluvil. Řekl jsi však, že podobenství spočívá jen ve slově Páně, Který mluví k duchu člověka; jak to tedy přijde, že jsi našel podobenství také v mém dodatku?“

2) Praví **NATANAEL**: „Mýlíš se! Pán mluvil také o pravé noze; jenže písařům dal pokyn, aby to o noze vynechali, protože u těch, kteří jednou obrátili svůj vnitřní zrak k nebi a svou vůli lásky, kterou se v podobenství rozumí levé rámě jako ruka srdce, učinili činnou podle vůle boží tím, že odstranili od sebe pravé rámě aneb pravou ruku, kterou se vyrozumívá čistě světský pud k jednání, není již třeba zvlášť odstraňovat také pravou nohu. Neboť jakmile je jednou oko v pravém světle a ruka aneb lépe ve správném jednání, pak je tu již sám sebou pokrok do oblastí věčného života aneb pravá noha, která značí pokrok ve světě, je již sama sebou odňata a netřeba již žádné zvláštní námahy.

3) Vy Samaritané můžete však začít vhodně u nohy; neboť ačkoliv váš zrak je nyní obrácen jen k božskému a vaše ruce konají správný skutek, směřuje nicméně vaše noha či vaše dychtivost po pokroku čistě ven do světa! Neboť očekáváte od mesiáše něco jiného, nežli co máte od něho podle předpovědi všech proroků očekávat! A to je duchovně vzato vaše pravá noha, kterou máte utnout, abyste se mohli dát na pravou cestu do království Božího! A proto mluvil Pán jen kvůli vám také o pravé noze, ale nedal to zapsat, protože pozdější stoupenci nauky páně budou dobře vědět, kde a v čem spočívá Království Mesiášovo a co se musí konat, aby se do něho přišlo. Máš ještě nějakou pochybnost?“

4) Praví **velekněz** : „Nyní je mi vše jasné potud, pokud mi to vůbec může být jasné. Jen musím přes veškeré své nynější porozumění dodat, že vaše nauka tak jak je podávána, je tvrdá a těžko srozumitelná a dožijete se toho, že se jí budou velmi mnozí pohoršovat!

5) Nechci vám sice dělat špatného proroka; ale přece jen vám řeknu, že u nadutých Židů nedocílíte s ní toho, čeho jste docílili přes naši všelikou hloupost u nás. My nyní věříme, i když také ještě jakoby ve snu; ale čelní Židé vám tak neuvěří! Budou žádat zázraky a nakonec vás budou ještě pro zázraky pronásledovat; my však jsme od vás zázraky nežádali; ale vy jste je nicméně konali dobrovolně.

6) My však vám nevěříme pro zázraky, které dovedou dílem také lidé konat, nýbrž čistě pro nauku, neboť jste nám ji vysvětlili! Proto také byste měli zůstat u nás, neboť u vznešených Židů a Řeků pochodíte špatně!“

---

45. V Sicharu. – Natanaelova skromnost, nádherné apoštolské vyznání. „Kdo z lásky k Pánu nemůže obětovat vše, není Ho hoden!“ Veleknězovo přání následovat Pána a jeho starost o blaho svého stáda.

---

1) Praví **NATANAEL** : „Dosud jsem měl co mluvit s tebou já; nadále spočívá vše v rukou Páně. Co On chce, budeme chtít a činit i my. Neboť duchovně jsme všichni ještě velmi chudí; proto musíme prodlévat u Něho, aby se nám dostalo Království nebeského. Budeme snášet s Pánem také každé utrpení a každé pronásledování, abychom měli na Něm a v Něm tu pravou útěchu. V jeho jménu budeme pokojní ve všech svých myšlenkách, soudech, přáních a žádostech a ve všem našem chování, bychom se stali přiměřenými vlastníky oné pravé pudy, kterou je čistá Boží láska v našich srdcích.

2) Také se nebudeme vyhýbat kraji, kde jednají tvrdě a nespravedlivě, nechť hladovíme a Žízníme po pravé spravedlnosti; vždyť máme u sebe Toho, Který v ní může opravdu navěky nasýtit!

3) Sami však budeme plni milosrdenství vůči každému, ať už s námi jedná spravedlivě nebo nespravedlivě, abychom mohli být považováni za hodna velkého slitování Božího před očima Páně!

4) Také budeme, pokud jen možno, všude, tak jako před vámi zde chránit svá srdce před jakoukoliv nečistotou, aby od nás Pán neodešel, když na Něho pohlédneme; neboť s nečistým srdcem se nelze k Bohu přiblížit a v duchu a ve vší pravdě nazírat na jeho tvář a hojnost zázraků jeho děl!

5) Jsme-li však srdce čistého, pak musíme být pokojní, trpěliví a mírní vůči každému, neboť zlostné srdce nemůže být nikdy čisté, protože zlost pochází vždy z pudy pýchy. Jsme-li však

srdce pokojného, pak se také můžeme zcela klidně jako děti přibližovat k Tomu, jenž nám přinesl dětství Boží a Sám nás učil modlití se k Bohu, jako k našemu Otci.

6) Budeme-li dle vašeho mínění také v jiných krajích a místech pronásledováni pro naši jistě nejvyšší spravedlivou věc, pak to, přáteli, nic nevadí; vždyť zato máme jeho a skrze Něho nebe nebes! A tak jsme již tady blaženi, přeblaženi, ať nás lidé milují anebo kvůli Němu námi pohrdají a nás pronásledují, neboť On je Pánem nade všemi a nade vším! Neboť Koho všechna nebesa poslouchají a jsou k jeho službám vždy pohotově, jak jsme se včera a také již dříve přesvědčili, Tomu sloužíme především také my a toto samo je nám již nejvyšší odměnou a nejvyšší ctí! Proto se o nás nestarej, neboť my víme a poznáváme na čem jsme!"

7) Nad touto řečí plnou odhodlanosti velekněz velice užasl a pravil: „Věřu, kdybych zde nebyl nutný a neměl ženu a děti a leccos jiného, sám bych šel s vámi!"

8) Praví **NATANAEL** : „My však jsme opustili ženy, děti a věci a následovali jsme Ho a naše ženy a děti přece žijí! Říkám ti podle svého domnění: Kdo na tomto světě z lásky k Němu nemůže opustit, byť by to bylo cokoli, není hoden jeho milosti! Ať tě to uráží anebo ne, je tomu jednou tak. Neboť to mi praví mé srdce a v srdci je vše pravda, je-li v něm jednou probuzen duch k živoucímu myšlení v Bohu. On nepotřebuje nás, ale my potřebujeme jeho.

9) Pomohl jsi Mu již kdy vyzvednout nad širý obzor velké Slunce a rozšířit jeho nebeské světlo nad širou Zemí? Anebo viděl jsi kdy a dokonce snad koval pouta, která Pán dává větrům, jak drží blesky a mocný hrom a moře v jeho hlubinách?! Kdo může říci, že Pánu kdy v něčem pomohl?! Je-li však tomu tak, kdo může, řekne-li mu Pán aby Ho následoval, pamatovat ještě na ženu, děti, na své věci a nenásledovat zcela bezpodmínečně Jeho, Pána všeho života, všech nebes a všech světů, v Něhož jsme tak dlouho doufali že přijde a nyní přišel přesně tak, jak to o Něm prorokovali všichni proroci a praotcové?!"

10) Praví nyní **velekněz** : „Kdybych aspoň nebyl veleknězem, věru, učinil bych, co jste vy všichni učinili! Leč jsem velekněz a jelikož jak jsem slyšel zůstanete u nás už jen jeden den, pak jsem zde těmto ještě malověrným tak nutný jako oko k vidění. Proto zajisté uznáš, že tu musím zůstat ne tak kvůli ženě, dětem a věcem, jako spíše kvůli těmto malověrným, kteří dlouho ještě nebudou s to úplně se rozloučit s dávno vštěpovanou ideou o vlastnostech Mesiáše a o účelu jeho vystoupení. Bude to pro mě peprná práce; ale co se dá dělat?!"

11) Já nyní již pevně věřím, že váš Mistr je ten zaslíbený Mesiáš; ale moje obec?! Viděl jsi jak mnoho se jich odtud vytratilo již během kázání! Tito jsou plni pohoršlivé nevíry, budou ji nyní pilně šířit a mnozí, kteří tu ještě zůstali a byli včera plni víry, jsou nyní též plni pochybností, nevědouce čemu mají věřit!

12) Považ, jakou práci budu s nimi mít, jsa jim všem orakulum (věštinou)! Neobrátím-li je však, zůstanou až do konce světa vším možným, jen ne tím, čím mají být! A hle, v tom spočívá hlavní důvod, proč tady musím zůstat! A já myslím, že Pán mi proto nebude nemilostivý! Neboť i když také nebudu v jeho společnosti tělesně, zůstanu přece jen vždy u Něho duchovně a budu se snažit sloužit Mu jako věrný služebník a pastýř Jeho stáda co nejvěrněji úplně podle jeho zde vyslechnuté nauky a myslím, že také jemu to tak bude vhod!"

13) Pravím **JÁ** : „Ano, tak je Mi to úplně vhod a milé! Neboť ty Mně budeš v této obci zdatným nástrojem a tvá odměna v nebi bude jednou veliká! Nyní však nadešel večer; proto půjdeme opět domů! Staň se!"

14) Po těchto slovech jsme sestupovali s hory na cestu k domovu. Bylo tu však ještě mnoho lidí, přesto že se mnozí vytratili plni nevíry a zloby ještě před ukončením kázání."

---

46. V Sicharu. - Uzdravení malomocného na jeho prosbu: „Pane, chceš-li, můžeš mě Jistě očistit!" Dobrý účinek tohoto zázraku. Účinná horlivost a nadšení veleknězovo. Životní pokyny Páně k náležitému zachovávání míry ve všem.

---

1) Jak bylo již dříve jednou podotknuto, nebyli jsme zrovna na nejvyšším vrcholku hory, nýbrž spíše dole na prvých výstupcích kvůli většímu a pohodlnějšímu prostoru, protože za Mnou přišlo mnoho lidí z města a také proto, že bylo mezi nimi hodně starých a již velmi slabých lidí, kteří by za značného horka toho dne sotva došli až na vrchol hory. Ale nicméně jsme byli dosti vysoko a průvod se odtamtud pohyboval poněkud pomalu, neboť soumrak nedovoloval několika slabozrakým lidem dosti dobře rozeznat stezku.

2) Když jsme při opatrné chůzi sestoupili s hory úplně do roviny, ležel u cesty **člověk** pln zhoubného malomocenství. Tento člověk ihned povstal, přistoupil ke Mně a pravil žalostným hlasem: „Ó Pane, kdybys chtěl, mohl bys mne jistě očistit!“ **JÁ** pak jsem vztáhl ihned nad něj svou ruku a řekl: „Chci tedy, abys byl čistý!“ A nemocný byl okamžitě očistěn od svého malomocenství; všechny otoky, strupy a šupiny náhle zmizely. Bylo to velmi zlé malomocenství, které nemohl vyléčit žádný lékař; proto se také všechen lid převelice podivil, když viděl, jak tento člověk byl tak náhle očistěn od svého malomocenství.

3) Očištěný Mne chtěl nyní hlasitě chválit; **JÁ** jsem mu však pohrozil a řekl: „Pravím tobě, abys za zatím nikomu neříkal, jedině veleknězi! Jdi k němu; kráčí za námi s Mými učedníky. Když tě uzná za očištěného, zajdi domů, vezmi tam Mojžíšem předepsaný dar a obětuj jej na oltáři!“

4) Očištěný ihned učinil co jsem mu byl přikázal. **Velekněz** se také nadmíru podivil a pravil: „Kdyby mi byl nějaký lékař řekl: *Hle, tohoto člověka uzdravím!*, tu bych se chutě zasmál a řekl: Ty bláhový, jdi k Eufratu a pokus se jej vyčerpát! Až z něho vyčerpáš jedno vědro, pošle ti jich na totéž místo statisíce; a přesto ti bude snáze vysušit Eufrat nežli uzdravit tohoto člověka, jehož tělo se začalo již rozkládat! - A tomuto člověku, Kterého jsme nyní uznali za Mesiáše, se to podařilo jediným slovem! - Věru, to nám stačí! - Je to opravdu Kristus! - Další důkazy již nepotřebujeme.“

5) Věru, kdo mne dnes požádá o suknicu, tomu přidám ihned nejen plášť, nýbrž svou celou zásobu šatstva! Věru, za tu cenu dám nyní vše až na košili a nyní uznávám že Jeho učení je čistě božské! Ano, On Sám je nyní mezi námi jako vtělený Jehova! Co chceme ještě více?! Celou noc budu dělat hlasatele a zvěstovat Jeho přítomnost ve všech ulicích a uličkách!“

6) Po těchto slovech příběhne ke Mně a to poblíž studny, padne přede Mnou na kolena a praví: „Pane, zastav se trochu, abych se mohl k Tobě modlit, neboť jsi nejen Kristus, Syn Boží, nýbrž Ty jsi Bůh Sám zahalený v těle mezi námi!“

7) Pravím **JÁ** : „Příteli, nech toho všeho! Vždyť jsem vám ukázal jak se máte modlit; modlete se tedy potichu a to stačí! Nečiň dnes příliš mnoho a zítra nato příliš málo! Ve všem třeba vždy zachovávat pravou míru! Přidáš-li k suknicu ještě plášť, stačí to, abys si učinil chudého navždy přítelem; kdyby však od tebe žádal jen suknicu a ty bys mu přidal svou celou zásobu šatstva, bude na rozpacích a pomyslí si, že ho tím chceš buď zahanbit, nebo že jsi ztratil rozum. A hle, z toho by nevzešlo nic dobrého!“

8) Poprosí-li tě však někdo o stříbrňák a ty mu dáš dva, také tři, potěšíš jeho srdce a své oblažíš. Dáš-li však tomu, kdo si k tobě přišel vypůjčit jeden stříbrňák, ihned stříbrňáků tisíc, zalekne se a pomyslí si: „Co to má znamenat? Prosil jsem ho jenom o jeden stříbrňák a on mi chce dát celé své jmění!? Má mě za nenasytu, chce mě zahanbit anebo se dokonce zbláznit?!“ A hle, takový člověk nebude ziskem tvému srdci a takovéto tvé chování rovněž ne ziskem jeho srdci! Tak tedy jen pravou míru ve všem a to úplně stačí!“

9) S tímto poučením je **velekněz** též úplně spokojen a praví k sobě: „Ano, ano, má ve všem pravdu! Činit právě tak jak On to řekl je úplně správné; co je pod to anebo nad to je buď špatné anebo hloupé. Neboť kdybych dnes všechno rozdal a zítra by přišel před mé dveře snad ještě potřebnější, co bych potom tomu mohl dát? Jak krušno a těžko by mi pak bylo u srdce; neboť potom bych tomu ještě ubožejšímu už nemohl pomoc poskytnout!“

10) Pán má ve všech věcech úplně pravdu a dovede všude stanovit nejlepší míru; Jemu jedinému budiž tedy všechna čest, všechna chvála a sláva a nejúplnější vzývání ze všech srdcí!“

---

47. V Sicharu. - Zázračná večeře u Irhaely ve společnosti andělů. Pokyny Páně o těchto Jeho nebeských služebnících. Zloba a nevíra galilejských krajanů Spasitelových.

1) Zatím jsme došli také k domu Irhaely a Jorama, kde bylo již vše připraveno k večeři tak jako den předtím, jenže mnohem bohatěji. U vchodu do domu se chtějí mnozí sicharští, kteří byli na hoře, poroučet; avšak vtom vstoupí mezi ně četní bílé oděni jinoši a pobízejí je všechny k večeři.

2) Velekněz pln úžasu nad množstvím přenádherných jinochů a zvláště nad jejich velkou vlídností, přívětivostí a lidumilností, přistoupí ihned ke Mně a táže se pln pokory: „Pane, prosím Tě, kdo jsou tito nádherní jinoši? Sotva který je z nich starší 16 let a přece prozrazují každým

slovem a pohybem, že jsou mimořádně vzdělaní! Ó, řekni mi, odkud přišli a ke které škole patří! Jak jsou krásně urostlí a jak pěkně vypadají! Jak nejvýš příjemně zní jejich hlas a jak srdci lahodí! Řekni mi, Pane, kdo a odkud jsou tito jinoši!"

3) Pravím **JÁ** : „Copak jsi nikdy neslyšel, že se již od starodávna říká: „Každý kdo je Pánem má sluhy a panoše!“ Nazýváš Mne Pánem, sluší se tedy, abych také já měl své sluhy a panoše! Že jsou velmi vzdělaní, nasvědčuje že jejich Pán musí být velmi moudrý a láskyplný. Páni světa jsou nelaskaví a bezcitní a tací jsou i jejich sluhové; Pán však, jenž je Pánem v nebi a nyní přišel na Zem do zatvrzelého světa lidí, má tedy také Své sluhy odtud, odkud Sám přišel a tito sluhové jsou Mu podobní, ježto nejsou to jen jeho sluhové, nýbrž také děti jeho Moudrosti a Lásky. Rozuměl jsi Mi dobře?“

4) Praví **velekněz** : „Zajisté, Pane, pokud člověk vůbec může rozumět Tvé nejvyšší paměťhodné řeči v obrazech. Bylo by tu ovšem ještě mnoho otázek k nabytí náležitého světla v této věci, ale pro nyníšek od toho upustím doufaje, že se k tomu ještě dnes najde mnohá příležitost.“

5) Pravím **JÁ** : „Ó, zajisté! Pojdme však nyní k večeři; neboť vše je připraveno!“

6) Všechni věřící lid šel k večeři; jen dosud nevěřící část odešla domů, neboť vše to považovala za léčku. Příčinou toho však bylo to, že to byli většinou vystěhovalí **Galilejci**, mezi nimiž byli mnozí z Nazaretu, kteří znali Mne i Mé učedníky, které často vídali na rybném trhu. Tito Galilejci řekli také k vlastním Samaritánům: „Známe ho i jeho učedníky; je povoláním tesař a jeho učedníci jsou rybáři. Byl ve škole Esejců, kteří se vyznají ve všelikém umění, v léčení a v nevšedním kouzelnictví. Tomu se tam naučil a, nyní provádí své dobře naučené umění, aby získal Esejcům hodně přívrženců a příjmů. Tito jinoši jsou pak přestrojená a dobře vychovaná děvčata, nakoupená Esejci na Kavkaze; ta asi táhnou nejvíce! My se však nedáme tak snadno pobláznit, neboť víme, že s Bohem Abrahama, Izáka a Jakoba nelze nikterak žertovat. Esejcům však, kteří jsou snad toho mínění, že jejich předkové stvořili svět, je snadné dělat si žerty z něčeho, co tu pro ně není. Dokud věříme v jediného Boha Abrahamova, Izákova a Jakobova, nepotřebujeme takové esejské šálení; a kdybychom měli někdy tuto svou víru ztratit, jistě nám nebudou Esejci a jejich vychytralí poslové moci nabídnout žádnou náhradu, nýbrž nakonec z nás udělají samé Saduceje, kteří nevěří ve zmrtvýchvstání a v život věčný. Toho však nás chraň Jehova!“ S takovým prohlášením se vracejí domů.

7) **JÁ** a větší část sestávající většinou ze Samaritánů zasedáme k večeři, hovíme si po vykonané práci a dáváme se obsluhovat anděly; neboť také tady jsem pracoval na poušti a říká se: „Když byl satan nucen ustoupit, přistoupili k Němu andělé a sloužili Mu.“

---

48. V Sicharu. - Hosté o nebeští sluhové. Pochybnosti veleknězovy o svém poslání k nevěřícímu lidu za účelem obrácení. Misijní pokyny Páně veleknězi a předpověď Páně o Svém utrpení, smrti o zmrtvýchvstání. O misijním úspěchu mučedníků po jejich smrti. Zjevení se duchů. Nádherné zaslíbení konce skutečným následovníkům.

---

1) Jen málo u stolu sedících vědělo, že byli. obsluhováni anděly stravou z nebes. Domnívali se, že mám ve Své družině skutečně takové služebnictvo a že jsem je nakoupil za peníze v Malé Asii. Jen nechápali velkou čilost, přívětivost a jemné chování; neboť takoví nevolníci se obyčejně kysele tvářili a své služby vykonávali čistě otrocky jako stroje a o nějakém vzdělání a lidskosti nebylo tu ani řeči. Zkrátka, hosté se výborně bavili a **velekněz**, jenž nyní stále víc a více přicházel na to, že tito četní sluhové jsou bytosti nadpozemské a začínal vždy více být - jak se říkává - jako na tmí, jeho ho mrzelo, že se lid s těmito nádhernými sluhy baví ač slušně, přece však dle jeho mínění příliš nevázaně.

2) Nejvíce ho však mrzeli ti, kteří přes všechny zázraky ze široce otevřených nebes běželi v nevíře domů. Se sklíčeným srdcem pravil: „Můj Pane a můj Bože! Co bude s to pohnout tyto lidi k víře, mýjí-li se i takové zázraky svým účinkem?! Ty Sám, ó Pane, i ti četní andělé z otevřených nebes nebyli jste s to tuto havěť obrátit; co mám potom s nimi dělat já ubožák? Nenaplijí mi do tváře, odvážím-li se poučovat je o Tobě?“

3) Pravím **JÁ**: „Vždyť máš přece kolem sebe také velký počet věřících; učiň si z nich pomocníky a námaha se ti ulehčí. Má-li člověk zvednout nějaké břemeno a nemá k tomu dosti síly, přibere si pomocníka Nestačí-li k tomu jeden, přibere si ještě druhého a třetího a pak břemeno

zvládne. Kde Je jednou stejný počet věřících a nevěřících, tam už je práce snadná; a zde je více věřících než nevěřících.

4) Zcela jinak je tomu v místech kde není vůbec věřících! Ať se tam učiní pokus, aby jednou nikdo vymlouvat a říkat: „Neslyšel jsem o tom ani slovo.“

5) Najde-li se jeden věřící, ať se u něj zůstane a zvěstuje se mu Království milosti Boží! Nepřijme-li však Slovo ani jeden, ať se jde dále a setře se prach s nohou nad takovým místem; neboť takové místo není nadále hodno žádné milosti, leč takové, jaká se udílí polním a lesním zvířatům. Tu máš nyní ponaučení, jak se máš napříště zachovat ke všem nevěřícím!

6) Tobě samému však pravím, abys zůstával ve své víře pevný, jinak budeš moci málo prospěšného učinit pro Mé Království! Nedej se zmásti různými zprávami, které o Mně ve dvou letech obdržíš z Jerusalema! Budu tam totiž odevzdán soudům a ty usmrtíš toto Mé tělo, ale třetího dne je opět oživím a pak zůstanu u vás a mezi vámi všemi až do skonání světa! Neboť ona jeruzalemská havěť uvěří až se teprve přesvědčí, že Mne vůbec nelze usmrtit!

7) A stane se také na různých místech Země, že tvrdošíjní lidé budou tělesně usmrcovat zvěstovatele evangelia. Leč právě takováto smrt je pak teprve učiní věřícími, neboť z ní poznají, že nelze nikdy usmrtit ty, kteří žijí z Mých slov duchovním životem! Neboť usmrcení přijdou opět rozličně ke svým žákům a budou je vyučovat Mým cestám!

8) Ale k zatvrzelým světákům, kteří vůbec nevěří anebo věří-li snad, nejednají podle své víry, nepřijdu ani Já, ani Moji učedníci, abychom zbavili jejich srdce temna pochybnosti. Až však nadejde konec jejich těla, pocítí neštěstí své nevíry a následky nedbání Mé nauky, zatím co ti, kdož ve Mne účinně uvěří, smrti těla nepocítí ani neokusí!

9. Neboť až jim otevřu dveře jejich těla, vystoupí z něho jako vězni ze svých žalářů, když jim je otevřela laskavost jejich pána.

10) Nedej se tedy nikdo zmást, uslyšíš-li o Mně to či ono! Neboť kdo vytrvá až na konec věrně a neochvějně ve víře a lásce jak tomu učím, učil jsem a stále a stále učit budu Já, ten se stane blaženým v mém věčném Království v nebesích, která nyní vidíš nad sebou otevřena a Mé anděly vystupovat a sestupovat."

---

49. V Sicharu. - Pokyny jak a kde Boha uctívat. Správná řeč Irhaely. „Nikoli modlitebny, nýbrž útulky a nemocnice pro chudé Mi stavte!“ Poukaz na chrám stvoření.

---

1) Praví **velekněz** : „Nyní jsem zcela v pořádku a doufám, že v krátké době bude také v pořádku tato celá obec. Ale dovolím si ještě jednu otázku a to: Máme nyní ještě uctívat tu horu a Tvůj starý dům a světit tam Tvou sobotu, anebo máme si zde nyní postavit nový dům, v němž bychom se shromažďovali ve jménu Tvém? Kdyby to druhé byla Tvá vůle, pak bys nám mohl snad zítra označit vhodné a Tobě nejmilejší místo a my bychom pak vynaložili vše, abychom také v tom učinili zadost Tvému přání.“

2) Pravím **JÁ** : „Příteli, čeho je vám a všem lidem zapotřebí, oznámil jsem vám dnes na hoře.“

3) K zachování toho není však třeba ani starého domu na hoře a ještě méně nového domu ve městě, nýbrž jedině vašeho věřícího srdce a pevné dobré vůle.

4) Když jsem včera přišel sem a odpočívaje u studnice Jakobovy jsem Se setkal s Irhaelou, tu se Mě také ona ptala, když Mě byla blíže poznala, kde se má člověk k Bohu modlit, zda na Garizimu anebo v chrámě jeruzalemském. Ať ti poví, jakou jsem jí dal na to odpověď!"

5) Tu se velekněz obrátí na **IRHAELU** a ona praví: „Takto poté hovořil se mnou Pán:

6) „Přijde čas a již je zde, že praví ctitelé Boží se nebudou modlit k Bohu ani na Garizimu ani v chrámě jeruzalemském! Neboť Bůh je Duch a ti, kdož se k Němu modlí, musí se k Němu v duchu a pravdě modlit!“ To pravil Pán; ty jsi velekněz a budeš dobře vědět, co by se mělo nyní dělat! .

7) Já jsem tohoto mínění; když už nám Pán jednou prokázal všem tu prevelikou milost, že Se ubytoval v tomto domě, jenž není můj, nýbrž Jeho a Jeho zůstane, ať tedy zůstane tento dům navždy památným a budeme se v něm vždy v jeho jménu shromažďovat a k jeho počtě světit sobotu!"

8) Praví **velekněz** : „Ano, ano, máš zajisté pravdu, pokud bychom byli již sami věřící; leč musí se nicméně vzít také ohled na slabé! Ti by se tím ještě vece pohoršovali.“

9) Pravím **JÁ** : „Irhaela má pravdu! Kdo se pohoršuje, nuže ať se pohoršuje a stoupá na svou horu! Když tam již nic nenajde, začne pak již sám od sebe přemýšlet o něčem lepším.

10) Nikoli modlitebny, nýbrž stavějte Mi napříště hospody a noclehárny pro chudé, kteří nemají čím zaplatit!

11) V lásce k chudým bratřím a sestrám budete Mými pravými ctiteli a v takových modlitebnách budu často mezi vámi, aniž byste to hned zpozorovali; ale v chrámech postavených jenom pro uctívání Mě rtoma jak tomu bylo až dosud, budu od nynějška právě tak málo přebývat, jako rozum člověka v jeho malíčku u nohy.

12) Chcete-li však již v nějakém vznešeném chrámě probouzet svá srdce ke Mně a vcházet přede Mnou do pravé pokory, pak jděte do rozsáhlého chrámu Mého stvoření a Slunce, Měsíc a všechny Hvězdy a moře hory, stromy a ptáci ve vzduchu, jakož i ryby ve vodě a nesčetné květiny na polích budou vám hlásat Mou slávu!

13) Řekněte, není strom nádhernější nežli všechna ta nádhera chrámu jeruzalemského? Strom je čisté dílo Boží, má svůj život a přináší výživné ovoce. Co však je a přináší chrám? Pravím vám všem: nic nežli pýchu, hněv, závist, nejkřiklavější žárlivost a panovačnost; neboť není to dílo Boží, nýbrž jen marnivé dílo lidské!

14) Vpravdě, vpravdě pravím vám všem: Kdo Mě bude ctít, milovat a modlit se ke Mně tím, že bude prokazovat ve jménu Mém svým bratřím a sestrám dobro, ten bude mít věčnou odměnu v nebi; kdo Mě však bude uctívat všelikými obřady v chrámě zvláště k tomu postaveném, ať má také svou časnou odměnu v chrámě! Přijde-li však po smrti těla ke Mně a řekne: „Pane, Pane, buď! mi Svému služebníku milostiv!“, pak mu řeknu: „Neznám tě; odstup ode Mě a hledej si odměnu u toho, komu jsi sloužil!“ Proto tedy nemějte budoucně se žádným chrámem již nic společného!

15) Ale v tomto domě se můžete vždy scházet na Mou památku v sobotu anebo v jiný den, neboť každý den je dnem Páně, nejenom sobota, v níž můžete napříště konat právě tak dobro jako jiného dne.“

---

50. V Sicharu. - Svěcení soboty. Co chce Bůh, oby lidé konali! Všední den o sobota. Stále trvající činnost Boží. Mojžíšovo učení o sobotě. „Budte dokonalí, jako Otec v nebi.“ Vyslyšení modlitby zaslíbeno.

---

1) (**PÁN** :) „Nejlepší svěcení soboty je to, že jste v ní ve všem dobrém více činni nežli jiný den!

2) Jen práci sluhů, která je prací za žold a mzdu světa, nekonejte budoucně ani v obyčejný všední den ani v sobotu! Neboť od nynějška budiž vám každý den sobotou a každá sobota plným pracovním dnem! To ti budiž, příteli, nyní úplným pravidlem, jak máte budoucně sloužit Bohu! A při tom ať zůstane!”

3) Praví **velekněz** : „Nyní co nejjasněji poznávám svatou pravdu v tomto pravidlu, které rád přijmu jako zákon; ale u zarytých Židů bude mnoho třeba k tomu, nežli jim bude jasné a v úplné pravdě srozumitelné toto pravidlo, prýšticí z čistě Boží vůle! jsem toho mínění, že velmi mnozí nepřijmou toto pravidlo až do skonání světa. Neboť lidé jsou již od pradávna zvyklí na sobotu a nedají si ji vzít. Ó, to teprve dá hodně námahy a práce!”

4) Pravím **JÁ** : Vždyť přece není nutné, aby byla sobota úplně zrušena, nýbrž jen to pošetilé kolem soboty! Pán Bůh nepotřebuje vaši službu a vaši poctu; neboť stvořil svět a člověka bez jakékoli cizí pomoci a nežádá od lidí nic jiného nežli jen to, aby Ho poznávali a ze všech sil milovali a to nejen v sobotu, nýbrž každý den stejně bezustání!

5) Jaká je to však bohoslužba, vzpomínáte-li na Boha jen v sobotu, během týdne však nikdy? Cožpak není Bůh každého dne ten stejný neměnitelný Bůh? Nenechává každý den, ať je to sobota nebo všední den, stejně vycházet Slunce a jeho světlo vysílat na spravedlivé i nespravedlivé, jichž je vždy mnohem více nežli spravedlivých?

6) Nepracuje Bůh Sám stejně každého dne? Nedělá-li Si však Pán svátek, proč si mají lidé stanovovat svátky jen pro zahálku? Neboť nic tak přesně v sobotu nezachovávají jako zahálku! Tím však prokazují Bohu jistě tu nejhorší službu!

7) Bůh chce, aby si lidé vždy a stále víc a více navykali činnosti v lásce, aby jednou v druhém životě byli schopni vší práce a námahy a aby v této činnosti také jedině hledali a nacházeli

pravou a nejvyšší blaženost! Byli by to však lidé kdy s to uskutečnit v sobě snad zahálkou?!
Říkám ti: Nikdy!

8) Všedního dne se cvičí člověk i když pracuje, jen v sobectví; neboť pracuje pro své tělo a nazývá svým co si vydělal. Kdo na něm chce co si vydělal, musí to od něho odkoupit buď! prací anebo penězi, jinak by nic něco nějak významného od nikoho nedostal. Když se tedy lidé ve všední dny starají jen o své sobectví a v sobotu, jediném dni, v němž mají být činni v lásce, se pak oddávají nejztrnulější zahálce, je tedy velmi vážná otázka, kdy se tedy lidé mají anebo mohou cvičit v jediné pravé bohoslužbě, která spočívá jediné v láskyplném sloužení bližnímu!

9) Bůh Sám nesvětí však žádný okamžik, nýbrž je stále činný pro lidi a nikdy ne pro Sebe; neboť On pro Sebe nepotřebuje ani Zemi, ani Slunce, ani Měsíc, ani všechny Hvězdy a vše to co je v nich a vychází z nich. Všechno to Bůh nepotřebuje; ale všichni stvoření duchové a lidé všechno to potřebují a Pán je tedy stále a stále bezustání činný jediné kvůli nim.

10) Je-li tedy Pán, jehož dílem je jeden den jako druhý, bezustání pro lidi činný a chce, aby se Mu lidé jakožto jeho děti ve všem podobali, jak by byl kdy mohl chtít, aby lidé po šesti dnech sobectví sedmého dne Bohu ztrnulou zahálkou snad dokonce libě sloužili a Toho, který je věčně činný, uctívali leností?!

11) Toto pravím nyní tobě jako veleknězi bez obalu jasně proto, abys budoucně - dobře věda Kdo je Ten, jenž nyní mluvil toto k tobě - ukázal své obci sobotu v lepším světle, nežli tomu tak bylo od doby Mojžíšovy až do této chvíle! Neboť právě tak, jak jsem ti odhalil sobotu nyní, byla také podána Mojžíšovi; leč lid ji až příliš brzy zvrátil v pohanský den zahálky a domníval se, že prokazuje Bohu libou službu nicneděláním a trestáním těch, kteří by se snad odvážili vykonat také v sobotu nějakou malou práci, anebo poskytnout nemocnému pomoc k uzdravení. Ó, jak velká slepota, ó, jak nejvyšší hrubá pošetilost!"

12) Praví **velekněz** zcela zkroušený touto pravdou: „Ó, jaká to svatá nejčistší pravda z Tvých úst! Ano, nyní je mi vše jasné! Teprve teď, ó Pane, jsi úplně sejmul s mých očí trojí pokrývku Mojžíšovu! Nyní, ó Pane, není již třeba zázraků; neboť zde stačí jediné Tvé svaté pravdivé slovo! A nyní tvrdím pevně s nejuplnějším přesvědčením, že budoucně tak jako teď všichni ti, kteří uvěří v Tebe, ó Pane, kvůli zázrakům a ne pro přepravdivé slovo, nebudou mít pravou živou víru a budou jen línými a strojovými vykonavateli Tvé nauky a Tvé svaté vůle; u nás však tomu bude jinak! Nikoli zázraky, které nám, dala Tvá přítomnost, nýbrž jediné Tvé svaté nejvyšší pravdivé Slovo bude v našich srdcích podmínkou pravé živé víry a probuzení nejuplnějši lásky k Tobě a z Tebe a jediné kvůli Tobě ve správné míře také ke všem lidem. A nadále se děj jediné Tvá svatá vůle, kterou jsi nám, ó Pane, tak přejasně a navěky pravdivě oznámil!" "

13) Praví **JÁ** : „Amen! Ano, milý příteli a bratře, tak je to správné a dobré! Neboť jen tak se můžete stát dokonalými jako je dokonalý Otec v nebi. Budete-li však takto dokonalí, pak budete také opravdovými dětmi Božími a můžete k Bohu vždy zvolat: „Abba, milý Otče!“ A začkoli Ho budete jako jeho pravé děti prosit, dá vám; neboť Otec je předobry a dává Svým dětem vše co má! Nyní však jezte a pijte; neboť pokrm zde není z této Země, nýbrž Otec vám jej posílá z nebes a Sám je nyní mezi vámi!"

---

51. V Sicharu. - Řeč andělů k: bázlivým hostům. „Sicharské evangelium. Natanaelovo obrácení. Příkaz Páně, aby se o Jeho božskosti pomlčelo až do Jeho povýšení na kříži.

---

1) Praví **velekněz** : „Pane, máme se nyní pustit opět do jídla? Vždyť jsme se přece hned na počátku večere posílili pokrmem a nápojem, ačkoliv jsme za jídla neustále o něčem hovořili! Já jsem jednou provždy úplně posílen a nemohu již jíst ani pít.“

2) Praví **JÁ** : „Správně jsi odpověděl, neboť ty jsi naplněn pokrmem a vzácným vínem z nebes. Ale jsou zde ještě mnozí, kteří si netroufali ani jíst ani pít, neboť ještě nic nedali na Mé jméno a slovo a měli strach jako z čarodějství. Ježto však nyní vyslechli naše řeči a pochopili jejich jasnou pravdu, přešel je pošetilý strach a na jeho místo nastoupily hlad a žízeň. Nyní by rádi jedli a pili, ale nyní si zase pro samou úctu netroufají. Myslíš, že je máme nyní nechat takto odejít? Ó, zdaleka ne! Necht' se nyní dosyta najedí a napijí! Neboť nadále již nebudou jíst a pít z této kuchyně, leč jednou v Mému Království v nebesích!"

3) Po tomto vysvětlení pobídl jsem opět přítomné množství lidí, aby jedli a pili a řekl jsem též jinochům: „Hleďte, ať se jim všeho dostane!“ A jinoši přinesli znovu náležitě množství chleba a vína a všelikého vzácného ovoce.

4) Někteří se však rozmýšleli, mají-li jíst ovoce, které neznali. I pravili **jinoši**: „Milí bratři! Jezte jen zcela bez obavy všechny tyto plody; neboť jsou čisté a mají přeladnou chuť! Na této Zemi jsou sice mnohé plody, traviny a zvířata, na jejichž utváření pracují nečistí duchové, protože je to tak psáno v řádu Páně; neboť také ďáblové musí tu sloužit Pánu, i když také svobodně nikdy nechtějí či nemohou! Neboť jako musí otrok v okovech sloužit svému Pánu, tak musí sloužit i ďáblové; ale v té práci není požehnání!

5) A tak na této Zemi, na níž nezřídka pod jednou střechem bydlí a svým způsobem jsou činní lidé, zvířata i ďáblové, se začasté vyskytují všeliké skutky, díla a plody špatného a nečistého způsobu a druhu, jichž by lidé neměli požívat, chtějí-li být ušetřeni všemožných zel této Země a proto Pán stanovil Svým sluhou Mojžíšem všechny ty věci, které jsou čisté a dobré a varovat lidi před užíváním věcí nečistých, na nichž pracují též zlí duchové, - a to je nádherný řád. Ale vše to, co. se vám zde podává k požívání, je nejvyšší čisté, protože to sem bylo přineseno zázračně pro vás z nebes; proto můžete požívat všeho bez obav! Neboť co Otec dává z nebes, to je nejvyšší čisté a dobré a prospívá životu duše a ducha navěky."

6) Toto poučení od moudrých jinochů potěšilo mysl všech a všichni chválili Boha za tak vlídnou moudrost v těchto jinoších. Toto učení bylo také potom některými z paměti zaznamenáno a udrželo se v tomto městě a v této krajině po mnoho let.

7) Když však později různí nepřátelé silně zpustošili také toto město a tuto krajinu, tu přišlo mnoho věcí nazmar a tedy také toto poučení, o němž se poněkud mysticky podanými slovy zmiňuje Pavel ve svých listech a to tam, kde mluví o všelikých duchách.

8) Celá velká společnost byla nyní v dobré náladě a rozhovořila se brzy o Mně, o Mém učení a o této hostině z nebes a také jinoši rozmlouvali s hosty o mnohých věcech.

9) **NATANAEL** však povstal a pravil hostům: „Milí přátelé a bratři! Před několika měsíci jsem byl ještě rybářem v krajině betabarské nedaleko ústí Jordánu do moře; tu přišel k Janovi zcela nenáročný muž a dal se od něho pokřtít a Jan vydal o Něm ihned svědectví, aniž by Ho kdy byl na Zemi tělesně viděl, řka: „Ejhle Beránek Boží, Jenž snímá hříchy světa!“ A dále svědčil Jan a pravil: „Tento je to, o němž jsem řekl: Který byl přede mnou a přijde po mně, Jemuž nejsem hoden rozvázat řeménky obuvi!“

10) Toto svědectví jsem slyšel od kazatele na poušti a hluboce jsem se zamyslel, odebral jsem se odtamtud a vyprávěl to doma ženě a dětem a ony se velice divily tomu, že ten přísný kazatel vydal takové svědectví o člověku!!

11) Neboť s kazatelem byla těžká řeč a když mluvil, byla jeho slova drsná a nešetřil nikoho, ať to byl farizeus, kněz anebo levita; všichni museli u něho na život a na smrt skákat přes ostrý meč jeho jazyka!

12) Když však přišel Ten, Jenž je nyní Pánem mezi námi, tu sklesl Jan v beránka beráneků a mluvil tak něžně, jako když zpívá skřivan svou jarní píseň! Krátce, má rodina sotva věřila mému vyprávění; neboť znala až příliš dobře způsob, jak jindy Jan mluvil.

13) Za dva dny poté záhy zrána jsem šel po své denní práci, usedl pod strom a spravoval své rybářské náčiní. Tu přišel ke mně Ten, Jemuž vydal Jan to něžné svědectví, ve společnosti již několika těch, kteří Ho následovali, zavolal mě jménem a vyzval mě, abych Ho následoval. A když jsem se divil tomu, že mě tak zná, ježto já jsem Ho nikdy předtím neviděl, řekl: „Nediv se tomu tolik, neboť uvidíš ještě něco většího! Od nynějška uvidíš nebesa otevřená a anděly vystupovat a sestupovat nad Synem člověka!“

14) A hle, co mně Pán tehdy řekl, to se zde nyní přenáderně naplňuje! Všechna nebesa jsou otevřena a andělé sestupují a slouží Jemu a nám všem. Jaký ještě větší důkaz o Něm potřebujeme, že On Sám je Ten, Který má přijít podle zaslíbení, které bylo počínajíc Adamem až po nás oznamováno všem dětem Izraele?! Proto Ho také považují za ještě více nežli pouze za Mesiáše! Je to

15) Zde mu vpadnu do řeči **JÁ** a pravím: „Milý příteli a bratře, zatím až sem a ne dále! Teprve až bude toto tělo židy povýšeno, pak řekni všechno co o Mně víš zcela otevřeně, dříve však nikoliv; neboť lidé nejsou k tomu ještě způsobilí!“

16) Natanael se tím uspokojil, nicméně však jasně nepochopil, co jsem mínil povýšením Mého těla a mnozí mysleli, že zasednu v Jerusalemě na trůn Davidův. Velekněz však porozu-

měl dobře co jsem chtěl říci povýšením Mého těla leč mlčel a tvář jeho zesmutněla! Já jsem ho však utěšoval a upozornil na to, co jsem s ním v tomto smyslu již dříve mluvil a on byl opět veselý a chválil Mne v srdci.

17) Toto se dělo již za svítání. Nikdo však nepociťoval nějakou únavu anebo ospalost; neboť všichni byli posílení jako nikdy předtím ani po nejlepším spánku. Proto Mne také všichni prosili, zda by nemohli celý tento den strávit u Mě. A Já jsem tomuto jejich zbožnému přání vyhověl.

Druhý den v Sicharu.

52. Pán promlouvá s veleknězem o jeho rodinných poměrech. Oděv matky Marie. Pomluva rodiny veleknězovy. Zármutek Jonaelův. Dobrá slovo útěchy Páně a svědectví o světě.

1) **Velekněz** pak povstal a prosil Mne řka: „Pane, ježto nám ještě prokazuješ tu velikou milost, že u nás zůstaneš také tento den, nenavštívil bys se Svými učedníky, jakož i se všemi ostatními, kteří v Tebe věří, po mém boku blízka tři místa? Snad by se také tam našlo několik lidí, kteří v Tebe uvěří, když Tě uvidí a uslyší?!”

2) Pravím **JÁ** : „Kvůli nim ne, ale kvůli tobě ano! Tobě to působí radost a Já ti tu radost rád udělám. Ale ty máš také ženu a děti; nepředstavíš Mně je také? Kde jsou a kolik jich je?”

3) Praví **velekněz** poněkud rozpačitě: „Pane, mám milou ženu, která je jako já už trochu v letech a také mám sedm dětí, avšak žel samé dívky od 12 do 21 let. Ty však víš, že Izraelitovi neslouží zrovna ke cti, nemá-li mužských potomků a tak měj, ó Pane, trpělivost s mou slabostí, že jsem si netroufal přijít se svým čistě ženským světem!”

4) Kdyby Ti to však, ó Pane, bylo nicméně vhod, pak bych Tě prosil, abys při této příležitosti šel také kolem mého domu, kde bych Ti pak představil svou ženskou společnost. Zde by se to však sotva hodilo; neboť hle, mám sice vše co nutně potřebuji a mohu zde se svou rodinou skromně žít, ale s oděvem to dopadá trochu uboze. Pro zaměstnání doma jsou dostatečně oděny; ale aby se objevily ve společnosti jako tato zde, vypadaly by na rodinu veleknězovu jen příliš chudobně! A tak tedy myslím, že bude v každém směru lépe, zůstanou-li hezky doma, kde nejsou vystaveny světu pro smích a k živení jeho vrozené ješitnosti. A je pro ně také dobře, stýkají-li se co nejméně se světem, neboť svět je a zůstává stále špatný!”

5) Pravím **JÁ** : „Učiním jak si přeješ; ale jen jim dovol, aby šly všechny s námi! O poněkud lepší přiodění jejich těla bude však již postaráno tak, že se budou v našem kruhu dosti dobře vyjímat. Že je však chráníš pokud možno před světem, je od tebe velmi dobré a moudré; do naší jistě ne světské společnosti by se také takto úplně hodily.

6) Pohled na Marii, matku Mého těla! je čistě oděna bílým prádlem a přes to nosí zcela obyčejnou modrou zástěru a tak je dosti dobře oděna! Na hlavě nosí obyčejně čtyřhranou před sluncem chránící pokrývku jako všechny ostatní ženy, které Mne následovaly z Galileje a Judeje a takto se zrovna nejlépe hodí do naší společnosti. Avšak na tom nyní vůbec nezáleží; ať jsou dnes také tvá žena a tvých sedm dcer v naší společnosti!”

7) Praví **jeden** ze Samaritanů: Vše by bylo dobré Pro sebe sice nemám svědectví; ale nyní řeknu co jsem slyšel od různých lidí v tomto kraji, vy však můžete nicméně udělat co chcete. Povídá se, že kdykoliv velekněz nebyl doma, byly 4 starší dcery viděny v noci na ulici a ježto prý jsou velmi krásné, braly peníze od chlípných chlapů a s nimi souložily! Tak se potají povídá. Nemám pro to důkazy! Ale myslím jen tolik: má-li se zde tato nová nauka u těch ještě velmi mnohých nevěřících všeobecně ujmout, bylo by kvůli této hloupé lůze radno, aby se aspoň ty 4 starší dcery nebraly do společnosti! Však víš, bratře Jonaeli, jak pomlouvačný, velmi nerozumný a nedůvěřivý je náš lid. Uvidí-li a uslyší-li něco takového, pak s ním již nic nepořídí ani Sám Jehova! Budiž to však pouze jen má nikterak rozhodující rada daná jen pro zřejmou zlomyslnost našeho lidu, aby dobrá věc neutrpěla škodu!”

8) **Velekněz** poté zcela zesmutní a praví: „Pane! Kdybych byl býval ve výchově svých dcer jen trochu vlažný a nedbalý, sotva bych byl smutný, že musím slyšet něco takového; vím však, že u mých dcer nic nebylo opomenuto čeho je třeba ke vzdělání jejich rozumu a srdce a

troufám si přísahat při tom co je mi nejsvětější, že každá z mých dcer je jistě ještě tak čistá jako květina na hoře Jehovově! Odkud potom takové nejhanebnější na cti utrhaní?"

9) Pravím **JÁ** : „Milý bratře Jonaeli, z toho si vůbec nic nedělej! Jsou-li tvé dcery čisté přede **Mnou**, ať ti to úplně postačí! Neboť svět je jednou úplně d'áblův a proto skrz naskrz špatný! Slyšel jsi kdy, že by se sklízely hrozny z trní a fiky z bodláčí? Já jsem to již odedávna věděl a proto jsem to také na hoře velmi zdůraznil podobenstvím o trámu v oku bližního! A hle, toto podobenství odehnalo mnohé s hory; neboť postřehli, že jsem měl na zřeteli je.

10) Já ti však říkám: Nyní teprve půjdou tvé dcery zcela určitě s námi a já půjdu uprostřed nich! Neboť co je jednou d'áblovo, ať také d'áblovo zůstane, nechce-li se dát nikdy obrátit! Nyní se však vydáme ihned na cestu! Tvé ženě a dcerám jsem již vše oznámil; budou nás již očekávat.“

---

53. V Sicharu. - Petrovo nadšené svědectví o Synu Božím a tvrdý úsudek o nevěřících Galilejcích. Úsudek Galilejce o Ježíšovi a o Jeho učednících. Poctivá odpověď Petrova. Anděl a Pán soudí lháře a zlomyslného utrače. Duch sužovatel jako dráb. Pokání zlosyna.

---

1) Cestou praví pojednou Šimon **PETR**: „Nyní mne jímá ze samých zázraků přímo závratí Ne, kdo ještě teď nepoznává, že tento Ježíš z Nazaretu je vtělený pravý Syn Jehovův, ten je buď raněn desateronásobnou faraónskou slepotou anebo je úplně mrtvý! Nemocní se pouze slovem náhle uzdravují, slepí vidí, hluchoněmí slyší a chromí chodí a ti, kdož jsou plni nevyléčitelného malomocenství se stávají tak čistí, jako kdyby nikdy nezhřešili!

2) K tomu všemu se otvírají ještě nebesa a zástupy nejnádhernějších andělů se snášejí hbitě dolů, slouží nám a jednájí s námi, jakoby již od vzniku prvního člověka nikdy neopustili Zemi; a jsou tak krásní, že by se člověk při pohledu na ně samou slastí přímo rozplynul! A mluvili On ve dřívě nikdy neslýchané moudrosti, jak jsou tito překrásní sluhové Jehovovi plni přesladdké zkroušené pozornosti a svatě zbožnosti a přitom jsou nicméně tak čilí jako vlaštovky v nejkrásnějších letních dnech! Věru, kdo může ještě říci: „Tento ježíš je pouhý mág a jinak nic!“, Měl by být ihned poražen jako vůl! Neboť takový člověk nemůže být člověkem, nýbrž je to jen řeči schopné zvíře a proto by také neměl zemřít jako člověk, nýbrž jako domácí zvíře!“

3) Zatím co Šimon Petr takto hlasitě blouzní a nepozoruje co se kolem něho děje, zaklepe mu jeden nevěřící **občan** tohoto města hezky silně na rameno a praví: „Když tomu tak, pak je mou povinností, abych ti jako počestný člověk prorokoval, že to budeš ty, který zemřeš jako vyložený vůl! Neboť nepřivedl-li jsi to ve svém životě ještě tak daleko, abys poznal, co vše je s to dokázat pravý mág, neměl bys vůbec ani hubu otevřít' na místě, kde přebývají zkušeni a učeni lidé!“

4) Praví **PETR**: Řekni mi, ty hrubý temný duchu! Mohou tvoji mágové také okamžitě všechny nemocné slovem uzdravovat a otevřít vysoká nebesa kam nedosahuje ruka a rozum žádného mága?“

5) Praví **občan**: „Ó, ty hloupý, slepý Galilejče! Cožpak nevíš, že pravý mág dovede udělat z každé dřevěné hole rybu anebo hada?! Teprve nedávno tu byl jeden mág z Egypta, vrhal do vody hole a staly se z nich ihned ryby; hodil-li však hole na zem, byli z nich hadi a zmije; potom dechl do vzduchu a vzduch byl plný kobylek a jiné létající havěti; poté vzal bílé kameny, hodil je do vzduchu a byli z nich holubi, kteří odletěli; pak vzal se silnice hrst prachu a vrhl jej proti větru a ejhle, okamžitě byl vzduch plný komárů, takže jimi bylo sotva Slunce vidět; když však poté na tyto komáry foukl, povstal silný vítr a zahnal komáry jako nějaké mračno! Potom nás zavedl podle potoka k rybníku, kde předtím proměňoval hole v ryby; tu se dotkl tyčí vody a hle, z vody byla ihned krev a dotkl se jí poté znovu a byla opět vodou! Večer pak zvolal ke Hvězdám a létaly mu do rukou jako krotcí holubí! A poručil jim a odlétly opět na vysokou oblohu! Ty však pravíš: „Kde je člověk, jehož ruce by dosahovaly až k nebesům?“ Ze se toto vše zde stalo, mohu ti dát potvrdit stem svědků. Co však nyní říkáš svému Synu Božímu z Nazaretu, kterého dobře znám, čí je synem a kde se tomu všemu naučil?“

6) Praví **PETR**: „Nelhal-li jsi nyní jako krokodýl svým dětským sténáním a nekoupil-li jsi pro svou lež za pár grošů sto svědků, pak musí tito mnozí, kteří poznali v Ježíši z Nazaretu nyní jistě Krista, také něco vědět o mágu, jehož zázračné činy jsi mi nyní sdělil! Zeptám se ihned Jonaele! Běda však tobě, jestliže jsi mě obelhal!“

7) Práví **občan**: „Tito ti nebudou s to podat o tom zprávou, protože takovým představením nebyli přítomni z marnivého strachu, že to mág provádí vše s pomocí ďábla, který by jim pak mohl škodit! Jen několik nás srdnatých, kteří v žádného ďábla nevěříme, protože známe poněkud blíže přírodní síly, jsme šli a s velkým údivem jsme se přesvědčili o tom, co vše je člověku možné!“

8) Práví **PETR**: „Ty jsi mi sice pěkný ptáček; ale to ti říkám: už mi neutečeš a svému potrestání neujdeš! Půjdeš nyní hezky se mnou k veleknězi tohoto města; před ním to vše projednáme a vyrovnáme!“

9) Práví **občan**: „Co je mi do toho velekněze? Já jsem Galilejec a to více Řek nežli Žid; tento velekněz je však hloupý horlivec a zatím co jeho čtyři starší dcery dělají v noci v dorozumění s matkou, jak se praví, hanebné obchody a oddávají se smilstvu. S takovým hlupákem nemám co dělat. Mně jsou umění a věda nadevše a proto také ctím všechny pravé učence a umělce nadevšecko; jen však nesmí dělat ze sebe více nežli jsou!“

10) Kdyby váš skutečně velmi dovedný a učený Mistr všelikého umění a vědy zůstal při tom čím je, byl by jedním z. nejmávanějších lidí mezi Židy, Řeky a Římany! Ale on dělá ze sebe Boha a to je velmi hloupé a patří to do starých temných dob!

11) Vy však jste lidé, svým způsobem sice duše poctivé a počestné, ale mimo rybaření nezdáte se mít velké vědomosti a zkušenosti. Proto zanechme další rozepře! Věřte si co chcete, ale nám sotva něco nabalamutíte, neboť známe všeliké vědy a také v magii nejsme zcela nezběhlí a víme tedy, co máme soudit o vašem Mistru!“

12) Práví **PETR**: „Příteli, marně se namáháš, abys umyl svého mouřenína v sobě do běla. Nejde tu naprosto o to, zač považuješ mého Mistra a nyní svou zdánlivě rozumnou řečí chceš, abych zapomněl, že jsi mě předtím notně obelhal! Ať je velekněz u tebe horlivcem jak chce, jistě musí vědět jako veřejná osoba tohoto malého města, zda se tu mág, jak jsi mi jej popsal, nedávno předváděl! Mně na tom velmi mnoho záleží, ježto z toho seznám, zač mám považovat svého Mistra?!“

13) Hle, já a mnozí z nás jsme opustili vše, ba dokonce ženu a děti a bezpodmínečně jsme Ho následovali, protože jsme viděli, že koná činy, které nejsou žádnému člověku nikdy možné a přitom jsme Ho však také slyšeli mluvit tak moudře, jako ještě nikdy nemluvil žádný člověk před Ním a stěží kdy bude mluvit po Ném!

14) Ty jsi mi však ve své řeči uvedl proti mému Mistru jiného mistra, který, ač mého Mistra zrovna nepředstihuje, přece jen se mu vyrovnává, neboť konal činy, před nimiž musí mít každý člověk nejhlubší respekt! Jde tedy nyní zcela prostě o to, zda mi může být platně a zřejmě prokázáno, že takový mág zcela vážně konal skutky, o nichž jsi mi vyprávěl!

15) Je-li tvá výpověď pravdivá, pak ti dávám čestné slovo, že opustím okamžitě svého Mistra, Jemuž připisuji úplně čistě božskou sílu a půjdu domů ke své rodině! Neboť za nějakým pochybným mágem nepůjdu ani o krok dále, neboť jsem ještě pravý Žid a věřím více Mojžíšovi, nežli stotisícům nejosvědčenějších mágů. Lhal-li jsi však - jak se zcela nepochybně domnívám - abys mi z čistě zlé vůle podezíral mého nejvyššího poctivého Mistra, pak - jak jsem ti již dříve pohrozil - běda tobě! Věz, že také já jsem s to podle milosti svého božského Mistra již leccos provést, aniž bych se proto kdy představoval nějakému člověku jako divotvůrce!

16) Pojď tedy jen zcela dobrovolně se mnou k veleknězi, jenž nyní právě projednává něco s vaším celníkem Matoušem, který bude zajisté také něco vědět o tom tvém mágu; neboť také on byl stále zde ve městě a jistě tedy o tom něco ví. Pojď tedy jen zcela dobrovolně, jinak tě přinutím násilím!“

17) Práví **občan**: „Proč zrovna násilím, když nechci? Pohleď, za mnou jich stojí několik set! Jak se odvážíš vložit na mne ruku, pak se věru se zlou potážeš!“

18) Práví **PETR**: „Já nepoložím ruku na tvé tělo, jako ty jsi dříve dosti nejemně položil ruku na tělo mé; ale budeš tam přece jen doveden! S námi chodí zástupy andělů Božích, které ty asi nevidíš! Třeba jen pokyn a budou tě mít ihned tam, kde tě chci a musím mít já!“

19) Práví **občan**: „Jsou snad dokonce tito vás doprovázející bílé odění chlapci vašimi anděly? Ha, ha, ha! No, jsou-li oni vašim ochranným vojskem, pak nám stačí dát nejvyšší pár tuctů šňupek a ležíte i s vašimi bílými chlapeckými obránci před zdmi města!“

20) Tento výrok Petra úplně popudil a proto povolá ihned jednoho z jinochů, aby občana potrestal! **jinoch** však pravil: „Mohl bych to sice učinit, kdyby to byla vůle Páně; ale Pán mi ještě

pokyn nedal a tak ještě nemohu tvé" žádosti vyhovět. Jdi napřed k Pánu a řekni to Jemu! Chce-li tomu On, budu jednat."

21) Petr postoupil ihned poněkud kupředu ke Mně a vyprávěl Mi svou nesnáz. **JÁ** jsem však pravil, zastaviv se právě před domem Jonaelovým: „Jdi a přiveď Mi sem toho člověka!"

22) Petrovi spadl ihned kámen se srdce; pospíšil zpět a řekl jinochovi: „Je to Jeho vůle!"

23) Tu pohleděl jinoch na občana a ten se začal trásti a šel bez odmluvy za Petrem, poháněn ke Mně jinochem. Pohlédl jsem naň a občan se přiznal, že lhal a že takového mága nikdy neviděl, nýbrž že o takovém mágu slyšel jen mluvit a chtěl tohoto učedníka jen zkoušet, zda je pevný ve své víře, ostatně však neměl naprosto žádný zlý úmysl.

24) Pravím **JÁ** : „Jsi jeden z těch, kteří si pomáhají ze lži novou lží a jsi tedy d'áblův! Jdi, ať on ti dá odměnu, když jsi mu tak věrným služebníkem!"

25) Ihned přistoupil zlý duch k občanu a jal se ho žalostně trýznit. **Občan** však přehlasitě vykřikl: „Pane, pomoz mi! Doznávám hlasitě, že jsem zhřešil!"

26) **JÁ** však pravím: „Od koho jsi slyšel, že Jonaelovy čtyři nejstarší dcery jsou nevěstky? Přiznej se nahlas, jinak tě nechám trápit až do skonání světa!"

27) Praví **občan**: „Ó, Pane, neslyšel jsem to nikdy od nikoho, nýbrž já sám jsem potkal jednou v noci ony čtyři dcery nesoucí vodu od studnice Jakobovy a oslovil jsem je, abych s nimi měl špatnou věc. Dcery však můj záměr odkázaly takovým způsobem, že jsem je rád nechal na pokoji; ale zato jsem jim přísahal pomstu, vymyslel jsem si na ně ze svého zlého srdce onu hanebnost a sám jsem všude o nich rozšiřoval takovou pověst! Tyto dcery jsou úplně čisté panny! Ó Pane, já sám jsem špatný, všichni ostatní jsou dobří a čistí!"

28) Tu přikazuji zlému duchu, aby od toho občana odstoupil; ale občan musí za to dát Jonaelovi zadostiučinění! Občan, jenž je obchodníkem, odejde a přinese dcerám desetkrát tolik nežli jsem mu předepsal a prosí Jonaela a dcery za odpuštění.

29) **JÁ** však pravím jemu: „Dar sám k odpykání takového příkoří nestačí! Jdi a odvolej vše, co jsi kde špatného o nich řekl a teprve potom ti budou tvé hříchy prominuty! Tak budiž a se staň!"

30) Občan slibuje, že to vše ihned učiní; jen má za to, že jestli se to dověděl nějaký cizinec, kterého on nezná a o němž ani neví kde bydlí, abych mu prominul, kdyby to nemohl u takového člověka odvolat!"

31) **JÁ** však pravím „Co je ti možné, to učiň; vše ostatní učiním Já a nadále mít hřích nebudeš!"

32. Tím se občan spokojí a jde vše napravit co zlého způsobil.

---

54. V Sicharu.. - Pán a šlechtná rodina Jonaelova. Učedníci se pohoršují nádherným výjevem s dcerami Jonaelovými na ulici. Významná důtka Páně. Kde je Království Boží. „Zůstávejte v lásce.“

---

1) Po odchodu tohoto občana zavolám Jonaelovu ženu a dcery, které spatřivše u Mě toho občana ustoupily strachem ze síně opět do domu.

2) Na Mé zavolání všechny s tvářemi co nejpřívětivěji radostnými a zbožnými přiběhnou ke Mně a se slzami v očích Mi děkují, že jsem jim opět navrátil tímto zlým člověkem zhanobenou jejich nevinu!

3) Já však vložím ruce na jejich hlavy, žehnám jim a pravím, aby po celý tento den kráčely po mém boku! **Ony** se však omlouvají řkouce: „Ó Pane, tak příliš velké milosti nejsme nikdy hodny! Jsme přešťastné již tím, že Tě smíme následovat jako poslední v tomto velkém zástupu!"

4) **JÁ** však pravím : „Znám dobře vaši opravdovou pokoru a právě proto vás povolávám, byste kráčely v Mé nejbližší blízkosti po cestě, kterou tento den vykonám v tomto kraji!"

5) Dcery Mi děkují za takové sotva jim pochopitelné nejvyšší vyznamenání, **JONAEL** se však táže dcer řka: „Milé dcery, odkudpak máte tyto nádherné šaty, které vám opravdu nebesky krásně sluší?"

6) Teď teprve dcery upozorují, že mají na sobě šaty z nejjemnějšího, nejčistšího bisu a že jejich hlavy jsou zdobené nejdrahocennějšími diadémy (čelenkami), takže vypadají jako dcery nějakého krále.

7) Když těchto sedm dcer zpozoruje na sobě tuto nádheru, jsou celé bez sebe! Jejich srdce zahoří láskou a obdivem a v nejsladším opojení vůbec neví co se s nimi stalo. Teprve po chvíli úžasu se ptají Jonaele jak se to přihodilo, neboť neví, že by jim byl kdo přinesl takové královsky nádherné šaty a diadémy.

8) A **JONAEEL** sám celý u vytržení nad velkým půvabem svých dcer, praví jim: „Poděkujte Tomu, Který vám požehnal! Dal vám to zázračně!“

9) Tu Mi padnou tyto děti do náručí, pláčou láskou a radostí a nejsou s to promluvit. Učedníci stojící za Mnou však praví: „Kdyby se něco takového stalo aspoň někde v domě! Ale zde na veřejné ulici před zraky několika tisíců diváků budí to příliš mnoho pozornosti!“

10) **JÁ** jsem však dobře slyšel že takto hovořili, obrátil jsem Se a řekl jim: „Jsem již dlouho s vámi, ale ještě nikdy jste nepřipravili Mému srdci takovou radost, jako těchto sedm dcer zde! Pravím vám, ty jsou již na pravé cestě a zvolily si tu nejlepší stránku; nepůjdete-li touže cestou, sotva vejdete do Mého Království! Neboť děti, které takto přijdou ke Mně, také u Mne zůstanou; které však přijdou jen s pouhým chvalořečením, budou mít ve svém středu jen Můj odlesk, ale nikoliv Mne Samého!“

11) Mé pravé Království je však jen tam, kde jsem ve vší skutečnosti bezprostředně Já Sám! Také toto pochopte! Pán je však také úplným Pánem nad veškerým světem a nemusí se rozmýšlet, co se před hloupým světem hodí či nehodí! Porozuměli jste tomu?“

12) Praví **PETR**: „Pane, můj strpení s naší pošetilostí! Vždyť nemáme vzdělání z nebe, nýbrž od tohoto světa. Všechno bude pořádku; neboť také my Tě milujeme nadevšecko, jinak bychom Tě následovali!“

13) Pravím **JÁ** „Zůstávejte tedy v lásce a neberte vědění od tohoto světa, nýbrž ode Mě z nebes!“ S tím jsou učedníci spokojeni a velebí Mě ve svých srdcích.

---

55. V Sicharu. - Procházka rozkošným hájem. Starý zámek Esaův. Výjev mezi zámeckým pánem, jeho sluhy a Pánem. Chytrý obchodník jako přítel pravdy na rozpacích. Pán čtenářem myšlenek. Básnický založený obchodník. Choulostivá otázka.

---

1) Pokračující v další cestě přicházíme za hodinu do čistého stinného háje, který patřil jistému sicharskému bohatému obchodníku. V tomto háji byly všelike příkrasy, zahrádky, potoky, rybníky s všelikými rybami a ptáky; a na konci daleko se táhnoucího háje byl starý, velmi rozsáhlý zámek se silnými ochrannými zdmi. Tento zámek postavil Esau a žil tam, když byl Jakob v cizině. V bouřích doby ovšem mnoho utrpěl; avšak tento obchodník vynaložil naň velké peněžité částky a zrekonstruoval jej opět celý na obyvatelný a také často přebýval se všemi svými v tomto zámku a také tentokrát tam bydlel. Byl to sice dobročinný člověk a měl ještě mnoho jiných statků, ale na této usedlosti si hodně zakládal a nerad viděl, vstoupilo-li do jeho velkého háje příliš mnoho lidí, neboť vynakládal mnoho na jeho udržování.

2) Když zahlédl ze svého zámku, že se velký zástup lidí pohybuje hájem k zámeckým zdem, vyslal rychle četné služebníky a čeled, aby nás z háje vykazali s otázkou co tu chceme.

3) **JÁ** jsem však řekl služebníkům: Jděte k vašemu pánu a řekněte mu: jeho i váš Pán mu vzkazuje, že Se u něho se všemi, kteří jsou s Ním, zastaví a poobědvá!“

4) A služebníci a čeled se ihned obrátí a sdělí to svému pánovi. Ten se jich však táže, zda nevědí kdo jsem, že od něho něco takového žádám. **Čeled** a služebníci odpovídají řkouce: „Přece jsme ti řekli, že nám pravil, že je to tvůj i náš Pán; proč se nás znovu tážeš?! Doprovází ho především sedm královsky ozdobených dcer a za nimi nepřehledně velký zástup! Nakonec je to ještě kníže z Říma a proto bude velmi radno pospíšet mu v ústrety a přijmouti ho u velké zámecké brány se všemi počtami!“

5) Když to **obchodník** uslyší, praví: „Přineste tedy ihned Můj nejdražší slavnostní šat a celý dům ať se co nejslavnostněji ozdobí! Neboť takový kníže musí být přijat co nejskvěleji!“

6) Tu se všichni ihned po celém zámku rozběhnou, kuchaři a kuchařky běží do spíží a přinášejí ihned spousty všelikých pokrmů do kuchyní a zahradníci běží do velkých zahrad, aby sehnali všelike vzácné ovoce.

7) Za chvíli přichází v nejskvělejší oděvu zámecký pán, obklopen stem svých nejlepších služebníků a když přijde ke Mně, třikrát se pokloní téměř až k zemi, vítá Mne i všechny, kteří

Mne doprovázejí a děkuje za tuto nejvyšší jemu prokázanou milost, neboť má za to, že jsem skutečně římský kníže.

8) **JÁ** však pohlédnu na něho a táži se ho: „Příteli, co pokládáš za to nejvyšší, jež může člověk zastávat na Zemi?“

9) Praví bohatý **obchodník**: „Pane, odpusť mi, svému nejposlušnějšímu otroku, byl jsem tak hloupý a neporozuměl tvé nejvyšší vznešené přemoudré otázce; proto sestup z nesmírné výšky moudrosti a račiž co nejmilostivěji položit tu otázku tak, aby se stala srozumitelnou mé neomezené hlouposti!“ Rozuměl však zcela dobře otázce; leč tehdy bylo titěrným zdvořilostním zvykem neporozumět ihned ani nejlehčí otázce, byl-li někdo na něco tázán vysoce postavenou osobou, aby se tím zvýšila její moudrost.)

10) **JÁ** však pravím jemu: „Příteli, ty jsi Mi zcela dobře rozuměl a děláš, jako bys Mi nerozuměl jen kvůli staré, nyní však již úplně z módy vyšlé zdvořilosti. Zanech proto této staré pošetilosti a odpověz Mi na Mou otázku!“

11) Praví **obchodník**: „Smím-li se odvážit, vznešený Pane, odpovědět přímo na tvou vznešenou otázku, pak myslím, že jsem s tvým vznešeným svolením dobře porozuměl té vznešené otázce a má odpověď byla by tedy ta, že za nejvyšší, co člověk zastává na této Zemi považují zcela přirozeně císaře a jeho úřad.“

12) Pravím **JÁ** : „Ale, příteli, pročpak si tak velice odporuješ v srdci svému vlastnímu heslu, které praví: *Pravda je to nejvyšší a nejsvětější na této Zemi a úředník, který spravuje věrně úřad pravdy a práva na Zemi, zastává nejvyšší a nejvznešenější úřad na Zemi!* Hle, toť tvé heslo! jak můžeš proti svému vnitřnímu přesvědčení označovat za to nejvyšší úřad císaře, který jako nejvyšší velitel spravuje jen úřad hrubé moci, který se jistě neopírá vždy o pravdu a právo?“

13) Tu bohatý **obchodník** vyvaluje oči a po chvíli praví: „Vznešený Pane! Kdo Ti prozradil mé heslo? Ještě jsem ho nikdy zcela nahlas nevyslovil, v myšlenkách ovšem na tisíckrát a tisíckrát! Neboť až příliš dobře víme, že s holou pravdou se vždy nejlépe nepochodí a že s ní musí člověk z různých politických důvodů zůstat hezky doma, chce-li se mezi lidmi pohybovat se zdravou kůží!“

14) Ale jak nyní pozoruji, zdáš se být, vznešený synu knížecí, sám velkým přítelem pravdy a práva a tak by se tedy snad mohlo vystoupit před tebou bez nebezpečí s milou pravdou; neboť velmi velcí páni nechtějí pravdu nikdy ani slyšet, zato mají v úctě lichocením, na ně jedině jen něco dají, přičemž všechna lidská práva pošlapávají. Co jim se zachce, vezmou si násilím hladce - a krátce. Nařikají-li si chudí na bezpráví, jak se o tom i za starých časů praví, to velkým pánům jedno bývá, jim na vysoké úctě neubývá. Proto člověk musí být politickým a jemně s nimi hovořit, jinak jsou tu bez řeči žaláře a galeje, jimiž se trýzeň a utrpení jenom zvětší.“

15) Pravím **JÁ** : „Mluvil jsi dobře a pravdivě! Mám zcela týž názor; ale nyní Mi řekni, za koho Mne tedy vlastně máš!“

16) Praví **obchodník**: „Pane, To je velmi choulostivá otázka. Řeknu-li příliš mnoho, zřejmě se mi vysmějí; řeknu-li však příliš málo, půjdu do basy! Proto bude lépe, zůstanu-li zde hezky odpověď dlužen, než abych si pro odpověď krátil potom čas trýzní a utrpením v žaláři!“

17) Pravím **JÁ** : „Ujistím-li tě však, že se nemusíš bát ani toho ani onoho, pak Mi snad budeš moci odpovědět?! Řekni tedy rovnou, za koho Mne považuješ!“

18) Praví **obchodník**: „Za římského knížete, - musím-li již něco říci!“

19) Praví za Mnou **JONAEL**: „To by asi bylo příliš málo! Budeš muset něco přidat; kníže nepostačí!“

20) **Obchodník** se ulekne a praví: „Nakonec je to docela sám císař?!“

21) Praví **JONAEL** : „Stále ještě příliš málo; proto hádej výše!“

22) Praví **obchodník**: „Nechám toho; neboť nad římského císaře není již nic vyššího!“

23) Praví **JONAEL** : „A přece je ještě něco mnohem vyššího; přemýšlej a řekni to jen bez obalu! Neboť vidím ti do srdce, které vykazuje u tebe římskému císaři místo nejnižší; proč tedy mluvíš jinak nežli jak myslíš a cítíš v srdci? Mluv tedy pravdu!“

56. V Sicharu. - Rozvláčná odpověď opatrného obchodníka na choulostivou otázku, kdo je Pánem světa. O smutných zkušenostech svědků pravdy na Zemi. Příklady o zloději a podvodníku. Jonael dokazuje, že lež je příčinou zla na Zemi.

1) Po malé chvíli praví bohatý **obchodník**: „Milí vznešení hosté! Zde nezbývá nic lepšího nežli dát si hezky na ústa zámeček a mluvit co možno nejméně! Neboť člověk nesmí nikdy a nejméně již před vznešenými osobami zcela otevřeně dáti najevo, co v srdci myslí a cítí; neboť vznešení lidé mají velmi citlivou kůži, která nesnáší ostrý šleh pravdy. Proto je také, zvláště v přítomnosti takového nejvyššího panstva nebezpečné vytasit se s pravdou. Neboť tací páni mají něco čemu se říká pokoušení a toho se musí člověk chránit více nežli hadů, zmijí a bazilišků; neboť máme příklady, - ano, máme zcela zvláštní příklady! Ať si myslí každý co chce; ať však jedná jako dobrý vlastenec, pak vyjde se všemi lidmi dobře! Ale jen co možno málo mluvit, jinak by mohl člověk velmi snadno přijít do nejvyššího nepříjemného styku se strašnými dráby!

2) Vlastně jsem i tak řekl příliš mnoho pravdy! Proto zůstanu nyní pevně u císaře a pravím ještě jednou: Na Zemi není mimo římského císaře již nic vyššího. Caesarem cum Jove unam esse personam (Caesar s Jupiterem jedna je osoba). Co César chce, božství tiše koná*³

3) Proto pryč s pravdou se Země, je-li vůbec nějaká; pro pokolení lidské se nehodí! Kolik neštěstí již natropila pravda a její učitelé vydechli svého ducha pravdy buď na kříži nebo pod mečem! Kdo se však cele spoléhal na lhaní, ten ještě vždy vyvázl se zdravou kůží - nanejvýš že tu a tam, když příliš hloupě lhal, musel sklopit zrak; ale jinak se mu tak dalece nic nestalo, zatím co však téměř všichni velcí přátelé pravdy odešli se Země až na nepatrné výjimky násilnou smrtí.

4) Čeká-li však pravdu taková „odměna“, který osel anebo vůl bude ještě nadále chtít být jejím přítelem? Ať ji člověk raději podrží jako vězně ve svých vlastních prsou zavřenou a chodí svobodně mezi lidmi, než aby se stal jejím propuštěním sám tělem i duší vězněm; neboť úpí-li tělo v žaláři, nemůže duše o sobě jít na procházku do háje.

5) Také jsem ještě nikdy neslyšel, že by pravda způsobila kdy něco dobrého. Několik příkladů vám tu věc osvětlí jasněji:

6) Jistý zloděj byl pro velké podezření zatčen a stojí před přísnými soudci. Vyzná-li se ve lhaní, bude propuštěn pro nedostatek postačujících důkazů; mluví-li však tento osel pravdu, bude ve vši přísnosti potrestán. Belzebub aby vzal pravdu!

7) Jiný příklad: Někdo byl, jak se až příliš často stává, nějakým lišákem při nějakém obchodě značně napálen. Podvedený, jenž má ostatně mnoho obchodů a majetku, nezpozoruje tento podvod a je přitom zcela dobré mysli. Přijde však přítel pravdy, jenž podvod zpozoroval a odhalí podvedenému, jak byl obchodníkem o tolik a tolik podveden! Od tohoto okamžiku se teprve podvedený stane nešťastný, jde k soudci a vynaloží mnoho na to, aby byl podvodník potrestán. Přinesla mu ta pravda něco dobrého?! Nikoli, probudila v něm jen zlost a pomstu a svedla ho ještě k větším výlohám jeho majetku! Podvodníku však, jenž se vyznal ve lhaní, nejenže pravda zrádcova neuškodila, ježto mu pomohla lež, nýbrž přivedla zrádného přítele pravdy jako zlomyslného pomlouváče do vězení. Táže se: jak se odměnila zde opětovně pravda svému příteli?!

8) Proto pryč s pravdou se země jedině ona je vinna všeho neštěstí lidí, aj také praví Mojžíš prvé knize: „Jakmile budeš jísti se stromu poznání, jako stromu rozmanité pravdy, zemřeš!“ A tak tomu je a zůstává ještě do té chvíle! Se lží se dostaneš na trůn a s pravdou do žaláře! Pěkné nadělení přátelům pravdy!

9) Hleďte si tudíž pravdu kde chcete; jen mně dejte pokoj! Co obsahují mé spíše a co roste v mých zahradách, je vám k službám; svatyně mého srdce však patří jedině mně jako dar Jehovy! Vám a všemu světu však dám co od světa mám a to je spása světa! Spásu Boží však podržuji jedině pro sebe!”

10) Praví **velekněz**: „Přiznávám ti otevřeně, že jsi nyní zcela správně soudil, jak to vlastně světsky ve světě chodí. Ale když už jsi mluvil o Mojžíšovi, budeš zajisté také vědět, že Mojžíš obdržel pro svůj národ od Boha zákon, v němž je lež anebo křivé svědectví zakázáno a všem lidem se ukládá za povinnost jen pravda. Kdyby všichni lidé dbali tohoto zákona, řekni sám, nebyl by to nádherný život na Zemi?!

³) Was ein Cäsar will, übt die Gottheit still!

11) Říkám ti a musíš to uznat: Nikoliv pravda, nýbrž jedině lež to je, z níž přichází mezi lidmi veškeré neštěstí na Zemi a to proto, že se lidé až na řídké výjimky chovají navzájem panovačně a pyšně. Každý chce být více nežli jeho spolubližní a tak se chápe slepý člověk všech prostředků, které ho mohou učinit schopným ukázat se svému bližnímu jak jen možno ve vyšší hodnotě a slabšímu namluvit, že je daleko více a mnohem znamenitější než kterýkoliv jiný člověk.

12) Tato honba za vyšším postavením svádí posléze lidi k všelikým neřestem, dokonce k vraždě a k zabíjení, když se jim na jiných cestách lži a podvodu nedaří, aby dospěli k velké hodnotě a vážnosti před ostatními lidmi.

13) Jelikož tedy téměř všichni lidé chtějí být lepšími a vzácnějšími nežli jsou, nezbyvá jim ovšem nic jiného, než aby si všestranně neustále pokud možno nalhávali a pravda má mezi takovými lidmi nadmíru těžké postavení.

14) Kdyby však lidé poznávali nesmírnou přednost pravdy před lží, což by bylo velmi snadno možné, kdyby v pravém skutku respektovali Boha a jeho svaté zákony, prchali by pak před lží více nežli před morem a pravá spravedlnost Boží by pak trestala lháře smrtí. Ale protože lidé jsou vesměs pyšní a panovační, milují lež a propůjčují se jí.

15) Ale lidé, jak ukazuje několika tisíciletá zkušenost, nežijí na této Zemi věčně, nýbrž všichni musí zakrátko zemřít tělem, které je nakonec dáno za potravu červům; duše bude však muset předstoupit před Boží soud! Tu se táži, jak obstojí před Bohem se svou vychvalovanou lží?!

16) Já však myslím a živě mám za to, že je lépe přijít v tomto světě pro pravdu na kříž, nežli jednou stát před Bohem zahanben a slyšet věčně jeho volání: „Odstup ode Mne!”

17) Jestli jsi mi řádně rozuměl a z toho vyrozuměl, že jsme opravdoví přátelé pravdy, pak tedy mluv pravdu a neboj se zpozdit, že tě budeme pro pravdu trestat a řekni nám otevřeně a pravdivě, zač nás považuješ a zejména Toho, jenž právě mluví s mými dcerami!”

---

57. V Sicharu. - Odpověď! na choulostivou otázku. „Tedy Mesiáš jsi? Buď vítán! Pro Něho jsem pracoval po celý svůj život!” Pán přijímá pozvání obchodníkovo na oběd.

1) Práví **obchodník**: „Příteli, ty jsi nyní mluvil se mnou v úplné a pravé moudrosti a řekl jsi mi, co jsem v sobě až příliš často pociťoval; jen nechápu, proč nyní tak velice naléháš na to, abych vám prohlásil zač vás a zvláště jeho považuji. Zač jsem ho hned z počátku považoval, k tomu jsi řekl že tím není, nýbrž mnohem více! jak může však být někdo, nejsa Bůh, více než pozemský bůh lidstva, totiž císař, nechápu! jedině Jehova je pozemsky i duchovně více než pozemský bůh císař! Tím však přece on není?”

2) Práví **JONAEL** : „Říkám ti: Všimni si naší společnosti trochu lépe; snad ti na ní bude přece něco nápadného! Co soudíš o těch mnohých nádherných jinoších, které spatřuješ v naší společnosti? Pozoruj je a pak mluv!”

3) **Obchodník** praví: „Dosud jsem je považoval za císařova pážata a za syny římských patriciů, ačkoliv podle jemné a bílé pleti a barvy by to spíše mohla být přestrojená děvčata ze zadní Malé Asie. Neboť věru, ačkoliv jsem viděl mnoho krásného toho druhu, ježto jsem v dřívější době obchodoval s takovým zbožím do Egypta a Evropy a to ponejvíce na Sicilii pro vysoce postavené a vši chlípnosti oddané Římány; ale s postavami tak nevýslovné nádhery jsem se ještě nikdy nesetkal! Řekni mi, odkud a kdo jsou! Tvé dcery mají sice též velmi nádherné postavy; ale v porovnání s těmito zde - mohlo by se vhodně říci - zářícími postavami, jsou nicméně daleko za nimi. ježto je jistě znáš důkladněji nežli já, řekni mi, kdo a odkud jsou!”

4) Práví **JONAEL** : „Říci ti to nepřisluší mně, nýbrž jedině Tomu, jenž zde stojí uprostřed mých dcer. Obrat' se tudíž na Něho! On ti dá správné vysvětlení!”

5) Tu se **obchodník** obrátí na Mě a praví: „Pane těchto zástupů, jež Tě dle mého náhledu následují jako ovečky svého pastýře, řekni mi, s kým mám tu čest mluvit v Tvé osobě! Neboť byl jsem tázán a já jsem hádal na nejvyšší pozemský stav; bylo mi však naznačeno, že jsem se mýlil. Nyní již nevím, co bych řekl; pročež měj mě za hodna sdělit mi něco podrobnějšího o tvém stavu!”

6) Právím **JÁ** : „Tys také jeden z těch, kteří neuvěří, dokud neuvidí zázraky. Uvidí-li je však, řeknou: „Hle, to je buď učedník Esejců anebo mág z Egypta anebo dokonce ze země,

kteřou zavodňuje řeka Gang anebo je to služebník belzebuba! Co potom dělat? Řeknu-li ti však přímo kdo jsem, neuvěříš Mi!

7) Vyslovil jsi své mínění a bylo nesprávné. Když ti Jonael řekl, že jsem více nežli tvůj pozemský bůh, řekl jsi: „jedině Jehova je více nežli císař!“ a bránil ses mlčky předpokladu, že bych mohl být více nežli římský císař, kterého uznáváš za to nejvyšší na Zemi vlastně jen z bázně před jeho pozemskou mocí, v srdci však jím opovrhuješ více nežli morem a jeho mocí více nežli záplavou kobylek.

8) Dnes je to již třetí den co Se zdržuji v Sicharu a odtud do města je to jen procházka několika polních cest; divil bych Se velice, že bys byl nedostal od svých kolegů ve městě o Mně žádnou zprávu!”

9) Praví **obchodník**: „Á, tys tedy ten, o němž mi již včera i dnes vyprávěli, že prý je to Mesiáš a že to dosvědčuje zázračnými činy! Starý dům krásné Irhaely prý jsi obnovil a podivuhodně královsky zařídil?! A také mi vyprávěli o nějakém ostrém kázání, které jsi měl na hoře, kterým se však mnozí pohoršovali, protože prý bylo zcela protimožjíšské! - Hm, hm, tedy ty jsi to!?”

10) No, těší mě, že jsi mě navštívil a doufám, že tě ještě blíže poznám! Víš, nejsem této ideji nepřiznivý a věřím pevně, že Mesiáš přijde a musí přijít! Doba, abych řekl přímo, by tak asi podle mého výpočtu zcela odpovídala, neboť útisk Římanů je téměř již nesnesitelný. A proč bys nemohl být očekávaný Mesiáš?! Ó, to přijmu brzy a snadno!

11) Jsi-li si vědom své síly a dovedeš-li jako takový patřičně všude vystupovat, jsem ti ihned k službám s celým svým velkým majetkem. Jen ať brzy vyklidí zemi našich otců ta prasaťta z pohanských západních krajů! Já jsem již od mládí používal všech svých sil jediné k tomu, abych kvůli očekávanému Mesiáši nashromáždil velká bohatství, aby se tím za dobrý žold zakoupila přesila nejstatečnějších a nejodvážnějších chytrých válečníků! Navázal jsem již písemné styky s mnohými nejudatnějšími národy Zadní Asie a stačilo by tu jen několik posílů a za několik měsíců stojí v těchto krajích strašná moc! Ale nyní již nic o tom dále; v mém velmi prostorném domě pojednáme o tom více!

12) Nyní však bude také již pro vás všechny připraven oběd; pojdte tedy všichni a dosyta pojezte a popijte!”

13) Pravím **JÁ**: „Dobrá, až dosud budiž také vše zcela v pořádku; o všem ostatním si potom důkladně pohovoříme a vše zařídíme! A tak nás všechny tedy zaveď do velkého sálu. Ale ty muže tam úplně vzadu nech zde; ti nepatří k Mým, nýbrž čistě jen světu!”

---

58. V Sicharu. - Pokyny pro život o chování. „Dávat je blaženější nežli brát.“ „Co učiní láska, zůstane navěky dobré.“ Posmrtná bída milovníků světa. Rada Páně týkající se dobrého používání jmění. Jak se docílí Boží požehnání.

---

1) Praví **obchodník**: Znáám je, jsou to zatvrzelí Sicharisté, kteří svou vírou a smýšlením jsou více pohané nežli děti Izraele. Ale nejubožejší mezi nimi jsou nicméně ti, kteří pocházejí z krajiny u Galilejského moře; jsou to pouzí sluhové hmoty a o něčem vyšším a božském nemají ani potuchy! Pouzí zevlouni! Mág z Persie je jim milejší nežli Mojžíš a všichni proroci a bujná nevěstka z Horní Asie milejší nad zlato a drahokamy! Znáám je až příliš dobře; ale abych jim zacpal jejich nevymáchanou hubu, dám je pohostit ve svém velkém zahradním sále. Neboť kdyby nic nedostali, bylo by zle!”

2) Pravím **JÁ**: „Čiň co chceš a můžeš; neboť dát je blaženější nežli brát! Ale příště dávej jen potřebným a chudým a bude-li si někdo chtít vypůjčit od tebe peníze, jsa však bohat a ty poznáš, že ti to co nejbohatěji splatí, tomu nepůjčuj! Neboť půjčíš-li mu, stane se ti vbrzku potají nepřitelem a budeš mít potíž dostat své peníze i s úroky zpět.

3) Přijde-li však k tobě chudý a poznáš, že není tak zámožný, aby ti kdy splatil tvé peníze, pak mu půjč a Otec nebeský ti to vynahradí stonásobně jiným způsobem, již na Zemi a z peněz chudému půjčených učiní v samém nebi velký poklad, který tě bude očekávat po tomto pozemském životě vysoko nad hrobem na onom světě.

4) Pravím tobě: Co učiní láska na Zemi, to. je také učiněno v nebi a zůstává navěky; co však učiní pouhá světská rozumovost, to pohlcuje půda země a pro věčné nebe nic nezbyvá. Co však jsou člověku platné všechny pozemské poklady, utrpí-li přitom škodu jeho duše?!

5) Kdo se stará pro zem a pro tělo, je pošetilec; neboť jako lidské tělo má svůj konec, tak jej bude mít i Země! Až však nastane jednou jistě konec Země, na jaké půdě bude pak bydlet ta ubohá duše?

6) Já ti však pravím, že každý člověk, je-li mu vzato tělo, ztrácí také zároveň navěky Zemi. A nepořídil-li si ve svém srdci láskou zemi novou, bude se jeho duše muset sama vydat na pospas větrům, mrakům a mlhám a bude zmítána ve věčné nekonečnosti a nenajde nikdy nějaký odpočinek a pokoj, leda ve falešných a nicotných výtvorech své vlastní fantasmie, která, čím déle potrvá, tím bude také stále slabší, temnější a nakonec se stane nejhustší nocí a temnotou, z níž duše ze sebe samé těžko kdy najde východisko! Proto čiň budoucně tak, jak jsem ti nyní ukázal; ale pro nyníšek čiň jak chceš a můžeš!"

7) Praví **obchodník**: „Jsi nesmírně moudrý a máš asi ve všech věcech pravdu, ale s tím půjčováním peněz nejsem tak docela srozuměn. Neboť když už si člověk vydělal hodně peněz a nechce je nechat mrtvě ležet, půjčí je raději na mírný úrok, než aby je zakopal, aby mu je zloději nemohli vzít kdyby snad v noci přišli a vypáčili skříně a schránky. Mimo to může člověk z přebytku vždy ještě dát přiměřeně chudým; neboť dám-li najednou všechno a nehospodařím-li s majetkem dobře, nebudu brzo mít nic a nebudu pak s to dát něco četným chudým."

8) Pravím **JÁ** : „Přenech správné hospodaření Pánu Bohu a dej tomu, koho ti Pán přivede a na svém majetku ztráty neutrpíš! Copak nemáš mnohá a velká pole, louky a zahrady plné ovoce a hroznů a nejsou tvé rozsáhlé stáje plné volů, krav, telat a ovcí? Hle, obchod s tím ti nahradí při Božím požehnání v plné míře vždy to, co jsi během roku rozdal opravdově chudým; ale co dáš do peněžních ústavů boháčů, nebude ti shora nikdy nahrazeno a budeš mít mnoho starostí a stále se budeš tázat, zda ty ústavy spravují tvé peníze dobře. Pročež čiň jak jsem ti předtím řekl, tak budeš mít dobrý a bezstarostný život a všichni chudí tě budou mít rádi a budou ti kde jen možno žehnajíce sloužit a Otec v nebi bude vždy žehnat tvému počínání; a hle, to bude lepší nežli ty stále větší starosti o peněžní ústavy!"

---

59. V Sicharu. - Slabá důvěra obchodníka v Boží péči ve všedních věcech. Jeho bázeň před Jehovou a blahovolná péče a chudé. Boha .máme více milovat nežli se Ho bát!

---

1) „Pane můj a příteli můj", praví **obchodník** cestou do zámku, „vidím, že z Tebe mluví čistě božsky klidná moudrost a to tak jemným způsobem, jak jsem ji ještě nikdy z lidských úst neslyšel; ale k zachování této Tvé nauky třeba silná důvěra v Jehovu, která se mi přes mou pevnou víru nedostává. Víím, že On to je, jenž vše stvořil a nyní vše řídí, ovládá a udržuje, ale nedovedu si dost živě představit, že by Se mohl a chtěl jako nejvyšší Duch vměšovat do soukromých záležitostí. Neboť pro mě je tak nejvyšší svatý, že se sotva odvažuji vyřknout jeho nejvyšší jméno, neřku-li teprve od Něho očekávat, že mi nabídne Svou všemohoucí svatou ruku k pomoci v mých špinavých peněžních záležitostech!

2) Ale chudým, kteří přicházejí ke mně také dávám a nechovám psa, aby štěkal na žebráka, aby se bál překročit můj práh. jen nerad vidím, když do tohoto mého zamilovaného háje vkročí cizinci a chudí, protože často svévolně poškozují sady a nové sadby, ač v nich stejně nic nenajdou čím by se nasýtili a uhasili žízeň. Zato však jsem vypěstoval asi 20 polních cest odtud velký sad fíků a švestek, jenž je k službám všem cizincům a chudým, jen nesmí poškozovat stromy, pročež jsem tam také ustanovil několik hlídačů.

3) Z toho vidíš, že pamatuji na chudé; ale abych proto snad přicházel k nejvznešenějšímu Duchu s prosbou, aby mi spravoval buď pozemsky aneb jen čistě nebesky mé obnosy peněz, toho jsem dalek! Chce-li On něco učinit a nepochybuji, že také již skutečně něco učinil, pak je to v jeho svobodné nejsvětější vůli! Mám však před Ním tak neomezenou úctu, že si sotva troufám Mu za to děkovat; neboť se mi zdá, že takovým čistě hmotným díkem, kterým bych Mu jaksi ukazoval že myslím, že mi může jako nějaký služebník sloužit, bych Mu projevil převelikou neúctu. Žiji a jedním proto pokud možno jako poctivý člověk ze svých Bohem mně propůjčených sil podle zákona a volu a oslu, když vyšlapují mé obilí, hubu nezavazuji; ale velkého Ducha uctívám jen v jeho dni! Neboť psáno jest: „Nevyslovíš jméno Boha svého nikdy nadarmo!"

4) Pravím **JÁ** : „Kdybys již dávno nevěděl, že jsi poctivý a nadmíru bohabojný muž, nebyl bych k tobě přišel. Ale že se bojíš Toho, Kterého bys měl vlastně nadevšecko milovat, to není

od tebe úplně správné a proto jsem k tobě přišel, abych ti ukázal, že v budoucnu máš Boha spíše milovat, nežli se Ho bát. Potom Se Bůh k tobě již snížil a bude ti ve všem nejjistějším, nejsilnějším a nejspolehlivějším Pomocníkem!"

---

60. V Sicharu. - Překvapení na překvapení, zázrak na zázrak. Pán jako host obchodníkův hostí obchodníka ve starém zámku Esauově nebeským pokrmem podávaným nebeským služebnictvem v nově stvořeném sále. „Já jsem bohatší než ty!"

---

1) Po této Mé poznámce došli jsme volným krokem na velké zámecké nádvoří, kde přichází obchodníkovi vstříc veškeré služebnictvo nadmíru udivené a v rozpacích a **vrchní služebník**, fojt (správce) služebnictva se ujímá slova a praví: „Pane, pane, to je nyní čisté hospodářství! Naši kuchaři a kuchařky nesvedou vůbec žádné jídlo, vše se hatí! Chtěli jsme dát na stůl aspoň ovoce, víno a náležité množství chleba; ale všechny pokoje jsou tak uzavřeny, že jsme nebyli s to vší silou otevřít ani jedny dveře! Co si nyní počneme?"

2) **Obchodník** dílem sám nadmíru udiven a dílem zcela mrzutý praví: „Tak je to, vytáhnu-li paty; nic než samý nepořádek! Copak to ti kuchaři a kuchařky kutí? Nepohostil jsem často i deset tisíc hostů? Vše šlo hladce. Nyní je jich všeho všudy sotva tisíc a ze všech koutů zírá ten největší nepořádek! Ale co to vidím? Ze všech oken vyhlíží jinoši. Můj zámek je pln lidu a ty a tobě podřízení sluhové říkáte, že všechny dveře v mém zámku jsou zamčeny?! Jak to? Bud' lžete a chcete přede mnou zastírat svou lenost, anebo jsou-li pokoje skutečně zamčeny, kdo je uzamkl?"

3) Fojt neví, co má svému pánu na to odpovědět a celé to velké služebnictvo zámeckého pána je ve velkých rozpacích a zděšení nad jeho zřejmou nevolí; nikdo si neví rady a pomoci.

4) **JÁ** však pravím tomuto obchodníkovi: „Milý příteli, nech všechno jak to leží a běž! Před chvílí, když sluhové a hlídači tebou vyslaní přišli ke Mně do háje, aby se Mne zeptali, kdo jsem a co zde hledám s tak velkou společností, požádal jsem tě jako tvůj Pán, abys nám všem dal dobrý oběd! Byl jsi k tomu ihned odhodlán, ač jsi nevěděl Kdo je Ten, jenž Si osobuje právo žádat od tebe oběd pro tolik hostů.

5) Tvoji sluhové jakož i ty jste Mě měli z počátku za římského knížete a proto jsi byl tím ochotnější vyjít Mému přání vstříc; když jsi však během naší mnohostranně poučné rozmluvy přišel k poznání že jsem Mesiáš, byl jsi v srdci šťasten a tím více jsi pak myslel na to, jak bys Mne i celou společnost co nejlépe pohostil, aby se Mi zalíbilo u tebe zůstat, dokud nedáš dohromady svou domnělou válečnou moc z Horní a Zadní Asie proti Římanům, abys pod Mým vedením vyhnal ze země Boží všechny nepřátele, kteří jsou dočista pohané a nevěří v živého pravého Boha!

6) Když jsi se na tom ve své mysli usnesl, usnesl jsem Se také Já potají na něčem a to, že ty se staneš nyní, byť v domě tvém, hostem Mým a ne Já tvým! Proto jsem dal Svým výborným služebníkům rozkaz a hle, už je vše co nejlépe připraveno a dnes budeš po mém boku nasycován nejčistším pokrmem nebeským!

7) Plody z tvých zahrad a co dodala tvá kuchyně předlož těm utrhačným tluchubům ze Sicharu, kteří sem tam ještě běhají a ze zlosti ani nevycházejí, že také oni nepatří k pozvaným! Já myslím, že se proto rmoutit nebudeš; neboť poslyš, vidím-li u někoho opravdovou vůli, pokládám ji také již ihned za vykonané dílo! U tebe jsem však zpozoroval opravdovou vůli a proto jsem tě osvobodil od díla pro tebe nákladného. Neboť Já jsem bohatší nežli ty a proto Se nechci nasytit od tebe, nýbrž chci, abys ty byl nasycen ode Mne!"

8) Tu **obchodník** vyvaluje oči a po chvíli hlubokého přemýšlení praví: „Pane, pro ubohého hříšného člověka je toho příliš mnoho najednou! Ten zázrak v celé jeho velikosti a hloubce dovedu pochopit! Kdybys byl jen člověk jako já, bylo by ti to nemožné; neboť v Tvé společnosti jsem neviděl nosiče. Odkud jsi tedy vzal u všech všudy přirozenou cestou pokrmy? Zpozoroval jsem sice předtím v Tvé společnosti nějaké překrásné sluhy - a mezi nimi snad také služebnice - a ještě je a to tytéž pozoruji; odkudpak tito přišli? Můj zámek má mnoho pokojů a většinou velmi prostorných; deset tisíc lidí pojmu zcela snadno. Nyní však vidím, jak se na nás tito překrásní sluhové ze všech oken dívají! Ptám se tedy znovu: Odkud a kdy tito přišli?"

9) Pravím **JÁ**: „Příteli, vydáš-li se z domu do nějaké jiné země, abys tam nakupoval anebo prodával, vezmeš si také podle potřeby s sebou sluhy a necháš si sloužit; a tak činím i Já! Mám

jich přemnoho; jejich počet bys si stěžl kdy mohl představit. Když jsem nyní z domova, proč by měli Moji sluhové a přísluhovači zůstat doma?!"

10) Praví **obchodník**: „Pane, to je vše úplně v pořádku; ale jen bych rád věděl, odkud jsi přišel Ty i všichni tito Tvoji přenádherní sluhové. To, to bych se rád dozvěděl.“

11) Pravím **JÁ** : „Napřed poobědváme a pak se již najde chvíle, kdy o tom dostaneš podrobnější poučení. Zatím jsme mluvili již dost a nyní je na čase si odpočinout a posilnit se! Pojdme tedy do velkého sálu, který je umístěn ve východní části zámku a který nyní nemůžeme vidět, neboť jsme právě na západní straně zámku, odkud jeho velké křídlo nelze vidět.“

12) **Obchodník** padne samým údivem téměř do mdlob a po chvíli pln největšího úžasu praví: „Pane, teď se mi tato věc stává opravdu silně zázračnou! Kdysi tu sice bývalo východní křídlo tohoto Esauova zámku, leč od té doby, kdy toto východní křídlo ještě stávalo, zapadla do nenávratné minulosti již dvě století; já a moji předkové sotva však již o tom něco vědí. Co to tedy povídáš o velkém sále ve východním křídle tohoto zámku?“

13) Pravím **JÁ** : „Když nenajdeš v tomto svém zámku jeho východní křídlo, můžeš mluvit; najdeš-li je však, pak pomni a pochop, že u Boha jsou všechny věci možné! Nech si to však pro sebe a Mé společnosti se o tom nezmiňuj; neboť pro takové skutky není Mé okolí ještě zralé!“

14) Praví **obchodník**: „Věru, nyní hořím doopravdy touhou vidět to východní křídlo mého zámku, o němž moji předkové sotva co slyšeli mluvit! Základy jsou sice tu a tam ještě viditelné, ale to je také vše, co jsem nabyl z tohoto kdysi prý tak nádherného křídla zámku.“ - Teprve nyní pospíchá obchodník napřed a my ho následujeme.

---

61. V Sicharu. - Pokračování zázračných překvapení. Andělé budovateli nádherného sálu. Nanejvýš užaslý obchodník tuší, že v Ježíšovi je Syn Boží.

---

1) Když přijde do prvního patra, spatří ihned zmíněné křídlo, běží vzrušen do otevřených velkých dveří, spatřuje ten velký sál a údivem se zhroutí. Ihned však přistoupí k němu několik bílých jinochů, pomáhají mu vstát a posilují ho. Když se poněkud zotaví, jde opět ke Mně a ptá se Mne hlasem, nejvyšším údivem se chvějícím: „Ó Pane, prosím Tě, řekni mi ale zcela určitě, zda bdím nebo zda snad spím a nyní zcela živě sním?“

2) Pravím **JÁ** : „Podle toho, jak ses nyní tázal, se zdáš že více sníš nežli bdíš; ale nicméně bdíš a co zde vidíš je pevná skutečnost! Sám jsi Mi venku v háji řekl, že jsi slyšel, jak jsem v krátkosti úplně znovuzřídil starý dům Josefův, který v této době obývá a vlastní Irhaela. Nuže, dovedl-li jsem znovuzříditi dům Josefův, budu zajisté také s to obnovit starou baštu Esauovu?“

3) Praví **obchodník**: „Ano, ano, to je nyní zřejmé a pravdivé; ale přesto je neuvěřitelné, že takové věci může vykonat člověk! Poslyš, Pane! Nejsi-li prorok jako takový Eliáš, pak musíš být buď archanděl v lidské podobě anebo dokonce snad Jehova Sám! Neboť takové věci jsou možné jedině Bohu!“

4) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, kdybys nebyl viděl zázraky, nebyl bys Mi také uvěřil! Nyní ovšem věříš, ale v takové víře nejsi svobodného ducha! Abys se však stal v srdci svobodnější, pravím tobě: Ne Já, nýbrž tito četní jinoši to učinili; mají takovou moc od Boha Otce. Můžeš se jich zeptat jak to provedli!“

5) Praví **obchodník**: „Správně! Ptal jsem se již venku Jonaele, kdo a odkud jsou tyto přenádherné, překrásné mladé bytosti, nedostal jsem však odpověď, nýbrž byl jsem zcela prostě odkázán na Tebe. Když jsem přišel k Tobě, podivným způsobem jsem na to zcela zapomněl; má otázka se obírala pouze Tebou a náš rozhovor se nesl zcela jiným směrem. Teprve nyní si na to opět vzpomínám a rád bych od Tebe dostal správné vysvětlení, kdo, co a odkud vlastně jsou tito přespanilí jinoši?“

6) Pravím **JÁ** : „Abych tě dlouho nenapínal, jsou to andělé Boží, chceš-li to přijmout. Nechceš-li to však přijmout, pak je považuj za co chceš, jen ne za ďábly anebo jejich sluhy!“

7) Praví **obchodník**: „Ó Pane, ó Pane, kam, kam až to se mnou došlo?! Předtím jsem se Tě ptal zda bdím či zda spím a sním; nyní však se Tě táži, zda ještě žiji. Neboť takové věci se přece nemohou dít na skutečné Zemi!“

8) Pravím **JÁ** : „Ó, - a jak žiješ na Zemi! Otevřel jsem ti vnitřní zrak, takže můžeš nyní také vidět duchy nebeské! Ale nyní se již dále netaž, neboť je čas k obědu! Vše je připraveno, pojdme tedy ke stolům!“

9) Praví **obchodník**: „Ano, ano, správně tak! Ale já pro samý úžas nebudu moci mnoho jíst, neboť zde je všechno zázrak na zázrak! Ne, dnes ráno bych si něco takového nedovedl ani pomyslet! Přišlo to všechno příliš rychle a příliš neočekávaně. Sotva uběhly tři hodiny, co jste ze Sicharu vešli do mého velkého háje a co všechno se stalo v těchto třech hodinách? - Nejvýš neuvěřitelné! - A přece je to tady! Ale kdo jiný nežli svědkové té události uvěří i kdyby pro to mluvilo tisíc svědectví?! Pane, Pane, velký Mistře, Kterého učí a vede Sám Bůh, já tomu věřím, protože to nyní vidím na vlastní oči. Ale budete-li to vyprávět tisícům, pak nejenže vám to neuvěří, nýbrž budou se ještě horšit a vypravěči budou spílat nestydatých lhářů! Proto to nikde nevypravujte, neboť věc je až, příliš zázračná! Kdo spatřil kdy takovou nádheru, jíž oplývá tento sál?! Stěny jsou jako z čistých drahokamů, strop zlato, podlaha stříbro, ty četné stoly z jaspisu, hyacintu a smaragdu, podstavce ze zlata a stříbra, nádoby k pití jako z nejčistšího diamantu a mísy jako z nejjemnějšího a nejohnivějšího rubínu; lavice kolem stolů opět z ušlechtilých kovů a čalounění ze sytějšího červeného hedvábí a vůně jídel a nápojů jako z nebes! A to vše - pravím - ve třech hodinách! Ne, to je více než neuvěřitelné!

10) Pane! Ty jsi buď Bůh Sám nebo nade vši pochybnost aspoň Syn Boží!"

11) Pravím **JÁ** : „Zcela dobře, zcela dobře! Ale nyní k jídlu! Po jídle se ještě leccos dovíš; ale nyní před jídlem již neřeknu nic. Pohleď jen na ty mnohé, kteří již hladoví a žízní, ježto je dnes právě velmi teplo! Proto ať jsou nyní napřed občerstveni a náležitě posíleni, pak se již také vše ostatní duchovně najde!“

---

62. V Sicharu. - Nebeský oběd v andělském sále. Potěšitelný slib obchodníka. Jairutovo pesimistické, leč žel pravdivé líčení tehdejších poměrů Jasná řeč Páně o Království Božím a o poslání Mesiášově. Pobyt duší zemřelých lidí před nanebevstoupením Páně.

---

1) Nyní obchodník již nic nemluví, děkuje se Mnou Otci a usedá k velkému stolu, stojícímu uprostřed sálu. Já a všichni Moji učedníci, Jonael se svou ženou a dcerami, Irhaela se svým chotěm Joramem a v jejich středu matka Mého těla Marie, sedneme si pak také k témuž stolu.

2) **Obchodníka** to nadmíru těší a praví: „Pane, protože jsi mě poctil tím, že Ses posadil za tentýž stůl co já, dám od nynějška desetinu veškerého výnosu svých statků chudým a všechny daně, které mají platit Římanům, zapravím za ně na celých deset let napřed! Po této době však, doufám v Boha, Tvého i našeho Otce, že nás skrze Tebe, ó Pane, osvobodí od toho soužení, ke kteréžto činné účasti jsem se Ti již venku věrně a pravdivě nabídl veskrze vším co mám.

3) Ó Pane, aspoň od tohoto soužení nás osvobod' a dej, aby se Židé jeruzalemští s námi opět spojili, neboť se od staré pravdy nesmírně vzdálili! U nich vládne jen sobectví, vládyčtivost a lesk; na Boha vůbec nevzpomenou a po lásce k bližnímu není již ani stopy! Garizimem pohrdají, ale chrám Jehovův v Jerusalemě proměnili v dům penězoměnců a kramářů! A řekne-li se jim, že jsou bezbožníci ve svatyni Boží, pak proklejí toho, kdo se odváží nazvati je pravým jménem! Pane, to se musí změnit; tak to již dále zůstat nemůže! A zůstane-li to, pak se musíme brzo obávat nové potopy! Kolkolem v celém světě nic než pohané a v Jerusalemě a v Judeji žijí lidé, kněží, levité, zákoníci, fariseové, penězoměnci a kramáři, kteří jsou vesměs desetkrát horší než všichni pohané! Zkrátka, svět je nyní mnohem horší, nežli za doby Noemovy! Nepřijde-li náprava a Mesiáš nevezme do ruky ohnivý meč, dostaneme se zřejmě opět ke stavbě nové archy! Pane, učiň tedy, co jen bude v Tvé moci! Já Ti chci být vždy nápomocen!"

4) Pravím poté **JÁ** : „Milý Jairute! Pohleď na Mé jinochy! Říkám ti: Mám jich tolik, že by se na tisíckrát tisíce Zemích nesměstnali a jeden by úplně stačil, aby ve třech okamžicích zničil celou říši římskou. Ačkoliv vy jste sice ve víře lepší nežli Židé, máte nicméně tak jako oni úplně falešný pojem o Mesiáši a Jeho Království.

5) Mesiáš sice založí na této Zemi nové Království, ale dobře si zapamatuj, že to nebude Království hmotné pod korunou a žezlem, nýbrž Království ducha, pravdy, pravé svobody z pravdy, pod jedinou vládou lásky!

6) Svět však bude povolán, aby vstoupil do tohoto Království. Uposlechne-li tohoto volání, stane se jeho odměnou život věčný; kdo však neuposlechne, zůstane sice jaký je, ale nakonec bude jeho údělem věčná smrt!

7) Mesiáš jako nyní Syn člověka nepřišel aby soudil tento svět, nýbrž jen aby povolal všechny, kdož nyní kráčí v temnotě smrti, do Říše lásky, světla a pravdy!

8) Nepřišel do tohoto světa, aby vám znovu vydobyl to, co vzali pohané vašim otcům a králům, nýbrž jen aby vám navrátil co ztratil Adam pro všechny lidi, kteří kdy žili a budou ještě kdy žít na této Zemi!

9) Doposud ještě žádná duše, která opustila tělo, se od Země neoprostila; nesčetně mnohé duše počínajíc Adamem úpí, až do této chvíle v noci Země. Teprve od nyníška budou svobodné! A až vstoupím do pekel, otevřu všem cestu se Země do nebes a po této cestě vejdou všichni do života věčného!"

10) To je to dílo, které má Mesiáš vykonat a ne něco jiného! A nemusíš povolávat své bojovníky ze Zadní Asie, neboť Já je nebudu nikdy potřebovat. Ale duchovních pracovníků budu potřebovat mnoho pro Mé Království a ty Si připravím Sám. Zde u tohoto stolu již někteří sedí; ale bude jich k tomu připravováno ve vsí lásce a pravdě ještě více.

11) Nuže hle, to provést je Mým úkolem! Sud' však nyní ty a pak Mi řekni, jak se ti takový Mesiáš zamlouvá!"

12) Praví obchodník **JAIRUT** : „Pane, o tom musím velmi přemýšlet! Neboť o takovémto Mesiáši člověk ještě nikdy nic neslyšel! Myslím však že takový Mesiáš světu málo prospěje! Neboť dokud bude svět ponechán jakým je, bude vždy nejhorším nepřítelem všeho toho, co je ducha! Budu však nyní přemýšlet o tom dále."

---

63. V Sicharu. - Dobrý účinek nebeského pokrmu o zvláště nebeského vína lásky. Řeči u stolu. Jairut mluví o rozdílu mezi zákonem o dobrou radou. Různý účinek vína na různé lidi.

---

1) Všichni nyní jedí a pijí; i Jairut začíná zcela zadumán jíst a krom toho také statečně popíjet. Když je nejvyšším rozpalujícím vínem lásky z nebes sám proměněn zcela v lásku, praví Mně: „Pane, dostal jsem nyní nádhernou myšlenku! Je-li to možné, chtěl bych mít révu toho druhu, abych mohl. z jejích hroznů vylisovat takové víno! Neboť budu-li mít ve svých sklepích takové víno, naplním celý svět jen samou láskou! Zakusil jsem to nyní na sobě. Jsem sice jinak také člověk, který má zálibu ve všem co je dobré, spravedlivé a krásné; ale že bych kdy cítil nějakou zvláštní lásku k lidem, to bych věru nemohl říci.

2) Vše, co jsem doposud činil, činil jsem z jistého právního přinucení, které jsem si podle znalosti zákona předepsal sám. Málo mi záleželo na tom, zda je zákon dobrý či špatný; do takového hloubání jsem se vlastně nikdy nepouštěl! Mým heslem bylo: Zákon je zákon, ať od Boha či císaře! Má-li vzápětí za sebou trest, musí se zachovávat ze sebelásky, aby si člověk nezachováním zákona nepřivodil zlé následky! Nemá-li však zákon donucovací prostředky, pak to také zákon není, nýbrž pouze dobrá rada, kterou můžeme uposlechnout, ale nejsme k tomu donucovacími prostředky zavázáni.

3) Neuposlechnutím dobré rady může sice také vzniknout škoda, která vypadá téměř stejně smutně, jako nějaký zákonitý trest, ale neuposlechnutí dobré rady přece jen není takovým hříchem, že by na něm mohlo mít účast více lidí nežli hlavně jen ten, kdo neuposlechl dobrou radu. je-li však rada špatná, dopouštím se zřejmě hrubého hříchu, jestliže ji uposlechnu.

4) U zákona je tomu však jinak. Ať je zákon dobrý či zcela špatný, musím jej zachovávat, protože je to zákon. Nezachovávám-li ho snad proto, že jej poznávám jako špatný, pak hřeším buď proti Bohu anebo proti vladaři a budu za to oběma potrestán! Z toho tedy zřejmě a jasně vyplývá, že určitého zákonitého dobra nedbám nikdy z lásky, nýbrž jen vnitřně mě vždy protivného zákonitého musu. Nyní však, napiv se tohoto výtečného révového moku z nebes, necítím nic nežli lásku a zase lásku a objímal a líbal bych již celý svět!

5) K tomu všemu vidím také stejný účinek u všech, kteří se napili tohoto pravého nebeského vína. Proto bych si rád vypěstoval celou velkou zahradu takové révy a dával bych pak pít všem lidem tohoto vína a jistě by se pak stali jako nyní já v nejkrajší době zcela láskou! Kdybych si tedy mohl opatřit takovou révu, byl bych na milé a krásné Boží Zemi nejšťastnějším člověkem!"

6) Pravím **JÁ** : „Révu, která ti poskytne takovou šťávu, mohu ti sice opatřit; ale domnělého účinku u lidí jí nedocílíš. Neboť toto víno oživuje sice lásku, je-li tato ostatně již v člověku; nemá-li však člověk lásku, nýbrž má v srdci jen zlo, oživne v něm jeho zlo právě tak, jako v tobě láska

a pak se teprve přemění v dokonalého ďábla a s velkým nadšením bude uskutečňovat právě tak zlo, jako ty bys nyní rád uskutečňoval vše dobré.

7) Proto při této šťávě třeba velmi dobře uvážít, komu se podává k požívání! Ale přesto ti opatřím vinici plnou takové révy; ale dávej přitom dobrý pozor, komu dáš takovou šťávu pít! Oživená láska může sice udělat mnoho dobrého; lépe je však, je-li oživena Slovem Božím, protože tehdy zůstává, kdežto při požití této šťávy potrvá jen nějaký čas, potom však vyprchá jako šťáva sama. To tedy měj také na paměti, jinak způsobíš zlo místo dobra!"

8) Poté praví obchodník **JAIRUT** : „Pane, pak by tedy nebylo dobře pěstovat takové víno! Neboť nelze přece vědět, zda člověk, jemuž by se dala taková šťáva pít, chová v srdci lásku či zlo. A kdyby pak člověk při nejlepší vůli oživit jen jeho lásku, oživil jeho zlo, byl by tím uveden do pěkné nesnáze ba i do nebezpečí! Ne, ne, tu bych tedy pěstování takového vína raději nechal!"

9) Pravím **JÁ** : „Mně je to zcela jedno; učiním ti co chceš! Ale říkám ti: každý druh vína, který se pěstuje na Zemi, má víceméně tuto vlastnost! Dej pít z vín tebou pěstovaných různým lidem jen asi tolik, kolik jsi nyní již vypil Mého čistě nebeského vína a uvidíš, jak někteří přejdou úplně

v lásku; jiní naproti tomu začnou zuřit a rádit, takže je budeš muset nechat svázat provazy! Když tedy takové účinky vyvolávají již vína pozemská, oč mnohem pak více nebeská!"

---

64. V Sicharu. - Jairut se zřekne vína, zato prokáže chudým dobro o dostane dva strážné anděly. Co jsou andělé a jejich poslání Dobrá řeč Jairutova o požehnání lidské slabosti.

---

1) Praví **JAIRUT** : „Pane, je-li tomu tak, jak jsem se již několikrát ve vsí vážnosti přesvědčil, pak se tedy nakonec veškerého pěstování vína vůbec vzdám a jeho požívání v mém domě úplně zruším. Neboť pravá láska může být podle Tvého tvrzení, které shledávám velmi pravdivé a dobré, oživena také pravými slovy a to natrvalo a zlo musí vedle toho zůstat v hlubokém pozadí. Když je tomu tak, zanechám ihned veškerého pěstování vína a sám se zavazuji, že po tomto nebeském víně nebudu již nikdy pít víno pozemské! Co říkáš tomuto mému předsevzetí?"

2) Pravím **JÁ**: „Nemohu je chválit ani hanět. Učiň co se ti zdá být nejlepší! Slouží-li to tvé duši, pak učiň vše podle svého nejlepšího mínění! Ostatně můžeš všechno dobré ode Mne mít, jde-li ti o to, protože jsi v dobrém velmi přísný a spravedlivý muž a protože jsem ti to slíbil."

3) Praví **JAIRUT**: „Pane, zůstaň tedy u mě i se Svým doprovodem, anebo mi tu ponech aspoň jednoho či dva z těch Svých jinochů, aby mě poučovali v pravé lásce a moudrosti!"

4) Pravím **JÁ** : „Prozatím sice nemohu se Svým doprovodem vyhovět tvému dobrému přání, ježto mám na tomto světě ještě velmi mnoho práce; ale dva z jinochů, které si můžeš vyvolit, ti tu ponechám! Dávej však pozor, abys neupadl nebo někdo z tvé rodiny do nějakého hříchu, neboť pak by se ti stali těmi nejstrašnějšími udržovateli kázně a brzo by opustili tvůj dům! Neboť věz, tito jinoši jsou andělé Boží a mohou stále zřít Jeho tvář!"

5) Praví **JAIRUT** : „Ó Pane, to je již zase něco trpkého! Kdo se může zaručit, že nezhrěší jednou do roka myšlenkami, slovy a skutky? Kromě toho. tací dva přísní udržovatelé kázně, před nimiž nemůže zůstat nic skryto, to by nebylo zrovna velmi potěšitelné nadělení! Proto bych i od této prosby upustil a ať to zůstane jak to je a jak to bylo."

6) Pravím **JÁ** : „Dobře, dobře; jak to chceš, tak se ti stane! Jsi svobodný a nikde se na tebe nebude činit nátlak; o tom buď ujištěn!"

7) Praví **JAIRUT**: „Ne, ti jinoši, tedy tito opravdoví andělé Boží, vypadají přespanile a mile! V jejich přítomnosti se dopustit hříchu zdá se mi být nemožné. Proto buď jak buď, dva si v každém případě ponechám!"

8) Pravím **JÁ** : „No dobře, zůstanou ti tedy dva a v tvém domě budou viditelně prodlévat, dokud jim bude dobře! Můj přítel Jonael tě pak bude co nejvěrněji učit Mým cestám. Dokud budeš se svým domem kráčet po těchto cestách, zůstanou u tebe a budou ti ve všem sloužit a chránit tvůj dům ode všeho zlého; opustíš-li však Mou cestu, pak také oni opustí tebe a tvůj dům."

9) Praví **JAIRUT**: „Dobře tedy, zůstane při tom! Víno v mém domě nebude již nikdo požívat a jeho zásobou zaplatím za chudé tohoto okolí Římanům slíbený desetiletý úrok; hrozny,

kteře rostou v mých zahradách, usuším a takto je budu jako libý sladký plod požívat a přebytek prodám! Bude to tak v pořádku?"

10) Pravím **JÁ** : „Úplně! Cokoliv činíš z lásky ke Mně a k svým spolubližním, kteří jsou tvými bratry, to bude učiněno dobře a správně!"

11) Poté povolávám ihned dva jinochy, představím je Jairutovi a pravím: „Hodí se ti tito dva?" **JAIRUT** jejich pohledem až do všech nebes unešen, praví: „Pane, máš-li mne za hodna takové milosti, pak jsem s tím do nejhlubší hlubiny svého srdce nadmíru spokojen; jen se však cítím až příliš nehoden, že se mi dostalo z nebes takové milosti. Ale od nynějška se již co nejvíce vynasnažím, abych se ponenáhlu stal hodnější takové milosti; A tak se tedy staň Tvá, mně stále svatější a svatější vůle!"

12) Oba jinoši pak praví: „Vůle Páně je naše bytí a život. Ve všem, kde se činně provádí tato vůle, jsme nejčinnějšími spolupracovníky a máme k tomu nadbytek síly a moci; neboť naše moc sahá přes všechno viditelné stvoření, Země je nám zrnkem písku a Slunce hrachem v ruce obra a veškeré vodstvo Země nestačí, aby ovlhčilo jediný vlas naší hlavy a před dechem našich úst se chvěje množství hvězd! Leč tuto sílu nemáme, bychom se jí pyšnili před velkou slabostí lidí, nýbrž abychom jim podle vůle Páně sloužili. Proto také můžeme a chceme tobě řádně podle vůle Páně sloužit, pokud ji budeš uznávat, přijímat a v každém skutku respektovat. Opustíš-li ji však, pak jsi také opustil nás, neboť my nejsme nic jiného, nežli zosobnělá vůle Pána Boha. Kdo však opustí nás, toho opustíme i my. To ti říkáme zde v úplné přítomnosti Páně, jehož tvář stále zříme a posloucháme jeho tiché pokyny, které nás volají a co nejsilněji táhnou k novému činu."

13) Nato praví **JAIRUT**: „Přespanilí jinoši! Že máte pro nás smrtelníky nevypočitatelnou sílu, to zcela dobře a jasně chápu; ale já mohu také mnoho, co snad vy sami nemůžete a to je, že se před vámi chlubím svou slabostí, v níž není ani moci, ani nějaké síly. Ale v této mé velké slabosti před vámi je nicméně také síla, kterou mohu vůli Páně poznávat, přijmout a splnit!"

14) Ne ovšem v té míře jako vy; ale Pán jistě také na mne nevalí více nežli co jsem s to snést! A v tomto ohledu je má slabost velmi úctyhodná; neboť je jistě hodno pozoru, že slabost člověka koná nakonec nicméně tutéž vůli Páně, jako vaše nezměrná síla a moc.

15) A jestliže jsem až dosud dobře rozuměl Pánu, mohlo by se to nakonec ještě vyložit tak, že Pánu bude skutek slabosti dětí milejší a síla a skutky velkých a mocných duchů nebes se budou muset nakonec dát vést slabostí malých dětí této Země, aby se dostali k jejich stolu! Neboť přichází-li ke slabým Pán Sám, zdá se aspoň mně, že je učiní silnými!"

16) Praví jinoši: „Ano, ano; tak je to jisté a správně! Poznej tedy vůli Páně a jednej podle ní a potom budeš i ty mít v sobě naši sílu a moc, která není nic jiného, nežli pouhá vůle Páně! My sami nemáme ani sílu ani moc, nýbrž všechna naše síla a moc není nic jiného nežli plnění vůle Boží v nás a skrze nás!"

17) Pravím **JÁ** : „No, ze všech stran (řčeno) dobře! Posílili jsme se a tak se tedy, Moji milí, všichni zvedneme od stolů a vydáme se na další cestu!" Na toto slovo se všichni zvednou, poděkují a ubírají se, se Mnou do přírody.

---

65. V Sicharu. - Jairut doprovází Pána. Služba strážných andělů. Výstup s římskými žoldnéry.

---

1) Jairut si sice přeje, abych u něj strávil celý den; já mu však oznamuji, že v této krajině je ještě několik nemocných, které chci cestou navštívit. Proto Mě pak Jairut prosí, jestli by Mě směl aspoň doprovodit zpět k městu, k čemuž svoluji. I vydá se ihned na cestu, prosí však zároveň oba jinochy, aby jej doprovázeli!

2) **Jinoši** však praví: „Bude pro tebe lépe, když zůstaneme zde, neboť hosté v zahradním sále tě udali Římanům jako vzbouřence a bez nás by to s tvým domem špatně dopadlo. Rozumíš tomu?"

3) **JAIRUT** se touto zprávou stává téměř nepřičetný a táže se nadmíru rozčilen: „Který satanský člověk to donesl Římanům a co ho k tomu asi přimělo?"

4) Praví **jinoch**: „Hle, v Sicharu žijí obchodníci, kteří nemají takové štěstí jako ty; nemohou si stavět zámky a ještě méně si koupit celý velký kraj, jaký jsi koupil ty u Rudého moře v Arábii. Tito obchodníci ti tedy závidí tvé pozemské štěstí a mají největší touhu, aby tě zničili.

Tentokrát by se jim to také podařilo, kdybychom u tebe nebyli my; protože tě však ve jménu Páně chráníme, nebude ti při této příležitosti ani vlas na hlavě zkřiven. Hleď však, abys se zdržoval aspoň tři dny mimo dům!"

5) Toto Jairuta uklidní a ubírá se rychle se Mnou ze zámku.

6) Když tak kráčíme přes zámecké nádvoří, přichází nám vstříc odměřený zástup římských žoldnů a pochopů, zastaví se před námi a hrozí nám, abychom nešli dále! Já Sám však předstoupím a ukazuji jim vysvědčení Nikodéma! **Vůdce** však praví: „To nic neplatí tam, kde je odůvodněné podezření ze vzpoury proti Římu!"

7) Pravím **JÁ** : „Co tedy od nás chceš? K tomuto kroku tě přinutila drzá a nestoudná lež houfuce závistníků; Já ti však říkám, že na tom není ani slova pravdy! Mohl-li jsi však ochotně vyposlechnout lež, vyslechni nyní tím ochotněji také zřejmou pravdu, pro kterou zde najdeš více svědků než ve městě pro nejnestoudnější lež několika zlých závistníků!"

8) Praví **vůdce**: „To jsou plané vytáčky a u mě nic neplatí. Teprve u soudu při konfrontaci (to jest. tváří v tvář žalobci; vyd.) se dá zjistit pravda; proto se nyní jen ihned odeberte dobrovolně s námi k soudu, jinak použijeme násilí!"

9) Pravím **JÁ** : „Tamto je zámek; jedině pán je vám udán jako vzbouřenec, tam jděte a vyšetřujte, zda budete moci objevit nějaké známky vzpoury! - Chcete-li nás však přinutit násilím, abychom vás následovali před váš nespravedlivý soud, budeme také my s to postavit proti vám řádnou moc a ukáže se, kdo přitom pohoří! Čiňte tedy co chcete! Můj čas tu ještě není; Já jsem vám řekl, že zde viny není! Kdo je však v právu, má to právo také hájit všelikým bojem, slovem a skutkem!"

10) **Vůdce** přehlíží Mou četnou společnost a rozkáže, aby nás všechny ihned schytali a svázali. Jeho žoldnů a pochopové se nejprve vrhnou na jinochy a pokoušejí se je pochyťat; jinoši jim však uniknou vždy tak obratně, že nemohou chytit ani jednoho. Když se žoldnů a pochopové chytáním jinochů unaví a velmi rozptýlí, jelikož jinoši, jak se zdá, se rozprchávají na všechny strany, pravím vůdci **JÁ** : „Mně se zdá, že ti bude těžko nás pochyťat?" **Vůdce** chce po Mně tnout mečem, ale v tom okamžiku vytrhne mu jeden jinoch meč a mrští jím neviditelně daleko do výše a tak jej zničí.

11) A **JÁ** pravím vůdci: „Nuže, čím Mne nyní tneš anebo bodneš?" **Vůdce** zuře zlostí praví: „Tak se tedy respektuje moc Říma?! Dobrá, já už o tom dovedu podat zprávu do Říma a zakrátko se podíváte opět na tuto krajinu a pak řeknete, bude-li ještě táž! Kámen na kameni nezůstane!"

12) Já mu však ukazuji, jak právě jinoši ženou před sebou všechny žoldněře a pochopy svázané provazy! Když to **vůdce** spatří, začne volat Zea a Marta a dokonce Furie, aby ho vzali v ochranu před takovou potupou!

13) Já pak pravím jinochům, aby propustili žoldněře a pochopy a oni to ihned učiní. Poté **JÁ** pravím vůdci: „Nuže, máš ještě chuť dále na nás zkoušet svou moc?" Praví **vůdce**: „Tito jinoši musí být bohové, jinak by nebylo možné tak zcela holýma rukama porazit tyto nejznamenitější bojovníky!"

14) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, pro tebe a tobě rovné budou to asi bohové; proto nech nás nyní jít dále a prováděj své vyšetřování v zámku, jinak tě potká ještě něco horšího!"

15) Praví **vůdce**: Uznávám vás tedy za nevinné a dovoluji vám jít svou cestou dále. Vy, vojáci, jděte do zámku, prohledejte vše a nepusťte nikoho ze zámku, dokud vše nevyšetříte; já tu na vás počkám. Praví **podvůdce**: „Pročpak nechceš řídit vyšetřování v zámku sám?" Praví **vůdce**: „Vidíš přece, že jsem přišel o meč; bez meče je však takové vyšetřování neplatné!" Praví **podvůdce**: „S námi to není o nic lepší; jak to tedy bude vypadat s platností našeho vyšetřování bez meče?!" Praví **vůdce**: „Tak - také vy beze zbraně?! To je zlé! - Beze zbraní nemůžeme nic dělat. - Hm, co si nyní počneme?"

16) Pravím **JÁ** : „Tamto směrem k jihu pod vysokým cedrem leží vaše zbraně; jděte a přineste si je, neboť my se vás se zbraněmi právě tak málo bojíme, jako bez nich!" Po těchto slovech jdou tam, kde leží jejich zbraně.

66. V Sicharu. - Uzdravení ochrnutého u vesničky. Jeho radostný dík prozpěvováním a poskakováním. Útěk a návrat římských vojnů.

1) My se pak ubíráme dále na východ a přijdeme brzy k jedné vesničce vzdálené asi dvacet polních cest od zámku. Všichni obyvatelé nám spěchají radostně vstříc a vlídně se nás ptají, čím by nám mohli posloužit. **JÁ** však jim pravím: „Nemáte mezi sebou někoho nemocného?“ Přisvědčují a říkají: „Ano, máme jednoho úplně ochrnutého!“

2) Poté pravím **JÁ** : „Přineste ho tedy sem, aby nabyl opět zdraví!“ Praví **jeden**: „Pane, to půjde těžko! je tak ochrnut, že již plné tři roky nemůže opustit lože a lože na němž leží, je těžko přenosné, neboť je upevněno k podlaze. Neráčil bys se odebrat k němu?“ Pravím **JÁ** : „Když je tedy lože těžko přenosné, zabalte nemocného do houně a přineste ho sem!“ Na tento příkaz pospíchají někteří do domu, v němž leží ochrnutý, zabalí ho do houně, přinesou ke Mně na silnici a praví: „Pane, zde je ten ubohý nemocný!“

3) **JÁ** se pak táži nemocného, zda věří, že bych ho mohl uzdravit. **Nemocný** pohlédne na Mne a praví: „Milý příteli, Ty vypadáš na to; zdáš se být pravý Spasitel! Ano, ano, věřím tomu!“

4) Pravím poté **JÁ** : „Nuže - vstaň a chod! Tvá víra ti pomohla; ale napříště se chraň určitých svých hříchů, abys znovu neupadl do této nemoci, která by po druhé byla horší nežli nyní!“

5) A nemocný ihned povstává, zvedne houni a začne chodit. Když tím teprve upozoruje, že je úplně uzdraven, padne přede Mnou na kolena, děkuje a nakonec praví: „Pane, v Tobě je více než lidská síla; pochválena budiž Boží síla v Tobě! Ó, blažené tělo, které tě nosilo a přeblažená prsa, která Tě kojila!“

6) **JÁ** mu však pravím: „A blažení všichni, kdo slyší Má slova, podrží je v srdci a žijí podle nich!“ Praví **nemocný**: „Pane, kde Tě může člověk slyšet mluvit?“

7) Pravím **JÁ** : „Znáš přece velekněze Jonaele ze Sicharu, jenž obětoval na Garizimu! Ten má Mé slovo; jdi a uč se mu od něho!“ Praví uzdravený : „Pane, kdy ho lze zastihnout doma?“ Pravím **JÁ** : „Zde vedle Mě stoj; zeptej se ho sám, on ti to poví!“

8) Tu se **uzdravený** obrátí na Jonaele a praví: „Důstojný veleknězi Jehovův na Garizimu, kdy bych směl vstoupit do tvého domu?“

9) Praví **JONAEEL**: „Až dosud jsi neměl jinou práci než ležet a trpělivě snášet své utrpení; proto tedy doma mnoho nezameškáš. Chod dnešní den s námi a poslouvej; přihodí se ještě leccos a zítra se dovíš vše ostatní!“

10) Praví **uzdravený** : „Budu-li považován za hodna jít s takovou společností, půjdu s vámi s tou největší radostí! Neboť, milý příteli, když člověk musel plné tři roky zkomírat často za nevyslovitelných bolestí na tvrdé posteli a nyní je pojednou uzdraven z této zlé nemoci pouhým Božím zázrakem, tu teprve náležitě pociťuje hodnotu zdraví! A jaká to radost, mohu-li chodit s rovnýma nohama. Proto bych nyní chtěl tak jako David tanče a skákaje kráčet před vámi a s velkým jáсотem chválit velkou dobrotivost Páně!“

11) Praví **JONAEEL** : „Jdi jen a učiň to, aby se před našima očima naplnilo jak je to Pánem napsáno: „A chromý bude skákat jako jelen!“

12) Tu zdravený odhodí houni, ubírá se rychle před společnost, začne skákat a jásat nedávaje se ve své radosti rušit. Přicházejí naproti němu ve vzdálenosti dvou až tří polních cest římské žoldněřky a pochopové i se svými vůdci, rozprášení dvěma jinochy od zámku Jairutova na postranní cestu a ptají se ho, rušíce ho v jeho radosti, co to dělá. On se tím však nedá zmást a praví, zatím co ještě poskakuje, jakoby nedbal otázku velitele: „Když se lidé rozveselí, dobytek zesmutní; neboť lidská radost přináší dobytku smrt! Protož jen jurahel! - jurahel! - Lidé plni radosti, dobytek na pastvě v žalosti! - jurahel, jurahel!“ Uzdravený pokračuje tak dále. To však velitele rozzlobí a zakazuje mu takový povyk.

13) **Uzdravený** však praví: „Co mi zakazuješ mou radost? Ležel jsem tři plná léta ochrnutý v posteli! Kdybys byl přišel ty ke mně a řekl mi: „Vstaň a chod!“ a já bych se po takovém výroku uzdravil, jako jsem se uzdravil nyní, pak bych ctil božsky vysoce tebe i každé slovo z tvých úst; ježto však takový nejsi a tvá moc je proti moci mého nového Pána pouhé nic, poslouchám mocného Pána - a proto jen zase jurahel, jurahel, jurahel!“

14) Velitel mu nyní zcela vážně zakáže toto povykování a hrozí mu trestem; leč v tom okamžiku přicházejí k tomuto veselému dva jinoši a praví mu: „Nedej se rušit ve své radosti!“

15) Když **velitel** spatří známé mu již jinochy, vzkřikne okamžitě na svůj oddíl, který je zcela beze zbraní: „Prchněte! Hleďte, již zase dva sluhové Plutovi!“

16) Když velitel učiní tento povel, dá se celá římská zatýkácká legie na útěk, jaký předtím ještě nikdy nikdo neviděl. Uzdravený však skáče a jása nyní ještě více a křičí za prchajícími: „jurahel, jurahel! Když jsou lidé veselí, dobytek je smutný!" - Poté se uklidňuje, vrací se k Jonae-
lovi a praví jemu: „Příteli, není-li ti při chůzi protivný hovor, mohl bys mi povědět něco o tom, jaké to máš nové slovo od tohoto Pána, Který mi dal zdraví? Neboť mám-li si to slovo učinit zá-
konem, musím je napřed znát!"

17) Praví **JONAEEL**: „Hle, blížíme se opět k vesnici, která je nyní podle nové římské ústavy městysem; tu Pán jistě zase něco podnikne! Ostatně ty beztoho půjdeš s námi do města; v mém domě anebo v domě Irhaely najdeš přibytěk na tak dlouho, jak tě to jen bude těšit. Tam budeš se vším obeznámen! Nemáme již také daleko do města. Vesnice, k níž právě přicházíme, patří vlastně již podle nového římského řádu k městu; ale ježto Římanům znamenitě slouží za pevnost, oddělili ji od Sicharu, obehnali valem a povýšili na městys s vlastním jménem. Tato vesnice není velká; ještě 1000 kroků a máme ji za sebou. Poté se obrátíme doleva a za nece-
lých sedm polních cest budeme u prvních domů Sicharu; proto měj jen ještě trochu strpení a tvé přání bude ti pak již ihned splněno!"

18) Praví **uzdravený** : „U Abrahama, Izáka a Jakoba! Má-li tento městys římskou posádku, pak se nám špatně povede! Neboť římský velitel nás zle přijme, když se teprve před několik málo okamžiky dal před námi na potupný útěk?"

19) Praví **JONAEEL** : „To vše přenecháme Pánu, jenž je nyní s námi. On vše dobře a správně zařídí! Ostatně již vidím kráčet z městyse proti nám oddíl vojnů s bílým praporem; to se mi zdá být dobrou předzvěstí!"

20) Praví **uzdravený** : „Ó ano, jen jestli to není obvyklá válečná lest Římanů. Neboť v něčem takovém se římské a řecké voje vyznají!"

---

67. V Sicharu. - Významné řeči o Mesiáši, satanu a Božím řádu. Pán Hlasatelem nového zákona lásky. Přítomnost Jehovova v jemném vání.

---

1) Praví **JONAEEL** : „Proti moci lidí mohou mít takové úskoky úspěch; ale proti moci Boží žádný takový úskok nic neprospěje. S Boží mocí pořídí jen čistá a pravá láska; vše ostatní jsou plevy proti bouřné moci silného větru! Proto se nic nestarej, neboť s námi je Bůh! Kdo by se tu mohl postavit proti nám?!"

2) Praví **uzdravený** : „Arci, arcí, máš pravdu! Ale s Adamem byl také beze vší pochyby Bůh a přece dovedl satan chytrou lstí lapit Adama! A Michael musel po třídním boji přece jen přenechat Mojžišovo tělo satanovi! Bůh je sice všemohoucí, o tom není pochyb, ale satan je pln nejhorší lsti a ta způsobila již mnohou škodu Božímu národu. Proto opatrnost před tygrem je na tak dlouho nutná dokud žije; teprve je-li jednou mrtev, může se bez opatrnosti a starosti zcela volně dýchat!"

3) Praví **JONAEEL** : „Také ty máš svým způsobem pravdu, ale musíš nyní dobře uvážít, že Pán v dřívější době dopouštěl satanovi, aby tak či onak působil; neboť prvostvořenému duchu (Luciferovi; vyd.) musela být ponechána velká doba k vyzkoušení jeho svobody, neboť byl nejen prvním, nýbrž také největším ze stvořených duchů.

4) Ale tato doba je nyní u konce a knížeti noci budou dány nyní velmi těsné okovy, v nichž se už nikdy nebude moci tak svobodně pohybovat jako až dosud.

5) Proto zavládá-li v nás pravá láska k Bohu, můžeme kráčet na Zemi bezstarostněji, nežli tomu bylo dříve pod tvrdým jhem zákona.

6) Od Adama až po nás vládl zákon moudrosti a bylo třeba mnoho moudrosti a nejsilnější a bezpodmínečné vůle, aby byl tento zákon o sobě splněn.

7) Bůh však viděl, že lidé nemohli nikdy splnit zákon moudrosti a přišel nyní Sám na svět, aby jim dal nový zákon, zákon lásky, který budou moci lehce splnit. Neboť v zákoně moudrosti nechal Jehova mezi lidmi zářit jen Svému Světlu; to Světlo však nebyl On Sám, nýbrž vycházelo jen z Něho mezi lidmi, tak jako také lidé vzešli z Něho, nicméně však Jehovou Samým nejsou. Ale láskou a v lásce přichází Jehova Sám k člověku a ubytovává se duchovně ve vší plnosti pravdy v člověku a tím činí stvořeného člověka ve všem Sobě úplně podobným. A tu pak již není satanovi možné dotknouti se takto vyzbrojeného člověka svou chytrostí; neboť Duch Jeho-

vův v člověku prohlédne vždy satanovu sebeskrytější udržovanou lest a má vždy víc než dost moci, aby zcela rozprášil satanovu malomocnost.

8) Prorok Eliáš označil tento nynější stav lidí, kdy Jehova přichází k lidem bezprostředně v lásce, jemným váním, jež přešlo kolem jeskyně; ve velké bouři a v ohni Jehova však nebyl!

9) To jemné vání je tedy láska lidí k Bohu a k jejich bratřím, v níž je Jehova Sám, zatím co v bouři moudrosti a v plamenném meči zákona On není.

10) A ježto nyní Jehova Sám je u nás, s námi a mezi námi, nemusíme se vůbec již tolik bát úskoků satanových, jak tomu žel bývalo v pravěku a starověku a proto se můžeš nyní již zmužileji a bezstarostněji podívat krvelačnému římskému tygru do jeho potměšilé tváře! Neviděl jsi předtím, která se dala celá legie na nejhanebnější útěk před dvěma jinochy? Nás však doprovází velký počet takových jinochů a máme se tedy bát Římanů, kteří nám přicházejí vstříc s bílým praporem? Říkám ti: ani ve snu ne, neřku-li ve skutečnosti!"

11) Po této řeči vyvaluje **uzdravený** oči a po krátké chvíli praví: „Co pravíš? Že by byl Jehova nyní mezi námi? Myslel jsem, že tento muž, který mně pomohl, je ten očekávaný Mesiáš? Jak to, že u tebe je Jehova a Mesiáš jeden a týž?"

12) Že v Mesiáši bude působit moc Jehovova v mnohem větší hojnosti nežli působila ve všech prorocích dohromady, to mohu velmi dobře pochopit; ale že by byl Mesiáš a Jehova jeden a týž, to bych si netroufal ani pomyslet, neřku-li vyslovit! Mimoto je také psáno, že si nemáme Jehovu představovat pod zcela žádným obrazem; a nyní tento člověk, jenž má pro Mesiáše skutečně všechny vlastnosti, má být Jehova Sám? No, mně je to zcela vhod, když to tobě jako našemu veleknězi nevádí.

13) Že Mesiáš je asi nějaký zvláštní bůh, to jsem si pomyslel hned po svém uzdravení; neboť bohové jsme podle Písma více méně všichni podle toho, jak zachováváme zákon Jehovův. Ale, že by on byl Jehova Sám? No je-li tomu tak, pak to znamená chovat se nyní jinak! Byl jsem jím Samým uzdraven a to znamená, přikročit nyní ke zcela jinému děkovaní!"

14) Nato chce jít ihned ke Mně. Ale Jonael ho zadrží a přemluví ho, aby tak učinil až budou v Sicharu a uzdravený se s tím úplně spokojí.

---

68. V Sicharu. - Římská vojenská deputace. Rozmluva Pána s římským velitelem o pravdě. Lidé a lidské masky. O dokonalosti. O následování Pána.

---

1) Zatím k nám také již dorazila římská vojenská deputace a její vůdce Mi odevzdal žádost vrchního vůdce a velitele této pevnosti, v níž Mne pro všechnu spásu lidstva prosí, abych se nezmiňoval o tom co se tu přihodilo a taktéž společnost přiměl k tomu, aby se stejně zachovala, ježto by mu to uškodilo a přitom však nikomu neprospělo! Spíše bude všem ku prospěchu nežli ke škodě, když si z něho, římského vrchního velitele učiní raději přítele nežli nepřítele! Také Jairut ať mlčí a ať je ujištěn, že příště bude mít ve svém domě pokoj. A dále Mne prosí, abych ho navštívil v jeho sídle, neboť chtěl by si se Mnou pohovořit o velmi tajných a důležitých věcech!

2) **JÁ** jsem na to odpověděl doručiteli listu: „Řekni svému veliteli, že se mu dostane oč prosí. Do jeho sídla však nepůjdu; chce-li se Mnou mluvit o tajných a důležitých věcech, ať Mne očekává u vstupní brány tohoto městyse a já mu oznámím co je to o čem by chtěl se Mnou mluvit."

3) Po těchto slovech odejde vyslanec se svým doprovodem a sdělí svému veliteli vše co ode Mne slyšel a ten se odebere ihned se svými vybranými podveliteli ku bráně městyse, kde Mne očekává.

4) **JAIRUT** se Mne táže, zda lze důvěřovat tomuto pozvání; neboť zná velkou vychytralost tohoto vrchního velitele, jenž je velitelem nejvyšším. Takovýmto způsobem už prý jich mnoho poslal na onen svět!

5) Pravím **JÁ** : „Milý příteli, znám ho též jaký byl a jaký je nyní. Jinoši v něm vzbudili nezahladitelnou úctu, má je za genie a Mě za syna boha Jupitera a rád by se nyní ode Mne dověděl, co na této věci je. Já však již vím, co mu řeknu!"

6) To Jairuta uspokojí a my přicházíme ku bráně, kde nás již očekává tento velitel se svými důstojníky. Ihned předstoupí, vlídně Mě pozdraví a chce se Mě otázat na svou záležitost.

7) **JÁ** ho však předejdu a pravím jemu: „Příteli, Moji sluhové nejsou geniové a Já nejsem nikterak syn tvého Zea! A nyní víš vše, co sis předsevzal se dovědět.“

8) **Velitel** užasne velice nad tím, že jsem mu mohl ihned otevřeně povědět co on si pouze myslel, ale nikomu neřekl.

9) Když se takto chvíli podivuje, táže se Mě ještě jednou řka: „Nejsi-li tím, pak mi tedy řekni, kdo a co vlastně jsi ty a tvoji sluhové! Neboť na všechen způsob jste více než obyčejní všední lidé a bylo by mi milé, kdybych vám mohl prokázat náležitou poctu.“

10) Pravím **JÁ** : „Každý člověk, jenž se poctivě a čestně táže, je také hoden stejné odpovědi. Ty ses Mne nyní poctivě a čestně tázal, proto také obdržíš stejnou odpověď a tak tedy poslyš: Já jsem předně to a Ten, Jenž nyní před tebou stojí, totiž člověk! Jsou sice na Zemi mnozí, kteří vypadají jako Já; ale proto přece to nejsou lidé, nýbrž jen lidské masky. Čím je však pravý člověk dokonalejší, tím více moci a síly spočívá v jeho poznání a účinném chtění!“

11) Praví **velitel**: „Může se každý člověk stát tak dokonalý jako ty?“

12) Pravím **JÁ** : „Ó ano, činí-li ke svému zdokonalení to, čemu učím!“

13) Táže se **velitel**: „Sděl tedy svou nauku a já budu podle ní jednat a žít !“

14) Pravím **JÁ** : „Nauku bych ti sice mohl dát; leč málo by ti prospěla, protože bys podle ní nežil. Neboť dokud jsi tím, k čemu tě zde ustanovil Řím, nemůže ti Má nauka prospět - leč bys vše opustil a následoval Mne; jinak by ti nebylo možné žít podle Mé nauky!“

15) Praví **velitel**: „To by šlo asi velmi těžko! Ale přesto bys mi mohl sdělit aspoň některé hlavní zásady své nauky!? Neboť již leckteré znalosti v různých věcech mám a jsem v nich zkušený; proč by se mi nemělo dostat nějaké poznání také o tvé nauce? Snad ji budu moci přece nějak uplatnit?“

16) Pravím **JÁ** : „Příteli, spočívá-li však Má nauka v tom, aby Mne někdo následoval, neboť jinak nemůže vejít do Království Mé dokonalosti, jak ji potom u sebe uplatníš?!“

17) Praví **velitel**: „To zní sice velmi podivně; ale něco na tom jistě bude! Nech mě tedy o tom trochu přemýšlet!“

18) **Velitel** chvíli přemýšlí a poté praví: „Máš na mysli následování osobní anebo vlastně jen mravní?“

19) Pravím **JÁ** „Následování osobní, kde je možné ve stálém spojení s následováním mravním, je ovšem o mnoho lepší; není-li však osobní následování možné pro úřední postavení, které také musí být, pak také stačí svědomité následování mravní. Avšak svědomí musí mít Mne v lásce ke Mně a ke všem lidem a z toho nejčistší pravdu jako základ základu, jinak by pouhé mravní následování bylo duchovně mrtvé. -Rozumíš tomu?“

20) Praví **velitel**: „To je nejasné! Je-li tedy tomu tak, co si pak počnu se všemi svými krásnými bohy? Moji předkové v ně věřili; je správné zůstat věren víře těchto mých předků, anebo mám začít věřit v Boha Židů ?“

---

69. V Sicharu. - Nicotnost bohů. Hodnota o podstatu pravdy a cesta k: ní. Vlastní gordický uzel. Tajemství lásky. Hlava a srdce. Klíč a sídlo pravdy.

---

1) Pravím **JÁ** : „Milý příteli, na všech tvých předcích nezáleží a ještě méně na bozích, které uctívali; neboť tvoji předkové jsou dávno již mrtví a jejich bohové nikdy neexistovali leda jen ve fantasii básnických založených lidí. Za jejich jmény a obrazy se neskrývala nikdy reálná skutečnost. Zanecháš-li tedy prázdnou víru ve své bohy, pak na tom věru nic nezáleží; neboť oni posílí tvou duši právě tak málo, jako namalovaná jídla nasytí tvé tělo! Na tom všem, jak řečeno, vůbec nic nezáleží; vše však záleží na té jediné čisté pravdě a na životě v ní, z ní a skrze ni!“

2) Neboť žiješ-li ve lži, pak tvůj život o sobě není nic jiného nežli lež a nemůže věčně dospět ke skutečnosti; je-li však tvůj život z pravdy vycházející sám v sobě pravda, pak je také vše, cokoli ze sebe čerpá, opravdovost a skutečnost! Ze lži však nemůže nikdo vidět nebo poznat pravdu, neboť lži je všechno lež. Jen kdo se znovuzrodí z ducha pravdy a sám o sobě se stane pravdou, ano úplnou pravdou, tomu se stane dokonce i lež pravdou!

3) Neboť kdo dovede poznat lež jako lež, ten je ve všem sám pravdou, protože ihned poznává lež jako takovou a to je také pravda! Chápeš to ?“

4) Praví **velitel**: „Příteli, mluvíš správně a je v tobě hluboká moudrost! Ale ta velká nádherná pravda kde je a co je? Jsou věci pravdivé tak jak je vidíme anebo je snad oko černocho

vidí jinak nežli my? Jednomu chutná nějaký plod sladce a příjemně, druhému týž plod hořce a odporně! Různé kmeny lidí mluví různými jazyky; který z nich je pravdivý a dobrý? Se zvláštním zřetelem ke každému jednotlivci o sobě, může být mnohé pravda; ale nějaká všeobecná, všeobsahující pravda nemůže podle mého názoru nikdy být - a je-li, pak mi ukaž, kde a co je a v čem zálež!!"

5) Pravím **JÁ** : „Příteli, hle, v tom spočívá ten starý, tobě známý gordický uzel, který nedovedl nikdo rozvázat až na tobě známého macedonského hrdinu!

6) Co vidíš a vnímáš prostředky těla, je stejné s tělem a jeho prostředky; je to jako toto tělo nestálé a pomíjející. Co však je nestálé a pomíjející, jak by ti to mohlo poskytnout látku pro pravdu věčně stále trvalou a nepomíjející?

7) Jen jedno je v člověku a toto velké a svaté Jedno je láska, která je pravý oheň z Boha a přebývá v srdci; a nikde nežli jedině V této lásce je pravda, protože láska sama je prazákladem vší pravdy v Bohu a z Boha v každém člověku.

8) Chceš-li vidět a poznat věci jakož i sebe sama v plné pravdě, musíš je také vidět a poznat z tohoto jedině pravého prazákladu svého bytí; vše ostatní je klam a hlava každého člověka a co je v hlavě patří do oblasti toho tobě známého gordického uzlu, který nikdo nemůže rozuzlit svým rozumem.

9) Jen násilným řezem může člověk s duchem lásky ve vlastním srdci roztít tento uzel a pak v srdci začít myslet, vidět a poznávat a teprve na této nové dráze dospěje pak k pravdě svého, jakož i každého jiného bytí a života!

10) Tvá hlava ti může stvořit nespočetné bohy; ale čím jsou? Pravím tobě, nic než marnivé neživotné výtvořiny zplozené v mozku jeho vratkým mechanismem; jen v srdci však najdeš jednoho Boha a to je ten pravý, protože láska, v níž jsi našel toho jednoho jedině pravého Boha je sama pravdou.

11) Pravdu lze tedy hledat a nalézat jedině v pravdě; hlava však učinila dost, když ti dodala k pravdě klíč. Klíčem k pravdě může však být vše, co tě táhne a nabádá k lásce; následuj proto takové puzení a nabádání a vejdi do lásky svého srdce a najdeš pravdu, která tě od každého klamu osvobodí!"

---

70. V Sicharu. - Příklad o podstatě hlavy a srdce. „Obcuj s hříšníkem nikoli jako soudce, nýbrž jako milující bratr, tak najdeš pravdu a spásu" Hněv je soud. Kde chybí láska, tam není pravda. Všeobecná pravda nekonečnosti. Pokyny o individuálním (osobitém) bytí na onom světě. „Kdo jsi?“ „Následuj Mě."

---

1) (**Pán:**) „Příklad ti vysvětlí tu věc ještě lépe.

2) Hleď, mezi svými podřízenými máš některé, kteří se prohřešili proti tvým nařízením a mají za to být potrestáni! Konáš s nimi předepsaná vyšetřování a rád bys z nich dostal všelikými úskočnými otázkami jejich vlastní doznání; leč oni ti lžou ze své hlavy právě tak úskočně, jak úskočně a chytře se jich ty ze své hlavy vyptáváš. Tímto způsobem se střídá lež se lží a nedo jdeš s nimi k žádnému jinému cíli, než že je nakonec musíš odsoudit k trestu bez jejich doznání, pouze podle výpovědi často nepřátelsky smýšlejících svědků, v nichž též pravdy není a přitom můžeš vždy předpokládat, že se z deseti sotva nad jedním vynese spravedlivý rozsudek a že se nevinnému dostane stejného údělu jako viníkovi!

3) Ale postav se jednou naproti svým ubohým bratřím, kteří se na tobě prohřešili, ne jako soudce, nýbrž jako člověk plný lásky a vzbud' v jejich srdcích opětovanou lásku a tito hříšníci se ti s lítostí a s mnohými slzami věrně a pravdivě přiznají, jak, kdy a čím se proti tobě prohřešili! Pak ale ať také odpadne trest! Neboť jakýkoliv trest sám není pravda nýbrž opak, protože nepřichází z lásky nýbrž z hněvu zákona a zákonodárce. Hněv sám je však soud a v soudu není láska! Kde však chybí láska, tam také není pravda.

4) Drž se tudíž čisté lásky a jednej v její pravdě a síle a najdeš pak také všude pravdu a zcela zřejmě poznáš, že je zajisté jedna všeobecná pravda, která prostupuje nejen tuto Zemi, nýbrž celou nekonečnost!

5) Kdybys takto mezi lidmi jednal, pak bys Mě mravně zcela platně následoval a takovým následováním bys si vybojoval život věčný. Zůstaneš-li však jakým nyní jsi, pak ti za hrobem nezůstane nic než noc a prázdné lživé bytí, jež je smrtí ducha lásky a pravdy!

6) Neboť hle, jen velmi krátce trvá tento pozemský život; pak přichází nekonečná věčnost! jak padneš, tak také zůstaneš ležet, nestala-li se v tobě živou čistá pravda!

7) Nyní víš vše co ti zatím třeba vědět. Chceš-li však vědět více, zajdi si příležitostně k veleknězi Jonaelovi do Sicharu; ten ti sdělí vše, čemu se u Mne naučil, co viděl a zažil! jednej podle toho, tak se staneš blaženým!"

8) Praví **velitel** cele proniknut pravdou Mé řeči: „Příteli, z tvé řeči jsem nyní poznal, že jsi nejmoudřejší z moudrých této Země a proto také učiním vše, co jsi mi poradil; jen bych se však ještě rád od tebe samého dověděl, kdo vlastně jsi! Neboť nehledíc k tomu, že mně byla tvými tě doprovázejícími jinochy způsobena úplná nejhanebnější porážka, kterou si nedovedu vysvětlit jinak, nežli že nutně předpokládám, že tito jinoši jsou bohové anebo geniové z nebes a proto byli s to zázračným způsobem mě zahnat na útěk, poznávám nyní nicméně pouze z tvé převeliké moudrosti, že jsi jistě zřejmě více nežli jen zcela prostý člověk. jistě jsi již mnohým svým učedníkům řekl a ukázal kdo jsi a také vidíš, že mně samému jde zcela vážně o to, abych se stal aspoň v duchu tvým učedníkem! Řekni tedy také mně, co mám o tobě samém soudit! Kdo, co a odkud vlastně jsi?"

9) Pravím **JÁ** : „Předně jsem ti to vlastně již řekl a to tak, že jsi to mohl snadno pochopit, kdybys o tom řádně přemýšlel a za druhé jsem tě právě kvůli tomu odkázal na Jonaele. Až k němu přijdeš, dovíš se pak již vše, čeho se ti nyní ještě nedostává. Nyní nás však již déle nezdržuj, neboť den se chýlí ke konci a musím ještě dnes leccos vykonat!"

10) Praví **velitel**: „Dovol mi tedy, abych tě doprovodil až k městu!"

11) Pravím **JÁ** : „Cesta je volná, chceš-li Mne doprovodit v dobrém úmyslu, učiň tak! Skrýváš-li však v sobě ještě nějaký důvod pekelný, pak zůstaň doma, neboť takový doprovod by ti nepřinesl nikterak požehnání! Mou moc jsi už zakusil!"

12) Praví **velitel**: „To budiž daleko ode mě, ačkoliv bych k tomu měl důvod v těchto kritických dobách, kdy se stále víc a více blíží ona mytická doba, v níž Židé očekávají od svého Boha mocného Osvoboditele od panství římského a tu a tam se mezi nimi šušká, že takový Osvoboditel je již na Zemi! Mohl bych si tedy zajisté velmi snadno myslet - ano, také jsem si to již potají myslel - že právě ty jsi ten Osvoboditel. Ale ať je tomu jakkoliv - poznávám tě jako nejmoudřejšího z moudrých a proto tě jako opravdového přítele lidí miluji; a proto mě takové mé myšlenky nesmí také vůbec nikdy bránit následovat tě pro pravdu osobně nyní až do Sicharu a duchovně po celý svůj život, ačkoliv dobře vím, že si tím jako Říman vítězný oblouk nepostavím! Nyní jsem se ti zcela odhalil a proto se tě ptám ještě jednou, zda tě smím doprovodit. Řekneš-li ano, doprovodím tě, řekneš-li však ne, zůstanu zde!"

13) Pravím **JÁ** : „Nuže, doprovod Mě tedy se všemi, kdož jsou ti zde po boku, abys měl při sobě platné svědky!"

---

71. V Sicharu. - Pán uzdravuje ženu velitelovu. Důležité pokyny pro život, má-li se přijít k úplné pravdě a skutkové moci. Pán svědčí o Otci. Kriterium nauky.

---

1) Po této odpovědi Se ptám velitele, zda nejsou v tomto místě nemocní. A **velitel** praví: „Příteli, vyznáš-li se snad také v léčení, uzdrav mou ženu! Trpí již celý rok nějakou tajnou nemocí, kterou žádný lékař nerozpozná. Snad by bylo možné tvé hluboké moudrosti rozpoznat tuto nemoc a ženě od ní .pomoci!?"

2) Pravím **JÁ** : „Pravím tobě: Tvá žena je zdravá! Pošli pro ni!"

3) **Velitel** pošle ihned sluhu a tomuto přichází žena velitelova již na prahu naproti zcela veselá a zdravá a odebere se s ním ihned k veliteli. Ten se tomu nesmírně podivuje a praví Mně: „Příteli! Ty jsi Bůh!"

4) Pravím **JÁ** : „Vy lidé jste všichni stejní! Nevidíte-li zázraky, nevěříte. Ale nyní jste nicméně blažení, věříte-li aspoň ještě pro zázraky; kdyby však někdo snad neuvěřil pro zázraky které konám; propadl smrti.

5) Avšak budoucně se stanou blaženými jen ti lidé, kteří uvěří bez zázraků pouze pravdě Mého Slova a budou žít podle ní! Ti pak teprve najdou ten pravý živý zázrak, který je věčný život a ten jim pak již nebude moci nikdo vzít.

6) Máš nyní radost, že jsem uzdravil tvou ženu pouze vůlí Mého srdce a ustavičně se tážeš: „Jak je to. možné?" Já však pravím tobě: Kdyby člověk žil podle vnitřní čisté pravdy a přišel

pak sám do takové pravdy a neměl již ve své pravdě pochybnosti, pak by mohl říci k jedné z hor tuto krajinu obklopujících: „Zvedni se a padni do moře!“ - a hora by se zvedla a spadla by do moře!

7) Protože však v tobě, jakož i ve velmi mnohých z vás taková pravda není, pak nejen že nejste s to takové skutky vykonat, nýbrž musíte se tomu ještě o překot divit, když já, jenž mám takovou pravdu ve vsí hojnosti v Sobě, konám před vašima očima skutky, které mohou být konány jedině mocí nejnuitnější živoucí pravdy!

8) Teprve v takové pravdě se stává víra, která je v člověku pravou rukou ducha, živou a účinnou; a rámě ducha sahá daleko a koná věci veliké!

9) Posílíte-li v sobě dostatečně rámě svého ducha, pak vykonáte co jsem nyní Já vykonal před vámi a vedle toho zcela jasně poznáte, že něco takového je mnohem snáze možné, nežli tělesnými rukama zvednout se země kámen a hodit jej několik kroků před sebe!

10) Proto žijte podle této Mé nauky! Buďte uskutečňovateli a ne pouze marnivými posluchači a obdivovateli Mých slov, učení a skutků, pak také v sobě samých obdržíte, co nyní tolik obdivujete u Mě!

11) Já však vám to neoznamuji ze Sebe Samého, nýbrž z Toho, Který Mě tomu učil před světem. A On to je, o Němž říkáte, že je vaším Otcem - Kterého však neznáte a Kterého jste ještě nikdy nepoznali! Ten však, o Němž říkáte že je vaším Otcem, je Týž, od Něhož jsou všechny věci jako: andělé, Slunce, Měsíc a Hvězdy i tato Země se vším, co je v ní a na ní!

12) Jako však tento Otec učil před veškerým světem Mě, tak také učím nyní Já vás, aby Se Otec, Který nyní žije ve Mně, ubytoval také u vás a mohl ve vás tak jako ve Mně uplatňovat pravěčnou čistou pravdu z věčného Prazákladu, Který sluje a je Láska v Bohu, která je pak opět vlastní podstatou Boha Samého!

13) Nedávejte se tedy tak velice strhovat zázraky, které konám před vašima očima, abyste nepřišli do mrtvé souzené víry, která není nic platná, nýbrž žijte a jednejte podle toho, čemu Já vás nyní učím, tak obdržíte v sobě samých to, čemu se nyní nadmíru obdivujete u Mě; neboť všichni jste povoláni, abyste byli rovněž tak dokonalí jako je dokonalý Sám Otec v nebi! Nyní víte vše; číňte podle toho a poznáte v sobě, zda jsem vám řekl pravdu či ne! Zkoušejte tedy skutkem Mou nauku ale se vsí horlivostí, vzdálení veškeré vlažnosti a teprve tím se dovíte, zda je tato nauka od člověka anebo od Boha!"

14) Po tomto důležitém poučení praví **velitel**: „Nyní začíná ve mně svítat! Ve všem tom spočívá sice nezměrně hluboká moudrost, kterou nám zcela obyčejným lidem těžko lze v prvním okamžiku pochopit; ale na tom zrovna příliš mnoho nezáleží. Neboť může-li člověk dospět teprve jednáním podle ní k pravému poznání, pak zanechám nyní všeho dalšího hloubání a až budu Jonaelem zasvěcen do celé nauky, přikročím ihned úplně a zcela vážně k činu. A při tomto předsevzetí zůstane!"

15) Pravím **JÁ** : „Dobře tak, příteli; dospěješ-li takovým způsobem ke světlu, nech potom toto své světlo svítit také svým bratřím a tím si připravíš odplatu v nebi! - Nyní ale pojďme do Sicharu, neboť také tam mám ještě něco vykonat. A tak půjdeme dále!"

---

72. Cesta do Sicharu. Významné předpovědi o budoucnosti. O konci světa a o všeobecném soudu. O velkém soužení. Zaslíbení andělů s pozouny před znovupříchodem Krista. Země rájem. Satanova poslední zkouška. O utrpení a zmrtvýchvstání Páně.

---

1) Nyní je nastoupena cesta a velitel se svou uzdravenou ženou a dvěma ze svých předních podvelitelů Mne doprovázejí. Velitel a jeho žena si vezmou Jonaele mezi sebe, rozmlouvají s ním a vyptávají se ho na různé věci ze židovského náboženství a co se v něm vztahuje na Mě; a: Ochrnutý, v prvé vesničce uzdravený. se co nejpozorněji účastní tohoto rozhovoru. Já však kráčím mezi sedmi dcerami Jonaelovými a jeho ženou. Ženy se Mě také na leccos dotazují, co asi zkrátka přijde na svět, na Jerusalema a Řím. A Já jim dávám vlídné odpovědi a naznačuji, jak vbrzku bude souzen tajný kníže světa a brzy poté všichni jeho přívrženci. Zároveň jim také oznamuji konec světa a všeobecný soud podobný soudu za doby Noemovy a ony se Mne naplněny hlubokým úžasem tážou, kdy a jak se něco takového stane.

2) **JÁ** však jim pravím: „Milé dcery! Jako tomu bylo za času Noemova, tak tomu bude také potom; lásky bude ubývat až úplně vychladne, víra v čistou životní nauku a poznání Boha zje-

vené lidem z nebes, přemění se v nejtemnější mrtvou pověru plnou lži a klamu a držitelé moci budou používat lidi opět jako zvířata a budou je dávat zcela chladnokrevně a nejdříve nespověditě popravovat, nebudou-li se chtít beze vší odmluvy podrobit vůli lesknoucí se moci! Mocní budou všelikým útlakem soužití chudé a každého svobodnějšího ducha budou všemi prostředky pronásledovat a potlačovat a tím přijde mezi lidi soužení, jakého na Zemi ještě nikdy nebylo! Ale potom budou ty dny ukráceny kvůli mnohým vyvoleným, kteří budou mezi chudými; neboť kdyby se tak nestalo, mohli by zahynout dokonce i vyvolení!

3) Od nynějška do té doby uplyne tisíc a ještě necelých tisíc let! Potom však pošlu mezi ty chudé lidi tytéž anděly, jak je zde nyní vidíte, s velkými pozouny! Ti budou probouzet v duchu umrtvělé lidi Země takřka z hrobů jejich noci; a jako ohnivý sloup valící se od jednoho konce světa ke druhému, vrhnou se tyto mnohé miliony probuzených na všechny mocnosti světa a nikdo jim nebude již moci klásti odpor!

4) Od toho času se pak Země stane opět rájem a **JÁ** povedu Svě děti bez ustání po pravé cestě.

5) Ale po uplynutí dalšího tisíce let bude kníže noci jen na velmi krátkou dobu sedmi let a několika měsíců a dní kvůli němu samému propuštěn na svobodu buď k úplnému pádu anebo k možnému návratu.

6) V prvním případě bude Země ve své nejnižší části přeměněna ve věčný žalář, ale vnější Země zůstane rájem. V druhém případě byla by však Země přeměněna v nebe a smrt těla a duše by zmizela navěky! Zda a jak se to stane? To nesmí předem vědět ani první anděl nebes; to ví jedině Otec! Co však jsem vám nyní zjevil, neříkejte zatím nikomu, až když po dvou pozemských letech uslyšíte, že jsem byl se Země povýšen"

7) Tu se však dcery tázaly, v čem bude takové povýšení spočívat.

8) **JÁ** však jim pravím: „Až o tom uslyšíte, zesmutní vaše srdce velice! Ale tehdy se utěšte tím, že za tři dny poté budu opět ve vašem středu a Sám vám přinesu velké potvrzení Nového - Zákona a klíče k Mému věčnému Království! Hledte však, abych vás pak zastihl tak čisté, jako jste nyní, jinak se nebudete moci stát Mými nevěstami navěky!" Poté Mně dcery i s matkou slibují, že budou co nejpřesněji dbáti všeho, co jsem jim přikázal a poradil.

---

73. V Sicharu. - Pán se Svými u Irhaely. Jan, ten uzdravený a Jonael. Jejich dobré porozumění pochváleno a požehnáno Pánem. Pán a Jairut.

---

1) Zatím dorazíme do města a to přímo k domu Irhaely a nyní také lékaře Jorama. Jairut a velitel se svou ženou a oba podvelitelé se nemohou dost vynadivit nad jeho novou krásou a též ten **uzdravený ochrnutý** se nadmíru podivuje a nakonec docela hlasitě praví: „Něco takového je možné jedině Bohu Samému! Jako chlapec jsem v rozpustilosti chytával ještěrky ve většinou rozpadlých zdech tohoto zámku či domu, který dal postavit Jakob svému synu Josefovi; a nyní zde stojí tak dokonale, že jej Jakob jistě dokonaleji nepostavil! Ó, to přes noc žádná lidská moc nedokáže! Nyní již vím, jak jsem na tom a také vím co učiním! Jmenuji se Jan; zapamatujte si to jméno!"

2) (Je to týž Jan, kterému později Moji apoštolové hrozili, když jsem je byl v druhém roce vyslal učiti lid, protože bez Mého výslovného příkazu uzdravoval ve jménu Mém lidi a vymítal zlé duchy. (Marek 9, 38-40; vyd.)

3) Praví **JONAEL**: „Příteli, tvá vůle, tvůj úmysl a tvá slova jsou dobrá; ale chybí ti ještě jedno a to je čisté poznání Boží vůle! Proto přijď v příštích dnech ke mně anebo zůstaň nyní hned zde a já tě seznámím s vůlí Pána Boha podrobněji! Pak teprve budeš moci začít v náležitém pořádku uskutečňovat co zamýšlíš dobrého."

4) Praví **uzdravený**: „Pán Bůh tě k tomu osvět! Učiním jak mi poradíš, neboť vidím že jsi pravý přítel tohoto velkého Proroka a proto také asi máš od Něho pravé světlo. Tento Prorok je však nade všemi a já myslím, že je to právě On, o němž David pěl a prorokoval takto:

5) „Země jest Páně a vše co ji naplňuje, půda zemská a co přebývá na ní; neboť On na mořích ji založil a na vodách ji upevnil. Kdo vystoupí na horu Páně a kdo stane u svatého místa Jeho? Ten kdo má ruce bez viny a čistého je srdce, neodevzdal duši svou nepravdě a falešně nepřisahal, ten obdrží požehnání od Pána a spravedlnost od Boha, Spasitele svého. Toť pokolení které po NĚm se ptá, tvář Tvou hledá, Ó Bože Jakobův!

6) Rozšiřte brány a zvyšte dveře světa, aby vejít mohl Král slávy! Kdo je ten Král slávy? Je to Pán silný a mocný, Pán mocný v boji. Rozšiřte brány a zvyšte dveře světa, aby vejít mohl Král slávy! Kdo je ten Král slávy? Je to Pán zástupů (Cebaot); On je Král slávy! " (Žalm 24; vyd.)

7) A já Jan, kterého uzdravil, veřejně zde dosvědčuji, že je to zosobněný týž Král slávy, o Němž David takto pěl a prorokova! Jemu tedy budiž všechna sláva navěky!"

8) Praví **JONAEEL** : „Příteli, ty jsi nyní již na správné cestě! Ale mezi námi řečeno, není tu ještě čas, abychom takto mluvili. Avšak až On, jak to Sám určil, odtud odejde, snad do Galileje, pak teprve začneme poučovat o Něm lid a až potom přijde vbrzku opět k nám, ať najde ke Svému vjezdu brány náležitě široké a dveře světa náležitě vysoké, t.j. ať jsou naše srdce k Jeho přijetí co možno široce otevřena a naše láska k Němu nad Hvězdy povýšena; neboť naše srdce jsou branou, která se má rozšířit a čistá láska k Němu jsou dveře, které se mají navěky zvyšit!"

9) Tu vstoupím mezi oba **JÁ** kladu ruce na jejich ramena a pravím: „Tak je to správné, Moji milí přátelé! Kdekoliv budete takto ve jménu Mém shromáždění, tam budu i já, když ne již viditelně, nicméně však všemocně vás posiluje, mezi vámi! - Nyní však slyším hluk v ulicích města; proto se chovejte všichni klidně! Uvidíme, jakým duchem jsou mysle zaujaty a vedeny!"

10) **JAIRUT** přistoupí ihned ke Mně a praví: „Pane, to je zlý hluk a nevěští nic dobrého! Chceš-li, dám rozkaz dvěma legiím a bude ihned zjednan klid!"

11) Pravím **JÁ** : „Nevšímej si toho! Bylo-li by třeba, mám zde již po ruce náležitou stráž; jen ty sám se můžeš v domě trochu skrýt, aby tě nikdo neviděl a nepoznal. Neboť v tomto městě nepřebývá nyní mezi světskými lidmi žádný dobrý duch a mohli by ti později způsobit na tvém majetku velkou škodu!"

12) Praví **JAIRUT** : „Vždyť mám ještě ony dva jinochy; ti již můj majetek ochrání!"

13) Pravím **JÁ** : „I když tak, upust' však nyní od toho; neboť kdybych potřeboval lidskou pomoc, vyžádal bych si ji od velitele, který je tu také! Ale já takovou pomoc nepotřebuji; proto buď klidný a nech to tak být!" S tím se Jairut spokojí a ubírá se do domu Irhaely.

---

74. V Sicharu. - Drzí němí a jejich lživí druhové v hrozivém postoji. Joramova vážnost o horlivost učedníků vůči lhářům. Kárání Páně a pokyny o chování se vůči zlovolnosti lidí. „Nesplácejte zlo zlem!" Podobenství o Pánu a služebníkovi. Příklad o zlu, neústupnosti a odvetě.

---

1) Ihned poté přichází k nám dosti velký zástup opatřený klacky a v jeho středu deset němých, které prvého večera oněmil lékař pro jejich hanobení; a zástup s hrozbami žádá, aby byl těmto němým jazyk opět uvolněn!"

2) Lékař **JORAM** ihned však předstoupí a pevným mužným hlasem praví: „Ó, vy děti zla! Toto je nový způsob přicházet k Bohu a prosit Ho o milost?"

3) Tu **zástup** poněkud ustoupí a křičí: „Kdo je zde Bůh a kde je?! Máš snad nakonec sebe za Boha anebo toho kouzelníka z Galileje, ty ramenatý rouhači?!"

4) Praví **JORAM** ještě prudčeji: „Kdo je vaším kouzelníkem z Galileje, bídní padouši?!" A **zástup** křičí: „Tesař z Nazaretu, jménem Ježíš, kterého, jakož i nyní zde přítomnou jeho matku a jeho též přítomné bratry a sestry velmi dobře známe! Znali jsme též jeho otce, jenž prý před rokem zemřel a jak jsme slyšeli ze žalu, protože ho žena a děti nechtěly poslouchat a všestranně ho podváděly!"

5) Tu se **JORAM** nad takovým hanobením hněvem rozvzteklí. Předstoupí ihned náhle přede Mne, též **JAKOB** a **JAN** přistoupí a s Joramem praví: „Pane, Pane, Pane! Sešli nyní rychle oheň z nebe na ty chlapy, ať je stráví! To je do nebe volající, jaké drzé lži -si dovolují vyslovovat před námi!"

6) Pravím **JÁ** : „Ej, vy děti hromu! Nechte je lhát; copak je nějaký oheň, který by více pálił nežli oheň lži?! Učiňte jim zato spíše něco dobrého a prchnou odtud se žhavým uhlím na hlavách! - Zapamatujte si! Nikdy nesplácejte špatné špatným a zlé zlým!" Poté se tito tři vzpamatují a Joram se táže, co má nyní učinit těmto provinilcům?!

7) Pravím **JÁ** : „Učiň jim ve jménu Mém oč žádají a přikaz jim pak, aby odešli!" A **JORAM** praví poté k zástupu: „Ve jménu Páně! Ať nyní mluví každý, kdo je mezi vámi němý, jde pak svou cestou domů a vzdá Bohu čest!"

8) Na tato Joramova slova se všem němým rozvázal jazyk; ale Bohu čest nevzdali až na jednoho, který ty ostatní aspoň napomenul. Když však na to řekli: „Blázne, cožpak nás Jehova

oněmil? Nějaký znalec kouzel nám způsobil toto zlo a proto vzdávati snad čest pohanskému bohu kouzel?! Kdybychom to učinili, co bychom pak mohli očekávat od všemohoucího pravého Boha Abrahama, Izákova a Jakobova?!" Tu ten jeden poněkud lepší odešel odtud s ostatními devíti, neodváživ se vzdát Mi náležitou úctu.

9) **JORAM** a všichni Moji se zlobili a Šimon **PETR** rovněž pln zlosti přistoupil ke Mně a pravil: „Pane, je to dobře tak, jak je to Tobě vhod; ale kdybych já měl jen jiskru Tvé duchovní síly a moci, věděl bych co udělat těmto hloupým a zlým rouhačům Tvého mě tak přesvatého jména!"

10) Pravím **JÁ** : „Šimone, cožpak jsi už zapomněl Mou nauku, kterou jsem dal na hoře? Co dobrého můžeš způsobil tím, když splácíš zlo zlem?! Vaříš-li nějaký o sobě nechutný pokrm, jedal bys moudře kdybys proto, že vařený pokrm je o sobě nechutný, místo abys jej učinil chutným dobrou solí, mlékem a medem, týž pokrm polil žlučí a šťávou z aloe? Přidáš-li k jídlu již beztak dobrému ještě něco lepšího, nebude tě proto jistě nikdo vinit z pošetilosti; ale chceš-li chtít špatné jídlo ještě horšími přísadami učinit horším nežli již beztoho v základě je, řekni, kde je tu jen trochu rozumný člověk, který by ti ihned neřekl: „Hleď, co tu ten pošetilec dělá?!"

11) Hle, tím více to platí o lidech! Splatíš-li jejich zlo ještě větším zlem, ptej se sám sebe, zda se tím jejich zlo zmenší! Splatíš-li však tobě učiněné zlo dobrem, zmírníš v tvém bratru zlo a nakonec z něho vychováš dobrého bratra!

12) Má-li pán služebníka, kterému mnoho svěří, služebník však znaje dobrotu svého pána se na něm prohřeší a zaslouží tedy pokárání a zavolá-li pán služebníka a vytkne mu jeho nevěrnost, služebník se však proto rozzlobí a hanebně svému pánu odmlouvá, stane se tím pán k svému služebníku lepší a mírnější? Nikoli, pravím; tu se teprve pán na nevěrného služebníka rozhněvá, dá ho spoutat a uvrhnout do žaláře!

13) Jestliže však služebník, ježto vidí, že mu pán chce učinit něco zlého, padne před ním na kolena a kajícně dozná svůj přestupek a pln mírnosti a lásky ho poprosí za prominutí jeho viny, učiní poté pán služebníku to co předtím? Nikoli, pravím! Kajícnou dobromyslností služebníka se stane pán sám dobromyslným a povolným a služebníku nejen vše odpustí, nýbrž učiní mu ještě nadto dobro.

14) Proto nesplácejte nikdy zlo zlem, chcete-li se stát všichni dobrými! Budete-li však soudit a trestat ty, kteří se proti vám prohřešili, budete nakonec všichni zlí a v nikom již nebude opravdová láska ani cokoliv dobrého!

15) Mocný si osobuje právo trestat ty, kteří se prohřeší proti jeho zákonům; hříšníci však naproti tomu vzplanou pomstou a budou hledět mocného zahubit. Táže se: Co dobrého z toho nakonec vzejde?!

16) Proto nesudte a neztracujte nikoho, abyste sami nebyli souzeni a zatraceni! Pochopili jste všichni tuto nejdůležitější nauku, bez níž se nemůže ve vás nikdy rozhostit Mé Království?!"

---

75. V Sicharu. - Stinná stránka dobroty. Příklad o oboře. Vykoupeni od zla. Nová cesta ke svobodě děti Božích. O zacházení se zločinci. Podobenství o lvu. Misijní a apoštolské evangelium.

---

1) Praví Šimon **PETR**: „Ano, Pane, celkem jsme to dobře pochopili; leč tato věc má nicméně svou stinnou stránku, která spočívá podle mého mínění v tom, že zrušíme-li podle Tvého učení zcela tresty za zločiny, rozmnoží se zakrátko zločinci jako tráva na zemi a písek v moři. Kdekoli je dán nějaký zákon, musí být sankcionován s přiměřeným trestem, jinak to vůbec žádný zákon není. - Či může trvat nějaký zákon také bez sankce (trestního opatření)?"

2) Pravím **JÁ** „Můj milý, ty zde soudíš jako slepý o barvách! jdi a podívej se do zvěřinců velmožů; uvidíš tam všeliká divoká zvířata jako: tygry, lvy, pardály, hyeny, vlky a medvědy. Kdyby tyto šelmy nebyly v silných ohradách, kdo by byl v jejich blízkosti jist tělesným životem?! Jaká by však byla pošetilost chovat v ohradách také něžné ovečky a holubice!

3) Peklo ovšem potřebuje ty nejpřísnější zákony opatřené nejvyšší trapnou sankcí; avšak Mé Království, které. je nebe, nepotřebuje ani zákon a ještě méně nějaké sankce.

4) Já jsem nepřišel vychovávat vás sankcionovanou přísností zákonů pro peklo, nýbrž láskou, mírností a pravdou jen pro nebe. Jestliže vás nyní Svou novou naukou z nebe osvobo-

zuji od zákona a ukazují vám novou cestu srdcem k pravému věčnému nejsvobodnějšímu životu, proč potom chcete stále žít souzeni a odsuzování pod zákonem a nepovázíte, že je lépe ve svobodné lásce tělesně tisíckrát zemřít nežli jeden den kráčet ve smrti zákona?!

5) Rozumí se samo sebou, že zloději, lupiči a vrahové se musí pochytat a pozavírat, neboť jsou jako divoké dravé šelmy, které jako obrazy pekla bydlí v brlozích země a dnem i nocí číhají na lup. Udělat na ně řádnou honičku je dokonce povinností andělů v nebi; leč nikdo je nemá ničit, nýbrž dát do vězení a tam je krotit a mírnit! Jen při násilné obraně mají být zmrazení a při tvrdošijném odporu také tělesně usmrceni! Neboť mrtvé peklo je tu lepší nežli peklo opatřené životem.

6) Ale kdokoli zloděje, lupiče a vraha ve vězení ještě dále soudí a usmrcuje, na toho pohlednu jednou hněvivýma očima. Neboť čím přísněji lidé soudí a trestají zločince, tím ukrutnějšími, opatrnějšími, tajnějšími a tvrdošijnějšími se stávají zločinci, kteří jsou ještě na svobodě; a když se pak za noci vloupají do domu, tu nejen že vezmou vše co najdou, nýbrž také všechno zavraždí a vše zahladí co by je mohlo nějak prozradit.

7) Odstraň však přísný soud a dej všem lidem dobrou radu, aby tomu, kdo od nich žádá sukni přidali ještě plášť, pak sice ještě přijdou zloději a budou žádat od vás to a ono, ale loupit a vraždit nebudou!

8) Když však lidé z pravé lásky ke svým bratřím a sestrám z lásky ke Mně nebudou již hromadit pomíjející statky této Země, nýbrž půjdou jako Já, pak také brzy nebudou zloději a tím méně lupiči a vrahové!

9) Kdo myslí, že přísnými zákony a stále zaostřovacími soudy budou nakonec zločinci vyhubeni, ten se strašně mýlí! Těch nemělo peklo ještě nikdy nedostatek. Co ti prospěje usmrtit jednoho ďábla, když potom peklo za jednoho usmrceného pošle deset nových, z nichž jeden je horší nežli bylo deset prvého druhu?! Přejde-li zlý a najde proti sobě opět zlo, rozvzteklí se a stane se v plné míře satanem; přijde-li však a nenajde nic nežli lásku, mírnost a trpělivost, upustí od své zlomyslnosti a jde dále.

10) Když lev uvidí, že se k němu blíží tygr anebo jiný nepřítel, rozzuří se, vši silou přiskočí a svého nepřítel zničí; ale slabému psíčku nechává se sebou hrát a stane se mírným. Přilétne-li však k němu moucha a sedne si dokonce na jeho silné tlapy, stojí mu sotva za pohled a nechá ji nerušeně odtud odlétnout, neboť lev se chytáním komárů a much nezabývá. Takto se k vám však zachová každý mocný nepřítel, nepostavíte-li se proti němu násilím.

11) Proto raději žehnejte svým nepřátelům, než abyste je chytali, soudili, zavírali do vězení, tak shromáždíte nad jejich hlavami žhavé uhlí a učiníte si je neškodnými!

12) S láskou, mírností a trpělivostí budete mít úspěch všude; soudíte-li a odsuzujete-li však lidi, kteří vzdor své slepotě přece jen jsou vašimi bratry, pak budete mezi lidmi na Zemi rozsévat místo požehnání evangelia jen kletbu a rozbroj!

13) Musíte tedy být zcela ve všem Mými učedníky ve slově, v nauce i ve skutku, chcete-li se Mi stát a být služebníky k šíření Mého Království na Zemi! Nechcete-li to však, anebo. zdá-li se vám to příliš obtížné a příliš nesprávné, pak učiníte všichni lépe, vrátíte-li se domů; Já si dovedu vychovat učedníky i z kamenů!"

---

76. V Sicharu. - Petrova správná řeč a prosba (Otčenáš). Nejlepší státnická rada Páně k udržení pořádku a klidu. „S láskou dosáhnete všeho!“ Násilím se budí ďáblové - ke zlu! Petrův lidský návrh na šíření pravdy. Slova Páně o práci andělů strážných a o povaze zločinců.

---

1) Praví Šimon **PETR**: „Pane! Kdo by Tebe opustil, kdo by nechtěl Tobě sloužit?! Vždyť Ty jediný máš Slova Života, jaká před Tebou nevyšla nikdy z úst člověka! Žádej od nás co chceš a my to učiníme; jen však nikdy nežádej, abychom Tě opustili! Měj však trpělivost s naší velkou slabostí a posiluj nás milostí Otce v nebi, která také Tebe tak neobyčejně posílila, že tu nyní stojíš, učíš a působíš v úplné jednotě se Svým Otcem v nebi!

2) A tak jako jsi nás tomu učil na hoře, budeme také ve jménu Tvém vždy Otce prosit a říkat: Otče na nebesích! Přijď Království Tvé a staň se jedině svatá vůle Tvá! A jako my odpouštíme těm, kteří nám učinili zlo, tak odpusť také Ty nám naše slabosti a hříchy!"

3) Pravím **JÁ** : „Šimone! Tato řeč se Mi líbí lépe nežli tvá dřívější obhajoba zákona a jeho sankce! Co prospěje nějaké zemi anebo říši klid a pořádek docílený nejostřejším donucová-

ním?! Nějakou dobu to sice půjde; ale bude-li to pak potlačeným ďáblům přespříliš, vyskočí a s hrozným výsměchem rozšlapou zákony i zákonodárce. Neboť kdo musí být ještě držen a veden násilím, je ještě ďáblem; jen kdo se nechá vést láskou, mírností a trpělivostí, je podoben andělu Božímu a je hoden být dítětem Nejvyššího!

4) S láskou dosáhnete všeho, násilím bude však jen ďábel ze spánku probouzen! Jaké dobro může pak vzejít Zemi z bdění ďáblů?!

5) Je tedy nekonečně lépe, aby mezi lidmi vzrůstala láska a mírnost a zůstávala v každé době bdělá a tím nutila ďábly ke spánku a klidu, aby neškodili Zemi, než aby se dunivým lomozem násilí ďáblové probouzeli a hubili pak Zemi a vše co je na ní. Řekni Mi, co můžeš a chceš proti tomu namítat!"

6) Praví Šimon **PETR**: „Pane, zde nelze již nic namítat; neboť je to vše jasné a snadno srozumitelné! Ale kolik lidí na Zemi žijících ví něco o této svaté pravdě?! Pane, hled', zde jsou legie andělů z nebes; pošli je ke všem lidem po celé Zemi a dej všem zvěstovat tuto pravdu! Kdyby to se stalo, pak myslím, že bude jednou světleji a lépe na hříšné půdě Země!"

7) Pravím **JÁ** : „Soudíš jak tomu rozumíš; Já však musím být jiného mínění. Hle, tisíckrát tolik andělů nežli jich zde spatřuješ je stále u lidí a působí na jejich vnitřní city a mysl tak, aby se tím člověk neocíl vědomě v žádném nucení a mohl tedy bez újmy na své svobodě přijímat a následovat jejich myšlenky, přání a popudy zcela jako své! Co se však děje?!

8) Lidé myslí potají sice dobře, mají dobrá přání a činí si chvályhodná předsevzetí; ale má-li přijít podle nich k jednání, ohlížejí se na svět, jeho statky a na klamné potřeby svého těla a poté činí a jednají zlovolně a plní sobectví!

9) Přivedu ti sem mnoho tisíc vyložených zločinců a zeptám se jich, zda vědí že činí zlo, - a všichni ti řeknou, že to vědí! Zeptáš-li se jich však proč činí zlo, řeknou mnozí: „Protože nám to působí potěšení!“, a jiní opět řeknou: „Dělali bychom rádi dobro; ale když jiní činí zlo, činíme je také!“ A ještě jiní řeknou: „Známe sice dobro, ale nejsme schopni je konat; neboť naše povaha se tomu vzpírá a musíme nenávidět toho, kdo nás urazil!“

10) Takových odpovědí dostaneš ještě více a z toho jistě až příliš brzy poznáš, že i tito nejhorší zločinci poznávají co je dobré a pravé, přitom však přesto činí zlo!

11) Činí-li tedy lidé zlo proti svému nejnějnějšímu poznání, co se dá očekávat od poznání, které k nim přišlo zvenčí?! Ano, od nynějška bude lidem také zvenčí dáváno poznání toho co je dobré a pravdivé z nebes a oni Mne a vás zato usmrtí i mnohé, kteří je budou učit činit dobro a zanechat a varovat se zla!"

12) Praví **ŠIMON** : „Pane, když tak, pak ať je raději celý svět Ďáblův! Co také záleží na takovém světě lidí, který nechce nikdy poznat a přijmout dobro?!"

13) Pravím **JÁ**: „Kdo mluví jako ty ve velkém rozčilení, ten je ještě daleko od Mého Království! Až však vstoupím do nebe, budeš mluvit jinak! - Nyní však nadešel večer, proto vstupme do domu a poskytněme tu unaveným údům posilu!"

---

77. V Sicharu. - Pán a drzí křiklouni. Temné myšlenky velitelovy o zvrhlosti lidí. Jonae- lovo moudré poukázání na důvěru v Pána. „On to zajisté udělá - až přijde Jeho čas!“

1) Po těchto slovech se **mnozí**, kteří se za hovoru se Šimonem Petrem odebrali na toto místo, protlačí ke Mně a žádají ode Mne zázraky. Říkají: „Můžeš-li konat zázraky před slepými, kteří nemají vědomosti rozumu a proto nedovedou nic posoudit, pak je učiň také před námi! Budou-li zázraky pravé, uvěříme v tebe také my; budou-li však slepé a špatné, pak budeme také vědět co učiníme! Neboť jsme ve všech věcech zběhlí!"

2) Pravím **JÁ** : „Dobrá, jste-li ve všech věcech zběhlí, nač tedy potřebujete zázraky? Jste-li tak moudří, že jste jak říkáte zběhlí ve všech věcech jako Bůh, pak přece stejně poznáte, zda učím pravdě anebo ne! K čemu potom zázraky? Ostatně během téměř půltřetího dne se tu staly již mnohé nejvyšší mimořádné zázraky, za jejichž pravost zde ručí sta nejpravoplatnějších svědků; nestačí-li vám tyto zázraky, nebudou vašim zlomyslným srdcím stačit ani ty nové! Proto se odtud dobrovolně vzdalte, nechcete-li být vzdáleni násilím!"

3) Křičí **takto vykázání**: „Kdo nás vzdálí, kdo může a smí nás zde násilím vzdálit? Nejsme my pány tohoto místa tím, že zde jako římský občané bydlíme, obchodujeme, pracujeme a vlád-
neme? My můžeme tebe odtud okamžitě dostat a vyhnat; a ne abys ty vyhazoval odtud nás jak

by se ti líbilo, hloupý Galilejče! A my ti také nyní ihned na základě naší plné moci nařizujeme, abys ještě před půlnocí opustil toto město; neboť tvého potulování se mezi námi máme již dost!"

4) Pravím **JÁ** „Ó, slepí pošetilci! jak dlouho chcete ještě žít ve své plné moci? Stálo by Mě to jen jedinou myšlenku a byli byste i s vaší plnou mocí v okamžiku obrácení v prach! Proto se vzdalte do svých příbytků, jinak vás pohltí místo na kterém stojíte!"

5) Vtom se těsně u jejich nohou rozestoupí země a z trhliny vyrazí oheň a kouř. Když to ti to **hanobitelé** spatří, zabědují: „Běda nám! jsme ztraceni! Prohřešili jsme se na Eliášovi!" S takovým bédováním prchají odtud a trhlina se zavírá. My se pak klidně ubíráme do domu Jorajova.

6) Když všichni přijdeme do komnat domu Irhaely a Jorama, je tu vše připraveno k večeři. Já to požeňm a všichni v počtu celkem nyní asi tisíc zasednou ke stolům. Všichni jedí a pijí a chválí předobrou chuť jídel a vína a jsou radostní a veselí myslí. Jen velitel, jenž nás sem doprovodil se svou uzdravenou ženou a několika podveliteli z předem zmíněného místa, byl zachmuřen a málo jedl a pil. Jonael se posadil vedle něho a ptal se ho na příčinu jeho chmurné nálady.

7) **Velitel** hluboce povzdechl a řekl: „Šlechtný, moudrý příteli! jak tu může být někdo veselý myslí, shledává-li téměř všechny lidi za tisíckrát špatné i pro ten nejnižší tartarus, je-li někde jaký?! Když dva velmi hladoví vlci najdou kost a přitom se octnou spolu v zuřivém boji pro tento majetek utišující hlad, pak je to pochopitelné! Neboť předně jsou to vlci, zvířata bez rozumu, přírodou oživené stroje, poháněné tísníci je potřebou jejich přirozenosti, aby se nasýtily a za druhé proto, že zvířata jsou sama o sobě zcela nezodpovědná jako rozvodněný potok, který svou velkou a těžkou vodní masou zruší vše, co je v jeho blízkosti. Avšak zde jsou lidé, kteří o sobě tvrdí, že mají takřka každý stupeň vzdělání a moudrosti, přitom však jsou v srdci horší nežli všichni vlci, tygři, hyeny, lvi a medvědi! Požadují pro sebe každý pomyslitelný ohled, zatímco vůči svým bližním nechtějí dbát ani toho nejmenšího! - Řekni, příteli, jsou to také lidé?! Zasluhují vůbec nějaké slitování?! Říkám ne a ještě tisíckrát ne! Ó počkej, ty neotesaný lide! Rozžehnu ti světlo, že ti z toho navždy přejde zrak i sluch!"

8) Práví **JONAEEL**: „Co tedy chceš udělat? Dáš-li je vesměs usmrtit, naděláš si zase jinde nepřátele; ti tě v Římě prozradí a můžeš tam přijít do špatné pověsti a konec toho bude ten, že zato budeš vykázán někam do země Skytů! Přenech proto pomstu jedině Pánu a buď ujištěn, že On použije pro tento lid té nejpřesnější pravé míry!"

9) Čti dějiny mého národa a ony ti do nejmenších podrobností ukáží, jak Pán za všech dob co nejpřísněji a co nejneúprosněji trestal národ za každý hřích, kterého se dopustil a pravím tobě: Pán nebe a Země je ještě stále a nezměnitelně Týž, jakým byl od věčnosti! je shovívavý, pln největší trpělivosti a nenechává národ nikdy zcela bez učitele a zázraků shora; ale běda národu, dojde-li jednou Pánu trpělivost! Když jednou zamává velkou metlou, pak také nepřestane, dokud nejsou všechny údy národa rozsekány a jejich kosti nezkrěhnou jako lehká a řídká kaše!

10) Co ty bys zde učinil s mnohou a nebezpečnou námahou, to může Pán učinit nejslabší myšlenkou. Dokud však bude Pán Sám takové lidi snášet, dotud ani my na ně ruce nevložíme!

11) Viděl jsi přece, jak snadné bylo Pánu dát rozestoupit před provinilci zemi a aby ze země rozsedliny vycházel kouř a oheň?! A právě tak snadné by Mu bylo obrátit tyto hanobitele v prach a popel! Avšak jemu stačilo pouze je postrašit a zahnat na útěk!

12) Když to stačí Pánu, pak to stačí i nám; neboť jedině On dovede ve všem vždy najít pravou míru! je-li však Pán mezi námi zřejmě dobré myslí a ukazuje, že má z nás nemnohých přece jen jakousi radost, proč my bychom měli být zasmušilí a smutní?! Buď veselý a rozjasněn a raduj se z milosti Boží; vše ostatní přenech zcela Pánu!"

78. V Sicharu. - Pokračování rozmluvy římského velitele s Jonaelem o snášenlivosti. Dobré svědectví velitelovo o Ježíšovi a jeho pohoršení nad slepými a zlými Židy. Světlo vržené na alopatii⁴. Následky hříchu - lék proti němu. Mírnost a trpělivost účinnější nežli hněv. Příklady jako doklady ze zkušenosti. Pána následovat je lepší než Ho předcházet!

---

1) Práví **velitel**: „Milý moudrý příteli! Ty jsi zajisté mluvil dobře a správně; ale co na to mám říci já, cizinec?! Nyní věřím a jsem v nejhlubším nitru přesvědčen, že tento Ježíš z Nazaretu není nikdo jiný, nežli nejopravdovější Bůh v lidské podobě. A to mi ani tak neříkají jeho velké zázraky, nýbrž mnohem spíše jeho neomezená moudrost! Neboť kdo chce stvořit svět, musí být tak moudrý, jak moudrý je v každém slově On.

2) Ale ti padouši zde se nejvýš bezbožně nazývají dětmi Božími, k nimž ve všech dobách mluvil buď! prostředně anebo bezprostředně Bůh; a nyní přichází k nim Sám zosobněný a oni jím pohrdají jako nějakým uličníkem a chtějí Ho ještě k tomu vykázat z města! Příteli, já jsem Říman, podle svého náboženství pokroucený pantheista, tedy slepý pohan a za tuto svou novou víru ručím svým životem!

3) Kdyby tu byli pohané, měl bych na ně ohled; ale protože se nazývají děti Boží a Boha, jenž je jejich věčný Otec, kterého tak hanobí, nemohu jako cizinec brát na ně žádný ohled!

4) Chtěli vykázat Pána Boha; nyní budou vykázáni oni! Havěť a plevel musí ven, aby se zde na tomto poli, které nyní Pán Sám obdělal, dařilo čistému plodu! Neboť zůstane-li zde plevel, zkazí v krátké době vše, co zde Pán Sám tak nádherně zasel! Řekni mi však zcela upřímně, mám pravdu či ne? Co mi musí být více - Pán nebo tato mizerná pouliční sebranka? !"

5) Práví **JONAEEL**: „Že máš v těchto názorech úplně pravdu, nemůže a nebude ti zajisté nikdo popírat; ale zda je něco takového nyní ihned nutné, to je zase zcela jiná otázka. Může se stát, že tyto bezbožníci, byvše nyní nadměru poděšeni vejdou do sebe a budou svého zločinu litovat a úplně se napravit; a tu by přece nebylo v pořádku všechny je vykazovat! Neboť hřích zůstává u člověka jen potud trestný, dokud člověk v hříchu setrvává; odloží-li však hřích úplně a vejde-li do řádu stanoveného Bohem, pak hřích a jeho trest u člověka a s člověkem nemá již nic společného!

6) Trestat však úplně polepšeného člověka proto, že dříve jednou anebo také několikrát ve své slepé pošetilosti a slabosti hřešil, bylo by úplně nedůstojnou korunou nesmyslu pravého člověka proti všemu Božímu řádu a takový trestný čin by se podobal navlas trestnému činu hloupého lékaře, který by po uzdravení svých nemocných přišel a řekl jim: „Vy jste se sice nyní úplně uzdravili; ale také uznáte, že vaše tělo a to ten či onen úd se na vás prohřešil a proto musí nyní být podle toho, jak vás více méně soužil, také potrestán!" Dají-li si nyní uzdravení své sotva se pozdravivší tělo všelikým trýzněním trestat anebo násilím mučit, co budou mít ze svého uzdravení?! Budou potom desetkrát nemocnější nežli byli předtím! Ptám se: K čemu tedy bylo takové nevhodné trestání těla? Proč ještě dodatečné trestání, které způsobí onemocnění již zdravého těla?! Je-li však takové jednání přehloupé u hmoty, oč mnohem hloupější je pak, provádí-li se beze všech ohledů na duchovním člověku?!

7) Je sice naší povinností upozornit bratrsky lidi, kteří zhřešili a pak se úplně polepšili, na velká nebezpečí hříchu, ale naproti tomu je také naší povinností slítn a posilnit je v jejich polepšeném stavu vším, co jen máme po ruce, aby už nikdy znovu neupadli do otroctví hříchu; ale volat je jako polepšené k odpovídání a trestu, by neznamenal nic jiného, nežli stahovat polepšené hříšníky zpět do desetkrát větších a horších hříchů.

8) A je otázka, zda by takové jednání nebylo před Bohem stokrát trestnější nežli všechny dříve spáchané trestancovy hříchy. - Trest, který přináší každý hřích již s sebou, věř mi, je lékem proti duševní nemoci, která se nazývá hřích; je-li však nemoc již lékem do ní vloženým odstraněna, k čemu potom ještě další lék tam, kde již nemoc není?!" – Práví velitel: „Jako ochranného prostředku proti znovu vypuknutí nemoci!"

9) Práví **JONAEEL**: „Ano, ano, ochranné prostředky jsou dobré a potřebné; ale musí být, jak jsem již dříve podotkl, sílivé a posilující a nikoli oslabující a dokonce usmrcující! Hněvem se nikdy hněv neumírní, nýbrž jen láskou, mírností a trpělivostí!

10) Kdo hoří, toho musíme polít vodou a ne vřící smůlou nebo dokonce roztaveným kovem! Kdo si zlomil nohu, toho odneseme a zlomenou nohu mu spravíme, obvážeme a uložíme

---

⁴) léčení proti působivé

ho do řádného lůžka, aby se mu zlomenina zahojila; ale nebijme ho obuškem, že byl nemotorný v chůzi, takže upadl a zlámal si nohu!

11) Před nedávnem jsem si nechal vyprávět od jednoho vyslance, vrátivšího se ze Skythie, kam odešel aby hlásal tamním lidem Boha Abrahamova, Izákova a Jakobova, že tito divocí stále kočující národy trestají zemřelého člověka proto že zemřel! Prý jej úplně svléknou, nahého přiváží ke kůlu a po celý den bičují; a dělají to i s mrtvým, který byl jiným zabit. Má prý jen on na tom vinu, že se nechal přemoci a nakonec i zabít! Vrah je naproti tomu pochválen, že nad tím druhým zvítězil a zachoval si život!

12) Ač tato věc zní tak hloupě, přece se nám úplně podobá, chceme-li nějakým jednáním učinit ještě mrtvějším toho, jenž je již beztoho duchovně mrtvý hříchem, který je pravou nemocí duše!

13) Nemocný zajisté potřebuje lékaře a správný lék; ale trestat ho proto, že měl to neštěstí být nemocný, to, milý příteli, patří do nejhlubší Skythie! Myslím, že nyní uznáš, že je lépe Pána života ve všem následovat, nežli Ho s hrubýma nemotornýma rukama v čemkoli předbíhat a tím kazit buď jako ďáblové svévolně anebo zcela jistě z čiré hlouposti velkou Boží školku!"

---

79. V Sicharu. - Jonaelovo slovo o léčení duševních nemocí. Špatné následky přílišné přísnosti - ve velkém i v malém. O trestu smrti. Pomsta usmrcených. Dobrá rada smířit se s umírajícími nepřáteli. Příklad o Davidově zabitém nepříteli. Požehnání míru a přátelství. Pomsta nepřátel na onom světě.

---

1) Práví **velitel** cele proniknut přesvědčivou pravdivou řečí Jonaelovou: „Ano, nyní je mi vše zcela jasné a já ustupuji od svého úmyslu! Něco takového provedu teprve tehdy, když mě k tomu vyzveš a tak budeš mít jako Bohem ustanovený představený této obce u mě ve všem přednost; bez tvé rady příště nic neučiním!"

2) Práví nato **JONAEEL** : „Tak je to zcela dobře a hodno Páně! Je-li někdo nemocen na těle, ať se mu poskytne pomoc je-li však někdo nemocen na duši, ať se mu poskytne pomoc podle toho, jaká je ta nemoc!

3) Duševní nemoci dětí mohou být nejlépe léčeny dobře uspořádanou výchovou, při níž nemá chybět metla; duševní nemoci dospělých se však léčí moudrou a láskyplnou radou, řádnou naukou a vyučováním a z čisté lásky vyvěrajícím napomínáním a upozorňováním na nevyhnutelné zlé následky, které by musely v nejbližším čase nastat z volného ponechávání duševních slabostí. Když to vše u velmi zatvrzelých, to jest slepých a hluchých duší již nepůsobí, pak je teprve na čase podrobit takové bytosti vážnějšímu a ostřejšímu léčení, za nímž však nicméně má být vždy v plné míře láska k bližnímu, z níž jedině může vzejít požehnání ostřejšího léčení!

4) Jednají-li však vedoucí ze zlosti a pekelné pomstychtivosti, pak je všechna jejich ná-maha marná! Místo aby vyléčili duševně choré v opravdové lidi, udělají z nich ďábly, jejichž pomstychtivost nebude napříště již s to žádná moc utišit.

5) Po nějaký čas může sice satan být držen silou a mocí shora; když však Pán - kvůli pyšným lidem, kteří si nakonec myslí, že jsou schopni svou mocí a moudrostí spočívající v neúprosné tyranické přísnosti udržet řád jaký jim se hodí - stáhne Svou moc zpět a sejme satanovi okovy, pak moc těch, kdož se domnívají být mocnými, zmizí přes noc! Neboť lidé, stavší se tímto zvráceným nakládáním pouhými ďábly je přepadnou jako rozvodněná řeka a zničí je, jakoby jich tu nikdy nebylo!

6) Nejhuře však působí trest smrti! Neboť co pomůže usmrtit někomu tělo, nelze-li uvěznit jeho duši a ducha, v nichž vlastně vězí síla k jednání a působení?!

7) Kdo si myslí, že se zbavil nepřítelů když zabil jeho tělo, ten je raněn desateronásobnou slepotou! Vždyť si tím teprve učinil z jednoho slabého nepřítel, kterého mohl vidět, tisíc neviditelných, kteří ho pak dnem i nocí pronásledují a působí mu škodu na těle, duši a duchu!

8) Pohleď na válku, kterou bývá nezřídka mnoho tisíc lidí tělesně usmrceno! Vítěz se tu domnívá, že se zbavil svých nepřátel, když je podle své slepé představy tělesně zničil. Jak nesmírně se tu však mýlí! Duše a duchové těchto usmrcených pustoší pak celá léta svým bezprostředním vlivem na počasí, všelikou úrodu, čímž vyvolávají nevyhnutelnou drahotu potravin, která způsobuje hlad a tento všeliké smrtící nákazy a mor! Mor pak zkosí v krátkém čase více lidí než on zabil svému nepříteli bojovníků! Oslaben tím ve své moci, kterou mu má dát jeho země, musí, aby se udržel, najímat za drahý žold bojovníky cizích zemí. Tím zadlužuje sebe a

svou zemi; a když po několika letech úplně vysál svou zemi a lid a nemůže již platit své dluhy a vojáky, bývá brzy se všech stran s mnohými kletbami pronásledován. Národ, kterého dobyl, tísněn příliš velkou nouzí proti němu povstane a vnější nepřátelé si nenechají ujít tuto příležitost, vypraví se proti němu a on oslavovaný vítěz nebude nikdy v takovém boji korunován jako vítěz, nýbrž zoufalost ho uchvátí drápy tygra a duchovně ho rozdrásá až do nejnuitnějších vláken života!

9) A hle, to je účinek tělesně usmrcených nepřátel!

10) Proto je prastarým pravidlem a zvykem, že s tělesně umírajícím se všichni jemu nejbližší stojící smíří a nechávají se jím požehnat. Neboť zemře-li jako něčí nepřítel, je k politování ten, jenž ho jako nepřítel přežije. Neboť předně uvolněná duše bude ustavičně trýznit mysl zůstavšího na živu ve formě nesnesitelných mučivých výčitek svědomí a za druhé zařídí všechny pozemské okolnosti vztahující se na něho tak, že se již tak lehce nevzpamatuje.

11) Pán však to vše dopouští proto, aby se uraženým duším dostalo žádaného zadostiučinění a mimoto je pro přeživšího také nevypočitatelně lepší, že je za své činy pýchy trýzněn na tomto hmotném světě, než aby upadl po smrti svého těla hned jako zcela nezkušený na onom světě do statisíce rukou nepřátelských duchů, kteří by s ním jistě přátelsky nezacházeli!

12) Právě proto je však také tak nesmírně nutné pěstovat na tomto světě lásku a opravdové přátelství a nepříteli činit raději dobro nežli zlo a žehnat tomu, kdo mě proklíná; neboť nemohu vědět, kdy ho Pán s tohoto světa odvolá! Byl-li mi na, světě zcela prostě jaksi v malých věcech nepřítelem, bude jím pak jako duch ve velkých věcech stonásobně.

13) David byl přece od dětství člověk a muž podle srdce Jehovova; učinil si však jen jednoho člověka, totiž Uriáše nepřítelem proti vůli Páně a jak těžce se pak pomstil duch Uriášův s dopuštěním Páně na Davidovi! A to je a zůstane vždy nevyhnutelný následek nepřátelského činu na člověku proti vůli Boží!

14) Ano, něco zcela jiného je, když tě Pán Sám k tomu povolá jako povolal Davida proti Filištínským, aby válečnou mocí porazil a pozemsky zničil satanské nepřátele Boha a lidí! Ti upadají na onom světě ihned do tvrdého soudu a nemohou se již nikdy pozdvihnout proti ramenu Božímu; neboť budou mocí Páně pokořeni.

15) Úplně jinak je tomu však s oněmi nepřáteli, které sis učinil ve světě bez Božího příkazu svou nevládností, svou případnou pýchou, nebo nejvýše nedokonalou lidmi vymyšlenou péčí o spravedlnost, o níž se již příslovečně praví, že to největší právo je zároveň největším bezprávím; ti se po odložení svých těl teprve stanou tvými nejvyšší nesmiřitelnými nepřáteli!

16) Tisíc životů bych ti dal kdybych je měl za to, kdybys mi mohl ukázat na světě jednoho šťastného člověka, kterého předešel na onen svět nepřítel! Ještě jsem se nesetkal se žádným! Zním však případy, kde se pomsta ducha znepráteného nějakému rodu táhla až do desátého pokolení a také že lidé, kteří byli v nějaké zemi anebo v nějakém kraji hrubě uraženi, zpusťovali potom jako duchové takovou zemi nebo takový kraj na mnoho let nebo mnohdy i navždy, takže tam nemohl člověk ani vydržet! Příteli, ač by se ti tato má co nejlépe míněná nauka mohla zdát neuvěřitelná, přece však je nezvratně pravdivá! A kdyby nebyla pravdivá, jak bych se byl mohl kdy odvážit podati ji nyní před tváří Páně a jeho andělů?! Kdybys však nicméně měl o tom nějakou pochybnost, obrať se na Pána, věčného Původce všech věcí a On ti dá právoplatné svědectví o tom, zda jsem ti jen jediným slůvkem sdělil nepravdu!"

---

80. V Sicharu. - Žijte v míru a jednotě ! „ Strážní duchové. Pokyn o duchách. Pokyn o božském domácím řádu. Lidsky oprávněná otázka: Jak a kdy může být na Zemi lépe? Kdy zavládne Království Boží? "

---

1) Tu se **velitel** jakož i mnozí jiní přítomní zde hosté velice podivují a praví: „Ano, když je tomu tak, pak je pozemský život hrozně nebezpečná věc; kdo tu ob stojí? "

2) Pravím **JÁ** „Každý kdo žije podle Mé nauky! Kdo však žije podle své vlastní, většinou sebeláskou a pýchou nasycené domýšlivosti a nemůže z celého srdce odpustit a desetkrát více žehnat tomu, kdo ho čímkoliv urazil, ten potom také brzy či později okusí nevyhnutelné následky nepřátelství, proti kterému nemůže ode Mne očekávat vůbec žádnou ochranu, leč by zaplatil nepříteli svůj dluh do posledního haléře! Proto žijte s každým v míru a v jednotě! Lépe je pro vás bezpráví snášet, nežli někomu byt' i jen zdánlivě bezpráví způsobit. Tím také nebudete vy-

chovávat mstitele a duchové, kteří by se jinak stali vašimi nepřáteli, stanou se pak vašimi strážnými duchy a odvrátí od vašich hlav mnohé neštěstí!

3) Proč však vše to tak je a musí být? Tu pravím: Protože to tak musí být podle Mé vůle a podle Mého neměnitelného řádu!"

4) Praví **velitel**: „Ano, Pane, nyní až příliš jasně poznávám Tvou nekonečnou a ničím neomezenou lásku a moudrost a pravím: Až budou jednou všichni lidé prodchnuti Tvou naukou, tehdy bude Země přeměněna v úplně Království nebeské! Ale - a to je nesmírně velké ale - kdy se to stane?!

5) Představím-li si nyní tu velkou Zemi, u níž ještě žádný badatel neobjevil kde začíná a kde končí a uvážím-li nesmírný počet všelikých lidí, kteří obývají nezměrně rozsáhlý okrsek zemský, jde mi hlava kolem. Nejnevzdělanější a nejsurovější zlomyslnost zdá se být u mnohých obyvatel velké Země všeobecným hlavním rysem jejich životní povahy!

6) Zvířecím sobectvím a běsnící pýchou je zcela prosáklá převážná většina lidí!

7) Kdekoli se kdy usídlil na širé Zemi mírumilovný nárudek a společnou práci se povznesl k nějakému blahobytu, byl jemným nosem vlčích a tygřích lidí brzy vyslíděn a nepřátelsky přepaden; tito ubožáci byli přemoženi a tím učiněni tisíckrát nešťastnějšími než byli dříve ve svém stavu přirozeném!

8) Jestliže se však tací pokojní a vzdělaní nárudkové odvahou, moudrostí a energií svého ducha uhájili jako vítězové proti nepřítelům, které ovšem museli z větší části zničit se zbraní v ruce, duchové usmrcených nepřátel se však potom teprve stávají jejich největšími a nejškodlivějšími nepřáteli, pak se podle svého mínění zcela nepokrytě táži: jak, kdy a za jakých okolností zapustí Tvá nejvyšší blahodárná nauka hojné kořeny na Zemi a stane se všem lidem na Zemi směrnicí v jejich jednání?

9) Budou-li se aspoň jednotliví národové šťastně slunit v hřejivých paprscích Tvé nedostižné nauky, budou den ze dne obklopani stále větším počtem nepřátel; vzdají-li se zcela dobrovolně nepřítelům, stanou se otroky svých dobyvatelů a budou si muset dát líbit každý sebenelidšější útlak, ba konečně i zákaz následovat a provádět Tvou nauku.

10) Stanou-li se však jakýmkoliv mocenskými prostředky oni pány svých nepřátel, stanou se pak duchové a duše v boji usmrcených nepřátel teprve jejich nejnepřemožitelnějšími nepřáteli a s Královstvím nebeským na Zemi to bude podle mého ovšem nerozhodujícího mínění pěkně vypadat!

11) Zda se zrovna má prokazovat pravím i kvůli té nejlepší věci - každému nepříteli za jeho zlo dobro, to ponechávám raději ještě zcela nerozhodnuto! Že se tím ovšem dá udělat z mnohého slepého nepřitele vidoucí přítel, o tom nikterak nepochybují; zda však takového pravidla bude možno s pozhledáním použít u velké spousty nepřátel dobré věci, o tom bych, Pane, odpusť mému slabému rozumu, z důvodů dříve uvedených trochu pochyboval!

12) Mně tu vždy přijde na mysl ona neblahá Scylla a Charybdis, kde když se člověk šťastně vyhne první, tím jistěji pak bývá pohlcen druhou! - Pane, jen o tom mi dej ještě malé vysvětlení a já bratrsky obejmou všechny své nepřátele a propustím ze žalářů všechny vězně - rovněž všechny zloděje, lupiče a vrahy, byť byli i sebehorší!“

---

81. V Sicharu. - Poučení Páně o zacházení se zločinci. Trest smrti o jeho účinek. Pokyn pro soudce. Hlavní účel vtělení Páně. Zřízení mostu mezi tímto a oním světem. Vůdcové nevědomých no onom světě. Dobrá prosba.

---

1) Pravím **JÁ** : „Příteli, jsi ještě velmi krátkozraký vykládáš-li a chápeš-li takto Mou nauku! Vždyť ti přece také již Jonael řekl, že jak boj se zlým nepřitelem na božský příkaz, tak i nevyhnutelná sebeobrana jsou Mnou řízeny tak, že v takovýchto bojích usmrcení lidé, vlastně jejich duše, bývají uvedeni ihned v tvrdý soud a nemohou zpětně zle působit ani na své spravedlivé vítěze ani nijak na půdu zemskou. Je-li to však nezměnitelnou pravdou, z níž můžeš jasně poznávat jak se tato věc v podstatě má, jak tu můžeš vyslovovat tak pochybné věty proti Mé nauce?

2) Kdopak ti řekl, že skuteční zločinci, kteří jsou často horší než všechny divoké lesní šelmy, se nemají pochyťat a dát do tuhé vazby?! Naopak, to ti velí pravá láska k bližnímu; neboť jako bys zajisté ostrou zbraní skolil hyenu, kdybys přišel k tomu že by napadla člověka, tak bys

také jistě přispěchal na pomoc čestnému člověku, kdyby byl na veřejné ulici anebo v nějakém domě napaden loupežným vrahem.

3) Ježto se však takové lidské hyeny, když se jich mnoho shlukne, mohou stát nebezpečné nejen jednotlivým poutníkům, nýbrž nakonec i celým osadám, je dokonce neprominutelnou povinností vrchnosti, která je u moci, udělat na takové nebezpečné lidi honičku a vsadit je do tuhého žaláře.

4) Ale ortel smrti má pak být vyřknut jen nad těmi, u nichž selhává každý prostředek, aby se během deseti let opravdu polepšili. Slibuje-li zločinec na popravišti polepšení, má se mu k tomu poskytnout ještě lhůta jednoho roku! Když se však ani potom nepolepší, má být usmrčen vykonáno neboť polepšení takového člověka na této Zemi nelze pak již očekávat a je lépe s této Zemi ho odstranit!

5) Chce-li však vrchnost, která je podle práva u moci, změnit za souhlasu obce takovému zločinci náležitě zasloužený trest smrti v doživotní žalář a pokračovat v pokusech o jeho polepšení, je jí to ponecháno na vůli a já ji nebudu za to jednou potahovat k odpovědnosti.

6) Nepřátelé lidí žijících podle Mé nauky, nemají po své tělesné smrti žádnou zpět působící moc. Ta přísluší jen takovým duchům, kteří jako lidé na tomto světě po lepším toužící, byli nejkřutějším způsobem usmrčeni nad veškerou míru pyšnými, sobeckými a vládychtivými a tudíž také úplně nepravoplatnými vládci!

7) Učiní-li si soudcové prostí všeho ušlechtilějšího citu, takovými nejvýš nespravedlivými soudy nepřátele, pomstí se pak tito nepřátelé nespravedlivým soudcům jako duchové neboť těmto duchům dovolují zpětné působení, ale duchům ze základu skutečně zlým nikdy! - Myslím, že je ti to nyní nade vši pochybnost jasné!?"

8) Práví velitel: „Ano, nyní je Scylla a Charybdis odstraněna v tom směru jsem nyní zcela vypořádán.

9) Jak si však bude Tvá vpravdě svatá nauka klestit dráhu pokud možno bez překážek v noci, v níž je nyní lidstvo pohřbeno, to je mi ještě tak nejasné jako předtím! Čistě zázračným způsobem by se podle Tvé vlastní výpovědi lidem mnoho neprospělo, protože takovým způsobem by se dělaly z lidí, kteří se mají stát a být svobodnými, jenom stroje způsobem zcela přirozeným bude je to však stát mnoho krve a bude to vyžadovat předlouhou dobu! Ba mohl bych téměř s jistotou tvrdit, i když nemám prorocký dar, že pokud znám lidstvo dosti daleko a široko v Asii, Africe a Evropě, nebude se od nynějška za 2000 let ještě ani polovina pozemšťanů slunit ve světle Tvé nauky. - Mám pravdu, nebo ne?"

10) Právím **JÁ** : „Máš vlastně docela pravdu. Ale všeobecně na tom ani tolik nezáleží, jak ty si myslíš neboť nejde tu tak velice o všeobecné přijetí Mé nauky na této Zemi, jako spíše o to, aby byl Mým nynějším příchodem a Mým Slovem a Mou naukou zřízen konečně most mezi tímto hmotným a oním duchovním světem, jehož. věčné nivy jsou za hrobem!

11) Kdo přijme Mou nauku v tomto životě s úplnou vážností, ten překročí tento most již v těle kdo však přijme Mou nauku na Zemi buď vlažně, neúplně anebo ji vůbec nepřijme, ten přijde na onen svět do velké tmy a stane se mu velmi těžké tento most nalézt!

12) Lidé však, kteří by snad nikdy nepřišli k tomu, aby se ještě tady něco dověděli o Mé nauce, dostanou na onom světě vůdce, kteří je k tomuto mostu povedou. Budou-li duchové o Mé nauce ještě nic nevědoucí vůdce následovat, přijdou také po tomto mostě k opravdovému věčnému životu zůstanou-li však tvrdošíjně při své nauce, budou ze svého života podle své nauky souzeni pouze jako tvorové a k dětství Božímu nepřijdou! Hle, tak se má věc! Přemýšlej o ní a řekni Mi jak se ti líbí, - ale brzy neboť hle, Můj čas v tomto místě se chýlí ke konci."

13) Po chvíli praví velitel: „Pane, nyní je mi všechno jasné a zřejmé a kdyby mi snad časem vznikla nějaká pochybnost, nuže, pak jsi nám zde probudil muže, jenž nás může všechny o všem poučit! Proto budeme já a my všichni Tvé Jméno povždy nadevše vysoko chválit a nade vši míru velebit! - Jen jednu prosbu ještě milostivě přijmi ode mne, totiž půjdeš-li nyní od nás, by Ses brzy zase k nám vrátil! Neboť mou hlavní starostí zde bude, abys až zase přijdeš, zastihl srdce Tebe hodnější, nežli tomu bylo tentokrát!"

82. V Sicharu. - Pán slibuje tajnou návštěvu. Prorok se lépe uplatní v cizině. Matouš provází Pána jako písař. Dík velitele. Jonael ustanoven učitelem; je mu propůjčena zázračná moc a přidělen anděl jako učitel. Irhaela a Joram se těžce loučí. Útěcha Páně.

JAN 4, 43-44:

---

43. Ale po dvou dnech odešel a odebral Se do Galileje.

1) Pravím JÁ : „Tajně k vám přijdu ještě jednou; potom však ať o Mé přítomnosti nezví celé město, neboť pro veliký berní útlak v Judeji a v Galileji bude se zde usídlvat stále více lidí, protože tento kraj je nejméně utiskován a Můj Jairut tu platí za chudé téměř všechny daně.

44. Sám Ježíš tedy potvrdil, že prorok ve vlasti své nemá vážnosti.

2) Kde je však tolik krajanů, tam má prorok malou cenu, leda by to byl stařec! Jen co stařec praví, to považují blázni za slovo Boží a moudrost mladého muže považují za hru rozpálené fantazie, která je občas promíšena trochou rozumu. Co se však týče zázraků, byt sebemimořádnějších, ty bývají vesměs odkazovány do oboru magie, která je v této době žel běžná. Lidé jsou však nyní dosti slepí, že nemohou rozeznat falešné od pravého a proto zavrhnou šmahem všechno.

3) Proto je lépe, aby prorok šel do ciziny; neboť kde ho neznají, tam ještě nejspíše něco u lidí pořídí. A proto vás také nyní se Svými učedníky opustím, ale jak jsem slíbil, vbrzku vás opět navštívím.

4) Jednoho muže však, jenž zde byl ustanoven celníkem, jménem Matouš, vezmu s Sebou, protože rychle a dobře píše, aby zaznamenával Mé učení a činy; dej mu kvůli světu cestovní list!"

5) Velitel to ihned učiní a z hloubi svého srdce Mi za všechno děkuje. Všichni ostatní hosté povzbuzení příkladem velitele učiní totéž; někteří však celodenní cestou poněkud více unaveni usnuli u stolu a na lavicích. Bdíci je chtěli probudit. **JÁ** však pravím: „Nechte je odpočívat až do rána! Mně však je nyní milejší odejít o půlnoci ve vsí tichosti, aby Můj odchod nezbudil pozornost. Také vy všichni zde zůstaňte až do rána a nikdo ať nedoprovází ani Mne, ani ty kdož jdou se Mnou, leč ve svém srdci!

6) Ty, Můj Jonaeli, však hled', aby zde Má nauka zapustila kořeny a jako nový strom života přinášela pak mnohé a dobré plody! Já ti však také dám Svým jménem nadsmyslnou moc z nebes; nedej se však ve své horlivosti strhnout, abys jí nepoužil nevhodně a tím nemoudře, neboť tím bys pak spíše škodil nežli prospěl! Na nějaký čas ti dám do tvého domu anděla; od něho se naučíš moudrému používání nebeské moci! Neříkejte však žádnému cizinci, že v domě Jonaelově přebývá anděl z nebes!"

7) Tu přichází také Irhaela a Joram s pláčem ke Mně a pro samou lásku a vděčnost nemohou mluvit! **JÁ** však jim žehnám a pravím: „Utěšte se! Zakrátko k vám opět přijdu!"

8) Poté oba obejmou Mé nohy, smáčí je slzami a **JORAM** zvolá: Ó, posvátný čase, pospěš a přines nám Pána slávy navždy do jeho domu! - Ó Pane, pamatuj na nás, kteří Tě zplna srdce milujeme a přijď brzy a zůstavej pak stále u nás!"

9) Pravím **JÁ** : „Ano, přijdu opět, ale jak bylo řečeno, jen zcela tajně; neboť budoucně nesmí být nikdo Mou přítomností nucen k víře v Mé poslání shora a tedy v Mé Slovo!"

---

83. V Sicharu. - Důležité pokyny misijní. Moc pravdy. O podstatě slova Páně. Milost povolání člověka k Božímu dětství. Pán nechce svatoušky, ani zatracovatele světa. Pokyny pro život. Co je svět a jak ho používat. Odchod. ze Sicharu.

---

1) (**PÁN:**) „Nauku samu musí ospravedlňovat pravda. Kdo napříště nebude žít ze Slova, zemře v soudu téhož Slova, které bylo k němu mluveno a jemuž nevěřil a nedůvěřoval!

2) Neboť jako mám ze Sebe od Otce moc dát nebo vzít věčný život každému kdo je (k tomu) svou vůlí způsobilý, právě totéž může učinit také Mé Slovo; neboť Mé Slovo je stále stejně všemohoucí a na všechny časy trvající výraz Mé vůle!

3) Kdo tedy Mé Slovo úplně přijímá a neúchylně podle Něho jedná a žije, přijímá tím Mne Samého se vsí Mou Láskou, Moudrostí, Mocí a Silou a tím se stal opravdovým dítětem Božím, jemuž nebeský Otec nic nezadrží co má !

4) Více svatý Otec nemůže učinit, nežli že Se ve Mně, Svém Synu Sám vtělený zjevuje, z vás souzených tvorů plodí nejvyšší svobodné bohy a potom vás nazývá Svými přáteli a bratry!

5) Povážíte-li vždy Kdo je Ten, jenž vám to nyní zjevuje a co zjevením dostáváte, pak vás hmotný svět již nebude znepokojoval a vy se stanete snadno nad ním vítězi, což je tím nutnější, že nezmítivše úplně nad světem v sobě, nemůžete se stát dětmi Otce v nebi!

6) Tím z vás však nechci udělat svatoušky a zatracovatele světa, nýbrž jen moudré jeho uživatele!

7) Neměl by být zván pošetilcem ten, kdo by se zamiloval do nějakého dobře upotřebitelného nástroje, který potřebuje ke své umělecké činnosti, takže by ho k určenému účelu vůbec nepoužíval, nýbrž jen se na něj rozkošnický díval a uchovával ve skříni aby nezrezavěl a neztratil tím na kráse a neokradl tím jeho samého o jeho marnivou prázdnotu radost?!

8) Svět je pro vás také nástrojem, se kterým můžete vykonat velmi mnoho dobrého a nádherného, použijete-li ho opravdu účelně! Ale musíte jako nyní Moji učedníci používat tohoto nástroje tak, jak jsem vás tomu jako váš jediný pravý Mistr půltřetího dne učil!

9) Takto užíván a používán, připraví a upevní vám tento nástroj život věčný. Budete-li ho však používat jinak, stane se tento nástroj velmi ostrým nožem v ruce nedospělých dětí, které si jím až příliš snadno a brzy způsobí smrtelnou ránu, kterou sotva jaký lékař bude schopen již zahojit.

10) S těmito slovy přijměte také Mé plné požehnání a sdělujte tato Slova také všem těm, kteří je nyní nemohli slyšet, aby se na konec věcí nemohl nikdo omlouvat nevědomostí!

11) A nyní, vy Moji nemnozí učedníci a vy všichni, kteří jste se Mnou přišli z Galileje a Jerusalema, připravte se na cestu do Galileje, kde se budete moci opět věnovat obhospodařování svých polí!"

12) Po tomto rozhodnutí Se zvednu, dám ještě čekajícím andělům pokyn, kterému rozumí jen oni, načež všichni zmizí až na anděla Jonaelova. Také viditelně otevřené brány nebeské se uzavírají; ale dům Irlhaely a Jorama zůstává se vším zařízením z nebes, tak jako zámek Jairutův. Všichni přítomní a bdící nás doprovázejí až k domovním vratům. Velitel si to však nedá vzít a doprovodí Mne až na hranice obvodu města, odkud se pak vrátí do Sicharu.

KONEC DRUHÉHO DNE V SICHARU .

Cesta do Galileje.

84. Matoušova výtka Pánu. Bytost a průběh stvoření. O kráse, vzdálenosti a velikosti Slunce. Zatmění Slunce. „Trochu úzkosti smyslným lidem nikdy: neškodí!"

1) My pak pokračujeme v naší cestě dále, dosáhneme při východu Slunce hranice Samaří a vstoupíme do Galileje, kde na jednom volném návrší a to na krásném bujném trávníku se oddáme nutnému odpočinku.

2) Na této výšině si nemohou všichni dost vynachválit nádhernou vyhlídku a píšeš **MATOUŠ** praví: „Pane, kdyby lidé byli ve všem všudy proniknutí Tvou naukou, pak by taková Země byla skutečně dosti krásná" aby jim byla nebem! Pomyslím-li si však, že lidé jsou z největší části horší než nejdravější a nejkrvelačnější šelmy, pak bych zde Pánu Bohu přímo vytýkal, že utvořil tuto Zemi pro takovou špatnou sběh tak nádhernou!"

3) Pravím **JÁ** : „Ta výtka platí tedy Mně, neboť Otec a Já jsme Jedno! Moudrost věčného Syna, která je vlastně moudrostí Otcovou, učinila totiž velký plán stvoření a Otcova láska připojila velké „**STAN SE**" a tak povstala tato Země, Slunce, Měsíc a Hvězdy!

4) Také lidé, kteří obývají tuto Zemi, jsou Mnou stvořeni a mají být a budou nyní přetvořeni!

5) Mají-li se tedy tyto věci tak, jak Mně to můžeš vytýkat? A ostatně tato Země není zrovna nikterak tak krásná jak se ti zdá; všechny krajiny které zde spatřuješ, poskytují půvabný obraz jen z jisté vzdálenosti. Zajdi tam a shleďáš na těchto krajinách jen pramálo krásného a vábného; leda sem tam nějaký strom, nebo lidskýma rukama založenou zahradu a v ní snad palác bohatého člověka! Nazveš takové věci snad také krásnými a nádhernými?

6) Pohleď vzhůru na Slunce; tam jsou jiné krajiny! Poušť je tam nádhernější nežli zde ráj! Neboť činí-li jen a jediné sluneční světlo krajiny této Země krásnými, nádhernými a přívětivými,

jelikož bez slunečního světla by Země byla pouhým údolím nářku a hrůzy, oč mnohem nádhernější musí pak teprve být krajiny velkého Slunce samého, z jehož hojnosti svitu a nádhery si tato Země vypůjčuje svůj matný třpyt!"

7) Praví **MATOUŠ** : „Pane, co pravíš? Že Slunce je také celým velkým světem a že již poušť je tam nevýslovně nádhernější nežli zde ráj?! Pohleď jen na tu velkou Zemi a proti ní na ten nepatrný sluneční kotouč! Kolikrát by se vešel na plochu kterou nyní přehlédneme a která je jistě nepatrnou částí celé plochy Země a kolikrát potom teprve by se vešel na celou Zemi?!"

8) Pravím **JÁ** : „Víš, to je tak: Mluvím-li s vámi o věcech pozemských, nerozumíte jim; jak byste Mně tedy mohli rozumět, kdybych s vámi mluvil o věcech nebeských?! - Hleď a pochop to!

9) Vidíš tam na jihu cedrový strom na nejvzdálenějším okraji horského pásma? Porovnej jeho zdánlivě malou výšku s výškou traviny zde, která měří sotva pidi a shledáš, že tato travina, držíš-li ji před svým obličejem, ční do vzduchu zdánlivě mnohokrát výše, nežli onen vzdálený cedr, který je o sobě několiksetkrát vyšší než tato travina. A hle, to způsobuje vzdálenost! jsi-li dobrý chodec, dojdeš k onomu cedru za deset hodin. Co tedy již 10 hodin způsobuje pro míru oka!?

10) Nyní však uvažuj o vzdálenosti Slunce od této Země! Hle, kdyby pták v době stvoření Adama odletěl nejrychlejším letem od Země ke Slunci, ještě teď by tam nebyl, nýbrž musel by letět ještě několik let! Můžeš-li to pojmout, pak bys také mohl pochopit, proč ti Slunce připadá zde tak malé, které je více než tisíc tisícůkrát větší nežli Země!"

11) **MATOUŠ** celý bez sebe nad takovou vzdáleností a takovou velikostí praví: „Ó Pane, je-li tomu tak, jak můžeš nyní s této Země řídit a udržovat takový svět?!"

12. Pravím **JÁ** : „Hle, co se ti také ještě zdá být tak nemožné, to je Mi - zatím jenom mezi námi řečeno - převelice snadno možné! Nyní to ovšem nemůžeš ještě pochopit; ale přijde čas, kdy toto vše pochopíš.

13) Abys však mohl poznat, že já mocí Otcovou v Sobě dosáhnou v okamžiku také ke Slunci, dej nyní pozor! Zakryji na několik okamžiků Slunce, takže je nespátří žádné oko na celé Zemi; a tobě bude z toho jasno, že já mohu s této Země dosáhnout také až ke Slunci!"

14) Praví **MATOUŠ**: „Ó Pane, nečiň to; neboť lidé zemřou strachem!"

Pravím **JÁ** : „O to se nestarej! Lidé se budou domnívat, že je to obyčejné zatmění Slunce, které bývá zcela přirozené - a v několika okamžicích budou mít Slunce opět. Dej nyní pozor!" - **MATOUŠ** praví trochu ustrašeně: „Pane, neměli by být na to všichni zde přítomní upozorněni?" Pravím **JÁ** : „Nechme je spát a odpočívát! Stačí, dovíš-li se to ty sám, neboť písař musí vědět více nežli ti, kdož zatím nejsou určeni ku psaní! - A hle, nyní pravím: „Slunce zastří svou tvář před celou Zemí na sedm okamžiků!" V tom okamžiku je úplná tma; jen několik prvých Hvězd je slabě vidět.

15) **MATOUŠ** se chvěje strachem a praví: „Všemohoucí Pane! Kdo může obstát vedle Tebe, když Tvé Boží rámé v okamžiku sahá tak nekonečně daleko?!" - Sotva Matouš vyřkl těchto několik slov, svítí Slunce již zase v plném lesku a Můj Matouš dýchá opět volněji, - úžasem nemůže však ze sebe vypravit ani slovo. Teprve po delší chvíli nabývá poněkud odvahy a praví: „Ne, Pane, to mi nejde do hlavy! Tvá moc musí být nekonečná! Ale takových strašných důkazů o Svě všemohoucnosti nás, ó Pane, budoucně ušetří; neboť při tom by musel celý svět zakrátko zchřadnout a zahynout!"

16) Pravím **JÁ** : „Buď bez obav! - Cožpak nyní již někdo zahynul? Trochu strachu však smyslnému člověku nikdy neuškodí. Nyní však probud' spící, neboť se ihned vydáme na další cestu! Nikomu se však o tomto vidění a zázraku ani nezmiňuj!" - Poté Matouš vzbudil spící a vydali jsme se na další cestu, která od této chvíle vedla dolů a proto také ubíhala rychleji nežli předtím nahoru.

---

85. Pokračování v cestě. Příchod do Galileje. Různé názory o Mesiáši. Pokyny o Království Božím. Další cesta do Káně Galilejské.
JAN 4, 45.

---

45. A když přišel do Galileje, přijali Jej galilejští, kteří viděli vše co činil v Jerusalemě o slavnosti, neboť i oni tam přišli na slavnost.

1) Když jsme došli do údolí, přišli jsme brzo do jedné galilejské vesnice, v níž bydlelo

mnoho oněch Galilejců, kteří byli v Jerusalemě o slavnosti, když jsem čistil chrám. Neuplynulo ještě zrovna mnoho času od této události v Jerusalemě a tak měli ještě vše v čerstvé paměti.

2) Když Mne tito Galilejci viděli procházet jejich vesnicí, vycházeli ihned ze všech domů na ulici, velmi vlídně Mne zdravili a nemohli Mě dost vynachválit za Můj čin v chrámě, podle jejich mínění nadmíru odvážný. A jejich radost z toho, že Mě opět vidí, byla tím větší, že byli téměř všichni toho mínění, že Mne farizeové v Jerusalemě snad tajně sprovodili se světa! Tito Galilejci nevěděli totiž o Mně ještě nic jiného, nežli že jsem synem zbožného Josefa a že je se Mnou Bůh jako s Josefem. Musel jsem se Svou společností zůstat u nich celý den a nakonec i celou noc. Pohostili nás jak nejlépe mohli a bylo tu mnoho dotazování a rokování a nakonec přišla na přetřes otázka o Mesiáši a mnozí viděli a poznávali Ho ve Mně.

3) Neboť oni pravili: „Kdo vyvine ze sebe v chrámě před mnoha tisíci lidmi takovou odvalu, musí si být vědom velké moci dané mu shora! Neboť obyčejnému člověku by se při takovém podniku špatně dařilo! Také by proti zakořeněným v chrámě již dávno obvyklým zlořádům nic nepořídil! Ale u Tebe to bylo něco jiného! Jako kdyby se byla na ně přihnala nejprudší bouře, pádili všichni z chrámu - a od té doby se v chrámu trh již nekonal!“ A **JÁ** jsem pravil: „A budoucně se také již konat nebude; neboť nadešel jeho konec!“

4) Tu Galilejci užasli a odpověděli: „Je-li tomu tak, pak to bude s námi špatně dopadat! Co je potom s věčnou vládou potomků Davidových, která je zaslíbena proroky a kterou Mesiáš znovuzřídí?“

5) Pravím **JÁ** : „Založí pravým dětem a potomkům Davidovým a tím všem lidem Země nové a věčně trvající Království; ne však na této Zemi, nýbrž nad Zemí v nebi! Kdo vykládá proroky jinak, bude tápat v temnotě.“

6) Po těchto slovech někteří odcházejí, neboť věří v Mesiáše pozemského; mnozí Mne však prosí o podrobnější poučení.

7) **JÁ** však pravím: „Také vy musíte vidět zázraky, jinak nevěříte! Pojdte tedy se Mnou do Kány a jejího okolí; tam se vám dostane poučení i zázraků!“

8) V Mé společnosti však byli mnozí z Kány, kteří Mne od svatby v Káni věrně doprovázeli všude, kde jsem dosud učil. Ti se chtěli rozhovořit o všech těch naukách které ode Mne slyšeli a o zázracích které viděli.

9) **JÁ** však pravím: „Pro ně není ještě na čase. Nechte je však jít s námi do Kány; tam se o tom poněkud zmíníme a více tam sami uvidí a zakusí! A tak tedy pokračujeme v naší cestě opět dále! Cestou však ať nikdo nic nemluví; neboť jsou zde farizejští zákeřníci!“

10) Když jsem toto poznamenal, dali Mně Galilejci zapravdu a vyprávěli sami, kterak nyní všude číhají farizejští špioni a zastavují na silnici pocestné, na všelicos se jich vyptávají a sem tam také na to, zda se někde nezdržuje a mezi nimi neučí jistý Ježíš z Nazaretu. A **JÁ** jsem řekl: „Právě proto půjdeme až do Kány zcela potichu; naší početné společnosti z opatrnosti klást otázky nebudou!“

---

86. Pán opět v Káni Galilejské. Smilníci se nevědomky prozrazují. Pán mluví o škodlivosti smilstva na tomto i na onom světě. Smyslné lechtání je úskok satanův.

JAN 4. 46.

---

46. A Ježíš přišel zase do Kány Galilejské, kde učinil z vody víno.

1) Po těchto slovech pokračujeme v další cestě a přijdeme bez nejmenší nesnáze do městečka Kány. Přišedše tam, ubíráme se ihned do domu, kde jsem byl učinil prvý veřejný zázrak. Netrvá ani hodinu a téměř celá obec už ví, že já a všichni, kteří Mne provázejí, jsme šťastně a zdraví došli; a všichni chvátají, aby uviděli, pozdravili a uvítali příchozí. A když Mne spatří nenachází ani dosti slov chvály a velebení, že jsem způsobem tak rozhodným vyčistil chrám jeruzalemský! Neboť také z Kány přišli mnozí na slavnost a viděli co jsem v Jerusalemě učinil a také se dověděli, že jsem tam uzdravil mnoho nemocných a neobyčejně Mne chválili.

2) Já jsem se jich tázal, nemají-li tu nemocné. Odvětili, že tou dobou kupodivu v celé obci není ani jeden člověk nemocný.

3) **JÁ** však jsem řekl: „Tělesně jsou sice zdraví, ne však duševně. Neboť kdo smilní a cizoloží je velmi nemocen v duši! Neboť tímto hříchem se stává srdce člověka vůči bližním den ze dne tvrdší, bezcitnější a nemilosrdnější a nakonec nemiluje nic než sama sebe a bytost, s kte-

rou může smilnit, - ne však pro ni samu, nýbrž pro smilnění. Takové srdce pak prchá před slovem Božím, které ho odvrací od jeho zlého chťiče a nakonec se stává i nepřítelem těch, kteří uchovávají v srdci slovo Boží a žijí podle něho. Mnozí z vás trpí touto nemocí a proto jsem k vám opět přišel, abych vás vyléčil z této velmi zlé a smrtelné nemoci. Kdo z vás je si vědom, že je postižen touto nejhorší nemocí, svěř se Mně a já ho uzdravím !"

4) Když toto oznamuji, tu mnozí ihned opouští dům; neboť provinilců se zmocní strach, že je veřejně vyradím a proto se odtud vytrácejí. Bylo mezi nimi také několik cizoložníků a krvesmilníků a mnoho mužů a žen, kteří se sami poskvrňovali a byli nakonec rádi, že jsou daleko s Mých očí.

5) Mnohým totiž nešlo ani tak o to, že by snad mohli být z této vášně vyléčeni, nýbrž spíše jen o to, aby ušli hanbě! Neboť byli jinak pokládáni za čestné vážené lidi a bylo by jim velmi nepříjemné, kdyby se jejich sousedé takto dověděli, že mají slabé tělo! Avšak nepovázili, že se sami prozradili tím že se rozprchli, když jsem jim oznámil Mé nejlepší doporučení k jejich uzdravení!

6) **Mnozí**, kteří zůstali, pravili: „Ne, o tom a onom bych si to byl nikdy nepomyslel!“ **Jiní** se zase nemohli ubránit smíchu a pravili: „Ale jak chytrácky jsi to nastrojil! Těch by se byl mohl někdo dotazovat deset let a nedali by mu v té věci žádnou odpověď; Ty jsi je však pouze ve vší lásce a vlídnosti vyzval, aby se v této záležitosti dali od Tebe uzdravit - a hle, všichni se rozutekli! Byli jistě toho mínění, že Tobě, jemuž bylo možno proměnit vodu ve víno, mohlo by nakonec být též možné volat je jménem a říci: „Ty jsi hřešil tak a tak a tolikrát a tolikrát - a ty pak zase tak a tak a tolikrát a tolikrát!“ - A to by ovšem nesnesli a proto vzali do zaječích! V tomto okamžiku však neuvázili, že se tím útekem vlastně prozradili! My je sice proto soudit nebudeme - neboť nám nejsou naše vlastní slabosti neznámy a také víme, že je vždy nejmoudřejší, když člověk zametá před vlastním prahem - ale směšnou zůstává tato věc vždy tím, že se domnívali, že svým upláchnutím nebudou poznáni jako tací hříšníci, za jaké jsi je dříve označil! Ne, ti jsou přec jen asi hloupější nežli nosorožec z Persie!“

7) Pravím **JÁ** „Nechme je jít, slepé blázny! Před lidmi se stydí; ale před Bohem, jenž prohlédá a zkouší srdce i ledví lidí, se nestydí! - Pravím vám všem: Tento světský pocit studu je málo platný! Jak dlouho to ještě po trvá na tomto světě?! Brzo jim bude odňato tělo, jehož maso jim skýtalo tolik sladkých chvil! Potom přijdou nazí do druhého světa, v němž se jim do nejmenších podrobností se střech oznámí vše, čeho se na tomto světě sebetajněji dopouštěli! Tam jim teprve bude údělem opravdová a trvalá hanba, které se tam tak snadno jako zde nezbaví!“

8. Věru, pravím vám všem: Chlípníci, smilníci a nevěstky do Království Božího nevejdou; museli by se napřed zcela odvrátit od svého nejvyšší špatného způsobu života! Neboť hle, všech ostatních hříchů se člověk dopouští mimo tělo a proto je také může snáze odložit - neboť co se děje vnějšně, nehubí člověka tolik jako to, co se děje v něm! - Smilnění se však děje v člověku, hubí duši a ducha a proto je také ze všech zel nejnebezpečnější! Proto střeste se ho především a unikejte mu jako moru; neboť chlípné polechtávání je úskok satanův! Běda, kdo se dal satanem takto uchvátit! Každému takovému bude nakonec velice těžko se z drápů satana vyprostit! Nevýslovné bolesti a trápení mu budou údělem! Uvažte toto vše dobře neboť jinak přijde doba a dny, které se vám nikdy líbit nebudou! Nyní se odebereme k odpočinku!“

9) Někteří z těch, kteří šli se Mnou, se odebrali do svých domovů; Moji učedníci však, matka Maria a Moji bratři, to jest pět synů Josefových, zůstali u Mne.

---

87. Pravý domov je u Pána. Židovští pochybovači. Jejich odchod a jejich zatčení římskými vojíny. Kornelius u Pána.

---

1) Když se všichni ostatní vzdálili, přišel mladý hospodský, při jehož svatbě jsem proměnil vodu ve víno a řekl: „Pane! Ti, kteří nás následovali z Judeje a Jerusalema a právě se nyní posílili pokrmem a nápojem ve velkém hostinském pokoji, rádi by si s Tebou nyní promluvili ještě slovíčko. Neboť jak pozoruji, hodlají se někteří vydat na cestu do svého domova a obstarati tam svá hospodářství. Kdybys tedy svolil, pak bych jim to sdělil!“

2) Pravím **JÁ** „Myslím, že to není třeba! Kdo je a zůstává u Mne, ten je vpravdě ve svém pravém domově a kdo si tohoto jedině pravého a věčně trvajícího domova nevydobude, bude stále bloudit v pusté cizině jako plachá zvěř, která hledá na poušti žrádlo a domova nenacháze-

jíc to ani ono, posléze hladem, žízní a zimou zahyne a nakonec se stává kořistí dravých zvířat, jejichž domovem je pustá poušť!

3) Komu však u Mě něco chybělo?! Nebyl každý denně tělesně i duchovně nasycován z nebes? Trpěl někdo hladem a žízní anebo se snad jinak někomu ublížilo? Byl někdo volán před světský soud za to že chodil se Mnou?! Pravím tobě: Kdo chce jít ať jde; kdo však chce zůstat, zůstaň! Neboť Já lidi nepotřebuji, ale lidé potřebují Mne! Kdo opustí Mě, toho opustím také Já a kdo Mě nehledá, toho také Já nebudu nijak zvlášť horlivě hledat! - A nyní jdi a sděl jim to!"

4) Praví **hospodský**: „Pane, to je pro mě těžké; Tebe snad mrzí, že se tito občané z Kány odebrali. nyní do svých domovů k odpočinku?"

5) Pravím **JÁ** : „Ty jsi, Mně nerozumě! Hle, ti občané Mě již úplně přijali do svých srdcí a Má nauka se jim stala svatou; avšak tyto Židy Má nauka, kterou jsem dal v Sicharu, plně neuspokojuje a touží opět spíše po svém zákvasu nežli po svém domácím hospodářství a proto chtějí odejít domů. Chtěli by Mně však ze slušnosti poděkovat, abyste je nepovažovali za hrubé neotesance. Proto tedy jdi a sděl jim bez obalu vše, co jsem ti nyní pověděl!"

6) Po této odpovědi se odebere hospodský k Judejcům a sdělí jim doslovně, co jsem mu řekl. Všichni se poté velmi zarazí, ježto se cítí velmi dotčeni. Některé to mrzí; jiným však jde věc k srdci, přemýšlejí o tom a praví: „Ten nám dal co proto a žel je tomu tak; kéž nám odpustí a my zůstaneme!"

7) **Uražení** však praví: „My ale odejdeme! U Něho nám sice opravdu nic nechybělo, ale tento zahálčivý skytský život už nás omrzel; a mimoto, aby se člověk před Ním měl stále na pozoru, aby se nějakým slůvkem nepřekřel! Neboť tu máme hned rozsudek nalepený na zádech a můžeme hledět, jak se zdravou kůží opět vyváznout; neboť o nějakém ohledu není u Něho ani řeči! Co jednou vysloví, z toho nesleví ani puntíček! Proto také déle u Něho již nezůstaneme!"

8) **Ti kající** praví: „To je sice pravda. S knězi v Jerusalemě se dá velmi dobře smlouvat, zejména stojí-li jim za to oběti! On však nesleví ani vlas i kdyby se Mu celá Země přinesla za oběť. Proto je s Ním také dosti tvrdě a těžko vyjít; patrně to není nikdo jiný nežli přinejmenším nějaký největší prorok a každé Jeho slovo, uvažuje-li se o něm přesně, je plné pravdy, síly a života a příroda dosud tak němá poslouchá Jeho pokyny! Co nám tu zbývá jiného nežli zůstat, dokud On Sám se nás nezavírá?! Neboť skutky, které On před našima očima konal, žádný člověk před Ním ještě nedokázal a proto zůstaneme za každou cenu u Něho!"

9) **Ti uražení** však praví: „Dělejte co chcete; my však půjdeme! Jsme-li hospodskému něco dlužní, ať nám to spočítá."

10) **Hospodský** však praví: „Já nemám hospodu pro cizince, nýbrž pro domorodé děti Jakobovy a ty mi neplatí, tak jako všude v Kanaánu, zemi, kde teče mléko a med v potocích!"

11) Po tomto výroku se zvednou a kvapně se vydají na cestu. Po několika hodinách cesty z Kány nemohou únavou již ani nohy zvedat; padnou na silnici a oddávají se v počtu několika set nočnímu odpočinku.

12) Po téže silnici sestupuje však z Jerusalema silná římská vojenská legie a narazí na tuto karavanu. Jelikož však nelze unavené probudit, jsou až do rána příštího dne hlídáni. A když se ráno probudí, jsou spoutáni na rukou a poněvadž se nemohou vykázat legitimním povolením k cestování, jsou veskrze jako zajatci předvedeni k soudu do Jerusalema a tam týden vyslýcháni a konečně jako prokázaní Židé po zaplacení pokut propuštěni na svobodu.

13) Část těchto římských vojáků přijde pak téhož jitra do Kány. Když prohlédnou náš dům a my se vykážeme cestovním listem z Jerusalema, nečiní nám již žádné potíže a táhnou dále do Kafarnaum, když **velitel** této legie, poznav Mě, byl dříve o leccems se Mnou ještě pohovořil a zároveň Mi sdělil, že bude nyní delší dobu sídlit v Kafarnaum, kde se sejde se svou rodinou, která se tam odebrala již několik dní předtím. Zároveň Mě také zval, abych přišel do Kafarnaum a zastavil Se u něho. Slíbil jsem mu, že po uplynutí několika dnů tak učiním.

14) Také se Mě tázal zda nevím, co je to za velkou karavanu, kterou zastihl v noci na silnici do Jerusalema ležet ponořenou do hlubokého spánku.

15) Já jsem mu řekl, kdo byla a on Mně vlídně se usmívaje odpověděl: „Já jsem si také hned myslel, že jsem se tu setkal s ptáčky, kteří vlastně nejsou nic než farizejští vyzvědači a velice bych se divil, kdybys je byl na prvý pohled nepoznal jako takové.!"

16) Na to jsem **JÁ** mu odpověděl: „Nemáš docela nepravdu, považuješ-li je za takové. Ale když Mne následovali z Jerusalema a Judeje, nebyli ještě zrádci; nyní se však jimi mohou stát a někteří z nich se stanou k jejich vlastní záhubě. Neboť chrámová cháska má sice ráda zradu,

ale zrádce se bojí více než zrazeného nepřítele a proto žádného zrádce již nenechá na svobodě. Skoro každý dostane napít prokleté vody a z. desíti sotva jeden vyvázne životem; ti, kteří se rozpukli, bývají pak obyčejně obviněni z falešné zrady a v Josafatu, kde je prokleté místo, bývají zahrabáni do prokleté země. A tento osud stihne z nich ty, kteří Mne chrámové chásce zradí! Neboť Můj čas tu ještě není!"

---

88. Rozmluva Páně s Korneliem o chrámové chásce v Jeruzalémě a o čištění chrámu Pánem. Dobrý vliv Nikodémův v. Předpověď soudu nad Jeruzalémem.

---

1) Praví velitel jménem **KORNELIUS**, jenž je též bratrem císaře Augusta: „No dobře jim tak! Nemohu Ti ani vypovědět, jak mi celá tato chrámová cháska leží v žaludku! Říkám Ti, milý vznešený příteli: To nejhorší z nejhoršího na celém okrsku zemském je židovský chrámový pop! Naši *quasi* (takřka) egyptští knězi jsou špatní, avšak kouká tu z nich tu a tam přece jen tak trochu člověk; málo je slyšet o nějaké krutosti a jejich věci je, až na několik málo mystických výjimek, nabádat lid k lidskosti a k bojovné odvaze.

2) Ale tito ptákové jsou veskrze pokrytci! Navenek se dělají přísní a zbožní, jakoby s sebou nosili plné pytle živých bohů; v nitru však by byli podle našeho mythu příliš špatní i pro nejnižší tartarus. Věru, kdyby naše báječné tři hlavní furie (litice), před jejichž oškivostí prý vše úzkostí a hrůzou zkamení, spatřily takového jeruzalémského chrámového chlapíka, staly by se z přílišné úzkosti a bázně nakonec samy diamantovým kamenem! Pravím Tobě: Ke konečnému uvolnění tohoto zle zamotaného chrámového a kněžského uzlu musí přijít. co nejdříve nejostřejší meč krále macedonského, jinak se do tohoto nejvyšší neblahého uzlu co nejdříve zaplete ještě celá Země. - Ó příteli, o těchto chlapech bych Ti mohl vyprávět věci, že by z toho dostala celá Země horečku! Ale dost o tom, prozatím se spokoj s tím; až přijdeš ke mně, mnoho si o tom pohovoříme!"

3) Prav(m **JÁ** : „Ó, nech toho, znám tu havěť do nejspodnějších vláken kořene! Ale také jsem již k tomu určil z tvého rodu v Římě „krále macedonského“; jemu se dostane cti planoucím mečem přetnout tento nejspletitější všech uzlů! Avšak napřed ještě leccos učiním k možnému polepšení leckterých z nich!"

4) Praví **velitel**: „Nečiň toho! Neboť jsi-li také Ty jako člověk smrtelný, dovedou Tě, i když jsi také pravým Synem Božím, usmrtit! Neboť jak Ti říkám, před těmito chlapy není Svým životem jist ani Bůh! - Věř mi to, nejmilejší mladý příteli!"

5) Pravím **JÁ** : „Nechme toho! Co Otec chce, to se stane! Stačil by jediný dech z Mých úst a nebylo by jich více! To však není vůle Otcova a tak je ještě nějakou dobu necháme!"

6) Praví **velitel**: „Budou-li to ti chlapi ještě deset let tak dělat jako teď, nezůstane v Judeji mnoho lidí na živu. Kdyby v jejich Vysoké radě neseděl jeden umírněný, bylo by došlo brzo po Tvém odvážném vyčištění chrámu od té sebranky k hroznému randálu! Ale jeden opravdový, poctivec, jménem Nikodém, dovedl udržet na uzdě tyto chlapy, jichž je nyní již téměř tolik jako trávy na Zemi. Bylo to přímo k popukání, kterak jim s velkou chytrostí dovedl učinit pochopitelné, že toto vyčištění chrámu bylo vlastně Bohem dopuštěno, aby se těm jeho sluhům dostalo velmi mnoho peněz, neboť byli to právě prodavači, penězoměnci a holubáři, kteří mimo malý nájem z místa nikdy nedali nějakou obět' do Boží truhly, ačkoliv prý měli nejvíce peněz v celém Jeruzalému! S tím byla většina srozuměna a někteří pravili: „Nuže, ať tedy o příští slavnosti opět přijde se svou kouzelnou silou; můžeme ho potřebovat!" Ale někteří, kteří sami po straně provozovali v chrámě svými důvěrnými jednateli obchod s výměnou peněz, nebyli ovšem s tímto přáním příliš srozuměni. Ale přesto Ti ručím za to, že Ti ta holota pro případné čištění chrámu při příští slavnosti nezkriví ani vlas na hlavě; neboť při posledním čištění jsi jim pomohl ke značné částce peněz. Kdybys tedy opět jednou šel snad v podobné záležitosti do Jerusalema, pak Se tam dostaň jen zcela potají, jinak najdeš chrám již vyčištěný; neboť tito kramáři, penězoměnci a obchodníci dobyt看 vyslali na všechny strany špehy, jakož i jisté, špatnosti vynikající chrámové sluhy, kteří Tě mají na Tvých cestách pozorovat. Mezi těmi, které jsem dal na cestě zatknout, byli sami tací chlapi; nevěřím, že by mezi nimi byli dva počestní!"

7) Pravím **JÁ** : „No, tu laskavost jim mohu ještě jednou prokázat; ale buď zcela ujistěn, že potom žádný penězoměnc a žádný prodavač obchodovat v chrámě již nebude! Až budu konat

Svůj poslední vjezd do Jerusalema, tehdy také budu muset ještě jednou vyčistit chrám, jako jsem jej vyčistil nedávno!"

8) Po tomto předběžném ujištění přichází vůdce roty a hlásí veliteli, že oddíly vojska jsou připraveny k odchodu. Velitel se Mně nyní poroučí a ještě jednou Mně připomíná, abych ho v Kafarnaum určitě navštívil! Potom přináší hospodský dobrou snídani pro všechny hosty.

---

89. Ježíš se modlí za všechny Své, propouští Své bratry k obstarání jejich domácnosti o dává pokyny o nájemném řádu Svých. O Tomášovi a Iškariotovi. Petr a Pán. „Kde chybí víra, tam je pro nás málo práce!“ Nejlepší koření pokrmu. Uzdravování nemocných vkládáním rukou. Léčivé byliny. Návrat učedníků Mladý Marek syn Petřův. Tomášův dobrý rybolov. Osobnost Iškariotova.

---

1) Po snídani pravím **JÁ** všem přítomným: „Má-li někdo něco doma uspořádat a zařídit, může nyní za tím účelem na několik dní odejít; ale třetího dne ať se sem opět dostaví! Neboť Já zde v Káni zůstanu několik dní a popřeji Si trochu odpočinku. Ti však, kteří mají příliš daleko domů, mohou zde zůstat a rovněž i ti, kteří Mne nechtějí opustit! Ale ty dva dny nebudu zde ani něčemu učit, ani něco dělat, nýbrž - jak řečeno budu pouze odpočívat a za vás všechny Se k Otcí modlit.“

2) I přistoupí ke Mně Marie a pět Mých bratrů a tážou se Mě, zda i oni se mohou odebrat na několik dní do Nazaretu a uspořádat tam svou domácnost.

3) A **JÁ** pravím: „Ano, jděte a učiňte tak; neboť Moji učedníci musí mít pořádek také ve své domácnosti na světě! Zařídte si však domácnost na několik let a pronajměte ji nějakému chudému, ale pamatujte: bez nájemného! Neboť vy, jako Moji bratři a učedníci nebudete po celou budoucnost od nikoho požadovat nájemné anebo mzdu, nýbrž vezmete jen to, co vám dají dobrovolně!“ - Bratři s Marií to slibují a odcházejí do Nazaretu.

4) Z učedníků, kteří Mě následovali z Betabary, kde křtil Jan, šel domů jen Tomáš s úmyslem, že tam získá pro Mne ještě několik učedníků, což se také stalo. Ale mezi nimi byl také jistý Žid, který vlastně nebyl Galilejec, jménem Iškariot, který Mě potom zradil. Byl až do jisté doby nejhonlivějším ze všech učedníků. Dělal cechmistra, všude vše platil a dělal jaksi předchůdce a ředitele všude, kam jsem potom přišel. Dovedl však z Mých skutků a nauk získávat potají také peníze a tato chtivost peněz učinila z něho nakonec také to, že se stal Mým zrádcem! Petr a ostatní učedníci, kteří Mne také následovali z Betabary, však zůstali.

5) **PETR** pravil, když jsem Se ho tázal, zda nechce také jít na několik dní domů: „Pane, jen smrt nebo rozkaz z Tvých úst mě může od Tebe oddělit! Pro svého syna Marka jsem dal Tomášovi vzkaz, aby sem přišel, neboť by se zde uplatnil, ježto se vyzná v psaní téměř tak dobře jako Matouš! To je však také vše, co mám nyní ve své domácnosti uspořádat; o vše ostatní beztoho pečuješ Ty, můj Pane a můj Bože!“ – Pravím **JÁ** : „Ne tak nahlas, Šimone Petře, neboť zde nejsme v Sicharu! Jsou tu nyní někteří, kteří nejsou ještě tak daleko jako ty; ti by se mohli pohoršit. Proto stačí, budeš-li Mě napříště oslovovat „Pane“; to druhé podrž zatím jen ve svém srdci, které já dobře znám!“

6) Petr je s tímto upozorněním spokojen a táže se Mě, zda po ty dva dny v Káni nebudeme vůbec nic dělat. **JÁ** však pravím: „Ani pomýšlení na to; ale tak usilovně jako v Sicharu zde pracovat nebudeme! Jsme zde pozemsky ve vlastní otčině a ty víš, jakou cenu má prorok ve své otčině! Proto také nebudeme zde v naší vlastní sféře mnoho konat a učit; neboť kde není dostatek víry, tam je pro nás málo práce. Proto si zde několik dní jak se říká pohovíme a poněkud se připravíme na to další!“

7) Po těchto slovech přichází Matouš a táže se Mě, zda by zde měl v těchto dvou dnech zapsat něco z toho co viděl a slyšel v Sicharu?

8) **JÁ** však pravím: „Chceš-li již něco učinit, pak opiš ještě několikrát kázání na hoře a jeden opis ať zůstane zde v Káni a to tady u hospodského a jeden opis necháme v Kafarnaum; neboť ani tam nebudeme ostatně mít mnoho co dělat!“

9) Poté přichází **hospodský** a táže se Mě, co bych rád k obědu. A **JÁ** mu pravím: „Příteli, k čemu ta zbytečná otázka?! Před snídání ses Mne přece neptal a velmi Mně chutnala! Bude Mi tedy také oběd chutnat! Pravím ti, každý pokrm, který je okořeněn šlechetným a láskyplným srdcem dárce, chutná nejlépe, lépe než nejvzácnější věci, které zdobí stoly sobeckých hýřilů a

naplňují sály vůněmi ambry!" S touto odpovědí byl náš mladý hospodský úplně spokojen a s nejradostnějším srdcem vynaložil vše, aby nás v poledne co nejlépe pohostil.

10) A tak uplynuly ty dva dny za mnohých prospěšných rozhovorů a za mnoha různých návštěv občanů tohoto městečka.

11) Také bylo uzdraveno pouhým vkládáním rukou několik nemocných; a jednomu tamnímu poctivému lékaři, jenž nemohl pochopit léčivou sílu vkládáním rukou, jsem ukázal mnoho léčivých bylin a jiných věcí, jimiž pak velmi úspěšně léčil a tím si získal věhlasné jméno.

12) Třetího dne se pak vrátili všichni, kdož odešli na dva dny do svých domovů, až na matku Marii a čtyři starší bratry a přivedli se všech stran nové učedníky. Zejména Tomáš usku-tečnil velmi bohatý rybolov a také s sebou přinesl mnoho pečených ryb; nebol věděl, že takové ryby rád jím.

13) Mladý Marek přinesl svému otci Šimonovi mnoho pozdravů a také mnoho nejlepších pečených ryb a lškariot přinesl do společnosti mnoho peněz a velmi mnoho života; neboť byl velmi živý a obratný a všechno řídil, velice jsem se mu zalíbil a dovedl mnoho vyprávět o nejrozmanitějších událostech, které se tu a tam přihodily v rozsáhlé říši římské.

14) Když jsme tak byli nyní pohromadě, chtěl jsem Se vydat na další cestu. Hospodský Mě však prosil, abych zůstal aspoň ještě do večera, jelikož je venku velmi horko. A já jsem zůstal až do večera. Když se však Slunce začalo velmi přibližovat k západu, připomněl jsem naši společnost, aby se připravila k odchodu, ježto hodlám se západem Slunce nastoupit další cestu.

**90. Uzdravení syna královského úředníka. Jeho dík a obrácení. Řeč Korneliova o jedině libém uctívání Pánu. Pokyn o tehdejšímu označování času.
Jan 4, 47-53.**

---

47. A byl jeden královský úředník v Kafarnaum, jehož syn byl nemocen. Když otec nemocného syna uslyšel, že Ježíš přichází z Judska do Galileje, šel k Němu (do Kány) a prosil Ho, aby přišel do Kafarnaum a pomohl jeho synu, neboť umíral.

1) Když jsme se již chtěli vydat na cestu přispěchal ke Mně téměř bez dechu muž královského rodu a blízký příbuzný velitele, přišedšího před několika dny do Kafarnaum; dověděl se totiž od tohoto, že jsem Se vrátil z Judeje opět do Galileje. Tento královský úředník měl jediného syna, jenž byl náhle zachvácen vysokou horečkou a lékař v Kafarnaum, spatřiv nemocného ihned poznal, že je nevyhnutelně ztracen. Otec nemocného zoufalý bolem nevěděl co počít. Tu k němu přišel velitel **KORNELIUS** a pravil: „Bratře, věděl bych radu! Odtud do Kány je pro dobrého chodce sotva hodina cesty. Mešká tam právě proslulý Spasitel Ježíš z Nazaretu! Sám jsem se tam s Ním na své cestě setkal a s Ním mluvil. Jistě tam ještě bude, neboť mně slíbil, že odtamtud přijde rovnou ke mně do Kafarnaum a že mě navštíví! Co On slíbí, tomu také určitě dostojí. Ježto však dosud ke mně nepřišel, je zcela jistě ještě v Káni! Pospěš tedy osobně tam a popros Ho. Aby přišel k tvému synu a pomohl mu! Ručím ti za to, že ihned přijde a tvému synu pomůže!“

2) Když to královský úředník od svého bratra Kornelia uslyší, pádí co nejrychleji do Kány a příběhne, jak bylo uvedeno bez dechu. Když jsem byl již učinil prvý krok na další cestu. Sotvaže dospěje ke Mně, padne přede Mnou na kolena a prosí Mě, abych s ním pospíšil co nejrychleji dolů do Kafarnaum. Neboť jeho jediný syn, jenž je mu vším, zápasí již se mrtví a žádný lékař v Kafarnaum mu nemůže již pomoci a nepůjdu-li co nejrychleji s ním. Zemře jeho syn jistě dříve, než přijdu do Kafarnaum, ač-li již mezitím nezemřel!

48. I řekl mu Ježíš: „Neuzříte-li znamení a zázraky, neuvěříte!“

3) Pravím **JÁ** : „Hle, přáteli, s vámi je to těžké! Neboť nevidíte-li napřed znamení a zázraky, neuvěříte! Já pomáhám především jen těm, kteří věří, i když také předtím neviděli znamení a zázraky! Neboť kde se ke Mně přichází s bezpodmínečnou vírou, tam také určitě a jistě uzdravím.“

49. Dí Mu úředník královský: „Pane, pojd', nežli můj syn zemře!“

4) Tu zvolá **královský muž**: „Ó Pane, nemluv zde tak dlouho se mnou ubohým; vidíš pře-

ce, že věřím, jinak bych byl k Tobě nepřišel! Prosim tě, ó Pane, pojď jen pod střechu mého domu a můj syn bude žít! Budeš-li otálet, zemře než tam dojdeš! – Hle, mám pod sebou mnohé sluhy; a řeknu-li tomu nebo onomu: učiň to neb ono, učiní to. Kdybych neměl úplnou víru v Tebe, ó Pane, byl bych k tobě poslal toho neb onoho služebníka! Ježto jsem však pln nejsilnější víry, přišel sám, neboť mé srdce mi pravilo: „Jakmile Tě jen najdu a uzřím. Bude můj syn zdravý!“ Pane, doznávám též, že nejsem ani hoden, abys vešel pod střechu mou – nýbrž jen kdybys chtěl vyřknout slovo, živ a zdráv bude syn můj!“

50. Dí mu Ježíš: „Jdi, syn tvůj je živ!“ Člověk ten uvěřil slovu, které mu řekl Ježíš a šel.

5) Pravím Já: „Příteli takovou víru jsem nenašel v celé Izraeli! Jdi klidně domů; stane se ti podle tvé víry! Tvůj syn žije!“ A královský úředník šel domů se slzami dílu a radosti; neboť věřil nepochybně Mému slovu. Já jsem však tento večer a příštího dne zůstal ještě v Káni, z čehož měl hospodský velikou radost.

51. Když pak byl na cestě (do Kafarnaum), potkali se s ním služebníci jeho a zvěstovali mu řkouce: „Tvé dítě žije!“

6) Když se královský úředník, jenž byl v Kafarnaum ve veliké vážnosti, neboť předně byl stejně jako velitel Kornelius spřízněn s panovnickým domem Říma a za druhé zde byl Římem ustanoven jako vysoký státní úředník - blížil k městu, přicházeli mu vstříc jeho mnozí služebníci a hlučně mu oznamovali: „Pane, tvůj syn žije a je úplně zdráv!“

52. I otázal se jich na hodinu ve kterou se synovi ulevilo. Oni mu řekli: „Včera o sedmé hodině horečka mu přestala!“

7) Tu byl tento muž radostí téměř bez sebe a ihned se vyptával, v kterou dobu se mu ulevilo. A služebníci jednohlasně odpověděli: „Včera v sedm hodin opustila ho zlá horečka!“

53. I poznal otec, že to byla ona hodina, ve které mu Ježíš řekl: „Syn tvůj je živ!“ A uvěřil on i celý jeho dům.

8) Když se toto od svých služebníků dověděl, začal počítat a shledal, že to bylo přesně v tu dobu, kdy jsem mu řekl: „Tvůj syn žije!“ Potom šel pomalu domů. A když přicházel k domovu, přiváděl mu již velitel **KORNELIUS** vstříc zcela uzdraveného a veselého syna a řekl jemu: „Nuže bratře, poslal jsem tě k pravému Lékaři anebo ne?!“

9) **Královský úředník** však pravil: „Ano, bratře, tvou radou jsi mi dal desateronásobně nový život! Ale tento Lékař, Ježíš z Nazaretu, je zřejmě více nežli obyčejný lékař, který sebedovědněji dovede léčit nemoci léčivými bylinami! - Představ si! Řekl, aniž kdy viděl mého syna, jen zcela prostě: „Syn tvůj živ je!“ A syn se v tu chvíli uzdravil! - Poslyš, v tom je něco prazvláštního! Povídám ti: To nedokáže žádný člověk, nýbrž jedině jen Bůh! A od nynějška věřím a jistě i celý můj dům, že tento ježíš je nebetyčně nade vši pochybnost pravý Bůh a nyní kráčí ke spasení všech lidí mezi nimi v lidské podobě a uzdravuje je a poučuje. - Přejde-li sem, musí se Mu zde prokázat božská pocta!“

10) **KORNELIUS** praví: „Já Ho již znám jako takového a také si to nedám vzít; avšak On nestrpí, aby se Mu přicházelo s něčím takovým!“

11) Praví otec uzdraveného syna: „Bratře, kde má člověk v ruce takový důkaz, tam - myslím - se nedá nikdy příliš mnoho učinit!“

12) Praví **KORNELIUS**: „Jsem s tebou zcela srozuměn; ale jak jsem ti řekl, je tomu tak a také přitom zůstane, že On je úhlavním nepřítelem veřejných a vnějších prokazování pocty. Pokud vím, dokonce z jeho nejtělejšího mládí, příkládá velký význam jen tichému vnitřnímu prokazování úcty, které se projevuje v lásce srdce. Ale všechno vnější je Mu dokonce velmi odpor- né a kdyby sem přišel, jak mi slíbil, mohl bys Ho veřejným zbožňováním jen odtud navždy vypudit! Proto vše co chceš, učiň v srdci; ale jen se přitom vyvaruj všeho veřejného obřadu! Neboť znám Ho od jeho narození ještě z Betléma a od té doby jsem o Něm mnoho slyšel a mnoho sám viděl!“

13) Praví **královský úředník**: „No dobře, včera jsem tě uposlechl ve dne a proto také poslechnu tvou radu dnes v noci,“

14) (Aby slovo „včera“ nezavdalo podnět k žádnému slovíčkaření, musí zde být připojeno malé vysvětlení v tom smyslu, že den, zejména v Galileji, trval jen do případného západu slunce; po západu slunce začal pak již vlastně příští den a v několika minutách po západu slunce se říkalo uplynulému dnu již „včera“. Se západem Slunce se pak již začala vlastně prvá ponůčka (noční hlídka) pro příští den; jedna ponůčka trvala tři dnešní hodiny a jedna denní hodina trvala

v létě téměř dvě dnešní hodiny a v zimě sotva jednu; neboť doba slunečního světla musela mít vždy 12 hodin, ať byl sluneční den krátký nebo dlouhý. Praví-li se tedy zde ve výkladu, že královský úředník šel z Kafarnaum do Kány hodinu, bylo by to dnes tolik jako téměř dvě plné hodiny. - Toto stručné vložené vysvětlení je zde tím nutnější, neboť jinak by se v tomto evangeliu lecčemu sotva správně porozumělo, neboť příslušné časové údaje jsou vzaty z počítání doby tehdejší, nikoli nynější.)

**91. Pokyny Páně Jeho tehdejšími dvěma písařům Janovi a Matoušovi. Něco ke správnému porozumění různosti těchto dvou evangelií. - Zařízení Páně od pradávna za účelem očištění a objasnění Jeho nauky. Svědectví Páně o Jeho novém nynějším zjevení.
JAN 4, 54.**

---

54. To byl druhý zázrak, který Ježíš učinil (opět v Káni), když přišel z Judeje do Galileje.

1) Příštího dne v Káni pravím Janovi, jenž zaznamenal první div při svatbě, aby nyní zaznamenal také tento druhý div na témž místě; a Jan to také učinil stručnými slovy v osmi verších, jak stojí psáno.

2) Tázal se Mne však také Matouš, zda i on má zaznamenat tento skutek. - **JÁ** mu však pravím: „Nikoli! Až přijdeme zítra do Kafarnaum a budu tam také zase učit a konat divy, pak je zaznamenej ty! K Mému kázání na hoře připoj však ještě uzdravení malomocného v Sicharu, kterého jsem uzdravil, když jsem sestoupil s hory!”

3) Praví **MATOUŠ** : „Pane, pokud vím, uzdravil jsi v Sicharu dva malomocné; kterého mám zaznamenat?”

4) Pravím **JÁ**: „Bylo jich uzdraveno více nežli dva; ale stačí jeden, kterého jsem uzdravil na úpatí hory a pak jsem mu nařídil, aby se ukázal knězi Jonaelovi, jehož jméno nemusíš uvádět a aby obětoval dar, jak přikázal Mojžíš na svědectví o nich! Neboť kdo Mně neuvěří na základě jednoho divu, ten Mně také neuvěří, kdybych jich vykonal před ním sto. Proto z mnohých divů uveď jen ten, který jsem ti nyní naznačil!”

5) Praví **MATOUŠ**: „Ach ano, Pane, nyní již vím který div míníš! Povšimnul jsem si ho dobře, leč písemně úplně nezaznamenal a to nyní neprodleně učiním a začnu tím hned novou kapitolu. Kázání na hoře jsem totiž rozdělil do třech kapitol a toto bude nyní kapitola čtvrtá.”

6) Pravím **JÁ**: „Toto tvé rozdělení je prozatím dobré; ale až budu povýšen s této Země do Mého nebeského věčného Království, budeš nucen napsat ještě čtyři předkapitoly; proto můžeš už nyní ony tři kapitoly kázání na hoře místo čísl 1, II a III ihned označit a zařadit čísly V, VI a VII a tu novou kapitolu pak číslem VIII !”

7) A Matouš podle toho zařídil ihned své záznamy a tak kázání na hoře, ačkoli to bylo to první co Matouš zapsal, není v kapitole první, nýbrž teprve v páté, šesté a sedmé.

8) Toto vědět je rovněž nutné k lepšímu porozumění obou evangelií Janova a Matoušova; neboť obě byla psána za Mého osobního vedení a jde zde také zvláště o to, aby obě evangelia zdající se vnějšně velmi nepodobná, byla touto vědomostí uvedena pod jednu střechu a tím do opravdového souladu, neboť jinak se téměř vždy stávalo, že i dobří znalci Písma považovali divy, které jsou si v Matoušovi a Janovi podobné, za tytéž a nicméně se však tázali: „Jak je to možné, že Matouš praví to a Jan ono, ač se událost zdá být úplně jedna a táž?!”

9) Vzešly z toho tedy také mnohé omyly a nezřídka úplně odpadnutí od Mé nauky, jak je napsána v evangeliích.

10) Zde by se ovšem mohlo říci: „Proč, Ó Pane, jsi to tedy po tak mnohá století dopouštěl a nechtěl jsi to nikomu objasnit?” Tu pravím **JÁ**:

11) Neuplynulo žádné století, v němž bych všude, kde je Má nauka jen poněkud vyznávána, nevyvolil a neprobudil muže, kteří by lidem dostatečně objasnili stav věcí a podali nutný výklad evangelií. Vyvolení to zajisté vždy činili a také historicky listinami doplňovali to, co se ztratilo dílem nedbalostí lidí, dílem zkosnatělostí a nezřídka zlou vůlí různých vůdců sekt a vykladačů evangelií, případně Mé nauky; ale jen velmi málokterí to přijali.

12) Církev, které se časem soustavně vytvořily, a prohlásily za „kacířství” a „dábelské zjevení”, do jejich ziskuchtivého a panovačného krámu!

13) Naproti tomu učenci a umělci prohlásili taková zjevení za „výtvory obraznosti” a za

„blouznivá blábolení“ chudáčka, jenž by také chtěl něco znamenat, aniž by si byl k tomu osvojil námahou, píli a důkladným studiem žádoucí vlastnosti!

14) V místě však, kde vyvolený a probuzený prorok žil a byl znám, nijak si ho nevážili a proto také mohl málo pořídit. Neboť podle všeobecně stávajících pojmů lidí neměl by prorok vlastně vůbec bydlet na Zemi a také by neměl mít vůbec lidskou podobu, neměl by jíst a pít a nosit šat, nýbrž měl by přinejmenším jako Eliáš na ohnivém voze jezdit v povětří, z ohnivého vozu pak každému člověku zvěstovat jen to, co ten či onen samolibě rád slyší a co mu lichotí! To by pak byl pravý prorok, na kterého by byly jistě upřeny všechny oči a uši, zvláště kdyby k tomu ještě zázračně při svých jízdách vzduchem rozhazoval hned po měřících zlaté a stříbrné peníze mezi bohaté, drobné měděné peníze však mezi proletáře a přitom by chválil velké, bohaté a mocné, zato však častokrát ostře káral chudáky (proletáře), zvláště kdyby se odvážili reptat proti bohatým, velkým a mocným! Takový prorok nebyl by pak ovšem zrovna příliš příjemným zjevem pro chudé a nechválili by ho!

15) Je-li však prorok člověk jako každý jiný, jí-li a pije-li, dokonce má obytnou světnici a přitom snad i provozuje nějaké světské řemeslo *⁵, ó pak je již veta s jeho prorokováním! Bývá prohlašován buď za poloblázna anebo za pokrytce a ve své domovině pořídí jistě co nejméně!

16) Já jsem tedy téměř po 2000 let stále doplňoval co chybělo; ale kdo to přijal? Pravím: Vždy jen málokterí a i tito zřídka dosti živě Vzalo se to sice na vědomí a k povšimnutí; aby však někdo podle toho snad zařídil svůj život a potom se sám v duchu přesvědčil, že tento jinak přirozený člověk byl opravdově Mnou zvolen k tomu, aby přinesl lidem na světě, stavším se poneháhu temný, opět čerstvé Světlo z nebes, to se ještě vždy z všelijakých nicotných důvodů opomíjelo!

17) Jeden si koupil pár nových volů a musí si je tedy vycvičit k orání, ten ovšem nemá čas; druhý musí obdělávat nové pole a proto také nemůže přijít! Třetí si vzal ženu a proto již vůbec nemá čas a příležitost! Čtvrtý musí stavět velký dům a pro samé starosti neví kudy kam; ten ovšem nemůže mít již vůbec kdy! A tak má nakonec každý svou výmluvu a nové Světlo z nebes září pak opět marně v nějakém zcela skrytém koutě Země po celé století. A dám-li v příštím století opět nové Světlo k osvětlení starých písemných dokladů, potká je týž osud!

18) Musí-li se to však podle zkušeností všech dob až příliš jistě doznat, pak je otázka zda je Má vina, že na těchto starých svědectvích lze až do této chvíle objevovat tytéž mezery, které ješitní rozumoví badatelé a hloubalové objevili již před tisíci lety, z čehož pak také vždy vzešli jako houby po dešti četní pochybovači a konečně zavrhovatelé Mého učení, Mé a jeho (toho učení) úplné božskosti."

19) Proto však dávám nyní úplné Světlo v této věci aby se pak nakonec nemohl nikdo omlouvat tím, že jsem Se od doby Mého tělesného pobytu na Zemi již nestaral ani o čistotu a úplnost Mé nauky, ani o lidi, kteří ji přijali!!

20) Až zase přijdu znovu na Zem, provedu důkladné prosívání; a nepřijmu nikoho, kdo Mně přijde s jakýmikoliv omluvami! Neboť každý kdo vážně hledá, může a musí nalézt! Nemocné ovce a oslové u žlabu na krmení obdrží však lék, po němž jistě dostanou chuť na píci z nebes; ale pak budou jako rekonvalescenti velmi dlouho homeopaticky*⁶ krmení! A nyní opět k evangeliu! –

---

92. Pán a Matouš. Náležitý pořádek je vždy dobrý a užitečný. Několik příkladů k tomu: O mytí, o přebírání kamenů na poli. Vševědoucnost Boží. Vedení lidí. O ochranném duchu. Bůh je láska! Poměr mezi Bohem jako nejčistší láskou a lidmi. Výzva k odchodu do Kafarnaum.

---

1) Když byl Matouš se svými několika verši hotov den poté kdy jsem v Káni uzdravil syna královského úředníka z Kafarnaum, ukázal Mi svou práci, kterou jsem pochválil, neboť byla při vši stručnosti zcela dobrá a výstižná. Když zabalil své psací náčiní, přijde opět ke Mně a táže se Mne, kolik psacího materiálu bude asi potřebovat v Kafarnaum; ježto pro potřebu v Kafarnaum

⁵ Jako J. Böhme, J. Tennhardt, H. Engelbrecht a jiní theosofové; vyd.

⁶ Stejnými prostředky, které přivodily nemoc; př.

ponechal prozatím jen čtyři tabule nezabalené. Má-li snad připravit více tabulí, mohl by je zde z hlavního balíku snáze vyjmout nežli v Kafarnaum!

2) Pravím **JÁ** : „Ty čtyři stačí; nicméně tě však musím přitom upozornit na jednu malou chybu v uspořádání tvých věcí! V podstatě sice na tom nic nezáleží; ale ježto se u Mne musí vše dít v určitém řádu, je od tebe nemoudré, že napřed balík svážeš a teprve potom se Mne tážeš, kolik tabulí budeš potřebovat. Kdybych nyní řekl: V Kafarnaum budeš potřebovat pět tabulí, musel bys kvůli jedné tabuli rozvazovat celý balík, což by ti zřejmě způsobilo zcela zbytečnou námahu. Avšak puzen Mým tajemným vnuknutím, ponechal sis právě potřebný počet volných tabulí a tím si ušetřil námahu s opětným rozbalováním balíku. Jak jsem ti však již dříve podotkl, v podstatě na tom vůbec nic nezáleží; ale dobro náležitěho pořádku ve všech věcech, byť se také zdálo sebe-bezvýznamnější, je nezřídka k velikému užitku.

3) Hle, když se někdo myje ráno, v poledne anebo večer a myje si napřed obličej a nakonec potom teprve ruce, neočistí tak snadno obličej, protože jej přejíždí špinavými rukama; očistí-li však dříve ruce, bude také jeho obličej mytý. čistými rukama brzy a snadno čistý.

4) Jistý člověk měl kamenité pole a očišťoval je s mnohou námahou a pílí od kamení; přitom zachovával tento dobrý pořádek: nejprve sbíral s pole kameny největší a skládal je mimo pole v pravidelnou a pravoúhlou hromadu. Potom sbíral kameny menší a skládal je rovněž v druhou pravoúhlou hromadu. A tak postupoval i s ostatními, ovšem stále menšími druhy kamenů a tím vytvořil deset hromad kamenů, z nichž každá obsahovala zcela stejně velké kameny.

5) Sousedé, kteří to viděli a svá pole takto od kamenů neočišťovali, nýbrž naházeli velké kameny s malými v hromady zcela bez ladu a skladu, řekli: „Pohledte na toho blázna, jak si hraje s kameny!“

6) Brzy poté však šel po cestě vedoucí kolem tohoto pole stavitel, který hledal kameny ke stavbě. Spatřiv zde deset uspořádaných hromad, šel a koupil je všechny za 40 stříbrných grošů od toho, který byl svými sousedy prohlašován za blázna; neboť mohl ihned velmi dobře upotřebit takto roztříděné kameny. Když to sousedé zpozorovali, přišli a řekli: „Pane, pročpak jsi nepřišel k nám? Máme tytéž kameny a dali bychom ti je za pár grošů, zatím co ty jsi zde koupil stejné kameny za 40 stříbrných grošů!“ - Stavitel však pravil: „Vaše kameny bych musel teprve třídít, což by mě stálo mnoho práce, času a námahy; tyto kameny jsou však již roztříděny tak, jak je právě nyní potřebuji a proto je raději přeplatím, než abych přijal ty vaše zadarmo!“ Nyní ovšem začali sousedé třídít také své kameny v hromady; ale bylo již pozdě! Neboť stavitelovi stačily ty, které koupil od toho prvního a sousedé se jen zbytečně namáhali.

7) Proto dbejte vždy ve všem o co nejlepší pořádek! Přijde-li pak ten, jenž přináší prospěch, sáhne jistě nejprve tam, kde najde nejlepší pořádek! Pozdější námaha je často a zhusta zbytečná! Rozumíš tomuto obrazu?“

8) Praví **MATOUŠ** : „Ó Pane, jak bych mu nerozuměl? Vždyť je jasný jako polední Slunce!“

9) Ale nyní bych se rád od Tebe dověděl jen ještě jedno: jak jsi mohl vědět, že v Kafarnaum budu potřebovat právě jen čtyři tabule? Boží vševědoucnost je mi totiž stále ještě největší záhadou! Mnohdy víš, aniž bys Se koho ptal, všechno, a řídíš podle toho Své počínání, jindy Se zase ptáš, jako to činí našinec a děláš jako bys nevěděl, co se tu či tam stalo aneb stane! Jak to přijde? Pane, prosím Tě, vysvětli mi to trochu!“

10) Pravím **JÁ** : „Příteli, tuto věc bych ti velmi rád odhalil, leč ty bys ji nepochopil, proto toho nyní nechme! Však již co nevidět přijde čas, v němž taková tajemství snadno a jasně pochopíš.“

11) Zatím ti však mohu říci tolik, že Bůh sice může vědět vše co chce; co však vědět nechce, aby člověk jednal svobodně, to pak také neví! Rozumíš tomu?!”

12) Praví **MATOUŠ**: „Pane, je-li tomu tak, pak je to s životem lidí na této Zemi nejvyšší nebezpečná věc! Který jen poněkud vzdělaný člověk by neznal nesčetně mnohé nepřátele, kteří se staví všemožnými zly proti lidstvu a tím člověku připravují zánik?! Nevezmeš-li to na vědomí a ponecháš-li to jakoby se nic nedělo, pak to bude se spásou duše zoufale špatně vypadat!“

13) Pravím **JÁ** : „Ne tak špatně jak si to nyní myslíš! Neboť předně každý bude žít podle své víry a hlavně podle své lásky; a za druhé každý člověk má na vůli obrátit se každým okamžikem na Boha a prosit Ho o přispění a Bůh obrátí Svou tvář ke snažně prosícímu a pomůže mu z jakékoli nesnáze!“

14) Ostatně je však beztoho každému člověku přidělen neviditelný ochranný duch, který

má za úkol vésti člověka od jeho narození až ke hrobu! Takový ochranný duch působí stále na svědomí člověka a začne se člověku jemu svěřenému vzdalovat teprve tehdy, když tento veden sebeláskou dobrovolně opustil veškerou víru a lásku k bližnímu.

15) Člověk na této Zemi není tedy nikterak tak opuštěn, jak si myslíš; záleží jen na jeho nejvyšším svobodném chtění a jednání, chce-li být pod dozorem a vedením Božím či ne! Chce-li to člověk, bude to chtít také Bůh; nechce-li to však, je od Boha úplně volný a Bůh se také dále o něho nestará až na to, co je podle zcela všeobecného řádu určeno přirozenému člověku, jako je přirozený život a vše co s ním nutně souvisí. Ale dále se Bůh člověkem neobírá a pro jeho nedotknutelnou svobodu obírat nesmí! Jen když člověk Boha ze svobodné vůle svého srdce hledá a prosí, vyjde Bůh také prosbám a hledání člověka vždy nejkratší cestou vstříc za předpokladu, že to člověk se svým hledáním a prosením míní zcela vážně.

16) Hledá-li a prosí-li však člověk jen zkusmo, aby se přesvědčil, zda na Bohu a Jeho zaslíbeních něco je, pak Bůh na něho ani nepohlédne a také ho nevyslyšel. Neboť Bůh o Sobě Samém je nejčistší Láskou a Svou tvář obrací jen k těm, kteří přicházejí k Němu rovněž v čisté lásce svého srdce a hledají Boha pro Něho Samého, chtějí Ho jako svého Stvořitele co nejvděčněji poznat a mají vřelé přání, aby jim Samým byli ochraňováni a vedeni.

17) A, kteří takto přicházejí, o těch ví Bůh v každém okamžiku až příliš dobře jak je to s nimi a Sám je učí a po všech cestách vodí; ale kteří o Něm nechtějí nic vědět, o těch pak také Bůh zcela vážně nic neví!

18) A až jednou na onom světě budou postaveni před Boha a budou sebevíce volat a říkat „Pane, Pane!“, odpoví jim Bůh: „Odstupte ode Mne cizinci; neboť Já jsem vás ještě nikdy nepoznal!“ A takovým duším bude pak mnoho trpět a zápasit, nežli se Mu budou moci jako Bohem poznání přiblížit. Rozumíš nyní tomu?”

19) Praví **MATOUŠ** : „Ano, Pane, tomu všemu nyní zcela dobře, čistě a jasně rozumím. Ale nemám ihned zaznamenat toto nádherné učení, které by mohlo a muselo lidi velmi povzbudit, aby Boha neustále hledali a prosili Ho, by je vedl a řídil po pravých cestách?”

20) Pravím **JÁ** : „Ne, milý příteli a bratře; neboť takové učení by téměř žádný člověk v pravé a živé plnosti nepochopil! Proto je také nemusíš vůbec zaznamenávat, leč bys to chtěl jednou učinit - jen pro sebe a pro nemnohé bratry.

21) Nyní však, jste-li připraveni, vydáme se na další cestu do Kafarnaum! Kdo chce jet s sebou, ať nás následuje; kdo však chce zůstat, zůstaň! Já tam musím jet; neboť mnoho bídy je tam i v malých městech kolem jezera, jímž je moře Galilejské.“

---

93. Pán a hospodský Koban z Káně. O svobodném sebeurčení. Příklad o uměleckém díle. „Kdo má, tomu bude přidáno!“ Pravý život přichází ze srdce. Volný od všeho - cestuje poutník lehce!

---

1) Nyní se vydáme na cestu. Mladý hospodský však opět přichází, aby Mne poprosil, abych večer strávil u něho.

2) **JÁ** však pravím: „Přijdu zase brzy; neboť nežli půjdu na příští .svátky do Jerusalema, musím navštívit Nazaret a na cestě tam i zpět se u tebe zastavím. “

3) Praví **hospodský**: „Pane, to bude mou největší blažeností! Nechceš-li však dnes nikterak déle zde již zůstat, dovol mi co nejlaskavěji, abych také já Tě směl opět doprovázet!”

4) Pravím **JÁ** : „To záleží zcela na tobě; neboť Já nebudu nikdy nikoho k něčemu nutit! Kdo Mě chce přijmout, ať Mě přijme a kdo chce Mne a Mé učení následovat, ať následuje! Neboť Já i Mé Království jsme svobodni a chceme tudíž také být vybojováni ve vši svobodě!

5) U Mne platí jenom nejsvobodnější sebeurčení. Vše co je nad tím anebo pod tím, nemá u Mě a Mého Otce, Jenž je ve Mně jako Já v Něm, žádnou cenu!

6) Neboť každé nutkání odněkud jinud nežli z nejvyššího vlastního srdce je cizí a pro žádného člověka rovněž nemůže mít v Mému věčném, tedy co nejsvobodněji trvajícím řádu platnost život cizí, nýbrž jen a jedině život nejvyšší vlastní.

7) Co by ti v podstatě prospělo, kdybys prohlášoval o nějakém uměleckém díle, které vytvořila cizí ruka, že je to dílo rukou tvých? Kdyby pak někdo přišel a požádal tě, abys za velkou odměnu vytvořil dílo podobné, stál bys tu zahanben a musel bys si nechat líbit, kdyby ti zákazník před celým světem vynadal lhářů, podvodníků a vychloubačů cizí proslulostí!

8) Tak je také úplný rozvoj vlastního života vložen každému člověku do jeho zcela vlastních rukou.

9) Co bude kdysi při velké životní zkoušce každého jednotlivého člověka poznáno před očima Božíma na člověku jako cizí, to také nebude mít pro něho žádnou cenu a bude mu to vzato a řekne se: Kdo má tomu to bude ponecháno a ještě mnoho k tomu přidáno; kdo však nemá nic vlastního tomu bude vzato co má, protože to není jeho vlastní, nýbrž jen cizí!

10) Pravím ti, že není sice nutné, abys šel s sebou; ale chceš-li to učinit čistě ze sebe samého z lásky ke Mně, pak nejenže tím nic neztratíš, nýbrž desateronásobně ve všem získáš! Neboť kdokoliv učiní něco z opravdové lásky ke Mně, tomu to bude odplaceno zde desateronásobně a jednou v Mém Království stonásobně, ano tisícronásobně a nekonečně krát násobně!"

11) Praví **hospodský**: „Pane, je-li tomu tak, pak s Tebou zcela určitě půjdu; neboť pudí mne k tomu mé vlastní srdce a já tedy své srdce co nejpřesněji uposlechnu!"

12) Pravím **JÁ** : „Dobrá, tak to učiň a budeš žít ze svého srdce, což jediné je ten pravý život. Neboť každý jiný život, který nepřichází ze srdce, není život, nýbrž smrt vlastního života u každého člověka! To ti pravím Já Sám, Pán všeho života!"

13) Hospodský je nad tím celý rozradostněn, vezme ihned tlumok a něco peněz a hotoví se na cestu.

14) **JÁ** však mu pravím: „Zbav se všeho a půjde se ti mnohem lehčeji; neboť zloději napadají jen ty, o nichž vědí, že mají něco s sebou! Nemáš-li však nic, nebudou také moci nic vzít!"

15) Poté hospodský odevzdá peníze a tlumok své ženě a následuje Mě bez peněz a tlumoku.

---

94. O penězích. Světsky starostlivé rozumové námitky Jidáše Iškariotského. Důvěra v Boha - největším pokladem. Proč Mojžíš nepřišel do zaslíbené země. Svědectví Páně o Sobě. O kletbě a o nebezpečích peněz kdysi a nyní. Vykupující oheň shora. Jidášova drzá chvalořeč o penězích. Vážná odpověď. „Co milujeme, dovedeme chválit!"

---

1) Vedle stojící **JIDÁŠ IŠKARIOTSKÝ** však praví: „Já myslím, že trochu peněz na cestu nemůže člověku nikdy škodit?"

2) **JÁ** však pravím: „Kdo Mne zná jako tento hospodský, jenž byl se Mnou také v Sicharu, ten také ví, že u Mne lze zcela dobře vyjít i bez peněz! Hle, Já nemám u kabátu ani kapsu a tím méně nějaké peníze; a přece jsem vedl mnoho set lidí Judeou a Samařím až sem! Zeptej se jich, kolik každého stála ta cesta!"

3) Nadto ti však ještě říkám, že v nejbližší době se stane, že nasytím mnoho tisíc lidí, aniž bych měl u Sebe více peněz nežli nyní.

4) Pravím tobě: Pravá a úplná důvěra v Boha má větší cenu, nežli všechny poklady Země, jimiž sice můžeš na krátkou dobu pomoci svému tělu, ale nikdy své duši! Zkazil-li jsi však duši a tím ji ztratil, co můžeš potom dát pro vykoupení své duše?!"

5) Praví **JIDÁŠ**: „Ano, ano, máš zajisté pravdu; ale k jistým věcem musí člověk přece jen mít peníze!"

6) Pravím **JÁ** : „Kolikpak peněz měl Mojžíš, když vyváděl Izraelity?"- Praví **JIDÁŠ**: „Měl velké množství zlata, stříbra a drahokamů!"

7) Pravím **JÁ** : „To sice měl; ale právě to jej také zdrželo, že nemohl přijít do zaslíbené země! Můžeš to pochopit?!"

8) Praví **JIDÁŠ**: „Já bych tu však myslel, že to u Mojžíše, proroka všech Jehovových proroků, nezavinilo zlato a stříbro, což na rozkaz Boží musel vzít z Egypta s sebou, nýbrž spíše to, že ve slabé chvíli své víry příliš málo stavěl na věrnosti Jehovově!"

9) Pravím **JÁ** : „A co zavinilo, že jednoho dne zeslábl? Ten Který tehdy nechal Mojžíše právě pro myšlenku na zlato a stříbro zeslábnout, stojí před tebou a říká ti to! Napsáno je to sice v obraze; jak jsem ti to však oznámil tak to ve skutečnosti je a bylo!"

10) Praví **JIDÁŠ**: „Dobrá, věřím Ti, že tomu tehdy tak bylo! Ale nyní byly peníze králem Říma a polovinou Země zavedeny jako zákonitý směnný prostředek k ulehčení nutného styku mezi lidmi a jsme povinni je používat; a mimoto myslím, že není-li hříchem obětovat peníze do Boží truhly, nebude také hříchem dáti tytéž peníze nějakému chudému, aby se tím na několik

dní zaopatřil; a tak je již kvůli chudým dobře vzít s sebou na cestu peníze, ježto jsou jednou státem zákonitě zavedeny; a tak si hospodský Koban mohl snad ponechat několik svých stříbrných grošů!"

11) Pravím **JÁ** „Ty sice nosíš s sebou hojně naplněnou tobolku a přece jsi včera nedal nic třem chudým, kteří tě snažně prosili o almužnu; a tu mám za to, že ty sám nepoužíváš tak chvalitebně peněz k tomu, jak jsi Mi to vychvaloval!

12) Co se však týče peněz v Boží truhle, řeknu ti zcela otevřeně: To je hrozná zpusťlost, když už ne tak velice u těch nemnohých chudých v duchu, kteří se domnívají, že si tím zajišťují nebe, zato tím více u těch, kdož peníze z truhly vyberou a v noci je prohýří s obecnými nevěstkami! Dokud nebylo peněz, nebylo také tolik veřejných nevěstek jako nyní! Ježto však nyní mají lidé peníze a všelike drobné mince, je jak v Jerusalemě, tak i téměř ve všech ostatních městech velmi mnoho obecných nevěstek, s nimiž muži hřeší dnem i nocí! A jestliže těm, kteří mají mnoho peněz, domorodky již nechutnají, nechávají přicházet dívky z horních zemí, kupují je v Řecku a provádějí potom s nimi v Judeji nejohavnější smilstvo! A hle, toto vše a ještě tisíckrát toho více je požehnání tvých tak vysoce vychvalovaných peněz!

13) Ale to je jen počátek kletby, která lpí na penězích.

14) Přijdou však doby, které budou horší nežli doby kdy Noe stavěl archu; A ty budou mít. co děkovat za svou bídu zlata a stříbru - a jedině oheň z nebes, jenž stráví všechnen neřád pekla, vysvobodí lidi z jejich největší bídy.

15) Praví **JIDÁŠ**: „Ano, ano, Ty jsi prorok, jemuž není rovno a můžeš toto vědět; Ale užívá-li se peněz k dobru, pak to přece nemůže být chybou!?"

16) Pravím **JÁ** : „Ano, kdyby je člověk správně užíval, byly by rovněž tak dobré jako vše ostatní na Zemi, čeho může užívat právě tak dobře jako špatně! Ale velký rozdíl spočívá v tomto: jdeš-li do města, musíš tam všelicos přinést na zádech, buď náčiní nebo potraviny a dostaneš za to něco jiného co potřebuješ, i pokrm a nápoj. To je ovšem. trochu nepohodlné, ale také nepohodlné ke svádění ke hříchu! Neboť přijdeš-li se zbožím a zavazadlem anebo táhneš-li káru plnou nádobí a přijdeš-li s tím k nevěstce a budeš chtít s ní hřešit za několik hrnců anebo mís, vysměje se ti a jsi hříchu ušetřen! Přijdeš-li však k ní se zlaťáky, pak se ti nevysměje, nýbrž zavede tě do své komnaty a bude tě všelijak svádět ke hříchu, aby od tebe vyloudila ještě více zlata a stříbra! jsou tedy peníze sice věc pohodlná, ale také náramně lákavá a pohodlná ke hříchu!

17) A proto je satan přivedl na svět, aby se jimi na světě lehčeji a více hřešilo! - Nevíš ještě, že dobrá příležitost je nejlepším prostředkem k výchově zlodějů?!"

18) Praví **JIDÁŠ**: „Ano, ano, to je správné! Ale kdyby se všelijací zloději mohli zdržet tím, že by u lidí nenašli čeho by se jim zachtělo, muselo by se u lidí nesmírně mnoho změnit! Předně lidé by museli být na všechny pozemské statky veskrze stejně chudí, za druhé by museli stejně vypadat jako vrabčí samečkové a samičky a za třetí nesměl by být žádný moudřejší než všichni ostatní! Dokud však tomu tak není, není veškeré mluvení, vyučování a konání zázraků nic platné! Mnozí se sice potom obrátí; ale desetkrát tolik jich zůstane při všem tom učení a při všech zázracích takovými jakými jsou, nestanou-li se v nejhorším případě - a to právě tak lehko, ne-li lehčeji - desetkrát horšími než byli dříve. Neboť trochu sebelásky má přece každý člověk a chce mít slušné zaopatření; proto každý člověk myslí přirozeně nejprve na sebe a pak teprve na ostatní! A to se mu přece nemůže zaslívat! Dům a pozemek nemůže mít každý; neboť pak by musel Bůh pro každého novorozeného stvořit ihned na svět také pozemek s domem s nímž by vyrůstal. Protože však tomu tak není a ti, kteří se narodili dříve, dávno si již přivlastnili každý kus země, takže většina nově zrozených nemůže mít ani píd' půdy, nezbyvá jim nakonec nic jiného, nežli aby se buď všelikými znalostmi učinili líným majitelům nepostrádatelnými a tak přijali tím či oním způsobem u bohatých vlastníků půdy službu anebo se musí dát na zlodějství, aby se nemuseli chopit těžké žebrácké hole. Když pak lepší část těch, kteří nevlastní ani pozemek ani dům, nedostane za své služby nic než peníze, jimiž pokud možno šetří, aby měli něco na stará kolena, nevidím v tom naprosto nic špatného a v penězích shledávám novou tvorbu půdy pro všechny ty, kteří přišli na tuto ubohou Zemi beze všeho i jen nadějného vlastnictví plozením a zrozením. A musím otevřeně doznat, že Bůh Sám, Který nemůže anebo nechce pro každého novorozeného stvořit ihned také nový kus země, vnuknul vládcům dobrou myšlenku vytvořit peníze, čímž také děti nemajetných mohou získat nutné zaopatření, které je často lepší nežli zaopatření půdou. A Bůh přece nemůže chtít, aby děti nemajetných hynuly!? Vždy přece zřejmě

nemohou za to, že byly zrozeny na svět a to s týmiž životními potřebami jako děti majetných!

19) Přijmu-li od Tebe, jenž jsi snad také největším prorokem, Který kdy vstoupil na tuto Zemi, vše čemu jsi již učil a budeš ještě učit, nedám Ti za pravdu v tom, co jsi mi vykládal o škodlivosti peněz! Neboť jako se podle Tvého názoru mohou stát škodlivými peníze, tak se také může stát škodlivé vše ostatní! Kdybych měl ty ovce, voly, krávy, telata, osly, kuřata a holuby a všechny ty plodiny a všechn ten chléb co se v naší zemi ukradlo jen od doby Davidovy, byl bych v celé Izraeli nejbohatším člověkem! A smilstvo se páchalo ještě než byly peníze, jako na příklad v Sodomě a Gomoře a v Babylonu právě tak a ještě ve větší míře nežli dnes!

20) Nechci zrovna tvrdit, že bys měl nepravdu v tom, co říkáš o penězích; ale kde je na této ubohé Zemi ještě něco, s čím by se nepáchalo již tisícero špatností?! Jestliže však Bůh takové věci pro špatné používání zrovna tak přespříliš neproklíná, proč by se tedy měl zrovna hněvat a proklínat, když jde o peníze?!"

21) Pravím **JÁ** : „Co kdo má rád, k tomu také má dost rozumu, aby to chválil; ty však miluješ nadměru peníze a proto se velice vyznáš ve chvále peněz. Proto ti také nebudu dále již nic říkat; neboť co člověk miluje, dovede také chválit! Ty však již v brzké době poznáš kletbu peněz! - Nyní však nic více o tom! Cesta do Kafarnaum je dosti daleká a musíme tam přijít ještě před západem Slunce a vyhledat si tam nocleh. "

95. Tomáš o Jidáš. Jidášova osobnost o předpověď Tomášova. Rouhavá řeč Jidášova.

1) Tu přistoupil k Jidášovi Iškariotskému **TOMÁŠ** a vyčítal mu, jak se mohl odvážit přednášet Mně hloupé ideje o penězích, když jsem přece v duchu Jehova Sám a konám skutky, které jsou možné jedině Bohu.

2) Praví mu **JIDÁŠ** : „Ty jsi stále tak hloupý, jak jsi vždy býval! Neboť buď věříš každé babské povídačce anebo když tě to zrovna napadne nevěříš vůbec ničemu! Nic nemyslíš a nic nepočítáš! Když jsi přinášel na trh ryby, prodával jsi nezřídka malé jako velké, takže se ti kupující vysmáli do očí! Jakým jsi vždy býval, takovým jsi také ještě dosud a nic nemyslíš a nic nepočítáš, nýbrž žiješ stále pěkně hloupě ze dne na den.

3) Já jsem nyní teprve několik hodin zde ve společnosti tohoto velkého Proroka a je mou svatou povinností, abych Jej zkoumal a poznal pokud možno Jeho smýšlení i účel Jeho vystupování! Ty jsi nyní již asi půl roku u Něho a jistě Ho tedy také lépe znáš nežli já! Neměl bych se však proto, že ty Ho již znáš, vůbec namáhat, abych Ho také aspoň tak dalece poznal, jako jsi Ho dosud poznal ty?!"

4) Praví **TOMÁŠ** : „Snad nechceš již zítra odejít domů, že se chceš již dnes všechno dovědět!? Je dobře, že Pán konečně odchází, jinak byste jistě nebyli ani do rána pro hloupé peníze vypořádání! Pán má pravdu; prokleté peníze ti přinesou smrt, protože v nich spatřuješ tolik nádherného! Pán ti přece dosti jasně řekl, jakou cenu mají peníze a jak velice škodí duchovnímu životu člověka; leč ty však jsi již dávno moudřejší nežli Bůh Sám a proto také můžeš před Bohem posadit korunu na hlavu své moudrosti! Hled však, abys se jednou samou moudrostí neudusil.

5) Co mi zde vyčítáš můj obchod s rybami? Já jsem přece vždy první vyprodal všechny své ryby, zatím co ty jsi musel při svých dobrých ponaučeních polovinu svých ryb odnést opět domů! Prodával jsem velké jako malé deset kusů za dva feniky a byl bych vždy mohl prodat ještě pětkrát tolik, kdybych jich byl tolik přinesl na trh! A tu si myslím, že jsem zřejmě lépe počítal nežli ty, který se domníváš být moudrý nad Boha, přitom však jsi lakomec a svou celou spásu duše hledáš v penězích! Věru, za tuto moudrost nedám ani stater!"

6) Praví **JIDÁŠ** poněkud zaražen: „Každý mluví tak, jak tomu rozumí!" Praví **TOMÁŠ**: „To je pravda; ty rozumíš věci ze své hlouposti hloupě a proto také tak mluvíš! Pohled však raději na chudáka, který leží u cesty, dej mu svůj měšec, tak budeš ve svém životě ponejprv úplně moudře jednat!"

7) Praví **JIDÁŠ** : „Ani mě nenapadne; mě také ještě nikdy nikdo v nejvlastnějším smyslu a významu slova nic nedaroval a tak ani já nikomu nic nedaruji!"

8) Praví **TOMÁŠ**: „To je velmi chvalitebná zásada; ta zasluhuje již předem prokletí! Já ti pravím, s takovými zásadami u našeho Spasitele a Mistra daleko nedojdeš; za to ti ručím! On je nejvyšší štědrost sama - a ty jsi lakomec, jemuž není rovno! To se k tobě hezky hodí!"

9) Praví **JIDÁŠ**: „Až Ho nejprve řádně zpracuji a On pozná jak musí člověk ve světě žít, aby byl vážen, pak již něco sleví ze Své štědrosti! Ostatně není také vůbec žádné umění být štědrým a svým učedníkům připravovat dobrá jídla na útraty těch, kteří něco mají! Poslyš, najdu-li někde takové blázný jako je zde tento mladý hospodský, budu na jeho útraty také tak štědrý, jak jen kdo může být štědrým! - Ať jen ten Ježíš, Jenž je od narození chudobný člověk, vydržuje a vyživuje zástup Svých učedníků ze Svých prostředků; pak se ihned ukáže, jak bude štědrý a zda se co nejdříve nerozloučí se všemi těmito následovníky!"

10) Praví **TOMÁŠ**: Já ti neříkám nic jiného, nežli že jsi zcela ďáblův; neboť jak jsi mluvil nyní ty, může mluvit jen ďábel! Zní to sice tak, jako by v tom byl nějaký rozum; ale není tomu tak, nýbrž zcela jinak a tvá řeč je nejnestoudnější lží všeho světa. Lituji, že jsem ti sem ukázal cestu. Tolik set lidí bylo v Sicharu a všichni byli nasycováni z nebes! A zchátralý dům Irhaelin zřídil v několika okamžicích tak, že to je nyní nejdrahocennější dům v tomto městě! A ty nad veškeré pozemské meze osobitý nejhloupější člověk chceš tady mně, který jsem těmato svýma tělesnýma očima viděl nebesa otevřená a vystupovat a sestupovat nesčetné zástupy andělů Božích, dokazovat takřka jako nějaký mudrc mudrců, že Ježíš je chudás, jenž se nechává vydržovat na útraty druhých!? - Ó ty ubožáku! On, jemuž jedině patří nebe a Země, neboť je založil Svou všemohoucností, bude snad potřebovat mé nebo tvé poklady aby mohl žít na tomto Světě, na němž nechává plodům růst a dozrávat?! Ó, ty slepý blázne! jdi do Sicharu, přesvědč se o všem a pak přijď a uvidíme, budeš-li ještě tak hloupě blábolit jako nyní?!"

11) Tu mluví **JIDÁŠ** špinavé řeči a zcela lakonicky (úsečně) praví: „Viděl jsi to vše na vlastní oči? Anebo sis snad vypůjčil také ještě pár volských a pár oslích očí, že jsi mohl najednou přehlédnout tolik a tak mimořádného? - Ostatně mě těší, že tento nazaretský mudřec poznal také krásnou Irhaelu, která prý žije, jak jsem teprve nedávno slyšel, již se šestým mužem, protože jí všech pět dřívějších takřka na těle zemřelo! No, u takové krásné milenky mohou pak být pro vás všechna nebe tak hezky dokořán otevřená! Ano, ano, Irhaela již tak leckoho přesadila do všech nebes; proč by měla dělat u vás výjimku?! Ale já kvůli ní do Sicharu přece nepůjdu; neboť držím se zákona Mojžíšova a proto se nechci takovými hříšnými věcmi zabývat!"

---

96. Pán uklidňuje rozlobeného Tomáše a odkazuje ho k odpuštění, aby byl v sobě svobodným. Tomáš vypravuje o slovních potyčkách Jidášových s Janem Křtitelem a o Jidášově duchovní domýšlivosti. Pokyny Páně o Jidášovi. Příchod do Kafarnaum.

---

1) Po těchto jízlivých slovech Jidášových je Tomáš zlostí a hněvem téměř bez sebe a chce se s veškerou energií pustit do Jidáše. **JÁ** však přistoupím téměř již na poloviční cestě do Kafarnaum k Tomášovi a pravím: „Bratře, dokud spatřuješ Mne klidného a trpělivého, zůstaň také ty takovým, jakým můžeš spatřovat Mne, díváš-li se jen dosti často na Mne! Uvidíš-li však jednou Mě, že bijí, pak přiskoč rychle a bij jak jen budeš moci ze všech. svých sil! Ale nyní toho dávno ještě není nikterak zapotřebí. Noc zůstává nocí dělej co dělej a Jidáš zůstane Jidášem! Není sice k tomu odsouzen tak jako noc, která je Zemi přirozeným stínem, ale chce-li zůstat Jidášem, ať jím zůstane; my však zůstaneme tím, čím jsme! Budoucnost však ukáže, kam to se svým jidášským duchem přivede!"

2) Praví **TOMÁŠ**: „Ale Ty bys Se ho mohl, ó Pane, zbavit, jinak nám ještě provede leccjakou nepříjemnost; neboť má nevymáchanou a zlou hubu!"

3) Pravím **JÁ**: „Já jsem ho nevolal a proto ho také nebudu vyhánět; chce-li však jít jak přišel, nebudeme pro něho plakat. Ty se mu však vyhýbej; neboť spolu se neshodnete. Odpusť mu však vše jako já mu odpouštím, tak budeš mít srdce svobodné!"

4) Praví **TOMÁŠ**: „Co se týče mého odpuštění, to tu jistě bude; neboť i nechoval jsem k němu jistě nikdy zášť, ačkoliv jsem ho vždy znal jako člověka, s nímž nikdo nebyl s to snadno vyjít - ani prorok Jan ne, s nímž se častěji pohašteřil! Že by mi však bylo mnohem milejší, kdyby nepatřil k naší společnosti, to musím zcela otevřeně doznat!"

5) Když jsem byl předevečirem doma, vyprávěl jsem ovšem leccos o Tvých skutcích svým známým, kteří se tomu nemohli dost vynadivit. Toto se však doslechl také Jidáš a nikdo se nerozhodl dříve nežli on státi se Tvým učedníkem! Janova nauka ho totiž neuspokojovala, protože Jan nehlásal nic než nejpřísnější pokání a zvěstoval nejpřísnější Boží soud všem, kdo by se

nechtěli přiznávat k opravdovému pokání; proto také docházelo častěji k hádce mezi ním a Janem!

6) Jan byl samo pokání a Jidáš naprostý opak! Prohlásil Janovi zcela vážně do očí, že tak zvané pokání v žíní a v popelu je největší hloupostí lidského života; člověk se má polepšovat ve skutku a ne v žíní a popelu.

7) Jan sice také nenařizoval zrovna žíně a popel jako nevyhnutelně nutné věci k pravému pokání; proslovil to ve svých řečech jen jaksi v podobenství a chtěl tím naznačit opravdové polepšení člověka, který se stal otrokem hříchu; ale Jidáš, chtějící vše vědět a všemu lépe rozumět, nechtěl připustit, že se také může učit obrazy a podobenstvími, nýbrž při tak důležitých věcech na nichž závisí spása lidí, nutno se prý vždy vyjadřovat jasnými srozumitelnými slovy!

8) Proroci byli podle jeho ideje samí oslové, protože mluvili v obrazech, které si může každý vyložit jak chce; jedině oni tím zkazili kněze a krále a celý národ! Krátce, u něho je každý člověk, vznešený či nízký, oslem, nemyslí-li a nejedná-li jako on; a proto se domnívám, že to s ním v naší společnosti nepůjde!"

9) Pravím **JÁ** : „Milý Tomáši! Co jsi Mi řekl, věděl jsem již dávno; ale nicméně ti pravím: Chce-li jít, ať jde; chce-li však zůstat, ať zůstane! Já vím o něm ještě mnohem více a dokonce vím, co učiní na Mně Samém; ale nicméně ať zůstane, chce-li zůstat! Leč jeho duše je ďábel a chce se naučit od Boha moudrosti; ale takové smýšlení špatně této duši prospěje! Ale nyní nic více o tom! Naskytne se již co nejdříve příležitost, kdy mu sáhneme na zub!" - Zatím jsme došli ke zdem Kafarnaum a Já vidím, kterak nám z městské brány spěchá vstříc římský setník ve společnosti velitele Kornelia a královského úředníka; půjde tu opět o uzdravení jednoho nemocného.

---

97. Výjev s kafarnaumským setníkem. Uzdravení nemocného služebníka po důvěřivé prosbě jeho pána. „Kdo věří a miluje - ať pohan či Žid -blažen bude!“ Různý účinek zázraků v Kafarnaum.

MAT. 8, 5 - 13. *⁷)

Ev. Mat.kap.8. Zde začíná Matouš a to od 5.verše 8.kap. zapisovat stručně dějepravu; Matouš píše nyní až potud, kdy opět odcházím na slavnost do Jerusalema. (Viz.str.123)

1) Nyní jdeme. zcela klidně ještě několik set kroků a když vstoupím do obvodu města, přistoupí ihned ke Mně **setník** a prosí Mne řka: „Pane! Služebník můj leží doma ochrnutý, velice trpí a nemůže nic dělat." (Mat.8, 6)

2) Pravím **JÁ** setníkovi: „Přijdu a uzdravím ho." (Mat.8,7)

3) **Setník** však odvětí: „Pane, Nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou, ale rci toliko slovo a uzdraven bude služebník můj! (Mat.8,8) Neboť hle, já jsem také člověk a k tomu - jako mnozí - podřízen vrchnosti, mám však nicméně pod sebou mnoho žoldnéřů, kteří mě poslouchají. A řeknu-li jednomu: učiň to, učiní to, anebo poručím-li mu jít, jde. A řeknu-li jinému žoldnéři: přijď, pak přijde; a řeknu-li služebníku svému: učiň mi to neb ono, ihned to učiní! (Mat.8,9)

4) Tobě však jsou podřízeni všichni duchové a jsi úplným Pánem nade vším co je v nebi a co je na Zemi a v Zemi; Ty tedy můžeš Svým mocnostem, nám lidem neviditelným, dát pokyn a ony ihned provedou Tvou vůli!"

5) Důvod proč Mě tento setník s takovou důvěrou přednáší záležitost svého služebníka, spočívá v tom, že se z rychlého uzdravení syna královského úředníka, jakož i z mnohého vypravování velitelova přesvědčil o tom, že Já dovedu uzdravovat zázračně také na dálku toliko pouhým slovem; a to tedy také způsobilo, že přišel podobně jako onen královský úředník ke Mně uslyšev, že Se přibližuji k městu.

6) Když jsem **JÁ** tedy uslyšel takovou nejvyšší důvěřivou řeč setníkovu, podívoval jsem Se - ne ovšem Sám v Sobě, nýbrž kvůli učedníkům - a pravil jsem ani ne tak setníkovi jako spíše těm, kdož byli se Mnou: „Věru, takovou víru jsem nenašel v celé Izraeli! (Mat.8,10) Avšak také pravím vám: Mnozí přijdou od východu i od západu a budou sídlit s Abrahamem, Izákem a Jakobem v Království nebeském (to jest slávu Otcovu mít budou) (Mat.8,11); ale děti Království

---

⁷ Poznámka : Místa biblického evangelia Matouše a Jana vložili do následujícího textu vydavatelé.

budou vystrčeny do nejzazší temnoty, kde bude pláč a skřípění zubů!" (Mat.8,12)

7) Při tomto proslovu se bili **mnozí** v prsa řkouce: „Pane, cožpak Ty zavrhněš děti a na jejich místo přijmeš pohany?"

8) A **JÁ** pravím: „Ani děti, ani pohany! Kdo věří a má lásku, ať Žid, Řek nebo Říman, bude přijat!"

9) Poté Se obracím k setníkovi a pravím jemu: „Jdi a staniž se ti jak jsi uvěřil!"

10) Setník Mně srdečně poděkoval, odešel domů a zde shledal, že se naplnilo vše o co prosil ze své víry, v níž nebylo pochybnosti ani předtím ani potom; neboť služebník byl uzdraven v té chvíli, kdy jsem řekl setníkovi: „Staniž se ti, jak jsi uvěřil!" (Mat.8,13)

11) Tento zázrak v samotném Kafarnaum, jakož i dřívější zázrak na synu královského úředníka, který byl v Kafarnaum místodržícím, vzbudil, v tomto městě neobyčejnou pozornost, především u Římanů a Řeků, kteří meškali v tomto městě; avšak mezi Židy, knězi a zákoníky, kteří byli v tomto městě Jerusalemem umístěni a takřka natrvalo ustanoveni, vzbudilo to jen pohoršení, zlost a vztek!

---

98. Dobrá lest lidu vůči židovským kněžům: Lid je žádá, aby uzdravovali nemocné rovněž milostí Boží. Úskočná výmluva popů. Výhružná odpověď lidu a dobré svědectví o Ježíšovi.

---

1) **Prostý lid**, jenž viděl zázraky, leč příliš se obával knězů a zákoníků, než aby se přiznal k Mé nauce a jejímu následování, vymyslel si totiž dobrou lest: Přivedli ihned několik nemocných ke kněžím a pravil: „Poslyšte nás, vysocí kněží a zákoníci, kteří jste podle své vlastní výpovědi zasvěceni do všech Božích tajemství! Člověk Ježíš z Nazaretu koná velké zázraky, jaké nikdy nikdo před ním nekonal a jeho řeč a učení je jako ohnivý veletok, jenž co nejmocněji stráví anebo nezadržitelně s sebou strhne vše, co se mu postaví do cesty! Bez léků, toliko slovem, jako nějaký Bůh vyléčí každou nemoc a dokonce prý pouhým slovem oživuje mrtvé!

2) Když jsme se přesvědčili o pravdivosti všeho toho, dostali jsme dobrý nápad; vzpomněli jsme si na vás a řekli jsme si: „Co se tomu tolik divíme? Vždyť přece máme také do všech tajemství Božích zasvěcené kněze a zákoníky, kteří dovedou jistě tak dobře jako tento Ježíš nemocného uzdravit pouze slovem, chtějí-li jen!" Byli jsme již na cestě, abychom přivedli naše nemocné k onomu Nazarejci ale připomněli jsme si obřizku a smlouvu, kterou nechceme porušit, pokud nám může dát vpravdě to, co tělesně a duchovně potřebujeme. jelikož však tento Ježíš koná nyní tak nesmírné zázraky, hrozí nám nebezpečí, nebudeme-li mu čelit stejnou záračnou silou!

3) Proto jsme s sebou přivedli několik nemocných a prosíme vás pro vaši a naši spásu, abyste svou duchovní mocí, kterou máte podle vaší výpovědi bezprostředně od Boha, uzdravili pouhým slovem tyto ne zrovna těžce nemocné!

4) S těmito vámi záračně uzdravenými nemocnými projdeme celé město a před každým domem budeme mohutným hlasem hlásat Boží čest a vaši velkou slávu. Nazarejec dojde pak zde málo ohlasu a bude, jak se říkává, nakonec nucen zmizet odtud s hanbou, výsměchem a s všelikou potupou!"

5) **Kněží** a zákoníci, jsouce si až příliš dobře vědomi své naprosté nemohoucnosti, praví vážně, aby zakryli svou bezmocnost: „Blázní! Proč žádáte od nás, co náleží jedině Bohu?! Kdy nějaký kněz anebo zákoník konal zázraky?! To může jedině Bůh a jediný velekněz v chrámě jeruzalemském, vstoupí-li do svatyně! Přiveďte tedy své nemocné do Jeruzaléma tam již budou, dáte-li náležitou oběť, uzdraveni, chce-li to ovšem Bůh! Nechce-li to však Bůh, budete si muset také již dát líbit to, že si své nemocné vezmete s sebou domů opět jako nemocné.

6) Jsme sice zasvěceni do nejrůznějších tajemství Božích, ne však do moci Boží, která je svatá a kterou Bůh nepřenechává žádnému smrtelníku!

7) Kdo však nicméně koná skutky jako tento Ježíš, o němž jsme již také slyšeli, bud kouzelnictvím anebo za přispění Belzebuba (knížete ďáblů), ten je obludou pekla, které je věčně zlořečeným příbytkem nepřítelů Boha. A kdo se obrátí jeho učením a jeho zázraky, ten je pak také vůči Bohu a jeho služebníkům tím, čím je takový služebník ďáblův sám! To je nejuplněnější pravda; běda vám, půjdete-li k Ježíšovi a přijmete-li učení a pomoc od něho!"

8) Praví ti, kteří přivedli nemocné ke kněžím a zákoníkům: „jste všichni dohromady lháři,

mluvíte-li takto! Jak může být ďáblův a služebníkem Belzebuba ten, kdo koná v nejvyšší míře lidem dobro a učedníky, kteří chodí s ním, neučí ničemu jinému, nežli lásce, mírnosti a trpělivosti a vše čemu učí Sám v neúplnější míře provádí?!

9) Vy asi jste ďáblůvi, vydáváte-li o něm takové svědectví; on však je Boží, neboť koná vůli Boží, jak jí učí!

10) Vy jste nám předtím spílali „bláznů“, že jsme ve váš prospěch žádali od vás to, co jste přece sami tisíckrát vypovídali o sobě, že vy toto vše dokážete modlitbou a božím slovem; nyní však, kdy se jako nikdy předtím jedná o to, abyste svou starou vždy stejnou nauku osvědčili skutkem, spíláte nám „bláznů“, bereme-li vás za slovo! - Ó, vy, zlí sluhové Belzebuba! My vám rozžehněme světlo, jehož jasem všichni zemřete!“

**99. Hněv a pomstychtivost templářů vůči Pánu. Pán v rybářské chatě Petrově.
Ježíšova zamilovaná krajina: moře Galilejské. Zázračné uzdravení snachy Petrovy.
MAT .8, 14'-15.**

1) Když kněží a zákoníci uslyší od svých souvěrců takovou řeč, stáhnou se rychle zpět. Neboť těch, kdož k nim přišli, bylo asi sto a z jejich očí sršela ta největší vážnosti pozorovali totiž již dlouho kdo vězí za židovskými knězi a zákoníky a již dávno je nenáviděli více nežli mor!

2) Jelikož však kněží, fariseové a zákoníci postřehli, že je Židé vystavují jen příhodné zkoušky, aby se zmocnili opět něčeho proti nim a měli pak tím spíše důvod Mě následovat (neboť tehdy bylo ještě obtížnější přestoupit z církve židovské do církve jiné, nežli v dnešní době z církve římskokatolické do nějaké reformované), bedlivě Mě nyní pozorovali a začali se mezi sebou zcela tajně radit, jak by Mě zahubili.

3) Avšak velitel, v jehož domě jsem nyní v Kafarnaum několik dní prodléval, sdělil Mně potají co se tu děje, jak je nyní židovské kněžstvo na Mě dopáleno a dokonce tajně usiluje o Můj život!

4) Tu jsem pravil **JÁ**: „Oni svého neblahého cíle u Mne sice dosáhnou; ale ta doba tu nyní ještě není. Aby však nyní neměli příliš mnoho příležitosti k vykonání své pomsty, odeberu Se na krátký čas z tohoto města do města jiného a později, až se tito neznabozi ve své zuřivosti již zchladí, přijdu sem opět.“

5) Velitel, ačkoliv by Mne nesmírně rád u sebe pozdržel, schválil Mé předsevzetí, jelikož měl sám z těchto kněží, zákoníků a farizeů nemalý strach, neboť věděl až příliš dobře, jak se toto hadí plémě vyzná v tajném udávání do Říma.

6) Příštího jitra záhy zrána opustil jsem s celou Mě doprovázející společností velmi pohostinný dům velitelův a odebral jsem Se do domu Šimona Petra, jenž stál v blízkosti Betabary, kde působil dříve Jan. Když jsem však vstoupil do prostého, avšak ne zrovna neprostorného domu Petrova, ležela na posteli jeho snacha, dobré a jinak velmi pracovitě a cudné asi dvacetileté děvče, v silné horečce a trpěla velkou úzkostí a bolestmi. Tu přistoupil Petr ke Mně a prosil Mě, abych jí pomohl! (Mat.8,14)

7) **JÁ** jsem přistoupil ihned k její posteli, vzal ji za ruku a řekl: „Dceruško, vstaň a raději nám připrav oběd, než abys tady trpěla v posteli !“

8) Okamžitě ji horečka opustila a děvče ihned vstalo a s velkou pílí a pozorností nám sloužilo. (Mat.8,15)

**100. Pokyny Páně písaři Matoušovi. Různost sfér evangelia Matoušova a Janova.
Evangelium Matoušovo vypráví skutečnosti, evangelium Janovo podává hluboká
podobnoství. Oběd v domě Petrově. Zázračný rybolov. Petrova pokorné svědectví
o Božství Páně. Poukázání na zrádce.**

1) Tu přistoupí ke Mně Matouš a táže se Mne, zda má zapsat také tento zázrak, jakož i mnohá ta naučení a řeči, které jsem pronesl během několika dní v domě velitelově.

2) Pravím **JA** : „Zapiš zázrak se setníkem před Kafarnaum a co jsem tam mluvil a. také tento zázrak v domě Petrově, ale s vynecháním pronesených slov, která nepatří k veřejné nauce! Rozhovory v domě velitele však a že jsem Se zdržel u něho dva dny, zcela vynechej!“

3) My však již zakrátko přijdeme opět do domu tohoto velitele a to v době, kdy mu zemře

jeho nejmilejší dcera, kterou pak vzkřísím a opět mu ji vrátím. Pak můžeš napsat zprávu o něm, jakož i o tom zázraku tak, že neuvedeš podrobnosti ani o něm ani o místu, - jinak bychom mu světsky uškodili, ježto ho má kněžstvo v pozornosti, což však naprosto nechceme učinit a neučiníme.

4) Já však až do příští slavnosti v Jerusalemě vykonám v této jezerní krajině, která se Mi nejvíce líbí, ještě mnoho zázraků a dám mnohé nauky; tyto pak všechny úplně napíšeš!"

5) Matouš se nyní připravuje ku psaní. Ale **JAN** při této příležitosti zcela zesmutní a praví: „Ale Pane, má Lásko lásky! Cožpak já již nebudu vůbec nic psát?"

6) Pravím **JÁ** : „Nejmilejší bratře, jen se proto nermut! Dostaneš ještě velmi mnoho co psát! Určil jsem tě totiž jen pro ty nejdůležitější a nejhlubší věci!"

7) Praví **JAN**: „Ale zázrak v Káni, který jsi učinil na synovi královského úředníka se mi nezdá o nic větší a důležitější nežli zázrak, který jsi vykonal před Kafarnaum pro setníka!"

8) Pravím **JÁ**: „Mýlíš se velice, jsi-li toho míněn! Neboť synem královského úředníka se rozumí celý přespříliš zkažený svět a jak se mu nyní zdá poskytuje pomoc Mým učením a Mým duchovním vlivem. Služebníkem setníkovým se však rozumí především jen ten ochrnutý služebník, kterého jsem uzdravil, potom však také obec anebo nějaký spolek ve jménu Mém, je muž však pro různé politické starosti chybí úplně v tom či onom bodu činnost podle Mé nauky a tím také přechází poněmáhlu v nečinnost ostatních bodů Mé nauky; a to je pak také ochrnutí duše, které se pak může opět pomoci jen pevnou vírou v Mé slovo!

9) Hle, milý bratře Jene, to je tedy velmi velký rozdíl mezi oběma zázraky! Prvý zázrak představuje duchovní nemocný stav celého světa a pravím tobě, ještě hlouběji vzato i celé nekonečnosti! Druhý zázrak představuje pak jen to, co jsem ti právě vysvětlil. Tím tedy nyní také víš, co máš psát ty a co Matouš!

10) Nyní však má děvče i s ostatním Petrovým služebnictvem oběd již hotový a proto poobědváme a odpoledne pak pomůžeme Petrovi ulovit nějaké dobré ryby. K večeru budeme však mít dost co dělat."

11) Požili jsme nyní pro celou velkou společnost bohatý oběd a odebrali jsme se poté k jezeru, které bylo zvané též „Moře galilejské" a v několika hodinách jsme ulovili velké množství nejlepších ryb, takže se sotva vešly do sádek.

12) **PETROVI** bylo úzko, takže v jakémsi zbožném opojení zvolal: „Pane, prosím Tě, opusť mě; neboť nyní až příliš cítím, že jsem člověk hříšný! Už jednou jsi mě polekal, když jsi předtím mně ještě zcela neznámý odkudsi přišel a zastihl mě a mé pomocníky zde při lovu! Již tehdy jsem poznal ihned Tvé Božství; nyní však je mi ještě více úzko, neboť až příliš jasně poznávám, co a Kdo vlastně jsi! Tehdy jako nyní lovilo se celou noc a takřka se nic neulovilo; na Tvé slovo však a v Tvé přítomnosti trhaly se sítě příliš velkým množstvím ulovených ryb! Mně je nyní proto zcela vážně úzko před Tebou, neboť Ty jsi - "

13) Pravím **JÁ** : „Pomlč a neprozrazuj Mě! Neboť znáš toho jednoho mezi námi! Ten je a zůstane zrádcem."

14) Petr je nyní potichu a chystá se nyní umístit ryby. jelikož se však schyluje k večeru, ubíráme se domů, kde nás očekává pílí uzdravené snachy Petrovy dobrá a bohatá večeře. Všichni jsou nyní naplněni radostí a veselím; a Petr zanotuje chvalozpěv a všichni jednohlasně propěvují s ním.

---

101. Petrova slavnostní dobrá svědecká řeč Pánem přerušena. Večeře u Petra. Výstup mezi Petrem a vychloubačným Jidášem. Zvláštní zázrak s vínem. Iškarjot opit. Velká zázračná uzdravení.

---

1) Když **PETR** dokončil chvalozpěv, pravil velmi slavnostním tónem: „Přátelé a bratři! jaký to rozdíl nyní mezi námi a Davidem, když dával kdysi národu tento nádherný chvalozpěv! Když pěl, pozvedl oči vzhůru nad Hvězdy! Neboť tehdy podle lidských pojmů přebýval Jehova v nepřístupném Světle nad všemi Hvězdami. Co by však učinil David nyní zde, když Ten, k Němuž on nade všechny Hvězdy pozvedal svůj zrak – „Pravím **JÁ** „Zadrž, příteli Petře! Je to již opět dobré tak; považ jen, kdo vše je mezi námi!"

2) Petr se ihned vzpomíná a zve všechny hosty k večeři, která se skládá z větší části z chleba a dobře připravených ryb.

3) Jidáš se však táže Petra, zda by nebylo možno někde v blízkosti dostat za peníze víno? A **PETR** odpovídá řka: „Ve vzdálenosti dvou polních cest je hospoda; dostane se tam za peníze víno.“ Když to **JIDÁŠ** uslyší, ptá se opět Petra, zda nemá koho by poslal, aby přinesl plný měch.

4) Praví **PETR**: „Znáš a vidíš přece celou mou domácnost; nemám koho bych poslal! Chceš-li však víno, zajdi si tam a udělej s hospodským obchod a tak budeš na tom nejlépe!“ Praví **JIDÁŠ**: „Eh, než bych tam šel sám, zřeknu se raději vína!“ - Praví **PETR**: „Dělej co chceš, já ti služebnictvo dát nemohu, neboť moji pomocníci rybáři mají ještě mnoho práce na jezeře; má žena pak a mé děti a má snacha mají, jak sám vidíš, beztoho plné ruce práce a ode mě samotného nebudeš snad přece chtít, abych ti šel teď večer pro plný měch vína?“ - Praví **JIDÁŠ** trochu rozzlobeně: „No, no, myslel jsem to s tebou přece jen dobře, protože vidím, že víno nemáš; vždyť stejně bych byl zaplatil jen já co by měch stál!“

5) Praví **PETR**: „Mezi námi je jeden, Který v Káni na svatbě Šimona, jenž je dnes též mezi námi, proměnil vodu ve víno. Tento jeden by mohl také nyní, bylo-li by toho třeba, učinit totéž. Protože však toho jistě není nyní třeba, můžeme se uskrovnit zvláště dobrou vodou, kterou mi poskytuje má čistá domácí studna.“

6) Praví **JIDÁŠ**: „Dobrá, dobrá, - jsem s tím sice také spokojen, neboť také já si velmi vážím dobré vody; ale při takovéto příležitosti by se zrovna také nepohrdlo vínem! Když však ten jistý jeden, Kterého myslím už také nyní znám, dovede udělat z vody víno, mohl by zajisté také nyní tobě prokázat takovou laskavost?“

7) Pravím **JÁ** : „Jdi tedy dolů ke studni a pij! Neboť tobě dá studna víno, nám všem ostatním však jen vodu!“

8) Tu Jidáš šel ihned ke studni a čerpal. jakmile se však načerpané vody napil, stalo se z ní víno nejlepší jakosti a on se opil tak, že zůstal u studny ležet a octnul se v nebezpečí, že spadne do studny, která byla hluboká, kdyby ho bylo několik služebníků Petrových nespatrilo a neodneslo do domu na lůžko. A bylo to tak dobře; neboť téhož večera jsem uzdravil mnoho lidí postižených různými nemocemi a nákazami a u mnohých jsem vymítil zlé duchy, - a při těchto zázracích by nám byl Jidáš špatně posloužil.

---

102. Výstup s věřícími Židy z Kafarnaum. Velký zázrak uzdravení. Výstraha Páně před chrámovými hady. Mluvčí zákoníků podává z Isaiáše dobré svědectví o Pánu. Srocní lidu. Úskočný zákoník Pánem prohlédnut a odbyt.
MAT. 8, 16-20.

---

1) Když všichni, kteří tu nyní byli se Mnou, povečeřeli a Jidáš ležel v tvrdém spánku v síni na slaměném lůžku, přivedli totiž **Židé** z Kafarnaum, kteří předešlého dne podrobili kněze, zákoníky a farizeje zkoušce, spoustu posedlých a jiných nemocných různými neduhy stížených a naléhavě Mě prosili, abych je .všechny uzdravil!

2) **JÁ** však jsem se jich vlídně otázel, zda věří, že syn tesaře z Nazaretu něco takového dokáže. Neboť tito lidé Mne znali takřka od narození.

3) **Oni** však odpověděli řkouce: „Co tu má syn tesařův s námi co dělat!?! Byl-li syn tesařův Bohem vyhlédnut aby se stal lidu israelskému prorokem, pak je prorok a kdyby byl i tisíckrát synem tesaře; neboť každý člověk je tím, čím je z Boha a nikdy tím, čím byli jeho rodiče! A proto všichni nepochybně pevně věříme, předně že jsi pravý Bohem školený prorok a za druhé proto, že můžeš nám všem pomoci, jako jsi pomohl synu místodržícího a služebníku setníkovu!“

4) A **JÁ** jsem jim odpověděl: „Nuže, ježto máte takovou víru ve Mně a takový úsudek o Mně, staň se vám všem dle vaší víry!“

5) Na tato slova opustili všichni duchové posedlé a ti, kteří byli stíženi rozličnými neduhy a nemocemi, byli v témž okamžiku uzdraveni. (Mat. 8,16)

6) Že po tomto činu nechyběly obdivy a pochvaly netřeba zajisté ještě podrobněji uvádět!

7) Také byly činěny nejvyšší případné a přitom kousavě ostré poznámky o veškerém židovském kněžstvu, leč **JÁ** jsem to řečníkům vytkl a upozornil jsem je, že je velmi nemoudré budit spící hadí plémě. Neboť dokud je ve svém tuhém zimním spánku, není nikomu škodlivé a nebezpečné; je-li však probuzeno, je nebezpečnější než kdy jindy, když nespí.

8) Chrámoví sluhové plní úskoku a záłudnosti spali sice nyní také jako hadí plémě v zimě;

vy jste je však svou smělou žádostí násilně probudili ze spánku. Proto dejte pozor, aby vám nyní neuškodili! Neboť toto cizoložné plémě libuje si v tom, může-li někomu uškodit!"

9) Všichni uznávají pravdivost tohoto poučení a litují, že svou nerozvážností natropili takové zlo! Já je však, utěšuji a pravím jim, aby o tomto zde vykonaném zázraku v Kafarnaum nic nevyprávěli, leč jen několika málo nejosvědčenějším přátelům pravdy, kteří dovedou mlčet! A oni Mně to slíbili.

10) Byl však mezi nimi jeden, který ač nepatřil ke stavu kněžskému, byl nicméně velmi zběhlý v Písmu.

11) **Tento** předstoupil před zástup a velmi vážným tónem pravil: „Poslyšte, milí přátelé a bratři! Já jsem nyní v tomto skutku našel něco, co praví více nežli když vy jen řeknete: „Hle, tento muž je pravý prorok!“ Myslím, že tento skutek se stal proto, aby se před našima očima co nejúplněji splnilo to, co prorokoval Isaiáš když pravil: „On slabost naši vzal na Sebe a neduhy naše nosí!“ (Isaiáš 53,4; vyd.) Nepozorujete nic? Nepozorujete skutečně nic kam to směřuje?“

12) Lid s údivem pohlíží na mluvčího, neboť mu nerozumí. On však opakuje svou otázku ještě jednou a ježto lid ještě nechápe to co uvedl z Isaiáše, praví: „Slepým je těžko kázat o barvách duhy!“

13) **JÁ** mu pravím: „Raději mlč; je lépe, že to tento lid prozatím nechápe! Neboť kdyby to nyní pochopil, běžel by ke kněžím a začal by se s nimi prudce přít a to by s hlediska Mého učení nebylo dobré ani pro vás, ani pro Mě! Až však přijde pravý čas, potom se také oni dovtípí a snadno porozumí tomu co pravil prorok!“

14) S tímto poučením se řečník spokojí a lid, jehož posedlé a nemocné jsem tohoto večera uzdravil, odchází i se svými zcela uzdravenými.

15) Když však lid kafarnaumský přijde domů, učiní nicméně velký povyk mezi svými známými; a příštího jitra sotva se rozední je dům Petřův již obležen nepřehledným zástupem lidu, který chce vidět Mne, Toho, Který večer vykonal tak nepochopitelně velký zázrak! Petr se Mě však táže co počít, ježto lidu kolem domu stále přibývá.

16) Pravím **JÁ**: „Připrav velkou loď a přepravíme se na druhou stranu moře, jinak tu zažijeme povyk! (Matouš 8,18) Lid tu má sice nejlepší úmysl; ale za lidem se připlíží také celé kněžstvo a s ním nechceme zatím nic mít!“

17) Petr připravil ihned největší loď, na niž jsme také ihned vstoupili a za příznivého větru jsme začali veslovat rychle přes moře.

18) Nežli jsem však vstoupil s učedníky na loď, přišel a přistoupil ke Mně jeden **zákoník** z Kafarnaum a pravil: „Mistře, dovol, abych také já Tě následoval kamkoliv půjdeš!“ (Mat.8,19) jelikož jsem však ihned poznal, že jeho skrytý důvod, pro který Mne chtěl vlastně následovat, nebyl nikterak chvalitebný a že mu málo záleželo na Mé nauce a na všech Mých skutcích, zato však vše na zaopatření jeho břicha a kdyby to vedle toho něco vyneslo, také na tajném zrádcování, **JÁ** jsem potřásl hlavou a řekl jemu: „Lišky mají doupata a ptáci pod nebem mají hnízda; ale Syn člověka nemá na tomto světě ani kámen, na který by Svou hlavu položil!“ (Mat.8, 20)

19) A zákoník Mně porozuměl, odvrátil se a šel domů. Neboť tím jsem mu dal na srozuměnou, že také on je chytrá liška a proto má své doupě (placené místo) a že ptáci jeho druhu, kteří bydlí pod nebem, to jest hluboko pod čistě božskou pravdou a láskou, mají svá hnízda to jest místa k zrádli a odpočinku, kde požívají svůj lup, ale u Syna člověka se nenajde nic ze všech těch světských podvodů ani ne tak zvaný politický úskok z nouze (kámen), na kterém by občas mohla hlava mysli odpočinout! Zákoník Mně takto správně porozuměl a vrátil se, jak už dříve poznamenáno rychle do Kafarnaum, aniž by Mně již odpověděl.

**103. „Nechte mrtvým pochovávat jejich mrtvé!“ Pán Se skryje se Svými (učedníky) na lodi před návalem lidu. Bouře na moři. Pán na lodičce spí a je Svými (učedníky) probuzen. „Ó, vy malověrní!“ Bouře utichne - lidé žasnou.
MAT .8, 21-27.**

---

1) Před vstupem na loď přistoupil však také jeden z Mých **učedníků** a prosil Mě, abych mu před odjezdem dovolil pochovat svého otce, který minulé noci náhle zemřel. (Mat. 8,21) **JÁ** jsem mu však řekl: jen pojd' za Mnou a nech mrtvým pochovávat jejich mrtvé!“ (Mat. 8,22) A učedník upustil ihned od své prosby a následoval Mne na loď; neboť pochopil, že je lépe pečo-

vat o život nežli o smrt - marnivá to starost, která se věru hodí nejlépe mrtvým! Neboť všichni, kteří si zakládají na pohřebních okázalostech, jsou více méně mrtví, neboť prokazují poctu smrti a mnoho jim na ní záleží.

2) Pravou smrtí člověka je sobectví a duchem sobectví je pýcha, která především baží po cti; a tak potom okázalý pohřeb zemřelého není nic jiného nežli poslední průvod pýchy duchovně již dávno mrtvého člověka.

3) Když tedy učedník spatřil v sobě plnou hloubku pravdy toho, co jsem mu byl řekl, následoval Mne, jak již dříve poznamenáno, bez další pochybnosti na loď a za příznivého větru jsme rychle odpluli a tak jsme unikli stále se zvětšujícímu návalu lidu. (Mat.8,23)

4) Někteří vstoupili sice na malé čluny a pluli v malé vzdálenosti za námi. Když však vítr začal stále mocněji vanout, rychle se obrátili a měli co dělat, aby před vypuknutím bouře dosáhli opět bezpečného břehu.

5) My však, když se byl dřívější příznivý vítr změnil v mocnou bouři, byli jsme již na širém moři. **JÁ** jsem však byl již při vstupu na loď tělesně poněkud unaven, neboť jsem celou noc probděl a proto jsem Petrovi na lodi řekl: „Připrav Mi lůžko; Já se za jízdy trochu vyspím, protože jak víš, celou noc jsem nespali“

6) Petr Mi přinesl ihned několik rohoží, udělal z nich dobré lůžko a dal Mi na ně ještě polštář pod hlavu, načež jsem pak ihned tělesně zcela tvrdě usnul, ačkoliv jsem dobře věděl, že se vítr brzy přemění ve velmi prudkou bouři a že vysoko se zvedající vlny budou ohrožovat loď.

7) Když jsme byli od břehu několik hodin vzdáleni, dostoupila bouře vrcholu zuřivosti a vlny se začaly zvedat nad palubu lodi. (Mat.8, 24) Tu pojala úzkost dokonce i Mé nejosvědčenější učedníky, neboť viděli, kterak loď za stále silnějšího stříkání vln přes palubu začala nabírat vodu, zejména přes střední a podle tehdejšího způsobu stavby lodí také většinou přes nejnižší část lodi. Když tedy bouře neustávala, nýbrž jen stále mocněji uváděla moře do vysoko vlnícího pohybu, tu přistoupili učedníci ke Mně na nejvyšší místo lodi, na němž Mi Petr předtím připravil lůžko a kam vlny ještě nevnikly, začali Mnou třást abych Se probudil a plni strachu volali: „Pane, pomoz nám, jinak všichni zahyneme!“ (Mat.8, 25)

8) Tu jsem povstal s lůžka a řekl jim: „Ó, vy malověrní! jak se můžete bát, když já jsem s vámi? - Co je více: bouře nebo Ten, jenž je také Pánem nade všemi bouřemi?!“

9) Ježto však učedníci jakož i někteří jiní, kteří byli na lodi, strachem téměř oněměli a sám Petr mohl dokonce už jen koktat, pohrozil jsem rychle bouři a moři a hle, vše pojednou utichlo! Bouře jako když utne a moře bylo pojednou hladké jako zrcadlo; jen tam, kde je veslaři přivedli z rovnováhy, byl pozorovat nepatrný pohyb vody. (Mat.8, 26) Dosti mnoho lidí však, kteří Mne ještě blíže neznali, jelikož sem přišli teprve toto ráno a konali tuto plavbu spíše kvůli svým obchodům nežli kvůli Mně, začali se nadmíru divit a pravili učedníkům, tázajíce se jich: „Co - pro Jehovu - je to za člověka, že ho poslouchají větry a moře?“ (Mat.8,27)

10) Já jsem však pokynul učedníkům, aby Mne neprozrazovali. **PETR** však pravil: „Nyní se mnoho neptejte, nýbrž pusťte se všichni rychle do vyčerpávání vody, která vnikla hojně do lodi, jinak kdyby přišla ještě další bouře, což se častěji stává, když bouře rychle jako nyní ustane, jsme ztraceni!“ Tu se cizinci již netázali, nýbrž chopili se okovů a hbitě vylévali vodu z lodi a měli plné ruce práce, nežli jsme se dostali na rozsáhlý druhý břeh.

---

104. Přistání u gadarenských. Scéna s dvěma posedlými. Jejich uzdravení slovem Páně. Kázání pohanům. Strach gadarenských. Odchod Páně. Dobrá misijní práce dvou uzdravených.
MAT. 8, 28-34.

---

1) Zemička aneb spíše krajina kam jsme pak přišli, byla obydlena náruďkem - Gergesenů, zvaných též Gadarenů - a rozprostírala se po celé délce druhého břehu moře Galilejského.

2) Když jsme tu všichni přistáli a chtěli se odebrat do městečka Gadary, rozkládajícího se nad mořem na návrší asi 6000 kroků od místa našeho přistání, běželi nám v ústřety s jednoho pahorku ležícího u moře naproti městu a na jehož výšině bylo pohřebiště obyvatel toho kraje a města, dva nazí strašně zpitvoření lidé, kteří byli posedlí celou legií zlých duchů a byli tak zuřiví, že kvůli nim nemohl téměř nikdo jít touto cestou. (Mat.8, 28) jejich, příbytkem byly hroby hřbitova rozkládajícího se na tomto pahorku. Nikdo je nemohl chytit a svázat řetězy. Neboť i když se

jich občas zmocnila spousta těch nejsilnějších lidí, silnými řetězy je svázala a nejsilnějšími pouty spoutala, byly řetězy v okamžiku roztrženy a pouta na prach rozdrčena! Byli ve dne v noci na pahorku a to v hrobech, strašně křičeli a náramně se tloukli kameny.

3) Když Mě však tito **dva** spatřili uprostřed učedníků, běželi rovnou ke Mně, padli přede Mnou a křičeli: „Co máme s Tebou co dělat, Synu Nejvyššího?! Přišel jsi nás předčasně trápit? Zapřísaháme Tě u Boha Nejvyššího, abys nás netrýznil!“ (Mat.8, 21)

4) **JÁ** jsem jim však pohrozil a řekl: „Jak se jmenuješ, zlý duchu, jenž trápiš tyto dva, jakoby byli jeden muž?“

5) Tu vzkřikl **zlý duch**: „Jmenuji se legie; neboť je nás mnoho!“

6) **JÁ** jsem však přikázal zlému duchu, aby z těch dvou vyšel! V okamžiku vyrazilo z obou velké množství zlých duchů ve viditelné podobě velkých černých much, snažně Mě však prosili, abych je z toho kraje nevyháněl!

7) Bylo však podél pahorků, které se táhly na západ k moři, velké stádo vepřů, patřících Gadarenským; tento lid skládající se. většinou z Řeků, jedl totiž maso těchto zvířat a také jimi obchodoval většinou do Řecka. (Mat.8, 30)

8) Když zlí duchové spatřili toto stádo vepřů, prosili Mě opět, abych jim dovolil vejít do toho stáda. (Mat.8, 31)

9. A když jsem jim to dovolil z důvodů ovšem zcela tajných, světu skrytých, vešli tito ďábové okamžitě do vepřů, jichž bylo asi 2000.

10) Jakmile však ďábové vešli do vepřů, pádila tato zvířata na pahorek, který měl mohutnou a daleko do moře vybíhající skálu a s této skály asi 300 loktů vysoké vrhlo se všech 2000 vepřů jako bouře do moře, kde bylo právě velmi hluboké. (Mat.8,32)

11) Když však pastýři dohlížející na vepře uviděli co se s posedlými stalo, zhrozili se, prchali odtud, spěchali do města a vyprávěli zvláště svým chlebovárcům co se přihodilo dole u moře. (Mat.8,33)

12) Obyvatelé tohoto městečka se ulekli a **jeden** z nich, který byl jako mnozí jiní v tomto městě ještě pohanem a velmi si vážil Jupitera a všech ostatních pohanských bohů, pravil: „Neřekl jsem dnes ráno: Až se jednou ti dva furie trápění utiší a moře se při nejjasnější obloze nadmíru rozbouří, tehdy přijde shůry bůh a bude nad námi soud; neboť bez metly a meče nesestupují bohové nikdy s Hvězd na Zem! A tu to nyní máme: furie, které soužily oba hříšníky, rozbouřily napřed moře, protože jistě věděly, že přijde bůh shůry a z obou hříšníku je vyžene. Že se pak vrhly v podobě černých ovádů na naše vepře a hnaly tato zvířata v bouři do moře, je mi nyní tak jasné, jako slunce za jasného poledne! Nám nezbyvá nyní nic jiného než abychom se ve vší pokoře a zkroušenosti srdce odebrali ve značném počtu dolů k bohu, nejspíše k Neptunovi anebo Merkurovi a co nejsnažněji ho poprosili, aby tento kraj ihned opustil; neboť dokud se v nějaké krajině Země viditelně zdržuje nějaký bůh, nelze očekávat nic jiného nežli neštěstí za neštěstím! Neboť jak již řečeno, bez metly, meče a soudu nesestupuje bůh nikdy s Hvězd na Zem.

13) Ať mu však nikdo nečiní pro škodu nám způsobenou ani nejskrytější myšlenkou nějakou výčitku; neboť pak by byl s námi konec! My jsme starým bohům již dávno nepřinesli žádnou řádnou oběť, v čemž nám ovšem překáželi hlavně hloupí Židé, kteří chtějí všechno lépe vědět nežli my a proto si nějaký uražený bůh vzal svou oběť sám! Tak je to! Proto si nad tím nesmíme připouštět žádnou znepokojující myšlenku! Ale musíme jít k němu dolů a musíme ho uvítat a pak co nejnaléhavěji poprosit, aby ihned opustil tento kraj!“

14) Toto poučení uslyšeli však též někteří Židé a pravili: „Vy nás sice máte za hloupé; ale zde se přece jen lépe vyznáme nežli vy. Hleďte, tento váš domnělý bůh není nikdo jiný nežli buď nějaký mág z Persie nebo je to ten proslulý Ježíš z Nazaretu, o Němž jsme již slyšeli velké věci. Ostatně jsme s vámi úplně srozuměni v tom, abychom ho co nejnaléhavěji poprosili, aby opustil tuto krajinu; neboť tací lidé nejsou nikdy štěstím země - to víme z dob našich proroků. Když náš Bůh probudí v zemi jisté lidi v proroky, je neštěstí takové země také již hotovo!“

15) Poté se v tomto městě všichni shromáždili a odebrali se dolů ke Mně, takže doma zůstalo jen několik nemocných. Když Mě přichozí z města spatřili a viděli, že mám zcela přirozené lidské vzezření, nabyli poněkud více odvahy aby se ke Mně přiblížili a proto přistoupili ač stále ještě s mnohou bázni a prosili Mě, abych ihned ustoupil od jejich hranic. (Mat.8, 34).

16) Někteří si však prohlíželi ony dva, které předtím velmi dobře znali jako posedlé. Byli nyní oblečení a mluvili s nimi zcela rozumně a vyprávěli jim, jak jsem je osvobodil od jejich sou-

žení a jak byli pak těmi, kteří přišli se Mnou, ihned oděni. Leč to vše nemohlo zmenšit bázeň, zejména u pohanů, kteří neprosili o nic jiného nežli jen o to, abych opustil jejich kraj a nikdy se nevrátil!

17) A **JÁ** jsem vyhověl jejich prosbám a řekl poté Petrovi: „Příteli, připrav ihned opět loď, abychom se mohli zase vzdálit z této krajiny!“

18) A Petr a jeho pomocníci připravili ihned loď. Když jsem však vstoupil na loď, přispěchali za Mnou oba uzdravení a prosili Mě, aby také oni směli Mě následovat; neboť v tomto městě by nedostali práci a živobytí a příbuzní v jejich domě by je jistě nechtěli přijmout, ježto by z nich měli příliš velký strach! **JÁ** jsem je však s vlídnou vážností odmítl a řekl jim: „Jen se vraťte klidně do svého domu ke svým příbuzným; přijmou vás s radostí! Jděte a zvěstujte jim však, jakož i celému kraji, co velkého na vás Pán učinil a jaké milosrdenství vám prokázal, tak učiníte tím lépe nežli kdybyste Mne nyní následovali! Neboť v tomto kraji, kde vás všude velmi dobře znají, máte nyní vydat o Mně řádné svědectví a tím se stát lidem užitečnými; a lidé nenechají vás pak hladovět jako předtím, když z vás měli strach.“

19) Poté se oba uzdravení jako jeden muž vzdálili a co nejhorlivěji konali, co jsem jim byl přikázal.

20) V krátké době Mě oba rozhlásili nejen ve svém domově, nýbrž i ve všech deseti městech ležících při horní části moře a všude s velikou horlivostí zvěstovali, co velkého jsem na nich učinil a jak velké milosrdenství jsem jim prokázal. A tím uvěřili mnozí ve jméno Mé a ztoužili velice po Mně Židé i Řekové.

---

105. Návrat do Nazaretu. Snídaně Páně s Jeho (učedníky) v pozemském domově. Různé názory a tom, proč zde Ježíš nekonal zázraky. Návštěva synagogy. „Mluvití Je dobře, mlčeti lépe!“ Povaha chrámové sebranky; její pokrytecká odpověď a vztekly dotaz na Ježíše.

MAT. 9,1.

---

1) Nyní jsme však pluli přímo směrem k Nazaretu; neboť jsem Si předsevzal, že navštívím zase jednou Nazaret, trochu Si doma odpočinu a při této příležitosti také rozžehnu Světlo pravdy velmi nestálým Nazareťanům!

2) Zpáteční cesta. trvala však o něco déle než cesta tam a mnozí byli hladoví. Já jsem je však posílil a oni pocítili zázračné nasycení a **někteří** pravili: „Věru, jedno vdechnutí dává chléb a druhé chutná jako víno!“ A tak jsme příštího jitra dopluli ku břehu. Od břehu jezera až do samého Nazaretu bylo ještě asi 20 polních cest (polní cesta měla podle nynější míry 50-70 sáhů); pokračovali jsme tedy v naší cestě nerušeně dále a v krátké době jsme dorazili do města Nazaretu. Mezitím pomocníci Petrovi opatřili loď vším potřebným a odpluli domů.

3) V místě, kde jsme přistáli, bylo všeobecné přístaviště a bylo tam shromážděno mnoho lidu; někteří museli jet přes moře na všechny strany za svými obchody a mnozí přišli ze všech krajin dokonce i z Jerusalema na trh do Nazaretu; byl totiž právě v té době ve městě velký trh.

4) Když se však na přístavišti proslechlo, že jsem přijel s Petrovou lodí, zůstali tu i ti, kdož chtěli konat cestu po moři za obchody a šel tedy se Mnou do Nazaretu velký zástup lidu.

5) Já a Moji učedníci jsme se však odebrali do Mého domova to jest nyní do domu matky Marie, která byla doma se třemi nejstaršími syny a čtyřmi dívkami, které byly již dříve za dob Josefových, když jsem byl ještě Dítětem, přijaty do domu a vychovány jako vlastní.

6) Marie a všichni doma přiložili nyní ruce k dílu a připravili nám bohatou snídani, která nám byla již velmi zapotřebí, zvláště učedníkům, kteří celý den a celou noc téměř nic nepožili. Snídaně byla brzy připravena a my jsme se posadili a jedli a pili. Po snídani jsme poděkovali, povstali a šli do města, abychom tu poněkud shlédli chování lidí. Sotva jsme se však mohli dostat z domu pro velký dav lidu, který se utábořil kolem domu většinou ze zvědavosti, dílem z hanebného špehování a jen z velmi nepatrné části z nouze a potřeby.

7) Když jsme tedy vyšli před dům, tázali se někteří přítomní farizeové a zákoníci jeruzalémští, zda zde budu konat divy a znamení? **JÁ** jsem jim však zcela vážně a rozhodně řekl: „Nikoliv, pro vaši nevíru žádné!“ Po tomto rozhodném „nikoliv“ se začali rozcházet a **někteří** reptali a do ucha si šeptali: „Bojí se pánů z Jerusalema a netroufá si!“ **Jiní** opět řekli: „Nejspíš nemá u sebe kouzla!“ Opět jiní řekli: „Zde nic nedělá kvůli svým rodákům; neboť dobře asi ví, že u nich není ve zvláštní pověsti!“ S takovými a podobnými výroky se rozcházeli a za několik málo

okamžiků nebylo u domu Mariina, roditelky Mého těla, již ani člověka a měli jsme ihned dost místa, abychom nastoupili cestu do města.

8) Navštívili jsme tam synagogu *⁸), v níž každý Žid, který něco věděl, směl před třemi na předním místě sedícími zákoníky mluvit a také přednést tu a onu stížnost, kterou věděl sám anebo celá obec s ním jako odůvodněnou proti kněžům a zákoníkům někde Jerusalemem ustanoveným.

9) Když jsme přišli do synagogy, řekl Mi potají **ŠIMON** z Kány: „Pane, tu bychom mohli také my něco přednést? Různých stížností bychom měli dost!“

10) Pravím **JÁ**: „Příteli! Mluvíti v pravý čas podle pravdy je správné a dobré; ale v pravý čas mlčet je ještě lepší! Dělej, co dělej, ze železa přece nikdy neuděláš zlato a z hlíny stříbro! Tato holota, která tu sedí k radě a k výslechu, je uvnitř mnohem jinačí nežli se ukazuje zvenčí; navenek jsou beránci a uvnitř draví vlci!“

11) Myslíš, že tu sedí k výslechu proto, aby po vyposlechnutých stížnostech zjednali lidu požadovanou úlevu? Ó, pak bys se velice mýlil!

12) Sedí tu s vlídnými tvářemi, aby vyslechli lid proto, aby zjistili jeho smýšlení proti kněžstvu. Věř Mi! Dnes budeš co nejvlídněji vyslechnut a zítra tě vsadí do vězení a budou tě po celý rok trestat hady! Neboť tito všichni kněží jsou jako vrány a havrani, kteří si ostrou špičkou svého zobáku nikdy oči navzájem nevyklovou.

13) Proto zde pouze poslouchejme a dávejme pozor, zda a pokud a jakým způsobem se tu o nás zmíní. Nepozoruj nás a i kdyby nás zpozorovali, přece nás tak hned nepoznají a tak tu můžeme dobře poslouchat a dle toho co uslyšíme se zařídit.“ - S touto odpovědí byl Šimon z Kány úplně spokojen a tak jsme se posadili v poněkud tmavém koutě synagogy a poslouchali co se tu vše dělo.

14) Jednotlivci za sebe, jakož i zástupci celých obcí přednášeli spoustu křiklavých stížností proti kněžům a byli přátelsky vyslechnuti.

15) Když však byl lid se svými stížnostmi hotov a tři zákoníci a fariseové přišedší z Jerusalemu dali lidu věrné ujištění, že proti tomu učiní vše možné a že obžalované kněze podrobí ostrému výslechu a podle spravedlivého nálezu je potrestají, tu se jeden zákoník s nejvlídnější tváří táže lidu, zda a co, snad ví o Mně, to jest o pověstném pobuřovateli lidu Ježíšovi. Neboť slyšeli až nahoru do Jerusalemu, že řádí po Galileji a koná velké zázraky, jaké před ním ještě nikdy nikdo nekonal; zda je to pravda a co oni a ostatní lid o tom soudí.

106. Jeden správný muž dává o Pánu veřejně v synagoze pravdivé dobré svědectví.

Osobní a všeobecně známé věci o Ježíšovi z Nazaretu. Jeho život, skutky a učení.

Ostrá odpověď farizeova. Mužovo rázně obnovené svědectví o zlovolnosti farizeů a o božskosti Páně způsob, že dotčení soptíce vztekem zmizí. Věřící chtějí zvolit Ježíše učitelem o veleknězem.

1) Tu vystoupí jeden velmi vážený **muž** z kraje kafarnaumského a praví: „Velectění sluhové Jehovovi z chrámu jerusalemského! Ježíš, kterého nyní ve svém dotazu uvádíte, je v tomto kraji a městě takřka rodilý a choval se vždy řádně a nesmírně bohabojně! Bývalo ho vidět velmi často a vytrvale se modlit; nikdy ho ještě nikdo neviděl se smát, ale zato často plakat na skrytých tichých místech, která často vyhledával.“

2) Už v nejtětlejším mládí děly se s ním zvláštní věci a nyní, kdy vlastně podnikl cestu jako pravý lékař, jemuž na Zemi není rovno, uzdravuje pouhým slovem, což by byl s to jedině Jehova Sám!

3) Všechny skutky od Mojžíše až do našich dob lze naproti tomu považovat takřka za nic! Mrzáky po léta zcela ochromené okamžitě úplně uzdravuje, každá sebetěžší horečka se musí jeho slovu podrobit; od narození němí, hluší a slepí mluví, slyší a vidí tak dokonale jako my! Nejhorší malomocenství náhle zažene, z posedlých vyžene pouhým slovem legie ďáblů a mrtvé zavolá a oni vstanou, jedí a pijí a chodí pak jakoby jim nikdy nic nebylo! Tak rozkazuje také živlům a ony ho poslouchají jakoby byly jeho nejvěrnější a nejochotnější sluhové!

⁸ Synagoga znamená jak „shromaždiště“ tak i „shromáždění“, podobně jako „kostel“ také nejprve dům ke „shromažďování“, avšak v dalším smyslu také značí „obec“, duchovní společenství.

4) Jeho učení spočívá všeobecně řečeno v tom, že máme milovat Boha nade všecko a bližního skutkem jako sebe sama!

5) Ježto tedy koná takovéto skutky a svým učedníkům hlásá tu nejčistší nauku, považujeme ho za zcela mimořádného proroka, kterého nám Jehova nyní, jako kdysi Eliáše seslal v naší největší tísní jako z nebes! To je vše co vím já a ještě mnozí jiní o tomto vznešeném Ježíšovi a nemůžeme Bohu ani dost děkovat, že Se zase jednou rozpomenul na Svůj ubohý, nade vši míru utiskovaný lid.

6) Mnozí jej považují za zaslíbeného velkého Pomazaného Páně! Co se mě týče, nejsem ani pro ani proti, nicméně se však táži, zda jednou Kristus, Který má přijít, bude konat skutky větší?!"

7) Praví **kněz**: „Ty zde mluvíš jako slepý o barvách! Kdepak je psáno, že kdy povstane prorok z Galileje?! My ti říkáme, že tento váš Ježíš není nic jiného, nežli zlý kouzelník, jenž by měl být zahuben ohněm! Jeho nauka je maska, za kterou skrývá svůj bohopustý zlořád! Nikoli s Bohem, nýbrž s nejvyšším všech ďáblů koná zázraky - a vy slepí ho považujete dokonce za velkého Zaslíbeného! Věru, za to jste všichni i s ním vinni smrtí ohněm!"

8) **Muž** stojí však pevně na svém a praví: „Ano, kdybychom nebyli Galilejci a zejména kdybych já nebyl plnoprávným Římanem a kdybyste našimi pány byli vy a nikoli Římané, již dávno bychom hořeli! Ale na štěstí pro nás Galilejce vaše panování již dávno přestalo! Jsme úplně římskými poddanými a nemáme tedy s vámi co dělat, leda vás z Galileje úplně vykázat, kdybyste se snad odvážili vztáhnout ruku i jen na nejmenšího z nás Římanů!

9) Já vám však nyní pravím, pokud se týče našeho velikého proroka Ježíše, také ještě toto: „Běda vám, kdyby se vám zachtělo v této zemi vztáhnout na Něho vaše zlé ruce!

10) Neboť nám je opravdovým Bohem; konal před námi věci možné jedině Bohu!

11) Bůh, Který koná dobro ubohým trpícím lidem, je jistě správný a pravý Bůh! Bůh však jako je váš, kterého lze uchvácholit jen zlatem a stříbrem a všelikými jinými tučnými oběťmi a za dlouhé a předraze zaplacené modlitby téměř nic nekoná a nedává, je jako vy, kteří se nazýváte jeho sluhý, veskrze zlý, a zaslouží tak jako vy, aby byl vyhoštěn ze země!

12) Řekli jste, že Ježíš je dravý vlk v rouše beránčím! Co jste tedy potom vy?! Věru, právě vy sami jste v nejuplnějši míře tím, co jste vypověděli o Ježíšovi, muži tichém jako beránek!

13) Nasloucháte našim stížnostem s vlídnou tváří, ale v prsou chováte nejvyšší nesmiřitelnou pomstu k nám stěžovatelům a kdybyste mohli, ještě teď byste nás zahubili sodomským ohněm s nebes! Ale z toho nebude nic, vy zlá hadí havěti a plémě štirů! Zde jsme pány my Římané a dovedeme vám ukázat cestu odtud až do Jerusalemu, nevydáte-li se na ni ihned sami!"

14) Tato řeč přivedla ovšem ony tři zákoníky do nejrozpálenější zuřivosti; leč před četným lidem se nyní již neodvažovali promluvit a hleděli se vytrazit zadními vrátky, vedoucími na cestu do Kafarnaum, kde se zdržovala většina jeruzalemských farizeů a zákoníků a zcela nerušeně holdovala všem pomyslitelným neřestem smilstva a všemožným podvodům.

15) Když ti tři odešli takto ze synagogy, vystoupil **jiný** a vyslovil řečníku všeobecný dík za všechny zde přítomné zástupce a jednotlivé stěžovatele, nakonec však dodal: „Neuděláme-li to tak jako Samaritané, nedají nám tyto bestie pokoj! Jejich jména musí se nám stát opovržlivější nežli jména Gog a Magog a Jerusalemu musí nám být výkalištěm, jinak se tohoto trápení, které je horší nežli mor, nikdy nezbavíme!"

16) **Všichni** mu dávají za pravdu řkouce: „Kdyby bylo nyní možno setkati se někde s tímto zázračným Ježíšem, musel by sem ihned přijít a učinili bychom Ho svým jedině platným učitelem a veleknězem!"

17) Praví **řečník**: S tím bych souhlasil; ale museli bychom se nicméně dříve zeptat římského správce v Kafarnaum, zda by s tím byl srozuměn. Římané zde po boku našeho kněžstva nemají totiž zrovna lehké postavení, neboť chrám je prý s králem římským ve stálé zcela tajné korespondenci!"

18) S tímto návrhem byli všichni srozuměni a opustili poté jeden po druhém sál, v němž byla synagoga.

107. Radost hospodského Šimona z porážky templářů. Pán poučuje, kde se člověk může spravedlivě radovat a varuje před vysmíváním se slepým lidem a před špatnými vtipy. Příklady: Uzdravení Gadarenští a ošálený slepec. Světská komedie je Božím dítětem truchlohrou.

---

1) **JÁ** však pravím Šimonovi z Kány: „Viděl jsi nyní, jak je dobře, dovede-li se v pravý čas mlčet? Kde jiní za nás mluví a jednají, tam je nám vždy dobře mlčet! - Rozumíš tomu?”

2) **ŠIMON** z Kány praví: Pane, tomu rozumím a nyní jasně poznávám, jak je mnohem lépe mlčet nežli mluvit. Mnohdy bývá sice člověk přímo za vlasy přitahován, aby při takových příležitostech uvedl vlastní jazyk do nejsilnějšího pohybu; ale zde se ukázalo být pravdivým a skutečným, že mlčení v pravý čas je mnohem lepší nežli nejskvělejší řeči. Ostatně naše mlčení zde bylo dobré, neboť měli jsme v tom, jenž se představil kněžím jako Říman nadmíru odvážného, slova a věci znalého zastávce.

3) Málem bych se byl dal do smíchu, když se ti tři templáři začali klidit, čímž přišli v tomto kraji téměř o veškerou vážnost! Jejich obličej se vždy víc a více dloužily a jejich nohy se začaly při stále ráznější řeči Římana z Kafarnaum značně zneklidňovat a činily vhodná opatření k útěku. Když jsem zpozoroval takový zcela zvláštní neklid v nohou těchto tří templářů, tu mi řekl můj duch: „Teď zmizí!”, - a skutečně zmizeli.

4) Věřu, Pane, nemůže být hříchem, učiní-li se mnohdy, jako tomu bylo teď, takovým naprosto špatným a nepolepšitelným lumpům silná čára přes rozpočet, že pak člověk pocítí v srdci téměř nevyhnutelné blaho! Já sám jsem bral onomu Římanu již každé slovo od úst!”

5) Pravím **JÁ** : „Nad každým včasným zásahem, kterým se sebeskrytěji udržované zlo odkrývá a ničí, může se čestná hrud' plným právem těšit a pocítovat veselost, která posiluje mysl; ale pamatujte si dobře, jen nad šťastným zmařením něčeho o sobě zlého, falešného a špatného, nikdy však ne nad člověkem, jenž sloužil obyčejně ve své slepotě takovému hříchu jako otrok!”

6) Viděl jsi přece oba Gadarenské a jak byli zlí! Když jsem však z nich vypudil legii d'áblů, jak byli potom dobří a jemní a chválili a velebili Boha, že dal člověku takovou moc! Bylo by to v pořádku, kdyby tam někdo pocítoval radost jen proto, že se učinila přítrž řádění těmito dvěma proklatlými, kteří byli postrachem celému okolí a že se ještě mimoto několika lichvářům s vepří vrhly prostředky k lichvě do moře? Ó, takováto radost by byla zajisté velmi nedůstojná každého pravého člověka! Ale pocítoval-li kdo opravdovou radost z toho, že dva lidé byli zbaveni krutého soužení a že potom zlí soužící d'áblové museli nakonec zničením vlastního u Gadarenských pečlivě pěstovaného zlého lichvářského ducha posloužit dobré věci nebe, tu byla taková radost a veselost nebeská a tím zcela dobrá.

7) Říkám vám všem z úplně živoucí hlubiny pravdy: Kdo se směje hloupému člověku, ukazuje, že má sám nejlepší sklony k hlouposti; neboť jeden tu jedná hloupě ze své hlouposti a druhý se ze své hlouposti směje; a takto nachází jedna hloupost potěšení na hlouposti druhé, takže jí není nakonec vhod, když prvý od své hlouposti upustí a začne jednat rozumně.

8) Ale zcela něco jiného je, když nějakého hloupě jednajícího bratrsky napomenete a pak se s radostným a veselým srdcem zasmějete, začne-li hloupý jednat moudře! Tehdy je vaše radost a veselost v řádu nebes a tedy dobrá, správná a spravedlivá!

9) Jakou radost a veselost může však při moudré úvaze vůbec někomu působit, kráčí-li slepý a řekne vidoucímu, jenž jde touže cestou: „Příteli, zabloudil jsem a nevím, zda jdu vpřed anebo zpět; tam .vpředu má být můj dům. Podle svých odpočítaných kroků měl bych už být v úplně blízkosti domu; jelikož jsem se omylem, jaký se mi jako úplnému slepci často stává, obrátil místo kupředu dozadu, jsem asi nyní od domu dále, nežli jsem byl na místě, s kterého jsem vyšel. Buď tedy tak laskav a zaveď mě po správné cestě k mému domu!”

10) Vidoucí se však slepému vysměje a zatím co je s ním v úplně blízkosti domu a měl by už jen 10 kroků k domovní síni, řekne slepému: „Ó, tu jsi velice zabloudil! Podej mi ruku; já tě na tvou prosbu zavedu domů, i když je to také trochu daleko!” Slepý pln radosti děkuje předem vidoucímu vůdci. Vůdce vodí slepého za stálého smíchu 20 krát kolem jeho domu a pln smíchu v prsou mu praví: „Nuže, příteli, jsme tady; zde je tvůj dům!” Slepý mu ještě nadmíru děkuje; vidoucí je však pln smíchu, že se mu podařil žert!

11) Táže se zde, kdo je v tomto případě slepější, slepý nebo jeho vidoucí vůdce?! Pravím vám: bezcitný vůdce; neboť je slepý v srdci a to je horší než tisícero násobná slepota v hlavě!

12) Takto se smějí také lidé všelikým břitkým řečem obzvláště když takové řeči obsahují velmi mnohé hrubé a oplzlé narážky a přinášejí před oči a uši světa leckteré slabosti a hříchy svých bratří!

13) **JÁ** pravím vám: „Kdo se může něčemu takovému smát, anebo se také nadmíru rozveselí, jsa svědkem toho když nějaký veselý kulich notně obelže nějakého slabocha a prodá mu mdle postříbřenou fazoli za pravou perlu, pak v jeho srdci zasel ďábel velkou hojnost všelikého zlého semene, z něhož nevzejde nikdy nějaký plod života!

14) Proto je tedy lépe ode všeho toho se odvrátit a spíše se rmoutit tam, kde to nutí slepý svět k drzému smíchu; neboť veselohra světa je pravým Božím dětem vždy truchlohrou a andělé Boží v nebi až příliš často pláčou, když se světští lidé ve svém zlém nerozumu smějí.

15) Nechme tedy také ony tři templáře, kteří jsou sice plni zloby, ale přitom přece jen lidmi a jen působením satana a z pouhé lásky k světu a k sobě, která je jejich vlastnictvím, jsou nezdrábnými dětmi téhož Otce, jenž je také Otcem vaším! Jen jejich zlem je tedy opovrhovat, je však, jako lidi a bratry můžeme jen oplakávat!

16) Je lépe opojeného Noema zakrýt, nežli ho odkrývat a vydávat na pospas výsměchu světa!

17) Ježto jste to nyní ve svých srdcích pochopili, půjdeme z vyprázdněné synagogy také my domů; nebol oběd bude připraven! A tak tedy pojďme!"

---

108. Matka Marie zproštěna Pánem domácích starostí. Její dík a napomenutí Páně. Učedníci a Mistr chválí Marii. Předpověď Páně o zbožňování Marie. Varování před vyvyšováním se. Ješitnost a pycha slabostmi ženy.

---

1) Nyní jdeme a mnozí, kteří nás potkávají, nás sice zdraví, ale nikdo se neptá kde jsme byli a kam jdeme.

2) Cestou se také připojí Jidáš Iškariotský; táže se nás kde jsme byli a kam nyní jdeme. Nebyl totiž v synagoze, protože byl na trhu se svými rybami a hrnčířským zbožím a utržil mnoho peněz, což ho velmi potěšilo. Šel však nicméně s námi do Mého domu a dobře si zde pochutil, protože ho to nic nestálo. Po jídle šel však ihned zase ke svému tržnímu stánku, aby ještě získal další peníze, neboť trh trval tři dny a různí kupci tu mnoho obchodovali a dávali si své zboží dobře zaplatit.

3) Druhého dne se Mne tázala matka Marie, zda tu nebudu působit veřejně a jak dlouho. Se tentokrát zdržím doma a zda ještě někdo přijde, aby se mohla včas postarat o dostatečné zásoby, které jí dochází.

4) Pravím **JÁ** : „Ženo, nestarej se o Mě ani o Mou společnost a dostatečné zásobením! Neboť hle, Tomu, jenž vyživuje celou velkou Zemi a Svou láskou sytí Slunce, Měsíc a všechny Hvězdy, není tento malý dům cizí a zcela přesně ví, čeho třeba tomu domu! Proto se nermuť a nestarej; neboť o co se nyní staráš, o to je již postaráno shora!

5) Otec v nebi nenechá Své děti hladovět, leč je-li to nutné k jejich spasení.

6) Cožpak jsi v Sicharu dostatečně neviděla, jak Se nebeský Otec postaral o Své dětičky?! Myslíš, že Se stal v těchto několika dnech tvrdším?! Jdi do spíže a uvidíš, že jsi se starala zbytečně!"

7) Maria spěchá nyní do spíže a shledává ji naplněnou chlebem, moukou, ovocem, uzenými i čerstvými rybami, mlékem, sýrem, máslem a medem! Když matka spatří ve spíži takovou zásobu, pojme ji úzkost; vrátí se rychle ke Mně, padne přede Mnou na kolena a děkuje Mi za tak hojné zásobením spíže! **JÁ** se však skloním rychle k zemi, zvednu matku a pravím jí: „Co činíš Mně, to patří jedině Otcí! Vstaň; vždyť my dva se známe již 30 let a jsem přece stále jeden a týž!"

8) Maria pláče radostí, zdraví všechny Mé učedníky a rychle odejde, aby nám připravila dobrý oběd.

9) **Učedníci** pak přistupují ke Mně a praví: „Hle, jak milá to žena a jaká přeněžná matka! Je jí již 45 let a vypadá jakoby překročila sotva dvacet. A jak je neobyčejně něžně starostlivá a jak nejčistší mateřská láska vysoko vzdouvá její vpravdě svatá přečistá prsa! Věru, žena žen celé Země!"

10) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, ona je první a nebude nikdy žádná více nežli ona! Ale také se

stane, že jí budou stavět více chrámů nežli Mně a že jí budou desetkrát více uctívat nežli Mne a budou se domnívat, že se budou moci stát blaženými jen skrze ni!

11) Proto tedy také chci, aby nebyla příliš vyvyšována, neboť ona dobře ví, že je matkou Mého těla a také ví, Kdo přebývá v těle, které porodila!

12) Proto buďte k ní dobří a způsobní; jen se však varujte prokazovat jí nějakou božskou poctu!

13) Neboť při všech jejích nade vší míru znamenitých vlastnostech je přece jen ženou; a i ta nejlepší žena mívá jen velmi malý krůček k ješitnosti!

14) A každá ješitnost a stále bude přicházet dbejte toho, co jsem vám nyní řekl!"

---

109. Rozmluva Petra a Šimona o budoucnosti nauky Ježíšovy. Napominání Páně k důvěře v Boha. „Nestarejte se a to co je vzdálené, nýbrž konejte ochotně to, k čemu jste povoláni!“ Podobenství o umělci a jeho nástrojích. „Vy jste věječky v ruce Otcově!“ „Kdo a co jsi?“ Pokyny o „Otcí“ a „Synu“.

---

1) Petr potřásá hlavou a krčí rameny! Proto se ho **ŠIMON** z Kány táže řka: „Co se ti nezdá? Když to tedy Pán před námi prorokoval, pak to jistě tak přijde a my nyní víme jak máme tuto věc brát a jak se při tom zachovat. Proč tu máme dělat pochybné pohyby hlavami a krčit rameny?!"

2) Praví **PETR**: „Milý bratře, mé potřásání hlavou a krčení rameny znamená něco zcela jiného, nežli co ty tím asi o mně myslíš!"

3) Praví **ŠIMON**: „Co tedy, milý bratře?"

4) Praví **PETR**: „Hle, slovo a skutek Páně jsou svaté; jak šťastní by mohli být všichni lidé na Zemi, kdyby již měli tuto nauku a žili podle ní! Ale když každý má to své za jediné - ó, kdy se potom stane tato nauka svatým společným majetkem všech lidí na Zemi? A když Pán vedle toho ještě to a ono dopouští, jak bude tato nauka zakrátko vypadat? Věru stane se, že z tohoto nejvzácnějšího pokrmu pro duši bude nakonec potrava pro psy a vepře! A hle, bratře, proto jsem potřásal hlavou a krčil rameny."

5) Pravím **JÁ**: „Petře, zanech toho! Učiníš, co ti bude uloženo učinit; o účinek netřeba se ti dále starat! Co přijde a v hlubině vší moudrosti a lásky musí tak či onak přijít, ví jedině Otec a také ten, komu to chce Otec zjevit, jak, kdy a proč toto vše dopustí aby se stalo!

6) Přijdeš-li do velké pracovny umělce a spatříš mnohé a rozmanité nástroje, víš snad jak je umělec používá k vytváření nějakého díla? Potřeseš tu také asi hlavou a pokrčíš rameny; ale tím ještě nezískáš světlo o tom, jak asi umělec používá své mnohé a rozmanité nástroje a jak se jimi provádí nějaké umělecké dno. Ale vysvětlí-li ti to umělec, pak to budeš také vědět.

7) Já ti však pravím: Nad veškeré umělce je Bůh a největším uměním je vytvářet ze sebe v nesčíslných jednotlivých bytostech. samostatný nejvyšší svobodný život! K tomu jsou třeba také ovšem nesčíslně rozmanité nástroje duchovní; a ty, jakož i Marie a všichni lidé jste k tomuto jednomu účelu rovněž různá díla a nástroje, jichž co nejmoudřeji dovede používat jedině Otec nebeský!

8) Proto se nadále nestarej o nic jiného nežli jen o to, k čemu jsi povolán, tak vykonáš jako pravý nástroj v rukou Otcových pravé služby!

9) Či je věječka nad toho, kdo jí používá jako čistící nástroj?! Je-li dobrá, čistí se jí pšenice, ječmen a žito; není-li však dobrá, spraví se anebo se hodí do ohně! Učinil-li tě Otec věječkou, zůstaň co jsi a nechtěj být také hrcem! Rozumíš tomu?"

10) Praví **PETR**: „Pane, to je trochu temné. Zdá se mi sice, jako bych tomu rozuměl; přemýšlím-li však dále a hledám důvod, pak tomuto tajemně znějícímu obrazu nerozumím. Jak lze být zároveň dílem a nástrojem a jak já jsem věječkou?"

11) Pravím **JÁ**: „Cožpak není každý nástroj o sobě, nežli ho umělec použije, svého druhu dokonalým dílem, aby ho mohl umělec používat k vytvoření jiného díla anebo k účelnému vykonání nějaké práce?"

12) Řekl jsem, že jsi v rukou nebeského Otce věječka, protože ty a ostatní učedníci jste nyní Mnou poučováni, abyste povznášeli lidi k pravému poznání Boha.

13) Lidé tohoto světa jsou jako pšenice, ječmen a žito. Ale toto živé obilí neroste bez plev a nečistého. prachu. Aby však toto obilí, to je tito světší lidé mohli být očištěni od plev a nečis-

toty a poté dopraveni jako úplně čisté do věčných stodol Otcových, budete nyní přetvořováni v pravé a živé věječky, kterými bude Otec v nebi čistit Svě obilí. Rozumíte tomu nyní?"

14) Praví **PETR**: „Ano, Pane, nyní je nám ta věc úplně jasná; jen bychom ještě rádi věděli, kdo vlastně jsi Ty, ježto stále mluvíš o Otci v nebi jako o druhé osobě, zatím co jsme Tě od doby v Sicharu vždy zcela skrytě považovali také za Otce! Jsi snad i Ty v rukou Otcových věječkou či nějakým jiným nástrojem?"

15) Praví **JÁ** „Jsem především Ten, Který jsem; potom však jsem také Ten, Jímž se nezdám být co jsem! Seji i sklízím jako seje a sklízí Otec a kdo slouží za věječku Mně, slouží rovněž také Otci; neboť kde je Otec, tam je také Syn a kde je Syn, tam je také Otec. Otec však je nicméně nad Syna a Syn vychází z Otce; Otce však nezná nikdo nežli jedině Syn a ten, komu to Syn chce zjevit. - Rozumíte tomu?"

16) Praví **PETR**: „Pane, tomu nerozumí ani anděl, neřku-li my! Ale kdybys chtěl, mohl bys nám jednou Otce ukázat!"

17) Praví **JÁ** : „Nyní k tomu ještě nejste zralí; přijde však brzy čas, kdy budete zralí a tehdy také uvidíte všichni Otce."

18) Při těchto slovech přichází Marie a její pomocnice a oznamuje nám, že snídaně je připravena. Ihned jsou prostřeny stoly a nosí se jídlo.

---

110. Uražený Jidáš. Zmínka Páně o něm. Jidáš jako žrout a hrncířský kramář. Pán a tři farizeové, mezi nimi také Jairus z Kafarnaum.

---

1) Usedneme ke stolu a pustíme se s veselou myslí s chutí do jídla, když vstoupí do dveří Jidáš a začne nám řádně vyčítat, proč jsme pro něj neposlali, když jsme přece snad věděli, že má mnoho práce a že se nemůže stále ptát, kdy budeme jíst! Myslí, že přece také on patří k naší společnosti! Touto řečí se **TOMÁŠ**; velice rozzlobí a praví: „Pane, nyní je s mým umírňováním konec! Musí zas jednou okusit mé pěsti!"

2) Praví **JÁ**: „Nech toho! Cožpak jsi nikdy neslyšel, že kde bydlí pod jednou střechou 12 andělů, je ten dvanáctý zakuklený ďábel?! Nech mu jeho radost; neboť toho nezměníš!" Tomáš usedne a Jidáš odchází bez snídaně.

3) Když poté pojídáme dobře připravenou snídani, přijde Jidáš opět, slušně se ohlásí a prosí, zda by nedostal něco k jídlu; neboť ve městě nelze nikde nic dostat, protože mnozí hosté snědli vše co bylo připraveno!

4) Praví **JÁ**: „Dejte mu tedy něco jíst!" A bratr Jakob mu dal chléb, sůl a celou velkou dobře připravenou rybu. A Jidáš snědl celou asi sedm liber těžkou rybu a na to pil mnoho vody, takže mu z toho bylo poněkud nevolno; tu začal naříkat a domníval se, že ryba byla proleželá, což mu vždy způsobuje žaludeční potíže.

5) **TOMÁŠ**; se však již zase rozzlobil a řekl Jidášovi Iškariotskému: „Ty jsi stále týž starý netešaný a hrubý člověk, jakým jsi vždy býval; jdi do spíže a podívej se, zda jsou naše ryby proleželé! Když zhltněš jako vlk najednou sedm liber těžkou rybu, k tomu vypiješ celý džbán vody stačí pro 20 lidí a přitom ještě sníš ne zrovna příliš malý bochník chleba, pak musíš pocítit v žaludku tlak! Máš-li však již velké bolesti, pak máme přece v našem středu nejlepšího Lékaře; popros Ho a On ti jistě pomůže!"

6) Praví **JIDÁŠ**; Iškariotský: „Vy jste všichni na mě rozvzteklí a říkáte, že jsem ďábel; jak. mi jako ďáblu uvěříte že trpím a jak mi pomůžete?!"

7) Praví **TOMÁŠ**: „Nebyl jsi s námi u Gergesenů a neviděl jsi, kterak tam Pán vyslyšel také prosbu ďáblů a dovolil jim, oč prosili?! Považuješ-li se nyní skutečně za ďábla, popros tedy jako ďábel a pak se snad již najde nějaké to stádo sviní, do něhož budeš moci vejít, když Pán vyslyší tvou prosbu!"

8) **JIDÁŠ**; Iškariotský praví: „Ach, ty to se mnou opravdu dobře myslíš; nikdy bych byl nevěřil, že mám v tobě tak dobrého přítele! Hle, poprosím tedy Ježíše, syna tohoto domu, o patřičnou pomoc a uvidím, zda mne bude jako ty nutit, abych vešel do stáda sviní!" Tu se obrátí Jidáš ke Mně a přednáší svou nesnáz. **JÁ** však pravím: „Jdi ke svým hrncům; tam se již uleví tvému žaludku!"

9) **JIDÁŠ**; jde a přecházejí kolem Tomáše prohodí: „Tak tedy ne do stáda sviní!“ Práví **TOMÁŠ**: „Avšak ne zrovna o mnoho lépe! Neboť tvé hrnce jsou pro tebe právě tak lichvářské zboží, jako ty svině pro gergesenské!“ Jidáš na to neodpoví a rychle se vzdálí.

10) Brzy poté přicházejí do domu tři farizeové z Kafarnaum a tážou se, zda jsem doma. Když jim řekli že jsem doma, vstoupí ihned do jídelny a opět se tu ptají na Mne; neboť Mne osobně neznali.

11) **JÁ** však jim mocným hlasem pravím: „Já to jsem! Co chcete, abych vám učinil?“

12) Tímto Mým oslovením se tak velice poděsili, že si již ani netroufali dále se Mě na něco tázat; neboť Mé mocné Slovo zapůsobilo v jejich srdcích jakoby byli zasaženi bleskem! - I otázel jsem se jich opět co chtějí.

13) Tu jeden z nich předstoupí a hlasem velmi bázlivým praví: „Dobrý Mistře!“

14) **JÁ** však pravím: „Proč Mne nazýváš dobrým?! Cožpak nevíš, že mimo Boha není nikdo dobrý?“ Práví farizeus: „Prosím tě, nebuď na mne tak tvrdý; neboť potřebuji Tvou osvědčenou pomoc!“ Právím **JÁ** „Jdi a nezdržuj Mě; neboť dnes odpoledne chvilu jít dolů k moři a chytat ryby. Tam Mě zastihneš!“

15) Po této odpovědi se tito tři vzdálili. Ten pak, co se Mnou mluvil, byl představený školy a synagogy v Kafarnaum a jmenoval se Jairus.

---

111. Svatá společnost na lodi. Návrat do domu Jairova. Uzdraven řecké ženy stížené krvotokem. Krátký její životopis.

---

1) Když Petr uslyšel, že chci na moře, tázal se Mě, zda má jít napřed a připravit velkou loď. **JÁ** jsem mu však řekl: „O to se nestarej! Až tam přijdeme, bude pro nás také vše již připraveno!“

2) Avšak též Marie se tázala, zda má něco na poledne anebo na večer připravit. A **JÁ** jsem jí řekl: „Ani na poledne ani na večer; neboť vrátíme se teprve pozdě v noci.“

3) Poté pravím učedníkům, aby se připravili na cestu, mají-li zájem jít s sebou. A všichni se rychle zvednou a odeberou se, se Mnou k moři, které jak známo začínalo nedaleko Nazaretu.

4) Když jsme přišli k moři, byl tam shromážděn zástup lidu; také tu bylo několik lodí, mezi nimi i loď Petrova. Ihned jsme vstoupili na Petrovu loď a odrazili od břehu.

5) Když lid viděl, že jsem Se odebral na moře, vstoupil do mnoha loděk a vesloval za Mnou.

6) Na jedné loďce byl také jeden ze tří farizeů, jenž byl **představeným školy** (Jairus; vyd.) a měl poblíž Kafarnaum pěkný statek a toho dne byl u Mě v domě v Nazaretu. Když se svou loďkou dorazil k Mé lodi, padl ve své loďce ihned na kolena a prosil Mě řka: „Pane! Má dcera umírá! Račiž přijít a vložit na ni ruce, aby se opět uzdravila!“ Nebyli jsme ještě příliš daleko od břehu a Já jsem přikázal Petrovi, aby dal veslovat zpět.

7) Když jsme opět vystoupili na břeh, bylo tam takové množství lidu, že jsme sotva mohli jít dále a měli jsme asi tři hodiny co dělat, abychom se dostali do domu Jairova, který by jinak středně dobrý chodec dosáhl za hodinu.

8) Když jsme se vedeni Jairem v silné tlačenci spíše jaksí šinuli nežli kráčeli kupředu, protlačila se při této příležitosti zezadu ke Mně **jedna žena** - která trpěla dvanáct let krvotokem a dala téměř již veškeré své jmění lékařům, jen aby byla uzdravena - a dotkla se Mého roucha ve víře, že se tím uzdraví; neboť tato žena mnoho o Mně slyšela.

9) Ježto však to byla Řekyně a ne Židovka, netroufala si přijít ke Mně zjevně, protože v té době bylo mezi Židy a Řeky velké napětí kvůli obchodu a přednosti v Římě, kde každý národ chtěl mít přednost.

10) Řekové jako velmi kultivovaný národ hrdinů byli u Římanů v mnohem větší vážnosti a požívali také mnohem větších výhod u Říma nežli Židé, kteří byli v Římě velmi špatně zapsáni. Řekové byli též jaksí tajnou policií nad Židy a proto tím více od Židů trpěli.

11) Odtud tedy také pocházel strach, zejména řeckých žen ze Židů, protože mezi Řeky byla vychytralými Židy rozšířena pověst že Židé znalí všelikého kouzelnictví učiní Řekyně neplodnými, když se Žid upřeně a pevně zahledí do očí Řekyně. A to zde byl tedy také důvod, proč se tato žena přitlačila ke Mně zezadu.

12) Když se Mě však dotkla, zpozorovala, že se jí úplně ulevilo. Studnice její krve byla ihned ucpána a její mysli se zmocnil vzhledem k její nemoci velký klid a v celé své bytosti pozorovala, že je s ní úplně lépe.

13) **JÁ** jsem Se však ihned ohlédl a otázal nejbliže u Mne stojících učedníků: „Kdo se Mne dotkl?“

14) **Učedníci** se touto otázkou téměř pohněvali a pravili: „Vždyť vidíš jak se lid na Tebe tlačí a ještě se ptáš kdo se Tě dotkl?“

15) **JÁ** jsem však pravil učedníkům: „Tak tomu není! Neboť ten, kdo se Mne zde dotkl, měl víru a nějaký úmysl proč se Mě dotkl; neboť jsem postřehl, že ze Mne vyšla síla!“

16) Žena, které jsem při zmíněné otázce pohlédl pevně do očí, dobře věda, že se právě ona dotkla Mého roucha a také proč tak učinila, se ulekla! Padla přede Mnou na kolena, svobodně a otevřeně se Mi ke všemu přiznala a prosila Mne za odpuštění; neboť její bázeň byla tak veliká, že se na celém těle třásla a chvěla, což je snadno pochopitelné, uváží-li se náležitě ony dříve krátce uvedené důvody.

17) **JÁ** jsem však na ni něžně pohlédl a řekl jí: „Povstaň, dcero Má, tvá víra ti pomohla! Jdi nyní v pokoji domů a buď zdráva a zbavena svého soužení!“

18) A žena nyní zcela vesele a radostně vstala a odebrala se do svého domova, kam měla půl dne cesty; byla dcerou jednoho nájemce za Zebulonem a byla svobodná! Jednou ve svém 13. roce se zapomněla s jedním smyslným mužem, který jí dal za to 2 libry zlata; zato však potom musela 12 let trpět a celé ty dvě libry zlata spotřebovala, což v oné době činilo více než v této době 30.000 zlatých. papírových peněz; neboť za jeden stříbrný groš se v oné době dostalo více, nežli v této době za plných deset zlatých kovových mincí. Tímto obdarováním se tedy stala velmi bohatou, leč musela se dříve vzdát všeho svého bohatství, nežli se mohla uzdravit.

---

112. Smrt dcery Jairovy. Útěcha a zaslíbení Páně. Probuzení dcery Jairovy. Zá- hrobní zážitky probuzené. Příkaz Páně k mlčení.

---

1) Zatím co jsem ještě hovořil s učedníky o této ženě, běželi nám téměř bez dechu vstříc někteří ze služebnictva představeného a přinášeli mu smutnou zprávu, že jeho dcera již zemřela.

2) **Představený** velice zesmutněl a řekl Mi: „Milý Mistře, ježto je tedy pro mě, nade vši míru smutného, příliš pozdě pomáhat mé nejmilejší dceři, která mi byla vším, nenamáhej Se nyní již dále!“

3) Po těchto slovech se dal do hlasitého pláče; neboť velmi miloval svou dvanáctiletou dceru, která byla velmi hezká a vzdělaná, urostlá jako dvacetileté děvče a byla zároveň jeho jediným dítětem.

4) Když jsem toto od jeho služebnictva a potom od něho samého uslyšel a zesmutnělého představeného jsem z celého srdce litoval, řekl jsem mu: „Příteli, buď bez obav, nýbrž věř! Tvá dcera nezemřela, nýbrž jen usnula - a Já ji probudím!“

5) Když toto představený ode Mě uslyšel, začal lehčeji dýchat.

6) Když jsme byli vzdáleni ještě as tisíc kroků od domu představeného, řekl jsem lidu, jakož i učedníkům, kteří byli ještě poněkud slabší víry, aby zde všichni zůstali; jedině Petr, Jakob a jeho bratr a Jan směli jít s sebou, neboť na jejich víře bylo možno již domy stavět.

7) Když jsem poté přišel s představeným školy do jeho domu, byl tam velký hluk a podle židovského zvyku se plakalo, vřeštělo a byly zpívány žalozpěvy.

8) Vstoupiv do pokoje, kde na ozdobené posteli ležela zemřelá, oslovil jsem **JÁ** mnohé lomozící a řekl jim „Co zde lomozíte a tolik pláčete?! Vždyť dceruška nezemřela, jenom spí!“

9) I vysmáli se Mně a řekli: „Ano, tak vypadají spící! Když už půl třetí hodiny nedýchá a nebije puls a celé tělo je studené a bezbarvé, oko vyhaslé tehdy se podle tvého poznání spí?! Ano, ano, to je ovšem také spánek, ale z tohoto spánku se žádný člověk již neprobudí, leda o soudném dnu!“

10) **JÁ** jsem však pravil představenému: „Vyžeň je všechny ven; neboť jejich nevíru zde nemohu potřebovat!“ Představený to učinil; avšak lomozící lid ho neuposlechl a proto Mne prosil o pomoc. Tu vyhnal jsem všechny násilím ven kde se rozprchli.

11) Potom jsem vstoupil s představeným, se smutnou matkou a čtyřmi učedníky opět do pokoje kde ležela zemřelá dceruška, přistoupil jsem ihned k jejímu loži, uchopil ji za levou ruku a řekl jí: „Talitha kumi!“ - což značí v překladu: „Děvčátko, pravím tobě, vstaň!“

12) A děvčátko ihned vstalo, vesele a čile seskočilo s vyzdobeného lože, procházelo se s dřívější živostí po pokoji a mazlilo se s uplakanou matkou a otcem! Zároveň však toto veselé děvče též pociťovalo, že má prázdný žaludek a že je tedy hladové a něco by jedlo!

13) Tu se rodiče nadmíru rozradostnění obrátili ke Mně a s novými slzami radosti a díky se Mně tázali, zda a co by měli nyní dát dceři jíst? **JÁ** jsem však řekl: „Dejte jí jen jíst co může a co je tu rychle po ruce!“

14) A byly tu na míse fíky a datle a dceruška se tázala, zda smí tyto plody jíst. A **JÁ** jsem pravil: „Jen jez Co ti chutná; jsi nyní zcela zdravá a budoucně již nebudeš nemocná!“

15) Děvče přiskočilo rychle k míse a téměř celou ji vyprázdnilo. Rodiče však měli obavu, že jí to uškodí.

16) **JÁ** jsem je však upokojil a řekl jim: „Nestarejte se; řeknu-li Já vám, že jí to nemůže uškodit, pak to také nikdy neuškodí!“ A rodiče tomu pevně uvěřili.

17) Když se **děvče** nasytilo a předneslo chvalozpěv, přistoupilo k rodičům a tiše se jich otázalo kdo jsem. Neboť když spalo na posteli, vidělo nebesa otevřená a velké množství světých andělů. I vyprávělo: „Uprostřed andělů stál velmi milý muž, pohlédl na mě, přistoupil ke mně, uchopil mě za ruku a řekl: „Talitha kumi!“, a já jsem se po tomto zvolání ihned probudila! A hle, tento muž vypadá právě tak jako ten, kterého jsem předtím viděla ve snu mezi tolika anděly! Ach, to musí být velmi milý muž!“

18) Představený až příliš dobře rozuměl dceřině otázce; ale ježto jsem mu dal pokyn, řekl dceři pouze že měla krásný a opravdový sen, který jí zakrátko zcela vyloží. A dceruška se s tím zcela uspokojila.

19) Poté jsem řekl představenému, aby nyní vyšel s dcerou, matkou a se Mnou ven, a když **nevěřící** uviděli dceru pěkně vyhlížející, která šla zcela vesele k nim a dotazovala se jich, proč tu stojí tak zaraženi a polekáni, zhrozili se tím více a pravili: „To je zázrak nad všechny zázraky! Vždyť děvčátko bylo skutečně mrtvé a nyní žije!“ A chtěli to ihned rozhlásit po celém kraji.

20) **JÁ** však jsem jim všem pohrozil a přikázal, aby pro Svůj tělesný a duševní prospěch podrželi tuto věc pro sebe! A oni mlčeli a vzdálili se.

---

113. Pokyn Páně Jeho dvěma písařům Matoušovi a Janovi o různých záznamech. Důležitě pokyny o podstatě evangelí! Jediná cesta k pravému poznání slova Božího.

1) Také písař Matouš, jenž z povzdálí šel za Mnou aby viděl co se tu děje a pak to zaznamenal, přistoupil ke Mně a tázal se Mě, zda má tyto události zaznamenat.

2) **JÁ** jsem však pravil: „Nech toho, aby později nevznikla z toho záměna! Neboť pozitří půjdeme opět k moři a tam se nám přihodí navlas stejná událost, kterou pak celou popíšeš! Vůbec od zítřka můžeš zaznamenat vše co se tu ještě mimořádného stane!“

3) Matouš je s tím úplně spokojen; ale také Jan, jemuž připadal tento skutek velmi zázračný, se Mě táže, zda by si jej také on nemohl zaznamenat aspoň několika málo poznámkami.

4) A **JÁ** pravím jemu: „Můžeš, ale ne hned na to, co jsi dosud napsal, nýbrž jednou teprve později; neboť za půl roku budeme mít co dělat se zcela podobným příběhem a ten můžeš pak zaznamenat místo tohoto, anebo tento příběh místo tamtoho!“

5) Avšak nezáleží vůbec tak mnoho na tom, zda bude či nebude zaznamenán ten či onen zázrak, který je dřívějšímu velmi podobný, ale na tom, aby tím pak u pozdějších následovníků Mé nauky nemohly vzniknout snadno záměny a z takových záměn konečně všeliká hloubání a pochybnosti, které by pak hlavní věci, která přece spočívá jedině v Mé nauce, spíše uškodily nežli prospěly.

6) Dokud žijeme na této Zemi Já, vy a ti, kdož mohou o plné pravdě těch mnohých zázraků rozdílně svědčit, dotud se snadno zabrání všem těm pochybnostem; ale v pozdějších dobách, kdy s ohledem na svobodu lidské vůle má o Mně svědčit jedině to co je napsáno, musí být Písmo čisté a dobře uspořádané, jinak více uškodí nežli prospěje.“

7) Praví **JAN**: „Pane, má láska! Co jsi nyní řekl, je jistě nanejvýš pravdivé; ale nebylo by právě proto velmi prospěšné, kdybych zcela přesně jako bratr Matouš zaznamenával vše co činíš a čemu učíš?

8) Neboť až budou lidé později porovnávat Písmo Mé a Matoušovo a v mém Písmu nenajdou co je psáno v Písmu Matoušově, zda nezačnou pak hloubat a o pravosti celého evangelia pochybovat a říkat: „Copak nebyl jeden Ježíš, který stejnému učil a také jistě stejné konal? Proč psal Matouš to a Jan ono co se neshoduje a přece snad oba byli stále kolem Něho?!" Já myslím, že tento úsudek potomků za takových okolností kdy já píši zcela něco jiného nežli bratr Matouš, bude nevyhnutelný."

9) Pravím **JÁ**: „Máš sice úplně pravdu, nejmilejší bratře; ale proč to tak dopouštím, má důvod tobě nyní ještě nepochopitelný, který se ti však později objasní!

10) Co píše Matouš, prospěje především jen této Zemi; co však píšeš ty, to platí pro celou věčnou nekonečnost! Neboť ve všem co ty píšeš je zahaleno od věčnosti do věčnosti čistě Boží řízení ve všech již trvajících tvorbách a také v tvorbách, které vstoupí v příštích věčnostech na místo nyní trvajících! A kdybys i do mnoha tisíců knih napsal co o tom tobě a vám všem ještě zjevím, nemohl by svět nikdy tyto knihy pochopit a proto by také takové knihy světu nic neprospěly. (Srov. Jan 21,25; vyd.)

11) Kdo však podle obdržené nauky žije a věří v Syna, ten bude znovuzrozen v duchu a duch ho pak uvede do všech hlubin věčné pravdy.

12) Nyní víš důvod, proč tě nenechávám všechno psát; proto se Mě příště již na to netaž! Neboť příliš jasným nesmí se to světu nikdy učinit, aby neupadl do soudu ještě většího nežli beztoho již je ve starém nutném soudu.

13) Své učení budu podávat tak, aby se nikdo pouhým čtením anebo posloucháním evangelia nedostal na základ živé pravdy, nýbrž jedině jednáním podle Mého učení; teprve jednání se stane každému svítilnou!" (Srov. Jan 7,17; vyd.)

---

114. Slovo Páně Jairovy o pravém děkování. Petrovo veřejné svědectví o probuzení mrtvé. Návrat do Nazaretu do domu Mariina. Jidáš poučen Petrem a Natanaelem. Duch Kainův v Jidášovi. Odvaha jako nepravost. Příklad o hrdinech.

---

1) Po tomto poučení přistoupil opět ke Mně **JAIRUS** a řekl: „Milý Mistře! Tím, že jsi mi vrátil dceru, dal jsi mi více, nežli kdybys mně samému dal stonásobný život! Jak Ti mám za to nyní děkovat, jak Tě mám za to odměnit? Co ti mám nyní učinit?"

2) Pravím **JÁ**: „Nic jiného nežli že se napříště nebudeš nikdy Mnou pohoršovat, když o Mně to neb ono uslyšíš! Doposud jsi byl proti Mně; budiž tedy od nynějška pro Mě! Neboť celý svět nemůže ti dát a učinit, co jsem ti dal a učinil Já! Jednou však již poznáš, jak a proč jsem ti to mohl učinit. Nezapomeň na Mě ve svém srdci!"

3) Jairus plakal radostí a jeho žena a dcera vzlykaly když jsem opět nastupoval se Svými učedníky cestu do Nazaretu. Doprovodili Mě až k místu, kde na Mě čekali ostatní učedníci a velký zástup lidu.

4) Když jsme tam došli, bylo tu velké množství zvědavých tazatelů, kteří neměli nic pilnějšího na starosti, nežli se jeden přes druhého dotazovat, jak je to se zemřelou dcerou představeného školy.

5) **PETR** se tedy ujal slova a řekl „Vy slepí! Pohledte, toto děvče to je, jež bylo mrtvé a nyní žije! Co chcete ještě více?!" Tu se obrátili mnozí na představeného, a tázali se ho, zda je to pravda.

6) A **představený** mocným hlasem pravil: „Ano, vy slepí a nevěřící pošetilci! Před hodinou jsem oplakával ztrátu této své nejmilejší jediné dcery; a nyní mne vidíte nadmíru veselého, neboť mám opět svou dceru! Cožpak vám ani tento nanejvýš makavý důkaz nestačí?"

7) Po těchto slovech se začali všichni nesmírně divit. A když jsem Se s učedníky dal do pohybu, následoval Mě velký zástup lidu počtem asi 3000 a doprovodil Mě až do Nazaretu.

8) Bylo již pozdě v noci když jsme přišli domů; Marie, bratři a sestry ještě však bděli. Čekala nás dobře připravená večeře, což mnohému z nás přišlo velmi vhod, neboť od rána jsme nic nepožili; a tak tedy značný hlad byla věc velmi pochopitelná a omluvitelná.

9) Byl však v domě také **JIDÁŠ** a spal již na slámě. Byl však probuzen naším hovorem,

otázkami a odpovědmi, ihned vstal a netázal se nás na nic jiného nežli jak dopadl rybolov?

10) **PETR** mu řekl: „Jdi ven a podívej se!“ A Jidáš vyšel ven a neviděl nic jiného nežli velké množství lidí, kteří se utábořili kolem Mého domu. Brzy se tedy vrátil do pokoje a tázal se Petra, kde jsou ryby. Obešel celý dům a nespátřil nikde, ani rybu.

11) Tu praví **PETR**: „Copak jsi nikdy neslyšel, že slepí nemohou nic vidět, hluchí nic slyšet a hloupí nic chápat mimo potřebu svého žaludku?! Hle, slepý lichvář, lidé, kteří se venku v tisících utábořili jsou ty nádherné dobré ryby, které míním!“

12) Praví **JIDÁŠ**: „A tak! To ovšem není špatný lov pro určitý účel; avšak v našem obyčejném životě je mi 100 liber těžký sumec milejší, nežli všichni ti lidé venku! Neboť za takovou rybu dostanu všude 4 groše; za tyto venku nedá mně však nikdo ani stater!“

13) Praví **PETR**: „Ty to se svou ziskuchtivostí přivedeš ještě tak daleko, že budeš úplně satanův! Copak jsi více nežli člověk jakým je našinec?! My žijeme všichni bez ziskuchtivosti a ty žiješ s námi a jíš z naší mísy, což tě nestojí nic jiného, nežli tu malou námahu při jídle samém. Žiješ-li zde však bez svých hloupých peněz, k čemu jsou ti pak peníze?“

14) Praví **JIDÁŠ**: „Nemám ženu a děti? Kdo mi je bude vydržovat, kdybych si nic nevydělal?! Myslíš, že mohou žít ze vzduchu?“

15) Praví **PETR**: „Poslyš, já snáším vše velmi dobře; avšak sprostou lež snést nemohu! Snad se můžeš vychloubat, že jsi starostlivým hospodářem své rodiny v Jerusalemě, kde tě nikdo důkladněji nezná, leč jen potud, že jsi Galilejec; ale zde přede mnou to na žádný způsob nepůjde! Neboť já a my všichni, kteří jsme byli a dosud jsme tvými sousedy, známe tebe i tvou domácnost až příliš dobře, než abychom ti mohli uvěřit i jen jediné slovo. Tvá žena a tvé děti musely dosud vždy strádat a těžkou tělesnou prací si vydělávat skrovný denní chléb. Z ryb, které jsi nachytl, požily zatím málo; oděv mají ode mě a jak dlouho je tomu co jsi chodil po jarmarcích a my jsme z milosrdenství dali tvé rodině téměř zcela nově zříditi tvůj zhroucený dům?! Kolik jsi nám za to dal?! A tomu říkáš starati se o svou ženu a děti?! Jdi a styď se po deset let za to, že ty, kterého až příliš dobře známe, se odvažuješ před námi tak drze lhát!“

16) Tu se Jidáš velice zarazil a neřekl na to ani slovo; neboť Petr ho ťal do živého. Šel ven, o věci přemýšlel a za chvíli se vrátil a prosil nás všechny za odpuštění! Také sliboval, že se od nynějška úplně změní a že chce nyní zcela vážně být Mým učedníkem; jen ať ho násilím neodmítáme! Tu praví **NATANAEL**, jenž mluvil obyčejně málo a to ještě velmi zřídka: „V tobě sídlí duch Kainův, rozumíš mně? A tento duch se na této Zemi nepolepší; neboť duch Kainův je svět a od světa nelze očekávat polepšení!“

17) Praví **JIDÁŠ**: „Ano, ano, ano, co to máš stále s tím svým starým duchem Kainovým?! Kde je Kain a kde jsme my?! Pokolení Kainovo vyhynulo; jedině Noe zůstal a v jeho potomcích není již ani kapky krve Kainovy, nýbrž v našich žilách proudí čistá krev dětí Božích. Kde však je krev čistá, tam je také duch čistý; neboť duch člověka pochází vždy z jeho krve a proto je duch stejně jako krev čistý!“

18) Praví **NATANAEL**: „To je ten tvůj starý, mně jen až příliš známý nesmysl a u mě nic neplatí! Jdi si k Saduceům; tam můžeš buditi pozornost se svým nesmyslem! U nás je však krev hmota podléhající hnilobě a duch je a zůstane navěky duchem! Co je ti platná tvá krev dítěte Božího, když v ní dlí, jako je tomu u tebe, ten nejnečistější duch?! Rozumíš mi?“

19) Praví **JIDÁŠ**: „Ano, ano, snad máš také pravdu a já si dám všemožnou námahu, abych vnikl do základu vašeho učení; je-li však základem vašeho učení lidskost a každému jde vstříci se vši trpělivostí a mírností, pak myslím, že není zrovna třeba všelikými hádkami mne stále od sebe vyhánět! Neboť k čemu je učení nemá-li učedníky? Prázdným zvukem ve vzduchu, který nikdo nedbá! Každé učení potřebuje právě tak dobře učedníky, jako učedníci potřebují dobré učení; a proto také myslím, že každý učedník má vůči učení právě tak určitou hodnotu jako nejčistší a nejlepší učení samo o sobě! A proto myslím, že byste zrovna nechybili, kdybyste měli se mnou svým spolu-učedníkem trochu více trpělivosti!“

20) Že ještě vezím ve svých starých zásadách, to snad vy, jako nyní již zmoudřelí nahlížíte; právě proto však chci poznat vaše učení, abych se zbavil svého starého učení, ve které stejně již mnoho nevěřím. Řeknu-li tedy někdy něco proti této vaší nové nauce, nejsou ještě zaslíbeným, pak to zajisté shledáte také zcela přirozené!?

21) Budu-li jednou jako vy zaslíben do nové nauky vašeho Mistra a shledám-li její zásady stejně jako vy za nezvratně dobré a pravdivé, pak se stanu pro tuto vaši nauku také jistě desetkrát větším horlivcem nežli vy všichni dohromady neboť mám odvahu a mohu se postavit

proti každému, neboť se nebojím žádného člověka. A kdybych se nějak bál, pak bych jistě už dávno nepřicházel, neboť dali jste mně i se svým Mistrem již několikrát až příliš jasně na srozuměnou, abych se stranil vaší společnosti ! Avšak já jednou provždy strach nemám a tak tedy opět přicházím. Vy se sice proto vždy velice zlobíte, ale to mně nic nevadí a já zůstanu stejně jako vy učedníkem této nové nauky. Co mně proti tomu můžete namítat ?!"

22) Praví **NATANAEL** : „Mnoho a nic jak chceš! Že v sobě nemáš bázeň, to zrovna ještě není příliš chvalitebná ctnost. Neboť nebojácný musí být také satan, jinak by od věčnosti do věčnosti nezůstával vůči Bohu neposlušný! Na této Zemi vidíme také již na zvířatech, že některá mají zřejmě více odvahy nežli jiná. Pohleď na lva, tygra, pardála, vlka, hyenu anebo medvěda a postav je naproti jehněti, koze, srci, zajíci a podobným bázlivým zvířatům. Řekni, ke které z obou těchto zvířecích stran se postavíš?"

23) Praví **JIDÁŠ**: „To je přece jasné, že se jako každý přikloním vždy k mírným zvířatům a nikdy ne ke dravým a divokým šelmám neboť lví odvaha je každého smrt!"

24) Praví **NATANAEL**: „A přece vychvaluješ odvahu a myslíš, že se právě tím staneš zdatným učedníkem?! Já pravím tobě, odvaha ve vlastním slova smyslu je velká neřest; neboť je plodem pýchy, která znamená pohrdání vším, co u člověka není jeho nejvyšší vlastní já. Proto v naší nauce nebývá nikdy neohrožená odvaha člověka vychvalována jako ctnost, neboť je právě opakem toho, co od člověka vyžaduje naše nauka!"

25) Kdo vede válku? Hle: samí tak zvaní hrdinové, nebojící se dokonce ani smrti! Nechme žít na Zemi samé hrdiny a věčná válka na širých nivách Země nepřestane; neboť každý hrdina chce být nejen spoluhrdinou, nýbrž hrdinou sám pro sebe a neustane, dokud si nepodmaní ostatní hrdiny anebo dokud nesprovodí jednoho po druhém všemožným způsobem se světa.

26) Představ si však naproti tomu vesměs mírné a jako beránek tiché lidi a Země se stane rájem!

27) Má-li však hrdina před sebou bázlivce, nebude ho pronásledovati neboť bázlivec mu slávu neupírá. Stojí-li však hrdina proti hrdinovi, vyzvou se oba hrdinové ihned k boji a nepřestanou dříve, dokud jeden nebo druhý nesrazí svého protivníka k zemi. A hle, takto je jasně a zřetelně znázorněno požehnání odvážných!

28) Chceš-li tudíž být naším spoluúčedníkem, odlož svou zcela zbytečnou odvahu a buď zato raději pln lásky, trpělivosti a dobrodušnosti, tak se staneš takovým, jak se sluší na pravého učedníka Páně!

29) Praví **JIDÁŠ**: „No ano, nemáš zrovna nepravdu; budu o té věci ještě důkladněji uvažovat a zítra vám pak všem oznámím co udělám, zda u vás zůstanu, či zda od vás odejdu!"

30) S těmito slovy Jidáš odchází, vyhledá si ve velkém zástupu lidu několik známých a promlouvá s nimi téměř celou noc o tom, co slyšel od Natanaela; **všichni** však souhlasí s Natanaelem a říkají: Natanael je pravý mudřec a věděli jsme dobře, že v jeho duši falše není!" - My v domě jdeme však poté spát.

---

115. Shluk: lidu před Mariiným domem v Nazaretu. Úmysl lidu provolat Ježíše za krále. Výklad dívky u lidu oblíbeného muže: „Ježíš je ten Zaslíbený!" Lid hledá a nalézá Ježíše. Chytrá pomoc velitele Kornelia.

---

1) Příštího jitra je před domem velmi živo; neboť již za svítání přichází sem znovu se všech stran velké množství lidu a nechybí ani prodavači chleba a mléka. Tím byl způsoben před domem velký hluk, takže všem v domě začíná být úzko.

2) **JÁ** však pravím: „Posnídejme, potom však půjdeme ihned do jednoho Mně dobře známého domu několik polních cest za Kafarnaum, abychom zde v Nazaretu nebudili takovou pozornost!"

3) Zatím co toto oznamuji učedníkům, přichází také **JIDÁŠ** a praví: „Bratři, od nynějška zůstanu u vás. Mé obchody skončily; kvůli vám jsem je ukončil již dnes místo zítra. - Ale nyní zcela krátce o něčem jiném: Lid v několika tisících zde nyní shromážděný nechce nic více a nic méně nežli provolat dobrého Mistra Ježíše za krále! A to by se, myslím, v přítomnosti tak četných římských vojáků asi naprosto nezdařilo! Neboť při takové příležitosti by se jistě nemohlo zcela důvěřovat Římanům, jinak velmi humánním a rovněž tak málo veleknězům, farizeům a zákoníkům našeho lidu!"

4) Pravím **JÁ** : „Nuže, přineste tedy rychle snídani! Dnes je zároveň také sabat a mohlo by sem přijít ještě více lidu; proto tedy také rychle odtud odejdeme!"

5) K Mému domu přiléhala a to po obou stranách dobře oplocená zahrada, do které se mohlo přijít jen malými zadními domovními dveřmi. Použili jsme tedy těchto dveří a tak jsme unikli zvědavým očím několika tisíců, z nichž více než tři čtvrtiny pudila jen pouhá zvědavost, aby tu s údivem přihlíželi neobyčejným událostem.

6) Když jsme však v počtu asi sto osob unikli nepozorováni velkým zástupem, který stále ještě čekal před domem až vyjdu s učedníky a učiním zde nějaký zázrak anebo promluví k lidu, aby Mne potom, jak bylo úmyslem mnohých ve velkém zástupu, prohlásil za krále Židů, předstoupila před zástup **děvečka** z Mého domu a tázala se jednoho muže, který na ni učinil zvláště dobrý dojem, co zde chce tento velký zástup lidu. A **ten muž** pravil: „Jsme zde proto, abychom prohlásili Ježíše, Nejmocnějšího z mocných a Nejmoudřejšího z moudrých za krále. Neboť byli jsme svědky, kterak Ho moře a větry uposlechl a nejhorší ďáblové z lidí a duchů museli před Ním prchat! Je to nepochybně ten zaslíbený Pomazaný Boží, Který vysvobodí Boží národ z tvrdého jha římské tyranie! Je tedy na čase, abychom Ho povýšili za všemi Židy uznávaného a uctívaného krále národa Božího! Hle, proto jsme zde! - Copak dělá tak dlouho v domě, že k nám ani nevyjde!?"

7) Práví **děvečka**: „To zde čekáte nadarmo; neboť On již hned zrána odešel do krajiny kafarnaumské, snad k jednomu nemocnému a s Ním i všichni Jeho učedníci. Proto jak řečeno, marně na Něho čekáte!"

8) Po této zprávě ptá se jí muž, zda neví do kterého domu šel. Děvečka však ujišťuje, že to neví, aniž kdo v celém domě. Neoznámil jsem totiž nikomu do kterého domu půjdu.

9) Po této odpovědi se tento muž odebere do domu, aby se přesvědčil o výpovědi děvečky a ježto v domě nenašel nikoho až na několik málo osob, které pomáhaly Marii mýt nádoby, vyšel opět ven a oznámil všem, že jsem odešel do jednoho domu do Kafarnaum, abych tam uzdravil nemocného.

10) Když to zástup uslyší, tu náhle **všichni** najednou odcházejí a volají: „Tedy vzhůru do Kafarnaum! Tam se již na Něho doptáme a najdeme dům, do kterého vešel!"

11) Poté se všichni až na několik Nazarejců vydají do Kafarnaum a Můj dům je od velikého tábora lidu osvobozen.

12) Zato však zakrátko otvírají oči kafarnaumští, vidouce přicházet do města zástup lidu! Římský velitel vyšle k nim ihned několik svých žoldněřů s dotazem co chtějí v takovém množství v Kafarnaum, neboť je sabat a v tomto městě se nekoná ani trh ani co jiného už také proto, že je sabat, jehož svěcení velitel dodržoval.

13) **Tázaní** praví: „Hledáme Ježíše Nazaretského, neboť" jsme slyšeli, že je zde."

14) A velitel jim vzkazuje, že Ježíš v Kafarnaum není, nýbrž poblíž Betabary, kam již před několika hodinami odešel.

15) Když to zástup uslyší, odebere se rychle k Betabaře. Ale na cestě mezi oběma obcemi u moře Galilejského objeví vůdcové zástupu kolem jednoho domu rovněž velký zástup lidu, jdou k němu a ptají se co tu je. A je jim řečeno, že v tom domě jsem já.

16) Po této zprávě obklopí lid ihned se všech stran dům a radí se a chystá se prohlásit Mne za krále. Ale tu Mně velitel prokáže dobrou službu; vyšle z Kafarnaum celou legii vojáků s povinností bdít pouze nad tímto velkým zástupem. A poté zástup ve svém předsevzetí ustane.

17) Tímto hnutím přivábění přichází kvůli Mně do tohoto domu též někteří fariseové a zákoníci dílem z Jerusalema, kteří právě meškali v Kafarnaum, s knězi a zákoníky z Kafarnaum a dílem také z Nazaretu a okolí; neboť od Jaira slyšeli, kterak jsem probudil z úplné smrti jeho dcerušku. Lid jim udělá místo, aby mohli přijít ke Mně do domu.

18) A když Mě v domě najdou, obrátí se na Mě ihned s množstvím otázek. **JÁ** však je odkazují všechny na Svě učedníky a pravím: „Tito zde jsou Mými svědky; vědí vše, jich se ptejte!"

19) A fariseové a zákoníci se přihnuli nyní k učedníkům, kteří jim dávali velmi dobře odměřené odpovědi.

**116. Výjev s ochrnutým a farizeji. Útěcha Páně nemocnému. Ctižádostiví a nakvašení templáři. Uzdravení ochrnutého. Dobré následky uzdravení.
MAT. 9, 2-8.**

1) Zatím co fariseové a zákoníci rozmlouvali o všeličem s učedníky, přináší asi 8 mužů ochrnutého na lůžku, abych mu pomohl! Leč dům byl lidmi tak obklopen, že těch 8 mužů nemohlo přinést nemocného ke Mně do domu. I obávali se, ježto dům byl těsně u moře, že odejdu malými dveřmi, vedoucími z domu přímo k moři a někam odpluji. Zašel tedy **jeden** z nich k pánu toho domu, jehož znal a řekl: „Příteli hle, nás 8 bratrů přinesli jsme sem i s postelí bratra naší matky, jenž pro ochrnutí nemohl již plných pět let opustit lůžko, abychom ho ukázali nejslavnějšímu zázračnému Lékaři Ježíšovi, dlícímu nyní v tomto domě neboť je Mu jistě možné jej uzdravit. Pro nesmírné množství lidu není však naprosto možné přinésti ho do domu k Ježíšovi. Příteli, porad' mi tedy, co mám udělat!"

2) Praví **pán domu**: „To půjde ovšem trochu těžko; neboť světnice, v níž je Ježíš, je plna lidí! Je tam přes sto jeho učedníků, mimoto velké množství farizeů, kněží a zákoníků ze všech míst a krajů a konají tam porady. Avšak ze starého a dobrého přátelství něco pro vás při této mimořádné příležitosti udělám!

3) Hled'te, můj dům je kryt jako většina rybářských domů rákosím! Přistavíme zvenčí ke střeše dva žebříky, odkryjeme ji rychle natolik, abyste vzniklým otvorem mohli prostrčit nemocného i s lůžkem! Dostane-li se takovým způsobem na půdu, uvážete na čtyřech rozích lůžka silné provazy, jichž mám na půdě hojnost. Potom otevřu uprostřed půdy padací dveře a po provazech spustíte nemocného i s postelí do světnice a on potom může sám poprosit Ježíše, aby ho uzdravil. Ti však, kteří stojí ve světnici pod otvorem, již udělají místo, nebudou-li chtít aby postel nemocného spočinula na jejich hlavách!"

4) To se jednomu z oněch osmi zamlouvá a tak se ihned přiloží ruce k dílu, dokonce k obveselujícímu údivu velkého množství lidu a celý podnik pokračuje dobře a nerušeně. Jen **jeden** člověk, byl to velmi hloupý, ultramontánní (přepjatý) templář, který ostrším kružidla odměřoval písmena zákona, učinil k těm, kdož snášeli střechu, důtklivou poznámku, že by měli přece uvážít, že je nyní pokročilá doba sabatu!?

5) **Oněch osm** však pravilo: „Ej, co tu máš co mluvit, ty starý chrámový vole?! Drž svou bezzoubou hubu a zalez do Jerusalema, do šalomounského chléva volů, oslů, telat a ovcí a vřešti tam s těmito obvyklými naplňovateli božího domu své jeremiády! My máme vaši nynější čistě zvířecou bohoslužbu již dávno za sebou a víme, že Bůh má spíše zálibení na dobrých skutcích nežli na řvaní vašich volů a oslů!"

6) Tato velmi energická poznámka jednoho z těch osmi umlčela přísného sabatáře tím spíše a jistěji, že se setkala s bouřlivým souhlasem celého velkého zástupu lidu. Vždyť většina Galilejců již dávno na chrámové rejdy nic nedala.

7) Tento ještě mladý člověk pověděl však také několika málo slovy nejúplnější pravdu, si- ce trochu šprýmovně, ale právě proto se mu dostalo tím více souhlasu. O velkých svátcích přiváděli totiž do chrámu spoustu hovězího dobytka, jakož i oslů a ovcí, které ostatně nejvíce bečely a mečely a tato zvířata k tomu ještě nechali několik dní postít, aby pak v chrámě během obětování více lomozila a donutila lidi se třásti a chvěti.

8) Věru, velká bohoslužba v chrámu, zvláště o velkých svátcích, byla něco tak hloupého a ošklivého a přitom zároveň hnusného, že bychom se s něčím podobným sotva asi shledali na celé Zemi i u těch nejdivočejších národů; a tak tento mladý člověk učinil vůči přísnému templáři zcela pravdivou poznámku, která se Mně Samému velmi líbila, neboť jsem dobře věděl že a jak se stala.

9) Hned po tomto výjevu se otevrou padací dveře stropu světnice anebo spíše dveře půdy. Jeden **farizeus** dělající se důležitým křičí tázaje se nahoru: „Co je to tu nahoře, co se tu děje?"

10) Praví dřívější vychytralý **mluvčí**: „Jen malé strpení, ihned to uvidíte! Hled'te, dnes je sabat; v tento den přichází obyčejně, jak tomu učíte v synagogách a školách, spása shora! Tentokrát je však spása lidí dole a tak přichází nyní jeden, jenž ještě nemá spásu, k vám shora a bude svou spásu hledat zde dole. Proto se zde neděje nic proti sabatu; je přece jedno, zda v sabatu přichází spása shora, anebo zda někdo hledá spásu dole, když už před ním přišla dolů z nebes ke slepým lidem, kteří ji nemohou vidět i když také na ni narážejí nosem!"

11) Tato řeč způsobí mezi učedníky opět velký souhlas, avšak zato u farizeů, kněží a zákoníků zlost; **učedníci** hlasitě praví: „Jen dolů s tím nešťastníkem shora, který nyní hledá spásu tady dole!“ A ihned je nemocný spuštěn.

12) Když nyní ležel přede Mnou na lůžku, plačky Mne prosil, abych mu pomohl! **JÁ** však vida dobře, že nemocný jakož i ti kteří ho přinesli ke Mně, mají správnou a pravou víru, řekl jsem nemocnému: „Uklidni se synu Můj, tvé hříchy jsou ti odpuštěny!“ Toto jsem však zde řekl předem pouze proto, abych zkoušel Mě již velmi nakloněné zákoníky v jejich vlastním zájmu; neboť vzkříšení dcery Jairovy, jenž byl jejich představeným, učinilo Mně z nich přátele.

13) Když jsem však řekl nemocnému: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny!“ (Mat. 9,2), probudil se ihned hněv u několika přísných **zákoníků** a řekli si v srdci: „Co je to co slyšíme? Že by to byl opravdový Spasitel? Rouhá se!“ (Mat.9,3) Měli Mě totiž za nějakého zvláštního lékaře; ale že bych měl v Sobě božskou sílu, to bylo pro ně crimen *sacri laesi* (rouhání; vyd.). Vždyť Boží síla byla jenom v kněžích, levitech, farizejích a zákonících a to zvláště jen v chrámě jeruzalemském!

14) Když jsem však ovšem až příliš rychle zpozoroval jejich nejvnitřnější myšlenky, ihned jsem je **JÁ** oslovil a řekl jim: „Proč myslíte takové zlé věci ve svých srdcích?! (Mat.9,4) Co je snáze říci: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny?“ (což přece vždy říkáte a zejména lidem, kteří k vám přicházejí s bohatými oběťmi, ač se tím vlastně nikomu nepomůže), anebo říci účinně: „Vstaň a chod!“ (Mat.9,5).

15) Praví jeden **zákoník**: „já myslím, že tomuto muži až na odpuštění hříchů nebudeš moci asi nadále mnoho pomoci! Neboť koho jednou tak zřídila dna, tomu pomůže jen smrt!“

16. Pravím **JÁ** : „Myslíte?! Já však pravím vám: Abyste viděli a věděli, že Syn člověka má také na Zemi moc odpouštět hříchy, pravím nyní účinně před vámi tomuto nemocnému, který je pro vás, kteří se domýšlíte, že jedině vy máte od Boha moc hříchy odpouštět, vyléčitelný jen smrtí: Vstaň, vezmi lože své a jdi úplně zdravý a uklidněn domů!“ (Mat.9,6)

17) Při těchto slovech natáhl nemocný, pojednou zcela zdravý, své údy předtím přežalostně zkroucené a dílem již zcela uschlé a obdržel také okamžitě opět všechno maso; děkoval Mně, plakaje převelikou radostí, vstal však také ihned se svého lože a byl tak zdravý a silný, že ihned odvázal provazy od lože a vzal je pod levou paži a s tímto dosti těžkým a objemným lůžkem sirazil snadno cestu velkou tlačenicí a nesl sám lůžko domů až do Kafarnaum! (Mat.9,7)

18) Veškeren lid pak, jenž zde byl přítomen a viděl tento skutek, jal se hlasitě chválit a velebit Boha, že dal člověku moc, kterou může mít jen Bůh Sám a kterou jsou Mu všechny věci možny! (Mat.9,8)

19) Tento skutek ujistil znovu přítomné farizeje a zákoníky, takže zanechali své zlé myšlenky a řekli: „To je věru neslýchané! Jak je ti něco takového možné, to může opravdu vědět jedině Bůh Sám a jinak žádný člověk na celé Zemi!“

---

117. Břítka ale správná řeč mladého Římana k farizeům. Příklad o stvoření Adama. Poukázání na zavraždění Zachariáše a jeho syna Jana Křtitele. Dobré svědectví o Pánu.

---

1) A **mladý muž**, jenž předtím tak dobře mluvil, pravil půdním otvorem: „Jestlipak by to také dokázal velekněz jeruzalemský s tisíci voly, s deseti tisíci osly a stotisíci ovcemi?!“

2) Tato šprýmovná otázka vzbudila velký smích i u farizeů. Ale přesto se ohlásil jeden **zákoník** a řekl žertovnému mluvčímu nahoru půdním otvorem: „Můj milý, nezacházej příliš daleko! Rámě veleknězovo obepíná celou Zemi a kdo se dostane do rukou veleknězových, bývá rozdrčen! K tomu nepotřebuje velekněz ani křísit mrtvé a uzdravovat ochrnuté; neboť to vše se týče těla a ne ducha člověka a je to věc lékařů a ne kněží. Rozumíš?“

3) Praví **řečník**: „Příteli, to by bylo již také věcí kněží, kdyby něco takového dokázali; ježto však takovou věc ani za všechny poklady Země nedokážou, musí nakonec ovšem s pyšnou tváří doznat a říci: „To není věc kněží, kterým je pečovat jen o ducha člověka!“ Já však myslím, že je-li nějakému lékaři možné vrátit ducha a duši úplně mrtvému děvčátku, které před našima očima zemřelo na těžkou horečku, tedy na nemoc, na kterou ještě nikdy nikdo nezemřel jen napolo, pak je to přece snad také velmi **duchovní služba**?!“

4) Když Bůh stvořil Adama pouze z hlíny, bylo toto stvoření pouze hmotné a nebylo přítom mimo Boha Samého nic duchovního.

5) Když však potom Bůh vdechl do této mrtvé formy živou duši a do ní myslícího ducha,

pak to již nebyla hmotná, nýbrž jistě nejvyšší duchovní práce Boží v podobě a na podobě prvního člověka Země! A když zde před našima očima tento zázračný Lékař Ježíš z Nazaretu vykonal totéž na dcerušce představeného, pak je to přece také velmi duchovní práce a služba?!"

6) Práví zákoník: „To je věc, které ty nerozumíš, proto bys měl mlčet!"

7) Práví mladý muž: „Kdybych byl ještě Žid, pak bych zajisté mlčel; ale od té doby co nejsem Žid, nýbrž počestný Řek a vyznavač nádherné nauky Sokratovy, nenahlížím, proč bych měl mlčet před židovskými knězi, jejichž nynější nadmíru hloupou nauku bohužel až příliš dobře znám."

8) Práví **zákoník**: „A co shledáváš hloupého, pohane, na staré čistě božské nauce Židů? Jsou ti snad Mojžíš a všichni proroci příliš málo vznešení, že shledáváš jejich nauku hloupou?!"

9) Práví **mladý muž**: „Nikoli; Mojžíše a všechny proroky, kteří o vás říkali co vám nyní říkám já, považuji za nejvyšší a čistě božské mudrce! Ale vaše ustanovení, o nichž se Mojžíšovi jakož i všem ostatním prorokům nikdy ani nezdálo, považuji za přespříliš hloupé!

10) Jak sloužíte Bohu? Hnuj, bláto a neřád spalujete na oltáři zasvěceném Bohu a tučné voly, telata a skopce sníte sami a obětujete je svému nikdy nenasytnému břichu. To, co je ve vaší nauce božsky čisté, jste zavrhli a kdo se mezi vámi nyní odváží učit něčemu čistému, tomu učiníte, co jste dosud vždy učinili všem svým prorokům!

11) Jak dlouho je tomu, co jste zavraždili v chrámě Zachariáše?

12) V Betabaře hlásal jeho syn Jan pravdu a nabádal vás, nesvědomitě bezbožníky ve svatyni Boží, k pokání a návratu k Mojžíšovi a k jeho nejvyšší čistě nauce; co jste však s ním učinili?! Kam se poděl? Zmizel; - pokud vím, byl v noci zlými pochopy odveden!

13) Nyní zde byl v Nazaretu Bohem probuzen Ježíš jako prorok, koná skutky, které jsou jen všemohoucím bohům možné a vy ho nyní sledujete očima Argusovými! Běda mu, kdyby se odvážil jako já vypustit slovo proti vám a proti vaší nejvyšší nečisté nauce, vámi samými a nikoli Mojžíšem vytvořené! Obvinili byste ho ihned z největšího zločinu rouhání a z vděčnosti za to, že křísil vaše mrtvé a narovnával vaše mrzáky, byste ho ukamenovali anebo dokonce uvázali na kříž!

14) Vždyť vaší věcí je vládnout a přítom v největší rozmařilosti krmit břicho! Kdo vás v tom chce zkracovat a vrátit k Mojžíšovi, ten je vaším nepřitelem a vy máte dost prostředků, abyste ho odstranili!

15) Já vámi všemi opovrhnuji jako shnilou páchnoucí zdechlinou, protože skutečně jste a budoucně zůstanete největšími nepřáteli Boha a všeho jeho lidu! jsem pohan - a poznávám zde v muži Ježíšovi nejčistší sílu Boží a to v takové hojnosti, jakou dosud ještě nikdy celá Země nezažila!

16) Není to jeho tělo, které koná takové nikdy neslýchané činy, nýbrž je to jeho všemohoucí nejčistší Duch Boží, jenž v něm přebývá jistě ve vsí hojnosti!

17) Hleďte, to poznávám já jako pohan vámi prohlášený za slepého! Co tedy poznáváte vy na Ježíšovi, jenž pouze jediným slovem bez jakéhokoli léku křísí vaše mrtvé a uschopňuje naše mrzáky, že skáčou jako mladí jeleni?!

18) Ptám se vás, vy slepci: Kdo musí být ten, jemuž stačí pouhé slovo a bouře a vítr umlkají, mrtví vstávají a chromí začnou skákat jako kdyby byli proměněni v přirozenost jelenů!"

19) Touto skutečně velmi pravdivou a smělou řečí rozzlobil vesměs všechny farizeje a zákoníky tak silně, že by ho byli vztekem a zlostí roztrhali, kdyby se ho mohli snadno zmocnit. Leč před tím velkým zástupem lidu to nebylo možné a také ne radno; neboť všechnen lid jásal nad tímto mladým mužem, jenž konečně měl jednou odvahu říci nafoukaným farizeům a zákoníkům tak hezky peprně plnou pravdu do očí!

---

118. Uražení farizeové se obrací na Pána. Pán odhaluje ještě více jejich Bohu protivné věci, jejich ohavnosti v chrámě a tak zvané bohoslužby.

---

1) Jeden **farizeus** se však obrátil na Mě a pravil: „jak můžeš jako pravý Žid mlčet, když se zde takový bídný pohan, kterému jsi prokázal dobrodiní, co nejvyšší drze opovažuje tak potupně hanobit svatou nauku našich otců?!"

2) Pravím **JÁ** : „On přece nehanobil ani Mojžíše, ani proroky, nýbrž jen vás a vaše nová ustanovení a Mne se nedotkl; v čem bych ho tedy měl napomínat?! Vás označil a prohřešil se

tedy jen vůči vám; proto je tedy nyní také jediné vaší věcí se s ním vypořádat! Nemá-li proti Mně nic on, co bych měl mít proti němu já?! Hleďte si to s ním sami vyřídit! Já jsem s ním dosud ještě zcela v pořádku!"

3) Práví **fariseové a zákoníci**: „Ano, ano, nehanobil sice tebe, ale nás; a my myslíme, že jsi se nám stal nyní přítelem a ježto nyní až příliš dobře víme, jakou máš moc ve svém slově a vůli, mohl bys tomuto pohanu z přátelství k nám říci aspoň kvůli lidu několik slov aby mlčel! Ty jsi ho však nechal mluvit a před lidem nás hanobit; a hle, to nebylo od tebe nikterak chvalitebné! Nebudeme tě sice proto nenávidět; ale také ti nemůžeme být nakloněni!"

4) Právím **JÁ**: „Budte si jakými chcete a já budu také takovým jak za dobré uznám! Ostatně je věru velmi zvláštní od vás, že Mně nyní vypovídáte přátelství, když jste Mně vlastně ještě nikdy přátelství neprokázali! Já však, Který bych měl vlastně plné právo odepřít vám Své přátelství, protože jste předtím nechovali v srdci o Mně žádné chvályhodné myšlenky, přece tak nečiním!"

5) Co tedy mohu na vašem přátelství ztratit? Právím vám, opravdu nic! Nebudete-li však mít přátelství Mé, kdo vám vzkřísí vaše mrtvé děti místo Mě?!

6) Uvážíte-li však řeč toho mladého muže, pak musíte při jen trochu opravdovém rozumu sami v sobě otevřeně doznat, že tento muž mluvil v podstatě čistou pravdu! Znáte Písmo a znáte Mojžíše a proroky! Tažte se však sami sebe, zda lze nyní v chrámu ještě najít aspoň stopu po Mojžíšovi a po všech ostatních prorocích!?

7) Byl jsem přece letos Sám v Jerusalemě a ke Svému velkému rozhořčení jsem viděl, kterak byla učiněna z modlitebny Boží naprostá peleš lotrovská!

8) Předsíně jsou plny prodejného jatečního dobytka a také jiného nečistého zvířectva, takže se lidé jen s největším nebezpečím života mohou dostat do vlastního chrámu. V předsíni se na jedné straně poráží jako na jatkách a prodává maso; na druhé straně stojí pak stánky a stoly penězoměnců a je tu hluk a křik, že není slyšet ani vlastní slovo.

9) Přejde-li se do vlastního hlavního chrámu, nelze se pro samé prodavače holubů a jiné křiklouny, nabízející ke koupi rozličné ptactvo, ani pohnout. A do svatyně, do které podle Božího ustanovení směl jednou za rok vstoupit jen velekněz, se nyní vodí po zaplacení, které se rovněž nazývá obětí, dokonce každý pohan, ovšem zcela tajně pod pečeti mlčenlivosti vůči Židům! Ale v Římě znají svatyni právě tak dobře jako ji zná velekněz v Jerusalemě! A tak se za peníze odhalí cizincům všechna chrámová tajemství; odváží-li se však vstoupit za oponu nějaký chudý Žid, je ihned za chrámovou zdí na prokletém místě ukamenován jako rouhač a sakrilegus (svatokrádezník) a neuplyne ani týden, v němž by nebyl aspoň jeden ukamenován a několik nemuselo pít prokletou vodu!

10) Jaké je to však nyní zřízení, že cizince zasvěcují a vlastní děti usmrcují?!

11) Řekněte si sami sobě, zda toto přikazoval Mojžíš a všichni ti proroci a zda Šalomoun ve své velké moudrosti, dokončiv chrám, zasvětil tuto velkou modlitebnu účelu, jakému slouží nyní! Zkrátka modlitebna Boží se stala pouhou peleší lotrovskou a Duch Jehovův neprodlévá již v podobě ohnivého sloupu nad starou archou úmluvy!"

12) Tu se **fariseové a zákoníci** zarazí a praví Mně: „Ty jsi přece byl stále v Nazaretu a v jeho okolí; jak můžeš toto vše vědět? Kdo ti prozradil chrám?"

13) Právím **JÁ** : „Ó, jaká to pošetilá otázka! Mohu-li znát vaše nejtajnější myšlenky, jak bych nevěděl, co je a se děje v chrámě?! Ostatně nevím to jen Já Sám, nýbrž ví to nyní již každý člověk!"

14) Vy sami jste však vlastními zrádci všeho toho a svedla vás k tomu vaše velká chamtivost po penězích! Za peníze jste zasvěcovali cizince do chrámových tajemství a ti to pak hlasitě rozhlašovali Židům na ulicích; a vy se Mě ptáte, kdo Mně prozradil chrám?!

15) Víte-li však tak dobře jako Já a mnoho tisíc lidí jak je to nyní s chrámem a naproti tomu však také víte čemu učili Mojžíš a všichni proroci, kteří byli naplněni opravdu nejčistším a nejpravdivějším Duchem Božím - a že jediné takový Duch mluvil jejich ústy - jaká je potom ta vaše víra v Boha, když tak lehkomyšlně zavrhuje slovo Boží a v nevyšší drzé a pyšné domýšlivosti vyhlašujete ubohému slepému lidu svá vlastní zlá ustanovení, jako z Ducha Božího vycházející a lid všemi hrůzami smrti nutíte k tomu, aby zachovával a uctíval vaše ustanovení?!"

119. O chrámové přísaze. Kde nepřebývá Bůh, tom přebývá zlo. „Nevěříte-li Mému slovu, věřte alespoň kvůli skutkům! Písmo je jen průvodcem k Bohu. Příklad o cestě do Říma. Jen kdo plní vůli Boží, učí se Boha znáti! Pán mírní pomstu lidu na templářích a odpluje lodí.

1) Práví jeden **zákoník**: „Příteli, odvažuješ se mnoho, povídáš-li nám věci, na jejichž prozrazení je chrámem stanoven trest smrti! Máš štěstí, že jsi prokázal našemu představenému tak velký skutek, jinak by se ti nejlépe nedařilo; jsme totiž vázáni chrámu velkou přísahou!"

2) Právím **JÁ**: „Kterou můžete porušit kdy chcete; neboť nepřísahali jste Bohu, nýbrž chrámu, jenž je udělán lidskýma rukama a v němž Bůh již nepřebývá!

3) Kde však nepřebývá Bůh, tam přebývá starý kníže lži a všeho zla a tomuto knížeti a nynějšímu pánu chrámu můžete bez ostychu porušit přísahu!

4) Kdybyste porušili svou nejvyšší nicotnou přísahu chrámu, zalíbili byste se Pánu Bohu a On by vám dal to, co od počátku světa dal Mně, čemu se nyní divíte nechápajíc jak konám skutky, které podle vaší vlastní výpovědi jsou možné jedině Bohu! Bojíte-li se však chrámu více nežli Boha, Kterého neznáte, pak tedy ulpíváte na chrámu a proto se hnusíte Bohu!

5) Nevěříte-li však Mým prostým slovům, věřte Mně tedy pro skutky, které konám před vámi k vašemu blahu a o nichž sami pravíte, že jsou jedině Bohu možné!"

6) Práví **zákoník**: „Jak můžeš Boha lépe znát nežli my, když jsi se neučil Písmu?!"

7) Právím **JÁ** : „Mrtvou literu sice znáte; ale v ní Bůh není a proto také nemůžete z Písma poznat Boha! Písmo vám jen ukazuje cestu k Bohu a to jen tehdy, kráčíte-li neúchylně po této cestě.

8) Co je vám to platné, znáte-li cestu do Říma, ale nikdy ji nenastoupíte, abyste do Říma přišli a toto velké královské město uzřeli?! Kdo však, znaje cestu do Říma může říci, že zná Řím, protože je mu známa cesta, na kterou však ještě nikdy ani na píď nevstročil?! Co vám tedy právě tak prospěje znalost Písma, které je cestou k Bohu, jestliže jste ještě nikdy po ní neučinili ani krok?!

9) Já však nicméně znám celé Písmo tak jako vy a vždy jsem jednal podle zákonů Božích v něm obsažených, čímž mám nejuplněnější známost o Bohu a proto vám také mohu z toho prvého Prazdroje říci, že z vás a vám rovných ještě nikdy nikdo Boha nepoznal a na vašich zlých cestách také nikdy nepozná; neboť jste vesměs velcí neznabozi!

10) Sami nechcete Boha poznat; těm však, kteří by rádi po pravé cestě kráčeli, zatarasujete cestu smrtí a záhubou! Proto však se vám také jednou ve druhém životě dostane tím více zatracení! Neboť všichni, které jste pronásledovali a nyní dále ještě pronásledujete, se stanou vašimi věčnými soudci!"

11) Když jsem toto oznámil farizeům a zákoníkům, nastalo v lidu mocné pochvalné volání a lid chtěl farizeje a zákoníky napadnout. Já však jsem tomu zabránil a odebral jsem se malou branou k moři s učedníky a všemi farizeji a zákoníky. A ježto tu bylo pohotově několik lodí, ihned jsme na ně vstoupili a za mírného příznivého větru jsme odrazili rychle od břehu, takže nás ten velký zástup lidu nemohl dostihnout.

**120. Pán vystoupil z lodi a staví se u celníka Matouše. Jeho obcování s hříšníky a farizeji. O výchově děti a cíli člověka.
MAT. 9, 9 -13.**

---

1) Když jsme byli tak daleko, že nás lid nemohl již spatřit, přikázal jsem, aby se plulo opět ke břehu; bylo již skoro poledne a na lodi jsme neměli co k jídlu. Když jsme vystoupili na břeh na místě asi dobré dvě hodiny vzdáleném od dřívějšího domu, museli jsme pak jít značný kus cesty zpět k jedné malé vesnici, v níž jsme chtěli poobědvat.

2) Před vesnicí bylo hlavní mýto. A hle, u závory seděl za celním stolem právě onen mladý muž (bylo mu teprve 35 let a byl tedy u Židů považován ještě za mladého), který v dřívějším domě jako jeden z osmi bratří, kteří přinesli ochrnutého, tak moudře mluvil.

3) Když ho **fariseové** a zákoníci spatřili, pravili: „To je pěkné nadělení! Teď je to římský celník! Ten bude chtít od nás hrozné clo! Co nyní uděláme?"

4) Právím **JÁ** : „Nestarejte se; neboť starost zde nic nepomůže! Já zde učiním to nejlepší."

5) S těmito slovy přistoupím k celníkovi a pravím: „Matouši (takové bylo jeho jméno), odevezdej tento stůl někomu jinému a následuj Mě!“ A on ihned vstal, odevzdal stůl a beze vší odmůlvy Mě následoval. (Mat.9,9) A když se učedníci, fariseové a zákoníci stojící před závorou tázali kolik musí platit,

6) pravil **MATOUŠ**: „Tentokrát za vás všechny zapravil clo Pán; neboť uzdravil mého strýce. jak bych mohl nyní vzít od Něho, božského Mistra, clo?!“

7) Tu byla závora otevřena a všichni bezplatně prošli.

8) Když jsme přišli do vesnice, vedl nás Matouš do svého domu, kde právě obědvali všichni celníci, zaměstnaní u tohoto hlavního mýta a množství dozorců a jiných „hříšníků“ podle výměru a soudu Židů, farizeů a zákoníků. Neboť dům Matoušův byl velký a byl zároveň také hospodou, v níž mohli Židé dostat něco jíst a pít jen za peníze; celníci, dozorcí a „hříšníci“ to však měli zdarma, ježto byli vesměs služebníky domu, který měl pronajato clo od Římanů.

9) Já jsem byl však ihned pozván všemi celníky ke stolu a Mým učedníkům a také farizeům a zákoníkům bylo předloženo ven náležité množství chleba a vína učedníci byli přítomni v dobré náladě (Mat.9,10). Ne tak také s nimi přítomní fariseové a zákoníci; nebylo jim po chuti, že nebyli pozváni též ke stolu.

10) Stalo se však, že zatím co jsem již seděl u stolu s mnoha celníky a hříšníky, přišlo do domu ještě mnoho celníků a hříšníků z jiných míst; dům Matoušův byl totiž znám široko daleko jako velmi zámožný a pohostinný a zvláště v sabatu se tu scházelo hodně lidí. Všichni Mne velmi vlídně pozdravili a pravili, že větší cti nemohlo by se tomuto domu nikdy dostat, nežli je to, že mě mají mezi sebou jako hosta. I zvětšili stůl a všichni se posadili u Mého stolu.

11) **Fariseové a zákoníci** se však tlačili u otevřené velké domovní brány, aby Mne tu pozorovali co budu dělat a mluvit. Uzřevše, že nadmíru přátelsky obcuji s celníky a hříšníky, velice se potají rozzlobili a tázali se Mých učedníků, kteří byli s nimi venku: „Pročpak jí váš Mistr s celníky a se všemi nejvyššími zřejmými hříšníky? Je tedy snad potají také jako oni?“ (Mat.9,11).

12) Ježto **JÁ** jsem však uslyšel tuto otázku, obrátil jsem Se u stolu k nim ven a řekl zcela krátce a s veselou myslí: „Silní a zdraví nepotřebují lékaře, nýbrž jen nemocní!“ (Mat.9,12). jděte však a uče se co to znamená:

13) „Já mám zalíbení v milosrdenství a ne v oběti!“

14) Já jsem přišel, abych volal hříšníky ku pokání - a ne zbožné, kteří pokání nepotřebují!“ (Mat.9,13)

15) Těmto slovům rozuměli fariseové a zákoníci ve svůj prospěch a nic dalšího na to neřekli; neboť cítili se tím polichoceni.

16) Já jsem však vyprávěl poté společnosti rozličná podobenství, kterými byl přímo hmatatelně líčen lidský život v jeho slabostech a zvrácenostech vyplývajících až příliš často z těchto slabostí. Tak jsem jim dal také velmi pevné základy správné výchovy dětí a ukázal, jak špatná výchova dětí musí mít časem za následek všemožná duchovní i tělesná zla.

17) Také jsem poučoval tuto společnost, proč Bůh stvořil člověka a jak má člověk jako svobodná bytost svobodnou činností ze sebe samého činit, zadost Božímu záměru, aby se tím stal dokonalou, nezničitelnou duchovní bytostí.

---

121. Rozmluva farizeů o Josefovi, Marii a Ježíšovi. Josef si stěžuje na Ježíše a pochybuje o Něm. Pokyn Jana evangelisty farizeům.

---

1) Že taková poučení byla společností, třebaže jim všichni nerozuměli, velmi dobře a vděčně přijata, lze snadno pochopit. I fariseové a zákoníci se tu velice podivovali Mé moudrosti a tázali se navzájem, kde jsem přišel k takové moudrosti. Vždyť znali Mě, Josefa a Marii a všechny děti Josefovy, proto pravili učedníkům: „To je opravdu nepochopitelné! Jeho otec byl sice jako řemeslník ve svém oboru velmi zdatný člověk, nanejvýš věrný, spravedlivý a poctivý muž, přitom přísný Žid, jemuž zcela vážně záleželo na Mojžíšovi a prorocích, pokud je znal, ale po nějaké zvláštní moudrosti nebylo u něho nikdy stopy a jeho ostatní čtyři vlastní synové, kteří byli již častěji u nás na práci, jsou každé stopě po moudrosti tak vzdáleni jako Slunce, Měsíc a Hvězdy od Země.“

2) Dobrá matka Marie dosud stále ještě velmi hezká, pilná a velmi ctnostná ženuška, o které jistě nikdo nemůže říci něco nepočetného, byla sice, pokud víme, jako děvčátko vycho-

vávána v chrámě; ale tuto výchovu známe a až příliš dobře víme, kolik moudrosti z toho kouká zvláště u děvčat! A tak od své matky mohl také nasát asi velmi málo moudrosti! V nějaké škole, pokud víme, také nebyl!"

3) „Naopak“, řekl jeden Josefův dobrý známý **zákoník**, „Josef si mně nejednou stěžoval na potíže s chlapcem Ježíšem a pravil: „Já nevím co si s tím hochem počnu! Jeho velmi zvláštní zrození propletené, jak se zdá, zjevy, z nichž by se dalo očekávat, že Se tímto dítětem projeví na Zemi Sama božská Bytost, neboť nasvědčovaly tomu až příliš zřetelně dokonce některé jisté mimořádné zjevy z jeho nejranějšího dětství; také jeho řeči hraničící mnohdy s vysokou moudrostí, mě naplňovaly opravdu největšími nadějemi a to tím více, že pocházím v přímé linii z Davida. Ale právě když je tu nyní čas, v němž by se měl chlapec něčemu naučit, nelze s ním nic pořádně; o nějakém učení není ani řeči. I když ho dám k nějakému učiteli, nic s ním nesvede; hoch ví a rozumí všemu lépe a chce-li učitel jednat přísně, pak s ním již vůbec nic nesvede!“

4) Co mu ještě zůstalo z jeho nejtěplejšího mládí je nepochopitelná neochvějná síla vůle, s kterou, zdá-li se mu to nutné, koná zřejmé zázraky; a právě pro tuto jeho vlastnost nedá se s ním, co se týče učení, nic dělat. Jinak je zbožný, ochotný, poslušný a velmi mravný, způsobilý mírný a skromný jako jeho matka; jenom s učením se mu nesmí přijít!“

5) Hleďte, tak si mě starý Josef nejednou, nýbrž častokrát postěžoval a je to proto tím jistější, že se ve svém životě mimo tesařství ničemu jinému nenaučil, ani čtení a ještě méně psaní; a tím je velmi omluvitelná otázka, odkud má takovou moudrost.“ (Viz „Mládí Ježíšovo“ č.9 Novosalemských spisů; vyd.)

6) Praví **JAN** evangelista: „Přátelé, já to vím dobře a mám o tom zkušenosti; ale dávno ještě nenadešel čas vám to zvěstovat. Ale přijde čas, kdy to uslyšíte z Jeho úst! Zatím vám však postačí Jeho skutky a Jeho moudrost.“ - Fariseové a zákoníci naléhali sice na Jana, aby jim to aspoň trochu naznačil, leč Jan se k tomu nedal pohnout. Nyní po obědě se odebralo několik celníků a dozorců za svým zaměstnáním a u velkého stolu se uvolnila místa.

---

122. Dva Matoušové, celní pán a úřední písař. Výjev s rybáři Učedníci Janovi a učedníci Ježíšovi. Petrova dobrá odpověď o chování Janově. **MAT.9,14.**

---

1) A mladý pán domu celník Matouš (nezaměňte ho s Matoušem, jenž byl jen úředním písařem - proto tedy mluví-li se o něm v Písmu, vyskytuje se dodatek „celník“), zavolal Mé učedníky, farizeje a zákoníky dovnitř a oni šli, přisedli si a statečně jedli a pili. Jen Jidáš se tentokrát mírnil; obával se totiž velké útraty a jak je až příliš známo nebyl velkým přítelem placení.

2) Když jsme tak byli v dobré náladě pohromadě a také fariseové a zákoníci si víc a více rozuměli s celníky a s tak zvanými hříšníky, přichází k domácímu pánu **kuchyňská služebná** a praví: „Co si počneme? Teď teprve přišli rybáři, přinesli ryby a chtějí něco jíst a pít; ježto jsme však dnes měli náhodou tolik hostů, kteří snědli téměř naši dnešní zásobu, nevíme nyní v kuchyni co jim dát?“ Praví **MATOUŠ** celník: „Kolik je jich?“ Praví **služebná**: „Je jich asi dvacet!“ Praví **MATOUŠ** celník: „Ať přijdou; je zde ještě hojnost zásoby!“

3) Služebná jde a řekne to rybářům a tito se odeberou do velké hostinské místnosti a posadí se ihned k malému stolu, od něhož polední hosté již odešli.

4) Když rybáři poznají Petra a několik svých dřívějších druhů, pozdravují se navzájem a **rybáři** poněkud mrzutí, že to na jejich stole vypadá trochu chuději nežli na našem, praví ihned Petrovi: „Nám to stačí; neboť jsme dosud pravověrní učedníci Janovi a naším zákonem je půst. Vy však jako noví učedníci Ježíšovi můžete, jak vidíme, jíst podle chuti; neboť o půstu nezdá se být u vás již ani řeči!“ (Mat.9,14)

5) Praví **PETR**: „Jan se postil kvůli tomu, co my máme a my jsme se podle jeho učení a přísného kázání postili s ním. Jan zvěstoval Toho, u Něhož jsme a svědčil o NĚm. Když však Tento přišel a přijal dokonce od Jana křest vodou, tu Jan nedůvěřoval úplně svým smyslům a rovněž i vy ne. Neboť zatím co Jan puzen duchem svědčil o Ježíšovi a řekl nám, když Se Tento k němu přibližoval: „Hleďte, Který tu přichází je Ten, o NĚmž jsem vám pověděl, že přijde po mně, Jemuž nejsem hoden rozvázat řemínky Jeho obuvi!“, nicméně však potají pochyboval jako vy a dosud ještě pochybuje. Proto se stále ještě postí a vy také; u nás věřících je však s postěním konec! Že vy se ještě postíte, jste si jen sami vinni! A dobře tak; neboť jako slepý nemůže

nasytit svůj zrak světlem a jeho barvami, rovněž tak nebude moci v srdci slepý nasytit ani své srdce ani svůj žaludek. Rozumíš tomu?

6) Kdyby byl Jan uvěřil, byl by následoval Beránka, Jenž podle svědectví jeho ducha snímá hříchy světa. Protože však jeho vlastní duše pochybovala o Tom, o Němž svědčil jeho duch v ní a skrze ni, zůstal na poušti až ho Herodes zajmul, jak jsme slyšeli.

7) Proč Ho nenásledoval, když nám přece ze svého ducha řekl: „Toho poslouvejte!“? Proč on Ho tedy nechtěl poslechnout?! Pročpak Ho ihned nenásledoval, když přece předtím po celý svůj život kvůli Tomuto, Jenž přišel, tak přísně žil?! Není nám známo, že by mu byl Tento, Kterého jsme následovali, kdy zapověděl, aby Ho následoval. Řekněte mi tedy jen jeden přijatelný důvod, proč Jan Ježíše ihned nenásledoval?"

8) Tu se učedníci Janovi zarazí a neví co by Petrovi odpověděli. Jen jeden z nich řekl, že zpráva o zajmutí Jana Herodesem je falešná; Herodes prý ho jen povolal do svého sídla v Jerusalemě, aby se tam od něho vše dověděl přicházejícím Pomazaném Jehovově. Herodes si až příliš váží Jana, než aby ho vsadil do vězení.

9) **PETR** však poněkud žertovně pravil: „Nestalo-li se dokonce snad již tak, stane se tak jistě velmi brzy! Neboť Herodes je lišák, a lze mu právě tak málo důvěřovat jako hadu!"

---

123. Svědectví Jana Křtitele o Pánu. Podobenství o ženichovi, svatebčanech a o nevěstě. „Kdo má Syna, má život věčný!“ Slepý kritik Ježíše. MAT. 9,15.

---

1) Po rozhovoru jedí učedníci Janovi dále a my jíme též. Jen někteří z přítomných farizeů se úplně postili a nechtěli jíst až po západu slunce; neboť nekvašený chléb, který zde Řekové neměli, nedostali a pročež se postili, zatím co si někteří jejich kolegové a zákoníci jak náleží pochutnávali.

2) Po chvíli, když víno způsobilo, že Janovi učedníci byli poněkud hovornější a odvážnější, povstal **jeden** z jejich středu a chtěl ode Mne Samého zvědět důvod, proč se oni jako učedníci Janovi musí tolik a tak přísně postit a proč ne Já a Moji učedníci a tázal se Mne takto: „Pane a Mistře! Pročpak se my, jakož i fariseové tolik postíme a Tvoji učedníci nikoliv?"

3) A **JÁ** jsem mu řekl: „Příteli, ty jsi byl u Jana, když mu byla podána o Mně zpráva, že křtím lidi a že Mne mnozí následují! Řekni zde hlasitě přede všemi co Jan odpověděl?" Praví **učedník Janův**: „Jan odpověděl řka: „Člověk nemůže nic vzít, leč by mu bylo dáno z nebe. Jste mi svědky, že jsem řekl, že nejsem Kristus, nýbrž jen před Ním poslaný. Kdo má nevěstu, ten je ženich; přítel ženicha však stojí a naslouchá mu a velice se raduje z hlasu ženichova! Tato radost se mi splnila! On musí růsti, já však ubývat! **Kdo** sestoupí shora je nade všemi; kdo však je :s této Země, ten je jenom s této Země a nemluví o ničem nežli jen o věcech pozemských. Jen kdo přichází z nebe, je nade všechny!"

4) A Jan se tady zastavil a uváděl co všechno viděl a jak o Něm svědčil, ale nakonec hluboce vzdychaje litoval, že jeho svědectví, které je přece tak pravdivé, nikdo nechce přijmout! A kdo je přijme, ten zapečetí v sobě velkou pravdomluvnost Boží z bázně před světem.

5) I když ví, že Ten, Kterého beze vší pochyby vyslal jedině Bůh, mluví jen čisté slovo Boží, přece se to neodvažuje vyznat před světem, protože se nepříteli Božího, zlého světa, více bojí nežli Boha, kvůli svému bídnému tělu, které je též svět a holduje světu! Co je však platné znáti v sobě pravou míru Boha, když člověk lpí na míře světa?! Bůh však nedává nikomu Svého Ducha podle míry světa a proto jsou zavrženi ti, kdož Ducha Božího sice poznali, ale přesto lpí na míře světa a věčný život v sobě nemají!

6) „Jen ten“, praví Jan dále, „kdo věří v Syna, má v sobě věčný život; neboť Syn Sám je životem Otce! Kdo však nevěří v Syna, nemá také věčný život a starý Boží hněv zůstává nad ním!"

7) Hle, to mluvil tehdy Jan; ale doposud žádný z nás nemohl úplně pochopit smysl jeho řeči! Chápali jsme sice, že mnil Tebe; ale jak to vše souvisí, jak bychom to měli chápat a ve vší úplnosti tomu rozumět?!"

8) Pravím **JÁ** : „Nuže, když jste o Mně slyšeli toto od Jana, tu musíte přece vědět, že Já jsem ten Ženich, Kterého Jan mnil! Jsem-li však Já tím Ženichem, pak jsou zajisté tito zde Mými svatebními hosty!?"

9) Práví **učedník Janův**: „Kde tedy je potom ta krásná nebeská nevěsta? Jak to, že jsi Ženichem bez nevěsty?!”

10) Právím **JÁ** : „Tito Moji svatební hosté jsou zároveň také Mou nevěstou. Neboť ti, kdož Mé slovo slyší, v srdci je podržují a podle něho jednají, jsou Mou pravou nevěstou právě tak, jakož i také Mými svatebními hosty. Jak by se však mohli a měli svatební hosté rmoutit, dokud je u nich Ženich?! Až však přijde čas, že jim Ženich bude vzat, pak se také budou postit!“ (Mat.9,15)

11) Tomu se učedníci Janovi velice podivovali a byli tím poněkud nakvašeni; domnívali se totiž, že jsem si z nich tropil úštěpky, ježto jsem k nim pronesl tato slova s tváří poněkud usměvavou. A **ten jeden Janův učedník** pravil, chtěje být trochu pichlavý: „Podivné! Z Jana mluvil Duch Boží a z Tebe by měl mluvit také týž Duch a to tím spíše, že svědectví Janovo platilo Tobě! Je však zvláštní, že týž Duch Boží hlásal Mojžíšem, všemi proroky a konečně Janem ubohým lidem této Země stále stejně přísný kajnický život a vyžadoval jeho nejpřísnější dodržování a zachovávání; ty se však aspoň zdáš skutečně být a všemu učit zcela opak! Kdo podle Mojžíše i jen vstoupil do domu hříšníka, byl nečistý a musel se očistit; kdo se v sobotu dotkl dívky anebo jiného dne ženy, která měla svůj čas, musel se dát očistit a podobných ještě mnohem přísnějších ustanovení bylo více! Ty však a Tvoji učedníci nedbáte, jak se zdá vůbec již sabat, ani osobní čistotu! Jak potom může být Tvá nauka božská, jakou byla z úst proroků?!”

**124. Podobenství o novém a starém šatu, o novém moštu a starých měchách. O šosáky ekonomické myslí! a Milosrdenství. Sociální pokyny. Země podle řádu Božího obecným majetkem. Důvod potopy. Poukázání na nynější katastrofu.
MAT. 9, 16-17.**

---

1) Právím **JÁ** : „Má nauka je jako nový šat; vaše nauka je však šat starý, celý rozedraný, proto jste také mohli dnes v sabatu vzdor Mojžíšovi a Janovi zcela klidně chytat ryby! Má nauka je tedy nová a nelze z ní vzít kus a záplatovat jím váš starý rozedraný šat. A kdyby se to učinilo, provedly by se tím ještě větší rozděrky nežli byly dříve; neboť nová záplata se vždy odtrhává od starého chatrného šatu a způsobí větší poškození. (Mat.9,16)

2) Taktéž je Má nauka jako nový mošt, kterým se nenaplňují staré měchy, aby nebyly roztrhány a mošt se nevyllil; nýbrž moštem se plní nové pevné měchy a tak se zachová obě, mošt i měch. Rozumíte tomu?“ (Mat.9,17)

3) Práví **učedníci Janovi**: „Dobře se sice poslouchá, avšak ne tak snadno úplně chápe co jsi tím chtěl říci; proto bys se mohl vyjádřit trochu srozumitelněji !”

4) Právím **JÁ** : „Zda bych Se mohl anebo chtěl vyjádřit ještě srozumitelněji?! Ano, ano, mohl bych ovšem, kdybych chtěl! Ale Já zde nechci být srozumitelnějším a proto nepravím vám o tom také již nic dalšího nežli pouze to, že vy jste ty staré roztrhané šaty a staré zpuchřelé měchy, které se pro Mou nauku již nehodí! Tato nauka by vás připravila o váš sladký pozemský život, jenž je přece vašim nejvyšším statkem na jehož zlepšení vynakládáte vše a konáte dokonce v sabatu velké rybolovy, jen abyste svému pozemskému životu opatřili lepší a bezstarostnější existenci a možno-li vedle toho trochu slávy! Ale chudé, nemocné, choré, jakož i hladové a žíznivé nevidíte!

5) Už to tak bývá, že kdo se prochází s plným břichem, nepocituje ani v nejmenším, jak chudé bolí a pálí žaludek hladem! Tak také vy, kteří jste dobře oblečeni, necítíte chlad když přijde zima; neboť máte velmi mnoho prostředků, abyste si učinili zimu příjemnější nežli horké léto. A přijde-li k vám polonahý zimou se třesoucí a stěžuje si vám na svou nesnáz a poprosí vás o teplý šat, rozzlobí vás to a příkře ho odbudete řkouce: „Odejdi, líný človče! Kdybys byl v létě pracoval, nemusel bys v zimě trpět nouzi! Mimoto není ani tak zima a žebrák nemusí být tak příliš choulostivý a citlivý!”

6) Ale žebrák řekne: „Pane, celé léto a celý podzim jsem pracoval, leč mzda za mou těžkou práci nebyla ani tisícina toho co vydělal můj pán z mé práce; proto můj zaměstnavatel si může v zimě vykračovat teple oděný, my však jeho špatně placení dělníci, kteří jsme nepatrnou mzdu velmi lehce spotřebovali již v létě, nyní v zimě trpíme - ne že bychom v létě nepracovali, nýbrž jen proto, že jsme měli příliš malou mzdu. Zisk pánů je naší bídou!”

7) Hledte, to je řeč žebráka, nehledíc k tomu, že jsou ovšem někdy tu a tam mezi mnohými žebráky někteří hříšníci, kteří si svou chudobu zasloužili !"

8) Práví **učedníci Janovi**: „Ach, Ty tu mluvíš příliš mnoho! Tak tomu není! Věrný a poctivý dělník neměl ještě nikdy takovou bídu, aby si musel stěžovat na službodárce. Kdo chce pracovat, dostane v zimě i v létě práci, výdělek, pokrm i oděv! Že se však línému ukazují dveře, to shledáváme všichni zcela v pořádku!"

9) Právím **JÁ** : „Vy ano, to vím až příliš dobře! Já však ne, to vám povídám! Proč, uslyšíte ihned! - Řekněte Mi: Kdo stvořil moře a ty mnohé dobré ryby v něm?"

10) Práví **učedníci Janovi**: „No, to je otázka! Kdo jiný to mohl být nežli jedině Bůh?!" - Právím **JÁ** : „No dobře, řekněte Mi, zda máte od Boha listiny, podle nichž máte jedině vy právo lovit z moře dobré a drahé ryby, za drahé peníze je prodávat, potom celý zisk vstrčit do měšců a sotva tisícinu poskytnout svým pilným služebníkům, kteří přece jedině konali často s mnohým nasazením života tuto těžkou práci?"

11) Práví **učedníci Janovi**: „To je již zase směšně hloupá otázka! Kde je na Zemi někdo, jenž by se mohl vykázat držební listinou od Boha?! Na to Bůh ustanovil hlavu státu a tato vystavuje držební listiny na místě Boha; kdo je považován za držitele, je jím také právem před Bohem. Mimoto musí každý zákonný držitel za své draze vykoupené právo odvádět státu každoročně ještě různé desátky a jiné daně a proto je dvojnásobně oprávněn mít ze své tržby přiměřený zisk!"

12) Právím **JÁ**: „Ano, ano, tak je tomu sice na Zemi, ale nikoliv od Boha, nýbrž od sobeckých a vládychtivých lidí! Ti si vytvořili takové zákony a takový řád. Ale na počátku světa tomu tak nebylo; tehdy byla dlouho celá Země společným majetkem všech!"

13) Když však děti Kainovy převzaly část Země do svého pevného a dědičného vlastnictví a učinily k tomu zákony a sobecký a panovačný řád, tu to pak již netrvalo ani celých tisíc let!

14) Bůh dopustil, že přišla potopa a utopila všechny až na několik málo, kteří byli zachováni. A tak tomu bude zase!

15) Bůh je sice velmi shovívavý a velmi trpělivý, ale vašimi rejdy se brzy unaví; a pak dejte pozor, kdo bude po vás držitelem Země!

16) Že však takto mluvíte, to až příliš jasně dokazuje, že vaše víra a vaše právní nauka je starý roztrhaný šat, který nesnese novou záplatu a je také jako starý měch, do něhož se mošt již dát nemůže! Neboť jste všichni vesměs až příliš zlí a sobečtí lidé! Rozumíte Mně nyní? !"

---

125. Další rozmluva Páně s učedníky Janovými o Esejcích. O šosácké chytrosti světa. Dům Matouše celníka příkladem lidumilnosti. O Božím pozhnutí a důvěře v Boha. Svědectví Páně o Janu Křtiteli. Vážný pokyn k laskavosti a milosrdenství k chudým. Kdo Je nepřítelem Boha.

---

1) Práví **učedníci Janovi**: „Copak jednáme nesprávně, žijeme-li podle nauky Janovy? Jan byl jistě přísný kazatel, ale takovouto nauku nám nedal!"

2) Hle, řád Esejců, který známe, je také přísný a pravdivost je u nich prvním zákonem; ale co je jim platná všechna jejich pravdivost a jejich ostatní přísná pravidla?! Kdo je respektuje?! Neplatí nic u Řeků, ani u Židů, jen mezi Římany mají pryč několik málo stoupenců. Ať už je jejich nauka, podle níž žijí, o sobě sebelepší a sebečistší a pro nemnohé lidi, kteří se ode všeho světa odvrátili, jistě zcela znamenitá, je však pro veškeré lidstvo naprosto nevhodná!

3) Co jsou nám platná všechna sebekrásnější a sebesilnější slova pro všeobecné sbratření?!

4) Hle, tento velký dům je pohostinný a je to dům, který v té krásné věci sbratření nemá sobě rovného; můžeš však o něm rozumně předpokládat, že by byl vždy hotov přijmout a zaopatřit všechny lidi, kteří přece jistě jsou našimi bratry?! I kdyby k tomu měl nejlepší úmysl a nejlepší vůli, nedostává se mu jistě k tomu žádoucích prostředků, jako prostoru, potravin a podobného více.

5) Kdyby si dále dvojice chudých lidí postavila s velkou bídou nějakou chatu a na zimu shromáždila velmi skrovnou zásobu potravin, s kterou sama může jen stěží vystačit do té doby, nežli Země začne opět plodit a přijde k nim deset lidí, to jest k oněm dvěma, kteří ve své chatě mají sotva dost místa pro sebe a těchto deset požádá o vpuštění, ubytování a zaopatření, řekni:

může nějaká nauka těmto dvěma poručit anebo také jen poradit a říci, že je dobré a požehnané vyhovět žádosti oněch deseti příchozích a tím se až do poslední kapky života zahubit?!"

6) Pravím **JÁ**: „Každý pták zpívá a švitoří jak mu zobák narostl a vy mluvíte podle svého světského rozumu a nemůžete jinak, protože tomu jinak nerozumíte! A to je však také již vše, co vám na to mohu odpovědět. Neboť kdybych vám řekl již také něco vyššího a úplně pravdivého z nebes, nerozuměli byste Mi; vašemu tvrdému srdci chybí k tomu totiž rozum! .

7) Vy pošetilci! Kdopak dává na Zemi plodům růst a uzrávat? Kdo ji udržuje a dává jí k tomu ustavičně sílu?! Myslíte, že Bůh nemůže anebo nechce nic odplatit tomu, kdo se obětuje se sebezapřením svým potřebným bratrům? Či se domníváte, že Bůh je nespravedlivý a žádá od lidí něco nemožného? !

8) Já však myslím, že mít opravdu poctivou dobrou vůli a toužebné přání činit, možno-li, chudému bratru dobro, je každému zcela dobře možné!

9) Kdyby tím byl každý veskrze prodchnut, nebylo by také již na Zemi tak chudobných chat, že je mohou obývat jen dva lidé.

10) Hleďte, tento dům Mého přítele Matouše nasytil dnes mnoho lidí a vydal z opravdu dobrého srdce celou svou zásobu a nevěříte-li jděte do spíže a na sýpku a žádné zásoby nenajdete! Zde však stojí domácí pán; zeptejte se ho, zda mluvím pravdu!"

11) **MATOUŠ** potvrzuje úplně Mou výpověď a praví: „Pane, je tomu dnes žel tak a nevím čím zítra zaopatřím hosty. Ale už se mi tak často stalo a já jsem důvěřoval v Boha - a hle, přišla toho opět hojnost, takže jsem mohl hosty velmi dobře obsloužit!"

12) „Hleďte", pravím nato **JÁ**, „tak myslí a jedná správný člověk na tomto světě a nestěžuje si, že by ho Bůh kdy opustil! A tak tomu také vždy bylo a věčně bude!

13) Kdo důvěřuje Bohu, tomu také důvěřuje Bůh a neopouští ho a nenechá ho zahanbit! Avšak těm, kteří jako vy věří sice v jednoho Boha, ale nedůvěřují Mu úplně, protože jim jejich vlastní srdce praví, že jsou nehodní Boží pomoci, těm také Bůh nepomáhá; neboť nemají důvěru v Boha, nýbrž jedině ve své vlastní sny a prostředky, které považují takřka za svaté a nedotknutelné a říkají: „Člověče, chceš-li aby ti bylo pomozeno, pomoz si sám; neboť každý člověk je sám sobě bližním a stará se napřed o sebe!" A než se zaopatřil, pomoci potřebný zahyne!

14) Ale **JÁ** pravím: „Staráte-li se především o sebe, jste Bohem opuštěni a přicházíte o Jeho požehnání a o Jeho jinak nadevše jistou pomoc! Neboť Bůh nestvořil lidi ze sobectví, nýbrž z čisté lásky a tak mají lidé ve všem úplně učinit zadost lásce, která jim dala život!

15) Žijete-li a jednáte-li však bez lásky a důvěry v Boha, pak v sobě dobrovolně zvrátíte to nebeské v pekelné, odvracíte se od Boha a stáváte se sluhý pekla, které vám pak nakonec také nezadrží zaslouženou odměnu, která je smrt v hněvu Božím!

16) Také jste řekli, že Esejští, kteří žijí podle školy Pythagorovy, nejsou pro své čisté lidumilství u nikoho oblíbeni, krom u několika málo Římanů.

17) Také Já si jich nevážím, ježto neuznávají nesmrtnost duše; ale přesto ten nejhorší mezi nimi je lepší nežli ten nejlepší mezi vámi!

18) Říkám vám nyní otevřeně: Mezi všemi těmi, kteří byli od počátku světa zrozeni z žen, nevzešel nikdy větší nežli Jan; ale kdo bude od nynějška nejmenším z Mých učedníků v opravdovém Království Božím, bude o mnoho větší nežli Jan, kterého nazýváte mistrem, kterého jste však dosud nikdy nepochopili! Neboť on vám ukazoval cestu ke Mně a rovnal cestu přede Mnou a ke Mně, leč svět ve vás vám oslepil srdce; proto Mě také nemůžete poznat, ač jste také již u Mne!

19) Jděte tedy a starejte se o svůj svět, o své ženy a děti, aby nemusely chodit nahé a jejich břicho nepostihly nikdy hlad a žízeň; vbrzku se však ukáže, jaké dobro jste jim tím připravili! Pravím vám, že Bůh se o ně starat nebude! A mohu vám plným právem a v nejhlubší pravdě říci:

20) Kdokoliv má majetek a vlastnictví a má živnost, která mu může zjednat mnohý zisk, šetří však tento zisk pro sebe a své děti a shlíží se zatrpklýma očima a srdcem na chudé bratry a štítí se chudých dětí, které z nedostatku všelikých pozemských statků trpí hladem, žízní a zimou a zahání je od sebe když k němu přicházejí prosíce o almužnu a kdo řekne bratru: „Přijď ke mně za několik dní nebo týdnů a já ti udeřím to a ono!" Když však v to doufající a s tím počítající bratr přijde a slibujícímu připomene, že přišel jak byl objednan a slibující se omlouvá, že ani nyní není s to nic učinit, potají však má k tomu možnost, vpravdě, vpravdě pravím vám: ten

je nepřitelem Boha! Neboť jak chce milovat Boha, kterého nevidí, když nemiluje svého bratra, kterého před sebou vidí a zná jeho nesnázi!?

21) Vpravdě, vpravdě pravím vám: Kdo opustí svého bratra v nesnázi, opustí zároveň - Boha a nebe! A Bůh ho opustí dříve nežli se nadá!

22) Kdo však své chudé bratry neopouští ani tehdy, kdyby ho Bůh podroboval zkoušce, tomu bude nežli se nadá časně i věčně hojněji požehnáno nežli nyní spížím a sýpkám našeho hostitele!"

23) Práví učedníci Janovi: „To věříme velmi rádi, neboť jsou úplně prázdné!"

---

126. Zázrak s vínem a s pokrmý. Komu a kde slouží andělé. Věrnost a neměnitelnost Boha a Jeho požehnání.

---

1) Vtom přichází **kuchyňská služebná** téměř bez dechu a praví Matoušovi: „Pane, pane, pojď a pohled! Právě přišlo mnoho mladíků a přinesli všeliké potraviny v takovém množství, že je nespotřebujeme ani za rok! A vše vypadá tak čerstvé a dobré! Také sýpky jsou od shora dolů naplněny a měchy ve sklepě jsou plné nejlepšího vína! Pane, pane! Odkud to všecko Židům přišlo dnes v sobotu?"

2) Matouš a všichni ve světnici jsou nad touto zprávou zcela jako beze smyslů a učedníci Janovi, z nichž se někteří již dříve úplně přesvědčili, že spíše jsou prázdné, ptali se hned Matouše, zda takové potraviny někde objednal!

3) Práví **MATOUŠ**: „Já ne; neboť pak bych přece muselo tom něco vědět! A má žena také ne; neboť mi předtím po této služebné vzkázala, že naše nepatrná zásoba je téměř úplně spotřebována. Neboť mimo zahradu a několik najatých polí nemám pozemek k pěstování plodin ve velkém množství a také bych měl k tomuto zaměstnání málo času, neboť předně mám mnoho práce se clem a vedle toho za druhé se musím starat zde v této mé hospodě o pohoštění hostů. Proto jsem také tuto svou hospodu obyčejně od týdne k týdnu zásoboval potravinami a dával jsem si je přinášet většinou za peníze z Kafarnaum a rybami jste mě zásobovali většinou vy víno a obilí jsem však kupoval zpravidla od svých dosavadních souvěrců Řeků. To je stručně způsob, jak jsem dosud zaopatřoval svůj dům; ale o této objednávce nevím zcela nic ani já ani můj dům!

4) Něco takového by mně tedy musel učinit nějaký neznámý velký přítel, jinak to je a zůstává zřejmým zázrakem! Kde a kdo je však tento přítel, to ovšem vím zrovna tak málo jako vy. Zavolám však nyní všechny své lidi a zeptám se jich před vámi, zda snad nepoznali někoho z těch, kdo to přinesli!"

5) Nyní jsou zavoláni a dotazováni žena a všechny služebné a služebníci, ale **všichni** jednohlasně dosvědčují, že nikoho z nich ani zdaleka nepoznali: „Muži vypadali jako jemně urostlí jinoši; neboť ani u jednoho jsme nespatriili vousy, zato však měli všichni pěkně zvlněné dlouhé vlasy a jejich šat se podobal spíše římskému nežli židovskému. Bylo jich mnoho jak ve spížích tak i na sýpce a ve sklepě. Co přinesli, rychle uložili a řekli: „To je dar celníkovi Matoušovi, kterého dnes povolal velký Mistr!" Potom se co nejrychleji vzdálili a my jsme neviděli kam se od domu obrátili."

6) Práví k tomu **jeden farizeus**: „Ta věc zní neobyčejně zvláštně a přece je pravdivá! Tu bychom byli skutečně velice pro to, aby se šlo této události na kloub!"

7) Obrácen k Matoušovi praví též farizeus dále: „Hospodský, dej nám přinést vína na ochutnání a my ti řekneme, odkud jsou; neboť podle chuti a barvy poznáme, kde víno rostlo!"

8) Jde se ihned do sklepa a přináší se všechny nádoby na pití plné. A když **fariseové a zákoníci** ochutnají víno, praví plni údivu: „Ne, takové víno jako je toto, jsme ještě nikdy neochutnali! Je nepopsatelně dobré a lahodné! Pili jsme přece všechna vína, která rostou kdekoli na známé nám Zemi, která byla někdy také velmi dobrá a chutná, ale proti tomuto vínu bychom je mohli nazvat sotva vlažnou vodou! To je tedy záhada a zůstane záhadou!"

9) Protože však máš nyní velkou zásobu těchto nedostižných vzácných vín, nepřenechal bys nám za peníze a dobrá slova několik měchů? Stálo by věru za námahu poslat zásilku veleknězi do Jerusalema!"

10) Práví **MATOUŠ** „Zadarmo jsem to obdržel a tak to také opět dávám; ale veleknězi do Jerusalema ani kapku! Kdyby sem však přišel náhodou jako host, bude obsloužen jako každý

jiný; ale pamatujte, jen jako člověk každému jinému rovný, ale nikdy jako židovský velekněz, který je pro mne ošklivostí všeho zpusťování a vrahem ducha lidí, kteří jsou s ním stejné víry!"

11) Praví jeden zákoník: „Příteli, tu soudíš o veleknězi z Jerusalema asi zcela falešně a neznáš jeho povahu a jeho úřad!"

12) Praví **MATOUŠ**: „Nechme této věci, neboť mě prvního přivádí do nejvyšší opravdového a spravedlivého rozhořčení! Vy jste jeho oči a proto nejméně vidíte to co je vám nejbližší, totiž vlastní nos, čelo a obličej; my, kteří stojíme naproti vám, vidíme to vše až příliš dobře a přesně! Ale nyní nic více a dále o tom, jinak bych se dopálil a nerad bych vás jako nyní své stejně respektované hosty urážel!"

13) Praví jeden dobromyslnější **farizeus**: „No, no, nechme této věci a promluvme si zato raději s milým Mistrem Ježíšem, ten bude s to podat nám o této příhodě asi nejlepší vysvětlení; neboť nás všechny předčí všelikým věděním a moudrostí!" Obrácejí se ke Mně praví: „Co ty tomu říkáš? Zdá se, že o tom něco víš, protože tvá předchozí rozmluva s učedníky Janovými na to téměř poukazovala! Stalo se to totiž skoro v tom okamžiku, když jsi říkal učedníkům Janovým, jak se Bůh stará o ty, kteří Ho opravdově milují a zcela živě Mu důvěřují a když jsi tak rád-ně protřepával ošklivost a zavřítelnost sobectví; a tak mi to zcela potají připadá, že jsi o tom obdržel odněkud zprávu, anebo že jsi byl potají dokonce sám toho původcem!"

14) Pravím **JÁ** : „Dobrá! Když to o Mně tušíte, pak obraťte své tušení také k tomu, co jsem řekl učedníkům Janovým a doznejte ve svých srdcích, že jsem mluvil nejuplněnější pravdu!"

15) Kdo z vás bude z hloubi srdce takto jednat, zakusí z Boha také vždy to, co zakusil nyní náš přítel a bratr Matouš!

16) Neboť věřte Mi: Bůh je ve Svém srdci stále stejný! Jakým byl, když na obloze nesvítalo dávno ještě žádné Slunce, žádný Měsíc a žádné Hvězdy, takovým je ještě v tomto okamžiku a zůstane takovým na věky!

17) Kdo Ho hledá na pravé cestě, ten Ho také najde a bude požehnán na věky věků!"

18) Tato slova jdou všem hluboce k srdci a **učedníci Janovi** začínají vcházet hluboko do sebe a říkají: „On musí být přece jen větší prorok nežli byl náš Jan! Neboť u Jana jsme plných deset let, ale něco takového jsme po jeho boku nezažili! - Ten farizeus má pravdu tvrdí-li, že tento Nazareťan o tom ví! - Mohli bychom téměř tvrdit, že to vše pochází od něho a skrze něho nějakým nám neznámým způsobem a že to celé je hmatatelným důkazem zřejmé slepoty naší i našeho velkého mistra Jana!"

---

127. Rozmluva Jidáše s Tomášem. Nejpádná otázka slepého. učedníka Janova. Ušlechtilý jemnocit Páně sklízí všeobecnou pochvalu. Smrt dcery velitele Kornelia. O pravních následovnicích Kristových.
MAT. 9, 18-19.

---

1) Nyní chce však pozvednout svůj hlas a něco říci svým sousedům, totiž učedníkům Janovým, také Jidáš, kterého rozehrálo víno více než by mělo být. Avšak **TOMÁŠ** stále stejný jeho odpůrce, ho předejde a praví: „Příteli, mluví-li mistři, musí učedníci mlčet a pouze naslouchat, nic však mluvit! Neboť zde by bylo každé slovo z našich úst velkou a hrubou pošetilostí! Pudí-li tě to však k mluvení, jdi ven na čerstvý vzduch a křič jak můžeš a chceš a když se tvá ústa takto unaví, pak se opět vrať!"

2) Praví **JIDÁŠ**: „Co zase proti mně máš? Já jsem ti přece nic neudělal! Copak nebudu smět nikdy promluvit?"

3) Praví **TOMÁŠ**: „Tvou moudrost známe již léta skrz naskrz a nejsme věru ochotni, abychom ji zde museli vedle moudrosti našeho velkého Mistra tisíckrát poslouchat a tak moudří jako ty, jsme my všichni odjakživa! Nemůžeš tedy podat žádnou další a lepší nauku nežli jakou beztoho máme a tak snad uznáš, že zde není vůbec nutné, abys mluvil také ty! My učedníci máme mluvit jen tehdy, jsme-li na něco tázáni; můžeme se sice také sami dotazovat, ale pak to znamená řádně se sebrat, aby naše otázka vyvěrala z pravé a opravdové potřeby! Ptáme-li se však z pouhé zvědavosti, abychom dali průchod svému mnohomluvnému jazyku, pak zasloužíme výprask; neboť výstřední pošetilec měl by být vždy spráskán!"

4) Praví **JIDÁŠ**: „Nu dobrá, dobrá! Už mlčím; vždyť přece vím, že v tvé přítomnosti nemohu a nesmím nic mluvit. Neboť ty přece jsi moudrost samého proroka Eliáše! Škoda jen, že jsi

nežil před Šalomounem! Jak daleko by to byl mohl Šalomoun ještě v tvé škole moudrosti přivést! Ale nyní nic dále, již jsem zticha!"

5) Tomáš by byl Jidášovi ještě rád něco odvětil, ale Já jsem mu naznačil že to stačí a Tomáš mlčel.

6) **Jeden z učedníků** Janových nemohl se však stále ještě ve své mysli vypořádat s tím, že jsem jej a jeho druhy přirovnal ke starému roztrhanému šatu, který se spravuje novými záplatami a ke starým zpuchřelým měchům, které se nehodí pro mladý mošt. Proto se obrátil poněkud nejapnou otázkou na Mne řka: „Vidím nyní sice také, že jsi asi prorok; ale jak pozoruji, chutná ti víno ze starých měchů lépe, nežli mladý mošt z měchů nových a také se mi zdá, že tvůj šat není zrovna také nový; potřeboval-li by snad brzy několik záplat, mohu ti jimi posloužit; neboť mám dost hadrů. Mohu-li ti posloužit, obrať se jen na mě!"

7) Za tuto nejapnou otázku chtěli ho jeho druhové vyhodit. Já jsem Se ho však ujal a vyložil jsem mu toto přirovnání pochopitelněji a on se uklidnil.

8) Ostatním jsem však řekl: „Uvidíte-li slepého, kterak klopýtne přes příkop a upadne a tímto pádem uválí u malého vodovodního příkopu vysokou travu, bylo by od vás moudré, kdybyste volali proto slepého k odpovědnosti a potrestání?! Hleďte, tento váš bratr vidí sice svými tělesnými očima jako vy; ale na oči duše je ještě silně slepý; a víme-li to, bylo by zajisté až příliš kruté, kdybychom slepého bratra trestali proto, že před námi poněkud klopýtá!"

9) Po těchto slovech provolali Mně všichni hlučné „zdráv bud" a „sláva Tobě"! a pravili: „To je správná řeč a kdo tak dobře jedná a tak moudře mluví jako on, ten je hoden být zván Člověkem člověků a korunován! Sláva tobě a ať žije Člověk člověků!"

10) Sotva ta slova dozní a Já jim říkám ještě něco o starých šatech, moštu a měchách, přispěchá chvatně jeden z velitelů z Kafarnaum (byl to římský velitel **KORNELIUS**), žene se jako vichřice přímo ke Mně, padne přede Mnou na kolena a téměř bez dechu praví: „Pane, příteli, božský Mistře a Spasiteli! Má nejmilejší dcera, která nosí mé jméno, má nádherná, dobrá a nekrásnější dcera mi zemřela!" (Tu se velitel rozplakal a dlouho nemohl pro pláč mluvit. Teprve po chvíli oddechu pravil dále:)

11) „Pane, Jemuž není nic nemožného, pojd' se mnou do mého domu, vlož na ni svou zračnou ruku a ona jistě zase ožive, tak jako dceruška představeného školy Jaira, která byla také úplně mrtvá a ožila! Prosím Tě, jako svého nejvznešenějšího Přítel, pojd' a prokaž mi tuto milost!" (Mat.9,18)198

12) Pravím **JÁ** : „Upokoj se, přijdu a učiním ti, oč jsi Mne požádal! Tvá dcera je sice úplně mrtvá a také již studená, ale Já ji nicméně vzkřísím, aby pak mohla ubohým lidem zvěstovat slávu Boží! A tak tedy pojdme!" (Mat.9,19)

13) Moji učedníci se tázali, zda Mne mají očekávat zde, či mají-li jít též s sebou. **JÁ** však jsem řekl: „Vy všichni, kteří jste Moji učedníci, následujte Mě a také ty Matouši, jenž jsi byl celníkem! O tvůj pozemský dům jsem se postaral a také nadále Se budu starat Já; budeš také, jako tito zde, Mým učedníkem!"

14) Matouš shodí se sebe ihned úbor hospodského, oblékne svou dobrou suknicí a následuje Mne, aniž by dal napřed doma obvyklá nařízení domácího pána, co mají dělat jeho lidé po dobu jeho nepřítomnosti.

15) Nota bene (pamatuj dobře! vyd.): Tak musí také učinit každý, kdo Mne chce následovat! Musí životu svých pozemských záležitostí a zaměstnání zcela odumřít a na své pozemské životní poměry nevzpomínat, jinak se pro Mé Království a do Mého Království nehodí! Neboť kdo přiloží ruku k pluhu a ohlíží se zpět, ten se pro Království Boží nehodí!

---

128. Výjev s jinou ženou krvotokem postiženou. O evangelistech Markovi a Lukášovi. Pán v domě velitele Kornelia. Vzkříšení mrtvé dcery Korneliovy. MAT. 9, 20-25.

---

1) A nyní pokračujme ve vypravování evangelia!

2) Když jsme již dosti pozdě odpoledne vyšli z domu Matoušova a byli jsme na poloviční cestě do Kafarnaum, přicházela rovněž zezadu co nejrychleji Mne následující žena, která, tak jako již předtím jiná řecká žena, trpěla as dvanáct let krvotokem a nikdo jí nemohl pomoci. Tato žena, která obdržela zprávu od dřívější Řekyně, dotkla se pouze obruby Mého vrchního šatu

(Mat.9,20) a byla okamžitě zdravá. Řekla si totiž puze vnitřním pocitem: „Dotknu-li se jen obruby jeho šatu, uzdravím se!“ (Mat.9,21) A tak se jí také okamžitě stalo jak věřila! A také ihned pocítila, že dotknutím se s vírou Mého šatu byl pramen jejího dvanáctiletého utrpení vysušen.

3) **JÁ** jsem Se však obrátil a řekl ženě: „Buď klidná, dcero Má, tvá víra ti pomohla! Jdi s pokojem!“ A žena šla s mnoha slzami díky a radosti domů a zůstala nadále zdravá. (Mat.9,22)

4) Tato žena byla Židovka a nikoliv Řekyně; bydlela však nedaleko řecké osady, často přicházela k Řekům, mnoho se od nich dovídala a tak také o uzdravení dřívější Řekyně, o níž se zmiňuje později Marek a malíř a básník Lukáš, takže se obě tyto nejvyšší si podobné události považují i těmi nejučenějšími theosofy za jednu a tutéž událost, což však není podle úplné pravdy vůbec správné a pochybovačům nahání vodu na jejich mlýn.

5) Písař Matouš se Mne pak ihned otázal, má-li také tento skutek zaznamenat a co ze všech skutků tohoto dne.

6) A **JÁ** jsem mu řekl: „Napiš vše co se dnes událo, až na zaopatření domu tvého jmenovce a mnohé řeči, které se tam vedly. Zkrátka, ještě dnes se vrátíme domů a zítra budeme mít dost času, bychom přesně určili, co má být z dnešního dne zaznamenáno.“

7) Matouš písař se s tím úplně spokojil a tak jsme také brzy došli k domu velitele a odebrali se ihned do sálu, kde zemřelá dcera ležela na posteli, podle římského způsobu ozdobená.

8) Byla tam spousta pištců a jiných křiklounů; neboť bylo zvykem dělat kolem zemřelých velký lomoz, aby se buď opět probudili, anebo kdyby se to již nemohlo stát, aby byli - podle mínění prostého slepého, většinou pohanského lidu, který se zde dělal nejvíce důležitým - vyslanci knížete pekla Pluta zaplašeni.

9) Když jsem vstoupil s učedníky do velkého pokoje a viděl a slyšel jejich nesmyslný lomoz (Mat.9,23), přikázal jsem, aby především přestali lomozit a opustili pokoj i dům, že dcera nezemřela, nýbrž jen spí.

10) Najatí **křiklouni** (ovšem za peníze; neboť bez peněz se lomoz nikomu nedělal!) se Mi začali vysmívat a jeden z nich Mi důvěrně řekl: „Tady to bude horší než u Jaira! Pohleď na ni jen blíže a jako lékař musíš ihned poznat, že jí podle učení slavného starého řeckého lékaře Hippokrata sedí úplná smrt na nose a ty tvrdíš že spí?“

11) Když však velitel viděl, že se výtržníci nechtějí vzdát, přikázal jim pod přísným trestem aby odešli a žoldněřům konajícím stráž poručil, aby lid vyhnali. Tak byla poté místnost brzy zbavena všech křiklounů.

12) A teprve když byl pokoj jakož i celý velký dům zbaven těchto obtížných hostů, vstoupil jsem se Svými učedníky a příslušníky velitelova domu do pokoje, přistoupil jsem ihned k úmrtnímu loži a nepromluviv ani slovo, uchopil jsem dceru pouze za ruku a dcera úplně posílená a zdravá okamžitě vstala, jakoby jí nikdy nic nebylo. (Mat.9,25)

13) Když však dcera viděla, že ležela na dobře jí známém loži, na které se ukládají jen mrtví, tázala se ihned co to znamená, že byla na úmrtním loži.

14) **Velitel** však přistoupil k ní a pln největší radosti pravil: „Má přespanilá Kornelie! Ty jsi velmi onemocněla a také jsi na tuto zlou nemoc zemřela. Byla jsi mrtvá a také bys byla nezachránitelně mrtvou zůstala, kdyby tě Svou božskou silou nevzkřísil tento opravdu všemohoucí Lékař všech lékařů, rovněž jako před několika dny vzkřísil také tobě dobře známou dcerušku představeného školy Jaira. Proto se nyní opět raduj z nejkrásnějšího života a buď napříště na nejvyšší vděčná tomuto Příteli přátel, jenž jediný ti vrátil ztracený nejvyšší statek, nejdražší život!“

---

129. Zázitky vzkříšené v záhrobí. Její správná nová životní otázka. Odpověď Páně. Dobré svědectví cizího Římana o Pánu. Zvláštní přikázání Páně. O svobodné vůli. MAT. 9,26.

---

1) Práví **dcera** : „Ano, ano, nyní si již úplně jasně vzpomínám, že jsem byla velmi nemocná; v nemoci však přešel přes má víčka sladký spánek usnula jsem a měla jsem nádherný sen. Kamkoliv jsem se obrátila, bylo světlo a nic než světlo a v tom světle se utvářel čarokrásný svět. Stávaly se viditelnými nevyslovitelně nádherné, nejjasnějším světlem ozářené zahrady a nádhera se vynořovala za nádherou. Ale zdálo se, že tyto nádhery neobývá žádná živá bytost a když jsem s údivem pozorovala tyto velké nádhery a stále a stále se žádná živá bytost neukazovala,

začalo mi být při všech těchto nevyslovitelných nádherách stále teskněji a teskněji. Začala jsem plakat a volat; leč se žádné strany nechtěla mi ani nejslabší ozvěna dát aspoň zdánlivou odpověď. Tu jsem se uprostřed stále se zvětšujících nádher stávala smutnější a smutnější.

2) Když jsem v této své truchlivosti klesla a jala se hlasitě volat tebe, můj otče, přišel pojednou ze zahrad tento Přítel, uchopil mě za ruku a pravil: „Vstaň dcero Má!“ Tu zmizely pojednou všechny ty nádhery, které mě učinily smutnou a já jsem se probudila, zatím co mě tento Přítel držel ještě za ruku. Nemohla jsem se hned rozpomenout na všechno to, co jsem viděla; když mi však bylo nyní vráceno jakoby čistě z nebes plné vědomí, vzpomněla jsem si na vše co jsem ve snu viděla a zažila tak, jak jsem ti to nyní vyprávěla.

3) Nesmírně zvláštní mi však připadá nyní to, že soudíc podle tohoto lože jsem byla pro tento svět skutečně mrtvá a ve snu jsem nicméně žila dále. A ještě zvláštnější je, že tento vznesený Přítel, jenž ve snu přišel ke mně, je zde nyní právě takový, jak jsem Ho viděla ve snu.

4) Ale nyní se tě, milý otče, ptám, zda tento můj život, který On mi znovu dal, nenáleží Jemu? Mé srdce je hluboce pohnuto a zdá se mi, že mimo Něj bych nemohla již nikdy dát žádnému muži svou lásku. Smím Ho milovat nadevšecko - více nežli tebe, můj otče a více nežli vše na světě?"

5) **KORNELIUS** je při této otázce na rozpacích a neví co má na to říci. – **JÁ** však mu pravím: „Nech dceru v jejím cítění; neboť teprve toto jí dá celou náplň života!"

6) Praví **KORNELIUS** „Když tomu tak, pak jen miluj tohoto Přitele nadevšecko! Kdo mohl dát tobě, která jsi byla mrtvá, ze Své síly a moci život, Ten ti nemůže nikdy škodit; neboť kdybys opět zemřela, jistě by ti zase dal život! Můžeš Ho tudíž nadevšecko milovat, jako také já Ho ze všech svých sil miluji."

7) Pravím **JÁ**: „Kdo miluje Mě, miluje také Toho, Který je ve Mně a Ten je Život věčný. A kdyby v lásce ke Mně i tisíckrát zemřel, bude přesto žít navěky!" - **Mnozí**, kteří to slyší, říkají u sebe: „Jakže, co je to? Může to také člověk říci? A může také člověk činit co on činí?!"

8) Praví **jeden Říman**, jenž tehdy dlel jako host u Kornelia: „Přátelé, jeden mudrc řekl, že není velkého muže, kterého by bohové nenaplnili svým dechem. Mohli-li však kdy být nějaký muž mocně nadchnut bohy, pak je to právě tento Ježíš, jenž pozemsky se zdá být zcela nepatrného rodu; ale bohové nemilují okázalost Země, nýbrž vstoupí-li kdy na Zem, skrývají se vždy do nejnepatrnějšího zevnějšku a jedině svými skutky dávají smrtelníkům poznávat kdo a co jsou. A tak tomu bude i u tohoto jinak nejvyššího prostého muže. Můžete sice minit a myslet si co chcete; já Ho však považuji za Boha prvé hodnosti! Neboť mrtvého žádný smrtelník již neprobudí!"

9) I když také již nějaký syn Aeskulapův vzkřísí různými balzámy, oleji a mastmi zdánlivě mrtvého, přece jen není taktó vzkříšený tak svěží a zdravý, jako zde Kornelia, která se mi nyní zdá svěžejší nežli byla dříve. Tak si tedy myslím, a jsem v sobě úplně přesvědčen, že je tomu tak; vy si však myslíte co chcete!"

10) Pravím **JÁ**: „Kdo má pravdu, ten také věří, že je to tak pravda. Já však pravím vám a žádám od vás jedině tu laskavost, abyste všichni, kteří jste to slyšeli a viděli, zatím o tom pomlčeli a nikomu o tom nic neříkali; neboť víte dobře, jak zlý je svět!" - I slíbili Mně, že si vše ponechají přísně pro sebe.

11) Mlčeli sice několik dní, které jsem prodlel se svými učedníky v domě velitelově. Když jsem však odešel, roznesla se tato událost brzy po celé Galileji. (Mat,9,26) Byl bych tomu mohl sice zabránit spoutáním svobody lidské vůle, což by Mně bylo nanejvýš snadné; protože však musím dbát svobodnou vůli člověka, bez níž by byl člověk zvířetem, musel jsem ovšem strpět co nebylo v řádu a věci zrovna nijak neprosnělo.

---

130. Výjev s dvěma úplně slepými žebráky. Jejich lichotivé volání Ježíšem nepovšimnuto. Uzdravení obou slepců. „Pracujte jen kvůli lásce!“ Nároky Páně na mzdu. MAT. 9, 27-31.

---

1) V Kafarnaum byli dva žebráci, kteří byli od narození úplně slepí a nikdy neviděli světlo dne a lesk Hvězd za noci. Oba slyšeli též o Mně a o tom co jsem konal. Když jsem Se vracel z Kafarnaum domů do Nazaretu a velitel se svou ženou, všemi dětmi a s mnohými jeho přáteli Mne doprovázeli, šli jsme zcela pomalu kolem křižovatky několika cest. Na tomto místě sedávali obyčejně dva slepci a žebrali. Když uslyšeli, že je tu mnoho lidí a že jsou mezi nimi i přední

vládci nad Galileou a že ve středu těchto vládců je Spasitel Ježíš z Nazaretu, o němž, jakož i o jeho otci kolovala pověst, že pocházejí z přímé linie Davidovy, tu když se oba od kolemjdoucích doslechli, rychle se zvedli, rozběhli se seč mohli za Mnou a volali: „Ježíši, ach, synu Davidův, smiluj se nad námi!“ (Mat.9,27) Takovýto titul Mi dali proto, že se domnívali, že Si na tom zakládám a že když se Mě takto zalichotí, spíše se nad nimi smilují.

2) Nechal jsem je však jít za Sebou až do Nazaretu, abych jim ukázal, že o takové svět-ské titulování a nejvyšší prázdny lichočení vůbec nestojím.

3) Když jsem však po několika hodinách přišel domů, což se oba ovšem ihned dověděli, prosili kolem nejbližší, které postřehli, aby je dovedli ke Mně. A Moji učedníci je také ihned přivedli ke Mně do domu.

4) Když byli oba u Mne, to jest v Mé blízkosti, přistoupili až ke Mně a chtěli Mě prosit, abych je učinil vidoucími. **JÁ** jsem je však předešel a pravil, věda dobře co chtějí: „Věříte, že vám to mohu učinit?“ Tu pravili zcela krátce: „Ano, Pane!“ (Mat.9,28) I dotkl jsem Se Svými prsty jejich očí a řekl: „Staniž se vám tedy podle vaší víry!“ (Mat.9,29)

5) A jejich oči se otevřely (Mat.9,30), takže viděli všechny věci tak dobře jako každý člověk jenž má úplně zdravé oči. Když však pocítili dobrodiní zraku a s velkým úžasem začali pozorovat stvoření, pomysleli však také ve svém srdci, že Mně jsou povinni největšími a neutuchajícími díky a chtěli Mě dát vše co si kdy vyžebřali. Neboť v budoucnu nehodlají nikdy žebřat, nýbrž budou si na své živobytí vydělávat silou svých zdravých rukou.

6) **JÁ** jsem jim však pravil: „Že chcete nyní svým bratřím sloužit a silou svých rukou si opatřovat obživu, to je správné a dobré; neboť kdo vidí a může pracovat, nemá se s lenivými rukama potulovat a být na obtíž svým bratřím, nýbrž má jim sloužit a v tom a onom být nápomocen, aby mezi lidmi vzrůstala láska.

7) Toto vaše předsevzetí je tedy úplně správné a dobré ale že Mně chcete z čisté vděčnosti dát své úspory, je od vás sice velmi chvalitebné a krásné, leč ani Já, ani moji praví učedníci tyto nepotřebujeme a můžete si je tedy ponechat!

8) Co však žádám za to, že jsem vám otevřel oči pro světlo, spočívá v tom, abyste předně zachovávali Boží přikázání, Boha nadevšecko milovali a své bližní jako sebe samé a abyste jim ve všech věcech, v nichž můžete sloužit, rádi a stále poskytovali pomoc. Za druhé vám však prikazuji kvůli Mně Samému, abyste to nikomu neříkali, nýbrž starali se o to, aby se to v okolí nikdo nedověděl!“

9) **Oni** však pravili: „Pane, to bude asi těžko možné; neboť každý člověk v celém okolí ví až příliš dobře, že jsme byli slepí. Když se nás tedy někdo zeptá jak jsme se my, kteří jsme byli slepí stali vidoucími, jakou odpověď máme dát takovému tazateli?“ Pravím **JÁ**: „Takovou, která má za základ jméno mlčení.“ Slíbili, že se podle toho zachovají; svůj slib však nedodrželi, nýbrž brzy nato zašli do všech blízkých osad a všude Mne rozhlašovali. (Mat.9,31)

131. Uzdravení posedlého hluchoněmého. Ďábelské svědectví přítomných farizeů.

Kornelius odsuzuje zlomyslné na kříž. Řeč Matoušova k odsouzeným. Jejich chytré odprošení a záchrana Ježíšem.

MAT. 9, 32-35.

1) Sotva ti dva opustili dům, přivedli jiní, teprve přisedší, člověka, který byl němý a zároveň posedlý. (Mat.9,32) Přišlo však za námi také několik farizeů a zákoníků, které jsme před několika dny opustili v domě Matoušově, aby viděli co budu doma dělat a kam Se obrátím. Před domem potkali oba slepce, kteří jim ihned vyprávěli, že nyní bude uzdraven němý a posedlý, avšak o sobě neříkali nic; neboť v srdcích měli ještě mnoho bázně.

2) Po této zprávě si .však **fariseové** pospíšili, aby nepřišli pozdě. Když vstoupili do pokoje, poznali posedlého, jenž byl němý a řekli: „Ó, toho známe již dlouho! S tím žádná moc nic nesvede! Když se jeho Ďábel rozzuří, vytrhne stromy i s kořeny a žádná zeď a žádný řetěz mu nejsou dost silné. V ohni neshoří a běda rybám, vstoupí-li do vody! Nejlepší na něm je to, že je němý a hluchý; kdyby mohl slyšet a mluvit, nebyla by před ním jistá žádná bytost na zemi. Ó, to je hrozný člověk! Před ním vše prchá; i nejdravější zvířata prchají z jeho blízkosti. A toho chce uzdravit? Toho může jen nejvyšší všech ďáblů uzdravit!“

3) Pravím **JA** : „A já ho přece uzdravím, abyste konečně už jednou uznali, že Boží moc musí poslouchat všechny bytosti!“

4) Potom jsem vztáhl ruku nad posedlého a řekl: „Vyjdi z tohoto člověka, nečistý zlý duch!“ Tu vzkřikl duch: „A kam?“ pravím **JÁ** : „Tam, kde je moře nejhlubší, čeká na tebe obluda!“ zlý duch opět vzkřikl a ihned vyšel z tohoto člověka.

5) Tento člověk nabyl potom ihned velmi vlídného vzezření, začal pln vděčnosti mluvit, odpovídal každému velmi způsobně nejmírnějšími slovy a všichni se přesvědčili, že také úplně ztratil svou hluchotu a němotu.

6) **Učedníci i všecken lid** který tu byl se nadmíru podivovali řkouce:

„Toto přesahuje všecko! Něco takového nebylo ještě nikdy v Izraeli slýcháno! (Mat.9,33) Zahánění větru a bouře tu již bylo i když v menší míře; zdánlivě mrtví byli také již znovu oživeni, skály musely vydat vodu a na prosbu Mojžíšovu přišla manna s nebes, ovšem vše to ne snad ve vysokém stupni dokonalosti.

7) Když Šalomoun stavěl chrám a po celý měsíc žádný dělník nechtěl přiložit ruku ke stavbě, tu prosil. snažně Boha o dělníky a přišlo ihned velké množství jinochů a nabídli králi své ruce k práci a Šalomoun je přijal a pracoval s nimi celý měsíc, jak nám to oznamuje tradice.

8) Krátce, od Abrahama až po naši dobu se přihodily leckteré zázraky; ale tomuto zázraku, jako že Bůh žije a vládne nad nebem a zemí, se žádný nevyrovná!“

9) Tento údiv rozzlobil velice **farizeje** a proto nemohouce svůj hněv již potlačit pravili k lidu: „jak můžete být tak slepí pošetilci! Nedali jsme vám hned při našem vstupu do místnosti hlasitě najevo, kdo by mohl být mistrem takových posedlých? Řekli jsme vám, že něco- takového je s to učinit jedině nejvyšší všech ďáblů! On sice uzdravil toho posedlého, ale jak? Nejvyšší z ďáblů vyhnal ďábla z tohoto člověka!“ (Mat.9,34)

10) Když vztekli fariseové vydali o Mně před lidem a nyní také v přítomnosti římského velitele **KORNELIA** takovéto svědectví, tu byla míra naplněna! Velitel tímto výrokem zcela pobouřen zahřměl nad farizeji a zákoníky tento rozsudek: „ještě dnes bude vaším údělem kříž! já už vás naučím činit rozdíl mezi Bohem a ďáblem!“

11) Když fariseové toto hřmění uslyšeli, začali hrozně kvílet a malomyslně. **Lid** však jásal a pravil: „Á! Konečně jste kápli na toho pravého, který vašeho starého ďábla vyžene! Dobře vám tak! Neboť vy sami jste nejvyššímu všech ďáblů úplně podobní; bojujete ještě jako kdysi on s archandělem Michaelem o tělo Mojžíšovo to jest o mrtvou hmotu jeho nauky a pronásledujete prokletím, ohněm a mečem vše, co jen trochu zavání duchovněm! Jste to tudíž vy, kteří působíte vždy s pomocí ďáblou a starému duchu lži se pletete do řemesla! Proto soud velitelův nad vámi, služebníky satanovými je úplně spravedlivý a v našich srdcích se soucit s vámi neozývá!“

12) Tu přistoupí k farizeům **MATOUŠ** celník a praví: „Jsou tomu asi čtyři dny, co Mistr Ježíš - byl to právě minulý sabbat - zbavil starého bratra mé matky dny; co vše vám tu bylo v nejhlubší hlubině nejuplnějši pravdy řečeno?! Děti to téměř rukama nahmataly a prsty na vás ukazovaly; Sám Mistr k vám mluvil tak pravdivě a moudře, že jste se tomu museli podívat a byli jste nuceni se dotazovat, odkud mu přišla taková moudrost. Avšak ani Jeho nejvyšš duchaplné a poučné odpovědi, ani Jeho neslýchané skutky nedokázaly, aby se vám rozjasnilo!“

13) Nejsou-li takové skutky a poučení s to otevřít vám oči a stáváte se přitom ve svých nejvyšš zlých srdcích jen vždy rozlícenější a mstivější, řekněte sami co vám ještě chybí k dokonalému ďáblu? Ano, pravím vám, jak jsem vám již řekl, že jste horší nežli všichni ďáblouvé dohromady a proto je před Bohem a všemi lepšími lidmi správné a v pořádku, abyste byli jako dravá zvěř vyhubeni!“

14) Já jsem jistě hluboce cítící a nadmíru dobromyslný člověk a ze samého jemnocitu nemohu ani mouchu zabít a ani červa zašlápnout; ale vám bych mohl i hlavy utnout, aniž by mně přitom bylo snad úzko! Chválím tudíž také velitele Kornelia, že vás odsoudil na šibenici (což je tolik jako na kříž).“

15) Když **fariseové** ve své velké úzkosti shledali, že se nikdo nad nimi neslitovává a nechce se za ně přimluvit u velitele, jenž vykonával nad celou Galilejí římské, neúprosné **Jus gladii**, padli v počtu celkem asi třiceti před velitelem na kolena, ujišťující, že to předtím o Ježíšovi nemínili tak zle jak se to vzalo a že tím chtěli jen důraznějším způsobem vyjádřit, že zjevená Boží síla v Ježíši, Mistru mistrů, může a musí, je-li třeba, učinit služebným dokonce nejvyššího všech ďáblů; neboť bylo by pro lidi velmi smutné, kdyby Bůh neměl moc nad ďábly. Působí-li však v Ježíši, o čemž nyní nelze již pochybovat, zjevně moc a síla Boha nejvyššího, pak tato

zajisté velí jak všem d'áblům tak i všem andělům a může je nevyhnutelně přinutit k nejpřísnější poslušnosti! Výrokem, že vymítá d'ábly skrze jejich nejvyššího, jsme chtěli jen naznačit, že Jeho Boží síla jde nadevšecko co je v nebi, na Zemi a pod Zemí. Jestliže jsme tedy tímto výrokem, pro který jsi nás odsoudil k smrti, rozuměli jen to a nikoliv něco jiného, jak je možné že jsi mohl, vysoký veliteli Říma, vynést nad námi takový rozsudek? Proto tě ve jménu božského Mistra Ježíše prosíme, abys vzal svůj vynesený rozsudek co nejmilostivěji zpět!"

16) Práví **velitel**: „Přimluví-li se za vás Mistr Ježíš, vezmu své slovo zpět; bude-li mlčet, pak bez okolků ještě dnes zemřete! Neboť vašim slovům víru nepřikládám, protože smýšlení vašich srdcí je jiné, nežli jak je vyslovujete ústy!"

17) Po těchto slovech velitele hmoju se **všichni** ke Mně a volají: „Ó Ježíši, dobrý Mistře, prosíme Tě, zachraň a vysvobod' nás! Žádej od nás rukojmí kdybys nám snad nedůvěřoval, že ti budoucně nebudeme klást do cesty překážky. Neboť nyní jsme všichni až příliš přesvědčeni, že jsi nejčistším Božím poslem k nám, k Svým, žel mnohonásobně provinivším se dětem! Ó Ježíši, nenech naši prosbu nevyslyšenu!"

18) Právím **JÁ**: „Jděte tedy v pokoji domů! Dejte však pozor, abyste nepodnikli něco horšího; neboť pak bych vám již neřekl: jděte v pokoji domů!"

19) Všechno Mně slíbilo a **velitel** pravil: „Jelikož vám dal pokoj On, dám vám jej také já a pro tentokrát беру svůj rozsudek zpět; ale běda vám, dovím-li se o vás to nejmenší!"

20) Fariseové Mně a veliteli velmi okázale poděkovali, odešli pak co nejrychleji domů a co nejpečlivěji mlčeli; neboť se všichni nadmíru báli Kornelia. Ale ve svých srdcích tím více přemýšleli jak by Mě zničili a veliteli se pomstili; ježto se jim však k tomu nenaskytovala naprosto žádná příležitost, nesměli na sobě dáti znát rozmrzelost; neboť nyní šlo o jejich bytí či nebytí. Pro Mou věc bylo to však nicméně dobré; neboť nyní jsem mohl dosti dlouhou dobu téměř až do pozdního podzimu zvěstovat nerušeně evangelium o Království Božím a vedle toho uzdravovat lidi z všelikých neduhů a nemocí. (Mat.9,35)

---

132. O velké bídě lidu. Vesnička nezměrné bídy dílem tyрана Herodesa. Významná řeč Páně o tomto dopuštění. MAT. 9. 36-38.

---

1) Velkou bídu lidí úpících pod všelikým útlakem bylo možno pozorovat zvláště v městečkách a vesnicích. Fysicky a psychicky (tělesně a duševně) byli rozptýleni a štváni jako ovce mezi vlky bez jediného pastýře. (Mat.9,36) ježto Mi rozháraný stav ubohých národů působil velkou lítostí, pravil jsem jako u studnice v Sicharu: „Žeň je veliká; ale dělníků málo! (Mat.9,37). Protož prostě Pána, aby vyslal dělníky na žeň Svou! Neboť tito ubožáci jsou zralí pro Království Boží a půda, na níž stojí je veliká. Prahnu a dychtí po světle, pravdě a vykoupení! Avšak dělníci, dělníci? Kde jsou?" (Mat.9,38)

2) Práví **učedníci**: „Pane, máš-li nás za způsobilé, nemohli bychom se rozdělit a vzít každý jedno město a jedno městečko?" Právím **JÁ** „Nyní jsme na cestě do nejchudší vesnice. Až tam dojdeme, vyberu z vás ty nejschopnější a nejsilnější, které vyšlu do těch početných krajů a míst a pak budete činit vše, co činím a činil jsem před vámi **JÁ**. Ale nyní spěšme k vesnici!"

3) Za malou půlhodinku jsme přišli do vesničky a našli jsme tam opravdu bezpříkladnou bídu. Rodiče a děti chodili doslova nazí a své přirození z nouze zakrývali listím. Když nás tento nárůdek uviděl přicházet, běželi nám všichni vstříc, velcí a malí, mladí i staří a prosili nás o almužnu; byla mezi nimi veliká nouze. Děti plakaly a držely si ruce na bříškách; byly totiž velmi hladové, neboť již celé dva dny nic nejedly a rodiče zoufalí dílem vlastní bolestí z hladu a více však ještě nad svými dětmi prosícími o chléb a mléko.

4) **PETR**, na něhož tento pohled mocně zapůsobil, tázal se jednoho počestně vypadajícího starého muže: „Příteli, kdo vás to tak zbědoval? jak jste přišli do tohoto stavu? Byl asi u vás nepřítel a vše vám uloupil a jak pozoruji, dokonce vaše domy co nejhanebněji zpustošil? Vždyť vidím jen stěny bez střech a pavlačí a vaše mi známé sýpky jsou v troskách. jak, jak se to stalo?"

5) Tázaný **muž** plačtivým hlasem pravil: „Ó, vy milí a jistě dobří lidé! To učinila bezmezná krutost a lakota nájemce krále Herodesa! Jeho otec byl satanova levá a on je jeho pravá ruka. Nemohli jsme sehnat daně, které od nás před deseti dny požadoval; jeho pochopové nám dali

Ihůtu šesti dnů. Co to však bylo šest dní? Za tuto dobu snědli téměř celou naši lepší zásobu a sedmého dne, když jsme nemohli zaplatit a odvést požadované vysoké daně, vzali nám vše co jsme měli a nechali nám stěžít sotva ještě tento holý bídný život! Ó přátelé, to je kruté, nekonečně kruté! Nepomůže-li nám Bůh, pak zemřeme ještě dnes i s dětmi hladu! Pomozte nám, nakolik můžete! Kdyby nás ti zlí pacholci Herodovi nesvlékli donaha, byli bychom mohli jít aspoň žebrať; ale kam máme jít v tomto stavu? Pro naše děti je to na všechny strany příliš daleko; a my jsme, jak vidíte nazí jako v těle mateřském! Ó Bože, ó Bože, proč jsme museli být právě my tak strašně zbídačeni? Který ze všech našich hříchů nám přivodil takový trest, ó Jehovo?"

6) Tu přistoupím ke starému muži **JÁ** a pravím: „Příteli! To vám neučinil váš hřích, který před Bohem byl v celé Izraeli shledán za nejmenší, nýbrž láska Boží!“

7) Byli jste v celé Izraeli sice nejčistší, ale přesto lpěla na vaší duši ještě leckterá světská choutka, Bůh však, Který vás miluje to viděl a chtěl vás rázem od všeho světa osvobodit, abyste byli nyní úplně způsobilí přijmout milost vašeho Otce v nebi. To se právě stalo a nyní jste na všechny časy před Herodesem jisti. On totiž od těch, u nichž jeho hrabivost dopouští úplné oloupení, nikdy pak také již daně nevymáhá; neboť poddaní, kteří byli ožebračeni, jsou z daňové knihy vymazáni.

8) A hleďte, takto jste nyní jednou ranou od všeho světa osvobozeni! To je pro vás největší Boží dobrodiní a nyní se konečně můžete zcela vážně začít starat jen o své duše!

9) Ale pravím vám: nestavte budoucně nákladné domy, nýbrž budujte si skrovné chaloupky a nikdo pak nebude požadovat od vás daně, mimo jediné k tomu oprávněného římského krále; a ten žádá jen dvě až tři ze sta (procenta). Máte-li co, dáte a nemáte-li nic, pak jste volní. O tom si však později povíme více.

10) Nyní však jděte do svých domů beze střeš; najdete tam pokrm a oděv! Posilněte se a oblečte a pak se zase vraťte a Já Si pak s vámi promluví o dalším.“

---

133. Zázrak s pokrmem a oděvem. Dobré řeči omilostněných chudých. Jemný pokyn dítko. Slovo Páně k nebesům. Ježíš a dítko.

---

1) Když to všichni chudí uslyší, spěchají co nejdříve s důvěrou do svých polozbořených domovů a nemohou se dost vynadivit, když nalézají stoly pokryté dobrými a dostatečnými pokrmy, jakož i všeliké oděvy pro staré i mladé, velké i malé a to rozdílné pro obě pohlaví. Druh se ptá druhá, jak se to stalo. A nikdo nedovede podat vysvětlení.

2) Když však také najdou náležitě zásobené spíže, praví **ženy a děti** mužům: „To učinil Bůh! Ten, Který na poušti po 40 let .dával pršet manu a takto vyživoval Svě děti na kameni a písku, kde nerostla ani tráva, jak by mohl nechat zhynout nás, když jsme Ho nyní jako vždy snažně prosili? Ó, tolik je jisté: Bůh neopustí nikdy ty, kteří Ho snažně prosí!“

3) David, velký král, když byl bez pomoci, prosil snažně Boha a Bůh mu pomohl v jeho velké nesnazi a ještě nikdy se nestalo, že by Bůh nevyslyšel ty, kteří hledají pomoc u Něho; byl by to tedy nebývalý div, kdyby nás Bůh v této naší největší nouzi nevyslyšel. Vždyť Bůh je vždy pln lásky k těm, kteří k Němu volají: „Abba, milý Otče!“ Proto Ho také od nynějška budeme milovat nadevšecko, nadevšecko, nadevšecko! On zcela jediný je naším Zachráncem! Z nebes nám to vše náš nejsvětější Otec poslal Svými svatými anděly!“

4) Praví **stařec**, jenž patřil právě k této rodině, u níž se vždy sešla celá ves, aby vyslechla jeho moudrost, neboť byl velmi obeznalý v Písmu: „Děti, přátelé a bratři! V Písmu se přece praví: „Z úst malých a nedospělých připravím Si chválu!“ A hleďte, zde to máme před svými očima a ušima! Milý Otec shlédl na nás ve Svém velkém slitování a toto pro nás učinil! Budiž Mu proto všechna naše láska a všechna chvála z úst našich kojenců! Chvála našich úst není totiž dosti čistá, aby se zalíbila Nejsvětějšímu; proto On Si Sám připravil ústa našich kojenců! Avšak nyní pojďme k tomu mladému muži, který nás poslal do našich domovů a který jistě dobře věděl, co pro nás Bůh učinil! To musí být velký prorok, - snad dokonce Eliáš, jenž má přijít ještě jednou před vytouženým a již dávno slibovaným Mesiášem!“

5) Praví **jedno děťátko**, které sotva počalo mluvit: „Otče, což kdyby tento muž byl Sám ten velký Zaslíbený?!“

6) Praví **stařec**: „O dítě, kdo ti nyní rozvázal tak jasné jazyk? Vždyť jsi nyní nemluvalo jako dítě, nýbrž jako nějaký mudrlec v chrámu jeruzalemském.“

7) Praví **dítko**: „To nevím, milý otče; ale že mi předtím mluvení připadalo těžké a nyní nadmíru lehké, to vím dobře! Jak se tomu můžeš však nyní divit? Vždyť jsme přece mezi samými Božími zázraky!“

8) Praví **stařec**, tiskna dítka k srdci: „Ano, ano, máš pravdu! Vše je nyní samý zázrak a jistě jsi se nemýlilo, považuješ-li toho mladého muže dokonce za Mesiáše. Neboť pro nás je jím jistě! Nyní však pojďme k Němu a vzdejme Mu také ve jménu Jehovy povinný dík! Neboť byl nám zřejmě poslán od Boha. A proto pospěšme k Němu!“

9) Nyní spěchají všichni ke Mně a dítka jsou první, které se vrhají k Mým nohám a svlažují je svými nevinnými a čistými slzami díky a radostí!

10) **JÁ** však pohlédnu vzhůru k obloze a hlasitě pravím: „Nebesa! Shlédněte dolů a učte se od těchto dítek, jak chce být váš Bůh a Otec chválen! Ó, ty stvoření, jak nekonečně veliké a staré jsi a jak nesčetně velké je množství tvých moudrých občanů a přece jsi nemohlo najít cestu k srdci svého Stvořitele, svého Otce, jako tato dítka! Proto vám pravím: Kdo nepřijde ke Mně jako tito maličci, ten Otce nenajde!“

11) Poté jsem Se posadil a žehnal jsem a vinul k srdci tato dítka. A ono malé **dítko** pravilo **starci**, jenž nemoha se v tom vůbec vyznat, zvolal: „Jak to? Jakže? Jak tomu máme rozumět?“ - „Otče, zde je více nežli Eliáš, více nežli tvůj Mesiáš! Zde je Otec Sám, ten dobrý Otec, jenž nám přinesl chléb, mléko a šatstvo!“

12) Stařec se dá do pláče; **dítko** však klade hlavičku na Má prsa, líbá je a hladí a po chvíli praví: „Ano, ano, slyším to; zde v těchto prsou bije pravé dobré srdce otcovské! Ó, kdybych je jen mohlo také zulíbat!“ Praví **stařec**: „Ale děťátko, nebuď přece nezpůsobné!“

13) Pravím **JÁ** : „Buďte všichni tak nezpůsobní, jinak se k otcovskému srdci nikdy nepřiblížíte tak, jako toto nejmilejší děťátko!“

**134. Pokyny evangelistům Matoušovi a Janovi. Povolání dvanácti apoštolů a Jejich prvé vyslání na misijní práci. Důležitý výklad Duchu Božího o nynějších evangeliích. Důvod zmizení originálů evangelií. Jádru asijských náboženství .
MAT. 10, 1-4.**

---

1) Přistoupí ke Mně **MATOUŠ** evangelista a **JAN** se slovy: „Pane, tento skutek by se měl zaznamenat; neboť je to až příliš mimořádné a čistě božské!“

2) Pravím **JÁ**: „Nevykonal jsem v Sicharu totéž, nezasobil jsem takto teprve před několika dny Můj dům jakož i dům Mého učedníka Matouše? Také toto vše jste chtěli zaznamenat a Já jsem k tomu nesvolil, poněvadž mám k tomu Svůj pádný důvod. Proč by měl nyní být najednou zaznamenán tento skutek zcela stejný s dřívějšími? Nestarejte se! Čeho je světu třeba, vím nejlépe Já Sám a proto vám již řeknu, co a kdy máte opět z nějakého nového skutku zaznamenat! A na tebe, bratře Jene, ještě dlouho řada nepřijde!“

3) Nyní však z vás, Mých milých učedníků, vyvolím některé, které dílem vyšlu již teď do měst Izraele kázat národům o Království Božím. (Mat.10,1) Ty, Šimone Petře, jsi první; ty, Ondřej, bratře Šimonův, jsi druhý; ty, Jakobe, synu Zebedeův, jsi třetí a ty, Jene, jeho bratře, (Mat.10,2) jsi čtvrtý; ty, Filipe, jsi pátý; ty, Bartoloměji, šestý; ty, Tomáši, sedmý a ty, Matouši celníku, jsi osmý; ty, Jakobe, synu Alfeův, jsi devátý a ty, Lebbeusi, jenž sluješ též Thaddeus (Mat.10,3), jsi desátý; ty, Šimone z Kány, jsi jedenáctý a ty, Jidáš, jsi dvanáctý. (Mat.10,4)

4) Vám dvanácti dávám moc vymítat z lidí nečisté duchy a vyléčit všeliké neduhy a jiné nemoci. Všude budete hlásat Království Boží; avšak o jistých zvláštních skutcích pomlčíte!“

5) Po tomto vyvolání tázalo se Mne dvanáct vyvolených učedníků, kam by se měli nyní obrátit, jaké cesty nastoupit a o čem by měli především a hlavně mluvit.

6) Na tuto otázku jsem jim dal následující obšírnou odpověď, která se dvanácti vyvoleným sice velmi nezamlouvala a výzvu v ní uplatňovali teprve po mém nanebevstoupení.

7) Tato výzva byla však dána tak, dobu po mém nanebevstoupení, jelikož dvanácti, anebo spíše v oné době všem, vyhlásil těmto dvanácti.

8) Nežli však přejdu k obšírnému příkazu oněm dvanácti, musím k přesnějšímu pochopení celku se zmínit o tom, že evangelia, jak Matoušovo tak i Janovo, jak je máte v přítomné době v různých jazycích, jsou pouze výňatky z původních evangelií a proto také zdaleka neobsahují

vše to, co Matouš a Jan napsali. Tu a tam se přidružuje k tomu malý dodatek pozdějšího sběratele a pisatele, který mohl být připojen teprve později, jako je například zde v kap. 10, verši čtvrtém Matouše dodatek u dvanáctého apoštola Jidáše Iškariotského, znějící: „kterýž Ho potom zradil.“ O tom však v době svého vyvolení Matouš, který psal evangelium v Mé přítomnosti, ještě ani slůvko nevěděl a proto také nemohl takový dodatek připojit; toto učinil v pozdější době nějaký opisovatel.

9) Proto je také jak u hebrejských tak u řeckých biblí vpředu vždy poznámka: „Evangelium podle Matouše, podle Jana“ atd..

10) Proto ať se nikdo nepohoršuje, přijde-li při čtení Matouše a Jana tu a tam na podobná místa, která vlastní evangelista v době kdy psal evangelium nemohl zaznamenat, protože se skutečnost jimi označená stala teprve později. Zde bude však vše v nejpřesnějším pořádku znovu podáno a aby po čase rozumářští hloubalové nečinili nesprávné poznámky, zmínil jsem se o této okolnosti zde na nejvhodnějším místě.

11) Budu však také jako dříve činit během tohoto sdělení tu a tam vysvětlující vložky, což je tím nutnější, že opisováním nebylo leccos důležitého úplně správně zaznamenáno a leccos, co se opisovateli zdálo příliš málo autentické (pravé; vyd.), bylo také zcela vynecháno. Neboť v tehdejší době se dělo mnoho záznamů, dnem očitymi svědky, dnem pouze z doslechu a proto poctivým opisovatelům bylo rozhodně těžké zůstat všude věrnými plně pravdě.

12) A tak jsou obě evangelia podle Matouše a Jana až na jednotlivé maličkosti nejčistší.

13) Mohla by se zde se strany rozumově kritické položit ovšem otázka: „Kam se tedy poděl vlastní originál? Není ho již nikde na Zemi a nebylo snad při tehdejších množství lidí Duchem svatým oživených a proniknutých, Bohu možné přivésti opět na denní světlo doslova věrně původní evangelium?“

14) Na to budiž tato odpověď: Originály byly co nejmoudřeji odklizeny prostě z toho důvodu, aby se zakrátko nemohlo s těmito relikviemi provádět modlářství. Toto (modlářství; vyd.) se sice nyní ještě provádí dokonce i s falešnými a předstíranými relikviemi, ačkoliv něco takového je Mou pravou a čistou naukou přísně zakázáno pod vážnou výstrahou před zákvasem farizeů. A co by se teprve dělalo s historicky prokázanou pravou relikvií! Pravím vám, bylo by s ní prováděno mnohem větší modlářství nežli s tak zvaným svatým hrobem v Jerusalemě, na němž mimo místo není také již ani jediné zrno písku pravé. V tom tedy spočívá hmatatelný důvod, proč byly všechny originály odklizeny.

15) Co se však týče druhé otázky, byl duch, jenž spočíval v originálech, úplně podržen také v opisech; na liteře však beztoho zcela nezáleží, nýbrž jen na jednom a též duchu. Či je snad rozdíl v Duchu Božím (to jest nutně v Něm Samém, protože je jen jeden Duch Boží), působí-li jako jeden a týž Duch již zde na této Zemi nekonečně rozmanitě ve tvarech sobě si nejvyš nepodobných a ještě nekonečně rozmanitěji na nějakém Slunci? Hleďte, je a zůstává přece vždy jedním a týmž svatým Duchem.

16) Tak je tomu i při opisech Mého slova. Ať si vnějšně vypadají sobě nepodobnější, jsou přece jen v nitru naplněny jedním a týmž Duchem a více netřeba.

17) Vezměte k tomu ještě náboženství cizích národů, jako například Turků, Persů, Geberů, Hindů, Číňanů a Japonců! Jak velice se liší od toho náboženství, které jsem dal jen dětem z nebe všech nebes a přece i v nich je skryt, i když mnohem hlouběji, týž Duch Boží.

18) Že se však na kůře a v kůře často velmi tlusté a velmi zvětralé, kterou žel mnozí považují za strom sám, vyskytuje všeliká nečistota a všelící červi a hmyz, kteří přijímají svou špatnou potravu jen z kůry, to je snadno pochopitelné každému, kdo je jen trochu obeznámen s přírodou.

Neboť ježto kůra vyrůstá ze živého stromu, nikdy však živý strom z kůry, má v sobě také trochu života ze stromu a je tudíž pochopitelné, že v ní a z ní nachází tak mnoho červů a všelického hmyzu potravu pro život, ovšem jen potravu nejvyš vnější a pomíjející.

19) Války, pronásledování, pustošení se odehrávají jen na hubené a životem chudé kůře, zatím co přitom dřevo živého stromu zůstává čerstvé a zdravé. Proto ať se také žádné živé dřevo nestará o to, co se děje ve vlastní avšak přece jen mrtvé kůře; neboť až se bude sbírat dřevo, kůra bude odhozena.

20) Toto vložené vysvětlení bylo nutné, aby mohlo být snáze a důkladněji pochopeno co následuje. A jelikož o tom nemohou být prozatím pochybnosti, můžeme nyní zcela s chutí přejít opět k věci hlavní.

**135. Řeč celníka Matouše ke svým spoluapoštolům. Pokyny Páně jak se mají chovat Jeho Misijní pracovníci. Slovní potyčka Jidáše s Tomášem. Peněžní otázka Šimona z Kány. Slovo Páně a penězích a o zlé době vlády peněz.
MAT. 10, 5-10.**

1) Když jsem tedy vyvolil dvanáct učedníků za své posly a předchůdce a vkládáním rukou jim udělil všelikou moc a dal jim také stručný návod co jim bude dělat, prosilo Mne všech dvanáct vyvolených přesto snažně, abych jim dal úplné poučení, co by měli dělat, co a jak mluvit a čemu učit, jak by se měli chovat a jaký tu a tam bude jejich úděl. Neboť měli všichni nemalý strach z mnohých farizeů a zákoníků.

2) Jediný **MATOUŠ** celník byl poněkud zmužilejší a pravil na různé přednesené obavy oněch dvanácti: „Ej co, já jsem Řek; mně tak snadno nemohou nic udělat! Mimoto mám zdravý jazyk a dvě silné paže a nadto jsem podle jasných dokladů římským občanem, na kterého se nesmí žádný drzý Žid odvážit vztáhnout ruku a tak se s nimi aspoň veřejně již spravím; před tajnými a úkladnými nástrahami mě pak ochrání všemohoucí Duch našeho Pána a Mistra; a tak mám velké množství nejlepších zbraní i proti těm nejprohnanějším nepřítelům a nebojím se proto ani celého pekla! Vy všichni jste však většinou Galilejci, což znamená tolik jako antitempláři (protivníci chrámu) a spíše Řekové nežli Židé a v Římanech máte přátele; čeho byste se tedy za takových okolností báli? Vůbec musíte být naplněni odvahou, jedná-li se o provedení tak nesmírně velkých a svatých věcí! Nechť se Země třeba v trosky rozpadne; pravý muž, pohrdaje smrtí, musí zůstat na troskách stát a ne jako bahenní rákos kolísat! - Ale pro zevrubné a úplné poučení před touto velkou a svatou záležitostí jsem i já; neboť musíme dobře vědět, co nám bude dělat a mluvit!"

3) Po této energické řeči Matouše celníka dostali všichni více odvahy a začali mít již silné trhání a byli by odtud již raději odletěli, nežli šli pěšky.

4) Tu jsem Se postavil do jejich středu **JÁ** a řekl jim: „Soustředte se v duchu; nyní vám tedy oznámím vše a nic nezamlčím, co vám třeba vědět.

5) Při prvním poslání nezakusíte sice vše to, co vám nyní oznámím; ale až vstoupím ztělesněný s této Země do Svých nebes, abych vám připravil věčné příbytky v domě Mého Otce, pak zakusíte vše to, co vám nyní zajednou zjevím pro přítomnost i pro celou budoucnost. Dejte tedy dobrý pozor a pochopte, co je pro nyníšek a co pro pozdější dobu!

6) Co vám však nyní řeknu, zakusí také více méně všichni, kteří vstoupí ve jméno Mém úplně do vašich šlépějí. Ty, písáři Matouši, napíšeš nyní jako na Garizimu vše co budu mluvit; neboť toto nesmí pro svět upadnout v zapomenutí, protože to bude pádné svědectví proti němu!"

7) Matouš písář se nyní připravuje ku psaní a **JÁ** pravím těmto dvanácti:

8) „Především nechodte nyní po cestách pohanů! To jest:

9) Nepřicházejte jako pohané s násilím a vystříhejte se také národů, které jsou vám známy jako příliš zpuštělé; neboť evangelium o Království Božím psům a vepřům nezvěstujte. Vepř zůstává vepřem a pes se vždy dychtivě vrací k tomu, co vyvrhl. To jsem tedy chtěl říci radíc vám, abyste nechodili po cestě pohanů.

10) Také nechodte do měst Samaritanů! Proč? Těm jsem již po vašem boku a před vašimi očima ustanovil apoštola a předně oni vás nepotřebují a za druhé byli byste tím hůře přijati u Židů, kdyby zvěděli, že máte něco společného s jejich nejvyšší nenáviděnými nepříteli. (Mat.10,5) Ale ke ztraceným ovcím z domu Izraele jděte všudy zmužile! (Mat.10,6).

11) Když k nim přijdete, kažte jim a řekněte a ukažte jim srozumitelně, že se k nim nyní přiblížilo Království nebeské! (Mat.10,7) A budou-li vás poslouchat a přijmou vaše kázání, pak uzdravujte jejich nemocné, očišťujte malomocné, probouzejte jejich mrtvé - kde je to nutné jak vám to duch ukáže tělesně, všude však a především duchovně! - (N.B. Toto Matouš nenapsal proto, že příkázáním probouzet mrtvé. se beztoho rozumí hlavně Probouzení duchovní.

12) Vymítejte ďábly a zabraňte jim možný návrat! Ale především si dobře zapamatujte, abyste si za to od nikoho nedávali ničím platit! Neboť zadarmo jste to ode Mě obdrželi a rovněž tak to zase také ve jméno Mém dávejte!" (Mat.10,8) - Tento dodatek jsem tehdy učinil hlavně kvůli Jidášovi Iškariotskému, jenž začal u sebe ihned potají vypočítávat, kolik si dá za tu či onu

poskytnutou pomoc zaplatit. Zvláště za probuzení člověka z mrtvých, na němž by nějakému velmi bohatému neobyčejně mnoho záleželo, chtěl žádat tisíc liber! Ježto jsem však až příliš rychle postřehl toto počítání v srdci tohoto zrádce, učinil jsem také ihned zmíněný dodatek, k němuž on ovšem učinil trochu kyselý obličej, což neušlo naproti stojícímu **TOMÁŠOVI**, jenž se nemohl zdržet aby k tomu neučinil tuto poznámku: „No, no, ty děláš obličej jako někdo, kdo chce požadovat lichvářské úroky, ale soud mu splete řádně koncept!“

13) Praví **JIDÁŠ**: „Co je ti, do toho jaký dělám obličej! Nakonec ti budu muset být ještě odpovědný za svůj obličej?! Já jsem přece právě tak dobře povolán a nyní vyvolen jako ty; proč mě tedy potom neustále opravuješ?“

14) Praví **TOMÁŠ**: „Já tě neopravuji; ale jedna otázka, kterou mám k tobě při jistých příležitostech bude snad přece dovolena?! Pročpak jsi neudělal tak kyselý obličej, když nám Pán udělil všelikou zázračnou moc a ukázal, jak ji můžeme a máme vykonávat? Když ale Pán řekl, že to máme činit zdarma, měl jsi obličej ihned kyselý jako ocet; proč? Dostal jsi snad křeče, které ti tak kysele zpitvořily tváře a čelo? Mluv otevřeně, máš-li odvahu!“

15) Praví Mně **JIDÁŠ**: „Pane, tak mu to přece už jednou zakaž - jinak jsem vystaven stále jeho poznámkám, které by mě časem musely vážně urazit!“

16) Pravím **JÁ** : „Příteli! Když někdo přisuzuje nevinnému hřích, pak se tomu nevinný v srdci zasměje; neboť jeho srdce ho ihned zprošťuje vši viny. Když však někdo, i když jakoby náhodou vyčte člověku něco, čeho se ten člověk skutečně dopustil: Pověz, bude se ten člověk také v srdci smát? O ne! Pravím tobě: Tento člověk se v srdci rozzlobí na toho, jenž mu jakoby náhodou předhodil jeho vinu a nebude nikdy jeho přítelem! Proto se tedy nad tím nepozastavuj, jinak doznáváš nakonec sám svou vinu!“

17) Když Jidáš uslyší tato slova, tváří se ihned co nejlídněji, aby se neprozradil, že je něčím vinen! Tomáš však u sebe praví: „Ó ty liško, já tě znám; mně neutečeš!“

18) Tázal se však **ŠIMON** z Kány řka: „Pane, co máme dělat, kdyby nám někdo nabízel za uzdravení zlato, stříbro anebo peníze? Ani to nemáme přijmout? Je přece mnoho chudých, jimž bychom pak mohli těmito penězi pomoci!“ **JIDÁŠ** ač nevyzván, poznamenává k tomu lichotně řka: „Ano, ano, to je právě také mé mínění! Kdyby se člověku za prokázanou pomoc takřka vnucovalo zlato, stříbro anebo i peníze, měl by to snad přece jen k účelu Šimonem z Kány uvedenému přijmout.“

19) Pravím **JÁ**: „Ne tak, bratři! Pravím vám: Nemějte ve svých opascích ani zlato, ani stříbro, ani peníze; neboť řádný dělník je bez toho všeho hoden svého pokrmu! (Mat.10,9) Kdo však pracovat nechce ač má ku práci sílu, ať také nejí! Neboť psáno jest: „V potu tváře budeš si chléb dobývat!“ Že by si však ten, kdo se štítí práce měl opatřovat stravu vyžebrováním zlata, stříbra a peněz není nikde psáno! Slabí, staří a neduživí musí však beztoho být podle zákona celou obcí vydržováni a zaopatřováni.

20) Ostatně přijde až příliš brzy doba, kdy zlato, stříbro a peníze budou vládnout lidmi a určovat jejich hodnotu před světem. To však budou zlé časy; světlo víry uhasne a láska k bližnímu zchladne a ztvdne jako kov!

21) Proto si na cestu neberte žádné mošny, ani dvou suknic, ani poutnické hole! Neboť, jak jsem již řekl, řádný dělník je i bez toho všeho hoden svého pokrmu!“ (Mat.10,10)

**136. Jidášovy otázky a námitka proti cestování bez peněz. Svaté pokyny Páně: „Buďte chytří a bez falše a plni mírnost!“ Jidášova soudcovská odmluva
MAT. 10, 11-16.**

---

1) Poté se však tázal **JIDÁŠ**: „Pane, to by bylo všechno v pořádku a u rolníků budeme jistě bez peněz zaopatřeni; leč budeme muset jít také do měst a městeček, z nichž již dávno vymizela někdejší pohostinnost! Jak tam se protlučeme a co si bez peněz počneme?“

2) Pravím **JÁ** : „Přijdete-li do města nebo městečka, zeptejte se (vždyť přece víte co dovedete!), zda je tam někdo kdo je vás hoden a potřebuje, co můžete dát! Jestliže jste takového našli, zůstaňte u něho, než se vydáte jinam! (Mat.10,11)

3) Rozumí se však již samo sebou, že dům, do kterého vstoupíte, dříve pozdravíte. (Mat.10,12); neboť pravá láska jde do cizího domu vždy způsobilně. Jestliže dům, to jest jeho

obyvatelé jsou vás hodni, pak se jim dostane vašeho pokoje; není-li vás však ten dům hoden, navrátí se pokoj zase k vám. (Mat.10,13)

4) A kde vás obyvatel domu nepřijme a nebude ochoten vás vyslechnout, z takového domu a nakonec i z takového města ihned odejděte a setřeste dokonce i prach lpící na vašich nohou, k budoucímu velmi důležitému svědectví o nich! (Mat.10,14) Neboť vpravdě pravím vám: Lehčeji bude zemi Sodomských a Gomorských o posledním soudu na onom světě nežli takovému městu! (Mat.10,15)

5) Hleďte, posílám vás jako ovce mezi dravé vlky; proto buďte všude chytří jako hadové avšak přitom bez falše jako holubice, které jsou symbolem mírnosti!" (Mat.10,16)

6) Praví poté **JIDÁŠ**: „Pane, za takovýchto okolností pochodíme všude špatně! Co tu prospěje příští poslední soud v duchovním světě, ve který skoro nikdo již nevěří? Nemůžeme-li anebo nesmíme-li z Tvé nám udělené božské plné moci vyhlásit nad dravými vlčími lidmi nejvyšší nutný nejpřísnější poslední soud, pak zůstaneme raději hned doma. Neboť jakmile budeme před takovými vlky, jimiž se hemží zejména města, jen trochu hlasitě svědčit o Tobě, zmocní se nás, svážou a zavlečou na radnici, kde nás budou přísně soudit; a nebudou-li soudy hodně přísné, pak nás přinejmenším před Židy ve školách zbičují a nakonec nás vyhodí jako psance z města. Věru, za takové nadělení bych se již předem poděkoval! Co prospěje všechna moudrost, pravda a nejuplnější poctivost tam, kde naproti ní řádí ve slepé horlivosti nejneurvalejší násilí?

7) Je-li nějaká úplná pravda a opravdová spravedlnost, pro kterou však nynější lidstvo nemá ani zdaleka smysl, pak musí také u nás platit římská zásada: „Ať si třeba celý svět zhyne, ale úplná spravedlnost budiž vykonána!" Opravdová ctnost ať dojde vždy své jisté odměny; lež, závist, lakota, faleš a veškerá nespravedlnost ať je však vždy neúprosně potrestána! Chceme-li s lidstvem, nyní téměř všeobecně zvrhlým, špatným něco pořídit, musíme vystupovat jako andělé nad Sodomou a Gomorou. Tomu, kdo nás uslyší a přijme ve jménu Tvém, budiž odměnou Tvá milost! Na toho, kdo nás však nebude chtít slyšet a přijmout, ať přijde soužení! Na toho však, kdo nás bude chtít pronásledovat a volat před světský soud, ať padne stravující oheň s nebes a učiní s ním, jako kdysi učinil se Sodomity!

8) Dovolíš-li nám, Pane, takto působit, docílíme také zcela určitě dobré výsledky tohoto nynějšího vyslání; nebudeme-li však smět takto postupovat s lidstvem nade vši míru narušeným a zkaženým, pak je veškerá naše námaha a práce marná. Nakonec nás ukamenují a Ty Sám budeš, bude-li to nějak možné, usmrcen a naši nesčetně mnozí odpůrci opojení vítězstvím budou se smíchem přes naše mrtvolky kráčet. A to bude také vše, co se vši svou nevhodnou dobrotou, povolností a mírností pořídíme. Krátce a dobře, má-li člověk se satanem něco pořídit, musí se mu ukázat buď! jako dokonalý pán, anebo mu jako sluha sloužit, ale jinak nic!"

---

137. Odpověď Páně na misijní návrhy Jidášovy. Duše Jidášova je zdola. Život Země dává duchu smrt. Dějinné zpětné pohledy na vedení lidí. Nyní je (příjemná) doba, kdy Pán přichází v mírném vánku. O utrpení misionářů. Text z Isaiáše. Útěcha apoštolům. MAT. 10, 17-20.

---

1) Pravím **JÁ** : „Protože jsi člověk z této Země, mluvíš také jako člověk Země. Kdo je však shora, Ten mluví jinak, protože jedině On prohlédá a zcela dobře ví, čeho je člověku v každé době třeba, aby se jeho duch osvobodil od svrchovanosti a hněvu Božího a dosáhl pravé samostatnosti na věky!

2) Neboť život této Země nedává duchu ani život ani jeho svobodu, nýbrž smrt; ale smrt této Země je zrozením ducha k věčnému životu a k jeho opravdové věčné svobodě.

3) Budu-li však již mluvit lidsky, pak ti pravím, že vše to a ještě mnohem více bylo s lidstvem již podniknuto a přízněj sám sobě, kde tu jsou podle tvého mínění ty zlaté plody!

4) Co se stalo za dob Noemových a oč se tím lidé této Země stali lepšími nežli byli před Noemem? Co se stalo brzy poté v Sodomě a Gomoře?

5) A hle, všichni nynější pohané až na černochoy a Sinity (Číňany) na dálném východě jsou potomci Lotovi, rovněž také mnozí zcela zvířecky zdivočelí Skytové, kteří obývají severní kraje této Země; jakými je shledáváš přes lekci, kterou dostal jejich otec Lot?

6) Jdi do Egypta a zkoumej národy, o kolik se polepšili sedmi ranami! Co vše učinil Mojžíš, co tak mnozí proroci?!

7) Po čtyřicet let nechal Jehova zlu propadlé Židy bídně zmírat v babylonském zajetí, bylo s nimi nakládáno jako s nejhoršími soumary, potravou pro vepře a psy byli krmeni; půvabné dcery Židů byly ve dne v noci bičovány a všelikým mučením zpupnými Babyloňany až k smrti hanobeny, rovněž tak i chlapi a jinoši, kteří napřed byli vyklešťováni! Jdi a zeptej se všech vysokých a pyšných Židů o co se po takové lekci polepšili!

8) Ukaž Mi dobu, rok, měsíc, týden a den, aby byl Pán netrestal jak jednotlivce tak i v celku až příliš zlé lidstvo!

9) Přicházíš Mi tedy se svou radou příliš pozdě; neboť to vše tu již bylo a také pro duchovní cestu způsobilo, co způsobit mělo! Ale pro vnější pozemský život lidí nemůže a nesmí v podstatě vzejít žádný patrný účinek, protože jedině kvůli němu nebylo shora nikdy nic dopuštěno.

10) Kdybych chtěl nyní zvěstovat lidem evangelium o Království Božím na Zemi hromem a bleskem, pak bych vás k tomu nepotřeboval; neboť v nebi by bylo ještě převeliké množství mocných andělů, kteří by se v takovém šíření Království Božího na Zemi mnohem lépe vyznali nežli vy.

11) Nyní však nadešel čas, který byl ukázán Eliášovi, když ležel skryt v jeskyni na hoře. Nikoli v bouři, také ne v ohni, nýbrž v mírném vánku přicházel Jehova. A tato doba mírného vání Jehovova před jeskyní tohoto světa je nyní zde! Proto nechceme a nesmíme nyní ani my vycházet s bouří, ani s ohněm, nýbrž podle věčného řádu Božího se vši láskou, mírností a trpělivostí! Ale na chytrost nesmíte zapomínat! Neboť dobře vidím, že jdete nyní jako beránci mezi dravé vlky; ale budete-li chytří, pak nicméně mnoho pořídíte!

12) Střežte se proto jistých (vlčích) lidí a nemějte s nimi nic společného; neboť oni to jsou, kteří vás vydají a předvedou před radnice a budou vás také ve svých školách bičovat - a to co nejdříve, budete-li hloupí a málo obezřetní! (Mat.10,17) Je-li beránek na půdě domu, kam se vlk nedostane, nemůže mu vlk přes všechnu svou krvelačnost nic udělat. Je-li však beránek všečetný a sejde s pudy, aby si nepřítele blíže prohlédl, pak si musí sám připsat vinu, bude-li (Mat.10,18) vlkem roztrhán a sežrán.

13) Později však až vstoupím opět do nebes, abych vám připravil v domě Otcově věčné příbytky, předvedou vás před knížata a krále pro jméno Mé na svědectví proti nim a pohanům (Mat.10,18), aby se tu také nyní naplnilo co prorokoval Můj prorok Isaiáš pro všechny časy a pro Mé nyní se zakládající Království na Zemi o hloupých králích, když řekl (Isaiáš 32, 6-20; vyd.):

14) „Blázen o bláznovství mluví a jeho srdce se obírá neštěstím, aby vyvolal pokrytectví a kázal blud o Pánu, aby hladové duše ještě více vyhladověl a žíznivým zabránil pít. Vláda lakomce působí samou škodu; neboť nalézá dostatek záłudnosti, by falešnými slovy k záhubě přivedl nuzné, má-li mluvit o jejich právech. Ale pravá knížata budou také mít knížecí myšlenky a přitom zachovávat právo.

15) Povstaňte, vy pyšné ženy a slyšte můj hlas! Vy dcery, které jste si tak jisté, slyšte mou řeč! Za rok a den se budete jistě třást; neboť neurodí-li se víno, nebude také vinobraní. Děste se, pyšné ženy! Neboť je nejvyšší čas, abyste se obnažily a opásaly svá bedra!

16) Bude se naříkat pro pole, ano pro půvabná pole a úrodné révy; neboť na polích Mého národa poroste trní a hloží i nad všemi domy radosti veselého města. Paláce budou opuštěny a davy v městě osiří, takže věže a pevnosti se stanou věčnými skrýšemi divé zvěři k radosti, stádům k pastvě. A to tak dlouho, než na vás bude vylit Duch shůry.

17) Pak se stane pustina polem a pole se přičte k lesu. A právo bude přebývat na poušti a spravedlnost bude domovem na poli. A plodem spravedlnosti bude pokoj a užítkem spravedlnosti bude věčný klid a jistota.

18) Tehdy bude Můj národ přebývat v domech pokoje, tedy v bezpečných příbytcích a v hrdém klidu. Ale podél lesa potrvá nicméně krupobití a město zde na Zemi bude ponížené.

19) Blaze vám, zaséváte-li horlivě u vod; tam můžete klidně osly a voly vpustit!"

20) Budete-li tedy zlými blázny tohoto světa předvedeni a vydáni bláznivým králům Isaiášem označeným, nestarejte se co budete mluvit a jak se zodpovídat; neboť v pravé chvíli bude vám dáno co máte mluvit a jak se zodpovídat! (Mat.10,19) Neboť nejste to vy, kdož mluví; nýbrž Můj Duch, Otcův Duch to je, Jenž skrze vás mluví! (Mat.10,20)

21) To však platí jen pro zmíněné druhé vaše vyslání, které bude vaším úkolem po Mém nanebevstoupení; nyní to zatím nebudete mít zrovna příliš těžké.

22) Neboť jako to říká nakonec prorok, tak vám to nyní říkám také Já: Blaze nyní vám, kteří máte rozsévat na březích jezera; neboť po této půdě můžete zcela bezpečně nechat běhat vaše osly a voly, to jest vaši horlivost pro dobro a pravdu, k čemuž jsem vás povolal a vyvolil! Nesetkáte se tu s žádným bláznivým králem a se ženami plnými pýchy a hrdosti, nýbrž s chudými, nemocnými, posedlými, chromými, hluchými a slepými přirozeně a ještě více v duchu; k těmto jděte a kažte jim evangelium o Království Božím a uzdravujte každého, kdo věří a jméno Mé mu nezamlčujte!"

---

138. Správná otázka: „Vznikne-li ze setby nebeského semene plného lásky a míru různé, co potom?“ – „Nermuťte se, brání-li se satan!“ Jidášovy opětovné odmluvy. Napomenutí Páně k důvěře a k nebojácnému hlásání evangelia. MAT. 10, 21-33.

---

1) Praví **ŠIMON** z Kány: „Pane, mám dle mého mínění ještě jednu nejužší důležitou otázku, kterou nám račíš zodpovědět k našemu poučení a uklidnění mysli, nežli se vydáme na cestu. Prosím Tě, abys mě vyslechl!“

2) Pravím **JÁ**: „V tvém srdci čtu sice tvou otázku přesněji, nežli ji dovedeš vyslovit; ale to ti nebudíš na závalu, abys ji řekl nahlas kvůli bratrům! Tato otázka je totiž skutečně velmi důležitá a hodna pravého nezkaženého Žida! Proto řekni jen zcela otevřeně, co tě v srdci tísní!“

3) Praví **ŠIMON** z Kány: „Nuže tedy, je-li to také Tvá vůle abych promluvil, pak mne tedy všichni vyslechněte! Otázka zní:

4) Půjdeme nyní k těm, kteří nás potřebují. Budeme kázat, čemu jsi učil na hoře. Toto Tvé kázání na hoře je čistě božské a tedy nadevše pravdivé a nebesky dobré. Leč toto učení je většinou pravým opakem starého mojžíšského učení.

5) Znáám téměř všechna místa u rozsáhlého moře Galilejského a neméně jejich obyvatele. Jsou sice mezi nimi mnozí, kteří pro Pythagora zavrhlí již dávno Mojžíše a všechny proroky; tito by nebyli zrovna nebezpečni Tvé nové nauce. Je ale mnoho rodin, které pro Mojžíše a vlastně ještě více pro chrám takřka žijí a umírají, - a to obvykle spíše rodiče nežli jejich děti, ač nežádka je tomu i naopak. Přijmou-li některé děti takových arcizidů Tvou v mnohých částech proti-chrámovou nauku, ale jejich rodiče velmi pravděpodobně nikoliv - co z toho vzejde?

6) Rodiče obviní podle Mojžíše děti z neposlušnosti a proklejí je - zjev, který u takových fanatických Židů není nikterak vzácný!

7) Stane-li se toto nepochybně před našima očima, co máme potom dělat? Neboť lze bez vešší pochybnosti předpokládat, že tací rodiče nás budou pronásledovat a bezmezně proklínat.

8) V opačném případě by to bylo ovšem snadnější, protože děti již podle politických zákonů nemohou být nikdy pány svých rodičů. Tak budeme nyní vedle požehnání rozsévat namnoze také rozbroje, hádky, hněv, nenávisť a pomstychtivost a tisícové nás budou nenávidět, pronásledovat a zcela proklínat! Kdo napraví takovou škodu a kdo sejme s našich ledví tisící násobně prokletí?“

9) Pravím **JÁ** : „O to se příliš nestarejte! Hleďte, s nebe dolů přichází nejen teplý, veškerou přírodu znovuoživující paprsek jarního Slunce, nýbrž také bouře, krupobití, blesk a hrom.

10) Paprsek sluneční chválí snad každý; ale krupobití, bouře, blesk a hrom nemůže chválit nikdo a zima přichází každému příliš brzo - a přece je každému zima prospěšnější nežli jaro a bouře, krupobití, blesk a hrom jsou právě tak nutné jako teplý paprsek večerních červánků.

11) Pravím vám: Dojde a musí dojít k tomu, že pro Mé jméno vydá bratr bratra na smrt a rovněž otec syna a děti povstanou proti rodičům a tím je usouží k smrti! (Mat.10,21) Vy sami však musíte být pro jméno Mé nenáviděni každým z vlastního světa, jakým nyní je!“

12) Kdo z vás se však nad tím nepohorší, nýbrž vytrvá až do konce, stane se blaženým (Mat.10,22); neboť satan nevydá jen tak lehce kořist ze své pracky! Rozuměli jste Mně?“

13) Praví **JIDÁŠ** : „To je čím dál lepší! Má-li nám toto poslání přivodit u každého jen nenávisť, pak se za takový podnik Bohu poděkujeme! Mnoho štěstí k takové marciální (válečné) pohodě! Ti, kdož nás budou nenávidět, jistě nás takto přijmou a podrží jako horké léto sníh! Pane, míníš-li to skutečně vážně, pak Ti pravím jako prostý, ale přece jen jistými zkušenostmi ob-

dařený člověk: Zůstaň i s námi hezky doma; neboť toto símě nevzejde a plod nepřinese! - Poslyš! Přivedeme-li to tedy v nějakém městě našim kázáním a našimi skutky tak daleko, že budeme každým na smrt nenáviděni, co si potom počneme? Máme se pak k tomu také ještě nechat zcela klidně usmrtit? Když i to se stane - kdo potom bude dále šířit Tvé učení? - Považ přece co žádáš! Což probůh nechápeš, že Se tím činíš dočista nemožným a že jsi Svým vlastním největším nepřítelem a pronásledovatelem? Kde, kde je na celém světě někdo, kdo by mě na smrt nenáviděl, poslouchaje mé kázání, které naplňuje jeho dům všelikými roztržkami, nenávisť, hněvem a smrtelnou pomstou? Pověz, co v takovém nevyhnutelném případě činit?"

14) Pravím **JÁ**: „Ty mluvíš vždy jak ty tomu rozumíš; my však mluvíme jak my tomu rozumíme. Ty rozumíš všemu hrubě světsky, zatím co zde se mluví duchovně z nebes.“

15) Máš-li však ty anebo ještě někdo jiný tak velký strach z lidí, pak tedy prchněte z města, kde vás budou pronásledovat, do města jiného! Neboť vpravdě pravím vám: Dlouho nebudete kázat ve všech městech Izraele nežli k vám opět přijdu jako Syn člověka (Mat.10,23), jako takový, Který roznítí v srdci každého soud, ničící oheň a v prsou bezbožníků rozčilí zlého červa a tento oheň nikdy neuhasne a červ nikdy nezemře; vy však v něm budete ospravedlněni. Neboť běda jednou všem těm, kteří vás pronásledovali a vložili ruce na vás!"

16) Praví opět **JIDÁŠ**: Ano, až budeme již na smrt ubiti, pak snad přijdeš za námi! Dal-li jsi nám však nyní moc nad zlými duchy a sílu uzdravovat všechny nemoci, proč nám také neodělíš moc nad zlými lidmi, z nichž je nezdědko některý horší nežli všichni zlí duchové, kteří se kdy usídlili v tělech lidí jako cizopasnici? Dej nám moc vyvolat ze Země oheň pod nohama těch, kteří nás pronásledují a my Ti v krátké době obrátíme na víru celý svět!"

17) Pravím **JÁ**: „Cožpak ty chceš být více nežli Tvůj Mistr a Pán? Pravím vám všem: Ne-ní učedník nad mistra ani služebník nad pána svého. (Mat.10,24) Dost má učedník na tom, je-li jako jeho mistr a rovněž služebník, je-li jako jeho pán.“

18) Neužívá-li však váš Mistr a Pán mimořádných násilných prostředků, aby lidem vnucoval Své učení, proč to mají chtít jeho učedníci a služebníci? Jestliže svěštětí lidé nazvali Mne, Pána a Hospodáře od věčnosti „Belzebubem oč mnohem spíše budou nazývat takto vás, jako spolubydlitele v Mém domě? (Mat.10,25)

19) Proto se jich nebojte, ježto je znáte! Myslíte, že Mně bude utajeno co vám učiní? Pravím vám: „Nic není tak skrytého, aby to nebylo zjeveno přede Mnou a také není nic tak tajného, abych já o tom nevěděl. (Mat.10,26)

20) Jelikož Mně však nemůže zůstat skryto co budou s vámi zamýšlet a co vám budou chtít udělat, proto můžete vždy spoléhat na Mou pomoc! Vždyť Ivíce neopustí mláďata a v době nebezpečí nasazuje za každé život, kdyby jí je chtěl někdo urvat a tak i já vás dovedu včas nebezpečí ochránit Svým životem!

21) Nemějte tedy strach z lidí světských! To, čemu jsem vás učil v noci, mluvíte před nimi ve dne; a co jsem tomu neb onomu z vás řekl tajně do ucha vašeho srdce, zvěstujte nyní na střeších (Mat.10,27) a nebojte se tedy naprosto těch, kteří sice mohou jako dravé zvíře usmrtit tělo člověka, ale duši, která jedině žije a má život, usmrtit nemohou, ani nejsou s to způsobit jí jakoukoliv škodu.

22) Máte-li však již strach, pak se bojte spíše Toho, jenž je také Pánem nad vašimi dušemi a může je uvrhnout kdykoliv chce do pekelného soudu! (Mat.10,28) A Toho nyní již znáte, neboť je to On, jenž vám toto nyní praví!

23) Pohleďte zde před námi na stodolu ještě se střechem! Hle, jak na ní dovádějí vrabci; vzlétají hned vzhůru, hned opět jakoby padali se střechy! Na trhu lze koupit dva za jeden penízek; jak nepatrná je tedy jejich cena! A přece ani jeden z nich nespadne se střechy na zem bez vůle Otce v nebi (Mat.10,29)

24) Pravím vám: Vaše vlasy jsou sečteny (Mat.10,30) a ani jeden nevypadne s vaší hlavy bez vědomí a vůle Otcovy! Stará-li se tedy Otec o věci, které se vám zdají být tak malicherné, nechá snad nezaopatřené vás, kteří šíříte jeho slovo a jeho milost?

25) Váš strach je tedy zbytečný, proto se nikdy nebojte; jste přece lepší nežli přemnozí vrabci. (Mat.10,31)

26) Proto vyjděte bez dalšího strachu a vyznávejte Mě před lidmi! Věřu, kdo Mě vyzná před lidmi, toho vyznám také já před Otcem Svým, Kterýž je v nebesích. (Mat.10,32) Kdo z vás Mě však ze zbytečného strachu před lidmi zapře, toho zapřu jednou také já před Otcem, Kterýž je v nebesích. (Mat.10,33)

27) Tu se **JIDÁŠ**₁ ujme opět slova a praví: „To všechno je velmi moudře a krásně řečeno a je to také jistě pravdivé; ale co to vše pomůže? Nauka je sice přenáděrná, čistá a pravdivá - o tom již nemusíme ani slovo ztrácet - také Tvé skutky svědčí aspoň nám, kteří jsme zde pohromadě, více než dostatečně o tom, Kdo je v podstatě Ten, jenž to koná. Ale za daných pravidel o chování dojde tato nauka i se skutky nejen stěží kdy všeobecné oblíbení a přijetí, nýbrž bude, ježto vlastně způsobí v každém domě kam se přinese, nepokoj, buď přísně pronásledována nebo státem zcela zapovězena a my se staneme nemožností. Co potom? Když potom my, jako pozemští šířitelé Tvé nauky a skutků, jistě až příliš brzy skončíme buď ukamenováním anebo mečem, v ohni nebo dokonce snad na kříži anebo v jámě lvové, kdo potom nastoupí na naše místo a vykoná naše služby?“

**139. Významné pokyny pro život a chování. Kdo cokoliv miluje více nežli Pána, není Ho hoden! Boj světu potřebou. Náděrné zaslíbení věrným v lásce.
MAT. 10, 34-39.**

---

1) Pravím **JÁ** : „Už jsem ti řekl, že mluvíš vždy podle svého světského rozumu. Světu dát jeho pokoj znamenalo by dát, mu ještě více smrti, nežli ji nyní již beztoho v přehojné míře má.

2) Máš-li slepému pomoci ke zraku, stane se vidoucím, vyloupneš-li mu oči, anebo bude kdy chromý chodit zpřímá, utneš-li mu bolavou nohu, nebo bude němý mluvit, dáš-li mu vyříznout jazyk, anebo může mor být vyléčen ještě větším morem a hořící dům uhašen ještě větším ohněm?

3) Hle, právě tak je tomu i se světskými lidmi nyní v této době! jsou duchovně mrtví a mimo zvířecký přirozený život nemají v sobě žádný život. jejich duše jsou pouhé tělo a jejich duch je jakoby mrtvý a podobá se duchům, kteří si hoví v kamenech a svou souzenou vytrvalostí pojí dohromady jinak sypkou hmotu, takže tím vznikají kameny všelikého druhu a tvarů; měkčí a tvrdší, mnohé průhledné, mnohé neprůhledné a různé barvy podle vlastnosti uvnitř dlícího ducha.

4) Chceš-li však duchy v kamenech uvolnit od jejich hmoty, budeš tak moci učinit snad vlažnou vodou? jistě ne! Pravím tobě: kámen zůstane při takovém mírném a pokojném zacházení tak pevný jaký byl a je. Tu musí přijít veliký oheň, aby se tím duchové v kameni dostali do velkého boje; pak teprve roztrhají sami pouta hmoty a osvobodí se. A hle, tak tomu musí být nyní i zde!

5) To co uvolňuje duchy v kameni jako oheň, boj, mocný tlak a těžké tvrdé rány, to také probouzí duchy v příliš tvrdých zkamenělých lidských srdcích a osvobozuje je, zejména srdce velmožů a boháčů, kteří mají srdce diamantová, která žádný pozemský oheň není s to obměkčit.

6) Proto si zapamatujte co vám pravím: Zanechte směšně hloupého domnění, že jsem snad přišel proto, abych skrze vás, Své učedníky a sluhy přinesl světským lidem pokoj Země; ne pokoj, nýbrž meč! (Mat.10,34)

7) Rozumějte dobře! Já jsem přišel, abych podnítil měkčího dosud syna proti často neoblomné tvrdosti otce, skromnější dceru proti panovačné matce a jemnější snachu proti lakotné a závistivé tchyni! (Mat.10,35) Ano, nejhoršími nepřáteli člověka budou domácí jeho! (Mat.10,36)

8) Vpravdě, vpravdě pravím vám: Kdo miluje otce a matku více nežli Mne, není Mne hoden; a kdo má syny a dcery a miluje je více nežli Mne, není Mne hoden! (Mat.10,37) Kdo své břímě, byť by ho i tlačilo jako římský kříž smrti, nevezme ochotně na ramena a Mne nenásleduje, není Mne již vůbec hoden a podíl na Království Božím mít nebude. (Mat.10,38)

9) Vpravdě pravím vám: Kdokoliv hledá život tohoto světa a také jej snadno nachází, ten ztratí život věčný a já ho o soudném dni, který následuje po odpadnutí těla, neprobudím k životu věčnému, nýbrž uvrhnu ho do pekel k věčné smrti.

10) Kdo však světský život nejen nevyhledává, nýbrž se ho z pravé čisté lásky ke Mně straní a jím pohrdá, ten najde život věčný; neboť já ho ihned probudím po smrti těla, soudném to jeho dni nového života ve světě duchovním a uvedu ho do Mé věčné Říše a jeho hlavu ozdobím korunou věčné nepomíjející moudrosti a lásky a bude pak vládnout se Mnou a se všemi anděly věčně nekonečného nebe nad veškerým světem smyslovým i duchovním na věky!"

**140. O velikosti světa hmotného a duchovního. Důstojnost a vysoký cíl dětí Božích. „Budte vykonavateli Slova!“ Jedině možná zkouška Božího slova. Božské tajemství v člověku.
MAT. 10, 40.**

---

1) Táže se **ŠIMON** z Kány: „Pane, neřekl bys nám, kde je vlastně nebe, v němž sídlí andělé a jak je velké a jak velký je svět smyslový, o němž jsi Se zmínil?“

2) Pravím **JÁ**: „Příteli, ty jsi slepý, že to nevidíš a nechápeš. Řekl-li jsem, že nebe je nekonečně veliké, jak se ještě můžeš tázat na jeho velikost? Království nebeské je všude věčně dále duchovně právě tak nekonečně rozsáhlé jako tento nekonečný světový prostor, jehož jen pranepatrnou část přehlídíš svým okem.“

3) Tato Země, velké Slunce, Měsíc a všechny Hvězdy, které jsou o sobě samé převeliké Světy, některé z nich mnoho tisíckrát tisíc milionkrát větší nežli tato Země; to vše dohromady není v poměru k nekonečně velkému stvoření smyslového světa co do velikosti a rozsahu ani zdaleka tím, čím je nejmenší kapka rosná k celému velkému světovému moři, které je přece tak velké, že by je dobrý lodník po celé hladině neproplul ani při dvojnásobném stáří Metuzalémově. Ale svět smyslový se vším co je tu až doposud již stvořeno, má nicméně hranici, za níž je ještě nekonečný věčný prostor, k jehož přenekonečnému rozsahu na všechny strany je zmíněné stvoření veškerého smyslového světa právě v takovém poměru, jako okamžik času k věčnosti.

4) Duchovní svět je však potom o sobě právě tak nekonečný, jako věčně nikde nekončící prostor!

5) Ačkoliv tedy prostor věčně nikde konec nemá a je tedy v nejopravdovějším smyslu na všechny strany nekonečný, přece v přenekonečných hlubinách a dálkách prostoru není místa, kde by duch moudrosti a moci Boží nebyl právě tak přítomen, jako je nyní zde na tomto místě mezi vámi. Právě děti Boží, které se budou vyznamenávat svou opravdovou láskou k Bohu, svatému Otci od věčnosti a rovněž čistou láskou k bližnímu, obdrží na onom světě ve velkém domě Otcově moc a sílu, aby vždy víc a více naplňovaly věčně nikdy nevyplnitelný prostor novými stvořeními.

6) Leč vy jste nyní ještě příliš hloupí a nemůžete pochopit, co jsem k vám nyní mluvil. Nicméně však vám pravím: „Smrtelné oko nemůže vidět, ucho slyšet a pozemská mysl nikdy pochopit, co očekává na onom světě v Království nebeském ty, kdož budou hodni zváti se dětmi Božími!“

7) Neboť před očima pravých dětí Božích budou se Země, Slunce a Měsíce vznášet jako třpytící se prach!

8) Proto nebudte jen posluchači, nýbrž raději vykonavateli Mého Slova!

9) Teprve ze skutků poznáte, zda slova, která jsem k vám mluvil a nyní ještě mluvím, přišla k vám z úst člověka anebo z úst Boha! (Jan 7,17; vyd.)

10) Ale jako vy sami máte být především opravdovými vykonavateli Mého slova, chcete-li ve svých srdcích živě zakusit Kdo je Ten, jenž vám dal toto učení a příkaz lásky, tak také povzbuzujte ke skutku i všechny ty, jimž budete zvěstovat Mé slovo; neboť dokud slovo zůstává vězet pouze v mozku, nemá větší cenu než prázdné hýkání osla, které slyší těž druzí.

11) Jen když slovo proniká do srdce, kde se stane živé, zmocní se brzy vůle, která je těžištěm lásky a nabádá celého člověka ke skutku.

12) Takovým konáním povstává pak ve starém člověku člověk nový a Mé slovo se pak stává opravdovým novým tělem a krví!

13) A teprve tento nový člověk ve vás vám hlasitě oznámí, že Má slova jsou vpravdě slova Boží, která mají dnes i po všechny časy časů tutéž moc, sílu a účinek, jako měla před věky věků; neboť vše co vidíte, ohmatáváte, čicháte, ochutnáváte a slyšíte není v podstatě nic jiného nežli slovo Boží!

14) Ten, Který před věčnostmi ze Sebe přikázal Světům, Sluncím a Měsícům aby byly a uvedl do jejich dalekých drah, uvádí nyní vás do nových drah věčného života!

15) K tomu vám však také dodávám, že kdo přijímá vás, přijímá také Mne; kdo však přijímá Mne, přijímá také Toho, Který Mne k vám poslal (Mat.10,40), - čemuž dobře rozumějte!“

**141. Misijní pokyny apoštolům a o chování. O stálém prorokování a o pravých o falešných prorocích. Prvé vyslání apoštolů do obcí Izraelských. Příslib dalšího světla pro dobu po návratu apoštolů.
MAT. 10, 41-42.**

---

1) **(Pán:)** „Řeknu vám ještě více: Vy víte, že nyní jsou jako za všech časů byli a budou vždy až do skonání světa u všech národů Země proroci, ať už víry jakékoliv. Neboť i když jsou už všechna pouta mezi nebem a Zemí zpřetrhána, udržuje se jedině ještě skrze proroky pevné skryté pouto, které žádná temná moc není s to zničit.

2) Byli sice a budou vždy mezi pravými proroky také falešní; leč to pravosti věci nebem probuzeného proroka vůbec neuškodí anebo jen nejméně nepatrně, jelikož pravý prorok lháře až příliš brzo před světem odhalí a týž potrestání nebem nikdy neujde.

3) Přejde-li však pravý prorok do domu a bude jako takový přijat, pak tomu, kdo ho jako pravého proroka anebo také jako od proroka vyslaného ve jménu proroka přijme, vyposlechne a bude jeho slov v srdci dbát, dostane na onom světě v Království Božím odměnu proroka. A kdo spravedlivého ve jménu spravedlivého přijme, - to jest má-li takový pověst jako spravedlivý a takové jméno mu přináležejí, anebo i když tu pověst nemá, ale ten, kdo ho přijímá, poznává ho jako spravedlivého a přijme jako takového, aniž by ho dříve vyzkoušel zda je snad spravedlivý, - ten obdrží jednou v Království nebeském odplatu spravedlivého. (Mat.10,41)

4) A ke všemu tomu vám ještě pravím: Pohleďte sem na tyto maličky, kteří Mne v lásce obklopují! Kdo i nejnepatrnějšímu z těchto maličkových podá jen číši vody ve jménu učedníka, vpravdě pravím vám, ani takový nepatrný skutek nezůstane bez odměny! (Mat.10,42)

5) Nyní máte vše. čeho je vám třeba k tomu, k čemu jsem vás vyvolil. Jděte tedy do všech měst, která jsem vám oznámil a učte jejich obyvatele poznávat Království Boží a číňte, jak a co jsem vám nyní přikázal: vaše odměna nebude nepatrná.

6) Až vykonáte ve městech Izraele. jichž není mnoho, co jsem vám přikázal, vraťte se zase ke Mně, načež vás pak zasvětim do hlubších tajemství Království Božího; neboť vám bude dáno porozumět tajemstvím, která v sobě chová Království Boží."

7) Praví **PETR**: „Pane, má nás dvanáct jít pospolu anebo jednotlivě každý o sobě do toho a onoho města a tedy také do městeček a vesnic?"

8) Pravím **JÁ** : „To ponechávám vám; ale lépe je, půjdete-li nejméně dva nebo tři pospolu, aby mohl jeden sloužit za svědka druhému; a Můj Duch bude mocněji vámi působit, jste-li dva nebo tři někde ve jménu Mého shromáždění a takto učíte a působíte.

9) Abyste však zůstali pohromadě v plném počtu, toho předně není naprosto třeba a za druhé byste byli nesnadněji v nějakém domě přijmuti vzhledem k místu a zaopatření. Proto se rozdělte buď po dvou nebo po třech! Zvolte si však předem města, městečka a vesnice a domluvte se spolu, které ten či onen převezme!

10) „Tím můžete vystoupit zároveň. v několika městech, získáte hodně času a tím dříve se vrátíte opět ke Mně. Budete-li horliví, budete lehce za sedm týdnů ba i dříve hotovi. Nyní však jděte, neboť záleží tu na každé hodině!"

11) Praví **JIDÁŠ IŠKARIOTSKÝ** : „Pane, Slunce se již schýlilo k západu, den již nepotrvá ani půl hodiny a odtud je do všech míst daleko; nežli se dojde i jen do nejbližší vesnice, musí se jít dobré dvě hodiny. Nebylo by tedy lépe, kdybychom se vydali na cestu zítra záhy zrána?"

12) Pravím **JÁ** : „Nikoli, přáteli, je tu nebezpečí z prodlení každé minuty! Dnes po západu Slunce dojdete právě do vesničky, která se rozkládá za horou směrem k východu, kde bude třeba vaší pomoci a dostane se vám tam dobrého přijetí; ale déle než tři dny tam neprodlévejte, jako také bezdůvodně ne na jiném místě! Až tam zůstaňte pohromadě, v uvedeném místě se však rozdělte!"

13) Po těchto slovech se vydalo oněch dvanáct rychle na cestu a obyvatelé této zničené, avšak Mou milostí zázračně znovu vybudované vesničky dali jim s sebou několik průvodců, kteří je zavedli nejbližší cestou na místo.

---

142. Prvá misijní práce vyslaných apoštolů. Výjev s plačícími obyvateli a s herodiánskými vyděrači daní. Petrova dobrá a vážná slova. Boží soud nad vyděrači. Dobrý misijní úspěch. Obrácení vyděrači daní dobrými svědky apoštolů.

---

1) Když oněch dvanáct přišlo po několika málo hodinách do zmíněného městečka, našli před jeho branami. obyvatele v hloučcích kvílící a plačící a některé převelice naříkající; neboť herodiánští vyděrači daní v městečku řádili, plenili domy a brali rodičům nemohoucím platit nejmilejší a nejkrásnější děti, svazovali je provazy dohromady jako telata a házeli na své berniční vozy tažené voly. Když **učedníci** spatřili tuto ohavnost, obrátili se v srdcích na Mne.

2) A když uslyšeli v srdci zřetelně slova: „Co chcete, ihned se také stane!“, pravili k přesmurným obyvatelům tohoto městečka: „Pokoj vám! Přichází k vám Království Boží, jehož šířiteli jsme ve jménu Páně my! Pojdte s námi do vašeho městečka a my tu věc s nespravedlivými a bezcitnými vyděrači daní zařídíme a vyřídíme za vás!“

3) Práví **obyvatelé**: „Ó, zde nedojdete sluchu! Neboť ti, kteří zde vydírají nanejvýš nespravedlivé daně, nejsou lidé, nýbrž dočista nejdivočejší dravá zvířata, která vás zle napadnou.“

4) Práví **PETR**: „Milí bratři, přijměte co vám přinášíme; to ostatní vykoná Pán skrze nás! Zlato a stříbro však od nás nečekejte; ale co máme, to také od nás obdržíte. Nyní však popěšme do městečka, aby děti příliš dlouho netrpěly!“

5) Když učedníci vstoupí s obyvateli do městečka, spatří několik vozů naplněných všelikými movitými věcmi; na některých vozech byly naloženy děti a na jiných ovce a telata a vyděrači dávali již znamení k odjezdu, nedbajíce křiku a bědování svázaných dětí.

6) Tu přistoupí **PETR** k vrchnímu vyděrači daní a praví velmi vážným tónem: „Bídnič! Jakým právem se dopouštíš takové hanebnosti? Což nevíš, že nad tebou žije všemohoucí Bůh, jenž tě může i s tvými pomocníky v okamžiku zničit? Ustup od svých hanebností; všechno vrať, jinak uvidíš dopadnout na tebe na tomto místě veškerou ostrost Božího hněvu! „Práví **vrchní vyděrač** daní k Petrovi: „Kdo jsi, že se odvažuješ takovým tónem se mnou mluvit? Nevíš snad jakou mocí jsem vyzbrojen Herodesem, jenž ji má pronajatou od římského císaře? Nevíš snad také to, že já mohu dát každého, kdo mi vstoupí do cesty, okamžitě bez předchozího soudu usmrtit? Ustup tedy! ještě slovo a ostří meče neujdeš!“

7) Práví **PETR**: „Nuže tedy, ježto ty - ač také syn Jakobův nejsi již člověk, nýbrž divoké dravé zvíře, nechť stihne tebe i tvé pomocníky Boží soud! Neboť já, který jsem ti to oznámil, jsem vyslanec Boží a ti, kdož jsou se mnou, též! Co jsi chtěl učinit mně zato že jsem tě ve jménu Božím zdržoval hanebných činů, chtěl jsi učinit Bohu; proto ať tě tedy také stihne Boží soud! Amen!“

8) Když toto Petr ve velké horlivosti vyslovil, vyšlehl ze země oheň, uchvátil vrchního a v okamžiku ho strávil. Když to jeho pomocníci spatřili, ulekli se tak mocně, že padli před Petrem na kolena a slibovali, že učiní vše cokoliv přikáže, jen aby je tak strašně netrestal!

9) Práví **PETR**: „Vydejte tedy vše a odejděte v pokoji! Ale ať vás nikdy ani nenapadne, abyste kdy opět Herodovi prokazovali takovou službu; neboť při nejbližším kroku k tomu se vám stane co se nyní stalo před vašimi očima vašemu vrchnímu!“

10) Po těchto slovech odvážou vyděrači daní ihned děti a propustí je, rovněž i veškeren dobytek jako ovce, telata a rovněž vše, co si v tomto městečku vynutili, k čemuž i s Herodem právo neměli. Neboť toto městečko se již před rokem u Římanů od Heroda vykoupilo, podobně jako to pro neomezené potlačování Herodem učinilo několik míst. Ale Herodes tu konal tajné vpády, popřel výkupní listinu a udělil svým vyděračům daní veškerou plnou moc listinou novou, že se u císaře za to zodpoví.

11) Petr vysvětloval nyní těmto vyděračům daní, jakého bezpráví se dopouštějí na svých bratřích a oni začali Herodovi zlořečit a sami sebe proklínat, že byli tak slepí a propůjčili se takovému tyranu.

12) Petr je pak začal poučovat o Království Božím a hle, všichni vyděrači daní se obrátili a následovali počtem asi sto Petra a byl to dobrý lov; neboť právě tito vyděrači daní se pak stali sami velmi činní a přispěli v mnohém k rychlejšímu rozšíření Mé nauky.

13) Obyvatelé tohoto městečka podrželi pak apoštoly tři dny u sebe a dali se dokonce na Mé jméno pokřtít. Neboť apoštolové křtili také vodou každého, kdo si přál křest na jméno Mé.

14) Neobdrželi sice ode Mne k tomu ještě příkaz; ale věděli, že se to nepřící Mé vůli.

15) Obyvatelé vynaložili vše, aby učedníky co nejlépe pohostili a nabízeli jim nakonec i peníze, protože učedníci uzdravili jejich nemocné. Učedníci však peníze aniž co jiného nepřijali, čemuž se dřívější **výběrcí daní** velice divili řkouce: „Víc než vaše zázračné skutky je vaše nikde

neslýchaná nezištnost, která dokazuje, že jste zcela opravdoví vyslanci Boží; neboť lidé tohoto světa jsou plni nejčernější zištnosti."

16) Jidáš se ovšem zcela zaraženě díval, když viděl mnoho peněz, které se mu nabízely; ale Tomáš mu byl stále po boku a tak si tento chtivý učedník tentokrát netroufal peníze přijmout, čehož mu potají bylo velmi líto.

17) Po třech dnech se pak učedníci rozdělili po dvou a s každou dvojicí šlo také 10 až 15 obrácených výběrčích daní a prokázali učedníkům dobré služby; neboť měli hodně odvahy a strach z lidí neměli.

18) Oněch dvanáct konalo nyní co jsem jim byl přikázal a všude dobře pochodili.

19) Co však jsem nyní konal Já, když jsem vyslal oněch dvanáct učedníků s danými příkazy?

**143. Působení Páně v době vyslání apoštolů. Podrobnější zprávy o Janu Křtiteli a o jeho poměru k Herodovi. Pochybnosti Jana Křtitele o Ježíšovi jako Mesiáši. Janův dotaz u Pána Samého. Odpověď Páně.
MAT. 11, 1-6.**

---

1) Když učedníci, jak bylo nyní dostatečně oznámeno, opustili místo kde jsem jim dal příkazy, setrval jsem tu ještě až do západu, požehnal jsem těmto chudým lidem a jejich dítkám a šel jsem potom ještě s mnohými učedníky, kteří Mne obklopovali, dále podél moře Galilejského do měst, v nichž se ten či onen učedník z těch, kteří u Mne zůstali, narodil a byl domovem a učil a kázal jsem tam to, co jsem přikázal učit a kázat oněm dvanácti a všude jsem uzdravoval nemocné. (Mat. 11, 1)

2) Jan, jenž křtil u Jordánu byl však v té době uvržen Herodem do vězení a to prostřednictvím kněží jeruzalemských, kteří se o to u Heroda rázně zasadili, neboť nemohli nikdy Janovi odpustit, že jim spílal „plémě hadí" a „pokolení ještěrcí". Ale sami si netroufali kazatele na poušti napadnout, neboť dobře věděli, že ho lid považuje za velkého proroka; proto se skryli za Heroda ovšem za peníze a všeliká oprávnění k potlačování lidu a Herodes ho zajal pod záminkou, že je to pomatenec, který pobuřuje lid, jehož hlavy naplňuje všelikými státními nebezpečnými ideami a že mnohonásobně mate lid.

3) Ale Herodovi nešlo tolik o to čemu Jan učil, nýbrž jen o to, aby tím učinil dobrou kořist. Proto nedržel Jana v příliš přísné vazbě a za mírný poplatek pustil k Janovi do vězení každého; prokázání učedníci Křtitelovi platili za celý týden jen jeden stater, kdežto ostatní museli za jednu denní návštěvu zaplatit stříbrňák.

4) Herodes také Janovi nezakázal, aby ve velkém sále, z něhož bylo učiněno velké občanské vězení, kázal a rámusil jak jen mohl a chtěl; neboť Herodovi to vynášelo tím více peněz.

5) Herodes sám navštěvoval častěji Jana a dokonce ho pobádal, aby nyní ve vězení, kde je v bezpečí před knězi a farizeji, dělal tím více povyku nežli dříve na poušti betabarské a nazýval se přítelem a ochráncem Janovým.

6) Jan věděl sice v duchu s kým má co dělat v Herodesovi; nicméně však využil této příležitosti a kázal ve vězení dále a jeho učedníci měli k němu volný přístup, ovšem za nepatrný poplatek jednoho stateru týdně. Když se chtěli k Janovi dostat chrámoví kněží, museli zaplatit jednu libru; a když se Herodesa ptali, proč nechává Jana ve vězení kázat, odpověděl chytrý lišák **HERODES** : „To dělám ze skryté státnické moudrosti, abych tím poznal všechny stoupence tohoto, státní nadmíru nebezpečného člověka!" Za takovou odpověď chválili kněží nadmíru Herodesa a obdarovali jej hojně zlatem, stříbrem a drahokamy; neboť pomysleli si: „To je správný muž; toho musíme ze všech sil podporovat; on je povolán, aby sprovedil všechnu pro-rockou luzu se světa!"

7) Leč Herodesovi, rodem Řeku, šlo jen o peníze a o vše ostatní se ani v nejmenším nestaral. Vedle peněz měly pro něho nějakou cenu jen velmi krásné kuběny. Jim kvůli nim dovedl být i ukrutný, když si to přály! Ale jinak u něho bez peněz nikdo nic nepořídil, ale za peníze bylo ho možno získat ke všemu.

8) Z tohoto věrného popsání Herodesa bude jistě také každému snadno jasné, proč Jan mohl mít ve vězení kolem sebe své učedníky a jak tím mohl být zpravován o Mém působení v Galileji, jednak svými učedníky, jednak i lidmi jinými, kteří ho častěji navštěvovali.

9) Jelikož se tedy **JAN** ve vězení doslechl jak učím a působím, vyslal ihned dva ze svých nejosvědčenějších učedníků ke Mně (Mat.11,2) a tázal se Mě skrze ně: „Jsi Ty Ten, Jenž přijíti má, anebo jiného čekati máme?“ (Mat.11,3)

10) Zde se někdo otáže a řekne: „Jak mohl Jan, jenž o Mně vydal zprvu největší a nejskvělejší svědectví, přijít k takovéto otázce?“ Pro toho, kdo dovede jen poněkud myslet nad hmotno, je důvod nejvyš jednoduchý a dokonce nejvyš přirozený.

11) Jan se domníval poté, když Mne byl poznal a tehdy také úplně pochopil, že jsem nepochybně zaslíbený Mesiáš a že celý židovský národ je pouze Mým objevením již úplně vykopen a že veškerá moc velmožů světa na věky přestala. Ježto však přišel do vězení a den ze dne se vždy víc a více přesvědčoval, že Mým objevením moc velkých tohoto světa nejen nepřestala, nýbrž že se ještě zvětšila, začal také on o Mé pravosti u sebe zcela slabě a tiše pochýbovat!

12) Pomyslel si: „Je-li tento Ježíš z Nazaretu skutečně Ten Zaslíbený, Syn Boha živého, jak mě může nechat nyní na holičkách a neosvobodí mě z vězení a jak mohl dopustit, že jsem přišel do vězení?“

13) Naproti tomu slyšel však znovu od těch, kteří ho navštěvovali, jaké neslýchané skutky konám, a tak tedy vyslal dva ze svých nejosvědčenějších učedníků ke Mně, kteří Mi položili zmíněnou otázku.

14) **JÁ** však znaje dobře důvod, z něhož se Mne Jan takto dotazoval, odpověděl jsem jeho učedníkům zcela krátce: „Jděte a řekněte Janovi co vidíte a slyšíte (Mat.11,4): Slepí vidí, chromí chodí, malomocní se stávají čistými, hluchí slyší, mrtví z mrtvých vstávají a chudým se káže evangelium. (Mat.11,5) A blažený však je a bude ten, kdo se Mnou nepohoršuje!“ (Mat.11,6) Tu oni dva učedníci nevěděli, co by Mně odpověděli.

---

144. Pokyny Páně o působení a nezdaru Janově. Ježíš a Jan jako Slunce a Měsíc. „On musí růst a já ubývatí“ Svědectví Páně o Janovi: „On je více nežli prorok. je to Eliáš!“
MAT.11. 7-14.

---

1) Po chvíli se Mne starší z nich otázal, proč Jan musí nyní úpět v žaláři, když přece před Bohem a lidmi nikdy nezhřešil.

2) Pravím **JÁ**: „Kdyby chtěl, mohl by i on být na svobodě! Měsíc koná sice dobré služby v noci; chce-li se však přit se Sluncem, že jeho světlo také za dne je po boku Slunce tak důležité jako Slunce, pak je Měsíc na velkém omylu. Neboť je-li tu jednou Slunce, pak je svit Měsíce Zemi zcela dobře postradatelný. Rozumíš tomu?“

3) Jestliže Mne Jan jasněji poznal, když jsem k němu přišel u Jordánu, kdo mu tedy přikázal, aby Mě nenásledoval? Zůstal ve své poušti a dělal stále nejprůběžnějšího kajícího - a přece nikdy nezhřešil. Pročpak to dělal? Sám se vydal Herodesovi; ať nyní hledí, jak se s tím lišákem vypořádá!

4) Řekněte mu však také, že jsem nepřišel, abych vzal velmožům jejich pozemskou moc, nýbrž abych je na jejich vládcovských stolicích potvrdil. Kdo by se však chtěl přit se Mnou, ten bude muset podstoupit tuhý boj!“

5) Když oba učedníci ode Mne obdrželi a uslyšeli tato slova, tu již nic neodpověděli, nýbrž odporučili se, nastoupili ihned zpáteční cestu k Janovi do Jerusalema a ihned ho o tom také zpravili.

6) **JAN** se však bil v prsa a pravil: „Ano, ano, je to On, má pravdu; On musí růst a já ubývat a z tohoto světa zemřít!“

7) V obci Seba, která se jako rybářská vesnice rozkládala u moře Galilejského byli mnozí tamní lidé i také ti, kteří Mne tam z jiných míst následovali, v údivu nad Janem Křtitelem a pravili: „Jak ten se mohl dopustit hříchu? Neboť že Tě, ó Pane, nenásledoval, ač Tě přece poznal, to tedy byl ten hlavní hřích, za který nyní musí pykat? Pane, jednáme nesprávně, když takto soudíme?“

8) **JÁ** jsem jim odpověděl řka: „Svítili-li v noci Měsíc v úplňku, vycházejí lidé ven, obdivují jeho světlo a radují se z něho; vyjde-li však Slunce, kdy Měsíc ještě svítí na obloze bledým a mdlým leskem, odvrací se všichni od Měsíce, jejich oči se těší z mocného slunečního světla a

velebí je v každé zářící rosné kapce, neboť pod Sluncem září kapka vody více, nežli deset Měsíců v noci.

9) Dopouští se však Měsíc hříchu proto, že za dne jeho svit ve slunečním světle zcela zaniká a že dokonce rosná kapka poskytuje oku diváka více světla než celý Měsíc?

10) Pravím vám všem: Kdo má uši, slyš! Také Syn člověka je Slunce a Jan je Jeho Měsíc. Svítí sice Měsíc v noci vašeho ducha a svědčil předem o Světle, které k vám nyní přišlo, ale vy ho ve své temnotě stále ještě nepoznáváte; stává-li se však nyní svit Měsíce mdlý, ježto mezi vámi svítí Slunce dne, jak byste jej mohli obviňovat ze hříchu?

11) Vpravdě pravím vám, dokud jsou na této Zemi lidé počínajíc Adamem až do dnešního dne, ještě nikdy neobývala a neožívovala tělo čistší duše!

12) Ptám se vás však nyní všech, ježto mezi vámi není žádný, jenž by nevyšel na poušť, kde kázal a křtil Jan, - vy všichni jste slyšeli jeho kázání a většina z vás se také dala pokřtít -: Co jste tedy hledali na poušti?

13) Chtěli jste snad vidět třtinu větrem se klátící? (Mat,11,7) Anebo jste vyšli, abyste viděli člověka měkkým rouchem oděného? Hledte, ti, kteří se odívají měkkým rouchem bydlí v domech královských nikoli v nehostinné poušti betabarské! (Mat.11,8) Anebo jste vyšli, abyste viděli proroka?

14) Pravím vám: Jan je více nežli prorok! (Mat.11,9) Neboť je to ten, o němž je psáno: „Aj, Já posílám před Tebou Svého anděla, kterýž připraví cestu Tvou před Tebou!“ (Mat.11,10) Chápete nyní, kdo to je?

15) Vpravdě pravím vám to. ještě zřetelněji, nežli jsem vám to řekl již dříve: Mezi všemi, kteří byli od počátku až dodnes ženami zrozeni, není ani jeden, který by byl větší, nežli tento Jan Křtitel; ale také vám pravím, že o nynějška ten nejmenší v Království Božím bude větší nežli on. (Mat.11,11)

16) Ale také si dobře zapamatujte: Od dnů pak Jana Křtitele až potud a nadále trpí Království nebeské násilí a ti, kteří mu násilí činí, uchvacují je! (Mat.11,12)

17) Všichni proroci jakož i zákon Mojžíšův prorokovali až do Jana. (Mat.11,13) On byl přede Mnou prorok poslední.

18) Chcete-li to přijmout, tu je právě tento Jan Eliáš, jenž měl budoucně, to jest před Mesiášem ještě jednou přijít! (Mat.11,14) On tedy také přišel a prorokoval přede Mnou a připravoval cesty Mé, jak jste se sami přesvědčili. Řekněte nyní, zda víte kdo je Jan!"

---

145. Duch a duše Jana Křtitele. „Já jsem cesta a život.“ Povolání a individuální svoboda Jana jako proroka. O podstatě dotazování. O kajícím hříšníkovi a 99 spravedlivých.

---

1) Práví lidé: „Pane, Je-li tomu tak, pak je to nespravedlivé, že ho necháváš v žaláři! Soudíme-li podle Tebou vykonaných skutků, které mimo Boha nemůže žádný člověk konat, bylo by Ti jistě snadné osvobodit Křtitele, neboť pracoval pro Tebe! Pane, to bys měl učinit a nenechat ho ve vězení!“

2) Pravím **JÁ** : „Kdo sám přijde, vyřídí více, nežli když pošle posla anebo list. Janův duch je veliký ano větší nežli všichni duchové, kteří kdy působili na této Zemi v těle; ale jeho tělo náleží této Zemi a z jeho slabosti se také vyvinula slabá duše a je to tak dobře!“

3) Neboť takový silný duch je schopen vychovat slabou duši v silnou; ale tělo a duše Janova jsou slabé. Proto posílal místo sebe vždy posly a tu posel ani list nikdy nevykonají to, co vykoná vlastní osoba, v níž přebývají duše a duch.

4) Neboť Já nemohu a nesmím nikomu propůjčovat Svou sílu a moc z Mé vůle, leda že přijde a sám si ji vezme; Já nebudu nikdy nikomu zabraňovat, aby si vzal život či soud, co chce a také Mou moc a sílu k dobrému účelu.

5) Kdo však nepřijde sám, nic nedostane - leda milost světla, jímž najde zde anebo na onom světě cestu ke Mně a na níž uvidí, že Já Sám jsem ta cesta k Životu i Život sám.

6) Jan vykonal co doposud žádný, aby byl úplně pánem svého těla. Viděl před sebou spásu, ale nedovedl ji uchvátit. Pročpak ne? Muselo tomu snad tak být?

7) Zde stojí před vámi Ten, Který vyslovuje „mus“ tam, kde to musí být! Ale Ten vám také praví, že pro Jana žádný „mus“ nevyslovil.

8) Že byl povolán, aby přede Mnou klestil! pro lidi cestu, to byl jistý „mus“, za nímž je však také ještě skryta věčná svoboda, kterou však nejste s to ve svém těle pochopit; ale že by Mě byl nesměl následovat když Mě viděl a poznal, tu nebylo žádné „máš“ a ještě méně „musíš“. Tu jeho duch uposlechl námitku duše, proto přišel také do pochybnosti o Mně a vyslal ještě podruhé posly ke Mně. Kdo se táže, tomu není ještě jasno; neboť každá otázka předpokládá buď hrou nevědomost anebo pochybnost, zda je pravdivé to co se předem ví. Kdyby bylo Janovi úplně jasno, nebyl by ke Mně vyslal posly.

9) Žádný člověk před ním nežil nikdy tak přísným životem jako on - neboť po celé dny, kdy pociťoval ve svém těle žádost, nic nejedl a nepil a byl tedy největším kajcínkem na Zemi, aniž kdy zhřešil - ; ale nicméně vám všem pravím: Hříšník, který se polepší a přijde pln lásky v srdci ke Mně, stojí výše nežli Jan!

10) Neboť kdo Mně říká: „Pane, jsem hříšník a nejsem hoden, abys vešel pod střechu mého domu!“, je Mně milejší nežli 99 spravedlivých, kteří pokání nepotřebují a v srdci velebí Boha proto, že nejsou hříšníky a že jsou tudíž lepší, nežli ten, který sebenepatrně hřešil. Pravím vám: Jejich odměna jednou v Mém Království nebude nijak zvláštní!“

---

146. Obrácení celníka Kisjony. Příklad blahosklonné a slitovné milosti Páně. Pohoršení farizeů a arcizidů. Jejich rozmluva.

---

1) Když jsem dokončil tu řeč, přistoupil ke Mně ze zástupu celník, jehož srdce již dávno bylo zaníceno pro Mne, třebaže si byl vědom mnohých hříchů, padl přede Mnou na tvář a pravil:

2) „Ó Pane! Zde v prachu leží před Tebou jeden, jenž je sice velký hříšník, ale nicméně se odvažuje Tebe nade vši míru milovat! Hle, Pane, je již právě poledne; rád bych pozval Tebe a všechny Tvé učedníky ke stolu, kdybych byl hoden, abys vešel pod střechu mého domu! Já a můj dům jsme až příliš nečistí a hříšní pro Tebe; ale v mé kuchyni jsou připraveny čisté pokrmy. a nápoje. ó, prokaž mně ubohému hříšníkovi tu milost, abych směl dát donést sem čistýma rukama pokrmy pro Tebe!“

3) Pravím **JÁ** : „Kisjono, vstaň; půjdu s tebou do tvého domu a poobědvám u tebe! Tvému domu se dostává velkého štěstí, nikoli pro tvé hříchy, nýbrž pro tvou pravou lásku a pokoru, proto jsou ti také všechny hříchy odpuštěny tak, jako bys byl nikdy nezhřešil!“

4) Poté celník Kisjona povstal a Já jsem s ním šel s mnohými učedníky do jeho domu. Bylo nás přes sto a všem se dostalo hojného pohoštění a také nechybělo nejlepší víno.

5) Mimo Mé učedníky bylo tu shromážděno ještě velké množství lidu ze všech míst Galileje a také Judeje, kteří Mne doprovodili až k domu Kisjonovu a jimž Kisjona, protože přišli se Mnou, podával venku chléb a víno, neboť v domě už neměl místo.

6) Při takovýchto příležitostech nechyběli ovšem nikdy fariseové, kteří Mne z Kafarnaum všude následovali. Jelikož Mne nyní opět viděli velmi vesele a radostně jíst a pít a kterak jsem také u stolu kajcíným celníkům - což s hlediska Židů je tolik jako hrubým hříšníkům - podával ve vši zdvořilosti ruce a nazýval je dokonce Svými milými přáteli, pokazil jsem si to již zase u farizeů a ostatních arcizidů.

7) Zvláště však pohoršovalo farizeje a arcizidy, když jsem Se po jídle procházel ruku v ruce s celníky v krásné velké zahradě, která se rozkládala u jezera a velmi srdečně a přívětivě jsem se choval k pěti velmi způsobilým dcerám Kisjonovým, protože byly skutečně naplněny vroucí láskou ke Mně. Také jsem jim velmi vlídně a láskyplně říkal „Mé milé nevěsty“, což se farizeům zdálo strašně hříšné!

8) Když jsem pak k večeru dokonce přijal pozvání, abych tam zůstal přes noc a konečně jsem Kisjonovi ochotně přislíbil, že u něho zůstanu aspoň tři dny a snad i déle, tu teprve již byl s **farizeji a arcizidy** nadobro konec. „Tak,“ - řekli si, „s takovou holotou, s takovými arcihříšníky a celníky se zabývá, jí s nimi a připíjí na přátelství, zřejmě se opájí a pak se jako uhlazený muž prochází s nejhříšnějšími dcerami arcihříšníků, dvoří se jim a nakonec velmi sladkými a něžnými slovy káže těmto arcinevěstkám Boží evangelium, místo aby nám přikázal tyto ohyzdy uchopit a upálit! To bychom měli pěkného Mesiáše! Nyní, kdy ho těch pět chlípných nevěstek zaujalo pro sebe, chce tu dokonce, bůhví jak dlouho, zůstat.“

9) Pojdme dále! K čemu nám dále ještě zůstat u něho? Nyní úplně víme, co na něm je. Už jsme u něho hezky dlouho; viděl ho někdo z nás se modlit? Kdo ho kdy viděl se postit? Sabatu

nedbá, největší arcikacíři a pohané, Řekové a Římané" celníci, arcihříšníci a bujně povolné nevěstky jsou jeho přáteli a jeho radostí a potom dobré jídlo a mnoho pohárů nejlepšího vína!

10) Jedním slovem, on není nic jiného nežli: předně mazaný mág (kouzelník) ze školy Pythagorovy a tím dovede působit! Přitom je dobrým řečníkem, jakým musí být každý mág, má-li snáze uplatnit své umění. Nebere za to sice peníze; ale je to snad něco tak chvalitebného? Ó, to dělají v prvním roce všichni mágové, aby došli tím dříve ke slávě; mají-li ji, pak nemají ani králové dost pokladů, aby uspokojili takové umělce!

11) K čemu by však také potřeboval peníze? Jídla a pití dostane zadarmo kolik jen chce, - a jinak nic nepotřebuje! Mimoto za druhé je žrout a pijan a soudruh hříšníků a tak má život podle svého přání. A za třetí nepotřebuje také žádného Boha a Jeho zákona; neboť se domnívá, že je sám Bůh, nebo aspoň Jeho Syn, kterého zplodil náš Bůh Abrahamův, Isákův a Jakobův s dobře nám známou Marií z Nazaretu. Kdo z nás by byl tak hloupý, aby na první pohled nepoznal takový novopečený, čistě pohanský kouzelnický kousek?!

12) Krátce, víme nyní dost a je tedy nejvyšší čas, abychom se od něho vzdálili; jinak nám ještě něco provede a pak propadneme bez záchrany ďáblu! - Pohleďte jen, kterak se dvoří pěti dcerám tohoto nenáviděného celníka a jak ony ho přímo zbožňují! Vsadím tisíc liber proti jednomu stateru, že tento prorok a spasitel přijde-li dnes do Jerusalema, brzy se důvěrně seznámí a uzavře nejsladší přátelství s královnou všech nevěstek, se světoznámou Marií z Magdalonu, - snad i s Marií a Martou z Betanie, které po Marii z Magdalonu jsou prý nejvíce navštěvovány jeruzalémskými velmoži!"

13) Praví **jiný**, jenž se na to poněkud lépe dívá, prvému řečníku, jenž je farizeus: „Máš zcela pravdu; ale vzpomeneš-li si na téměř podobný výjev v domě celníka Matouše, pak jsme takto soudili i tam, ale byli jsme potom jeho moudrostí úplně poraženi a nemohli jsme mu na tisíc odpovědět ani jedno slovo! Což kdyby se i zde ozval proti nám?! Převzal bys pak za nás všechny odpovědnost?"

14) Praví **první** : „Co ty víš, vím také; neboť slyšel jsem vše tak jako ty. Najde velkou spoustu vytáček; k tomu je to řečník a hlavní mág. Ale náš rozum musí nás tu vyvést z omylu a rozum nás také vyvádí z omylu a praví: „Odejděte dříve, než budete celí ďábli!" A my této rady rozumu bohdá uposlechneme!? Či budeme chtít být opravdu ďábloví? Nikoli, proboha! Toho budme všichni věčně daleci; neboť naším otcem je Abraham a jeho otcem je Bůh a tak se nedáme jako pohané tímto mágem ošálit!"

15) Praví opět **druhý**: „Ale jeho nauka je čistá a povaze člověka úplně přiměřená a nikde přece z ní nevyzírá nic ďábelského! Nejsem tedy zcela tvého mínění, neboť Mojžíš sám nás v podstatě učil těm, jako tento Nazarejec.

16) Boha milovat nadevšecko a bližního jako sebe sama, zlo nesplácet zlem, nepřítelům dokonce činit dobro a žehnat těm, kdož nás proklínají, přitom být pokorný" a pln mírnosti, - z toho věru nikterak nevyzírá ďábelství!"

17) Praví **první** : „Pro tebe ovšem ne, protože ty jsi už ďáblův! Což nevíš, že ďábel je právě nejnebezpečnější tehdy, když vystupuje ve světlém rouše andělském?!"

18) Praví **druhý**: „Bereš-li za směrnicí svého života takové babské povídačky, pak už s tebou nelze slovo promluvit! Kdepak je ten vůl anebo osel, jenž kdy viděl satana v rouše Božího anděla a mluvil s ním? Věřu, ty zde i se všemi svými svatoušky křivdíš tomuto muži!"

19) My o něm nevíme nic zlého, zato však mnoho dobrého a neslýchaně podivuhodného! Proč ho tedy máme ihned soudit, vidíme-li, že obcuje s hříšníky právě tak jako se spravedlivými a že má s nimi mnoho trpělivosti a velkou láskyplnou shovívavost?"

---

147. Odchod, zbloudění a návrat arcizhidů. Jejich noční ubytování u Kisjony. Případné podobenství Páně o předpískávání. Arcizhidé se zlobí a vyhrožují Pánu.
MAT. 11, 15-19.

---

1) Po této řeči druhého odloučí se arcifarizeové a arcizhidé od něho a jeho umírněnější družiny a vydají se již dosti pozdě večer na cestu do Kafarnaum a to po souši, neboť moře se mocně vlnilo a oni lodníkům nedůvěřovali, třebaže je ujišťovali, že plavbě nehrozí nebezpečí.

2) Celá karavana, počtem asi 150 lidí, neznající správnou cestu, nedošla však příliš daleko; přišla na místo, kde vyčnívala do moře vysoká nepřekročitelná skála a způsobovala nadmíru

mocný příboj. Nad skalou se zvedalo rovněž vysoké a příkré pohoří, přes které s tohoto místa u moře nevedla žádná cesta a tak nezbylo karavaně nic jiného, nežli nastoupit dosti zdoluhavou, dobrých několik hodin trvající zpáteční cestu a navrátila se za úplné tmy teprve okolo půlnoci, v níž mocně bouřilo a pršelo, blýskalo se a hřmělo, do dvorce celníka Kisjony a hledala tam ochranu a přístřeší; neboť celá karavana byla až na kůži promoklá a k smrti znavená. A celník a jeho lidé se ujali unavených a opatřili jim suchá lůžka, což promoklým přišlo velmi vhod..

3) Příštího dne, dosti již pozdě vstali promoklí a ještě poněkud unavení s lůžek, aby si na slunečních paprscích usušili šaty.

4) Byl však sabat a Kisjona a jeho lidé pracovali a úřadovali jako o jiném dni; a když bylo poledne, byly prostřeny stoly a přineseny všeliké dobře připravené pokrmy.

5) Kisjona pozval k obědu také promoklé a unavené; ale oni nejen že pozvání nepřijali, nýbrž jali se reptat a vyslovovat ostré kletby proti těmto hanobitelům a rušitelům sabatu, neboť pravý Žid se nemá před západem Slunce ničeho dotknout, aniž co jest, - pouze třikrát napít mu bylo dovoleno.

6) Ježto pozvání přátelství celníkovo takto odměnili, obrátil se tento na Mě a tázal se **KISJONA**: „Pane! Co počít s těmito blázný, chci jim prokázat dobro a oni mě za to proklínají! Řekni mi, zda Bůh vyslyší kletbu takových bláznů ke škodě jimi prokletých!”

7) Pravím **JÁ**: „Ó ano; avšak ne ke škodě prokletých, nýbrž k vlastní škodě proklínajících. Kdo má uši k slyšení, slyš! (Mat.11,15) Neboť povím vám, jak je to vpravdě s nimi: Myslíte, že zachovávají sabat proto, že to Mojžíš přikázal? Anebo myslíte, že se proto postí?”

8) Pravím vám: Mojžíš a všichni proroci nemají v jejich srdcích cenu ani tří staterů; činí to jen proto, aby je lidé, kteří jim dávají desátky a peníze, považovali za důstojné nástupce Aronovy!

9) K čemu však mám toto bídné pokolení přirovnat? Nepodobá se dětem, které sedí na trhu a na své druhy volají (Mat.11,16) a křičí: „Pískali jsme vám a vy jste nechtěli tancovat; naříkali jsme a vy jste nechtěli plakat!” (Mat.11,17) Nemíním však, že tito fariseové a arcizidé jak tu stojí před námi, jsou těmito dětmi, nýbrž míním zde ty, kteří tu jsou po našem boku; neboť tito chtěli tyto blázný a úplné nezabohy v jejich srdcích včera podržet a blázni se jim i Mně posmívali; a lodníci, jelikož vanul příznivý vítr, je chtěli převézt po moři do Kafarnaum a tito blázni však lodníkům nedůvěřovali; šli a mocná bouře je přihnala opět sem. Nyní jste je pozvali k obědu a oni vás proklínají!

10) Vám, milé dítky, které zde sedíte přede Mnou na pravém trhu života, pravím: Nepísejte již nic těmto bláznům; neboť jsou chromí na duchu a proto nemohou tančit. Zanechte také nařikání; neboť jejich srdce jsou kameny, které nemají vlhkost!

11) Jan, o němž se včera tolik mluvilo a o němž jsem vydal spravedlivé svědectví, přišel a žil tak přísným životem, že mimo kobyly a med divokých včel, který si namáhavě vydlabával z děr země, nejedl a nepil téměř nic; a tito a jiní lidé jejich druhu říkali mu do očí, že má ďábla (Mat.11,18), který ho v noci krmí a udržuje!

12) Jan pískal a nařikal až běda jako žádný před ním a hleďte, - tito a mnozí jim podobní nechtěli ani tancovat, ani plakat!

13) Nyní přišel ve Mně na svět dávno slibovaný Syn člověka. Ten jí a pije. Co říkají nyní? Sami jste to včera slyšeli, jak Mě posuzovali a volali: „Hleďte! Jaký žrout a pijan vína je ten člověk a k tomu ještě společník celníků a hříšníků!”

14) Já vám však pravím: Taková moudrost se musí dát ospravedlnit jejich dětmi (Mat.11,19), to jest jejich vlastní děti je prohlásí za blázný a tak je v jejich dětech moudrost, kterou oni nás častovali, ospravedlněna; ale také moudrost Má, ježto jejich děti ji poznávají a přijímají a tak je tím každý druh falešné i pravé moudrosti dostatečně ospravedlněn.”

15) Tu se **fariseové a arcizidé** zvedli a řekli Mně: „Dej pozor, - ještě jsi Žid! Máme zákon a právo zničit tě jako arcikacíře; neboť ty chceš zničit Mojžíše a podkopat proroky! Běda tobě, pakli takových choutek nezanecháš! Máme od císaře důležitý příslib, že v čas potřeby si můžeme vyžádat pomoc římského soudu a každý zemský správce musí vyhovět naší žádosti!”

**148. Učedníci si přejí, aby čest Páně byla ospravedlněna. „Po tomto životě přijde ještě věčný život.“ Trestní řeč Páně nad obcemi Chorazin, Betsaidou a Kafarnaum. Vidění budoucího soudu. „Otče, velebím Tebe, že to zjevuješ nedospělým!“ „Já a Otec jedno jsme.“
MAT. 11, 20-26.**

---

1) Při této vyhrůžce přistoupili **Moji učedníci** ke Mně a pravili: „Pane, jak můžeš něco takového poslouchat? Což nemáš dost moci, abys tuto havěť zničil? Sicharští byli několikrát zahnaní, když se Ti chtěli protivit a přece jsi v Sicharu neučinil tolik jako v Kafarnaum!“

2) Pravím **JÁ**: „K tomu bych ovšem měl moc až nazbyt. Ale Pán života nemá zapotřebí vykonávat soud zde; neboť po tomto životě přijde ještě jeden nikdy se nekončící život, ať už dobrý či špatný, - trvání je stejné. A pro onu věčnou dobu vyslovuji nyní předem spravedlivý rozsudek a zlořečím všem městům, v nichž jsem vykonal tolik dobrého a kde se Mi nyní dostává odměny, jak jste ji právě slyšeli!“

3) Přes veškerá Má kázání se nepolepšila (Mat.11,20) a přes veškeré Mé skutky zůstala ve svých srdcích němá. Proto běda tobě Chorazine (Korosaime), běda tobě Bethsaido! Kdyby se v Tyru a Sidonu staly skutky jaké se staly u vás, byla by tato města svého času činila pokání v žíní a popelů! (Mat.11,21)

4) Já však pravím vám: Tyru a Sidonu bude lehčeji v poslední den soudný na onom světě nežli těmto! (Mat.11,22)

5) A ty, pyšné Kafarnaum, které jsi bylo až do nebes povýšeno, budeš svrženo dolů do pekel! Neboť kdyby se- byly v Sodomě děly skutky jako se děly u tebe, stálo by toto město ještě podnes! (Mat. 11,23)

6) Avšak opět vám pravím: Jednou na onom světě v poslední den soudný bude Sodomským lehčeji nežli tobě (Mat.11,24), ty pyšné, tvrdé a nade vši míru nevděčné město! Proto jsem tedy tisíce tvých nemocných uzdravil a tvé mrtvé probudil, abys Mne nyní proklelo?! Tisíckrát běda tobě v den soudu na onom světě! Tam se doviš, Kdo byl Ten, Kterého jsi proklelo!“

7) Po této Mé trestné řeči obdrželi mnozí vidění a spatřili, jak se bude v den soudný dařit takovým Mnou nyní prokletým městům, viděli Mou postavu v oblacích a z Mých úst vycházet kletbu a jak postihovala prokletá města.

8) Když přešlo toto vidění u většiny nedospělých, to jest prostých Mě milujících lidí obého pohlaví, kteří Mě tu obklopovali, padli přede Mnou na kolena a chválili a velebili Mne.

9) **JÁ** však jsem pozvedl nad nimi ruce, žehnal jim a pravil: „Také Já jako člověk nyní velebím Tebe, Otče a Pane nebes a Země, že jsi skryl tyto věci před moudrymi a chytrými světa a zjevil je nedospělým! (Mat.11,25) Jistě se tak, svatý Otče, zalíbilo Tobě i Mně! (Mat.11,26) Neboť! Co Ty činíš, činím také Já; vždyť jsme byli od věčnosti jedno! Já jsem nebyl nikdy jiný nežli Ty, svatý Otče a co je Tvé, to je také Mé od věčnosti!“

10) Po těchto slovech začíná jímat všechny velká bázeň. Neboť byli nyní mezi stále Mě následujícími učedníky již mnozí, kteří již nepochybovali o Mé Božskosti; a právě těch se zmocnila bázeň největší.

**149. Natanael jako soukromý evangelista a Pán. O soudném dnu. Nádherné zaslíbení probuzeným. „Běda odpůrcům Mého řádu!“ „Nikdo nezná Otce-leč Syn!“ -Kdo není vychováván Otcem, k Synu nepřijde !“ Otec je Synova láska. „Přijďtež ke Mně všichni, abych vás občerstvil!“
MAT.II, 27-30.**

---

1) **NATANAEL**, jenž dělal mezi zůstavšími takřka vůdce, neboť také on si zaznamenával, nebyv Mnou k tomu zvláště povolán, evangelium v řecké řeči, kterou dobře ovládal a to důkladněji nežli všichni ostatní, kteří se jí obírali, - přišel jakoby celý polekaný ke Mně a pravil: „Všemohoucí Pane! I já jsem měl vidění a viděl jsem hrozné věci, takže mi mé pisadlo strachem vypovědělo službu! Prosím Tě při vši hojnosti mé lásky k Tobě, věčně Svatému, řekni mi, zda jednou na onom světě stane se ve vši skutečnosti tak, jak jsme to já a mnozí nyní viděli.“

2) Plavím **JÁ**: „Buď beze strachu; ty se nemáš čeho obávat! Kdo žije a jedná jako ty, ten bude probuzen na onom ano také již na tomto světě k věčnému Životu; a u každého bude poslední soudný den tehdy, kdy ho probudím k věčnému Životu, ať už zde anebo tam.

3) Snaž se však každý, abys mohl být probuzen již zde; neboť kdo bude probuzen již zde, jsa ještě, v těle, ten smrt těla ani neuzří, ani nepocítí, ani neokusí a jeho duše úzkost mít nebude.

4) Ale běda těmto a všem pozdějším odpůrcům Mého řádu! Věru, ti pak tisící násobně pocítí, Kdo byl Ten, Jemuž odporovali a Jeho pravé vyznavače prokleli a kletbou zatížili!

5) Já ovšem mohu toto říci a učinit; neboť pravím tobě: Všechny věci jsou Mně Otcem odevzdány! Ale nikdo nezná Syna, Jímž jsem. Já, nežli jen Otec; a rovněž nikdo nezná také Otce, nežli jedině Syn a po NĚm ten, komu to chce Syn zjevit." (Mat. 11,27)

6) Praví **NATANAEL**: „Podle toho také my, Tvoji nejvěrnější učedníci dávno Tě ještě neznáme a přesto že jsi nám již mnohé věci o Sobě zjevil a ukázal Kdo jsi?!"

7) Pravím **JÁ** : „Vy Mě sice znáte natolik, nakolik jsem Se vám. zjevil a ukázal. Ale ještě mnoho vám chybí. Teprve až poznáte Otce, pak také poznáte úplně Mě a to bude tehdy, až vstoupím s této Země opět do Svých nebes. Odtud vás bude Otec přitahovat ke Mně vzhůru, jako nyní Já vás přitahuji k Otcu. A koho nebude přitahovat Otec, ten ke Mně, k Synu nepřijde. Vpravdě pravím tobě: V oné době se bude muset každý učit od Boha Samého Kdo je Syn. A kdo nebude Bohem vyučován, ten k Synu nepřijde a Život věčný v NĚm mít nebude.

8) Ale Syn není tvrdší Otce; neboť co činí Láska Otcova, totéž činí Láska Synova a jako je Syn Láska Otcova, tak je také Otec Láska Synova.

9) Syn však praví vám, jakož i všem lidem: Pojdte ke Mně všichni, kteří se lopotíte a obtížení jste, Já vás občerstvím! (Mat. 11,28)

10) Vezměte jho Mé na sebe, učte se ode Mě je nésti a chovejte se přitom jako Já - neboť Já jsem tichý a pokorný srdcem, - pak budete mít pokoj a všeliká bázeň odstoupí od vás! (Mat. 11,29)

11) „Jho Mé je však mírné a břímě, které vám nésti dávám, lehké; neboť Já vím co snesete." (Mat. 11,30)

---

150. Velká zlomyslnost farizejů je Pánem náležitě osvětlena a odměněna. Bázeň je pudí na moře, bouře opět na pevninu, takže pak v Kafarnaum z bázně mlčí.

---

1) Tato slova uklidnila učedníky a fariseové a všichni arcizhidé jali se dotazovat, co to bylo co viděli a jak je to mohlo uvést do tak zřejmé bázně.

2) Dotazovaní pak souhlasně vyprávěli co viděli. Tu se fariseové zarazili a vzájemně se dotazovali řkouce: „Jak to, jak to, že tu všichni v témž okamžiku měli totéž vidění? Jak může mág jen u některých dopustit zjevení a u ostatních ne? Proč viděli něco jen ti, kdož jsou mu oddáni a proč jsme nic neviděli my? Jestliže jsme my nejpevnější Mojžíšovci jím, jenž chce přece být také Židem, prokleti - a dokonce, abychom mluvili podle vypravovaného. zjevení, jak!? - Pak by bylo s jeho strany nejvýš radno, kdyby byl ten zjev ukázal nám, abychom tím dostali strach a stali se jeho učedníky. Leč on je chytrý a takovou podívanou před námi nedělá; bojí se totiž, že bychom to ihned poznali a pak pojmenovali pravým jménem a tím snad mnohým jeho stoupencům otevřeli oči a oni by pak viděli, kdo je ten jejich vychvalovaný mistr! Proti tomuto stále nebezpečnějším se stávajícímu člověku se musíme chopit přísnějších opatření, jinak nám přeroste až příliš brzo přes hlavu, přijdou Římané a vesměs nás za to zle usmrť!"

3) Pravím **JÁ** jim zcela hlasitě: „K tomu jste již dávno zralí a stačilo by jedině Mé slovo velitelů a od zítřka do pozítří by vás tisíce viselo na pranýřích! Myslíte, že jsou Mi neznámy vaše sebeutajovanější pikle proti císaři Tiberiovi? Ó, nikoli! Zním den a hodinu i smluvené znamení, jaké má být pro celou Judeu, Galileu a jaké pro Jerusalemské město jeho hradeb! Ale pravím vám, že s tím prašpatně pochodíte a zemský správce Pontius Pilatus, jenž vládne ostrým mečem, dá vám pak před branami města Jerusalema odměnu za vaši krásnou námahu a Herodes bude mít co dělat, aby si opět získal přízeň zemského správce!

4) Jen se chopte ve své převeliké slepotě a zlobě ještě ostřejších prostředků proti Mně a Mým učedníkům, pak budu také Já vědět, co mám ještě před časem proti vám podniknout!

5) Jan vás nazval „plémě hadí" a „pokolení ještěřčí"! Já jsem vám ještě nikdy nedal takové

jméno; ale nyní dávám i Já vám takové jméno a volám k vám, abyste odtud zmizeli, jinak pošlu pro medvědy z lesů a učiní vám to, co se stalo za časů Elizeových. rozpustilým klukům, kteří se posmívali tomuto proroku. Neboť pro vás vymizela z Mého srdce každá jiskra slitování.

6) Kdybyste se Mně jakkoli rouhali, odpustil bych vám to. Ale vy jste povstali a ozbrojili se proti Mému Duchu, který je Láska a Můj Otec od věčnosti a tento hřích vám nebude odpuštěn ani zde a ještě méně na onom světě! A proto se klid'te odtud, abych zde mohl bez dalšího vyrušování několik dní prodlet u Svého přítele Kisjony!"

7) Práví **jeden z farizeů**: „My tě nesmíme spustit s očí, ježto jsme za tím účelem nad tebou ustanoveni naším představeným!"

8) Právím **JÁ** : „Ano, vy jste nade Mnou ustanoveni jako vlci nad stádem ovcí. Setrváte-li však při svém předsevzetí, pošlu ihned pro medvědy s pohoří a ustanovím je za dozorce a udržovatele kázně nad vámi!"

9) V tom okamžiku je slyšet z blízkého pohoří silné řvaní mnoha medvědů. Když to fariseové a arcižidé uslyší, utečou rychle k moři, vstoupí kvapně do rybářských člunů a odrazí od břehu. Ale silný opačný vítr zažene je opět ku břehu, na němž je tu a tam vidět několik medvědů. Dvě hodiny zápasili s větrem, který je tvrdošijně hnál znovu ku břehu, kdykoliv se při utišení větru vzdálili několik sáhů od břehu. Po dvouhodinovém zoufalém zápasu s větrem a mořem připlula konečně větší loď, vzala tyto téměř zoufalé a na úmor znavené na palubu a odplula s nimi a to za největší bouře, která každým okamžikem hrozila loď pohltnout. Tak byli po celý den a noc souženi a dosáhli teprve k poledni příštího dne břehu v blízkosti Kafarnaum.

10) Zde se jich představení horlivě vyptávali co všechno viděli, slyšeli a se dověděli. Leč oni oněměli a neodvažovali se promluvit; neboť měli přede Mnou značný respekt a prozatím se neodvažovali něco proti Mně podniknout.

---

151. Návrh k výstupu no horu. Něco o horách v tehdejší Kanaánu. Kisjona se dovoloává svědomí chrámových vyzvědačů. Strašná odpověď hory a její dobrý účinek. Prvý nocleh na hoře Kisjonově.

---

1) Představení chrámu v Kafarnaum povolali však jiné a poslali je za Mnou. Avšak také jim bylo mnoho bojovat s bouří; neboť blížila se již doba podzimní, to jest předpodzimní, což tu je doba vedra a v této době byly v Galileji vždy bouře a to tím více u moře této země. A oni přišli teprve pátého dne na místo, kde jsem Se. dosud zdržoval a přáli si mluvit se Mnou. Já jsem je však nepřijal, neboť jsem věděl co chtějí, nýbrž dal jsem jim najevo, že Se zde zdržím ještě déle a že odtud navštívím sousední místa - a aby se klidně chovali, jinak že by se jim špatně vedlo!

2) Bylo právě po sabatu, což je dnešní neděle a nadmíru čistý a krásný den a **KISJONA** přišel ke Mně a navrhl Mně i všem přítomným, abychom vystoupili na nejbližší vysokou horu.

3) Byla to hora, která dosud neměla jméno. Neboť tehdy byl zeměpis ještě v plénkách a tak většina hor, údolí, rovin, jezer, potoků a menších řek neměla zobecnělé vlastní jméno, nýbrž jen jak je tu a tam pojmenovali lidé bydlící v sousedství; nejhůře šlo to však vždy se jmény hor.

4) Hory, které nestály ojedinele jako Tábor, Libanon, Ararat a Sinai, nýbrž náležely k velkému a rozlehlému horskému pásmu, neměly obyčejně vlastní jméno, leda dílem jen místní a dočasné a nezřídka po bohatém majiteli i pohoří, který zde choval stáda; přišel-li časem majitel jiný, dostala také hora jiné jméno a tak byla i tato hora, jelikož byla vlastnictvím celníka a patřila vlastně již do Řecka (které bylo politicky římskou provincií; vyd.), pojmenována podle svého majitele.

5) Toto místo, ležící na hranici Galileje a Řecka, bylo hlavním mýtem, protože odtud vedla z Galileje přes pohoří do Řecka dosti dobře upravená cesta, po níž se ubíraly tisíce všelikých kupců, dopravujících rozmanité zboží na velbloudech, soumarech a oslech.

6) Když nově přišli farizeové uslyšeli, že chceme vystoupit na vysokou horu, prosili Kisjona, zda mohou jít se společností. **KISJONA** pravil: „Chcete-li anebo můžete-li mít dobrou vůli, pak hora, která je odtud směrem k Řecku v délce as 20 hodin cesty a v šířce as 5 hodin cesty úplně mým vlastnictvím, má dostatek místa i pro vás. Ale jako zlovolné vyzvědače kafarnaumského a jerusalemského kněžstva nemohl bych vás jako Řek a nyní vřelý stoupenec svatého a podle mého přesvědčení jedině pravého učení tohoto božského Mistra všech mistrů naprosto potřebovat a musel bych se každým k službám mi jsoucím prostředkem střežit vaší společnosti!

Ptejte se svého srdce! Je-li čisté, máte cestu volnou; je-li nečisté, pak můžete ihned zase jít odkud jste přišli!"

7) Práví **fariseové**: „jsme čisté a faleš v srdcích nemáme. Jsme vyznavači Mojžíše a jsme Židé, jako je také Ježíš Žid a nikdy nemůže zničit zákon Mojžíšův. Se všech stran je slyšet o jeho skutcích a naukách a proto nám velmi záleží na tom, zda jeho nauky a skutky neruší Mojžíše! Potvrzují-li Mojžíše a proroky, přijmeme je i my; činí-li opak, pak se rozumí samo sebou, že musíme být proti nim!"

8) Práví **celník**: „Jak jste mluvili nyní zde vy, tak mluvili všichni vaši předchůdci také k prorokům a potom je jako rouhače ukamenovali a já znám velmi málo těch, kteří by nebyli ukamenováni. A přece se při každé příležitosti dovoláváte proroků a chlubíte se jimi! Vaši předchůdci byli však právě takoví jako jste vy a vy všichni nejste ani o chlup lepší než byli vaši předchůdci, kteří proroky kamenovali. Proto vám také, co se týče tohoto svatého proroka všech proroků nevěřím.

9) Nazýváte se sice vyznavači Mojžíše; ale vaším jednáním jste od Mojžíše dále nežli tato Země od nebe! Zkoumejte se proto, zda jste hodni vystoupit s námi na tuto mou horu!"

10) Právím **JÁ** ke Kisjonovi: „Nech je jít s sebou! Bude-li jim to příliš mnoho, pak se jistě vrátí; neboť ještě ani jeden z nich nevystoupil na horu! Snad čistý vzduch této vysoké hory v něčem očistí jejich srdce."

11) S tím byl Kisjona spokojen a tak jsme vším možným zaopatření nastoupili cestu na horu.

12) Také nechybělo jeho pět dcer a byly kolem Mě jako kuřátka; dotazovaly se Mě na velmi různé věci prastvoření a na vznik takových hor a já jsem jim vysvětloval vše podle stupně jejich chápání. Také mnozí učedníci a zástup lidu, který nás doprovázel, naslouchali kde jen mohli Mým rozmlouvám a nanejvýš se z toho radovali.

13) **NATANAEL** však, jenž byl Mou božskostí proniknut nejvíce, mluvil chvílemi s horou a říkal: „Ó horo! Cítíš, Kdo je Ten, jenž nyní klade Své nohy na tebe?" A kdykoli Natanael položil hoře tuto velkou otázku, zachvěla se hora tak, že to všichni pocítili!

14) Fariseové se tím však octli ve veliké bázní a začali lid přemlouvat, aby se dále nahoru neodvažoval. Je to asi odjakživa svatá hora, na kterou žádný nehodný nesmí vstoupit, jinak by se hora začala chvět a řídit a pro jednoho nehodného by všechny zahubila!"

15) **Lid** však pravil: „Vraťte se jen sami; neboť kvůli nám se hora, na kterou jsme už často vystoupili, ještě nikdy nezachvěla!"

16) Tu začali fariseové na lid reptat. A hora se za reptání farizeů opět zachvěla a tito se poté rychle obrátili a běželi seč jim síly stačily s hory do roviny a tak jsme se těchto obtížných průvodců rázem zbavili.

17) Poté jsme zcela klidně pokračovali v cestě a k večeru jsme dorazili k rozsáhlému horskému hospodářství Kisjonovu, kde jsme přenocovali. Pro únavu žen jsme teprve druhého dne vystoupili na nejvyšší vrchol této hory, odkud jsme měli neobyčejně krásnou a rozsáhlou vyhlídku přes celou Judeu, Samaří a Galileu a velkou část Řecka. (Míněna je asi provincie Fencie; vyd..)

---

152. Druhého dne příchod na vrchol hory. Krásná vyhlídka a neobyčejné zážitky. Styk s duchy a dušemi zemřelých. Zvláštní místo no onom světě pro velké proslulosti. Krajiny no onom .světě. Satanovo omezení na onom světě. O vidění duchů. Kisjonovo přání vidět též anděly.

---

1) Na tomto vrcholku jsme strávili den a noc a prožili tu mnoho nádherného a obdivuhodného.

2) Pro Mne ovšem nebylo zde sice nic podivuhodného, protože ve Mně Samém jest a býti musí prazáklad ke všem přenesčetným zjevům a událostem; ale pro všechny ty, kteří tu byli se Mnou, bylo zde toho nádherného a podivuhodného ve veliké a nadměrné hojnosti.

3) Předně byla tu nadmíru půvabná rozsáhlá vyhlídka, která po celý den plně zaměstnávala oči všech. Za druhé, po západu Slunce jsem dopustil, že se lidem otevřel vnitřní zrak a tak mohli zřít do velkého světa duchů.

4) Jak velice se všichni divili, když spatřili nad Zemí velký svět plný bytostí, které tu žijí a

jednají a mimoto velmi rozsáhlé krajiny a nivy dílem přenádherné, dílem také směrem ke straně půlnoční (severní) velmi pusté a smutné.

5) Já jsem však v tichosti přikázal všem duchům, aby o Mně mlčeli.

6) Mnozí učedníci však rozmlouvali s duchy o životě po smrti těla a duchové jim podali makavý důkaz o tom, že po smrti těla je ještě další a dokonalejší život a jak je utvářen.

7) Pravil též **KISJONA** : „Nyní jsou všechna má přání splněna. Při všem co mám a při této hoře, která je v mém pozemském vlastnictví, dal bych polovici všeho, kdybych zde mohl nyní mít několik čelných Saduceů a Esejců, kteří nepřipouští možnost života po smrti těla! Jak řádně by zde tito mudrcové svým nosem do krvava narazili na tento svět duchů! Já sám jsem byl kdysi již zcela uchvácen jejich doktrinami (naukami; vyd.), ale ponenáhlu jsem je opustil, protože mne naštěstí zjev mého zemřelého otce, i když poněkud příšerný, poučil o něčem lepším.

8) Je to úžasné! S těmito bytostmi lze se nyní stýkat a mluvit jako se sobě rovnými! Co mne však přece jen trochu udivuje je to, že zde mezi mnohými a mnohými duchy, z nichž některé dokonce osobně zcela dobře poznávám, nespátřuji žádného patriarchu, žádného proroka a rovněž také žádného krále!"

9) Pravím **JÁ** : „Nejmilejší příteli a bratře, oni v duchovním světě právě tak dobře žijí jako tito; aby jim všemi těmi miliony a miliony duchů nebyla prokazována nějaká božská pocta, jsou na zcela zvláštním místě, které se nazývá předpekli, zcela odloučeně drženi ode všech ostatních duchů a dychtivě očekávají, že je nyní v této době osvobodím a uvedu do nebes, prabydliště Mých andělů - což se také brzy stane!

10) Tito duchové patriarchů, proroků a pravých králů konají však zároveň stráž (ochranu; vyd.) mezi vlastním peklem a tímto světem duchů, aby jej nemohlo peklo zatemnit, zamořit a svést.

11) Satanovi je sice dopuštěno vejít do přirozeného světa a občas tu tropit neplech; avšak do tohoto světa duchů je všem ďáblům navěky vstup uzavřen. Neboť kde jednou započal vlastní život, zůstává smrt navěky vzdálena. „Satan“, „ďábel“ a „peklo“ jsou však soud a tedy naprostá smrt a v Říši Života nemají tedy již co dělat. Rozumíš tomu dobře?"

12) Praví **KISJONA**: „Pane, pokud je to dobře možné a jak dalece to Tvá milost zřejmě připouští, potud tomu rozumím; ale vězí tu zajisté v pozadí ještě nesmírně mnoho, což bezpochyby úplně pojmu a pochopím teprve tehdy, až budu jednou sám obyvatelem tohoto vždy spíše ponurého nežli přívětivého světa. Na východě a na jihu vypadá tento svět duchů sice skutečně nadmíru krásně a přívětivě; ale na západě a na severu vypadá ještě mnohem bědněji a smutněji, nežli na rozsáhlé poušti, kde kdysi stál velký Babel (Babylon). Takový pohled kazí však potom také půvab jitra a poledne.

13) Pravím **JÁ** : „Máš pravdu; je tomu již tak, jak ti to praví tvůj pocit. Ale duchové, které nyní spatřuješ v mnoha statisících, nepohlížejí na hluboký západ a sever tak jako nyní ty; neboť duch vidí najednou jen to, co odpovídá jeho nitru.

14) Jelikož však zde ani západ a ještě méně sever neodpovídá jejich nitru, nevidí západ a ještě méně sever. Teprve až jednou budou úplně rovni Mým andělům, budou vidět všechno tak, jako to nyní vidíš ty."

15) Praví **KISJONA**: „Pane, to je sice trochu temné a já to ještě nechápu, myslím si však, že to prozatím není ani třeba. Ale protože jsi, Ó Pane, zde nyní tak štědrý na tak podivuhodná odhalení, což kdybys nám vedle těchto nespočetně mnohých duchů ukázal též několik andělů? Slyšel jsem již tolik mluvit o archandělech, cherubínech a serafínech, mnoho jsem sám četl ve spisech a myslel a dělal si o tom velmi mnohé představy, které byly bezpochyby nejméně nepravdivé a tedy klamné. Ty, Ó Pane, bys mi nyní mohl podat o tom správný názor, kdyby to - byla Tvá svatá vůle!" Také jeho pět dcer, které byly stále kolem Mne, prosily Mne o to.

16) **JÁ** jsem však pravil: „Učiním to; ale ne před půlnocí této Země, nýbrž po ní. Nyní se však pobavte s duchy, jen jim nesmíte prozradit, že jsem zde já; neboť to by jim před časem neprospělo!"

17) S tímto slibem se všichni spokojili a čekali co nejtoužebněji až uplyne půlnoc.

---

153. O tehdejší měření času podle pohybu Hvězd. Tři měsíční duchové poučují zvědavé dcery Kisjonovy o světě měsíčním. „Zanech moudrosti o drž se jen lásky !“ Pán oznamuje něco nového.

---

1) Kisjona vyznal se však také poněkud ve Hvězdách a jal se počítat podle pohybu Hvězd, zda se půlnoc brzy ukončí; neboť v té době nebylo ještě takových hodin jako dnes a proto si lidé pomáhali výpočtem Hvězd, ovšem velmi nespolehlivým.

2) Po chvíli praví **KISJONA** : „Podle mého výpočtu by bylo nyní již po půlnoci!“

3) Pravím **JÁ** : „Příteli! Tvůj výpočet nestojí za nic; neboť do půlnoci máme ještě hodinu. Proto raději nepočítej; neboť pohyb Hvězd je jiný nežli se domníváš! Tvůj výpočet je již o sobě falešný a tak ti bude asi stěží možné, abys kdy vyšetřil půlnoc podle stavu a pohybu Hvězd. Lidé, kteří budou něco takového s to, se teprve jednou narodí; ale nyní dávno ještě není k tomu doba.“

4) Za rozmanitých rozhovorů se přiblížila konečně půlnoc a Měsíc jako přirozeně vyšel jen v polosvitu. Tu se Mne dcery Kisjonovy rychle opět tázaly, co je vlastně Měsíc a jak to, že neustále mění své světlo?

5) **JÁ** však jsem jim pravil: „Milované dcerušky! Za vámi právě stojí 3 duchové s Měsíce; ptejte se jich! Oni vám přesně řeknou, co je Měsíc a jakým způsobem stále mění a mnohdy i zcela ztrácí své světlo!“

6) Tu se nejstarší dcera ihned tázala oněch tří duchů na Měsíc a oni pravili: „Spanilá! Tvá otázka, kterou nám dáváš, pokud se týče Měsíce, rovná se otázce, kterou my bychom ti dali, pokud se týče Země, kterou obýváš. Ty nevíš, proč je nyní na Zemi temněji a přece se na to neptáš; jak to, že se ptáš na Měsíc, který je mnohem vzdálenější nežli Země, která tě nosí?“

7) Hleď, náš Měsíc je také svět jako tvá Země! Tvá Země je kulatá jako koule; takový je i náš Měsíc. Velké Slunce osvětluje najednou jen polovinu tvé Země; rovněž tak i náš Měsíc. U tebe trvá noc průměrně jen asi 13 vašich krátkých hodin a právě tak dlouho trvá též den tvé Země; na Měsíci však trvá jak noc tak i den 14 dní a nocí tvé Země a odtud pozorováno s této Země se jeví tvému oku ustavičná proměna měsíčního světla - a to je velký rozdíl mezi Měsícem a tvou mnohem větší Zemí.

8) Ale velmi značný rozdíl mezi tvou Zemí a Měsícem spočívá ještě v tom, že Měsíc je obydlen bytostmi mého druhu jen na jedné straně, kterou však nemůžeš vidět, kdežto tvá Země je obývána anebo z největší části obyvatelná na všech stranách.

9) Ó, na Měsíci se nežije tak blaženě jako na tvé Zemi! Ó, tam je mnoho zimy a mnoho nesnesitelného vedra, mnoho hladu a nezřídka nejpálčivější žízně! Proto netouži po onom malém, ale nadmíru krušném světě, na jehož polích neroste pšenice a žito a ještě mnohem méně víno!

10) Na té straně však, kterou můžeš s této Země jedině vždy spatřovat, nepřebývá žádná tělesná bytost, ani zvíře, ani člověk, nýbrž nešťastní duchové, kteří si nemohou snadno, neřkuli vůbec pomoci. - A nyní víš vše, co ti třeba vědět.

11) Nepřej si však již zvědět o Měsíci více; neboť taková znalost by tě nakonec učinila nejvýš nešťastnou!

12) Drž se jen lásky a zanech vši moudrosti; neboť lépe je jíst u stolu lásky - nežli na Měsíci s kamene mudrců olizovat skrovnou rosu!“

13) Po tomto popisu se tři měsíční duchové vzdálí a dcera se Mě zcela důvěrně táže, zda to s Měsícem skutečně tak dopadá, jak jí to sdělili ti tři měsíční duchové.

14) A **JÁ** pravím: „Ano, milá dcero, - právě tak a mnohdy ještě mnohem hůře! - Nyní však necháme Měsíc jít svou cestou a pohleďte nyní všichni k východu!“

15) Povolám nyní několik nebeských andělů a uvidíte je odtamtud přicházet; proto obraťte své zraky nyní tam!“

---

154. Tři andělé (cherubíni) přinášejí 12 apoštolů na horu k Pánu. Nebeská hostina osmi set lidí na hoře. Řeč Kisjonova. Kniha „Války Jehovovy“.

---

1) Všichni hledí nyní k východu, kde se začíná vyjasňovat jako při východu Slunce, - ovšem jen pro vnitřní zrak, ač tímto zrakem je zachváčeno i oko tělesné.

2) Konečně po krátké chvíli vždy více se rozjasňujícího východu se objeví v nejdokonalejší lidské formě tři postavy svítící mnohem jasněji nežli Slunce a snáší se vzduchem dolů k nám. Avšak ve světle těchto tří andělů, kteří se pro světlo a svou pevnost nazývají „cherubíni“, byl

svět duchů sotva již vidět a duchové vypadali jako nestálé mlhy rozložené kolem vrcholů hor.

3) Když **ti tři cherubíni** byli úplně u nás, zmírnili poněkud své světlo, padli přede Mnou na tvář a pravili: „Pane, kdo je ve všech věčně nekonečných nebích hoden zřít Tvou nejsvětější tvář? Tobě jedinému platí všechna čest věčnosti a nekonečnosti!“

4) **JÁ** jsem jim však pravil: „Zahalte se a pospěšte dolů, kde na určitém místě dlí Mých 12 poslů! Splnili Mou vůli a to stačí; proto jděte, pro ně a přineste je sem!“

5) V tom okamžiku se ti tři andělé zahalili, rychle se vzdálili a v několika okamžicích přinesli vzduchem 12 vyslaných ke Mně na vrchol hory.

6) Těchto dvanáct bylo až na Jidáše naplněno radostí, že byli nyní tak podivuhodným způsobem dopraveni z velké dálky sem ke Mně!

7) Jen **JIDÁŠ** pravil: „Za takovouto cestu pěkně děkuji pro celou budoucnost! Trvala sice jen několik okamžiků; ale ta má úzkost a ten průvan!“

8) Toto však dali andělé pocítit jen Jidášovi; jedenáct ostatních nic z toho všeho nepocítilo.

9) Tato událost, že totiž apoštolové byli přineseni ke Mně na horu vzduchem se potom v ústním podání lidu dlouho udržovala.

10) **Mnozí** na této hoře se však začali bát a pravili: „Nebesa, tady se dějí zázraky; je to tady již sotva k vydržení!“

11) **Jiní** opět pravili: „To může činit jen Sám Jehova!“

12) Těch dvanáct vyprávělo však mnoho o tom, co vše v této krátké době prožili.

13) Poté jsem oněm třem andělům přikázal, aby opatřili náležité množství chleba a vína; neboť těch dvanáct mělo hlad a žízeň, ježto po celý den nedostali nic jíst a pít. A andělé učinili ihned co jsem jim přikázal a přinesli náležité množství chleba a vína. Tu vzalo oněch dvanáct chléb a víno, jedli a pili podle své potřeby a byli posíleni.

14) Ale také těch pět dcer chtěly okusit něco z tohoto chleba a vína a prosily Mne o to. **KISJONA** však vytýkal dcerám takovouto chtivost řka: „Chtivost je také hřích, neboť při všech věcech třeba sebezapření, jinak žádný člověk nedospěje k pravé ctnosti, bez níž nemůže být života.“

15) **JÁ** jsem však pravil: „Příteli, tento hřích budiž tvým dcerám navěky odpuštěn; neboť hříchů, které v podstatě ani hříchy nejsou, lze se snadno dopustit. Tvé dcery mají skutečně hlad a žízeň a chleba a vína je tu dost pro všechny. A tak až se oněch dvanáct zatím nejpotřebnějších posílí, ať se také posílí podle potřeby všichni ostatní!“

16) Tím se Kisjona i se svými pěti dcerami zcela spokojil. Já jsem pak pravil dvanácti apoštolům, aby rozdělili chléb a víno a oni tak ihned učinili.

17) Tentokrát bylo celkem asi osm set lidí na hoře, která měla velmi prostranné návrší, na jehož ploše se tyčil jen jeden asi pět sáhů vysoký balvan, na který bylo lze se strany jižní snadno vystoupit. Všichni jedli a pili, nasýtli se a chválili a velebili Mě za toto podivuhodné posílení. A **KISJONA** pravil se zmíněného balvanu, na který za tím účelem vystoupil:

18) Slyšte mě, přátelé a bratři! Známe Písmo od Mojžíše počínajíc téměř až po naši dobu a knihy válek Jehovových, o nichž se zmiňuje Mojžíš a mnozí jiní proroci, jsme dostali z Persie a četli jsme je v překladu, neboť byly mnohými mudrci uznány za pravé; ale ze všech těch divů, které jsou v nich popsány, není ani jediný, který by se dal přirovnat s tím, co se nyní děje před našima očima. Něco takového nebylo nejen v Izraeli, nýbrž ani na celém světě nikdy slýcháno! Kdo musí být podle toho Ten, jenž koná skutky, které mimo Boha nejsou nikomu možné?!”

---

155. Napomenutí k opatrnosti u nováčků. Pokyny o duchovních stupních vývoje. Jak může být Bůh člověkem a člověk Bohem. Rozdíl mezi pojetím vědeckým a pojetím skrze víru. Jak postupovat, má-li být někdo správně duchovně zasvěcen.

---

1) **JÁ** při těchto slovech zavolám Kisjonu dolů s jeho pět sáhů vysoké kazatelny a potají mu pravím: „Mlč zatím a před časem Mne neprozrazuj! Neboť jsou zde ještě mnozí, kteří pro to nejsou tak zralí jako ty a proto se také nesmí úplně dovědět Kdo vlastně jsem, jinak by svoboda jejich ducha, která se má stát živou, přišla do soudu, z něhož by se takový duch těžko kdy mohl povznést.“

2) Dost na tom, že nyní začínají mnozí tušit, Kdo jsem a většina Mne považuje buď za

velkého proroka a někteří za Syna Božího, - Jímž nyní co do zevnějšku jsem. Více nežli to, bylo by zatím k velké škodě; proto je necháme zatím při takovém mínění a při takové víře a proto Mne nesmíš dále prozrazovat!"

3) Praví **KISJONA**: „Ano, Pane, je to jistě tak; ale také já jsem člověk. Nebude to mé duši k soudu, že nyní beze vsí pochybnosti nejen věřím, nýbrž cele jsem prostoupen vědomím Kdo jsi?"

4) Pravím **JÁ**: „Tebe jsem připravil slovem a naukou! Když jsem před několika dny k tobě přišel, považoval jsi Mne za velmi moudrého a zkušeného lékaře a když jsi Mne viděl vykonávat neobyčejné skutky, začal jsi Mne považovat za proroka, skrze kterého působí Duch Boží. Ty jsi však muž ve všech školách sběhlý a toužil jsi důkladně se dovědět, jak může člověk dospět k takové dokonalosti. Tu jsem ti odhalil co je člověk, co je v něm a také co se může z člověka stát, když se dokonale poznal a tím dospěl k úplné životní svobodě svého ducha.

5) Také jsem ti pak ukázal, kterak Bůh Sám je člověkem a kterak z tohoto jediného důvodu jsi člověkem také ty a všechny tobě podobné bytosti. A také jsem ti pak potají ukázal, že právě Já Sám jsem ten člověk a že každý člověk je povolán stát se a být navěky tím, čím jsem Já Sám! Ty jsi užasl a odtud víš, Kdo jsem.

6) A hled', to byla účelná příprava tvé duše a tvého ducha, takže nyní Mě můžeš vidět stvořit celou Zemi a z kamení lidi a už ti to neublíží. Neboť přijal jsi svobodně a to cestou vědeckou, že Bůh může být člověkem a člověk zcela dobře a úplně vědecky pravdivě Bohem! A tak nyní nemůže tvou duši a tvého ducha nikdy přivést do rozpaků, když úplně uznáš, že Já jsem Ten zcela jediný a jedině pravý Bůh a Tvůrce všech věcí od věčnosti.

7) Ale zcela jinak je tomu se všemi těmito ostatními lidmi, kteří jsou vesměs na cestě čistě vědecké nepřístupni. Ti mají jen víru a přitom náramně málo rozumu.

8) Víra však je životu duše blíže nežli nejdokonalejší rozum. Je-li víra vynucena, pak je tím ihned také poutem duše; je-li však duše spoutána, pak o nějakém svobodném vývoji ducha v ní nemůže být ani řeči.

9) Byl-li však jako u tebe přiveden ke správnému náhledu napřed rozum, pak přitom zůstává duše svobodná a bere si ze světla rozumu vždy jen tolik, kolik může zcela dobře snést a strávit.

10) A tak se potom z řádně osvíceného rozumu vyvíjí pravá, úplná živá víra, kterou dostává duch v duši správnou potravu a tím se stává stále silnější a mocnější, - což může každý člověk ihned postřehovat z toho, že se jeho láska ke Mně a k bližnímu stává stále silnější a mocnější.

11) Ale jak bylo již uvedeno, kde je u člověka rozum často zcela nevyvinutý a člověk má pouze víru, která jaksí ve své ojedinečnosti je jen poslušností srdce a jeho vůle, pak se s ním musí ve vsí opatrnosti jednat, aby neustrnul ve vyloženém bludu anebo aby se nedostal na strašné scestí, jak je tomu až příliš zřejmě smutný příklad u všech pohanů a také u velmi mnohých lidí v této době.

12) A nyní budeš již s to snadno pochopit, proč jsem tě prve odvolal dolů s balvanu, s něhož jsi Mě chtěl lidu odhalit. Proto nemá nikdy slepec vésti slepého, nýbrž člověk osvíceného rozumu, - jinak se zřítí oba do propasti.

13) Pravím vám, zajímejte se živě o vše a shromažďujte si správné poznání ve všech věcech! Zkoumejte vše, co se vám přihodí a podržte z toho co je dobré a pravdivé, tak vám bude potom snadné uchopit pravdu a oživit dříve mrtvou víru a učinit ji pravou svítilnou života.

14) Pravím tobě a tím také všem: Chcete-li mít z Mé nauky pro svůj život opravdový užitek, musíte jí především rozumět a pak teprve v pravdě podle ní jednat!

15) Jako je Otec v nebi ve všem dokonalý, rovněž tak dokonalý musíte být i vy, - jinak se nebudete moci nikdy stát Jeho dětmi!

16) Ty jsi četl Písmo Matoušovo a v něm Mé kázání na hoře; učil jsem tam učedníky modlit se a to zvoláním: „Otče náš!"

17) Kdo se tuto modlitbu modlí v srdci, nerozumí jí však ve správném rozumu, podobá se slepci, jenž chválí a velebí Slunce, které však přes jeho mocné světlo nevidí a také si o něm nemůže učinit představu. Tím ovšem nehřeší; avšak také mu to vpravdě nic neprospívá; neboť zůstává přitom přece jen ve stejné temnotě!

18) Proto vzděláváte-li srdce člověka opravdu pro život, nezapomeňte napřed řádně vzdělat rozum, jinak z něho uděláte slepého ctitele Slunce, který k ničemu není."

---

156. Chladný zdravý ranní vánek. Duchové míru. Sestup s vrcholu hory po několika-denním pobytu svaté společnosti. Slepí mojžíšovští kritikové. Pokyn Páně o Mojžíšových dějinách stvoření.

---

1) Po této vysvětlující řeči, o níž Kisjona pravil, že mu nezanechává žádnou další otázku, začalo na východě již svítat a vrchol naší hory, na němž nám bylo dosud zcela dobře, začínal ovívat velmi chladný ranní vánek, Kisjona navrhl, abychom se nežli vyjde Slunce odebrali zatím dolů do nejbližší horské chaty.

2) Pravím **JÁ** : „Raději ne! Ten ranní mrazík na této výšině nikomu neuškodí, nýbrž posílí každého údy; mimoto dlouho nepotrvá a musí to tak být, neboť jinak by přinesl určitý druh duchů, které zde nelze podrobně označit, tomuto dni špatné počasí, kdyby jim nyní při východu Slunce nebylo silnými duchy míru zabráněno stoupat do vzduchu. ”

3) Tím se Kisjona upokojil a my jsme zůstali až do poledne příštího dne na vrcholu hory. Po poledni jsme však sešli dolů do horské usedlosti a strávili jsme tam ještě několik dní za všelikých rozhovorů o životních povinnostech člověka a o přirozeném stavu Země, Hvězd a jiných věd.

4) S mnohými věcmi stále ještě poněkud zatemnělejší část Židů a zůstavší u Mne fariseové nesouhlasili, ale v ničem neodporovali; neboť tito Židé a fariseové, kteří se již od prvního dne Mé návštěvy v domě celníka Kisjony obrátili ke Mně, byli skutečně probudilejší a lepší duchové a střizliví myslitelé, velice si na Mně nyní již zakládali a přijímali Mé slovo jako božské. Nelze je proto přirovnávat k těm, kteří byli zahánáni zpět do Kafarnaum a také ne k těm, které před čtyřmi dny zahnal život hory opět dolů do nížiny.

5) Ačkoliv řečení **lepší Židé a fariseové** nyní již pevně ke Mně přilnuli, přece jen krčili rameny při Mých mnohých výkladech o skutečném vzniku aneb vlastně o postupném tvoření Země a všech věcí v ní a na ní, jakož i všech nesčíslných jiných světových těles a říkali u sebe: „To je přímo protimojžíšovské! Kde je tu oněch šest dní stvoření, kde sabat, ve kterém Bůh odpočinul? Čím potom je to, co Mojžíš uvádí o vzniku všeho toho, co nyní ve všech částech tvoří svět? Podává-li nám tento divotvůrce z Nazaretu nyní o tom zcela jinou nauku, která úplně ruší nauku Mojžíšovu, co na to říci? Ruší-li však Mojžíše, ruší tím také všechny proroky a nakonec ruší i sebe sama; neboť není-li Mojžíš nic, pak také proroci nejsou nic - a očekávaný Mesiáš, jímž je vlastně on sám, také nic!

6) Ale v podstatě jeho nauka je správná a se stvořením se to asi dělo spíše tak, jak on to nyní vyložil, nežli jak o tom podává zprávu Mojžíš."

7) Tu přistoupil **jeden** ke Mně a pravil: „Pane! je-li tomu tak, jak je to potom s Mojžíšem a se všemi proroky?"

8) Pravím **JÁ** : „Třeba, abyste jim rozuměli a je chápali ve správném smyslu!

9) Mojžíš ve svém líčení stvoření podává jen obrazy, které oznamují založení prvního poznávání Boha u lidí této Země, nikoli však hmotné stvoření Země a všech ostatních světů."

---

157. Výklad Mojžíšových dějin stvoření, kap.1, verš 1-5 (den první). Obdoba přirozeného duchovního stavu člověka s přírodou. Duchovní noc dětské duše. Rozum jako duchovní večer. Světlo z Boha v srdci je duchovním jitem.

---

1) (**Pán:**) „Zda se nepraví „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi a země byla pustá a prázdná a temnota byla nad hlubinou; a Duch Boží vznášel se nad vodami.

2) I řekl Bůh: „Budiž světlo!", i bylo světlo. Bůh viděl, že to světlo je dobré; i oddělil světlo od tmy. Světlo nazval dnem a tmu nocí. I stal se z večera a jitra den první.

3) Hleďte, to jsou slova Mojžíšova:! Vezmete-li je ve smyslu přirozeném, tu na první pohled poznáte naprostý nesmysl, který se tu nutně objevuje!

4) Co je „nebe" a co „země", o nichž Mojžíš praví, že toto vše bylo na počátku stvořeno? „Nebe" je duchovnost a „země" přirozenost v člověku; přirozenost byla a je ještě pustá a prázdná - jako u vás. „Vody" jsou vaše špatné poznatky ve všech věcech, nad nimiž Se sice také Duch Boží vznáší, ale není ještě v nich.

5) Ježto však Duch Boží vždy vidí, že ve vaší hmotné hlubině světa je strašně temno, mluví k vám jako nyní zřejmě: „Budiž světlo!“

6) Tu začíná ve vaší přirozenosti svítat a Bůh vidí jak dobré je světlo pro vaši temnotu; jen vy sami to však nemůžete a nechcete uznat. Proto se tedy také děje ve vás dělení, totiž den a noc se oddělují a vy pak ze dne v sobě poznáváte dřívější noc svého srdce.

7) U člověka je jeho prvotní přirozenost hlubokým večerem, tedy nocí. Jelikož však Bůh dává člověku světlo, je mu takové světlo pravým svítáním a tak se z večera a jitra člověka skutečně stává jeho první den života!

8) Neboť hleďte, kdyby byl chtěl Mojžíš, jenž byl přece zasvěcen do všech věd Egyptanů, ve svém Písmu podat vznik prvního přirozeného dne, byl by jistě při všem svém vědění a moudrosti postřehl, že z večera a jitra nemůže nikdy vzniknout den; neboť po večeru následuje přirozeně vždy hluboká noc a po jitru následuje teprve den.

9) Mezi večerem a jitem je tedy noc; jen co je mezi jitem a večerem je den!

10) Kdyby byl Mojžíš řekl: „A tak se stal z jitra a večera den první!“, mohli byste tím ovšem rozumět přirozený den; on to však řekl z důvodu dobrého podobenství právě obráceně a znamená to večer a zároveň noc člověka, což lze také snadno pochopit, neboť ještě nikdo neviděl vsí moudrostí nadané dítě.

11) Když se dítě zrodí na svět, je v jeho duši úplné temno a tedy noc. Dítě však roste, dostává se mu všelikého vyučování a tím se vždy víc a více stává ve všech věcech rozumnější a hleďte, to je večer, to jest v duši se začíná šepit podobně jako z večera.

12) Vy ovšem řeknete, že také za jitra se šepí a že by tu byl Mojžíš mohl říci: „A tak se stal z ranního šera a vlastně už i jasného jitra den první!“

13) Já k tomu pravím: Ovšem, kdyby byl chtěl říci lidem v duchovním podobenství holý nesmysl! Ale Mojžíš věděl, že pozemskému stavu člověka odpovídá jen večer; věděl, že u lidí s čistě pozemským vzděláním rozumu je tomu právě tak, jako se stále slábnoucím světlem přirozeného večera!

14) Čím více se začínají lidé pachtit svým rozumem po věcech pozemských, tím více slábnou v jejich srdcích čistě božské světlo lásky a duchovního života. Proto také nazval Mojžíš takové pozemské světlo člověka večerem!

15) Jen když Bůh Svým milosrdenstvím rozžehne člověku v srdci světélko života, pak teprve začíná člověk uznávat nicotnost všeho toho, co si byl dříve svým rozumem, duchovním večerem přisvojil a pak také poněmhu stále víc a více uznává, že všechny poklady večerního světla jsou právě tak pomíjivé, jako toto světlo samo.

16) Pravé světlo však Bohem v srdci člověka rozžehnuté je právě ono jitra, které je s předchozím večerem a z předcházejícího večera podmínkou prvního pravého dne v člověku.

17) Z tohoto Mého nynějšího výkladu musíte však také nyní uznat, že mezi oběma světly anebo lépe poznáváními je ohromný rozdíl; neboť veškeré poznávání ve večerním světle světa je klamné a tudíž také pomíjivé. Jen pravda trvá věčně; ale klam musí nakonec vzít za své!“

---

158. Výklad Mojžíšových dějin stvoření, kap.I, verš 6-10 (den druhý). Pevnost mezi oběma světly, pravá živá víra. Den druhý. Víra z vědění anebo vědění z víry? Další poukázání na to, že Mojžíšovy obrazy o stvoření mají jen duchovní smysl. O půdě lásky.

---

1) **(Pán:)** „Mohlo by se však velmi snadno stát, že by se Boží Světlo v srdci člověka vylilo do světla večerního a bylo pak stráveno anebo aspoň tak smíšeno, že by se nakonec už nevědělo, co je v člověku světlo přirozené a co Světlo Boží.“

2) Tu učinil Bůh pevnost mezi oběma vodami, které, jak jsem vám dostatečně vysvětlil, značí obého druhu vědomosti, a takto oddělil obě vody.

3) Pevností je však vlastní nebe v lidském srdci a projevuje se pravou živou vírou, ale věčně nikdy prázdným a nicotným rozumováním.

4) Z tohoto důvodu nazývám také toho, kdo má mocnou a nezlomnou víru skalou a stavím ho jako novou pevnost mezi nebem a peklem a tuto pevnost nebude moci žádná temná moc pekla věčně nikdy přemoci.

5) Je-li v člověku takováto pevnost postavena a víra se stává mocnější a mocnější, tu z takové víry je stále jasněji a jasněji zřejmá nicotnost věci přirozeného rozumu. Přirozený rozum se pak poddá vládě víry a tak vzniká v člověku z jeho večera a z jeho stále jasnějšího jitra druhý a již mnohem jasnější den.

6) V tomto stavu druhého dne vidí člověk již to, co se musí navěky osvědčit jako jediné úplně pravdivé; ale dosud v něm není ještě pravý řád. Člověk tu stále ještě mísí přirozené s čistě duchovním, přirozenost často příliš zduchovňuje a tím spatřuje také v duchu hmotno a proto také ještě není rozhodnut k žádnému správnému skutku.

7) Podobá se čistě vodnímu světu, který je sice se všech stran obklopen světlem prozářným vzduchem, ale nakonec si přec jen nemůže ujasnit, zda jeho vodní svět vzešel z prozářného jej obklopujícího vzduchu, či zda tento vzduch vzešel ze světa vodního, - to jest neví v sobě ještě dosti jasně, zda se jeho duchovní poznání vyvinulo z jeho přirozeného rozumu, anebo zda se tento rozum vyvinul ze skrytě v člověku snad již jsoucího a tedy také s počátku zcela skrytě působícího poznání duchovního, anebo ještě makavěji řečeno, neví, zda pochází víra z vědění anebo vědění z víry a jaký je mezi oběma rozdíl.

8) Krátce ještě neví, co tu bylo dříve, zde slepice nebo vejce, anebo zda semeno či strom.

9) A tu přichází opět Bůh a pomáhá člověku dále, učinil-li člověk pro tento druhý den svého duchovního vzdělání dosti z jemu propůjčené a tedy vlastní síly. A tato další pomoc spočívá v tom, že se v člověku zvětší světlo, které pak začíná podobně jako na jaře Slunce netoliko zvýšeným zářením, nýbrž teplem způsobeným právě tímto zvýšeným zářením, oplodňovat všechna ta do srdce vložená semena.

10) Toto teplo se nazývá láska a je zároveň duchovně půdou, v níž semena začínají klíčit a zapouštět kořeny.

11) A hleďte, to je to, co je psáno v Mojžíšovi, že Bůh poručil vodám, aby se shromáždily v jedno místo, aby se tím zviditelnila suchá a pevná půda, z níž jediné mohou semena vyrůst v živý a oživující plod!

12) Dále se praví: „I nazval Bůh suché místo „zemí“ a vodu nyní na určitá místa shromážděnou „mořem“.“

13) Táže se: „Pro koho to Bůh takto pojmenoval?“ Pro Sebe by to věru neměl zapotřebí; neboť bylo by přece jen trochu příliš směšné chtít nejvyšší božské moudrosti přisuzovat, že by měla zvláštní zalíbení na tom, že se jí jako nějakému člověku podařilo nazvat suché místo „zemí“ a vodu na určitých místech shromážděnou „mořem“.

14) Pro někoho jiného nemohl však Bůh jistě dát suchému místu a oddělené vodě tato jména, neboť mimo Něj nemohla tu být v tomto údobí stvoření ještě žádná bytost, která by Mu rozuměla!

15) Tento výrok Mojžíšův nemůže tedy mít smysl hmotný, nýbrž čistě jen duchovní a k někdejšímu stvoření Světů má vztah jen ve smyslu podobenství uplatňujícího se z duchovna zpět, to jest z duchovna do hmotna, což ovšem je s to vystihnout jen moudrost anděla. Avšak přímo, jak je to psáno, má to smysl jen čistě duchovní a naznačuje to, jak je především člověk o sobě a rovněž i celé lidstvo od času k času a od údobí k údobí vzděláváno od své původně nutné přirozenosti ke stále čistějšímu duchovnu.

16) Člověk je dle toho rozdělení dokonce ve své přirozené části. Poznatky mají své místo, to je moře člověka a láska z poznatků vzniklá jako půda způsobila přinášet plody je stále oblévána mořem jako souborem poznatků pravého světla .a nově posilována ke stále hojnějšímu vydávání ušlechtilých plodů.“

---

159. Výklad Mojžíšových dějin o stvoření, kap.I, verše 11-13 (den třetí). Účinek smyslového poznání v dobré půdě srdce. Je to duchovní člověk v člověku přirozeném a něhož se jedná. Uznání farizea a poloviční pochybnost. O podobenství rozdílů přirozeného a duchovního zraku.

---

1) (**Pán:**) „Když tedy poznatky člověka obklopují se všech stran láskou a plamenem ohně lásky, jemuž dodávají stále víc a více potravu, jsou jasněji a jasněji osvětlovány a oteplovány, stává se člověk ve všem také stejnou měrou energičtější a dovednější.“

2) V tomto stavu přichází pak opět Bůh k člověku, ovšem - jak se samo sebou rozumí - v duchu a jako věčná Láska k lásce v srdci člověka praví: „Zplod' země nyní všelikou travu a bylinu vydávající símě, plodné stromy a keře všeho druhu, přinášející podle druhu svého plod i své vlastní símě na zemi!"

3) Po takovémto příkazu od Boha v srdci obdrží pak člověk pevnou vůli, sílu a odvahu a přiloží ruku k dílu.

4) A hleďte! Jeho správné poznatky se zvedají jako deštěm obtěžkané mraky nad uspořádané moře a táhnou nad suchou zemi, zavlažují a oplodňují ji. A země se pak začíná zelenat, přináší všeliké traviny a byliny se semeny a všeliké ovocné stromy a keře se semeny, to jest co nyní správný, nebeskou moudrostí osvícený rozum poznává jako zcela dobré a pravdivé, to chce a vyžaduje pak ihned také láska v srdci člověka.

5) Neboť jako símě, vloží-li se do země, brzy vzchází a přináší mnohonásobný plod, rovněž tak působí správné poznatky, kladou-li se do půdy srdce plného života.

6) Símě totiž působí tak, že probouzí životní sílu, která jinak dříme v zemi a tato síla se pak ihned víc a více hromadí kolem klíčku v semeni a způsobuje, že se tento rozvíjí a stává se rostlinou bohatou na plody. Zkrátka, pravé poznání se stává teprve v srdci skutkem a ze skutků pocházejí pak všeliká díla; a tato díla to jsou, o čem mluví v hluboké moudrosti Mojžíš ve své Genesi a to v kapitole 1. ve verších 11 a 12, doslovně uvedených již předtím.

7) Dřívější původní večer člověka, povýšený světlem z nebes k pravému poznání se takto stává skutkem, za nímž musí následovat díla; a to je den třetí ve vzdělávání srdce a celého člověka v člověku, jímž tu je duchovní člověk, o němž se jediná ve všem jedná, kvůli němuž Mojžíš a všichni ostatní proroci přišli od Boha na tento svět, tak jako nyní Já Sám! Myslím, že tato věc vám bude nyní dostatečně jasná!?"

8) Praví jeden z **farizeů**: „Vznešený, přemoudrý příteli a Mistře! Já za svou osobu podepíši každé z tvých nám všem daných slov, ježto jsou úplně pravdivá a pravdivými být musí. Ale jdi do Jerusalema a vykládej tam Genesi takto v chrámě a budeš ukamenován i se všemi Svými přívrženci, nebudeš-li se chránit svou nejvyšší zřejmou božskou mocí! Přijdeš-li však k templářům s touto mocí, pak budou však též souzeni a to by bylo téměř tolik jako kdybys je nechal ihned bleskem a ohněm s nebe úplně zahubit! Jak řečeno, je to tak jako tak nejvyšší odvážná věc. A přitom je tento Tvůj opravdu moudrý a důmyslný výklad prvých tří dnů stvoření v Genesi popsáných zcela dobře přijatelný a nelze na něm nalézt ani slůvko rozporu. Ale nyní přijde den čtvrtý, v němž, jak psáno, stvořil Bůh zjevně Slunce, Měsíc a všechny ty Hvězdy! Jak to můžeš jinak vysvětlit? Slunce, Měsíc a Hvězdy jsou jednou zde a žádný člověk nezná jiný původ jak vznikla všechna ta velká a malá světla na obloze, nežli jak čteme v Genesis.

10) Táže se nyní: kde je tu klíč, kde podobenství, dle kterého by se den čtvrtý vztahoval jediné na člověka?"

11) Pravím **JÁ** : „Příteli, jistě jsi již častěji slyšel ba i sám zakusil, že jsou lidé dalekozrací a krátkozrací a konečně poloslepí, slepí a úplně slepí co do tělesného zraku! Dalekozrací vidí v dálce všechno dobře, ale v blízkosti špatně; krátkozrací vidí zase v blízkosti dobře, ale zato v dále špatně; u poloslepých je zpola noc a zpola den, to jest oni vidí předměty jedním okem ještě sice zcela dobře, jelikož však druhé oko je slepé, rozumí se samo sebou, že tací vidoucí mohou vidět vše jen v polovičním světle; zcela slepí nevidí již žádný předmět ani ve dne ani v noci, mají za dne jen ještě slabý přísvit, takže mohou rozeznat den od noci; nadobro slepí nemají však ani přísvit a nemohou nikdy rozeznat den od noci.

12) A hle, jako jsou však lidé svým tělesným zrakem tak rozdílní, rovněž tak a často ještě mnohem rozdílnější jsou svým zrakem duchovním. A ty máš právě také velkou chybu zrakovou a to mnohem silnější v duši nežli ve zraku tělesném. Pravím tobě: ty jsi ve své duši mimořádně krátkozraký!"

---

160. Výklad Mojžíšových dějin stvoření, kop. 1, verš 14-19 (den čtvrtý). Správná kritika doslovného znění. Je jen jedna pevnost: vůle Boží. Pevnost Mojžíšova: nebe v člověku. Dětství Boží nejvyšším určením člověka.

---

1) (**Pán:**) „Jakpak to čteš v Genesis? Zda není psáno:

2) A Bůh pravil: „Budtež světla na pevnosti nebeské, aby oddělovala den od noci a určo-

vala znamení, doby, dny a roky a buďtež dvě světla na pevnosti nebeské, aby svítla Zemi!" A stalo se tak. I učinil Bůh dvě veliká světla; velké světlo, aby vládlo dni a malé světlo, aby vládlo noci a k tomu také Hvězdy. A Bůh je postavil na pevnost nebeskou, aby svítla Zemi a vládla nade dnem a nocí a oddělovala světlo od tmy. A Bůh viděl, že to bylo dobré. I byl z večera a jitra den čtvrtý."

3) Hleď, tak zní doslovně dějiny stvoření dne čtvrtého, jímž je vlastně podle Genesis podmíněn den čtvrtý.

4) Když tuto věc jen poněkud blíže osvětlíš svými - pravím - pouze přirozenými silami rozumu, pak ti musí na první pohled bít do očí holý nesmysl, považuješ-li doslovné znění Genesis za její smysl!

5. Podle Genesis stvořil přece Bůh již prvního dne světlo a stal se tedy z večera a jitra den první. Řekni, jaké to tedy bylo světlo, které vytvořilo po tři dny den a noc? Čtvrtého dne praví opět Bůh: „Buďtež světla na obloze!" Ptám se: jakápak světla, která mají oddělovat den od noci? Vždyť už světlo stvořené prvního dne vytvořilo předtím tři dny; k čemu tedy čtvrtého dne ještě více světla k jednomu a témuž úkonu? Mimoto je řeč jen o „světlech" ale o Měsíci a Slunci není ani nejmenší zmínky! Tato světla vytváří k tomu také ještě znamení - jakápak znamení?, - konečně doby - jakápak?, - a dny a roky - jakápak dny a roky? - Cožpak noc není nic? Nepočítá se noc tak dobře jako den?

6) A mimoto Země je kulatá, má na jedné straně vždy den a na druhé straně vždy noc. Podle toho, jak se Země otáčí kolem své osy od západu k východu, je vždy den tam, kde jsou krajiny obráceny ke Slunci anebo spíše kde jsou stálým a vždy stejnoměrným otáčením Země jaksi posunovány pod Slunce.

7) Jestliže se tedy přirozený den na Zemi uskutečňuje nesporně jejím vlastním pohybem, při čemž Slunce nečiní nic jiného nežli že svítí stále na svém místě a svým světlem vytváří den všude tam, kam vniknou jeho paprsky a takovým způsobem nemůže a nechce nikdy vládnout dni - táži se: jak by tedy mohl Mojžíš svými světly mýnit Slunce a Měsíc? A kdyby byl Mojžíš mýnil přirozené Slunce a přirozený Měsíc, byl by k většímu objasnění svého zjevení pro lidstvo obě tato světla na nebi jistě pojmenoval; neboť za dob Mojžíšových dovedli již všichni lidé obě tyto Hvězdy pojmenovat!

8) Mimoto mluví Mojžíš o pevnosti na nebi, která vlastně v přirozeném prostoru nikde není, neboť Slunce, Měsíc a všechny Hvězdy, jakož i tato Země sama se vznášejí v úplně volném, ničím a nikde neomezeném éteru a zákonem do nich vloženým jsou udržovány ve svém účelovém postavení, mají volný pohyb a nejsou nikde na nějakou nebeskou pevnost připoutány!

9) Neboť jest jen jedna pevnost v nekonečném a nejvolnějším prostoru a tou je vůle Boží z níž věčně neměnitelný zákon naplňuje tento prostor a všechny věci v něm.

10) Kdyby bylo to, co se vašemu oku jeví jako rozsáhlá modrá klenba pevninou a Slunce, Měsíc a všechny Hvězdy byly by na ní takřka připevněny, jak by se mohly zvláště vám známé Planety pohybovat a ustavičně měnit svá místa?

11) Ostatní Hvězdy, které nazýváte pevné (to jest stálice; vyd.), zdají se ovšem jakoby byly na nějakou pevnost připevněny; ale není tomu tak. Jsou od Země jen tak převelice vzdáleny a jejich dráhy jsou tak rozsáhlé, že je urazí často sotva za několik set tisíc pozemských let a z toho důvodu nemohou být jejich pohyby pozorovány ani za sta lidských věků. A to je důvod, proč se vám jeví jakoby zřejmě pevně stojící; ale ve skutečnosti je tomu jinak a v celém nekonečném prostoru není nikde tak zvané pevnosti.

12) Pevnost, kterou míní Mojžíš, je pevná vůle podle Božího řádu, vycházející ze správného porozumění a lásky, která je požehnanou půdou života. Protože taková vůle může však vzejít jen z plodonosné hojnosti pravé Boží lásky v srdci člověka, která může zase vzejít z nebeského světla, kterým Bůh opatřil člověka, když dělil jeho vnitřní temnotu ve večer a jitra, je tato pravá láska, pravé poznání a pravý rozum, což vše se jeví v člověku jako živá víra, nebem v člověku a z toho vzešla pevná vůle v řádu Božím je tou pevností nebe v člověku, na niž dává Bůh, je-li podle vůle Boží lásky úplně ve správném řádu, nová světla z nebe nebes, jímž je čistá Otcovská láska v srdci Božím; a tato světla osvětlují pak vůli, pozvedají ji na úroveň poznání andělů nebe nebes a tím pozvedají stvořeného člověka k nestvořenému a tedy vlastní svobodnou vůli v Božském řádu k nově se přetvořivšímu Božímu dítěti!"

161. Pokračování výkladu Mojžíšových dějin stvoření. Přirozený pomíjivý a vlastní věčný člověk. Dvě velká světla aneb o podstatě věčného ducha a o podstatě duše. Co znamenají Hvězdy. Čtvrtý den stvoření.

---

1) **(Pán:)** „Dokud je člověk tvorem, je časný, pomíjející a nemůže trvat; neboť každý člověk, jak je přirozeně stvořen, není nic jiného nežli jen vhodnou nádobou, v níž se teprve pravý člověk stálým božským spolupůsobením může vyvinout.

2) Když tato vnější nádoba dosáhla dostatečného stupně vyspělosti, k čemuž ji Bůh v hojně míře vybavil všemi potřebnými součástmi a vlastnostmi, pak Bůh probouzí aneb spíše rozvíjí Svého nestvořeného věčného ducha v srdci člověka a tento duch je podle míry svého působení tím, co Mojžíš rozumí a chce, aby se rozumělo pod oněmi dvěma velkými světly postavenými na pevnosti nebe, jak tomu a nikdy ne jinak rozuměli také všichni patriarchové a proroci.

3) Toto věčné nestvořené, navěky úplně živé Světlo na pevnosti nebeské v člověku je pak teprve pravým dirigentem pravého dne v člověku a učí dřívější nádobu, aby se úplně přetvořila ve svou odvěkou nestvořenou božskou podstatu a tak učinila celého člověka pravým Božím dítětem.

4) Každý stvořený člověk má však živou duši, která je také sice duchem a má nutnou schopnost rozpoznávat dobré a pravdivé a zlé a falešné, dobré a pravdivé si osvojit a zlé a falešné ze sebe vyhostit; ale přesto není nestvořeným nýbrž stvořeným duchem a jako takový nemůže o sobě nikdy dosáhnout dětství Božího.

5) Přijala-li však duše podle daného jí zákona ve vší pokoře a skromnosti svého srdce a své Bohem do ní vložené svobodné vůle dobré a pravdivé, pak se taková pokorná, skromná a poslušná vůle, abychom mluvili zcela bez okolků, stala pravou pevností nebeskou, protože se vytvořila podle toho nebeského do duše člověka vloženého a tak je zcela způsobilá přijmout do sebe ono čistě nestvořené božské.

6) Ono čistě božské aneb nestvořený Duch Boží, Který je nyní navěky postaven na takovou nebeskou pevnost, je oním velkým Světlem; duše člověka však, která je tímto velkým Světlem přetvořena téměř ve stejně velké světlo, je oním druhým menším světlem, které je však nyní, podobně jako nestvořené velké Světlo, postaveno na tutéž nebeskou pevnost a nestvořeným Světlem se přetváří ve spolunestvořené Světlo, aniž by na své přirozené povaze něco ztratilo, nýbrž aby v duchovním smyslu úplně očištěné nekonečně mnoho získalo. Neboť duše člověka o sobě nemohla by věčně nikdy zřít Boha v jeho čistě duchovní podstatě a naopak čistý nestvořený Boží Duch by zase nemohl nikdy zřít ono přirozené, protože pro Něj hmotná přirozenost neexistuje. Ale ve zmíněném úplném spojení čistého ducha s duší může nyní duše novým k ní příšlým duchem spatřovat Boha v jeho praduchovní čistě podstatě a duch skrze duši ono přirozené.

7) To je to co Mojžíš praví, aby velké Světlo vládlo dni a světlo noci a určovalo znamení, to jest: ve vší moudrosti základ jevového a všech stvořených věd, určovalo tedy také doby, dny a což značí tolik jako: ve všech jevech poznávat božskou moudrost, a milost.

8) Hvězdy však, o nichž se Mojžíš též zmiňuje, jsou pak nesčetné užitečné poznatky ve všech jednotlivých věcech, kterého jednotlivé poznatky pocházejí ovšem z jednoho hlavního poznání a proto jsou postaveny na tutéž pevnost nebeskou jako ona dvě světla hlavní.

9) A hledte, to je konečně čtvrtý den stvoření, o němž se zmiňuje Mojžíš ve své Genesis, který vzešel, jak je snadno pochopitelné, tak jako dřívější tři dny, z téhož večera a jitra člověka."

162. Pátý a šestý den stvoření podle Mojžíše. Přirozený vznik Země a člověka. Výstraha před mnohověděním. Napomenutí k hledání Království Božího v sobě.

---

1) **(Pán:)** „Abyste se Mne však v tomto ohledu dále netázali jak je to s pátým a šestým dnem stvoření, pravím vám ve vší stručnosti, že pozdější stvoření celého zvířecího světa a nakonec člověka samého neznámá nic jiného, nežli úplné oživení a jisté uskutečnění všeho toho, co člověk chová ve své přirozené části.

2) Jeho moře a všechno jeho vodstvo se naplňuje životem a člověk poznává a spatřuje ve svém nyní čistě božském nestvořeném Světle nesčetnou a nekonečně rozmanitou hojnost tvůrčích idejí a tvarů a takto si uvědomuje svůj čistě božský původ. A ve vyprávění o stvoření pře-

ho člověka se líčí vznik dokonalého člověka aneb dosažení dokonalého dětství Božího.

3) Ty se ovšem nyní u sebe zcela potají v srdci tážeš řka: „Ano, ano, to vše je sice zcela dobré, moudré a nádherné a nikdo nemůže ani v nejmenším pochybovat, že toto vše je úplná pravda; ale jak tedy vznikla tato Země, která tu přece nemůže být od věčnosti jakou je nyní? Jak porostla travinami, bylinami, keři a všeho druhu stromy? Jak vznikla všechna zvířata a kdy?

4) A jak se stal člověk občanem této Země? Byla skutečně stvořena jen jedna dvojice lidí jak uvádí Genesis, anebo bylo na Zem ihned dáno množství lidí různých barev, postav a povah?”

5) Na tyto ne zrovna špatné otázky nemohu ti říci nic jiného nežli co jsem ti již řekl, totiž: Až si osvojíš moudrost andělů, pak také postupujíc v podobenství čistě z duchovna zpět do při rozena, také pochopíš celé přirozené stvoření navlas z toho, co praví Mojžíš ve své Genesis a shledáš, že přirozené stvoření následuje ovšem ve velmi rozsáhlých údobích téměř v témž pořádku jak se vypravuje v Genesis a vznik prvé lidské dvojice spadá téměř do téže doby a její zkoušení a její rozmnožení nakonec následuje až na to nemnohé, v přiměřené obrazy zahalené, právě v tom pořádku, jak se to vypravuje a líčí v dalším průběhu Genesis.

6) Ale jak bylo řečeno, bez moudrosti andělů to nikde nenajdeš i kdybys měl všechnu moudrost mudrců celé Země, kteří tu také o této věci vyměnili již nejrůznější názory a mínění.

7) Ale takové vědění na tomto světě nijak také zvlášť neprospívá žádnému člověku, protože člověk svým mnohým věděním se stává vlastně ve svém srdci zřídka, ba téměř nikdy trochu lepším, zato však velmi často horším. Neboť kdo mnoho ví, stává se nezřídka pyšným a hrdým, shlíží pak ve své domněle nedosažitelné výše nadutě na své bratry jako sup na vrabce a jiné drobné ptactvo, jakoby tu bylo pouze proto, aby je chytil a jejich jemné maso pojídal.

8) Hledej především Království Boží a jeho spravedlnost ve svém srdci, o vše ostatní se mnoho nestarej; neboť toto vše i s moudrostí andělů může ti být dáno přes noc. Myslím, že jsi Mně nyní úplně porozuměl!?”

---

163. Odpověď farizeů Pánu na Jeho výklad Mojžíšových dějin stvoření. Předpověď Páně o soudu nad Jerusalemem. Mlčení o duchovně viděném a slyšeném.

---

1) Když farizeus a jeho druhové obdrželi ode Mne tento obšírný výklad Genesis, stáli všichni přede Mnou jako ohromeni a **hlavní farizeus** po chvíli zřejmě usilovného přemýšlení pravil: „Pane! Mistře všech mistrů ve všech věcech! Já a my všichni nyní uznáváme, ač ne bez velkého zármutku, že máš ve všech věcech zcela pravdu a že vše co mluvíš je úplná čistá pravda. Ale nadarmo jsem neřekl: Ne bez velkého zármutku to nyní uznáváme! Neboť pro tento zlý zistný svět s touto příliš svatou vysokou moudrostí budeš bez zcela zvláštních zázraků kázat úplně hluchým uším a budeš-li konat zázraky, budeš mít slepé diváky a málo tedy pořídíš.

2) Musí-li člověk k tomu, aby utvářel především sama sebe v pravého člověka být ve svém chtění a jednání dokonale svobodný, pak můžeš kázat a zázraky konat jak chceš, obrátí se doopravdy podle toho sotva jeden ze sta. Neboť je-li někdo již od základu příliš hloupý a nemá-li určité vzdělání v některém oboru lidem potřebném a prospěšném, pak nemůže Tvé učení pochopit. Má-li však jen o trochu více a tedy velmi snadno vycvičený rozum ať v Písmu anebo v jiné vědě a umění a spojuje-li s ním nějakou světskou výhodu, spojenou dokonce ještě se značnou vážností osoby, pak můžeš nechat za sebe mluvit za blesku a hromu Otce Jehovu a tací lidé učiní to, co učinili naši předkové za Mojžíše na poušti, kde zatím co Mojžíš za hromu a blesku mluvil s Jehovou na hoře Sinai a dostával od Něho svatá přikázání, ulili si ze zlata tele kolem něhož pak jako pohané tančili a tím se mu klaněli!

3) Kdybych neznal farizeje, zákoníky a všechny kněze a levity zvláště v Jerusalemě, sotva bych si troufal toto s Tebou mluvit; ale znám až příliš dobře tyto lidi a proto jsem se hezky daleko vzdálil od chrámu a také ho již nenavštěvuji..

4) Vrátiš-li se snad opět jednou do Jerusalema, pak si vezmi s sebou velkou dávku všemohoucnosti, jinak tě jako rouhače ukamenují! Neboť kdo tam chce být jen o špetku rozumnější nežli dokonce nejsprostší metař chrámových síní, tomu se hned spílá kacířů a rouhačů a neobráťí-li se s pořádnou obětí, čeká jej na prokletém místě za hradbami města beze vší milosti ukamenování!

5) Pro Jerusalem, pravím Ti, můj božský příteli, je jen jeden lék a to je lék Sodomy a Gomory! Jinak pro toto město a jeho obyvatele není již záchrany!"

6) Pravím **JÁ** : „Příteli! Co jsi Mi zde řekl, věděl jsem již dávno! Ano, já ti pravím, to bude také konec Jerusalema! Ale dříve se v tomto městě musí ještě státi vše to, co o něm bylo všemi proroky prorokováno, aby se naplnilo všechno Písmo a jeho míra byla dovršena. A ode dneška nenapočítáte ani 70 let a nezůstane kámen na kameni! A bude-li se někdo tázat a řekne: „Kde stál chrám?“, Nenajde se nikdo, kdo by podal tazateli zprávu!

7) Ve zdech tohoto města bylo zavražděno mnoho proroků. Zním je všechny; jejich krev volala do nejvyšších nebes o pomstu proti těmto nejhanebnějším provinilcům; ale míra, kterou dalo peklo tomuto městu, nebyla ještě zcela naplněna a proto bylo ještě ušetřeno. Nyní však bude jeho míra vbrzku naplněna a nebude již ušetřeno!

8) Dříve nežli tuto horu opustíme, přikazuji vám všem přísně, aby totiž nikdo z vás nevypravoval o tom nikomu dole v nížině co jste na této hoře viděli, dokud vás k tomu v duchu nezplnomocním. Kdo nebude dbát tohoto Mého příkazu, bude potrestán okamžitou nemotou neboť lid v nížině dávno ještě není k tomu zralý a ani vy sami také ne.

9) Čemu jsem však zde učil o tom si pohovořte se sobě rovnými tak, jako byste to ode Mne neslyšeli, nýbrž jakoby to vzešlo z vás samých! Jen když vaši přátelé vniknou takměř živě do této vaší nauky, pak jim teprve můžete mezi čtyřma očima říci, od Koho jste tuto nauku přijali a jaká znamení jí předcházela!

10) Ale nezapomeňte pak takto poučeným ve jménu Mém dát týž příkaz a tutěž pohružku, kterou jsem vám všem nyní zde dal já!

11) Během krátké doby, kterou se ještě zdržíme na této výšině, zažijete ještě leccos obdivuhodného; neboť přeji si toužebně, abych vás učinil ve vaší víře pokud možno silnými. Ale při všem, co ještě smíte vidět a slyšet, dbejte právě daného příkazu; neboť nebude-li ho dbáno, stihne každého z vás na dobu jednoho roku zmíněný trest!"

---

164. Zpráva Jidáše Išariotského o jeho cestě vzduchem a jeho neužitečné otázky. Odpověď Páně a Tomášova důtka.

---

1) Pravit **JIDÁŠ** Išariotský: „Pane! To je tvrdý příkaz! Kdo ho bude moci zcela přesně dbát?"

2) Pravím **JÁ** : „Bůh také smrt těla učinil nevyhnutelným a neměnitelným zákonem a nebere Svě svaté slovo přes veškeré bědování lidí zpět! Můžeš nyní naříkat a reptat jak chceš; ale nakonec musíš přece jen zemřít! Teprve na onom světě uznáš, že ti tato smrt byla nanejvýš nutná.

3) A hle, právě tak je tomu i s každým příkazem, který vychází z úst Božích! Učiň si jej sám zákonem, pak ti bude s to zcela snadno jej plnit; předpisuješ-li si však ty sám jiný zákon nežli ti dávám Já, bude ti těžko plnit zákon Můj. Neboť kde je jeden zákon proti druhému, tam je zachovávání jednoho nebo druhého zákona těžké, anebo nakonec zhola nemožné. Rozumíš tomu?

4) Pravím ti! Dávej pozor na sebe a dbej velmi přesně na to, aby se snad časem nějaký proti zákon v tobě nestal tvou smrtí!"

5) Pravit **JIDÁŠ** : „Ale co to má zase znamenat? Mluvíš stále ptačím písmem Egyptanů, které nyní sotva nějaký mudřec dovede číst a tím méně pochopit! Copak je to vlastně protizákon? Jak mohu dát sobě samému zákon, který mi dal někdo jiný? Já jej mohu jen zachovávat anebo také nezachovávat a to je v mé svobodné vůli a v žádném protizákonu!"

6) Pravím **JÁ** : „Já ti říkám, zůstaneš-li stále tak hloupý jako jsi nyní, bude pro tebe lépe, vrátíš-li se opět do Betabary; neboť takto jsi Mi nepříjemný a protivný!

7) Odkudpak přicházejí zákony? Snad odněkud jinud nežli jedině z vůle toho, jenž má sílu a moc zákony dávat a sankcionovat (uplatňovat)?! A nemá každý člověk úplnou moc nad sebou a nemůže dělat co chce? Chce-li vnější zákony přijmout za své, pak je bude moci jistě snadno zachovávat; nechce-li však, pak má svou vůli proti zákonu a nakonec si musí dát líbit sankci (uplatnění) vnějšího zákona."

8) **JIDÁŠ** se tváří k tomuto vysvětlení sice kysele, ale praví: „Ano, nyní věci rozumím a je to tak dobré. Ale když mluvíš velmi často zastřeně, mívám strach a úzkost a tu se tedy musím

znovu opět dotazovat až je mi věc jasná, zvláště jde-li o příkaz, který je vesměs poněkud těžko zachovávat mnohému z nás a také mně, což se nikterak neostýchám doznat. Ale hled' Pane, táže-li se Tě na něco někdo jiný, dáváš mu ihned ve vsí vlídnosti nejlepší odpovědi ptám-li se Tě však na něco já, jsi vždy nevlídný a já si pak sotva již troufám na něco se Tě otázat i kdyby to bylo sebedůležitější.

9) Hle, má předvčerejší přepodivná cesta vzduchem, která se uskutečnila neuvěřitelnou rychlostí, takže jsem nemohl na půdě zemské nic rozeznat mimo široký velmi rychle kolem letící pás, nejde mi stále ještě do hlavy; rád bych se od Tebe dověděl, jak to bylo možné! Neboť já byl odtud snad nejdále a to daleko za druhým břehem moře pěšky a byl bych musel konat cestu 4-5 dní.

10) Právě jsem ukončil kázání v jedné řecké vesnici, nenašel jsem však žel zvláště ochotné uši a srdce, ač jsem uzdravil několik jejich nemocných; to mě rozzlobilo, takže jsem to hloupé hnízdo opustil. Když jsem však byl asi 1000 kroků mimo vesnici zcela sám – neboť bratr Tomáš mě nechtěl do Řecka doprovázet - přihnal se ke mně vzdušný vír a nežli jsem se nadál, byl jsem již vysoko ve vzduchu. Tu mě hnál nepopsatelně mocný vítr zmíněnou rychlostí sem - takže jsem v tomto letu, jak už řečeno, nebyl s to ani trochu rozeznat co bylo na půdě zemské; samo moře se mihlo kolem jen jako blesk. Neměl jsem ani kdy pomyslet na to, jak se mi povede, namane-li se mi do této volné cesty vzduchem nějaká skála, o kterou bych se jistě roztříštil na mnoho set tisíc kousků! Jak jsem však užasl, když jsem byl po takovémto nejvyšším prudkém letu vzduchem postaven zde před Tebe, ó Pane, zcela mírně na zem!

11) Proto bych se tedy nyní rád od Tebe dověděl jen několik slůvek, jak bylo něco takového možné?"

12) Pravím **JÁ** : „Příteli! Víš-li Kdo jsem, jak se můžeš tázat, jak je Mi něco takového možné anebo jakým prostředkem se ti to stalo? Což nejsou u Boha všechny věci možné? Pohleď na mračna! Kdo je nese? Ty jsi dříve slyšel, kterak jsem všem vysvětloval podstatu Země, Měsíce, Slunce a mnohých jiných Hvězd, které pro tvé pojmy jsou většinou nekonečně velkými Slunci.

13) Hle, ta velká a tedy také přetěžká světová tělesa se vznášejí volně v nekonečně daleko všemi směry se rozprostírajícím éteru a mají pro tvé pojmy téměř pohádkově rychlý pohyb. ' "

14) Táži se: Kdo nosí všechna ta nesčíslná světová tělesa v neměnitelném řádu volnými nekonečnými prostory? Zamysli se trochu nad tím a uznáš velmi snadno a rychle převelikou pošetilost své otázky! A tak je tedy na tvou otázku více než dostatečně jasně odpověděno!"

15) Tu přistoupí **TOMÁŠ** a praví: „Ale kdybys aspoň jednou přišel s otázkou důstojnou Pána! Což jsme nekonali všichni, kteří jsme byli vysláni stejnou cestu vzduchem? My však víme, že On tomu tak chtěl a tím je nám celá i když nejvyšší neobyčejná cesta vzduchem sem více než dostatečně vysvětlena! Kdybys věřil pevněji a živěji Co a Kdo je náš Pán a Mistr, pak by tě taková otázka nemohla napadnout ani v nejhorším a nehlopějším snu!"

16) Praví **JIDÁŠ**: „Už mě zase máš? No, když tě to těší, měj si mě tedy! Tentokrát mě to aspoň nezlobí, protože sám uznávám, že jsem Pána obtěžoval velmi hloupou otázkou, - což však příště jistě nikdy neučiním."

17) Praví **TOMÁŠ** : „Pak budeme také zcela dobrými přáteli a bratry a já tě již nebudu komandovat!"

18) Pravím **JÁ**: „Bud'te nyní už klidni; neboť Kisjona připravil jídlo a dáme tedy našemu tělu nutné posílení! Po jídle se pak již ukáže, co vše tu bude ještě třeba dělat. A tak se staň a při tom zůstane!"

---

165. Radostný pobyt svaté společnosti na hoře. Kisjonova otázka třem andělům: „Proč se musí lidé rodit?“ Čistí andělé, padlí duchové a lidé. Tělo není účelem, nýbrž prostředkem k duchovnímu vývoji duše.

---

1) Všichni se nyní ubírají do chýší a požívají pokrmů a není tu asi nikoho, jenž by nebyl v dobré náladě, tedy jarý a veselý.

2) Po jídle praví Kisjona, že by nyní ještě před večerem navštívil, budu-li s tím srozuměn, některá zvláštní místa své hory, aby dal pastýřům mzdu a při té příležitosti se také podíval jak se daří jeho stádům ovcí a kolik vlny pastýři již nashromáždili.

3) Pravím **JÁ** : „Víš, zítra je před sabatem, který bych rád strávil ještě na této hoře; dnes však, jelikož jsme se při jídle dlouho zdrželi a den potrvá už jen několik hodin, zůstaneme zde hezky vesele pospolu a promluvíme si o leckterých velmi důležitých věcech a tento večer ještě leccos zažijete; proto bych chtěl, abychom zde dnes zůstali pohromadě.“

4) Praví **KISJONA**: „Pane, každé přání Tvého srdce je mi svatosvatým příkazem! Ale nyní přicházím hned předně s otázkou a tato se týká právě oněch tří mužů, kteří k nám přišli před několika dny od východu ve velikém lesku, spíše se ve vzduchu vznášejíce nežli se nohama horských pastvisek dotýkajíce. Tito tři muži jsou nyní stále v naší společnosti, mluví s námi, jedí a pijí s námi, jsou nejvyšší laskaví a úslužní a vypadají až na mnohem ušlechtlejší postavu právě tak jako my.“

5) Mně to nyní připadá již tak, že zůstanou nadále u nás, - což by mně bylo nesmírně milé. Já jsem je předtím objal a políbil a hle, měli kosti a veskrze pevné silné tělo, takže jsem se tomu velmi divil!

6) Má otázka směřuje tedy k tomu, že bych se rád od Tebe dověděl, jak je toto možné. Dříve byli pouhými duchy a nyní jsou tak dobře tělesnými lidmi jako my; odkud vzali to tělo? A jestliže tito obdrželi ihned tělo a jak se ukazuje, mnohem dokonalejší nežli naše, nemohli by všichni lidé být takto postaveni do tohoto světa místo nejvyšší namáhavým rozením?“

7) Pravím **JÁ**: „Předně tyto tři anděly bys nemohl vidět a jako tělesné ohmatat, kdybych tě byl k tomu pro tuto dobu nepřízpusobil tak, že nyní tvá duše zcela zřejmě se svým duchem spojená může tělem zřít vše duchovní, které tak dobře vidí a postřehuje, jako by to bylo přirozené a tedy pevně tělesné; přesto to však je a zůstává zcela duchovní a nemá to v sobě nic tělesného.“

8) Každý člověk a každý duch se však velice různí tím, že duch, jako jsou tito tři andělé zde, užíval moudře od prvopočátku ze svobodné vůle své svobody v Mém řádu a věčně nikdy se proti němu neprohřešil. Velká část pro tvé pojmy nesčíslně mnohých duchů zneužila však svobodu své vůle a tím propadla hrozcímu soudu; a z těchto duchů, z nichž se vlastně skládá tato celá Země a všechny nesčíslně mnohé jiné Světy, jako Slunce, Měsíc a Hvězdy pocházejí podle zákona do veškeré přírody neměnitelně vloženého přirození lidé této Země, jakož i lidé všech ostatních Světů a to tobě známou cestou předchozího oplodnění a následujícího zrození a musí být teprve výchovou a vyučováním vzdělávání v lidi a po odložení svého těla v čisté a úplně svobodné duchy.

9) Ježto tedy tělo lidské je dáno duchu vyjmutému ze soudu hlavně jen proto, aby se v něm jako ve zcela vlastním světě podrobil nové zkoušce svobody, pak zajisté nyní zcela snadno pochopíš, že duchům již dokonalým by bylo tělo z masa zcela zbytečné, neboť tělo je jen prostředkem a navěky není a nemůže být účelem, ježto nakonec má být vše opět čistě duchovní a nikdy již hmotné.

10) Pravím tobě: Tato Země a toto celé vlastně hmotné nebe jako Slunce, Měsíce a všechny Světy jednou pominou, až se všichni duchové v soudu v nich držení cestou těla stanou čistými duchy; ale čistí duchové zůstávají navěky a nezaniknou a navěky zaniknout nemohou, jako nezaniknu Já a Mé Slovo. - Řekni Mně, zda jsi toto dobře pojmul a pochopil!“

---

166. Kisjonův údiv a dobré pochopení odhalení daného Pánem. O stvoření Adama. O podstatě muže a ženy. Padlá žena a její špatný vliv na muže. Úpadek lidstva. Vtělení Páně a vykoupení.

---

1) Praví **KISJONA**: „Ó Bože, ó Bože, jaká to hlubina moudrosti! Kdo kdy slyšel něco podobného? Ano, taková odhalení může dát opravdu jen Bůh; tu je moudrost všech mudrců Země úplnou nicotností všech nicotností! Ne, toho je příliš mnoho najednou pro smrtelného ubohého hříšníka, jakým jsem tu v plné míře já!“

2) Tímto odhalením stává se mi celá Genesis jakoby tak zvaným úderem kouzelného proutku jasná a zcela dobře srozumitelná!

3) Nyní chápu co to znamená: Bůh stvořil Adama jako prvního člověka této Země z hlíny! Bůh ze Svého věčného řádu tedy chtěl, aby si duchové soudem držení v Zemi vybudovali ze Země, která je držela v zajetí a to z její snadněji tvárnivé hlíny tělo, zcela podle odpovídajícího duchovního tvaru, v němž by se mohli s mnohou svobodou pohybovat, své já a z něho opět Boha poznávat a takto se svobodně božskému řádu podřizovat, aby tím dospěli ke své pradu-

chovní podstatě, totiž aby se stali zcela dokonalými čistými duchy jako jsou praarchandělé!

4) Ano, ano, nyní je mi najednou vše jasné! – „Žena“, praví se, „byla stvořena ze žebra Adamova“; jak to je opět jasné! Jako jsou hory jistě přiměřeně pevnější a tedy také tvrdošijnější částí Země a podle toho chovají v sobě také tvrdošijnější duchy, tak se také v prvním jakož i ve všech následujících mužích uložila jaksi" tvrdošijnější část v kostech muže, které tvoří úplnou obdobu s horami Země.

5) Ono tvrdošijnější duchovno mužovo více smyslné, pyšné a hrdé bylo Boží moudrostí a mocí z muže vyloučeno a spodobněno v ženské, muži podobné formě, která jako z muže pocházející je s ním v živé souvztažnosti (obdobě) a tím a aktem plození je podle všemohoucí vůle Boží způsobilá k probuzení živého plodu v ní a protože je jí jakožto tvrdošijnější částí mužovy uloženo větší utrpení, může svého ducha rovněž tak zdokonalit jako muž svého měkčího ducha, - Čímž se pak podle Písma také může stát a stává, že se nakonec muž a žena stanou jedno.

6) Neboť výraz, že muž a žena mají pak jedno tělo, nepraví jistě nic jiného, nežli že, ačkoliv ženina podstata je tvrdošijnější částí mužovou, stává se poměrně těžší zkouškou nakonec úplně rovna ostatně měkčí duchovní části mužově a to je to, jak se praví, že muž a žena mají jedno tělo. - Co tomu říkáš, ó Pane? Pochopil jsem tuto věc aspoň přibližně správně anebo ne?"

7) Pravím **JÁ** : „Zcela dobře a správně! Tak tomu je a tak by také mělo být Písmo v pravém duchu. čteno a chápáno; pak by se také dalo se všemi lidmi dobře mluvit a k jejich zcela vlastnímu dobru z nebes jednat! Ale propadli lidé a to především ženy, klesly druhým zneužitím jejich svobodné vůle do vší smyslnosti, začaly své od satany zděděné krásnější tělo všemožně krášlit a ze svého sobectví se staly zpupné, pyšné a vzpurné a tím přinutily měkčího muže vběhnout do jejich osidel a on musel, aby byl ženami vyslyšen, začít zcela ochotně a jako poddaný tančit podle jejich panovačné píšťalky a nakonec nacházel zvláštní zalíbení v tom, když byl pravou satanskou lstí žen notně opředen.

8) Tím se však také vyhostil ze všech v něm klíčících nebes, stal se temný, chlípný, sobecký, ješitný a panovačný a tedy i s ženou čistě ďábelský.

9) Čas od času sice tiše napomínal muže jeho duch probouzením lásky k životu, aby četl Písmo a uvažovalo velkých dílech Božích! Toto také mnozí činili, když se byli napřed více méně z tenat žen osvobodili. Ale to zrovna mnoho nepomohlo; neboť Písmu již nerozuměli a jelikož se sami stali žensky hmotnými, brali hned hmotný smysl litery za bernou minci a tak učinili ze Slova Božího ohavnost a z chrámu Božího hotovou peleš lotrovskou!

10) Pravím tobě a vám všem: Došlo to nyní již tak daleko, že by všichni lidé byli úplně ztraceni, kdybych nebyl přišel Já, Pán Sám do tohoto světa, abych vás vysvobodil ze jha satana a jeho věčné záhuby; a Já Sám budu muset učinit, to nejkrajnější, abych z počátku pozdvihl aspoň nejmenší část lidstva do pravého světla nebes."

---

167. Evangelium o námluvách. Úpadek lidstva způsobený ženami. Pohled do našich poměrů. Znaky zlých žen. Výstraha před sňatkem s hrdou ženou. Kletba takového spojení na tomto a na onom světě. Zlo a dobro nevládne současně v srdci.

---

1) (**Pán:**) „Běda však světu, když se ženy začnou opět strojit a zdobit a budou sedět na trůnech; tehdy projde Země ohněm!

2) Proto dbejte obzvláště na dobrou výchovu žen, nechte je především cvičit se v pravé pokoře! Ať jsou čisté, ale nikdy ne nastrojené a ozdobené neboť ženské strojení a zdobení je hrotem člověka a zkáza všeho!

3) Jako je však čistá, mravná, pokorná žena pravým požehnáním domu, tak je nastrojená a tím pyšná žena kletbou celé Země a je tedy v nejmenší podobě satanem mezi lidmi a je úplně jako had, který svými chlípnými pohledy vábí ptáky nebeské do své jedovaté a smrtící tlamy!

4) Proto radím aniž bych chtěl, aby tato rada byla snad přikázáním:

5) Volí-li si někdo a chce se ucházet o ženu, ať hledí, aby dívka, o niž se uchází, nekrášli-la své tělo - leč vodou, což je pro tělesné zdraví nutné - a aby se na ulici nechovala vyzývavě, což se na ženu nesluší a také aby se nehonosila jinými svými vnaďami, nýbrž aby byla ve všem mravná, své tělo náležitě pokrývala lněným šatem a v zimě nebarveným šatem z ovčí vlny, aby také nebyla mnohomluvná a nevychloubala se, že něco má neboť ženě je velmi prospěšné,

nemá-li nic víc než jen to, co nejvýš nutně potřebuje. Taková dívka je pak také hodna muže a ucházejte se o ni. Ale před dívkou bohatou, nastrojenou, vyšňořenou, která si vykračuje v tenkých křiklavě barevných šatech, chová se na ulici vyzývavě, ráda se dává zdravít bohatými a váženými lidmi a k chudým říká: „Pohledte na tu páchnoucí žebrotu!“, - pravím vám - před takovou dívkou prchejte jako před zdechlinou!

6) Neboť taková dívka je v nejmenší podobě nejvěrnějším obrazem svádějícího pekla a kdo se o takovou uchází, dopouští se hrubého hřichu proti božskému řádu a může počítat s tím, že taková žena, která se na zemi těžko kdy polepší, zemře-li dříve nežli muž, následující ji na onen svět, jistě ho bude aspoň na značně dlouhou dobu stahovat do pekla i když sice byl oddán ctnosti, ale svou ženu pro pozemské přednosti velice miloval.

7) Neboť jako taková žena používala na této Zemi prostředků k mámení, aby polapila muže, kterého si vyhlédla její chtivost, právě tak ale tisíckrát svůdněji přijde na onom světě vstříc svému ji následujícímu muži se vši pomyslitelnou svůdností a stáhne ho do svého pekelného hnízda. A tak bude muži těžko se své ženě vykrotit.

8) Proto dbejte toho dobře a kdo se uchází o nevěstu, ať ji napřed přesně pozná a zkouší dobře vše, aby si místo anděla neuvázal na krk ďábla, kterého by se pak snadno nezbavil!

9) Uvedl jsem vám dostatek příznaků; dbejte je a budete mít štěstí na tomto i na onom světě! Nedávám vám to sice jako příkaz, který by vás zavazoval, nýbrž jen jak bylo již dříve podotknuto jako dobrou radu, která vám a všem marnivým ženám může být zvláště k velkému užítku, bude-li se jí dbát!

10) Neboť kdo z vás uvede na pravou cestu takovou marnivou, lstivě svůdnou ženu, takže tato pozná svou zlou pošetilost, tomu se dostane jednou v nebi velké odměny.

11) Odvráťte proto svůj zrak od svůdné ženy; neboť taková žena je potajmu, aniž to ví, ve spolku se satanem a nevědomky mu slouží k jeho svůdným cílům.

12) Chce-li někdo z vás vidět satana v jeho lstné podobě, ať se jen podívá na nápadně nastrojené děvče anebo vyfintěnou ženu a uvidí satana v jeho člověku nejnebezpečnější podobě!

13) Působí-li satan jako drak a chrlí-li na Zemi válku, hlad a všeliký mor, tehdy je lidem nejméně nebezpečný; neboť v takových nesnázích se lidé obracejí k Bohu, začínají činit pokání a tak unikají peklu a jeho soudu.

14) Oděje-li však satan své draky světlým rouchem anděla, tu je člověku náchylnému od přírody ke smyslnosti nejnebezpečnější; je to tak, jako kdyby přišel mezi ovce dravý vlk v rouše beránčím! Přejde-li vlk k ovčím jako vlk, rozprchnou se všemi směry a zmatou tohoto smrtonoše, takže zůstane stát a přemýšlí za kterou ovčí by se měl pustit a nakonec musí odtáhnout bez kořisti; přijde-li však v rouše beránčím, tehdy se ovce nerozprchnou, nýbrž mají dokonce ještě radost z nově k nim přišlé ovce, která je vlkem a ten pak roztrhá celé stádo, aniž by před ním i jediná ovce uprchla!

15) Hle, proto chovejte toto učení a tuto radu v srdcích jako svátost a držte se jí přesně jako kdybych vám byl dal příkázání; pak budou vaše sňatky provázeny požehnáním z nebes, v opačném případě však kletbou pekla!

16) Nedejte se tedy svést slepými a klamnými půvaby světa, nýbrž buďte vždy střízliví a oceňujte správně hodnotu světa; nedáte-li zlato a perly, které jste nyní obdrželi z nebes za pošetilosti světa, budete mít mezi sebou vždy pokoj a nebe vám zůstane otevřeno! Necháte-li se však zajmout opět půvaby světa, budete si také muset sami sobě přičíst, jestliže se před vámi nebe pevněji a pevněji uzavře; a přijdete-li do veliké nesnáze a budete volat k nebi o pomoc, pomoci se vám nedostane! Neboť není možné, aby někdo jenž v čemkoliv se zalíbením lpí na světě mohl být zároveň v požehnaném spojení s nebem.

17) Neboť každý člověk je stvořen a uspořádán tak, aby nemohl snášet zlo a dobro, faleš a pravdu v srdci vedle sebe; buď jedno anebo druhé, ale věčně nikdy ne obé zároveň!

18) Ano, ve svém rozumu může a musí obé rozpoznávat; ale v srdci může jako základ života přebývat buď jen jedno anebo druhé.

19) Pojmuli a pochopili jste dobře tuto Mou radu?

20) Praví **všichni**: „Ano, Pane a Mistře, ve vši božské moudrosti!“

168. Kultura a naše školy. Jednoho je zapotřebí. Farizeův zármutek nad zblouděním lidstva. Pokyny Páně o Jeho svatém Slově, svět a lidé. Poměr lidí k Bohu.

---

1) Tu přistoupí **jeden farizeus** blíže ke Mně a praví: „Pane a Mistře! To je vše velmi krásné, dobré a pravdivé a nelze proti tomu nic namítat. Ale nebudou-li lidé shromažďovat a podle pravého umění zpracovávat všechny ty látky, které jim tak hojně poskytuje Země, stane se Země brzy pouští a nebude na ní ke spatření ani ta či ona kultura. Což nemusí být domy a všeho druhu školy? Odstraníme-li je, pak se lidstvo v nejkratší době octne v úplně zvířecím stavu?! Nelze tedy svět tak úplně odsunout stranou, dokud jsme obyvateli hmoty!?”

2) Pravím **JÁ**: „Vaše školy jsou vhodné právě k tomu, aby již v něžných myslích dětí usmrcovaly veškerého ducha a proto by jich nebylo škoda kdyby úplně zanikly; neboť vpravdě pravím vám: je-li vaším učitelem svět, čemu duchovnímu se pak chcete od něho naučit?”

3) Kdokoliv nebude vyučován v srdci Bohem, zůstane v noci světa a světlo života mu zůstane vzdáleno navěky!

4) Komu však nesvítí pravé světlo života vycházející z Boha, ten je mrtvý i kdyby se naučil od světa veškerou moudrost andělů! Jak dlouho mu bude sloužit?

5) Zůstávejte tudíž ve Mně, tak zůstanu já ve vás a moudrost nebes bude vaše srdce živoucně naplňovat navěky! Vnímáte a chápete to?”

6) Když **farizeus** uslyšel toto poučení z Mých úst, pravil se zachmuřenou a vážnou tváří: „Ó velká, svatá, rukama hmatatelná pravdo! Jak vznešená, jak velká jsi! Jak šťastni by mohli být všichni lidé na Zemi, kdyby byli v takovéto svaté pravdě a zařídili svůj život podle ní! Ale, ó Pane, převeliké ale! Dokud potrvá nejmenší částička Země, aneb dokud budou lidé obývat tuto Zemi, bude mezi nimi chamtivost, závist, lakota, pýcha a zkázonosná panovačnost, samé věci ze základu pekla; a na takové půdě tato pravda, která je nepochybně z nebes, nezapustí nikdy kořeny a bude všemi tisíci tisíci učedníků pekla až do posledního písmene pronásledována! Co potom prospěje všechna taková nebeská pravda?!”

7) Lidstvo musí být z větší části vyhlazeno, nové na Zem uvedeno a od kolébky v této pravdě vychováváno, pak bude možno očekávat plody způsobilé pro nebe; ale lidstvo, jaké je nyní, je i pro peklo příliš špatné, neřku-li pro tyto pravdy z nejvyšších nebi!

8) Máš-li také v úmyslu založit malou obec, která má ve vsi této čistě nebeské moudrosti a pravdě trvat a vzrůstat, pak bude všude mezi dravými vlky, kteří, nebudou-li jí moci duchovně uškodit, budou ji ustavičně pozemsky znepokojovali a strašili a ona nebude s to nikdy ve své čistotě se pozvednout; a kdo mimo Boha ví, jak budou po delších údobích potomci této čisté obce vypadat?!”

9) Lidé jsou a zůstávají lidmi, dnes anděly, zítra d'ábly a nelze tedy důvěřovat ani těm nejlepším!

10) Jehova vedl sice viditelně děti (Izraele; vyd.) z Egypta; vídaly Ho dnem i nocí; na poušti, kde jim dal zákony, zázračně je živil plných 40 let. Zázraky tu jen přšely! - A hledejme v dějinách, pohlédněme na naše nynější životní, náboženské a jiné přátelské poměry a podívejme se na někdejší děti Boží a nenajdeme ani stopu po tom, čím byly kdysi.

11) Proto pravím a pevně tvrdím, aniž bych proto chtěl v nejmenším předstihovat Tvou lásku a moudrost: Věčná škoda takové Tvé moudrosti a takových skutků; neboť lidé jich nejsou věčně hodni! Ohně a síry s nebe, ano, toho jsou hodni, ale věčně nikdy takové nezměrné milosti! Já mluvím takto jen zde; neboť se domnívám, že na nás nečihá žádný zrádce. Až přijdeme však zase dolů, budu mlčet jako hrob! Řekni mi, ó Pane a Mistře, mám pravdu? Je tomu tak anebo ne?”

12) Pravím **JÁ** : „Světsky vzato máš zcela pravdu! Je tomu tak a také tomu tak bude. Ale to vše nemůže a nesmí Mě odradit zvěstovat světu pravdu z nebes!

13) Neboť má-li být svět souzen, musí mu být dříve dáno, co jej v něm samém bude a musí soudit, totiž: pravda z nebes, která přichází nyní Mnou do tohoto světa a v tomto světě zůstane i když také vždy pronásledována.

14) Tvé mínění je dobré a vůči zlému světu úplně oprávněné; ale mezi Bohem a lidmi této Země trvají zcela mimořádné vztahy, o nichž nikdo neví, jedině Otec a ten, komu to Otec zjeví.

15) Ale nyní již nic dále o tom! Bude již večer - a na této výšině bývá chladno, proto půjdeme do chat! Staň se!”

169. Závist pro oheň o teplo v horské chatě. Výjev se starým slepcem, potomkem Tobíášovým. Zvláštní způsob topení. Ohně ku počtě a z radosti na horském. pastvisku. Vážná důtka andělů vysmívajícím se ženám. Evangelium o smíchu.

---

1) Po těchto rozmluvách se všichni ubíráme do velké obytné chaty a mnozí, zvláště ženy a dívky tlačí se blízko k ohni a ohřívají se. Někteří Židé však, jimž by bylo teplo plamene přišlo také zcela vhod, se potají zlobili na ženy, že jim téměř zcela zastoupily přístup k ohni. Několik učedníků přišlo ke Mně, říkali Mi to, stěžovali si a reptali. Já však jsem jim mírnou domluvou takový nezpůsob vytkl.

2) Až na jednoho se všichni uklidnili; ale tento jeden **zkřehlý** Žid z Kafarnaum, reptal dále a pravil: „Ej, nač tu mluvit? Mrznul jsem již venku, že jsem to již sotva mohl vydržet, nyní, kdybych se jako starý muž rád trochu ohřál, zamezí mi ženy přístup k ohni a já jsem zimou téměř zcela zkřehlý! Dole není uprostřed zimy tak chladno, jako nastalo právě dnes večer na této výšině; a mně je už přes 70 let a k tomu mám ještě od přirozenosti chladný temperament! Nechci být nezpůsobný; řekni tedy Ty ženám, aby mě pustily k ohni!"

3) Pravím **JA** starci: „Copak ty nevíš, že bych tě mohl také bez ohně ohřát, kdybys měl víru?"

4) Praví **stařec**: „Ano, Pane, věřím! Neboť viděl jsem zázraků a tak tedy také věřím, že se stane vše co řekneš a chceš."

5) Pravím **JA**: „Postav se tedy k oněm třem mužům, před několika dny přišli shora a bude ti ihned teplo!"

6) A stařec to učinil a bylo mu hned tak teplo, že nakonec samým teplem nemohl vydržet a jal se Mně za toto dobrodiní velmi děkovat; ježto mu však bylo nyní příliš teplo, rád by se byl zase trochu ochladil.

7) **JA** jsem však pravil: „Učiň jak chceš; já jsem tě přece k oněm třem mužům nepřipoutal! Vyjdi trochu ven; tam se ihned dost ochladíš!"

8) A **stařec** vyšel ven, přihnal se však brzo s velkým úzkostlivým křikem do chaty volaje: „Zachraň se kdo můžeš! Celá hora je v plamenech, které se stále více blíží k chatě! Pro Jehovu, jsme všichni syny smrti!"

9) Když stařec takto běduje, přichází **KISJONA**, jenž se byl na chvíli za svými záležitostmi od nás vzdálil a pravil Mně: „Pane, Ty mně jistě odpustíš, že jsem Ti připravil podle zvyku svých horských pastýřů malou slavnost, neboť podle Tvého ustanovení prodléváš dnes poslední večer na této výšině. Moji pastýři nasbírali v lese otýpky chrastí a nyní je Tobě na počest zapálili a přitom zpívají radostné písně a žalmy. Nešel bys na okamžik ven?"

10) Pravím **JÁ**: „Ó, milerád; vždyť tě mám velice rád!" I povstal jsem, vyšel ven a všichni učedníci šli za Mnou.

11) Ženy se však starému Židovi vysmívaly, že viděl předtím celou horu v plamenech a strhl povyk, jakoby se celý svět bořil! Stařec se sice trochu zastyděl, ale snášel nyní zcela trpělivě smích žen.

12) Já jsem však vytkl veselým ženám tento nezpůsob a pohrozil jsem jim. A ženy - mezi nimiž však nebylo pět dcer Kisjonových, neboť byly zaměstnány ve velké panské chatě přípravou večeře - prosily Mne a starce za odpuštění a pravily, že to nijak špatně nemínily.

13) Stařec jim to také ihned z celého srdce odpustil. Oni tři andělé přistoupili však k ženám a pravili: „Poslyšte nás, ženy! Tento stařec je potomek Tobíáše, jenž byl slepý a kterého jsme žlučí jistě ryby učinili opět vidoucím a všichni potomci tohoto starého Tobíáše, jenž byl hrobníkem, mají ve vyšším stáří slabý zrak z jistého skrytého důvodu, který zná jen Bůh a my skrze Něho. My vám však pravíme, že je hrubým hříchem, který má za základ lehkomyšlné srdce, posmívá-li se někdo slepci místo aby mu podal ruku a převedl ho přes stezky a hrbolaté cesty. Kdybyste nevěděly, že stařec jménem též „Tobíáš", je více než zpola slepý, nehřešily byste; protože jste však dobře věděly, že stařec je poloslepý a přece jste se mu vysmívaly, zhřešily jste a zasluhujete velký trest; ale ježto vám na vaše odprošení odpustil, odpustíme vám i my."

14) Ale běda vám, kdybyste se někdy opět nějakému neduživci posmívaly! jeho nemoc přejde na vás!

15) Lidé se nemají vůbec smát anebo jen nejmýš zřídka; neboť smích pochází od probouzení škodolibých duchů, kteří vězí v lidském těle.

16) Vlídne stažení svalů obličejje, z něhož lze poznat výraz zvláštní blahovůle, je nebeské; všechn ostatní smích pochází však většinou z pekla. Neboť ďáblové se smějí vždy, když se jim. podaří nějaký zlý kousek; v nebesích se však nesměje nikdy nikdo, nýbrž každý je pln vždy jen nejsrdečnější a nejpřívětivější blahovůlí ke všem sebeubožejším tvorům a pln soucitu s každým trpícím bratrem, který si musí ještě prožít svůj čas na Zemi. Zapamatujte si toto pro všechnu budoucnost!

17) Až se lidé začnou mnoho smát slabostem svých bratří, tehdy zmizí víra podobně jako Slunce po západu a tehdy zchladne láska v srdcích lidí, jako se nyní tato noc stala chladnou a tu bude mezi lidmi bída, jaké na Zemi ještě nikdy nebylo!

18) Zapamatujte si toto učení z nebes! Trestejte své děti smějí-li se; raději je slyšte plakat nežli se smát! Neboť smích pochází z pekla, které je vždy plné jízlivého smíchu!

19) Jsou ovšem okolnosti, kdy však jen mužům přísluší smáti se hloupé věci a umíněné pitomosti; potom je však smích zaslouženým trestem pro toho, kdo je výsměchu hoden.

20) Směje-li se však někdo pouze pro zábavu a vyhledává věci, události a směšné řeči, aby byl drážděn ke smíchu, ten je blázen! Neboť jen srdce blázna může být drážděno ke smíchu; každý jen trochu moudrý člověk pochopí však snadno a brzo svatou vážnost života a přijde mu stěží na mysl něčemu se smát!

21) Proto se budoucně již nesmějte a odvráťte svou tvář od šprýmařů a komediantů, kteří si dávají platit za to, že vás připravují k peklu. Buďte vždy střízlivého srdce, abyste se zalíbili Bohu a tím došli pravé cti!"

22) Tato řeč učinila hluboký dojem na ženy a ony slíbily, že se ve svém životě nebudou už nikdy nikomu smát.

---

170. Výjev mezi poloslepým Tobiášem, třemi anděly a Pánem. Uzdravení Tobiáše. Obdoba tohoto uzdravení s naší dobou. Večeře na výšině.

---

1) Uslyšev **stařec** co naši tři andělé pravili ženám, šel k nim „Slyšel jsem, že jste uvedli jméno mého praotce a tím jste dali najevo, že vám není neznámé mé jméno; milostí Boží a silou, která je ve vás vrátili jste mrtvému oku starého Tobiáše opět život a světlo.

2) Hleďte, milí a věční přátelé Boží, já jsem před úplným oslepnutím; na jedno oko již nic nevidím a druhé začíná též značně slábnout. Co by se stalo, kdybyste mi opět vrátili zrak? Vám by přece bylo něco takového jistě snadno možné! Smilujte se nade mnou!"

3) Praví **andělé**: „Cožpak nevidíš Toho, jenž před tebou pozoruje s Kisjonou vysoko plápolající oheň a naslouchá zpěvům a žalmům pastýřů? Ne my, nýbrž On to jest, Který starému Tobiáši vrátil opět zrak! K Němu jdi! On je Pánem a může činit co chce; jedině On ti může vrátit zrak! My sami ze sebe dovedeme a můžeme právě tak málo, jako můžeš ze sebe sama ty. My jsme pouze jeho sluhové a čekáme na jeho pokyny!"

4) Po slovech těchto tří andělů jde stařec ke Mně a prosí Mě o světlo svých očí. - Pravím **JÁ** : „Ty jsi přece byl dlouho zarytý farizeus a velebitel chrámu jerusalemského a považoval jsi Mne za Esejce, mága a podobně; odkud máš nyní tu víru?"

5) Praví **stařec**: „Pane! Také já jsem byl přítomen v Kafarnaum, kde jsi probudil ze smrti k životu dceru představeného Jaira; již tehdy jsem nabyl víru. Musel jsem však ještě více vidět a slyšet, aby má víra byla pevnější; viděl a slyšel jsem a věřím nyní, že Ty, ó Pane, můžeš vše co chceš. Chceš-li mne tedy, ó Pane, uzdravit, můžeš to také ve vší úplnosti učinit!"

6) **JÁ** jsem na to řekl starci: „je sice trochu nesmyslné činit někoho vidoucím v době noční; ale je-li tvá víra tak silná, jak pravíš, pak se můžeš stát vidoucím i v noci! Já ti však pravím, že nyní je duchovně u všech lidí noc a všichni jsou úplně slepí; a lidé se nebudou stávat nikdy za dne nýbrž v noci vidoucími; a pro mnohé tu také vzejde trvale z jejich večera a jitra den prvý. A tak se tedy staň vidoucím v noci!"

7) Po těchto slovech stařec viděl jasně a obdivoval jednotlivé ohně, kdežto dříve mu vše splývalo v jedno, takže viděl oheň jeden.

8) Zpozorovav ve svých očích takové čisté světlo, padl přede Mnou na kolena, nemohl Mne dost vynachválit a velebit a byl nadmíru šťasten.

9) **JÁ** jsem mu však pravil „Také ty jsi slyšel Můj příkaz; proto také pomlč o všem, co jsi zde viděl a slyšel, jinak tě potká to, čím jsem každému pohrozil!“ Poté stařec povstal a ujišťoval, že bude mlčet jako hrob.

10) A tak se na této výšině vše dobře skončilo. A když ohně dohořely, přišly dcery Kisjony a zvaly Mě a všechny přítomné k večeři. A všichni jsme šli, pojedli dobrou večeři a poté šli spát.

---

171. Fariseové mezi sebou. Rhiba, lišák, vynalézá rozumové dějiny Nazarejce, jeho otčů a jejich plánů na trůn. Jeho návrh zavraždit Ježíše, jen aby byl pokoj.

1) Lepší a nyní také uvěřivší fariseové, ale ovšem jakž takž uvěřivší, někteří více a někteří méně v počtu asi třiceti se odebrali do vlastní chaty a rozmlouvali tam téměř celou noc o tom, co by měli nyní konečně učinit.

2) I byl mezi nimi jeden, jménem **RHIBA**; byl to - jak se říká - lišák. Když všichni dohromady k ničemu rozhodnému nedospěli, ujal se slova a pravil: „Bratři vy jste nyní jistě asi dvě hodiny rozmlouvali a ve svých rozhodnutích jste nepřišli ani o vlas dále. Znáte mne a víte již dávno, že jsem to býval právě já, který v takových kritických případech řal do živého a myslím tedy, ježto jsem bystře vše zkoušel a vyslechl a shlédl co se tu mluvilo a vykonalo, že ani zde netnu naprázdno. A tak mě tedy poslyšte!

3) Je čistá pravda a nelze popřít, že tento člověk, jenž je synem tesaře z Nazaretu, koná věci a skutky, které mimo Boha nejsou snad nikomu možné; zkrátka, kdo je jen trochu slabý a neobezřelý, musí být beze všeho dalšího přelstěn a považovat tohoto Nazarejce aspoň za poloboha podle řeckého způsobu. Dokonce ani u mne mnoho nechybělo, že bych byl uvěřil; neboť zjevy na vrcholu této hory byly ve vši vážnosti tak mimořádné, že mimořádnějších nemohlo být ani za dob Mojžíšových a Eliášových.

4) Ale mé zcela skryté obezřelosti neušly však věci, které mi sejmuly roušku s očí a já nyní zcela dobře a přesně vím, jak jsem na tom. Nepovšimnuli jste si mužů, kteří k nám na výšině přišli jako andělé?" - Všestranně se přisvědčuje. – „Víte však také kdo a odkud jsou?" - Popírá se. – „Otevřu vám tedy oči! Vizte a slyšte:

5) Zajisté je vám známo, že nazaretský tesař jménem Josef, o němž kolovala vždy pověst, že se vyzná v egyptské a perské magii, je zároveň potomkem Davidovým v přímé linii a že si občas dával také příjmení „syn Davidův". Otec Josefův, zvaný Eli, též tesař jinak zcela bezúhonného charakteru, obrátil nicméně potají hlavní svou pozornost k tomu, aby svůj rod dosadil opět na trůn Judeje a celé Zaslíbené země. Nechal svého syna Josefa cestovat pod záminkou, že se tento náležitě vzdělá v umění stavitelském, v dobré společnosti do Persie a snad i do Indie, ale nikoliv kvůli umění stavitelskému, nýbrž kvůli nevšední magii, aby pak Josef, máje znalost této vědy a umění oslepoval všechny lidi a pak se dal jako Bohem vyslaná bytost Židy a Římany povýšit na trůn. Neboť s Římany dychtícími velice po zbožňování by se dalo snáze jednat nežli se Židy. Jenže navenek musel být Josef vedle svého tajného umění přísným Židem a bez poskvrny před zákonem, aby ani sami velekněží nemohli mít nic proti němu. Po několika letech vrátil se Josef ze svých cest, vyznal se sice nyní v umění, ale neměl prostředky a příležitost, aby je mohl uvést ve skutek. Chyběla mu, jak mně staří lidé vyprávěli, odvaha, hlavně však dar výřečnosti; v ní byl velice slabý a proto velmi zamlklý. Eli viděl, že se přepočítal a nechal proto svého syna Josefa, který pro trůn vůbec neukazoval způsobilost, vykonávat jen jeho známé řemeslo. Když Eli umíral, žehnal sice synu Josefovi, řekl však zcela moudře, aby Josef pro své děti ke zmíněnému cíli již nic nedělal, neboť z toho již nic nekouká. A tak tedy Josef pro děti, které měl s prvou ženou, také vůbec nic nedělal.

6) Když mu však prvá žena zemřela a Josef šťastným vylosováním, které nejspíše ovlivnil magií naučenou v Persii, dostal z chrámu do ochrany krásnou mladou Marii, pocházející též z kmene Davidova, tu se začala královská idea v Josefovi znovu oživovat; oplodnil Marii, dívku tehdy sotva čtrnáctiletou, která se teprve později stala jeho ženou, což mu ovšem v Jerusalemě způsobilo velké nepříjemnosti, jichž se však zbavil penězi a magií a na radu jednoho dobrého přítele v Jerusalemě vzal si Marii za manželku.

7) S tímto sňatkem nebyli však příliš srozuměni dosud v Jerusalemě žijící a velmi zámožní rodiče Marie, jistý Joachim a Anna; ale Josef měl v chrámě mocného přítele starého Simeona a

zvláště Zachariáše a tak tato věc přesto postupovala bez dalšího průtahu a Maria se stala právoplatnou ženou Josefovou, s čímž museli být srozuměni i její rodiče.

8) Josef povzbuzován zejména Marií, kterou velice miloval, vynakládal nyní vše na to, aby se s dosud nezrozeným dítětem, bude-li to chlapec, což Josef jako muž v podobných věcech obeznalý s určitostí věděl předem, - podnikl k ustanovenému cíli vše možné, k čemuž mu nyní také mohly konat platné služby ne nepatrné prostředky jeho tchána a tchýně.

9) Několik týdnů před narozením dítěte vyslal tajně posly do Persie a prosil ony tři mudrce, s nimiž se seznámil v mládí, aby se k němu dostavili a oni také do Nazaretu přišli. A jelikož v té době císař Augustus nařídil pro celou Judeu soupis lidu v Betlemě, odešli v této době také Josef s Marií a jeho dětmi k soupisu do Betlema.

10) Tři mudrci přišedší i se svým velkým a skvělým služebnictvem do Nazaretu, nevěděli kam se mají obrátit, táhli nahoru do Jerusalema a vyptávali se na neštěstí u starého Heroda na nově zrozeného krále izraelského a nalili tu olej do ohně! Herodes jim ovšem nemohl dát jinou odpověď, nežli předně že něco takového je mu neznámo a za druhé, že je-li něco na té věci, pak je asi tato rodina, jako mnoho tisíc jiných vzhledem k soupisu císařem nařízenému v Betlemě. Po této zprávě spěchali ti tři mudrci ihned do Betlema a našli tam co hledali.

11) Že tu nechybělo magických úkazů, kterými i sami Římané byli přelstěni, dá se snadno myslet, jinak by byl starý Herodes nenařídil vraždění dítek. Tito mágové, jakkoli zcela nedarovali, ale přece jen zapůjčili velké poklady pro náležité vzdělání dítěte s ohledem na to, že až se stane králem, odvede tuto půjčku do Persie.

12) Proto oni tři mágové nespustili novorozené dítě již s očí, pečovali do této chvíle o jeho úplné magické vzdělání a přišli také nyní opět pod rouškou tří andělů z nebes a pomáhají Ježíšovi provádět obdivuhodná díla a všelikými moudrými kázáními a zázračnými skutky šálit lid, jenž je slepý a o všem tom co se potají děje nic neví.

13) Avšak nám, kteří jsme do všech podobných mystérií zasvěceni, nemohou být oči nikdy zaslepeny a proto je naší nejsvětější povinností, abychom tohoto člověka na všech cestách a stezkách pozorovali a kde by se pouštěl příliš daleko, rychle mu to překazili.

14) Nejhorší by bylo, kdyby dostal Římany na svou stranu; tu by pak byla všechna naše námaha marná! Proto musíme také hledět co nejpečlivěji tomu zabránit, jinak nám doopravdy nebetyčně přeroste přes hlavy! Bude-li jednou nahoře, pak už nebudeme s to stáhnout jej dolů! Co tomu říkáte?"

15) **Jiní** praví: „Můžeš mít zcela pravdu; ale kdyby se věc nakonec přece jen měla jinak, což také jistě může být, co potom s námi?"

16) Praví **RHIBA** : „To je otázka, která v této věci nepřichází vůbec v úvahu! Je on více anebo může být více nežli člověk? Kdopak je mezi námi na úrovni pohanů, kteří neví co a kdo je Bůh a proto považují za bohy jak znamenité lidi, tak dokonce i mnohá zvláštní zvířata, uctívají je a klaní se jim?!"

17) Cožpak tento Nazarejec je více nežli nadmíru znamenitý člověk, genius svého druhu a svým způsobem nepřekonatelný?

18) Kdyby chtěl zůstat tím čím je a provádět své umění ku blahu lidí, poučovat je též v mnohých věcech, v nichž jsou lidé slepí a mají pramálo vědomostí, měl by nenahraditelnou cenu a byla by záviděníhodná země, která by ho počítala k svým obyvatelům. Ale takto ho láká Davidův trůn, koruna a žezlo a to ho činí opovrhovaným u všech pravých a čistých Židů, kteří mají dosud starého ducha a berou a chápou všechny zjevy v lidském životě v pravém světle a rozumu a nemohou být tak snadno ošáleni jako polopohanští celníci a hříšníci!

19) Co také prospěje lidstvu, bude-li podobnými oslepujícími naukami rozdělováno v různé sekty, které se pak pouze pro různou víru mezi sebou nenávidí více nežli divoká dravá lesní zvířata?! Ti, kdož jsou staré víry, nenávidí nevěrce a tito opět starověrce a tak takové náboženství způsobuje vždy právě opak toho, co hlásá; místo přátelství, lásky a míru způsobuje často nejvyšší nesmiřitelné nepřátelství, nenávisť a nejzuřivější válku! A takové byly vždy plody všech náboženských novot na Zemi! jsou-li však plody, jak zkušenost všech dob učí, po takových událostech vždy tytéž, pak je pro nás osvícené lidi a vůdce národů nezbytnou hlavní povinností takovým novotářům zastoupit závčas cestu, na níž tisícům hrozí zánik a záhuba. Není tedy lépe, sprovdit takového panovačného mága se světa, než aby pak v krátké době mnoho tisíců takovým podivínem svedených muselo zahynout mečem?!"

172. Dobrá námitka Jiného farizea, totiž uzdraveného Tobiáše. Jeho poctivé svědectví o Ježíšovi, Jeho svaté nauce a Jeho božských skutcích. Zlomyslnost templářů. Prorokování kletby Židům.

---

1) Praví **jiný**: „Máš pravdu, uvažujeme-li o této věci čistě se stanoviska tohoto světa; avšak je-li po smrti pro duši člověka ještě nějaký život, o čemž jsem ještě nikdy nepochyboval, pak všechny tyto světské ohledy a vztahy nemají naprosto žádnou cenu a tu je tento Ježíš Sluncem pro noc lidského ducha a ukazuje nám pravou cestu, na které můžeme již ve svých tělech zřít do velkého záhrobní a brát z domu Otcovského nádhernou stravu pro život věčný!

2) A tomu on učí a chce slepým lidem ukázat, jak může a musí vzduch poskytnout a dát bez dalšího přičinění chléb a víno, tedy pravou stravu z nebes, jak jsme to před několika dny na výšině všichni viděli a také z toho jedli a pili!

3) Že stará noc se vždy dostává a dostat musí do boje se vznikajícím dnem, tomu nás učí nejen dějiny lidstva, nýbrž také celá přirozenost věcí, jak se denně před našima očima dějí a odehrávají; avšak to je právě Boží řád, dopuštění a vůle, proti níž žádná světská moc ještě nikdy nic nepořádila.

4) Copak chceš dělat, kdyby tě tento Bohem jistě nadevše produchovnělý Ježíš svou myšlenkou uchopil a úplně zničil? Jak bys se potom proti němu postavil?

5) Poslyš! Člověk, kterého na pouhý pokyn poslouchají větry a moře, všichni zlí a dobří duchové, - člověk, jenž povolává mrtvé opět k životu a každou sebezastaralejší a seborší nemoc bez léku pouze svou vůlí vyléčí, je jistě něčím více nežli pouhým geniem v oboru magie! Viděl jsi přece často se mnou mágy a pozoroval jak byli obklopeni samými kouzelnými znamenými, kouzelnými výroky amulety a kouzelnými hůlkami a dělají vždy z každé maličkosti, kterou vykonali, nesmírnou věc.

6) Tento Ježíš však nemá ani amuletu aniž co jiného ke kouzelnictví náležejícího, také nemá žádné zázračné masti, žádné určité byliny a kořeny a není nikterak uzavřený, mystický a o svých vlastnostech příliš povídavý, nýbrž je zcela upřímný, dobrosrdečný a velice vlídný laskavý lidumil a sám člověk v nejdokonalejším smyslu.

7) Není to žádný svatoušek, nýbrž je vždy pln dobré nálady a jeho slova plynou jako med a mléko; a přece při vši jeho prostotě se děje podivuhodným způsobem vše, cokoli jen chce! Jsem pevně přesvědčen, že by mohl zcela snadno pouze Svou vůlí stvořit zcela novou Zemi! Znáš Ho téměř již od jeho narození a mohu ti říci, že už jako hošík ve věku několika málo let konal totéž, co nyní před námi koná jako muž!

8) Koná-li však před námi nějaký člověk skutky, které jsou jedině Bohu možné, co by mně pak ještě v tom bránilo považovat takového člověka za Boha?

9) Jsem rodem Galilejec a nyní již přes 70 let stár, vykonávám přes 40 let kněžský úřad a měl jsem po 30 let nejméně slabý zrak, byl jsem na jedno oko již zcela slepý a druhým okem jsem viděl vše splývavé a nečisté. Mnoho lékařů, kteří přicházeli ze všech končin světa do Kafarnaum a ve svém umění se vydávali za bytosti téměř nadpozemské, krotili hady a divoká zvířata, ptákům uřezávali hlavy a okamžitě je na krk přiložili a uzdravili, krátce konali opravdové divy, pro svůj zrak jsem vyhledal a užíval přesně podle předpisu velmi drahé prostředky; ale nic to nepomohlo!

10) Před dvěma hodinami hned po večeři pomohl mi On pouhým slovem beze všech prostředků, takže nyní vidím na obě oči tak dobře a čistě jako snad žádný z vás!

11) Listujte v dějinách zda kdy přišel na Zem člověk vyzbrojený takovou zázračnou silou a mocí! Mojžíš činil sice mnoho Boží mocí, která mu byla dána silou jeho víry jako kdysi Abrahamovi velké zaslíbení! Ale jak malé jsou zázračné skutky Mojžíšovy proti těm, které koná nyní tento Ježíš před našima očima!

12) A vy se slavnostně radíte, jak byste ho sprovodili se světa! Fuj! To je od vás hanebné a zasluhujete být nejtěžší metlou Boží navěky co nejkrutěji potrestání!

13) Věru, na tomto Ježíši se jak se zdá splňuje to, co prorokova! velký prorok Isaiáš o nejvznešenějším sluhovi Božím, když pravil:

14) Hle, toť Můj sluha, Kterého jsem vyvolil a Který je Můj Nejmilejší, na Němž nalézám Má duše opravdové zalíbení! Já vyleji Svého Ducha na Něho a On zvěstovati bude soud pohanům! Nebude křičet a se zlobit a jeho křik nebude slyšet na ulicích. Třtinu nalomenou nedolomí a

doutnající knot nehasí, dokud neprovede soud k vítězství a dokud pohané nebudou doufat ve jméno Jeho!" (Is.42,1; vyd.)

15) Kdyby chtěl korunu a žezlo, ó nebesa, měl by k tomu moci víc než dost! Neboť mohli dát snést sem vzduchem v jediném okamžiku se všech světových stran Svými neviditelnými sluhy Své učedníky, což jsme na vlastní oči viděli, mohl by také právě tak dobře dát snést do hromady všechny vládce na této Zemi a zcela prostě jim vysvětlit a říci: „Já jsem Pán a vaše vláda navěky přestala! Chcete-li. se stát Mými sluhy, můžete u Mne zůstat; nechcete-li však, odstupte ode Mne do záhuby!"

16) Ale On, jenž je v dokonalém slova smyslu vševědoucí, nám všem dokonce pohrozil, řekneme-li o všem tom co se tu přihodilo i jen slovíčko dole v nížině. On tedy naprosto nehledá slávu a úctu světa, nýbrž jde Mu jediné o duchovní zušlechtění a zdokonalení lidí. Chce tedy založit jen duchovní stát mezi lidmi a uvésti ty, kteří už nevědí odkud jsou, zpět do ztraceného ráje! A proto bychom Ho chtěli, kdyby to bylo možné, z tohoto špatného světa odstranit? Nikdy ne! Proklet budiž, kdo ve svých prsou chová takové myšlenky!

17) Ještě nikdy nenosila Země většího Lidumila, nikdy nikoho nezištnějšího nežli je On, - a vy chcete sáhnout na jeho život? Ptejte se sami sebe, jakého ducha jste děti a satan ve vašich prsou přebývajících vám řekne a odpoví: „Já jsem váš otec!"

18) Jak tedy má ten váš Mesiáš vypadat? Snad tak jako vy? Anebo má vystoupit jako tisícero násobný Samson a se zbraní Samsona má ihned jednou ranou pobít miliony lidí a pak na stolec panovnický posadit ne Sebe, nýbrž vás, dát se pak vámi přísně ovládat a dělat vám soumaru, velblouda, hlídacího psa, bojujícího lva na poušti proti vašim nepřítelům, orla, jenž by svým ostrým zrakem shora oznamoval, odkud se k vám blíží nepřítel, abyste mohli v úplném klidu strávit lup z celé Země a smilnit s nejněžnějšími a nejkrásnějšími pannami celé Země?! To by byl pro vás pravý Mesiáš!

19) Vy chcete být pány a Mesiáš má být vaším sluhou! Takové Mesiáše byste chtěli mít! Ale máte-li Mesiáši říkat: „Pane!", to vám nechutná a proto byste Ho chtěli sprovodit se světa!

20) Hleďte a tažte se svých srdcí, zda to s vámi není doslovně tak a vaše srdce vám odpoví hlasitým „ano!"

21) Mluvil-li jsem však nesprávně, pak mi řekněte, jak má váš Mesiáš vypadat a jaké má mít vlastnosti!

22) Je hanba pro nás, kteří se nazýváme dětmi Nejvyššího, že nás pohané, celníci a hříšníci ve všech věcech předstihují! Řekové, Římané, Egypťané, Peršané, Asyřané a skoro všichni národové známí nám jako pohané, zbožňovali z vděčnosti ke svým bohům velké moudré muže, protože se domnívali, že tací mužové jim byli dáni jejich bohy z milosti a prokazovali jim božskou úctu, stavěli jim chrámy a světili místo, kde takový mudrlec bydlel. Máme velmi málo příkladů, že by se bezbožní pohané ukázali být krutými k těmto svým mudrcům.

23) My Židé však, kteří se nazýváme „národ Boží", jsme velký počet našich Bohem nám poslaných proroků ukamenovali a prokleli a ještě se odvažujeme nazývat se „dětmi Božími"!

24) Eliáš, jeden z největších a nemocnějších proroků musel téměř uprchnout na konec světa, aby se zachránil před zběsilostí „dětí Božích" a jejich sousedů! To jsou pěkné „dětí Boží"!

25) My jsme to, kteří jsme kamenovali posly Boží a chtěli bychom nyní, kdyby to bylo možné, sprovodit se světa také tohoto dobrého Ježíše! Ale o to se již nebe postará! Kdyby však něco takového bylo možné - neboť Bůh nechává zlého člověka se dopustit i nejhoršího činu, aby se naplnila jeho míra pro peklo - pak vám prorokuji věčné prokletí všem Židům, že nebudou mít na Zemi nikdy domova že jejich jméno, jemuž se klaněli i pohané, se stane lidem ošklivostí!

26) Jako opravdu žije Bůh, tak se to opravdu stane! A tento náš zločin dojde v pekle nikdy nekončící odplaty! Zapamatujte si dobře, že jsem vám jako farizeus toto pravil!"

**173. Vztek farizeů na jejich poctivého kolegu Tobiáše. Tři andělé. zabránili ukameno-
vání Tobiáše. Pokračování rozmluvy nevěřících templářů s věřícím Tobiášem.
Templáři vínem zpítí a ospalí jsou Pánem vybidnuti k odpočinku. Výstup na paho-
rek k východu Slunce.**

---

1) Někteří přijali to, co nyní mluvil tento starý muž, jenž jak již bylo sděleno, se jmenoval Tobiáš; ale většina byla tím tak rozezlena, že mu chtěla roztrhnout šat a potom tohoto starého Tobiáše a všechny, kteří s ním souhlasili, ukamenovat.

2) Ale starý **TOBIÁŠ** pravil: „Ó, jen proveďte své předsevzetí na nás, kteří jsme se vám stali bodajícím trnem v očích! Tři andělé, kteří jsou ještě zde vám již ustanoví za takovouto vaši chvalitebnou námahu také chvalitebnou odměnu v pekle a ďáblové dokončí začaté natržení na vašich suknicích!"

3) Když Tobiáš vyslovil tato energická slova ke svým rozlíceným kolegům a oni začali již hledat kameny, vstoupili **tři andělé** do chaty a jejich tváře zářily jako Slunce.

4) Když to rozlícení spatřili, dostali velký strach, padli na tváře a kvílíce úzkostí prosili tři anděly za odpuštění.

5) Andělé však pravili: „Jste-li nepřáteli těch, kteří jsou puzeni a vedeni duchem Božím, - kdo potom jsou vaši přátelé? Říkáme vám do očí: To jsou ďáblové! Proto se obraťte, jinak okusíte moc Nejvyššího!"

6) Smrtnou úzkostí křičí **chvějící se** (fariseové): „Co máme dělat?" Práví **tři andělé**: „Buďte pokorní a věřte pravému, jedinému Synu Božímu, Jehož duše je zajedno s Otcem! Neboť Otec je v Něm a ne mimo Něj!”- Po těchto slovech tři andělé zmizí a farizeové nabývají znovu odvalu a upouští zcela od svého nadmíru zlého úmyslu.

7) **TOBIÁŠ** se jich však nyní táže řka: „Nuže, jak je, co chcete dělat? Kde jsou proklaté kameny? Pročpak jste nevztáhli ruce na ty tři, které jste předtím považovali za zakuklené perské mágy?"

8) Práví **fariseové** mocně zaraženi: „Přece víš, že musíme zachovávat ustanovení Mojžíšova, na která jsme při nebi a chrámu přísahali! Učí-li a koná-li však tento Ježíš nyní všude opak, jak nám tedy má být snadno možné zaměnit naši přísahu za toto téměř zcela protimojžíšovské učení? Ale budeme však přemýšlet a uvidíme, co se tu dá dělat! Zatím neříkáme ani ano, ani ne; neboť psáno jest, že z Ga1ileje žádný prorok nikdy nepovstane! A tak tedy tato věc, ač svým jedinečným způsobem podivuhodná přece jen je vždy spojena s velmi mnohými pochybnostmi!"

9) Práví **TOBIÁŠ**: „Je sice správné, že z Galileje žádný prorok nepovstane; ale táži se, zda je také psáno, že z Galileje nepovstane Mesiáš! O tom, pokud vím, není psáno nikde nic! A také není nikde zvlášť udáno místo, kde Mesiáš povstane! Nemá-li podle Písma povstat z Galileje, žádný prorok, může z ní přece zcela dobře povstat Mesiáš! Neboť mezi prorokem a Mesiášem je přece nesmírný rozdíl!" Práví zaražení: „To máš pravdu; proto budeme o tom hodně přemýšlet."

10) Práví **jiný farizeus**, jenž v pozadí zcela klidně naslouchal tomuto celému dlouho trvajícímu jednání, aniž by o tom zatím vyslovil nějaké mínění: „Přátelé a bratři! Má-li se této nejvyšší podivuhodné věci přijít na kloub, je k tomu třeba úplně střízlivého a neospalého stavu mysli; my však jsme všichni více méně opilí od večere a k tomu ještě zcela ospalí! Jak bychom tedy mohli a chtěli vyslovit platný úsudek o tak podivuhodné a přitom důležité a závažné věci?"

11) Proto myslím, že bychom se měli nyní trochu vyspat a zítra pokračovat v dalším a jistě moudřejším jednání! Neboť jak se mi zdá, začíná již svítat a jitro již nedá na sebe dlouho čekat; proto bychom měli jít sabatu vstříc aspoň s patřičným klidem a nikoli v rozepři našich mínění a názorů!

12) Velký zástup stoupců Ježíšových se již začíná, jak se mi zdá hýbat! Chceme anebo máme jej pozorovat, - ale jak, když jsme celí ospalí a zástup odejde snad dříve než se probudíme, jestliže nyní nutně jen trochu usneme?!"

13) Tu mu vpadne do řeči **jiný** a praví: „Tu je snadná pomoc; postavíme stráž!" Práví **dříve mluvící**: „Koho? snad tebe anebo někoho jiného, který je celý ospalý jako ty a já a na stráž usne jako my oba?!"

14) Práví **třetí**: „Se spaním již vůbec nic nebude; neboť ostatní se již připravují k odchodu; proto nám nic jiného nezbyvá nežli následovat jejich příkladu. Neboť cesta dolů na rovinu je zdlouhavá a nebudeme ani do východu ještě ve vesnici!"

15) Práví **čtvrtý**: „No, nyní je také Mistr Ježíš před chatou a chystá se k odchodu; nezbyvá nám tedy nic jiného, než abychom rovněž co nejrychleji vyrazili!"

16) Práví **prvý**: „No tu to máme! Jak jsem si to předtím myslel, právě tak to nyní je. To bude pěkná cesta - beze spánku a k tomu ještě zcela zpiti vínem od včerejší večere!"

17) Práví **některí**: „Co naplat, už to není jinak možné! Ti, kteří si odpočinuli, jistě na nás budou čekat! Proto vzhůru! Vyspíme se potom dole ve vesnici.“ Nyní se všichni zvednou a ubírají se rychle ven.

18) Když jsou všichni **fariseové** již připraveni na cestu a Já však cestu do údolí ještě hned nenastupuji, jsou až na několik málo rozhořčení a ptají se Mne, zda ještě nepůjdu.

19) **JÁ** však jim pravím: „Já jsem Pán a činím co Já chci a nikdo se Mě nemá co ptát: „Proč tak činím?“ Je-li však někomu nepříjemné jak to chci Já pro Sebe a ty Své, ať si dělá co chce; neboť Já nevážu nikoho! Chce-li někdo jít, nuže ať jde! Chce-li však někdo čekat, - ať ve vsí trpělivosti čeká! Před východem Slunce dále nepůjdu a napřed ještě posnídám; neboť cesta je daleká a namáhavá.“

20) Práví **fariseové** : „Můžeme tedy na krátkou chvíli jít se vyspat?“ Pravím **JÁ**: „Zcela jistě! Neboť Země nepotřebuje při východu Slunce světlo vašich očí, ale světlo Mých očí, aby bylo světlo v nížinách!“

21) Práví mezi sebou fariseové: „To ať pochopí kdo může a dovede; my to nechápeme!“

22) Práví starý **TOBIÁŠ**: „Já už to chápu a proto také zůstanu zde venku; snad také v mých nížinách vzejde světlo.“

23) Práví **ostatní**: „Čiň, starý podivíne, co chceš; my se však vrátíme do chaty a ještě se trochu vyspíme.“ S těmito slovy spěchají všichni do chaty a vrhnou se na lůžka.

24) **TOBIÁŠ** však jde pln úcty ke Mně a chce Mně oznámit, co se během noci v jeho chatě přihodilo. **JÁ** ho však utěšuji a pravím: „Vím všechno! A kdybych to nevěděl, jak bych ti byl mohl poslat v pravý čas pomoc?! Zanech toho všeho! Neboť kdo před časem povstane proti Mně, se špatnou se potáže! Proto buď beze strachu! Neboť budoucně tě již nic protivného nepotká!“

25) Vystupme však nyní poněkud výše a to na onen pahorek směrem k východu; odtamtud uvidíme nádheru jednoho z nejkrásnějších východů Slunce; a něco takového posílí duši jakož i údy těla a obveselí srdce a ledví!“

26) Po těchto slovech se ubírají všichni se Mnou vzhůru na pahorek a očekávají toužebně východ Slunce, který nedal na sebe dlouho čekat.

---

174. Nádherný východ Slunce. Vhodná a krásná řeč Tobíašova. Pán mu dává pokyny pro život. Pravidla o chování soudců a zákonodárců. Zacházení se zločinci a k smrti odsouzenými.

---

1) Když asi za hodinu nastal východ Slunce v nepopsatelné nádheře a velebnosti, byli všichni povzneseni a až k slzám dojati a zpívali žalmy na počest Toho, jenž toto vše tak divuplně, dobře a nádherně stvořil.

2) Po této slavnostní ranní chvíli pravil starý **TOBIÁŠ**: „Ó Pane! To je jiný chrám nežli ten v Jerusalemě, jenž je stále pln neřádu a nečistoty! Jak často jsem za svého života zpíval žalm za žalmem a mé srdce bylo přitom vyprahlé jako desetiletá sláma a studené jako kus ledu! A jak vřele tluče nyní mému všemohoucímu Stvořiteli vstříc! Jak často jsem býval v chrámě a jak jsem byl rád, když jsem mohl opustit jeho páchnoucí síně; a zde bych měl chuť strávit věčnost a z hlubiny nejvřelejší lásky svého srdce velebit velkého Boha, Který stvořil všechny ty nesčíslné přenádherné věci! Milý Mistře, jak Ti mám děkovat za takový nikdy nepocitěný svatý vznešený požitek životní?!“

3) Pravím **JÁ** : „Kdo takto vstupuje do Božího stvoření a takto vřele cítí a pociťuje čím je zato povinován svému Bohu a Tvůrci, jako je tomu nyní u tebe, ten Mně tím vzdal také již nejlepší a nejmilejší dík.“

4) Zůstávej však nadále pln takových citů a pocitů a neuzavírej nikdy své srdce před chudším bratrem i kdyby býval kdysi tvým nepřítelem; tak budeš časem hoden velké milosti z nebes! Vidiš-li všeliké hříšníky, nesud' a nezatracuj je; neboť - rozuměj Mi dobře - zpravidla nehřeší oni, nýbrž duch, který je pudí. Nemůžeš vědět, jakým duchem jsou puzeni. jsou mnozí, kteří by ve své zbožnosti mohli zcela snadno zpyšnět a poté brzy se své domnělé výše ctnosti shlížet s mnohým pohrdáním a ošklivostí na hříšníky, čímž by se pak stali nevědomě většími hříšníky nežli jsou ti, jimiž pohrdají; tu pak přichází duch a pudí takové lidi k nějakému hříchu a

hrdina ctnosti, již zcela zpyšnělý, zakouší takto na sobě, že dávno ještě není bohem, nýbrž jen zcela obyčejným slabým člověkem!

5) Takový člověk se pak stane opět pokorný a bude činit pokání, nad které se dříve jako domnělý hrdina ctnosti již cítil až příliš povznesen!

6) A tak nemá nikdo nenávidět hříšníka proto, že je hříšníkem; každý však učiní nejlépe, bude-li nenávidět jen hřích a skutečně si jej ošklivit! Jen tvrdošíjnému zlosynu, jenž se sjednotil s hříchem, ruku nepodávej! Přišel-li však zato spravedlivě do bídy k svému polepšení, pak na něho pamatuj a poprosí-li tě o něco, neodvracej ucho od něho; a uvidíš-li zločince vedeného na popravu, neraduj se nad jeho přesmutným osudem a i kdyby se dopustil na tvé rodině zločinu; pro který byl veden na popravu; neboť hled, není nemožné, že se i takový zločinec může stát na onom světě blaženým!

7) Láska budiž ve všech věcech převládajícím živlem života každého člověka! Spravedlnost, která nemá své kořeny v lásce, není spravedlností před Bohem; a kdo ji vykonává jako soudce, je desetkrát větším hříšníkem před Bohem nežli ten kterého odsuzuje a Bůh ho bude jednou právě tak nemilosrdně soudit, jako on soudil svého bližního.

8) Proto nesuď nikoho a neztracuj také nikoho i kdyby se na tobě sebehuběji prohřešil, tak jednou nebudeš ani ty souzen a zatracován; neboť jakou měrou kdo měří zde, takovou měrou bude mu jednou odměřeno na onom světě. Přísný, podle jakéhokoliv zákona sebespravedlivější, ale přitom chladný necitelný soudce pocítí jednou nad sebou právě tak přísně spravedlivý a neúprosný soud; pochopové a katové neužijí však nikdy tvář Boží!

9) Kdo chytí zloděje a vraha, učiní dobře odevzdá-li ho spravedlivému soudu; ale soudce ať nikdy nezapomíná, že zločinec dokud žije na tomto světě, není ještě úplným ďáblem, nýbrž znetvořeným (špatně vychovaným) svedeným člověkem, k jehož možnému polepšení se mají činit ještě všemožné pokusy, nežli se odsoudí k smrti jako nepolepšitelný Ďábel.

10) Na popravišti má se však postupovat tak, aby takový odsouzenec nebyl ihned usmrčen, nýbrž aby byl po celý den před lidem pevně na rukou a nohou uvázan ke kůlu pět pídí vysoko nad zemí.

11) Oznamí-li na kůlu, upřímně a snažně prose, že se polepší, budiž s kůlu sňat a odveden do vhodné a v lásce spravedlivé polepšovny, ale na svobodu nebudiž propuštěn dříve, dokud se neprokáže jeho nepochybné polepšení. Neukáže-li však zločinec na kůlu visící během celého dne žádné známky polepšení, pak je to úplný ďábel a proto také má být, žije-li ještě na kůlu, po západu Slunce usmrčen a potom i s kůlem na popravišti spálen.

12) Toto ti pravím proto, že také ty jsi byl a dosud jsi mezi farizeji soudcem a bylo ti obstarávat pohřebiště pro zemřelé a popraviště zločinců, abys se podle toho budoucně zařídil.

13) Blaze však každému, kdo se podle toho zařídí; jeho jméno se bude stkvítí ve věčné knize života!

14) Nyní však sejděme dolů k chatám; náš Kisjona má již připravenou skrovnou snídání a očekává nás se svou ženou a dcerami.“

---

175. Pán se Svými učedníky opět v horské chýši u Kisjony. Pokyny o chování v domácím hospodářství.. Dobrotivost Páně k Jeho nepřátelům. On a Jeho učedníci se postí. O sabatu farizeů. Sestup s hory. Farizeus a Matouš o sabatu.

---

1) Nyní se ubíráme rychle dolů a Kisjona Mi spěchá vstříc, aby Mne a všechny Mé učedníky pozval ke snídání, zároveň však také prosí za odpuštění, že jsou stoly dnes poněkud skrovněji prostřeny a on pro nic neposlal protože věděl, že dnes - o sabatu - Se opět odeberu s hory dolů do nížiny. Bude-li tedy snídání snad poněkud skrovnější nežli obvykle bývá, abych to nepřičítal jeho vůli, nýbrž tentokráte jen jeho zcela nezaviněné nemožnosti!

2) **JÁ** jsem ho utěšoval řka: „Bud' jen zcela klidný a bez veškeré starosti! Je to tak zcela dobré a správné a vše se děje podle Mé vůle; - ostatně ti musím jako Svému nejmilejšímu bratru a příteli poznamenat, že jsi se během těchto několika dní beztoho příliš mnoho vydal.

3) Co se týče nezvaných hostů, toho zástupu farizeů, nedopustil bys se naprosto žádného hříchu, kdybys byl jejich stoly neprostřel; neboť mají velké množství zlata a stříbra a byli by se mohli, když tu chtěli být, také sami vydržovat! Ale také jsi ovšem zrovna nezhrěšil, že jsi je bez-

platně zaopatřil. Kdybys jim však chtěl podat účet, nebudu tě proto kárat. Starého Tobiáše beru však na Sebe.

4) Praví **KISJONA** : „To také učiním; jsou zde však mnozí chudí jim nechť přijde ten účet k dobru! Nyní však, ó Pane požij se Svými učedníky onu poněkud skrovnou snídaní; fariseové ve velké noclehárně ještě spí a nerad bych, aby jedli s námi!"

5) Pravím **JÁ**: „Ne tak! Vzbud' je a pozvi ke snídaní! Já Se budu dnes se všemi Svými učedníky až do poledne postit; teprve dole náležitě pojíme."

6) Kisjona učiní ihned co jsem mu řekl, ač mu to bylo poněkud zatěžko. Fariseové a jejich druhové hbitě povstávají s lůžek a pospíchají ke snídaní, kterou přesto že je sabat hltavě požívají, neboť se obávají že by chatu mohlo ozářit Slunce, které sice již dávno vyšlo, ale chatu dosud neozářilo, jelikož je postavena těsně u vysoké západní skalní stěny a pak už by nesměli jít leda až po západu, anebo v chrámu jeruzalemském, kdy se tam sabat porušuje.

7) **KISJONA** poznamenává přede Mnou a praví: „Tot" je skutečně veselá podívaná; u nich začíná sabat teprve tehdy, když sluneční paprsek ozáří místo, na kterém se nacházejí! Jak jsi, ó Pane, nyní již několikrát viděl, přichází Slunce k této chatě teprve kolem poledne a tito pokrytci by tedy zahájili a začali světit sabat teprve v polovici dne. Jsou to ale chlapi, jaké by milá Země sotva kde jinde směla nosit!"

8) Pravím **JÁ** : „Nechme je nyní; však se již velmi brzy a to ještě dříve než sestoupíme až do údolí, naskytne nejedna příležitost, abychom jim posvětili na jejich sabat. To však není ještě všechno jak dovedou zchytrale sabat obcházet když se jim zachce a sabat v jejich synagogách jim neslibuje hojnou žeň. Tu uzavrou okna a dveře, aby Slunce nemohlo vysílat světlo do místností těchto pokrytců a tehdy není v domě sabatu! Také ponurý den neplatí za úplný sabat, leč když rozsvítí v synagogách sedmiramenné svícny, ovšem při takových příležitostech vždy za hojně oběti! Z toho důvodu je jim tedy ponurý sabat vždy milejší nežli tak jasný jako je dnes.

9) Ale ještě dnes se naskytne příležitost, jak jsem již dříve podotkl, kdy si na to posvětime. Ale nyní se vydejme na cestu; neboť dnes bude velmi teplo a za velkého vedra není příjemné cestovat."

10) Poté se ihned vydáme na cestu a jdeme rychlým krokem s hory do údolí a fariseové za námi sotva dech popadají a zlobí se, že jdeme tak rychle; **jedem** dokonce volá za námi: „Proč tak nesmyslně běžíte? Copak jste nahoře něco ukradli ?!"

11) Mladší **MATOUŠ**; apoštol jim to však nemůže prominout a odpovídá mu: „Jdeme na svých vlastních nohou jako vy a jdeme tedy tak dobře a tak rychle jak chceme, za což nejsme vám snad povinni vydávat počet; také jsme s vámi neujednali žádné podmínky, jak rychle máme před vámi jít! Proto mlčte a jděte si svou cestou, jak můžete a chcete! My se o vás nestaráme; proč se staráte vy o nás?!"

12) Praví **farizeus** zcela tím rozzlobený: „Co žvaníš hloupý celníku; což nevíš, že dnes je sabat, kdy se nemá nikdo hádat?!"

13) Praví **MATOUŠ**: „Platí sabat jen pro mě a pro vás ne? Kdo se hádal nejdřív?! Není přece nikde psáno, že se v sabatu nemá rychle chodit; naopak vy dokonce vyžadujete, že se v sabatu nemáme do synagogy loudat a tak tedy nepřestupujeme nikterak váš zákon, jdeme-li dnes v sabatu poněkud rychleji než jiný den. Dole ve vesnici je přece také malá synagoga, do které jistě přijdeme v pravý čas, půjdeme-li hodně rychle; co tedy chcete od nás ještě víc?!"

14) Praví **fariseové**: „Ano, tak jako ty vypadají ti, kdož spěchají do synagog a škol! Je to jen k smíchu, mluví-li celník o synagoze! Myslíš, že tě neznáme?! Jsi více pohan než rozený Řek a chceš mluvit o horlivosti pro synagogy, černý bezbožníku?!"

15) Praví **MATOUŠ**: „Už by bylo na čase, abyste drželi ústa na uzdě, jinak si dovolíme porušit sabat klackem na vašich zádech! Podívejme se na ty věčné povaleče, jaká práva si na nás chtějí dělat! Ještě jedno urážlivé slovo a já zapomenu na sabat i na své lidství a začnu s vámi jednat jako medvěd!" Na tuto pohružku fariseové sice nic neříkají, ale v nitru jsou plni zlosti.

---

176. Výstup s farizeji pro trhání klasů v sabatu. Milosrdenství je lepší nežli obět'. „Syn člověka je Pánem sabatu." Uzdravení člověka s uschlou rukou. Fariseové chtějí Ježíše kamenovat. Kisjonův zákrok. Pán uzdraviv mnohé, uniká. MAT.12, 1-16.

---

1) Po chvíli však, když jsme byli již blízko údolí přišli jsme k poli, na němž bylo téměř již úplně zralé obilí. Tímto polem vedla cesta a my jsme se pustili po ní, protože tudy to bylo nejbližší do vesnice. Šli jsme tedy obilím, ovšem v sabatu. Učedníci však, jelikož jsme nesnídali, byli hladoví a proto počali trhat zralejší klasy, mnouti je v ruce a zrní jíst. (Mat. 12,1)

2) Když to však spatřili beztak již rozzlobení **fariseové**, přistoupili rychle ke Mně a pravili s vážnou tváří: „Nevidíš, že tu tvoji učedníci dělají co se o sabatu nesluší?!” (Mat. 12,2)

3) **JÁ** jim však pravím: „Cožpak jste nikdy nečetli co učinil David když měl hlad i ti, kteří byli s ním? (Mat.12,3) Kterak vešel do domu Božího a jedl chleby posvátné (předkladné), které nebylo dovoleno jísti jemu ani těm, kteří byli s ním, nýbrž jedině kněžím? (Mat.12,4) Anebo nečetli jste nikdy v Zákoně, že kněží v sabatu v chrámě znesvěcují sabat a přesto jsou bez viny?!” (Mat.12,5)

4) Vy jste viděli Mé skutky na výšině a slyšeli Mou nauku a bylo vám mnohokrát řečeno, Kdo jsem! Kdyby vám snad vše to nepostačilo, pak pravím vám nyní ještě jednou zcela suše do očí, že zde ve Mně je Ten, Jenž je větší nežli chrám! (Mat.12,6)

5) Kdybyste však věděli, co to znamená: „Já mám zalíbení na milosrdenství a nikoli na oběti!”, pak byste ve svém srdci neodsuzovali tyto nevinné! (Mat.12,7) Vězte tedy, vy slepí a hluchí farizeové Syn člověka, Jímž jsem Já, je Pánem i sabatu!” (Mat.12,8) Tato slova poděsila farizeje tak, že ihned ustoupili a učedníkům již nezabraňovali trhat klasy.

6) **KISJONA** však, jenž kráčel stále po mém boku a jemuž patřilo toto pole, řekl Mně: „Pane, pospíším napřed a dám ihned připravit bohatý oběd; neboť je mi líto těch dobrých učedníků, neboť zřejmě hladoví!”

7) Pravím **JÁ**: „To uděláš opravdu velmi dobře. Avšak Já kvůli těmto farizeům navštívím s učedníky napřed školu, aby jejich zlost nebyla ještě větší. Neboť Matouš jim leží již beztoho v žaludku, ježto jim předtím dokazoval, že jdeme tak rychle kvůli synagoze. Kdybychom šli nyní vesnicí a minuli školu, pak by se už neudrželi a začali by povykovat; půjdeme-li však napřed do školy, ucpeme jim tím ústa a ty jim pak, to jest po ukončení sabatu můžeš zcela bez rozpaků předložit účet.” Po těchto slovech šel Kisjona se svými rovnou domů, kde shledal vše v nejlepší pořádku.

8) My však jsme zabočili poněkud více doleva ke škole, která stála na nejvyšším místě vesnice. Dorazivše tam, vešli jsme ihned do této velmi málo navštěvované školy (Mat.12,9) a fariseové nás v patách následovali plni utajované zlosti, protože když jsem na poli zamítl jejich stížnost na trhání klasů, učedníci se jim pro jejich slepou hloupost vysmáli.

9) Když jsme přišli do školy, pustili se fariseové ihned do práce a předvedli Mně člověka, který měl již odedávna uschlou ruku a proto byl téměř každé práce neschopen. I tázali se Mne, jelikož jsem předtím řekl, že jsem Pánem také nad sabatem, zda je dovoleno také o sabatu uzdravovat. Tuto otázku dali však jen proto, aby měli něco, co by svědčilo proti Mně (Mat.12,10); neboť jejich zlá srdce již hořela hněvem a zlostí.

10) **JÁ** však jsem jim Plavil: „Proč se Mne tážete, jako byste dovedli tomuto nemocnému pomoci a oživit jeho dávno odumřelou ruku?! Budu-li ho chtít uzdravit, nebudu vás přece prosit o svolení!?”

11) Kdo z vás je tak pošetilý, aby o sabatu nevytáhl ovci, která mu spadne do jámy?! (Mat.12,11) O co lepší je však člověk nežli ovce! Proto snad bude dovoleno prokázat člověku o sabatu dobro?!” (Mat.12,12)

12) Fariseové mlčeli; **JÁ** však jsem zavolal toho člověka k Sobě a řekl mu: „Natáhni ruku!” A on ji natáhl a byla ihned zase zdravá: jako druhá, která nebyla nikdy nemocná. (Mat.12,13)

13) Nyní byli fariseové v koncích; opustili školu a vyšli ven, aby se radili, jak by Mne usmrtili. (Mat.12,14)

14) Matouš však, jenž byl bystrý zvěd, plížil se za nimi a nepozorovaně je vyslechl; brzy se téměř bez dechu vrátil a hlasitě oznamoval co slyšel. I vyslal jsem rychle jednoho učedníka ke Kisjonovi a vzkázal mu, že z moudrého důvodu nebudu dnes u něho obědovat, ježto fariseové usilují o můj život, Já je však nechci učinit ještě většími zločinci nežli beztoho již jsou, proto Se tedy z této krajiny na určitou dobu vzdám. Učedník jako šipka odkvapil věda, kam má přijít za Mnou.

15) Sotva to Kisjonovi oznámil, nechal tento okamžitě všeho, vyrazil se všemi svými domácími, shromáždil ve vší rychlosti ještě velké množství lidu, přispěchal ke škole právě ještě v pravém okamžiku, kdy fariseové opatřeni kameny, chtěli již vniknout do školy.

16) Že Kisjona dal farizeům náležitě na pamětnou, netřeba se zmiňovat; Já jsem pak odtud s mnoha lidmi odešel a cestou jsem uzdravil všechny jejich nemocné; neboť v době sklizně pšenice vyskytovala se v této krajině, ježto se rozkládala poblíž Galilejského moře, zimnice a tak tu bylo také stále dosti nemocných, zvláště žen; tito nemocní, uslyševše o Mně, běželi všichni za zástupem lidu a přišli na cestě ke Mně, abych je uzdravil. A všichni, kdož přišli za námi, byli uzdraveni. (Mat.12,15)

17) Když však byli uzdraveni, přikázal jsem jim .přísně, aby o tom doma nikomu nic neříkali (Mat.12,16) a nikomu se také, ať by to byl kdokoliv, nezmiňovali na kterém místě jsem je uzdravil a kterým směrem jsem Se ubíral dále. Slíbili, že se podle toho přesně zařídí a Já jsem je pak v pokoji opustil.

---

177. Udivení apoštolové! se tážou Pána, proč On, jako všemohoucí Se někdy, jak se zdá, bojí lidí. Správná odpověď Páně. Hladový Jidáš a jeho napomínatel Tomáš. Petrovo moudré pokárání obou. Obou. Chvála Páně. Pokyny o chování. MAT.12,17-21.

---

1) Když byli nemocní propuštěni, přistoupili ke Mně **apoštolové** řkouce: „Pane, mnohdy býváš přece jen trochu záhadný! Hle, my jsme u Tebe viděli a na sobě samých zažili již tolik zázračných věcí, že bychom již ani na okamžik nemohli, i kdybychom chtěli, pochybovat, že jsi a musíš být v plném a pravém slova smyslu Syn Boha živého; neboť skutky, které konáš, nebyly dosud žádnému člověku možné. Ale přitom máš zase chvíle, kdy se zdá, že Se bojíš lidí, ač máš k službám, jak jsme se již nejednou vskutku přesvědčili, všechny zástupy nejmocnějších andělů nebeských!

2) Farizeje a jejich asi 50 neozbrojených stoupenců, z nichž je jeden zbabělejší než druhý, bychom náležitě zřídili; a stačilo by jen jediné Tvé všemocné slůvko - a farizeům by jistě na všechny časy zašla chul Tě pronásledovat! Jak jsi mohl, maje veškerou božskou moc, dát Se na útěk před těmi chlapy, to je nám záhadou, kterou při své jistě nejlepší vůli nemůžeme věru pochopit! - Vysvětli nám tedy toto Tvé zvláštní chování!"

3) Pravil jsem **JÁ** : „Vy jste ještě značně slabí a slepí, že něco takového nemůžete na prvý pohled postřehnout! Hledte, to se stalo proto, abyste si povšimli, že se tu naplnilo, co o Mně prorokoval prorok Isaiáš (Mat.12,17), když pravil: „Hle, to je služebník Můj, kterého jsem zvolil a miláček Můj, na Němž Má duše našla zalíbení; vložím na Něj Svého Duchu a bude zvěstovat pohanům soud (Mat.12,18). (Soud zde znamená tolik jako Pravdu, Světlo a Život; neboť Pravda to je, která koná pravý a spravedlivý soud.) Nebude Se hádat ani křičet, aniž kdo uslyší na ulicích hlas Jeho. (Mat.12,19) Třtinu nalomenou nedolomí a doutnající knot lampy neuhasí, až provede soud (úplnou pravdu). (Mat.12,20) A ve jméno Jeho doufati budou pohané." (Mat.12,21)

4) Hledte, v tom tedy spočívá důvod, proč jsem Se nechtěl a nemohl pustit s farizeji do hádky a ještě méně do nějaké šarvátky.

5) Ostatně věděl jsem předem velmi dobře, že Kisjona je nenechá odtud odejít bez potrestání!! Nyní jsou desetkrát hůře potrestáni, než kdybychom se byli s nimi snad potýkali; neboť předně Kisjonovi lidé je strašně zbili a za druhé o tom všem co viděli, slyšeli a zažili nesmí v Kafarnaum ani slova vyprávět, což je nejvíce zlobí a tísní.

6) Neboť zmíní-li se o tom některý jen slůvkem, tu okamžitě, jak jim bylo na hoře oznámeno, oněmí, ohluchne a bude-li třeba i oslepne. Proto se také chtěli pokusit Mne usmrtit; domnívali se totiž, že tím také zmaří vyhrůžku, kterou jsem jim na hoře učinil a v jejíž uskutečnění věřili.

7) Považují Mne stále ještě za zlého mága, který může sice působit jako živý, ne však již jako mrtvý. Nejhorší pro ně však je, že nevědí, kam jsem Se odebral. Vyslali sice již posly na východ, aby Mne vyslídili - neboť nás viděli prchat ze školy na východ -; že jsme se však v lese po hodině cesty náhle obrátili na západ a nyní se přeplavíme přes moře na druhou stranu, to neví a proto jejich hledání bude zcela marné. Nuže, je vám vaše záhada nyní rozluštěna?"

8) Práví **oněch dvanáct** a také mnozí jiní, kteří šli se Mnou: „Ano, nyní je nám již vše jasné! Je to tak skutečně mnohem lepší nežli kdybychom byli sami na tyto dáblý vložili ruku; nyní je již vše opět v nejlepší pořádku. "

9) Praví **JIDÁŠ** trochu lakonicky (úsečně): „Až na naše žaludky! Až na několik syrových pšeničných zrnec nic do nich dosud nepřišlo, ač už je večer. Bylo by tedy dobře, kdyby mohlo být aspoň trochu postaráno také o naše žaludky nežli poplujeme přes moře!“

10) Pravím **JÁ** : „Dnes se budeme ještě postít, aspoň než dorazíme na druhý břeh; tam se snad již něco najde.“

11) **TOMÁŠ** však vytýká Jidášovi takovou sprostotu a praví: „Ale jak jen můžeš při takovém vznešeném poučování Páně přijít s takovou opravdu zvířecky sprostou poznámkou? Copak nemáš žádné cti anebo studu v těle? Máš-li již tak hrozný hlad jako vlk, pak si budoucně vezmi s sebou něco k jídlu; ale dělat vůči Pánu takové poznámky je strašně sprosté, že se to ani říci nedá!“

12) Praví **JIDÁŠ**: „Ano, ano, já jsem již zase zapomněl, že i ty jsi ještě v naší společnosti! Ty jsi a zůstaneš nadále mým komandantem (vychovatel) a máš, jak se zdá, velikou radost z toho, když mě můžeš při každé příležitosti zasadit nějakou ránu. Dobře tedy; když tě to těší, jen to dělej; ale zlobit se na tebe nikdy nebudu!“

13) Praví **PETR**: „Tak je to lepší; ostatně však má Tomáš přece jen pravdu, třebaže je mnohdy také trochu tvrdý. Myslím však, že máme vždy hledět na Pána; říká-li On něco, pak je dobré a správné, že to tak bylo řečeno a každý se pak má podle toho zařídit! Neříká-li však Pán nic, pak nám přísluší ještě méně něco říkat! Já myslím, že bychom měli vždy dbát zvláště v přítomnosti Páně, aby mezi námi byl pokoj a jednota!“

14) Milý bratře Tomáši, hled', nemlčí-li hladový Jidáš ani před Pánem, bude tím méně mít strach před tebou! Když se však už navzájem napomínáme, pak odložme všechnu přísnost a drsnost, aby onen Isaiášův výrok, který nám předtím Pán zvěstoval o Sobě, byl zjevný také na nás, Jeho učednicích!“

15) Pravím **JÁ** : „Tak je to správné, milý Šimone Jonáši! Tak tomu má být mezi vámi a nakonec také mezi všemi lidmi! Neboť má-li někdo nějakou ránu a položí na ni něco ostrého, tím ji nezhojí, nýbrž jen rozjitří a zhorší. Kdo však potře ránu balzámem a čistým olejem, ten ji také brzy vyléčí a tak škodu v těle napraví.“

16) Ale nyní zatáčí již lodníci Mého přítele Kisjony a on sám s nimi sem ku břehu; proto pojdme ku břehu, abychom byli po ruce, až lodníci vyhodí lano; potom přitáhneme loď úplně ku břehu a rychle vstoupíme na ni; neboť pro tento břeh mají opačný vítr a mohou tudíž stěží přirazit úplně ku břehu. Ale při plavbě na druhý břeh prokáže nám tento vítr dobrou službu a dopraví nás tam v krátké době. Pospěšme tedy dolů ku břehu, aby se zbytečně nenamáhal.“

---

178. Svatá společnost cestuje s Kisjonou lodí no druhý břeh. Večeře na lodi u břehu. Radost obyvatelů z příchodu Spasitelova. Zázračné uzdravení posedlého, němého o slepého. Dobrý muž zve Pána o Jeho učedníky do svého domu. MAT.12, 22-23.

---

1) Nyní spěcháme ku břehu a přicházíme v pravý čas, když lodníci vyhazují lano na břeh. Petr jako velmi zkušený lodník uchopí ihned vyhozené lano; nyní přitáhneme loď snadno ku břehu, vstoupíme ihned na ni a tato nás za půldruhé hodiny dopraví na druhý břeh a to do blízkosti městečka obydleného zpola Řeky a zpola Židy.

2) Dosáhli jsme břehu když večerní soumrak ještě zcela dobře osvětloval krajinu a mohli jsme ještě vše dobře rozeznat. Kisjona vyslal do městečka dva posly, zda se najde ubytování aspoň pro sto lidí. Ale poslové se vrátili brzy s nepořízenou a proto jsme zůstali na noc na lodi, neboť vítr se utišil a moře se až na malé vlnky uklidnilo.

3) A Kisjona dal pak ihned přinést z lodi hojnost chleba, vína a dobře upečeného masa; nechyběly ani jeho žena a dcery, které nás obsluhovaly. Že tato věc byla nanejvýš vítaná Jidášovi, který již na předchozím břehu začal pociťovat značné těžkosti v žaludku, netřeba se zmiňovat.

4) Kisjona se Mne také otázel, zda má rozdělát na lodi oheň, jelikož noci na moři bývají obyčejně značně chladné přes sebevětší horko za dne. Svopil jsem a ve velké pánvici v níž byla hojnost čisté pryskyřice, oleje a jiných snadno hořlavých látek byl oheň ihned rozdělán; tato velká lodní pochodeň hořela brzy jasným plamenem a šířila po celé krajině mocnou zář. To však také přivábilo ku břehu až příliš brzy mnoho zvědavců z městečka a mezi nimi byli někteří, kteří

Mne s velmi blízkého břehu až na lodi poznali a propukli v jásot, že Se nacházím jako známý zázračný Spasitel v jejich obci; neboť bylo tam mnoho nemocných.

5) Mnozí spěchali od břehu opět domů a vyprávěli v celé obci, že jsem na lodi.

6) Zanedlouho byl přiveden na břeh němý a zároveň slepý, který byl rovněž posedlý a lid Mne prosil, zda bych ho mohl a chtěl uzdravit.

7) Přispěchalo také několik **farizeů** této obce, aby viděli co se tu stane a pravili lidu: „Tohoto uzdravit o to se asi sotva pokusíš!“

8) Já však jsem tohoto posedlého uzdravil okamžitě s lodi, takže mohl vidět a mluvit. (Mat.12,23) I žasl všechen lid této obce a **Židé**, kteří nesmysleli farizejsky, volali: „To je opravdu Syn Davidův, kterého všichni Židé očekávají!“ (Mat.12,23)

9) Byl pak v této obci **jeden muž** správný a spravedlivý; ten přistoupil blíže k lodi a pravil: „Božsky veliký, zázračný Mistře! Proč bys se měl nechat na kymácející se lodi připravit větrem a citelným nočním chladem o jistě potřebný odpočinek? Každému je dobře známa zvláštní vlastnost této přímořské krajiny, že po parném dnu následuje ve stejném poměru chladná noc, z čehož vznikají mezi lidmi, kteří tu v okolí bydlí, všeliké nemoci; Mám velký prostorný a dobře zařízený dům, takže v něm můžeš mít i se Svými učedníky víc než dost místa a můžete v něm pobýt jak dlouho budete chtít; také prosté potraviny nebudou vám chybět!“

10) **JÁ** mu pravím: „Tvé pozvání přijímám; neboť vím, že tvá duše je bez falše. Je tu však také Kisjona se svou ženou a dcerami; patří mu tato loď a je to věrný učedník a muž podle Mého srdce; máš také místo pro něho?“ Praví **starý muž**: „A kdyby tu bylo ještě více takových rodin! Kdo je s Tebou je mému domu vítán!“

11) Pravím **JÁ**: „Nechť se tedy také tvému domu dostane velkého požehnání!“ (Ke Kisjoni:) „Dej tedy přirazit loď úplně ku břehu, bychom mohli pohodlně vystoupit!“ To se ihned stalo a přišli jsme brzy do domu našeho starého muže, jenž se svými lidmi konal ihned přípravy pro naše co možno pohodlné ubytování.

---

179. Pokora a ušlechtilost starého hospodského. Úrodná. ale nezdravá krajina. Milost shora. Pokyn Páně o Svě vznešenosti. Lid velebí Spasitele a říká templářům pravdu k jejich hanbě.

---

1) Když bylo postaráno o místa k nočnímu odpočinku, přišel ke Mně **stařec** se svými syny, většinou rybáři, lodníky a tesaři a pravil: „Pane, rychle a dobře, jak to bylo v krátkosti času možné, je nyní vše připraveno k vašemu přenocování a můžete si posloužit podle libosti. Jsi nyní jako vždy Pánem i v tomto domě, který jsem postavil se svými sedmi syny. Rozkaž, chceš-li něco a já budu Tvým sluhou a budu Ti s celým svým domem sloužit!“

2) Pravím **JÁ**: „Ty jsi, co jsi a také Já jsem, co jsem; protože jsi však tak pokorný a se ponižuješ, budeš také zato jednou v Mém Království povýšen! Pro dnešek však nepotřebujeme nic nežli trochu klidu; a zítra sem pošli nemocné této obce, abych je uzdravil.“

3) Praví **stařec**: „To budeš mít mnoho práce; tato obec je dost velká a není téměř domu, v němž by nebyl nemocný! Tato krajina je sice jedna z nejurodnějších z rozsáhlého mořského břehu, ale také je kupodivu pro lidi nejméně zdravá; plná horečky a všelikých nádorů!“

4) Pravím **JÁ**: „Nech toho! Zítra bude vše jiné; opatří však pro zítřek ryby, aby se Moji učedníci, kteří se dnes většinou postili, zase jednou nasýtli. Bude ti to .vše odplaceno!“

5) Praví **stařec**: „Pane! Odpusť mi, že Ti odporuji; v Mém domě našly již tisíce lidí přístřeší a nasycení a nikdy jsem ještě od nikoho nic nepřijal, tím méně přijmu tedy od Tebe! Svě účty odevzdávám vždy větrům a ty je odnáší vzhůru ke Hvězdám, kde sídlí všemohoucí Otec; Ten mně vždy dosud zaplatil a odplatil a tak učiní i tentokrát! Kolik nemocných a neduživých bylo u mě po měsíce ošetřováno a přesto, že je krajina tak nezdravá, žádný příslušník mého domu ještě nikdy neonemocně! Pane! To je milost shora a proto nemluv o nějaké odplatě anebo dokonce o zaplacení; neboť nepřijal bych ani to, ani ono!“

6) Pravím **JÁ**: „Ano, ale tady to má svůj háček! Neodplatím-li ti to já, bude to s tou odplatou s Hvězd špatně dopadat! Neboť já mám také ve Hvězdách a nade všemi Hvězdami velmi mnoho, ano dokonce vše co mluvit a nařizovat!“

7) Tu se **stařec** silně zarazí a neví co by měl říci. Teprve po chvíli praví poněkud nesměle: „Pro Jehovu! Snad jsi dokonce anděl z nebes anebo Ti nějaký takový anděl pomáhá a je Ti dán k službám od Otce z nebes?“

8) Pravím **JÁ**: „Odeber se nyní zcela bezstarostně ke spánku, kterého je ti třeba; zítra ti však bude mnoho zjeveno! Vyjdi však napřed ven a řekni lidu, který venku ještě lomozí, aby šel rovněž spát a ráno přivedl všechny nemocné; Já je všechny uzdravím!“ I šel stařec ven a učinil co jsem mu přikázal.

9) Tu začal **lid** hlasitě jásat volaje: „Sláva vznešenému Synu Davidovu! Přišel k nám, aby nás zbavil veškerého soužení! Nevíme sice, odkud k nám přišel; ale zatím je jisté, že je s Ním Duch Boží, jako byl s jeho praotcem Davidem. Neboť kdyby s ním nebyl Duch Boží, nebyl by posedlého uzdravil!“

10) S lidem však přišlo také několik **farizeů**, aby jako jerusalemská chrámová policie pozorovali co snad ještě dalšího zde budu konat, neboť o Mně již mnoho slyšeli. Uzdravení posedlého, jenž byl zároveň hluchý, němý a slepý, zasadilo jim již značnou ránu a proto se ustavičně radili, co by měli učinit, aby Mne u lidu uvedli v podezření jako tuláka, lumpa, podvodníka anebo dokonce jako kouzelníka, spolčeného s ďáblem. Proto také pravili lidu: „Zítra se ukáže, jakého ducha je dítětem! Uvidíme, jak bude ty mrzáky, chromé a malomocné uzdravovat!“ Praví **lid**: „Když toho nejhoršího tak náhle uzdravil, tím snáze jistě také uzdraví ty ostatní! Vy však do takových věd nemáte vůbec co mluvit; neboť ještě jste nikdy žádného člověka neuzdravili ani vašimi modlitbami a ještě méně vašimi amulety, které nemocným vychvalujete a za drahé peníze prodáváte!“

11) On má v těle Ducha Božího; neboť již tím jediným skutkem nám to více než dostatečně dokázal; vy však nemáte pražádného ducha v sobě, leč ducha pýchy, hrabivosti a panovačnosti!

12) Chcete sice být prvními po Bohu a žádáte od nás lidí božské uctívání; ale pravíme vám, že jste pro nás těmi posledními a stokrát horšími nežli všichni pohané! Neboť v náš prospěch nic nekonáte; nic neděláte a ti, kteří k vám přijdou do školy, zhloupnou a ztemní za několik roků tak, že by je jistě žádný anděl bez zvláštní moci a síly Boží neuvedl na pravou cestu! A to je ze všech vašich starostí a námah pro naše domnělé blaho vždy ještě to nejlepší!

13) Ženy vašich židovských souvěrců svádíte stonásobně k cizoložství a s jejich dcerami smilníte; ale to nic není! Kdyby se však nějaký ubožák tak dalece zapomněl, bude ukamenován, je-li chudý; je-li však bohatý a vážený, může se vykoupit a zůstává nadto ještě vaším přítelem!

14) Židé, vaši druhové, vás ovšem tak dobře neznají jako my Řekové a i když vás znají, nesmí nic mluvit. My vás však známe a smíme mluvit; proto vám tedy také říkáme, zvláště při této vhodné příležitosti, co o vás v úplné pravdě soudíme!

15) Jděte však nyní jen brzy domů, jinak se na vás snese bouře řeckých pěstí! My však zde budeme konat stráž; neodvažujte se nějak dotknout tohoto člověka, jinak budete mít s námi co dělat!

16) Byli jsme sice také Židy a nyní jsme rádi, že jsme Řekové; jsme-li však policejně a podle jména Řekové, jsme přece jen v srdci praví Židé, ne ovšem jako vy, kteří své modlitby ku počtě Boží prodáváte za peníze a připisujete jim ty nejlživější účinky.

17) My sami se modlíme k Bohu proto, že je Bůh a my jako Jeho, tvorové jsme povinni se k Němu modlit. jděte tedy dále, neboť vaše blízkost je nám protivnější nežli blízkost páchnoucí zdechliny!“

18) Po tomto neklamném projevu lidu, který se skládal z dobré polovice usedlých zde Řeků, vzali fariseové co nejrychleji do zaječích a lid jásal nad tímto vítězstvím, že mohl. jednou těmto povalečům, jak farizeje obyčejně nazýval, vmést holou pravdu do tváře.

---

180. Rada farizeů. Dobrý plán mladého farizeje na ochranu Spasitelovu a jeho řeč k lidu.

---

1) Tato obec byla ostatně známa svými vesměs bystrými obyvateli; tu musel už být člověk kovaný, chtěl-li se s nimi, zejména s Řeky měřit; a tak fariseové zde usedlí velmi dobře věděli, že s tímto lidem je těžko se přít! Proto také tentokrát mnoho nenamítali a šli svou cestou domů.

Zato však doma kuli plány, jak by Mne mohli bud učinit podezřelým anebo dokonce úplně zničit!?

2) **Jeden** mezi nimi, poněkud lepšího ducha, pravil na konec, když pro něho tato porada trvala příliš dlouho. „Bratři, vyslovuji skromně své mínění, abychom nyní šli spát, abychom zítra měli hlavu i srdce pohromadě! Co nám prospěje dnes všechno naše rozjímání a přemýšlení! Zítra je také den. Vyčkejme co přinese a pak nám s pomocí Jehovy bude jasnější, jak je to vlastně s tímto zvláštním člověkem. Že je v něm něco mimořádného, o tom není nejmenších pochyb; neboť uzdravení posedlého na břehu dokonce z lodi bez nejmenšího dotyku, je zjevem jakého tu, pokud vím, ještě vůbec nikdy nebylo.“

3) A tak vyčkáme, co vše ještě zítra bude následovat a tím nám bude snazší věc dokonaleji posoudit! Neboť odsoudit ho zcela slepě již nyní bylo by příliš odvážné, zvláště při velkém rozčilení našeho lidu, jenž je již dávno nakloněn více Řekům nežli nám, kteří jsme mu již dávno trnem v oku. Proto si dejte poradit podle mého dobrého názoru! Zítra je také den, který by nám snad mohl být příznivější nežli byl dnešní!“

4) Práví **jiny**: „A co s těmi nadávkami, kterými nás lid zesměšnil? Máme snad i nad tím zcela klidně usnout, úplně si jich nevšímat a zapomenout na ně, jakoby se nic nestalo a nikdy je spravedlivě nepotrestat?“

5) Práví **ten lepší**: Žádej peněžitou pokutu, můžeš-li! Anebo žádej ještě dnes anebo zítra od těch bezbožníků ospravedlnění, je-li ti to možné! Co zmůže jednotlivec proti mnohým!? Pomlčet o tom, zdá se mi být aspoň prozatím ještě nejvhodnější. Chceš-li však už proti tomu něco dělat, pak tě žádný zákon neváže; já pro svou osobu však s celou věcí vyčkám a pak teprve podniknu vhodné kroky. Nech jablko na stromě napřed dozrát, záleží-li ti na tom, abys nekousl nikdy do kyselého. Rozumíš mi?!”

6) Po těchto slovech tohoto poněkud lepšího farizea, jenž byl ještě mladý, ze života se radující člověk a proto na staré mamonáře vůbec nic nedal, šli všichni fariseové a zákoníci spát; ustanovili však jednoho ze svých sluhů, jenž musel konat stráž, aby ráno nezaspali první věci, které by snad kouzelník prováděl!

7) Když však všichni ostatní i s ustanovenou stráží usnuli, vyšel ten poněkud **lepší farizeus** ven a uvažoval co by měl dělat, aby zmařil zlé plány starých. Pomyslí si: „Kdybych se jen mohl dostat k tomuto zázračnému muži, dal bych mu správný pokyn jak to má udělat, aby mohl provádět svá uzdravování nerušenými kolegy! Ale jak se k Němu dostat? Rozčilený lid obklopuje dům a jak pozoruji, jsou sem již přiváděni a přinášeni nemocní; zítra bude velká tlačnice a nebude možno k Němu se protlačit. Víím však co udělám! Půjdu nyní k lidu a řeknu mu rovnou jak to míním a ukáži mu, že já sám jsem nepřítelem těch starých chamtivců a že musím zázračnému muži něco odhalit, jinak bude moci svá uzdravování sotva uskutečnit! Dovolí-li mi to lid, dobře; nedovolí-li mi to, pak jsem aspoň učinil zadost popudu svého srdce.“

8) S takovými myšlenkami se ubírá opět k lidu, který v jasné měsíční noci až příliš brzo v něm poznává známého mu mladého rabína.

9) Ihned mu jdou vstříc **Řekové**, kteří byli dříve také Židy a táží se ho zhurta, co tu v této době hledá a zda není snad vyzvědačem?! On však praví mírným důvěrným tónem: „Milí muži a přátelé! Mou kůži sice pokrývá také šat farizeů a jak víte, jsem také skutečný farizeus; neboť jako prvorozený bohatého domu v Jerusalemě musel jsem se stát tím, co chtěli moji rodiče slabého svědomí. A tak jsem zevnějškem sice farizejem, ale v srdci jsem jím ještě méně nežli vy všichni, ačkoliv jste nyní Řekové.“

10) Můj úmysl a důvod je zcela prostě tento: Vy znáte tak dobře jako já mé kolegy a víte, jaká práva si všichni osobují. Jsou to theologové a nikdo nesmí z Písma něčemu rozumět nežli jedině oni sami, ačkoliv mezi námi řečeno, rozumějí snad všemu jinému lépe nežli právě Písmu; ale jsou k tomu chrámem vyvolení a vykonávají tudíž své domnělé právo a vy proti tomu nemůžete nic dělat!

11) Jsou to tedy také lékaři a proto nestrpí, aby přišel nějaký cizinec a svým uměním jim zmenšoval příjmy; také jsou k tomu chrámem privilegováni a dovedou za své právo bojovat a vy proti tomu nic nepořídíte.

12) Jsou také ve zvláštních Mojžíšem vytčených případech soudci a pány nad životem a smrtí svých poddaných a mohou toto právo uplatňovat jak, kdy a na kom jen chtějí a nejsou přítomni nikomu odpovědni; mají jen povinnost poslat každý rok seznam a bývají obyčejně po-

chválení, pošlou-li hodně početný seznam těch, které odsoudili, vedle ročního nájemného, jež musí chrám odvádět za synagogu a školu.

13) Neboť všechny tyto úřady jsou již odedávna chrámem buď doživotně prodány anebo pronajaty; my jsme tu jen nájemci a já dokonce podnájemce.

14) Řeknu vám, že taková synagoga a škola stojí chrám mnoho peněz! A aby mohla být tím draž prodána, je chrámem privilegována různými zaknihovanými právy, která si pak takový nájemce, jenž má na své straně zákony, nedá tak snadno zkracovat.

15) Kupcem anebo nájemcem synagogy a školy může se stát někdo teprve tehdy, byl-li za všelikých těžkých přísah vysvěcen v chrámě na farizeje; je-li však jednou farizejem, pak už není tak snadné jím nebýt!

16) A hleďte, ačkoliv pravý Žid by si měl před takovými chrámovými úskoky odplivnout, ony jsou dokonce státem uznány a schváleny a nic proti tomu nedokážete. Mohl bych vám toho říct ještě více, ale toto postačí, abych vás aspoň tak dalece poučil, byste viděli, jaká práva mají fariseové, proti nimž se násilím nedá zatím bohužel nic podniknout.

17) Kdybych byl ty staré pomstychtivé kolegy kvůli této dobré věci neuchlácholil, měli byste už teď velmi mrzuté nesnáze; neboť chtěli již poslat do Kafarnaum pro legii vojáků a celý dům odevzdat soudu! Jsem tedy vaším přítelem a nikoliv nepřitelem a ještě méně prohnaným nepřátelským vyzvědačem! Jen mne proto nezraďte. Nezdá-li se vám však má dobrá rada příliš špatná, pak mne ve vší trpělivosti vyslechněte!"

18) Praví **oni tři**: „Zdá se, že máš poctivé srdce; proto mluv a pověz co máme dělat! Ale neodvažuj se nás obelstít a oklamat; neboť něco takového bys zaplatil životem!"

19) Praví **mladý farizeus**: „Toho se nebojím a kdybych měl sto životů, dal bych je za pravdu toho, že to míním skutečně poctivě! A tak mne poslyšte: Vy nyní víte, že farizeům nejde vlastně o nic jiného, nežli jen o jejich zpachtovaný příjem. Jděte tedy ráno k nim a sjednejte s nimi za určitý obnos, že zázračný zde meškající lékař může zítra beze všech obtíží uzdravovat nemocné této obce a staří peněžní makléři vám k tomu dají bez námitek svolení; a nechcete-li anebo nemůžete-li jim složit peníze hned, slibte jim je a půjde to také!"

20) Jen bych chtěl tomu zázračnému muži k tomu ještě poznamenat, aby předně po uzdravení nemocných tuto obec brzy opustil, jinak budou peníze žádostiví fariseové chtít, abyste jim hned zaplatili za další povolení; za druhé však, jeho tací zázrační lékaři obvykle zasahují do proroctví a začínají zpracovávat pro své účely lid také duchovně, neměl by zde něco podobného začínat, ne snad kvůli mně, nýbrž kvůli těm starým, kteří jsou v tomto ohledu právě zde vám Řekům nesnesitelní!

21) A konečně neměl by ho lid před starými lišáky prohlašovat za Syna Davidova; neboť to je pro mé staré kolegy ze všeho nejhroznější! Bude-li se toho dbát - což si z celého srdce přeji - mohlo by se vše odbyť v tichu a klidu; jinak by však mohlo ve vší vážnosti dojít ke křiklavým výtržnostem!"

---

181. Mladý lepší farizeus je lidem dobře přijat. Pohrůžka lidu a revoluční plán proti templářům. Lest mladého farizea vůči jeho kolegům.

---

1) Praví **tři Řekové**: „Tvá rada není špatně míněna; ale přece se nám tak docela nelíbí! Jak dlouho ještě má tedy trvat krutovláda těchto podvodníků?! My už jich máme dost, ačkoliv s nimi nemáme již nic společného; ale oni nás nicméně ustavičně dráždí, ve svých školách o nás potupně mluví a při každé příležitosti nás proklínají a zatracují! Jak dlouho si máme ještě dát takové věci líbit? K tomu jsou v občanských věcech také našimi soudci a dovoláváme-li se práva, musíme si je vždy drazo vykoupit. Hleď, to je velmi zlá věc a proto myslíme, že zítra tady bude tomuto panství učiněn navždy konec; neboť všichni zde usedlí Židé přestoupí zítra k nám a fariseové budou jako pro nás úplně nepotřební, vyhozeni až na tebe, chceš-li zůstat u nás?! - Hleď, to je náš plán, který jsme vlastně již tak dalece provedli, že mezi občany tohoto městečka nyní není žádný Žid! Co říkáš tomuto plánu?"

2) Praví **mladý rabín**: „Podaří-li se vám jeho úplné provedení, pak jistě nebude snad nikdo proti němu méně namítat nežli já! Avšak buďte přítomni opatrní jako ostříž, jinak by se ani vám ani mně zrovna dobře nevedlo! Neboť daleko sahající pracky těch starých lišáků nezná nikdo lépe nežli já a jejich rysí oči vidí skrze stěny a jejich uši slyší na mnoho hodin daleko co

se kde mluví. Nechte mne však nyní odejít domů, aby mě neměli v podezření; neboť začíná již svítat, lišáci se brzo probudí a kdyby mě postrádali, bylo by po všem!"

3) Praví **oni tři**: „Jdi tedy; dej však pozor, abys nás těm starým lišákům neprozradil! Neboť pak by to s tebou špatně dopadlo!"

4) Mladý farizeus odchází domů a nachází ještě všechny i stráž v tvrdém spánku. Stráž však vzbudí a hlučně se s ní vadí, že spí. To probudí také staré lišáky a někteří vyjdou ven, aby se podívali co se děje.

5) **Mladý farizeus** však pravil, jakoby pln hněvu, že nemohl usnout a šel se podívat zda objednaná a zaplacená stráž koná svou povinnost: „A hleďte a zlobte se, se mnou, stráž spala pevněji než my všichni! A nadchází nejdůležitější den, o němž budou snad pozdější potomci vyprávět a objednaná a draze zaplacená stráž spí! Á, to je přece jen příliš mnoho! Kdyby nás byl Jehova dnes v noci zvláště nechránil, byli bychom všichni rozčileným zástupem lidu povraždění!"

6) Při těchto slovech se všichni staří (fariseové) poděsí a začínají teprve chápat v jak velkém nebezpečí všichni byli a chválí nade vší míru svého mladého kolegu, že nad nimi všemi bděl jako anděl Boží!

7) Mladý farizeus by se byl málem dal do smíchu; leč zdržel se a potlačil násilím, co by byl tak rád z plna hrdla učinil. Kopl ne zrovna příliš prudce stráž a poručil jí, aby se jako neužitečná okamžitě vzdálila. Stráž ihned také odešla; neboť zdálo se, že mladému farizeovi porozuměla.

8) Když byla stráž pryč a jitro začalo citelně oznamovat přicházející den, pravil **mladý farizeus**: „Bratři, já myslím, že bychom neměli ztrácet mnoho času a měli bychom se podle mého mínění vydat brzy na cestu, aby nám nic neušlo, co se tu bude dít!?"

9) Praví **staří fariseové**: „Ano, máš pravdu, zde nesmíme nic promeškat! Vyslal jsi však posla do Kafarnaum pro vojáky vzhledem k možné vzpouře?"

10) Praví **mladý farizeus**: „Kdybych byl čekal na vaše rozkazy, bylo by již dávno po nás veta! Už se vše stalo! Zda však vojáci brzy přijdou, to je jiná otázka; neboť do Kafarnaum je dosti daleko a někam jinam ještě dále. Proto musíme trpělivě vyčkat co přijde, zda být či nebyť! (Mladíkova průpověď.)

11) Rozumí se samo sebou, že mladý farizeus vůbec ani nepomyslel na posla do Kafarnaum pro vojáky; vždyť sám byl potají nepřitelem starých farizeů, neboť byl totiž také zcela tajným stoupencem nauky Esejců a nepřál si tudíž nic toužebněji, než aby připravil starým chrámovým hrdinům záhubu.

12) **Staří fariseové** ještě ani neposnídali a pravili mladému farizeovi: „Aj, aj, jen aby vojáci brzy přišli! Je ovšem již nejvyšší čas jít, ale nežli vojáci přijdou, můžeme se přece ještě dříve nasnídat; kouzelník snad přece nezačne provádět své kousky před východem Slunce!"

13) Praví **mladý farizeus**: „Ó, jistě ne! Kdyby vám to bylo vhod, šel bych se jen na okamžik podívat, zda se u domu Baramova již něco hýbe a vy se můžete zatím nasnídat." (Baram je jméno tesaře, u něhož Pán přenocoval, ona obec se jmenovala Jesaira, nyní je to step.)

14) Praví **staří fariseové**: „Budeš se dnes postít?" **Mladý farizeus**: „To ne, ale jak dobře víte, nemohu nikdy před východem Slunce nic požit, proto mi něco málo uschovejte!" Praví **staří fariseové**: „Zcela dobře, jdi tedy rychle a přines nám co nejdříve dobrou zprávu a zejména - o vojácích; neboť bez nich je, jak vždy říkáš, po nás veta!"

15. Mladý farizeus ihned odejde a **staří** za ním ještě jednou volají: „Jen nezapomenout na vojáky!" **Mladý farizeus** volá zpět: „Jen se na mě spolehněte!"; pro sebe však ještě dodal: „Pak je po vás již veta!"

---

182. Ježíšova ranní modlitba. Ahab, mladý lepší farizeus Pánem povolán. Který hřích se nepočítá. Popská bible sestavená kněžskou neomylností. Podvod s chrámovým hnojem. Velký zázrak uzdravení.

---

1) Když mladý farizeus přijde k domu Baramovu, shledá jej již obklopený nemocnými i zdravými; i tázal se jednoho, zda jsem již vzhůru. Praví mu jeden starý poctivý **Řek**: „Ano, již vstal a byl už jednou před domem; ale tu Ho zavolal starý Baram ke snídani a On pak vešel do domu."

2) Táže se **mladý farizeus**: „Copak dělal před domem?"

3) Práví **Řek**: „Nic jiného - nežli že pozvedl oči k obloze a zdálo se jakoby z ní čerpal sílu; ale Jeho pohled byl pohledem velkého vojevůdce, jehož pokyn miliony lidí a zvířat musí uposlechnout! V Jeho tváři se zračilo sice něco nejvyšší vlídného, ale zároveň taková vážnost, že něco podobného mé oči ještě nikdy nespatriily. Byl jsem jen rád, že se upřeně nepodíval na mě; věru, přiznávám otevřeně, že bych byl Jeho pohled nesnesl! A přece mě to zase k Němu přitahovalo nepochopitelnou mocí, které bych neodolal, kdyby Ho byl Baram nezavolal ke snídani.

4) Práví **mladý farizeus** : „Co podle toho všeho o něm soudíš? Jak to s ním podle vši pravděpodobnosti je a kým a čím by mohl být podle „tvého jinak vždy bystrého úsudku?“

5) Práví **stařec**: „Jsem sice Řek, tedy podle vašeho výroku pohan věřící v mnoho bohů; ale ve skutečnosti jsem právě tak málo pohanem jako ty a věřím jen v jednu: nejvyšší Božskou Bytost! Ale tento zázračný muž by mě mohl zcela snadno pohnout k víře ve všechny ty mnohé bohy; neboť není-li přinejmenším tělesným polobohem, pak se zříkám svého lidství!“

6) Práví **mladý farizeus**: Byl bych skutečně velmi žádostiv ho vidět! Jen kdybych se mohl dostat do domu, pak bych se s ním jistě brzy seznámil! Rozhovor s takovým mužem musí být nanejvýš zajímavý!“

7) Zatím co mladý farizeus ještě takto mluví, vyjdu ven **JÁ** a volám na něho řka: „Ahabe⁹, synu Tomáše z Torehu, pojd'; hladovíš-li a žízniš-li po pravdě, budeš nasycen!“

8) Práví **mladý farizeus** : „Pane, nikdy jsme se neviděli a pokud vím, ještě nikdy jsi nebyl zde v Jesaíře! Jak to, že znáš mě a mého otce?“

9) Právím **JÁ** : „Velmi mnoho ještě vím o tobě a o celé tvé rodině, což se však sem nehodí; ale že jsi tuto noc kvůli Mně probděl a mnohého se odvážil, to má u Mě velkou cenu a taková oběť nezůstane bez odměny! pojd!“

10) Ahab se nyní rychle prodírá ke Mně zástupem lidu a nemůže pochopit, jak to vše mohou vědět!?

11) Právím **JÁ**: „Nediv se tak příliš; neboť budeš ještě svědkem zcela jiných věcí! Je dobře, že jsi ty staré nechal doma; rušili by tyto lidi ve víře, bez níž by se všem těmto nemocným těžko pomohlo. Budou-li jednou uzdraveni, pak ať přijdou a učiní zadost svému svědomí pokud se týče chrámu a měšce. Proto zůstaň zatím zde a nech je na sebe čekat až budu hotov! Já vím vše. Ty jsi je sice notně obelhal; ale pro takový účel odpustí Bůh vždy podobný hřích! Rozumíš tomu?“

12) Práví **mladý farizeus** : „Znám sice zákon a vím, že Mojžíš řekl: „Nevydáš křivého svědectví proti bližnímu svému!“ Je to nadmíru významný zákon, - který však žel, není nikým méně zachováván, nežli právě mými kolegy; neboť říkají, že falešné svědectví ve prospěch chrámu a jeho sluhů je Bohu libé; spravedlivé svědectví proti chrámu a jeho sluhům je však Bohem prokleté a spravedlivý svědek proti chrámu a jeho sluhům nechť je kamenován!“

13) V Mojžíšovi není sice nic takového psáno, ale templáři říkají a učí, že psané slovo v knize je mrtvé, oni však jsou knihou živou, do níž Bůh dává denně andělem zapisovat Svou vůli; a tak máme nyní již úplně zcela novou bibli, která je pravým opakem toho, čemu učili Mojžíš a proroci! (Srov. Řím; vyd.)

14) Podle tohoto nového chrámového písma je tedy lež v pravý čas a k dobrému účelu nejen dovolena, nýbrž v určitých případech dokonce nařízena, zejména pokud se týče prospěchu chrámu! Neboť kdo dovede ve prospěch chrámu prokazatelně co nejlépe a nejtvrdošijněji lhát, ten znamená mnoho v chrámě.

15. Je ti zajisté známo, že se chrám vždy před svátky čistí a že se sebere množství hnoje a všelikého neřádu. Všechen tento hnůj - jelikož je příliš suchý, zemitý a písčité - stojí sotva za odnesení; ale jsou tu určití opravdoví hnojní proroci. Ti se rozejdou do celé země a prodávají hnůj v nejmenších dávkách podle váhy; za množství vážící jako jedno vejce požadují obyčejné stříbrňák! Chrámový hnůj je pak duší ostatních druhů hnoje, jimiž lehkověrní lidé hnojí svá pole a jsou pak vážně toho mínění a víry, že by jejich role a pole bez chrámového hnoje nepřinášela plody a kdyby i přinášela, postrádala by Boží požehnání a nikomu by tudíž štěstí nepřinesla.'

16) Stává se často, že tací hnojní proroci s putnou hnoje, který v chrámě nabere a pak roznášejí do všech krajín k prodeji, bývají záhy vyprodáni; tehdy naplňují cestou putny nahodilým hnojem pouličním a prodávají jej pak za pravý chrámový hnůj, takže nakonec každý z těch

⁹ Ahab jméno mladého lepšího farizea, jehož otec se jmenoval Tomáš z Torehu a byl domovem v Betlémě.

set hnojných proroků prodá desetkrát tolik hnoje, nežli v chrámě nabral. Hle, tu je vlastně již ten první prodej sprostým podvodem, protože chrámový hnůj je mnohem horší než každý jiný chlěvský hnůj; ale na tom není dost; slepí a podvedení lidé musí nakonec kupovat také ještě hnůj z ulice za pravý hnůj chrámový!

17) Avšak to nevadí! Ježto tento podvod se páše ve prospěch chrámu, nejen že to není hřích, nýbrž je dokonce ctností - a protože je libý chrámu, je ovšem libý i Bohu! - Ó, Mojžíši!!!

18) Kdyby se však někdo odvážil říci lidu pravdu, že totiž chrámový hnůj nemá účinek, aspoň ne co se týče druhého podvodu, kdy se za chrámový hnůj prodává též pouliční bláto, byl by jako hříšník proti chrámu proklet a bude mít co dělat, aby z toho vyšel se zdravou kůží!

19) A tak jako hnůj, je ještě na sta jiných věcí, které nejsou ničím jiným nežli lží a holým podvodem; Kdyby je ale někdo lidu odhalil, Pane, tomu buď Jehova milostivý a milosrdný!

20. Že jsem své staré kolegy notně obelhal, nepovažuji sám za žádný hřích, zejména mohu-li zde uchránit muže jakým jsi Ty, před úklady o život, jimž je se strany mých kolegů vystaven každý, u koho věří jen jiskěrku lepšího náhledu a jasnějšího rozumu. Nyní však vykonej to Své na těchto nemocných, jinak by ti staří darebáci mohli přijít dříve nežli pro ně půjdu!?"

21) Pravím **JÁ** Ahabovi: „Hled' už jsou všichni uzdraveni. Slepí vidí, chromí chodí, hluchí slyší, němí mluví a všichni kteří sem byli přivedeni postižení nějakou nemocí, jsou nyní svěží a úplně zdraví! já jim nyní jen řeknu, aby šli domů a ty pak sem můžeš přivést své kolegy a předem je zpravit o tom, co jsi zde viděl.“

22) Poté přikáží všem uzdraveným, aby šli domů a všem zdůrazňují, aby to v zemi nerozhlašovali a ještě méně v Jerusalemě, kdyby tam někdy přišli. Všichni Mně pak slibují, že budou zcela mlčet a se slzami v očích Mně děkují.

23) **JÁ** však opět pravím: „Jděte tedy - vaše víra vám pomohla; hled'te však, abyste napříště již nehřešili, jinak bude druhá nemoc horší první!“ Poté všichni uzdravení odcházejí a chválí a velebí Boha, který dal takovou moc člověku!

24) Praví **AHAB** zcela užaslý: „Ne, něco takového oko lidské ještě nikdy nevidělo! Beze všeho obřadu, beze slova a dotyku! Ne, to je příliš silné, to je pro člověka omezeného, jakým jsem já, příliš mnoho najednou! Všichni byli úplně uzdraveni bez léku, bez modlitby, beze slova a dotyku! Pane! Řekni mi jen slovo, jak je Ti něco takového možné!“

25) Pravím **JÁ**: „To nyní nemůžeš pochopit; ale chceš-li se stát Mým učedníkem, pak to již poznáš a pochopíš. Nyní však jdi a chceš-li, oznam to svým kolegům!“

26) Praví **AHAB**: „Ano, půjdu a budu s nimi mluvit právě tak, jak oni to nejraději slyší! Nasypu jim do očí nejkrásnější navátý písek, aby úplně oslepli; neboť mám k tomu zvláštní šťastný talent. Nic o tom všem nezvědí! Včerejší uzdravení posedlého postačí; z dnešního uzdravování, jak řečeno, nic neuslyší a nevidí!“

27) Pravím **JÁ**: „Dobře, dobře; čiň jak se ti to zdá být nejlepší! My jsme přátelé; uvolni se a následuj Mne, tak najdeš Pravdu a Život a Pravdou se osvobodíš!“

183. Templář Ahab u svých kolegů. Jeho úspěch: Odchod templářů k domu Baramovu.

1) Ahab se nyní vzdálí a spěchá ke svým kolegům. Když k nim přijde, naléhají **všichni** na něho řkouce: „Ale pro chrám, copak jsi tak dlouho dělal?! Co strachu jsme o tebe již vystáli! Jakpak to vypadá? Co dělá ten kouzelník? Jak se ti vedlo? Přijdou již vojáci? Jsme v zoufalém postavení! Ty asi o tom ještě nic nevíš?!“

2) Praví **AHAB**: „Jak to? Co je to tedy, že o tom nic nevíš!?“

3) Praví **staří fariseové**: „Představ si! Asi před půl hodinou přišli tři občané, Židé této obce; oznámili nám, že celé městečko Jesaira přešlo vesměs k Řekům a že my zde nemáme nyní již co dělat! Co tomu říkáš? A poslyš, za to všecko se můžeme poděkovat tomu zlořečenému kouzelníkovi, který není nic jiného nežli apoštol pekla a ve svých prsou skrývá ducha belzebu- bova! Nuže, co tomu říkáš?“

4) Praví **AHAB**: „Je-li tomu tak, pak je s námi zle a musíme hledět, jak bychom hezky zčas odtud zmizeli! Já jsem sice o tom slyšel již včera něco šuškat, nemohl jsem se však řádně dovědět, co celá ta věc znamená. Ostatně děje se nám však také zcela po právu! Já jsem vám často říkal, že s naší hlupotou a temnotou do které jsme byli všichni v chrámě zasvěceni, u velmi probudilých Řeků nevystačíme a že jim bude až příliš snadnou hříčkou otočit si nás kolem

prstu, leč tu jsem vždy přiléval olej do ohně! Nyní se nutně splnilo, co jsem vám již dávno předtím na prstech vypočítal a věru nechápu, že se tomu můžete ještě divit! Často jsem vám říkal: Přestaňte už jednou s ohlupováním a zatemňováním lidu; neboť na světě má vše své meze, které nesmí být překročeny! Co nám prospěje dělat z lidu soustavně nejtemnější bláznů? Bláznovství se nakonec zvrhne ve zlomyslnost a nám pak nezůstane než hledět upláchnout. A teď to tu máme!

5) Lid se držel Mojžíše a proroků; my jsme však říkali: Proroci jsou mrtví i s jejich Písmem! Bůh zjevuje Svou vůli v chrámě a oznamuje, co lze z Mojžíše a proroků zachovávat. Nyní jsou velekněží, levité a všichni fariseové a zákoníci živým Mojžíšem a živými proroky! - Toť naše učení!

6) Stokrát jsem vám až příliš jasně řekl, že tato naše opovážlivost co nejdříve nutně špatně dopadne. Vy však jste se mi vysmáli a tvrdili, že něco takového je zcela nemožné! Nyní je to tu! Tvrdíte také ještě nyní, že něco takového je nemožné?!

7) Pravím vám ještě jednou, že se nám všem s něčím takovým děje zcela po právu; neboť kdo si ve vážné věci nedá poradit, tomu také není pomoci!

8) Já jsem se nyní u domu Baramova všemožně namáhal rozčilenou mysl lidu mírnit; z horka nakvašeným jsem řekl, že sem brzy dorazí vojáci z Kafarnaum, aby je potrestali! A oni se smáli a říkali: „To se na ně dlouho načekáte; neboť váš posel je v naší moci - jako vy všichni! Hleďte, abyste odtáhli dobrovolně, jinak půjdete dále jiným způsobem!“ Taková byla chvalitebná odpověď na Mou výstrahu a pohružku lidu, kterou jsem si mohl raději ušetřit!

9) Co se však týče kouzelníka, ten je v této věci zcela nevinný; neboť on i se svými učedníky a s Baramem byli asi jedinými Židy v této obci! Že je to jak se zdá mág, o tom nechci ovšem pochybovat; ale že by působil skrze Belzebuba, to bych si netroufal tvrdit, ačkoliv tím vás nechci zviklat ve vašem mínění. jděte sami k němu a promluvte si s ním a přesvědčte se o všem sami!”

10) Tážou se **staří fariseové** : „Uzdravil již ty mnohé nemocné?“

11) Praví **AHAB**: „Může být, ačkoliv já jsem nic takového neviděl. Před domem Baramovým stojí sice ještě zástup lidí obého pohlaví, většinou dobře mi známi Řekové a rozmlouvají s tímto nejvyšším prostým mágem, anebo co vlastně je; ale nějakého nemocného člověka jsem již neviděl. Snad je uzdravil v té době, kdy jsem vás zde předtím hlídal. Ale jak řečeno, pojďme nyní k němu a budete se moci sami o všem přesvědčit, jak se věci mají.“

12) Praví **staří fariseové** : „Nebude to životu nebezpečné?“ Praví **AHAB** : „Hleďte, co je to již zase za nejvyšší hloupou otázku! Cožpak jste nyní zde více bezpečni?! Nyní, ježto se zde věci tak nepříznivě obrátily, je pro nás všechny lépe být venku, kde nám ještě mohou posloužit nohy, nežli se zde nechat mezi čtyřmi stěnami snadno usmrtit.“

13) Praví **staří fariseové** : „Ano, ano, máš pravdu; proto pojďme ven a zamkněme všechny naše poklady, které mají velkou cenu!“ Praví **Ahab** : „Zcela dobře, - pojďme jen; kdopak by šel nyní hned loupit naše poklady!? Lidé této obce mají teď na zřeteli zcela jiné věci, než naše poklady!“

14) Po těchto slovech se staří fariseové zvednou, zamknou vše a ani svým sluhům neřeknou co nyní zamýšlí.

---

184. Lid zpracovává farizeje a vhání je povážlivě do nesnáze. MAT. 12,24.

---

1) Když přichází k domu Baramovu, uvidí ihned velké množství lidu, jenž je údivem nad velkým uzdravením přímo zděšen. jelikož však staří fariseové toto velké uzdravení neviděli, domnívají se, že lid se stále ještě diví včerejšímu uzdravení posedlého, neboť ustavičně jako včera volá: „Sláva synu Davidovu! Tento je opravdu Syn Davidův!“

2) Když toto staří **fariseové** uslyšeli, rozzlobili se a pravili lidu: „Co se tolik divíte?! My víme lépe nežli vy, jak se to stalo! Tento kouzelník nevymítá ďábly jinak nežli skrze Belzebuba, nejvyššího ďábla! (Mat.12,24) - vy ho velebíte jako Syna Davidova?!“ - Tu se někteří slabší přece jen zarazí a ptají se farizeů, aby jim popsali tuto věc podrobněji a jak by něco takového bylo možné - a zda by mohl nejvyšší ďábel občas konat také božské skutky.

3) Na tuto otázku nebyli staří lišáci připraveni a proto také nevěděli, co by tazatelům odpověděli. Ježto však tazatelé zpozorovali, že farizeům chybí asi nějaký podstatný důvod, protože je nechali tak dlouho čekat na odpověď, pravili: „Proč nedáváte na naši dobrou otázku žádnou odpověď, abychom poznali, na jakém základě tento domnělý kouzelník vymítá ďábly skrze Belzebuba a zda může Belzebub konat také skutky božské? Je zcela snadné vykřičet a podezírat člověka, jenž je jakkoli sto konat mimořádné skutky jako sluhu satana; ale něco zcela jiného je podat o tom hmatatelně bezpečný důkaz! Proč před námi mlčíte, jste-li si svou věcí jisti?“

4) Práví **fariseové** : „Mlčíme, protože jako duchem Božím osvícení vždy víme a poznáváme, co třeba člověku vědět a co tedy máme mluvit! Ne že bychom něco takového nevěděli, nýbrž protože nesmíme a také nechceme vám dát na vaši otázku nějaký platný důkaz. Vaší věcí je jen, abyste věřili všemu, čemu vás učíme a nikoli abyste sami bádali; neboť my jsme Bohem ustanoveni, abychom probádali všechny věci až do nejvnitřnějšího základu, tajemství podrželi pro sebe a lidu řekli jen tolik, kolik je mu třeba. Porozuměli jste nám?“

5) Práví **lid** : „Ó, ano, my jsme vám velmi dobře porozuměli a ježto jsme vám odedávna takto rozuměl přešli jsme právě následkem tohoto až příliš jasného porozumění k Řekům, u nichž není takového tajnůstkářství! Tu jsou Aristoteles, Pythagoras, Plato, Sokrates a jejich díla a spisy jasné a pravdivé. U vás však je všechno stále víc a více zahalováno do nejhlubší mlhavé noci, takže nelze vidět ani na píď před sebe ani za sebe.“

6) Proč podezíráte tohoto Bohem k nám vyslaného Spasitele? Prokázal nám dobro, uzdraviv všechny naše nemocné a vy ho zato nazýváte sluhou satanovým?!

7) Co jste tedy potom vy, kteří jste nám ještě nikdy neprokázali ani sebemenší dobrodiní? Kdy vy jste svými nicotnými prostředky a předstíranými modlitbami někoho uzdravili?“

8) Práví **fariseové** : „Nemáme snad žádná svědectví?“

9) Práví **lid** : „Svědectví ovšem máte a to velmi vychloubavé od chrámu; ale kdepak jsou skutky, které byste byli s to podle svědectví vždy konat?! Ty jsme ještě neviděli!“

10) Tento však přišel k nám bez svědectví a koná nyní skutky, o nichž lze zcela oprávněně říci, že dokud svět stojí, nebyly ještě nikdy člověkem vykonány! Chápeme velmi dobře, proč chcete tohoto božského člověka u nás podezírat, ač nám odpíráte říci pravý důvod. Slyšte! My si dovolíme vmést vám jej do tváře! Je to tento důvod:

11) Tento božský člověk koná v nejobdivuhodnější skutečnosti činy, které podle vašich chrámových svědectví jste prý s to konat i vy; ale za celých třicet let, co jste u nás, jste se žádným takovým skutkem nevykázali.

12) Kolik pěkných peněz a jiných drahocenných věcí jste od nás obdrželi, abyste v náš prospěch něco vykonali; kde však je účinek?! Naše zlato a stříbro jste sice vzali; ale my jsme za to nedostali nic, než prázdné sliby, které se nikdy nesplnily. Když jsme se vás tázali, kdy se splní, ukázali jste nám naše bujná osení a naše, bohudíky, zdravá stáda. My však jsme vám ukázali ještě bujnější osení a rovněž zdravá stáda Řeků, která vy každou sobotu před východem Slunce sedmkrát proklínáte. Tehdy jste řekli: Takovou bujnost způsobuje satan a chleba z takových polí a maso z takových stád neslouží k životu, nýbrž k zatracení! Ale nicméně jste nepohrdli povinnou a veskrze nikterak malou daní, kterou vám museli Řekové ze všeho možného obilí každoročně odvádět jako toleranční poplatek! Řekněte, co jste tedy potom dělali s tímto obilím, podle vaší výpovědi satanem požehnaným?“

13) Práví **fariseové** plní již trpkého vzteku: „Prodávali jsme je pohanům, totiž Římanům a Řekům, aby došli v den soudný tím většího zatracení!“

14) Práví **lid** : „Ták, to je pěkné! Řikává se, že ďábel je hloupý a že jeho lež lze rukama nahmatat; vy však jste ještě desetkrát hloupější -neboť“ vaše lži nahmatáme dokonce nohama v těžkých botách! Což nebyli jsme to my, kteří jsme veškeré obilí odvezli našimi voly a osly na trh do Jerusalema a proto dobře víme, komu jsme prodali vaše obilí!? A vy jste tak drzí, že nám do očí tvrdíte, že prodáváte řecké obilí pohanům kvůli většímu zatracení! Chcete-li se již lhaním do běla umýt, pak lžete přece trochu chytřeji, aby z toho nevyšlo najevo, jako bychom byli ještě hloupější nežli vy a mohli hned beze všeho kupovat černé za bílé a bílé za černé! - Ne, ale tak hrozně lhát! To je neslýchané!“

15) Práví **fariseové**: „Vy nic nevíte a ničemu nerozumíte! Cožpak nevíte, že farizeus nemůže vůbec lhát?! Vždyť“ v chrámovém zákoně je psáno pro všechny, kdož se zasvětil službě Boží, že nemohou vůbec lhát i kdyby chtěli; neboť“ i nejhrubší lež se v jejich ústech stává zářící - pravdou!“

16) Tu se dá lid do smíchu a žertem praví: „Ano, ano, vždyť“ my také známe vámi nyní utvořené chrámové zákony; je prý v nich také psáno: Vezme-li farizeus do úst lejno, stane se z něho ihned zlato!”

**185. Pán chlácholí lid vůči zlým farizeům a pozve tyto k Sobě do domu. Jeho skvělá řeč k nim.
MAT.12, 25-33.**

---

1) Když fariseové viděli, že je lid prohlédl a že se jim posmívá, začaly v jejich prsou vystávat palčivé myšlenky pomsty; tu jsem **JA** řekl lidu: „Nechte je; neboť“ jsou to slepí vůdcové slepých. A přijdou-li s těmi, které vedou, k jámě, padnou do ní i s nimi. V zemi, kterou jako vrchnost ovládají, mohou vám vždy spíše škodit nežli vy jim; ale nyní vlezli i s vámi tak dalece do pasti, že také oni mohou padnout do jámy a to nyní snáze nežli vy! Neboť“ prohlásili, že prodávali Římanům a Řekům prokleté obilí k jejich záhubě; udáte-li to římskému veliteli, dá je všechny popravít! Ale něco takového se nesmí nikdy stát! Vrátime se však opět do domu a tam uvidím, zda budu moci také tyto v duchu úplně slepé učinit vidoucími!”

2) Poté jdu do domu a fariseové jdou ihned za Mnou a jsou uvnitř Mými učedníky pozdravováni. Za nimi šlo však také velké množství lidu, takže v místnosti nastala velká tlačence. Ale to zrovna nevadilo; neboť“ já a Moji učedníci měli jsme místa dost.

3) Když se nyní v domě vše uklidnilo, pravil jsem **JÁ** hlavně farizeům, neboť“ jsem až příliš dobře a jasně viděl jejich zlé myšlenky: „Že to s vámi došlo tak daleko, na tom nemá vinu nikdo jiný - nežli jediné vy sami. Jste přece již přes třicet let u tohoto lidu zde v Jesaiře a nemohli jste poznat jeho ducha! Nyní je pro tuto přítomnou dobu příliš pozdě nutit jednou probuzeného ducha tohoto lidu k opětovnému spánku! Vaše zloba je tedy úplně marná; neboť“ vy sami máte na tom vinu, nikdo jiný.

4) Já jsem přišel sem jako pravý Žid a jako takový vpravdě v neomezeném držení Božího Ducha a vši jeho síly!

5) Když jsem připlul ku břehu a vy přivábeni ohněm na lodi spěchali jste s lidem ku břehu, uzdravil jsem před vašimi očima slepého, němého a zároveň posedlého. Lid poznal okamžitě božskou sílu ve Mně a pozdravil Mě jako Syna Davidova; rovněž i vy sami jste to také tak v sobě poznali. Protože se vám však zdálo, že toto poznání by vám mohlo být ve všem na újmu, řekli jste proti svému nejvnitřnějšímu přesvědčení, že konám tyto skutky s pomocí nejvyššího všech ďáblů! Komu jste tím však uškodili?! Hleďte, nikomu jinému - nežli jediné sobě samým.

6) Kdybyste byli o této věci jen trochu upřímněji přemýšleli a podrobněji ji zkoumali, museli byste přece okamžitě uznat holý nesmysl vašeho tvrzení a vedle toho poznat, že tímto svým nejvyšším nevhodným a nemoudrým tvrzením musíte ztratit u tohoto probudilého lidu nutně i poslední jiskérku vážnosti a víry!”

7) Praví **fariseové**: „Co jsme tedy měli dělat? Jsi-li již tak moudrý, řekni nám to!”

8) Pravím **JÁ** tónem poněkud vážnějším: „Měli jste myslet, soudit a mluvit takto: Každé království, které se stane v sobě samém nejednotné zpusťne a každé město, každý dům v sobě nejednotný neobstojí! (Mat.12,25) Vymítá-li satan satana, je přece jasné, že je napřed sám v sobě nejednotný! A táži se: Jak potom může jeho zlé království obstát? (Mat.12,26) Já myslím, že to by přece mohlo být rukama hmatatelné!”

9) Jestliže však Já, jenž jsem přece též dokonalý Žid, vymítám podle vašeho slepého tvrzení ďábly skrze Belzebuba, řekněte, skrze koho je pak vymítají vaše děti, které přece také nyní chodí po vši zemi jako spasitelé, uzdravují nemocné a vymítají ďábly? Já však pravím vám: také vaše děti a nejen tento lid budou vašimi soudci! (Mat.12,27)

10) Jestliže však Já, jak si to veškeren lid zřejmě uvědomuje, vymítám ďábly skrze Ducha Božího, jistě přišlo k vám Království Boží (Mat.12,28), nad čímž byste se měli jako Židé před Řeky, kteří jsou pohané, tím více radovat, že taková znamení koná Žid k dávno již zaniklé přízni Židů! Neboť jen tak může pravý Žid všemu světu ukázat, že je na širé Zemi jediným člověkem, který je s Bohem ve viditelném spojení a že tedy může všemohoucí silou Ducha Božího konat skutky, které žádnému jinému člověku nejsou možné.

11) Když ostatní lidé toto na Židovi zpozorují, seskupí se brzy v mnoha tisících tisíců kolem mocného Žida a řeknou: „Jedině Žid je Boží. Boží všemohoucnost působí nejpodivuhodněji skrze něho; je silný a moudrý, nechť je naším pánem navěky!"

12) Když se však pravý Žid někdy ukáže skrze Duchu Božího silný, pak bude silný i jeho celý dům a země! Jak potom však může anebo jak by mohl někdo do tak mocného a silného domu vstoupit a o jeho domácí náradí ho oloupit? Leda že by, což je však nemožné, silného napřed svázal a teprve pak mu náradí uloupil (Mat.12,29), jak to s námi také skutečně učinili Římané, když nás našli v našem domě opilé a spící a svázali nás, oloupili a učinili svými otroky, což se děje Židům zcela oprávněně, protože odpadli úplně od Boha.

13) Bůh Se však slitoval nad Svým národem a chtěl by mu nyní opět pomoci, proto jsem k vám od Boha poslán. Jak sami vidíte, je-li tedy tomu zřejmě nyní tak, proč tedy rozptylujete opět všechno tam, kde já shromažďuji?!

14) Neboť kdo není se Mnou, je proti Mně a kdo neshromažďuje se Mnou, rozptyluje (Mat.12,30) a je zřejmě proti Duchu Božímu, který vás chce osvobodit!

15) Proto ke všemu tomu co vás nyní již potkalo, ještě dodávám: Všeliký hřích i rouhání se lidem odpustí; ale rouhání proti Duchu Božímu nikdy! (Mat,12,31) Neboť vy jste zcela dobře v nitru věděli, že jsem posedlého uzdravil silou Boží, ale pro mrzký pozemský zisk a vážnost jste se rouhali Duchu Božímu ve Mně, který vás chtěl zachránit a tak jste obdrželi zaslouženou odměnu dokonce od pohanů!"

16) Praví **fariseové**: „My jsme se nerouhali Duchu Božímu, nýbrž jen tobě a ty sám s tělem a krví nejsi přece Duch Boží, nýbrž jsi tak dobře jako my jen synem člověka!"

17) Pravím **JÁ** : „Zajisté, tím také podle zdání jsem, ale ve skutečnosti snad něčím více! jsem-li však jako vy, synem člověka, neomlouvá to ani v nejmenším vaše rouhání! Neboť jako syn člověka jistě takové skutky nekonám, - tak jako je nekonáte vy! Ale v tomto nyní před vámi stojícím Synu člověka působí Boží Duch Sám a Ten je to, Kterému jste se rouhali; neboť ne já, nýbrž Duch Boží toto zde před vašima očima vykonal a vy jste se Mu rouhali.

18) Ano, kdo něco mluví proti Mně jako proti pouhému člověku, tomu bude odpuštěno; kdo však mluví proti Duchu svatému, tomu nebude odpuštěno ani zde, ani na onom světě! (Mat.12,32)

19. Neboť kde je jednou strom již v celé své přirozenosti špatný, tam je také plod špatný; je-li však strom již od přirozenosti dobrý, bude také plod dobrý. Po ovoci poznává se tedy strom! Vy jste tím stromem a zde tito Židé stavší se vámi pohany, jsou vašim plodem! Sudťe sami, zda je dobrý či špatný!“ (Mat.12,33)

**186. Nepolepšitelná velká tvrdošijnost farizeů. Ostrá slova Páně k nim. Pokyny o různých stavech posedlosti a o vlivu zlých duchů. Vztek farizeů.
MAT. 12, 34-45.**

---

1) Praví **fariseové**: „To není náš plod; to je plod takových tuláků, jako jsi ty, kteří sem občas přicházejí z celého světa v podobě všelikých umělců a kouzelníků. Před našima očima provádí sice své ubohé umění; v době noční však získávají přívržence pro pohanskou filosofii a mají mocnou výmluvnost, aby nás a chrám i s jeho Bohem danými ustanoveními co nejhrozněji podezírali! Hle, výplodem takových individuů jsou potom pohanští Židé, jací jsou domovem zde v Jesaře! My jsme mluvili k lidu vždy věci pravdivé a dobré a učili jsme jej podle Mojžíše správně a spravedlivě. Ale odvrací-li Belzebub skrze individua tvého druhu od nás lid, můžeme za to? Nejsme tedy žádným špatným stromem proto, že satan kazí a nechává hnit na našich větvích ovoce. Naše nauka a řeč je dobrá; ale tvá řeč a skutky pocházejí od nejvyššího ďábla a svádí lehkověrný lid! Proto bys měl být i se svými stoupenci ukamenován a usmrčen!"

2) Když rozvzteklí fariseové mluvili tato slova, jal se veškeren lid reptat a chystal se na ně vztáhnout ruku.

3) **JÁ** jsem však řekl lidu: „Nechte toho! Dost na tom, že tito Ďáblové jsou navěky poraženi; proto ať jsou nyní ušetřeni! Ale nechť nyní slyší ode Mne své zasloužené svědectví!"

4) Praví **lid** : „Ano, Pane, prosíme Tě, řekni tedy těmto darebákům kdo a co vlastně jsou!"

5) **JÁ** Se nyní obracím opět k farizeům a pravím zcela vážným tónem: „Ó, vy plémě hadí! jak byste mohli mluvit dobře, jsouce v srdci veskrze zlí? Čím však srdce plno, tím ústa přetékají.

(Mat.12,34) Dobrý člověk vynáší z dobrého pokladu svého srdce vždy věci dobré; zlý člověk vynáší však ze zlého pokladu věci zlé! (Mat.12,35) Ale pravím vám, že lidé se budou muset jednou v den posledního soudu zodpovídat z každého zlého a neužitečného slova, které promluvili! (Mat.12,36) Stane se, jak je psáno v knize Jobově: „Ze slov svých budeš ospravedlněn a ze slov svých budeš odsouzen!“ (Mat.12,37)

6) Předtím jsem vám ukázal, proč jsem přišel sem jakož i jinam; ale zlá mysl vašeho srdce to nechce přijmout a ještě méně pochopit, abyste se mohli stát svobodnými a blaženými!

7) Za všechno to dobro, které pro vás zdarma konám, chcete Mne kamenovat a usmrtit! Ó, vy pokolení hadí, vy plémě ještěrců! Pravdivé, ano až příliš pravdivé je každé zlé svědectví, jež o vás již předem vydali proroci! Mrtvými obřady a pouhými rty uctíváte Boha; ale vaše srdce je daleko od Něho!"

8) Byli pak mezi farizeji a zákoníky někteří, jimž Má řeč šla poněkud k srdci. Ti se tvářili trochu lidsky a pravili: „Mistře, Tvou naukou nemůžeme zcela pohrdat; bylo nám však včera a dnes zabráněno spatřit na vlastní oči, co a jaké divy jsi konal. Učíš ještě jedno takové znamení, rádi bychom je viděli! (Mat.12,38) Snad našemu rozumu postačí a my se nakonec sami přikloníme k tvé nauce!"

9) **JÁ** však jsem Se obrátil k lidu a pravil: „Toto zlé a cizoložné pokolení žádá znamení! Ale nebude mu dáno žádné jiné znamení, leč znamení proroka Jonáše! (Mat.12,39) Jako totiž Jonáš byl v břiše velryby tři dny a tři noci, tak bude také Syn člověka tři dny a tři noci ve středu Země.“ (Mat.12,40) (střed Země značí zde především hrob; duchovně to však oznamuje, že duše Syna člověka sejde dolů k zajatým duším zemřelých, kde je osvobodí.)

10) Tu pohlédli **fariseové** na sebe a pravili: „Co je to, co chce učinit? Jak se dostane do středu Země? Kde je ten střed? Není-liž všude a vlastně však nikde? Kdopak ví, jak velká je Země a kde je její střed? Ten člověk je blázen anebo se ho chce zmocnit zlý duch! Řikává se totiž, že každý člověk nežli se zblázní, dovede dělat rozličné divy. Jak to, že se chce přirovnávat k Jonášovi, který kázal v Ninive?!"

11) Pravím **JÁ** opět jakoby k lidu: „Ano, ano, také lidé ninivetští vstanou s tímto pokolením v den soudný a odsoudí je; neboť učinili pokání na kázání Jonášovo. A ejhle, zde je více než Jonáš! (Mat.12,41) Tak také královna jihu povstane jednou o soudném dnu na onom světě s tímto pokolením a odsoudí je! Neboť ona (Semiramis) přišla od konce Země, aby slyšela moudrost Šalomounovu a hle, zde je více nežli Šalamoun“ (Mat.12,42)

12) Praví **fariseové**: „No, myslíš-li již, že jsme všichni dočista ďáblůvi a že nás všechny o soudném dnu odsoudí, pak vyžeň z nás ďábly, jak jsi to včera učinil u onoho slepého a němého a my tě pak budeme moci právě tak dobře chválit jako ten, kterého jsi uzdravil“

13) Takto však nemluvili proto, že by chtěli být vážně zbaveni mnoha zlých duchů, s nimiž byli již úplně zajedno, nýbrž jen proto, aby ulovili nějakou věc proti Mně. Neboť když si zlý duch v člověku jednou vše podmanil, pak se již neprojevuje na venek pozorovatelným způsobem, nýbrž jedná pak zcela chytře světsky, takže každý musí myslet, že takový člověk není posedlý, zatím co je však hůře posedlý nežli kdo jiný, jenž je nějakým zlým duchem tak trýzněn proto, že tento dosud nemůže být pánem v domě.

14) Proto jsem **JÁ** tedy také farizeům a zákoníkům řekl: „To se nemůže u vás z několika důvodů již provést; neboť zlí duchové ve vás se již dávno dokonale sjednotili s vaší duší a tvoří nyní ve vsí úplnosti váš nejvyšší vlastní zlý cizoložný život. Kdybych vám je vzal, vzal bych vám tím také váš život; kdybych vám však snad i udržel váš vlastní prvotní život, nic by vám to již neprospělo, neboť vaše celá přirozenost je nyní skrz naskrz zdábelštělá. Neboť i když také nečistý duch Mou mocí vyjde z takových lidí, prochází pro něho bezvodými místy, hledá klid a nenalézá ho! (Mat.12,43) (To jest ďábel pokouší ctnostné lidi a tluče; avšak neotvírá se mu a to jsou pro něho a jeho cíle suchá místa a pouště, v nichž pro něho žádná bylínka neroste.) Tu si pak řekne: „Vrátím se opět do svého starého domu; neboť na stepích a pouštích není pro mne místo k odpočinku a do domů, které mají beztoho již mnoho obyvatel mého druhu, vpuštěn nebudu.“ Když pak po takovém předsevzetí přijde ďábel ke svému dřívějšímu domu, najde ho ovšem prázdný, zametený a ozdobený. (Mat.12,44) Tu odstoupí a zavolá ještě sedm jiných duchů horších nežli je sám. S jejich pomocí vnikne pak snadno opět do svého starého domu a pak bydlí všichni v tomto domě a s takovým člověkem je to pak mnohem horší nežli dříve.

15) A právě tak by se vedlo tomuto zlému pokolení. (Mat.12,45) Proto je nebudu činit ještě souzenější nežli už beztoho je."

16) Když to fariseové uslyší, tu se hněvem téměř zcela rozpálí a nejrady by Mne roztrhali, kdyby se nebáli lidu.

---

187. Pán poučuje a varuje Ahaba. Lépe je mlčet nežli v dobrém úmyslu lhát Spása všech lidí přichází od Židů. Přirovnání chrámu jeruzalemského k chrámu delfskému. Příklad dialektiky (obratného výkladu) výroku orákula (věštírny). Řekovo svědectví o Pánu. Životní evangelium pro Řeky.

---

1) Mladý farizeus Ahab se od starých vzdálil a měl velkou radost z toho, že jsem těm starým řekl takové pravdy. Potají se Mne však tázal, je-li také on tak zle posedlý?

2) **JÁ** jsem mu však s vlídnou tváří pravil: „Kdybys jím byl, pak bys se Mne takto netázel. Ty jsi byl až dosud pro satana také ještě suchým místem; hled' však abys se pro něho nestal úrodným polem! Dej si proto dobrý pozor před svými zlými kolegy!”

3) Praví **AHAB** : „Pane a Mistře! Jen Ty mne neopouštěj a pak mne peklo jistě nebude moci nikdy nějak ublížit! Má horlivost pro Tebe nebude chybět!”

4) Pravím **JÁ** : „Jdi! Staň se silný svou vírou a horlivostí pro Mě! Ale měj se na pozoru, aby tě tvoji kolegové nevehnali do nějaké léčky; neboť jejich ďáblové mají pro své zlé cíle jemný čich a citlivý sluch!”

5) Praví **AHAB** : „Pane, Ty mě jistě znáš lépe, nežli se znám já sám! Má lest je jemná a chytrá; ďábel je však, jak se praví, slepý a proto se všichni budou koukat, až je budu mít v pasti. Ještě dnes bude s nimi provedena malá zkouška. Vyměním nyní s Tebou nahlas několik ostrých slov, aby nepozorovali, co jsem s Tebou mluvil; ale nesmíš mi to zazlívát!”

6) Pravím **JÁ**: „Čiň co chceš; ale buď ve všech věcech především dobrý, moudrý a pravdivý; neboť lež byť sebelepší pomáhá jen na čas a brzy poté přináší člověku nevýhodu a škodu!”

7) Praví **AHAB** : „Také dobře, zatím tedy neřeknu vůbec nic!”

8) Pravím **JÁ** : „Bude lépe! Neboť mlčet v pravý čas je lepší, nežli sebelépe účelně lhát!”

9) S tímto poučením protlačí se Ahab množstvím lidí opět ke svým kolegům, z nichž jeden však zpozoroval, že se Mnou rozmlouval! Ten ho začal také ihned ostře zkoušet. Ale na Ahaba si nepřišel a přísný zkoušející ho musel nakonec ještě ke všemu pochválit.

10) Já však jsem Se odvrátil od farizeů a začal jsem rozmlouvat s lidem. Ukázal jsem mu, že není spravedlivé před Bohem opouštět židovství, protože spása všech lidí přichází jen od Židů a aby se v úplné pravdě navrátili opět k židovství, jak už to předtím někteří učinili v srdci, jinak že není možné dosáhnout dětství Božího.

11) Táže se **jeden Řek** : „Máme se tedy nafoukaným farizeům zase klanět a žrát jejich starý nestravitelný kvas? Příteli, ty jsi sice velký Mistr plný síly a moci Božství a jsi dobrý, moudrý a spravedlivý; ale zde žádáš od nás něco velmi nesmyslného. K Mojžíšovi se vracet nepotřebujeme z toho zcela prostého důvodu, protože jsme ho vskutku ještě nikdy neopustili a Bůh Židů je také naším Bohem v srdci; vnější název zda Žid či Řek, nebude přece snad na újmu Boží moudrosti?! Nám však je nicméně dobrou ochrannou zdí proti ustavičnému pronásledování a škádlení farizeů! Proč se tu máme nazývat zase Židé a ne Řekové?!”

12) Hle, to není žádný moudrý požadavek od Tebe! Co na tom záleží, když se vedle Mojžíše učíme poznávat také mudrce řecké s jejich básnickými bohy, jejichž moudré příhodné básnění je přec jen zcela něco jiného nežli drahý chrámový hnůj! Ostatně beztoho na to nic nedáme, neboť až příliš dobře víme, jak vznikli řečtí a později římstí bohové a víme, že Jehova je samojediny Bůh nade vším, který vše stvořil a zároveň vše udržuje a vším vládne!”

13) Pravím **JÁ** „Příteli, ty mluvíš a přece jsi Mě nepochopil, kdežto ti, kteří Mě pochopili nemluví, ač jsou to přece právě tak dobře Řekové jako ty. Na názvu ovšem nezáleží, nýbrž na víře srdce! Ale nicméně je také pravda a třeba náležitě uvážit, že je lépe vykonat pouť do Jerusalema a s patřičnou a rozumnou zbožností účastnit se tam svátků, nežli konat cestu do Delf a ptát se na správnou radu nepřítelny Pythie!

14) Nesmírné zneužívání chrámu je Mi jistě lépe známé nežli vám a slyšeli jste ode Mě, jak velice jsem proti tomu. Ale při vši špatnosti je tento chrám nicméně neporovnatelně lepší nežli chrám delfský, jehož kněží a kněžky nejsou ničím jiným nežli velmi chytrými dialektiky (ob-

ratnými klamajícími řečníky) a na každou otázku dovedou dát upravenou odpověď, že nakonec musí mít pravdu oni!

15) Když jsi pojal úmysl se oženit, vykonal jsi napřed cestu do Delf a tázal se tam Pythie za mnoho peněz, zda budeš šťasten se ženou, kterou si hodláš vzít. Řekni Mně, jak zněla odpověď?"

16) Praví **Řek**: „Zcela dobře takto: Se ženou budeš šťasten, ne ale nešťasten! „A hle, věštitelna mně řekla pravdu; neboť se svou ženou jsem skutečně šťasten!"

17) Pravím **JÁ** : „Hle, věštitelna by však měla také pravdu, kdybys byl se svou ženou nešťasten."

18) Praví **Řek**: „Nechápu, jak by to bylo možné!" Pravím **JÁ**: „Protože jsi v duchu slepý! Hleď, věta zní takto: „Se svou ženou budeš šťasten, ne ale nešťasten." Jakmile rozdělíš větu podle záporu, má věštitelna pravdu, kdybys byl nešťasten; neboť pak by zněla věta bez nejmenší změny slovosledu takto: „Se svou ženou budeš šťasten ne, ale nešťasten!"

19) Nechceš-li Mně to však věřit, zeptej se svého souseda, jenž o rok později cestoval v podobné záležitosti do Delf, zda jeho odpověď nesouhlasí navlas s tvou! On je však se svou ženou nešťasten, protože je to velká nevěstka; ale věštitelna má u něho zrovna tak pravdu jako u tebe a přece si na ní tolik zakládáš! Sud' nyní sám, co je lepší, zda chrám jeruzalemský či věštitelna delfská?!"

20) Tu vyvaluje **Řek** oči a praví: „Mistře, nyní je mi vše jasné! Něco takového může vědět jen Bůh a nikdy člověk! Ty jsi buď Bůh Sám anebo aspoň Bohem zplozený Syn a žádný syn nějakého člověka jako my! My se tedy obrátíme opět k chrámu, ale nikoli pod metlou farizeů, nýbrž úplně svobodně! Tito fariseové musí však odejít; neboť nás velmi podváděli a připravili nás téměř o všechny majetek duchovní i přirozený! Zůstaneme tedy podle názvu Řeky, ale podle pravdy v srdci dokonalými vyznavači Mojžíše a proroků! Budeme také každoročně putovat do Jerusalema a navštívíme chrám; a bude-li snad zavřený, zůstane nám otevřena předsíň pro cizince, která je přece také částí chrámu."

21) Pravím **JÁ** : „Čiňte co chcete; jen chraňte svá srdce před falší, hněvem, pomstychtivostí a touhou po pronásledování! Buďte přítom cudné a čisté mysli; milujte Boha vpravdě navzájem a bližního jako sebe sama, zehnejte těm, kdož vás proklínají, nečiňte nic zlého těm, kdož vás nenávidí a pronásledují, tak budete Bohu milí, budete mít pokoj a shromáždíte řežavé uhlí na hlavy svých nepřátel!"

**188. Příchod matky Marie se syny Josefovými do Jesairy „Kdo je má matka, kdo jsou Moji bratři?!" Baram zve Pána k obědu; propuštění lidu. Kletba farizeů nad Baramem a jejich spravedlivá odměna výpraskem.
MAT. 12, 46-50.**

---

1) Zatím co jsem však ještě takto mluvil k lidu, přišla matka Marie s Mými bratry, neboť v domě Kisjonově se dověděla, že jsem odplul do Jesairy a že se tam asi zdržím. Bylo tam pěšky půl dne cesty a jelikož záhy zrání odešli z domova, mohli být v pondělí v poledne v Jesaiře.

2) Záležitost, pro kterou chtěla se Mnou mluvit byla jednak domácí, jednak však také týkající se duchovna, jelikož se z Kafarnaum leccos o Mně dověděla, proto si se Mnou chtěla promluvit. (Mat.12,46) Nemohla se však pro tlačenci dostat do domu, proto také byla tedy nucena čekat venku až vyjdu.

3) Poněvadž však již dlouho marně čekala, poprosila jednoho z domu Baramova, aby Mi řekl, že čeká již drahý čas venku a že potřebuje nutně se Mnou mluvit. **Posel** se protlačil, přišel do Mé blízkosti a pravil: „Mistře! Hle, Tvá matka a Tvoji bratři stojí venku a chtěli by s Tebou mluvit!" (Mat. 12,47)

4) **JÁ** jsem pravil vážným tónem poslovi: „Co pravíš? Kdo je Má matka a kdo jsou Moji bratři?" (Mat.12,48) Tu posel hrůzou uskočil.

5) **JÁ** jsem však pozvedl pravici nad učedníky a pravil: „Hleď, to je matka Má a Moji bratři! (Mat.12,49) Neboť kdo koná podle vůle Otce Mého, jenž je v nebesích, ten je vpravdě Můj bratr, Má sestra a Má matka! (Mat.12,50) jdi však a řekni čekajícím, že přijdu!"

6) Tato řeč se zdála některým tvrdá a činili Mně výčitky a říkali, zda nevím jak zní přikázání Mojžíšovo pokud se týče rodičů?

7) **JÁ** jsem jim však vytkl tuto otázku a pravil: „Já vím Kdo jsem a Moji učedníci a Má pozemská matka vědí to také a proto mohu mluvit jak je to podle pravdy; zametejte tedy jen velmi pilně před svým prahem, - a kvůli Mně si nemusí dělat nikdo starosti a se kormoutit, neboť Já nejlépe vím, co mám dělat!“ Poté všichni zmlkli a nikdo si netroufal něco Mně na to ještě odpovědět ani pro ani proti.

8) Po chvíli mlčení přistoupil ke Mně domácí pán **BARAM** a pravil: „Pane a Mistře! je již poledne a oběd je připraven pro Tebe, Tvé učedníky a také pro Tvé pozemsky příbuzné, kteří čekají venku na Tebe. Chtěl bys mně ubohému hříšníku prokázat tu čest a milost a přijmout dobře připravený oběd?“

9) Pravím **JÁ** : „Mám sice pro dnešek na mysli ještě jiný pokrm, který požiji na moři; jelikož jsi Mne však tak slušným způsobem pozval, prokáži ti tu čest a milost, že budu u tebe stoulovat. Ale to ti také říkám, aby žádný z farizeů nevstupoval do pokoje kde budu jíst mimo mladého Ahaba, kterého přijmu do počtu Svých učedníků! Neboť mezi svými kolegy, kteří pojali proti němu těžké podezření, protože ho předtím viděli tajně mluvit se Mnou, nebude moci již nikdy obstát. Nyní však řekni lidu, že zde v domě nebudu již nic mluvit a konat, aby šel ven a udělal nám místo; neboť při této tlačenci bylo by přirozeným způsobem těžko projít.“

10) Po těchto Mých slovech se obrátí **BARAM** k lidu a praví: „Milí sousedé! Božský Mistr nyní domluvil a zde v domě nebude již mluvit a ještě méně něco konat; proto jděte zcela klidně ven až na Ahaba; neboť Mistr chce s ním mluvit.“ Po těchto slovech lid nyní vyjde až na farizeje.

11) Když je lid venku, přistoupí ke Mně **staří fariseové** plni zloby v srdci a zcela drze se Mne ptají, co zamýšlím s Ahabem a zda ho chci také připravit pro peklo?! Když **BARAM** uslyší tuto otázku, zmocní se jej spravedlivý hněv a praví jim: „Každoročně jsem zapravil daně do stateru (nejmenší peníz) a jsem tedy zákonitě pánem tohoto mnou postaveného domu a proto od nikoho nestrpím, aby někdo cizí jako jste vy, způsobil nepříjemnost někomu, koho v tomto úplně mém domě uctívám a hostím! Proto vám zcela vážně poručím, abyste tento můj dům okamžitě opustili a abyste se také odebrali za hranice mého pozemku, jinak použiji neprodleně svého draze zaplaceného domácího práva!“

12) Praví **fariseové**: „Což jsi se i ty stal již Řekem, že si před námi osobuješ domácí právo?! Cožpak snad nevíš, že u Židů vůči farizeovi není žádné domácí právo? Což není každý farizeus úplně pánem v každém židovském domě do něhož vstoupí a teprve když dům opět opouští, stává se pak vlastní pán domu z milosti opět pánem domu? Nevíš jako Žid také to, že jsi jen nájemcem a žádným pánem ani svého domu, ani svého pozemku a že ti můžeme vzít pozemek i dům kdykoli chceme a pronajmout na padesát let někomu jinému?“

13) Praví **BARAM** : „To jsem jako Žid ke své velké zlosti ovšem věděl; proto jsem se však také dnes stal Řekem, vlastně Římanem a zapravením určitého poplatku u císařského soudcovského úřadu jsem si opatřil plné nezadatelné právo vlastnické, kterého vám dám okusit, neposlechnete-li ihned mé vyzván!“

14) Praví **fariseové**: „Ukaž nám zápis o knihovním vlastnictví od římského soudu!“ **BARAM** vytáhne ještě čerstvě napsaný zápis na dobrém pergamenu opatřený císařskou pečeti, podrží jim jej před očima a praví: „Znáte to?“ **Oni** křičí: „Tak tedy i ty jsi zradil Boha, chrám a nás?! Za to máme jistě co děkovat tomuto synu Davidovu?! Proto budiž také ty proklet i se svým domem!“

15) Když fariseové vyslovili tuto kletbu, uchopil **BARAM** rychle pořádnou hůl a začal ihned vší silou bušit do farizeů říkáje přitom: „Počkejte, vy sluhové satana, já vám jednou dám za vaši kletbu pořádnou odměnu!“ **Jeden farizeus**, kterého hůl ještě nezasáhla volá: „Psáno je: Běda tomu, kdo položí ruku na pomazaného!“ Praví **BARAM** : „To dobře vím, a proto jsem si posloužil holí!“ A Baram dá nyní ochutnat hole také tomuto pomazanému! Tu všichni ti zlí fariseové a zákoníci až na našeho Ahaba pádí ven, kde ještě dostali od lidu.

---

189. Baram omlouvá své chování. Ahab ho varuje před pomstou templářů. Pán oba utěšuje. Baram - učeň Josefův. Mariino radostné shledání s Pánem. Řeč Ahabova o čistě templářském fanatickém manévru proti Ježíšovi ohledně probuzení dcery Jairovy.

---

1) Když jsou fariseové za hranicemi pozemku, vrací se **BARAM** poněkud vyčerpán a pra-

ví: „Pane, odpusť mi! Já jsem věru nerad učinil, co jsem nyní učinil; ale s touto zlou cizoložnou cháskou to nebylo možno opravdu již vydržet! Věřu, nelze si představit satana hůře, nežli jsou tito chlapi, kteří se vážně domnívají, že celá Země je úplně jejich majetkem! Ale to vše by mne ani tak příliš nerozčílilo; když však tito chlapi začali napadat přímo Tebe, Ó, Pane a Mistře, nemohl jsem již svůj spravedlivý hněv potlačit a musel jsem použít své domácí právo! Z toho Si však nic nedělej; neboť kdyby ti chlapi podali žalobu, pak Tě již obhájím a dovedu Tě zcela moudře a chytře omluvit!"

2) Praví **AHAB**: „Příteli, v každém případě se na to připrav; neboť tito staří bídáci nebudou mít nic pilnějšího na práci, nežli podat o celém případě v nejhorších barvách dvojí zprávu do Jerusalema! Předně o nejvyšší pro ně nepříznivém působení tohoto božského Mistra, o úplném odpadnutí celé Jesairy od židovství, o mém chování a konečně Herodovi, že zde ztratil všechny své poddané, protože se zakoupili jako občané Říma! To probudí v Jerusalemě najednou všechny zlé duchy a potom by to mohlo zde vyvolat mnohé zlé události! Proto se měj na pozoru a zajisti si napřed císařskou podporu, jinak ti tito zlí duchové natropí zlé věci."

3) Pravím **JÁ**: „Ahabe, buď bez starosti; že se domu Baramovu nic nestane, za to ti ručím Já; - že však ti staří netvoří učiní co jsi řekl, je pravda, ale ani Baram ani ty se nemáte čeho obávat. Nyní však pojďme k obědu, kde chci také slyšet Marii a syny Josefov!"

4) Praví **BARAM**, udiven nad jménem Josef: „Cože mého mistra z Nazaretu, jemuž mám tolik co děkovat?! Když jsem se u něho učil, tehdy byl ještě mlád a byl již mistrem svého umění. Jak trpělivě a láskyplně mi ukazoval všechny přednosti svého umění a jak mi pak brzy přiděloval ty nejlepší práce a bez odměny mě podporoval radou a skutkem, to mu opravdu navěky nezapomenu!"

5) Pravím **JÁ**: „Nuže Marie je jeho druhá žena, kteří jsou s ní, jsou synové Josefovi a prvé jeho ženy a provádí nyní jeho umění dále. Já však jsem podle těla synem Marie a Mé jméno jest Ježíš!"

6) Praví **BARAM**: „Ó, jak jsem nyní šťasten, že se mému domu dostává takové cti a milosti! Pojďme však nyní jen rychle ke stolu, aby vznešená matka s oběma syny Josefovými. nemusela na nás příliš dlouho čekat!" Nyní se rychle ubíráme do jídelny, kde nás očekává Marie s oběma syny Josefovými.

7) Když Mne Marie spatří, dá se radostí do pláče; neboť neviděla Mě již skoro dva měsíce, rovněž tak i oba bratři, kteří Mě nadmíru milovali. Když jsme se takto vzájemně velice srdečně pozdravili, ubíráme se všichni ke stolu, vykonáme děkovnou modlitbu a požíváme pak dobrý a bohatý oběd, jehož se s velkou radostí účastnil též Kisjona, jenž Mě se svou ženou a dcerami dosud neopustil a mnoho si porozprávěl s Marií a oběma bratry.

8) Po obědě, když jsme seděli u stolu a pro velké horko popíjeli víno s trochou vody, prosil Ahab zda smí mluvit, neboť chce nám nyní učinit důležité odhalení a to zejména pro Mou osobní bezpečnost, protože se teprve nyní během rozmluvy dověděl, že já jsem ten u lidu proslulý a u farizeů velmi pověstný Ježíš z Nazaretu, o němž se v celé zemi šíří tak neslýchaná pověst. **JÁ** jsem mu řekl: „Mluv co je ti známo!"

9) Praví **AHAB**: „Pane a Mistře! Ty jsi probudil ze smrti dceru našeho vrchního kněze Jaira - to ví dobře celý kraj - rovněž tak i dceru velitele římských vojáků. Kdo by potom i jen v nejmenším mohl zapochybovat, že za takový zázračný čin by nebyl i ten strašně ukrutný tyran na věky vděčen a že by neposkytl tomuto Divotvůrci místo po své pravici na trůně, jako to kdysi učinil farao Josefovi za jemu učiněné proroctví!"

10) Co však činí tato chrámová havěť. tito praví sluhové satana? Poslali zprávu do Jerusalema, kterou jsem žel musel i já podepsat, ačkoliv jsem dosud sám ještě nikdy nic o Ježíšovi a jeho učení neslyšel, ani z Jeho skutků nic neviděl. Podle této hanebné zprávy jsou nyní na všech místech chrámem jakož i Herodesem a římským zemským správcem ustanoveni najatí vyzvědači a úkladní vrahové, aby Tě sprovodili se světa!

11) Ve zprávě do Jerusalema jsi rozkřičen jako podvodník lidu, svůdce a buřič jako dosud, pokud vím, ještě žádný člověk. Dcera Jairova když Tě povolali abys ji uzdravil anebo ze smrti probudil, nebyla prý mrtvá nýbrž zcela zdravá a musela se, aby Tě zkoušela, přetvařovat! Když jsi přišel a řekl jí „talitha kumi", tu poznal vrchní kněz dobře, že jsi podvodník a že o pravém uzdravování nemáš ani potuchu; neboť kdybys jako Spasitel dovedl posoudit člověka a jeho nemoc, musel bys prý na prvý pohled poznat, že dívka nejenže nebyla mrtvá nýbrž úplně zdravá!

12) Římský velitel, myslím že se jmenuje Kornelius, jehož služebníka anebo dceru jsi též vzkřísil, je sice proti tomu; ale co zmůže sám proti spoustě falešných svědectví!

13) Nejmilejší, nejdražší příteli, Mistře a Pane! Mohl bych Ti sdělit ještě mnohé; avšak vidím, že Tě mé zcela pravdivé vypravování zarmoutilo. Ježto pomlouvání Tebe je příliš ďábelsky zlé, proto o všem ostatním pomlčím; dost na tom, že jsem Ti oznámil to nejdůležitější. Nejlepší na celé věci je to, že satan je hloupý a že ho opravdu moudří a chytrí snadno předstihnou, což by bylo s Tvé strany tím snadnější, že jsi nadmíru moudrý! Buď tedy ubezpečen!

14) Jsem sice jinak zcela prostý člověk; avšak tyto zlé darebáky všechny zcela pohodlně otočím kolem každého prstu! A já naprosto nepovažuji za hřích napálit satana jak jen možno co nejsilněji! Neboť něco takového jej přinutí, aby se opět na nějakou dobu se zlého bojiště zcela skromně stáhl a moudrý a chytrý člověk získá takto opět čas, aby předložil svému duchu ušlechtilější zaměstnání než se neustále rvát se satanem."

---

190. Zpráva Marie jak byla z domu a hospodářství I se syny Josefovými vyhnána. Po-těšitelný návrh Baramův a Kisjonův učiněný Marii k radosti Páně. Pán odchází na loď a dává tu shromážděnému lidu nauku o Království nebeském. MAT. 13, 1-2.

---

1) Praví nyní **MARIE**: „Můj Pane a Synu! Co Ti tento mladý muž sděloval, je úplná pravda a já byvši kvůli Tobě ze svého domu přímo vyhnána, přišla jsem právě proto k Tobě, abych Ti to všechno oznámila. Co však máme nyní dělat já a Tvoji bratři a sestry, vzato ovšem jen pozemsky? Neboť vím dobře, že nemáš na Zemi žádného příbuzného, leda Své učedníky v srdci.

2) Náš malý majetek je ten tam; zlí fariseové se ho zmocnili a naši chalupu i s dobře obdělanou zahradou prodali jednomu cizinci! Hle, já a Tvoji bratři a sestry nejsme již tak mladí, abychom se mohli ještě lopotit; a kdybychom to i chtěli, zakázali tito zlí chrámoví držitelé moci všem Židům pod těžkým trestem, aby nám nedávali nikdy nějakou práci a rovněž ne almužnu! Co máme nyní dělat a z čeho žít?!"

3) Praví zároveň **BARAM a KISJONA**: „Vysoce vážená matko, kterou Bůh poctil takovou neskonanou milostí, že dal skrze ni zrodit nejvyššího Syna všech nebes na tento zlý svět, nermuť se nad tím! Hle, my v ohledu státním především nejsme již Židé, nýbrž navenek Řekové, ačkoli v srdci jsme úplně Židé podle Mojžíše! Oba jsme - chvála Pánu Bohu - bohatí; proto se přistěhuj se všemi svými příslušníky k nám a nebude ti nic chybět!"

4) Pravím **JÁ** : „Přátelé! Váš návrh je balzám vlitý do Mého srdce! Mé požehnání a Má milost bude věčně vaším údělem. Ale prozatím půjdu domů a podívám Se, jakým právem ti zlí darebáci uloupili matce, právoplatné ženě Josefově malou a těžce vydobytou usedlost.

5) Potom Si promluví také několik slůvek s Jairem; neboť jeho dcera opětovně onemocní a on přijde ke Mně. A tu si s ním promluví. Nyní však, jelikož je to, skutečně tak zlé a ta zlá. pekelná havěť nalíčila na nás všude pasti, proto ihned vyrazíme a odebereme se na moře; tam na nás není žádná past líčena!

6) Napřed však a to u moře, odhalím lidu mnohé o Království nebeském pomocí obrazů, aby se jednou nikdo nemohl vymlouvat a říkat: „Jak jsem to mohl věřit a zachovávat, když jsem o tom nikdy nic neslyšel?!" Až ti staří darebáci přijdou, ať jim lid přístup nezabraňuje, aby se jednou tím méně mohli vymlouvat!

7) Ty, příteli Kisjono, však jdi a připrav svou velkou loď; neboť budeme ji potřebovat!" Kisjona se svými se zvedne a jde, aby splnil Mé přání.

8) Baram Mne však prosí, ježto nemohu a nechci v jeho domě zůstat, aby Mne směl doprovázet.

9) A **JÁ** pravím: „Jak daleko a na jak dlouho chceš! Neboť poctivou a opravdovou žádost někoho jsem ještě nikdy neodmítl, ale vždy vyslyšel!" Poté Baram obstará dům, dá ženě a dětem příkaz co mají zatím dělat a jak se ke zlým pronásledovatelům chovat. Poté si vezme s sebou trochu zlata a vyjde s námi všemi k moři a převeliký zástup lidu jde v patách za námi. (Mat.13,1)

10) Nechybí ani staří zlomyslní fariseové, jenže jsou přestrojeni, aby je lid nepoznal. Když přicházíme k moři, tlačí se lid za stálého volání „Sláva synu Davidovu!" tak těsně ku břehu, že

jsem se svými příbuznými neměl již místo ke stání a tím méně všichni Moji učedníci, neboť byli již velmi početní.

11) **JÁ** jsem proto řekl Kisjonovi: „Spust' můstek na břeh; musíme na loď, neboť na zemi máme málo místa!“ Kisjona spustil rychle můstek a my jsme vystoupili ihned na loď. (Mat.13,2) Ježto Mne lid viděl vystupovat na loď, domníval se, že ihned odjedu. Proto Mne začal hlučně prosit, abych podal slíbenou nauku o Království nebeském!

---

191. Podobenství o Království nebeském, o rozsévači a semeni. Námitky učedníků. Vysvětlení tohoto podobenství. Kdo má, tomu bude přidáno, kdo však nemá, tomu bude vzato co má. MAT. 13, 3-23.

---

1) Když jsme byli všichni na lodi a můstek byl vytažen, pravil jsem lidu, aby se choval klidně a utábořil se na břehu. A lid se uklidnil a ztichl a utábořil se na břehu; jen staří fariseové stáli nedaleko od břehu v blízkosti své lodi; neboť si předsevzali, že Mne s očí již nespustí a proto také byli zcela připraveni, že nás budou pronásledovat i na moři.

2) Já jsem Se však posadil na velmi prostrannou palubu lodi a začal jsem mluvit k lidu leccos o obrazech a to proto v obrazech, aby tomu hloupí fariseové nerozuměli. Avšak lid, který zde byl probudilejšího ducha, chápal již, co jsem k němu mluvil.

3) Především a to nejprve jsem Se **JÁ** přirovnal k rozsévači a pravil: „Slyšte a rozumějte-dobře!

4) Hle, vyšel rozsévač, aby rozséval (Mat.13,3) dobré, zdravé obilí. A když rozséval, padla některá zrnka na cestu; i přiletěli ptáci a sezobali je! (Mat.13,4) Jiná padla na místa kamenitá, kde mnoho půdy neměla: a brzy vzešla i když měla nad sebou málo vydatné půdy; (Mat. 13, 5) když však vyšlo Slunce s velkým žářem svých paprsků, zvadly brzo zárodky vzešlé v chladné a vlhké noci a ježto neměly kořínky, uschly. (Mat.13,6) Jiná padla mezi trní, ale trní vzrostlo mocněji nežli obilí a udusilo je. (Mat.13,7) A jiná padla konečně na dobrou půdu; i vydala plod, některé stonásobný, jiné šedesátinásobný a jiné třicetinásobný. (Mat.13,8) Kdo má uši k slyšení, slyš!“ (Mat.13,9)

5) Zde jsem chtěl bez přerušování mluvit dále; protože však sami **učedníci** některé z těchto obrazů nechápali, přistoupili ke Mně a pravili: „Proč k nim mluvíš nyní najednou v podobenstvích? (Mat.13,10) My, kteří jsme již tak dlouho kolem Tebe sotva je chápeme; jak je pochopí poslouchající na břehu? Což nevidíš, jak krčí rameny a někteří dokonce míní, že je máš za blázný anebo že mluvíš kvůli farizeům o zcela lhostejných věcech, neboť každý ví, že se obilí nemá zasévat na cestách, ani na kameny a rovněž ne mezi trní! My už chápeme, co tím chceš říci; ale ti na břehu se vážně domnívají, že si z nich děláš blázný! Či chceš je vážně učít způsobem, kterému nemají rozumět?“

6) Pravím **JÁ** učedníkům: „Co tu mluvíte a Mě rušíte!? Já vím, proč k tomuto lidu mluvím v podobenstvích, kterým nemá rozumět! Vám je dáno, abyste pochopili tajemství Království Božího; jim však to dáno není (Mat.13,11); neboť věc se má takto: Kdo má jako vy, tomu bude dáno, aby měl ve vší hojnosti; kdo však nemá, tomu bude vzato i to co má! (Mat.13,12) Proto mluvím s nimi jako Pán v podobenstvích; neboť hledíce nevidí a poslouchající neslyší ani nerozumějí! (Mat.13,13)

7) Co vše jsem zde vykonal a zač Mne považují? Jsou všichni slepí a hluchí. Jejich podobnost (obraz) jste včera viděli na slepém a zároveň němém, kterého jsem uzdravil. Jakým on byl na těle, takovými oni jsou na duši a Já mluvím s nimi v podobenstvích proto, aby se na nich naplnilo proroctví Izajášovo, které praví: „Ušima budete poslouchat a neuslyšíte a očima budete hledět a nevidíte! (Mat.13,14)

8) Neboť srdce tohoto lidu je zatvrzelé a jeho uši slyší špatně a jeho oči dřímají, aby jednou očima neviděli, ušima neslyšeli a srdcem nepochopili a se neobrátili, abych jim vpravdě mohl pomoci! (Mat.13,15)

9) Ale blažené oči vaše že vidí, i uši vaše že slyší! (Mat.13,16) Neboť vpravdě pravím vám: Mnozí proroci a spravedliví toužili uvidět a uslyšet, co vidíte a slyšíte vy a přece neviděli a neuslyšeli!“ (Mat.13,17)

10) Já jsem vám však předtím řekl, že vám je dáno pochopit tajemství Království Božího;

nicméně však pozoruji, že vaše chápání není opravdu o mnoho větší než u těch na břehu. Slyšte tedy a pochopte, co praví podobenství o rozséváči, jemuž se má rozumět takto: (Mat.13,18)

11) Slyší-li někdo slovo, které mluvím o Království Božím, leč nerozumí mu v srdci, které je samou světskostí tak jako ta cesta hladce ušlapáno, tu spatří ďábel až příliš brzo slovo, které nepadlo do půdy, nýbrž leží volně na ušlapané světsky hladké vnější ploše srdce, strhne snadno co tu bylo zaseto vlastně do srdce, leč ulpělo pouze na světsky hladké vnější ploše; a hledte, takový člověk je jako ta cesta na kterou padlo símě, to jest Mé slovo. (Mat.13,19) A tam na břehu stojí mnoho takových!

12) Símě padlo na místa kamenitá znamená, že člověk slovo slyší a s mnohou radostí je přijímá. (Mat.13,20) Ježto však má jako kámen příliš málo životní vlhkosti, kterouž je správná mysl srdce a také má v sobě a nad sebou příliš málo půdy, to je pevné vůle a proto také závisí podobně jako kámen na počasí, zda je vlhko či sucho, je tedy nestálý, tu když u takového člověka nastanou pro Mé slovo všeliké útrapy a pronásledování, pak je pln zlosti a hněvu (Mat.13,21) a právě proto se potom podobá sluncem rozpálenému kameni, na kterém ovšem nemůže Mé slovo zapustit kořeny a nakonec úplně uschne.

13) A pohleďte, tam na břehu stojí mnoho takových kamenů, které jsou nyní sice kvůli Mně plni zlosti na zlomyslné farizeje; když však vidí, že při Mých shora k nim řízených slovech se začínají ihned ukazovat všeliké útrapy a pronásledování, pak tím, že se jednak příliš zlobí a jednak příliš bojí, umrtvují ve svých srdcích Mé slovo; neboť přes všechna ta znamení, která viděli a přes všechna Má nejživější ujišťování nevěří, že jsem dostatečně mocný, abych Je uchrání! ode všeho zlého a podobají se tedy kameni, na který padlo símě.

14) Símě padlo mezi trní značí: Člověk slovo slyší a také je přijímá; ale vězí ve všelikých světských záležitostech a starostech pro klamný zisk a ještě klamnější bohatství. Takové nicotné starosti se den ke dni hromadí, rostou jako všeliký plevel bujně v srdci a dusí až příliš snadno a brzo Mé zaseté slovo. (Mat.13,22)

15) A pohleďte, opět tam na břehu stojí mnozí, kteří se podobají trní, mezi které padlo símě!

16) Símě zaseté do dobré půdy však značí: Člověk Mé slovo slyší, přijímá je do hlubiny svého srdce, kde se vždy a jedině platně, správně a živě chápe; takový člověk se pak podobá dobré půdě, do níž padá símě a přináší podle vůle a síly člověka tu stonásobný, tu šedesátinásobný a tu třicetinasobný plod dobrých skutků. (Mat.13,23) Stonásobný, kdo vše koná pro Mě, šedesátinásobný, kdo mnoho koná pro Mě a třicetinasobný, kdo dobrý díl koná pro Mě.

17) Jsou tedy v mém Království nebe tři: Nejvyšší nebe pro stonásobný, spodnější pro šedesátinásobný a nejspodnější pro třicetinasobný plod. Co bude pod 30, k tomu nebude přihlédnuto a kdo má pod 30, tomu bude vzato a přidáno tomu, kdo má 30, 60 anebo 100. A tak bude vzato tomu, kdo nemá a bude přidáno tomu kdo už má, aby pak měl ve vsí hojnosti!

18) A pohleďte, tam na břehu stojí mnozí, kterým je už nyní vzato a dáno vám, kteří beztoho již máte mnoho a oni příliš málo anebo nemají nic!"

19) Má-li někdo pole, které mu přináší mnoho plodů, protože má dobrou půdu, má-li však také pole, které přes veškeré hnojení zůstává hubené a přináší sotva více plodů nežli se do něho zaseto, - táži se: Co učiní majitel? Hledte, hubenému poli odejme plody, které tak spoře neslo, přidá je k dobrým a hojným plodům pole dobrého a příštího roku nebude již osévat hubené pole, nýbrž vloží všechno semeno do pole dobrého! Toto pak ponese všechen plod, hubené pole bude však vydáno na pospas plevelu, trní a bodláčí.

20) Hledte, to učiní moudrý hospodář; měl by Otec v nebi jednat snad méně moudře nežli moudrý člověk na této pomíjející Zemi?

21) Proto ať odstoupí z vašich srdcí myšlenka, že by Otec nebeský mohl být nespravedlivý!

22) Víte-li, že lidé chodívají na poradu jen k tomu, kdo má nějakou moudrost a že se brzy odvrátí od mluvkvy, u něhož až příliš brzo poznají, že je pouhým mluvkou, - táži se: Činí se bezprávi, odejme-li se mluvkovi důvěra a dá-li se opravdu moudrému, jenž ostatně požívá na všech stranách přehojnou důvěru?

23) Anebo jednáte snad nesprávně, jste-li Mými učedníky, následujete Mne a opouštíte chrám, farizeje a všechny zákoníky a tím jim odnímate poslední jiskérku důvěry a dáváte ji Mně, Kterýž pro Své skutky a slova beztoho již požívám v hojné míře důvěru?! Myslím, že by vám

všem mohlo být nyní jasné, že není naprosto žádné nespravedlnosti v tom, když jsem vám řekl, že jednou tomu kdo nemá, jak jsem vám to čísly naznačil; bude také vzato co má.

24) Co však říkám, platí pro ducha a nikoli pro hmotu; neboť bylo by zajisté nespravedlivé, kdyby se tomu, kdo má málo, vzal malý majetek a dal bohatému, jehož sýpky a komory jsou beztoho přeplněny. Proto vše, co k vám mluvím, platí jen pro ducha a nikdy ne pro hmotu, jíž se nemůže a nesmí dát žádný další zákon, nežli nejtvrďší mus až do doby, v níž jednou nastane její rozklad. Chápete nyní toto?!"

25) Práví **všichni**: „Ano, Pane a, Mistře; neboť Tvá moudrost převyšuje všechny naše. sebevětší a domněle nejmoudřejší myšlenky! Proto Tě prosíme, abys tímto způsobem mluvil dále!"

---

192. Podobenství o plevelu mezi pšenící, o zrnku hořčičném a kvasu. Nerozumnost učedníků. Ahabovo dobré svědectví z Isaiáše pro Mesiáše. Nerozumný lid poslán domů. Farizeové v bouři na moři.
Mat. 13, 24-35.

---

1) A **JÁ** pravím nyní hlasitě, takže to také na břehu stojící mohli slyšet: „Nuže, kdo má uši slyš a kdo má oči - rozumí se v srdci - postřehni to! Podám vám jiný obraz o Království Božím; slyšte!

2) Království nebeské se také podobá člověku, který nasel dobré símě na poli svém. (Mat.13,24) Když však jeho služebníci spali, přišel nepřítel rozsévače a nasel ošklivý plevel mezi pšenící, který pak vzešel zároveň s pšenící a odešel. (Mat.13,25) Když pak pšenice vzrůstala, ukázal se i plevel. (Mat.13,26)

3) Když to služebníci zpozorovali, přistoupili k hospodáři a pravili: „Pane, což jsi nezasel dobré símě na poli svém? Odkud tedy má plevel?!" (Mat.13,27)

4) Hospodář však pravil: „Nepřítel mi to učinil!" Tu pravili služebníci: „Pane, chceš-li, půjdeme a plevel vyplejeme! (Mat.13,28) A Pán pravil: „Nečiňte tak, abyste snad plejíce plevel, nepošlapali a nevytrhali s ním také dobrou pšenící! (Mat.13,29) Nechte obé spolu růst až do žní! V době žní pak řeknu žencům: Shromážděte napřed plevel ve snopkách a odstraňte jej s pole na místo, kde se spálí; ale čistou pšenící shromážděte do mých stodol!" (Mat.13,30) Hledte, to je dobrý obraz o Království nebeském! Avšak poslyšte Mě dále! Dám vám ještě několik podobných obrazů, které všechny co nejpřesněji v sobě obsahují Království Boží! A tak Mne poslyšte dále!

5) Království nebeské se podobá zrnku hořčičnému, které vzal člověk a zasel na svém poli. (Mat.13,31) Toto zrnko je, jak dobře známo, jedno z nejmenších mezi všemi semeny; když však vzroste, je větší nežli jiné byliny a nakonec se stává stromem, takže ptáci nebeští přilétají a hnízdí na jeho ratolestech." (Mat.13,32)

6) Tu se **učedníci** s údivem na sebe podívali a pravili: „Co to má být? Kdo to může pochopit? Nyní se Království nebeské podobá dokonce již rostlině hořčičné!"

7) Pravím **JÁ** : „Nedivte se tomu, nýbrž poslechněte Mne dále! Jiný obraz vám dám o Království Božím:

8) Království nebeské se podobá též kvasu, který vzala žena, zadělala do tří měřic pšeničné mouky, až všecko nakynulo." (Mat.13,33)

9) Opět **všichni učedníci** i s probudilejšími dvanácti apoštoly pohlédli s údivem na sebe a řekli si: „Kdo to může vystihnout a pochopit? Či chce si snad. kvůli farizeům dělat z lidu blázny? Je přímo nepochopitelné, proč nyní najednou začíná mluvit v tak zmatených obrazech!"

10) **AHAB**, který byl v Písmu velmi zběhlý, slyšel však rozmluvu učedníků a řekl jim: „Je-li Tento tím, čím jak nyní pevně věřím jistě bude, jeho nyní stále stejně mluví v podobenstvích a ne bez nich (Mat.13,34), pak se vztahuje asi na Něho co prorokoval kdysi Isaiáš o budoucím Mesiáši řka: „Otevřu Svá ústa v podobenstvích a vypravovat budu co od počátku světa bylo všem lidem tajemstvím!" (Mat.13,35)

11) Hledte, tak mluvil kdysi velký prorok a právě tak pěl kdysi David ve svém 78. žalmu, verši.2. a to se hodí vedle mnohého jiného právě na Něho a vy se můžete také ještě tázat: „Jakže, jak to?" a jste přece již drahý čas u Něho a kolem Něho!? Bude-li třeba, jistě nám toto

podobnosti odhalí a ne-li - nuže pak se můžeme všichni zajisté nanejvýš honosit, že my nyní sami vidíme a slyšíme, co by byli rádi viděli a slyšeli všichni praotcové a proroci!"

12) Touto řečí Ahabovou se všichni učedníci uspokojují; lid však se Mne táže, ježto jsem za řeči Ahabovy mlčel, zda budu mluvit ještě více podobných nesrozumitelných věcí, anebo zda mají jít za svým zaměstnáním ti, kteří prodlévali na břehu kvůli dobré nauce, k níž však nedošlo!

13) **JÁ** však jsem pravil: „Jděte domů; neboť kvůli vám jsem Svá ústa neotevřel, věda dobře, jak nerozumného jste srdce! Proto jednou budou také vaše děti vašimi pány a soudci!" S tím se veškeren lid ihned od břehu vzdálil a každý šel do svého domova.

14) Jen fariseové, když zpozorovali, že Kisjona připravuje svou loď k odplutí, vstoupili i oni ihned na svou připravenou loď a pustili se před námi na moře. Já jsem však potají chtěl, aby byli přepadeni silným větrem! A hle, ihned začal prudký vítr mocně hnát jejich loď a celou ji občas pokrýval přívaly vln.

---

193. Pán se Svými v mořské bouři zjednává ticho. Ahab kárá pochybnosti učedníků. Poznámka Jidášova a Ahabovo pokorné svědectví o Mesiáši. Pokyn Páně o Ahabovi.

---

1) My však jsme odpluli z Jesairy zcela jiným směrem a muselo se opět stát, že také my jsme byli uprostřed moře přepadeni bouří, při čemž se všichni učedníci i se všemi kdož byli na lodi, ocitli ve velké bázni, jak se to také již dříve jednou stalo a úzkostí a bázní jali se křičet, abych jim pomohl, jinak že všichni utonou!

2) I přikázal jsem jako druhdy větru a moři, načež se vítr okamžitě utišil a moře zcela uklidnilo a všechnen lid na lodi hlasitě pravil: „Kdo je to, že ho vítr a moře poslouchají?!"

3) **AHAB** však, jenž nesouhlasil s touto otázkou, pravil učedníkům a několika jiným: „Přátelé, to byla již zase velmi nevhodná a hloupá otázka a hloupý údiv! jste přece již tak dlouho u Něho a kolem Něho a díváte se právě tak, jakoby to bylo prvé znamení, které jste viděli konat! Nejsem ještě ani celý den mezi vámi a mně je to vše tak pochopitelné, jak jen může být člověku něco pochopitelného! Je-li to totiž velký zaslíbený Mesiáš, Který podle Davida není nic více a nic méně nežli Jehova Sám působící skrze tělo a krev, pak mu přece snad bude snadné zahnat mořskou bouří, když Mu jistě nebylo něco zvláště těžkého stvořit celý svět! Je-li však tomu nepopíratelně tak a vy Ho znáte, jak potom vychází z vašeho srdce taková otázka a takový údiv?!"

4) Praví **JIDÁŠ** trochu rozmrzelý touto Ahabovou poznámkou: „Příteli, nemáme se tedy nyní zcela nic divit tomu, co koná Pán před našima očima, protože jsme něco takového a mnoho jiného u Něho již viděli?"

5) Praví **AHAB**: „Bratře, ani pomyšlení na to! Míním to jen takto: Můžeme se zajisté ve vši pokoře srdce divit, že něco takového koná před našima očima a že nás jako ne právě zvlášť velmi cenné tvory Jeho lásky, moudrosti a moci považuje za hodny toho, že právě takové skutky vykonává před našima očima a našimi smysly! Já aspoň se nepovažuji ani v nejmenším toho hoden! Ale víme-li Kdo On jest a divíme-li se pak, když On, Který stvořil nebe a Zemi, vykoná mimořádný skutek jakoby byl proveden člověkem, pak Ho jako Pána nepovažujeme nakonec již za nic více nežli pouze za trochu mimořádného člověka! A tu myslím, že údiv jaký jste nyní po náhlém utišení bouře vzdali Pánu, není zajisté na místě!

6) Nebylo by směšné, začít se nyní rovněž tak podívat Slunci, Měsíci, všem Hvězdám, Zemi a všem podivuhodně zařízeným a utvářeným tvorům, kteří jsou přece rovněž tak jeho dílem, jako to mimořádné utišení této silné mořské bouře? Chceme-li se však už divit, pak se podle mého mínění podíváme jedině tomu, že Se všemohoucí Bůh Jehova, tento Nevyslovitelný, mohl tak nesmírně hluboko snížit, že sestoupil se Své věčně nezměrné výše k nám smrtelným nadmíru slabým lidem, což by bylo téměř neuvěřitelné, kdyby to nebylo předpověděno již od doby Adama, Henocha a všemi proroky až po ubohého Zachariáše a jeho syna Jana tak, jak tomu nyní je a úplně pravdivě se děje.

7) Že je všemu tomu tak, jak to jednohlasně předpověděly stovky proroků, to mně samému připadá jako ten největší zázrak! To, co se nyní děje, není nic jiného nežli zcela přirozený následek prvého nejzázračnějšího zjevu na této Zemi, totiž: předpověděného zjevení Se Jehovy v těle a krvi!"

8) Praví Mně dokonce **dvanáct apoštolů**: „Pane! Odkud přichází tomuto člověku tato řeč a tak jasná moudrost?“

9) Pravím **JÁ**: „Jeho tělo a krev mu to nevnuká, nýbrž duch, který je v něm velmi probuzen, takže k úplnému znovuzrození ducha mu chybí již jen zcela málo! Ale pro vás věru není žádnou zvláštní ctí, že je vám učitelem, místo abyste vy jím byli jemu. Ahab je daleko pokročilejší, protože je velmi zběhlý v Písmu a Já ho mám rád tak jako mám rád vás; neboť v jeho srdci je mnoho pokory!“

---

194. Duchovní domov člověka: Jeho nitro jako shromaždiště života. Cesta do Kisu ke Kisjonovi. O Otci, Synu a Duchu svatém. Pán žehná Kisjonovi.

---

1) Táhá se Mne **učedníci**, kteří jsou (se Mnou) na moři; „Kam se, ó Pane, obrátíme?“ Pravím **JÁ**: „Přímou cestou domů!“ Praví **učedníci**: „Pane, tam se nám zrovna nejlépe nepovede! Neboť farizeové vzali matce Tvého pozemského těla vše a tak je to s tím domovem podle našeho mínění trochu na pováženou, ačkoli velmi dobře víme, že Ty jsi vlastně všude domovem a tedy doma.“

2) Pravím **JÁ**: „Už byste se mohli nyní trochu vyznat v řeči ducha! Což pak chci do Nazaretu, pravím-li, že půjdeme rovnou cestou domů?! Pochopte to přece už jednou! Mluvím-li o návratu domů, tu míním a rozumím nitro člověka, jež je vpravdě duchovním shromaždištěm života, síly, moci a vší moudrosti. Tam tedy nyní půjdeme! Potřebujeme vnitřní duchovní klid a tento je pravým domovem; v něm - ne kvůli Mně, nýbrž kvůli vám - najdeme to, čeho je nám jako vnějším lidem těla a krve především třeba! Rozumíte tomu?“

3) Praví **učedníci**: „Ano, Pane, nyní tomu rozumíme!“

4) Pravím **JÁ**: „Pozemsky půjdeme však nyní opět ke Kisjonovi! V jeho domě jsme bezpečni; neboť je to svobodný dům a platí proto císaři velkou daň a fariseové budou drženi v pozdálí. Ale za několik dní půjdeme odtud do naší pozemské domoviny a tam se pokusíme narovnat, co se nadmíru pokřivilo.“

5) Praví **KISJONA**: „Pane, ne několik dní, nýbrž raději několik měsíců anebo aspoň týdnů ráčiz strávit se všemi Svými učedníky v domě mém, popravdě však vlastně úplně toliko v domě Tvém. Neboť v Nazaretu, nedáš-li pršet z nebe oheň a síru, najdeš malé anebo vůbec žádné přijetí, zvláště u farizeů a zákoníků, kteří vlastně začínají stále víc a více usilovat o Tvůj život!“

6) Pravím **JÁ**: „Příteli, zažeň tuto starost; neboť mohou jen potud na Mě a nějak Mně v něčem ublížit, pokud to dopustí Můj Otec, Jenž je ve Mně tak jako Já v Něm; co tu však vše bude dopuštěno ke spáse všech lidí a k naplnění písmá, to vím již od věčnosti napřed! A žádný z proroků nemohl by tedy nikdy o tom prorokovat, kdybych to předem nevěděl Já; neboť týž Duch, který přebývá ve vší úplnosti ve Mně a nyní takto mluví k tobě, mluvil také k prorokům, jak jsi to četl napsáno! Protože však nyní je tu týž Duch Sám, musí také naplnit, co o Sobě Samém předpovídal skrze proroky! A ty si s tím nedělej starosti! Neboť tento všemohoucí Duch Si už dovede pomoci!“

7) **KISJONA** Mne chápe, umlkne, poté se třikrát bije v prsa a po chvíli praví: „Nejsem sice hoden, abys vešel pod střechu mou, buď mě však ubohému hříšníku nicméně milostivý a milosrdný a zůstaň u mě několik dní pro mou útěchu!“

8) Pravím **JÁ**: „Buď v tomto ohledu zcela klidný! Neboť ubytuji se u tebe, dokud budu mít na této Zemi co dělat pro Sebe a všechny, kteří jsou se Mnou; tvůj dům Mi bude místem odpočinku. Často jej sice budu muset kvůli Svým pracím opustit; ale duchovně ho nikdy neopustím!“ (Přitom kladu Svou ruku na srdce Kisjonovo.)

---

195. Příjemné překvapení při přistání v Kisjonově rodném městě. Jairutova a Jonaelova radost při shledání. Podivuhodná pomocná služba anděla z rozkazu Páně.

---

1) Zatím co jsme takto rozprávěli, byli jsme také již u břehu a to právě u přístaviště Kisjonu, odkud se šlo ihned jeho velkou a krásnou zahradou k prostorným budovám a obytným domům Kisjonovým, kde bylo již vše připraveno k našemu přijetí. Neboť Kisjona se již v domě Ba-

ramově potají ode Mne dověděl, že se opět k němu navrátím a proto poslal ihned menším plavidlem posly domů s určitými příkazy.

2) Koho jsme tam však ještě zastihli? - Jairuta, bohatého kupce ze Sicharu, který obýval a vlastnil starý zámek Esaův a Jonaele, známého již velekněze z téhož města; oba sem byli přivedeni andělem, jenž byl u Jairuta; neboť chtěli se Mnou mluvit o velmi důležitých věcech. A tak to bylo opravdu velmi příjemné, čistě nebeské překvapení.

3) Když Mne oba spatřili, byli vnitřní radostí zcela uchváteni a nemohli ze sebe vypravit ani slovo; položili nejhlubším dojetím a radostí chvějící se ruce na prsa a takto Mne se vší láskou svého srdce pozdravili.

4) **JÁ** však jsem jim pravil: „Milí přátelé a bratři! Uspořte svému jazyku námahu; neboť jedno slovo v řeči vašich srdcí platí u Mne více nežli tisíc sebekrásnějších slov mluvených jazykem, o nichž srdce velmi často mnoho neví!“

5) Oddechněte si nejprve po své daleké a namáhavé cestě; pak vám teprve sdělím, co vše budete muset doma udělat proti veleknězi a vykonavateli nicotné slepé služby na Garizimu, kterého vedle tebe, Můj Jonaeli, ustanovili arcisamaritané. Ale především jak řečeno, je vám zapotřebí klid a odpočinek a tak se mu zatím tedy oddejte.

6) Ty, bratře Kisjono, přines jim však občerstvení a použij služebníka těchto dvou přátel přišedších ze Sicharu; neboť není unaven a prokáže ti rychlé a dobré služby a je v tvém domě již tak obeznámen, jakoby byl již po mnoho let u tebe ve službách prvního sluhu. Proto jen tedy nyní zcela bez starosti použij jeho služeb a tvé unavené lidi nech také trochu odpočinout; den se již chýlí ke konci a nebude na újmu tvé domácnosti, půjdou-li unavení dnes dříve spát nežli jindy; neboť tento služebník je všechny dobře zastoupí.“

7) Praví **KISJONA**: „Pane, že Tobě jsou všechny věci možné, o tom jsem co nejživěji předsvědčen a jsem zcela téhož názoru a víry jako náš mladý farizeus Ahab; ale jak tento něžný spíše chlapec nežli jinoch vykoná všechny ty mnohé práce a jak nás všechny v počtu několika set obslouží, to je mi, Pane - třebaže o tom ani v nejmenším nepochybuji přece jen poněkud záhadné?!“

8) Pravím **JÁ** : „Příteli, doma máš příliš málo mléka, sýra a másla; ale na tvých horách (salaších) je velká zásoba. Dej především přinést tímto chlapcem všechny své zásoby s hor; je lépe, budeš-li mít zásoby zde nežli na horách, které budou dnes v noci prohledány hordou divokých Skytů, zda by se nedalo něco uloupit.“

9) Praví **KISJONA** : „Á, nyní mi již vzhází světlo! Tento chlapec bude jistě také jedním z těch, z nichž nám již na horách tři sloužili?“ Pravím **JÁ** : „Nu ano, dlouho se však neptej a neťaž, jinak bude příliš pozdě!“

10) Kisjona se nyní odebere rychle k jinochovi a laskavě mu sděluje své přání. Praví **jinoch**: „Buď jen klidný, milý příteli mého Pána a Boha; v několika okamžicích bude vše v nejlepším pořádku, neboť u mne je zde a tam a všude jedno a pod mocí mých nohou, i když jsem také jedním z nejslabších, musí se nicméně zachvát celá Země!“

11) Nad touto řečí Kisjona přemocně užasl a o takové možnosti si nebyl s to učinit naprosto žádný pojem a samým úžasem ani nezpozoroval, že jinoch při posledních slovech opustil místnost, aby splnil jeho příkaz.

12) Kisjona však dlouho ještě nevycházel z úžasu a právě když se Mne chtěl zeptat, jak je něco takového možné, stál tu již hbitý **jinoch** před ním a pravil s úsměvem: „No, ty ještě přemýšlíš jak je to možné a hle, já jsem již vše v pořádku vykonal! Dokonce jsem nyní ve vší rychlosti pomohl s tím, co tvoji písaři nemohli při vší své nejpoctivější pílí zanést do deníku a účetních knih, ježto byl dnes silný mýtní den - a tak jsou nyní úplně volni a bez práce!“

13) **KISJONA** úplně ohromen, naprosto neví, co si má o tom všem pomyslet a praví pln úžasu: „Ale nejmilejší, jak je to možné?! Sotva jsi opustil místnost a měl bys vykonat více nežli by všichni moji lidé při vší své pílí byli s to za týden? To je trochu neuvěřitelné! To bys musel mít aspoň tisíc rukou a k tomu rychlost blesku?!“

14) Praví **jinoch**: „Nuže, jdi tedy a přesvědč se!“

---

196. Další zázračné služby. anděla v domě Kisjonově. Jeden anděl má na starost veškeré rostlinstvo na Zemi. Pokyn anděla o Jeho síle, která je vlastně jen silou Páně. Rychlý posel.

---

1) Kisjona odchází nyní do spíží a nachází všechny ty velké zásoby mléka, sýrů a másla v nejlepším pořádku na určitých místech uložené a jde do stodol a nachází je plné; neboť také na polích stojící obilí bylo sklízeno. Potom jde do velkých chlévů jak hovězího dobytka, tak i ovcí a oslů a nachází vše co nejlépe opatřeno! Jde rovněž do své velké úřadovny, nahlédne do knih a shledává všude největší pořádek a prohlíží pokladny a nachází je všechny plné; poté spěchá do velkého kuchyňského domu a nachází tam vše co nejlépe a v náležitém množství a výběru uvařeno a táže se **kuchařů a kuchařek**, jak se asi mohlo něco takového stát. Oni mu však nemohou nic jiného říci nežli: „Přišel krásný jinoch do kuchyně a pravil: „Dávejte pokrmy na mísy; neboť jsou již všechny co nejlépe připraveny!“ Poté jsme zkoumali pokrmy a bylo tomu tak, jak nám sdělil onen jinoch, který nás ihned opustil. Ochutnej pokrmy sám a uvidíš, že je tomu tak!“

2) Kisjona ochutnává pokrmy a shledává, že jeho kuchaři a kuchařky mluvili úplně pravdu. Potom se odebere rychle do velké místnosti kde jsem Já a jinoch se ho táže: „Nuže, Kisjono, jsi se mnou spokojen?“

3) Praví **KISJONA**: „Již mnoho zázračného se stalo v mém domě; nemohl jsem to jinak pochopit, nežli že jsem si musel v srdci hlasitě říci: U Boha jsou všechny věci možné! Ale toto je nicméně to nejnepochopitelnější! V jediném okamžiku vykonat práci, ke které by bylo jinak třeba celého dne pilné práce, ale která může být mocnou rukou jednoho božským duchem naplněného člověka v jediném okamžiku vykonána, to je pochopitelné; ale jak může být jedinou bytostí lidskou na velmi vzdálených místech vykonáno sto prací, to je zcela jiná věc, kterou dosud smrtelný člověk při vši své bystrosti úsudku a rozumu naprosto nepochopí a já k tomu nemohu opět nic jiného říci nežli: Pane, buď mně ubohému hříšníku milostivý a milosrdný; neboť nejsem nikdy hoden, abys Se ubytoval pod mou střechou!“

4) Pravím **JÁ** Kisjonovi: „Přestaň se konečně jednou tolik divit a dej sem nyní svými lidmi přinést pokrmy; neboť je už všichni velmi potřebujeme.“

5) Když už tě to však již tak velice udivuje, co bys potom řekl tomu, když ti prozradím, že na celé Zemi musí jen jeden k tomu ustanovený anděl pečovat a se starat o všechny trávu, všechny křoviny a stromy podle jejich druhu, o vzrůst a o nejnerozmanitější vytváření plodů, jakož i o všechna zvířata ve vodě, ve vzduchu a na Zemi? Toto ti bude zajisté rovněž nepochopitelné a hle, přece je tomu tak a děje se tak! Proto se tolik nediv, nýbrž jdi a dej nám svými sluhy přinést pokrmy!“

6) Praví **KISJONA**: „Pane, Ty máš jediná lásko a můj živote, dovolil bys, aby mně tento zázračný jinoch byl nápomocen též při roznášení pokrmů, jichž je velké množství? Moji sluhové by s tím měli jistě plnou hodinu co dělat?“

7) Pravím **JÁ** : „Dobrá, použij ho tedy, ale jen musíš přestat s tím přílišným podivováním; vždyť přece víš, že u Boha jsou všechny věci velmi snadno možné!“

8) S touto odpovědí je Kisjona úplně spokojen a žádá jinocha stále laskavě a vlídně naň pohlížeje, aby mu pomohl roznášet z kuchyně pokrmy na připravené stoly.

9) Praví **jinoch**: „Ale jen ne tolik obdivování, nejmilejší příteli! Podívej se jen na stoly! Už se to stalo nežli jsi ještě chtěl poprosit Pána vši slávy o mou pomoc! Kde však máš víno?“

10) **KISJONA** přehlédne letmo stoly a pln skrytého údivu praví: „Věru, na víno bychom byli málem zapomněli! Byl bys tak dobrý a opatřil mi také z velkého sklepa víno?“

11) Praví **jinoch**: „Pohled! Už je vše opět v nejlepším pořádku; víno je v náležitém množství na stolech vedle pokrmů.“

12) Kisjona přehlédne čtyřicet velkých stolů, které jsou ve velké jídelně nejlépe prostřené a nic nechybí; stolice a lavice jsou v nejkrásnějším pořádku a na všech stolech je náležitý počet lamp k osvětlení při večerním soumraku a hoří a svítí již čistými plameny!

13) Když to vše **KISJONA** spatří, je vnitřním obdivem celý zaražen a po chvíli praví: „Ó Bože, ó Bože, můj Ježíši, má věčná lásko! Půjde-li to tak dále, pak se ještě dnes všechny mé domy rozloží a veškeré dříví a kamení v nich znovu ožije!“ - Obrací se k jinochovi praví: „Můj přespanilý mladý člověče či anděle, ať už jsi anebo můžeš být cokoliv, vysvětl mi aspoň trochu, jak je ti něco takového možné!“

14) Praví **jinoch**: „Jsi velmi zvědav; pravím tobě: Mně není naprosto nic možné bez Toho, Který dlí nyní v tomto světě u tebe; On jediný vykonává všechny tyto věci! Ale jak jemu je toto vše možné, na to se musíš již zeptat Jeho samotného; neboť síla ve mně takto jednat není

vlastnictvím mým, nýbrž vlastnictvím Pána, jenž přebývá v tvém domě. jdi tedy k Němu a otaž se jeho!"

15) Praví **KISJONA**: „To vím dobře, milý příteli; ale jen způsob, jak je něco takového možné, bych se rád dověděl. Musíš přece učinit pohyb!? Jak rychlý a jistý musí však být! Proti takovému pohybu je blesk zřejmě hlemýždí poštou! Ah, ah, na to již nemohu ani pomyslet! Kdybys k tomu všemu použil doby aspoň jen sto okamžiků, byla by ta věc spíše pochopitelná; ale takto - bez znatelné doby vše to vykonat a k tomu ještě v největším pořádku, to se vymyká mému dřívějšímu stavu myšlení, takže si nyní pro samou úctu a obdiv netroufám ani dýchat!"

16) Pravím **JÁ** Kisjonovi: „Nuže, příteli! Ještě nejsi se svým obdivováním u konce? Já myslím, abychom se nyní posadili ke stolům, napřed povečeřeli a potom si pohovořili o dalších bodech Boží všemohoucnosti a Jeho rozhodné lásce a moudrosti!"

17) Praví **KISJONA**: „Pane, odpusť mi! Pro samý obdiv bych byl málem zapomněl, že jsou pokrmy a nápoje na stole; proto Tě prosím i všechny ty Tvé, abyste se odebrali ke stolům! Ale kam odešla matka Tvého těla Marie s domnělymi Tvými sestrami, které vzala také s sebou, abych je zavolal k večeři?"

18) Pravím **JÁ** : „Ptej se dříve po své ženě a svých dcerách! Kde jsou ony, tam je také dobrá Marie s dcerami Josefa, jenž byl Mým pozemským pěstounem. Mají nyní všechny mnoho co dělat, aby ještě dnes všechno shlédly, k čemuž by ovšem měly dost času také zítra, pozítří ano ještě později! Náš mladý a hbitý sluha půjde pro ně a přivede je všechny sem a proto buď zcela bez starostí!"

---

197. Svatá společnost u večeře a poté za jasné hvězdné noci pod širým nebem na hadím pahorku, kde chce Kisjona zřídit školu. Pokyn a poměrech na Zemi. Ježíš Pánem nad hady. Vysvětlení podobenství o plevelu. Pokyny pro život.
MAT. 13, 37- 42.

---

1) Sotvaže jsem to vyslovil, byl zde již také jinoch se ženami; ihned jsme usedli ke stolům a s radostnou myslí povečeřeli. Po večeři jsem všem pravil: „Poslyšte, ježto je dnes krásná hvězdná noc, nepůjdeme hned spát, nýbrž utáboříme se venku pod širým nebem na trávníku; chci vám totiž ještě dnes leccos povědět a ukázat!"

2) Tento návrh byl všem vhod a všichni jsme hned vstali od stolů a vyšli ven do přírody a to na pahorek celkem asi dvacet sáhů vysoký, jenž se mírně zvedal na konci velké zahrady asi třicet kroků od moře; Kisjona ovšem podotkl, že tento pahorek skýtá sice velmi krásnou vyhlídku na celé moře, ale přitom má nicméně vždy nepříjemné to, že je zamořen nejspíše pro svou blízkost u moře spoustou hadů, užovek a zmijí. Použil sice již všeho možného, aby tuto havěť zahnal, ale nikdy to ještě nepomohlo!

3) Pravím **JÁ** : „Buď jen bez starostí! Tento pahorek již nikdy nebude sloužit za příbytek této havěti; o tom můžeš být úplně ubezpečen!"

4) Praví **KISJONA**: Je-li tomu tak, o čemž však nemám ani nejmenší pochybnost, pak Ti z hloubi srdce děkuji předně za zázračné osvobození od tohoto zla a za druhé, nechť je na tomto pahorku na Tvou památku postavena pravá škola, určená k vyučování velkých a malých, mladých a starých podle Tvé nejčistší nauky!"

5) Pravím **JÁ**: „Taková škola, zůstane-li v základě takovou, bude se také vždy těšit Mému požehnání. Leč bohužel, jako svět vše zkazí, tak neušetří časem ani tuto školu, ani Mou čistou nauku a tak není nic na tomto světě, co by tu mělo trvání! Neboť všechn svět vězí nyní ve zlu a je obřezán satanem! Ale pojďme nyní na pahorek!" Já s Kisjonou jdeme napřed a všichni učedníci a všechno Kisjonovo služebnictvo nás v patách následují.

6) Když přicházíme k pahorku, upozoruje **KISJONA**, jak před ním leze silný had právě na pahorek a brzy poté jich spatří více a praví Mně: „Pane, což jsem věřil příliš málo, že tato havěť ještě neodtáhla?"

7) Pravím **JÁ** : „To je tak proto, abys ve veliké hojnosti spatřil a poznal slávu Syna Božího! A tak dej tedy nyní pozor! Nyní těmto zvířatům přikáži, aby toto místo na všechny časy časů opustila a dokud jediný tvůj potomek bude obývat tuto zahradu a pahorek, aby do těchto bydlíšť nepřišla; a uvidíš, jak i tyto nejvyšší tupé bestie musí uposlechnout Můj hlas!"

8) Tu jsem Se obrátil k hoře a pohrozil bestiím. A ony vyrazily v mnoha tisících jako šípy

ze svých děr a prchaly do moře; a tak byl pahorek od této havěti navždy očištěn a napříště nebylo také na něm již vidět ani sebemenšího červa.

9) Poté jsme šli s veselou myslí na pahorek a ježto tu tráva byla již poněkud orosená, dal Kisjona ihned přinést velké množství koberců a pokrýt téměř celý pahorek, přičemž mu zase jinoch prokázal výbornou a rychlou službu. Na pahorku pokrytém, jemnými koberci jsme se pak všichni v dobré náladě utábořili.

10) Moji učedníci však, kteří přes veškeré přemýšlení, hloubání a přemítání nemohli být hotovi s podobenstvím o plevelu na poli, přistoupili na pahorku ke Mně a prosili Mě, abych jim vyložil a důkladněji vysvětlil podobenství o rozsěvači, který zasel dobré semeno a potom na svém čistém poli našel mezi pšenící plevel.

11) **JÁ** jsem jim však pravil: „Neslyšeli jste, co Kisjona zamýšlí zbudovat na tomto pahorku na Mou památku a že jsem mu řekl, jak se bude bohužel takovému ústavu se strany světa dařit? Hledte, to se vztahuje na dobré pole, které bylo oseto čistou pšenící a kde potom vzrostlo velké plevele! Hledte to se vztahuje na dobré pole, které bylo oseto čistou pšenící a kde potom vzrostlo velké množství plevelu! Hledte toto podobenství praví:

12) „Já, anebo jak říkají Židé, Syn člověka to je, Který tu nyní rozsévá dobré semeno. (Mat.13,37) Polem je svět; dobré símě jsou děti Království (Božího); plevel jsou však děti nepravosti. (Mat.13,38) Nepřítel, který je seje, je ďábel; žeň je konec světa a ženci jsou andělé! (Mat.13,39) Jako se však plevel na poli pleje, sváže v snopy a pak spálí, tak tomu také bude na konec světa! (Mat.13,40)

13) Syn člověka vyše své anděly a ti posbírají z Jeho Království všechna pohoršení a všechny lidi, kteří činí bezpráví (Mat.13,41) a pro bídu svých bratří nemají ani oči, ani uši a ještě méně srdce a vrhnou je do pece ohnivé, kde bude pláč a skřípění zubů. (Mat.13,42) Ohnivou pecí bude pak vlastní srdce dětí zlomyslnosti, jíž třeba rozumět pýchu, sobectví, panovačnost, zatvrzelost, lhostejnost k Božímu slovu, lakotu, závist, žárlivost, lež, podvod, věrolomnost, smilstvo a nevěstkářství, cizoložství, falešné svědectví, pomlouvačnost a vše, co se přičí přikázání lásky k bližnímu!

14) Neboť jako spravedlivým vzkvete z jejich srdce ve vší nádheře nebe, tak zase nespravedlivým vzroste z jejich srdce to, co oni v něm mají; zlé símě věčně nikdy nevydá dobré plody!

15) Tvrdé srdce nedá měkký plod a srdce porušující slovo (věrolomné) se nikdy nevzpačuje a hněv se stane ohněm, který nikdy neuhasne! Proto se všeho toho střežte a buďte ve všem spravedliví podle zákona lásky!"

---

198. Pokračování ve výkladu podobenství o plevelu. Nejhorší je slib, který se nedodrží. „Buďte láskyplní a spravedliví!“ Podobenství o pokladu v poli. Porozumění učedníků. MATOUŠ. 13, 43-44.

---

1) **(Pán:)** „Chcete-li se stát opravdu dětmi Božími, neslibujte nikdy někomu něco, co byste pak nemohli splnit anebo - což je ještě horší – co z jakýchkoliv důvodů splnit nechcete; vpravdě pravím vám, nejhorší je slib a zaslíbení, které se nesplní!

2) Neboť kdo se hněvá, hřeší v sobě a škodí především sám sobě; kdo páše smilstvo, zakopává svou duši do soudu těla a škodí opět sám sobě; ale největším zlem je lež!

3) Slíbil-li jsi někomu něco a nastanou brzy okolnosti, které ti znemožní slib dodržet, pak jdi bez otálení k tomu, jemuž jsi něco přislíbil a oznam mu s upřímným srdcem, co tě potkalo, aby se pak čekající mohl v pravý čas chopit jiných cest a prostředků a dostal se z nějaké nesnáz!

4) Běda však každému, kdo činí sliby a je nesplňuje i kdyby je plnit mohl; neboť tím způsobuje rozsáhlé zlo; neboť čekající nemůže pak zase dostát své povinnosti a ti, kdož se na něho spoléhali, mají též svázané ruce a tak může takový zpronevěřitelný slib přivést tisíce do největších rozpaků a nesnází a proto je nedodržený slib přičící se lásce k bližnímu největším zlem!

5) Lépe je mít tvrdé srdce, protože takové srdce nikoho nějakou nadějí nezklame a vidí-li člověk, že od lidí tvrdého srdce nemá co čekat, chopí se k udržení všelikého pořádku jiných prostředků. Očekává-li však někdo něco co mu bylo slíbeno, upouští od použití jiných cest a prostředků a když pak přijde doba, kterou čekající určil k uspořádání svých záležitostí a slibující ho pak nechá na holičkách a neřekne mu předtím, že nebude moci splnit svůj slib z důvodu,

kteřý musí být ovšem úplně pravdivý, tu se takový slibující podobá satanu, který činil lidem také od počátku svými proroky nejskvělejší zaslíbení, ale nikdy je nesplnil a tím uvrhl nesčetné lidi do největší bídy!

6) Proto se varujte především příslibů a slibů, které byste nemohli splnit a co by bylo ještě horší, které byste nechtěli z jakýchkoli důvodů splnit; neboť to je mysl nejvyššího z ďáblů.

7) Budte ve všech věcech láskyplní a spravedliví; neboť spravedliví budou jednou v Království svého Otce zářit jako Slunce za nejjasnějšího poledne!

8) Kdo má uši k slyšení, slyš! (Mat.13,43) Neboť ještě několik podobenství vám dám o Království nebeském:

9) Království nebeské se dále podobá skrytému pokladu v poli, který našel člověk a poněvadž byl poklad velký a těžký a nemohl jej donést domů, ježto to měl domů ještě daleko, zahrabal jej v noční době na nejbližším poli, odešel potom pln radosti domů, prodal doma všechno a koupil za každou cenu to pole (Mat.13,44); neboť poklad v poli měl mnohotisíckrát větší cenu, nežli co dal za pole a nyní, ježto bylo pole jeho, mohl poklad bezpečně z pole vzít a nikdo mu již nemohl upírat jeho vlastnictví. Mohl nyní klidně dopravit poklad do nového domu, který koupil zároveň s polem a nemusel již v potu tváře vydělávat na živobytí; neboť mohl nyní žít v největším nadbytku ze svého pokladu. - Rozumíte tomuto podobenství? "

10) Práví učedníci: „Ano, Pane, toto podobenství je jasné; neboť nálezci pokladu jsou ti, kteří slyší Tvé slovo a srdce lidí dosud světské je polem, které si musí následováním Tvého slova teprve duchovně zakoupit, aby se Tvé slovo stalo v srdci jejich úplným vlastnictvím a tím pak mohli konat vše dobré pro ně a své bratry!"

11) Pravím **JÁ** : „Dobře jste pochopili toto podobenství; neboť tak tomu je s pravým Královstvím nebeským. - Avšak poslyšte nyní jiný obraz!"

**199. Podobenství o velké perle a o síti. Ahabovo pojetí o shnilých rybách. Dobrý hospodář používá věci starých i nových.
MAT. 13, 45-52.**

---

1) (**Pán:**) „Království nebeské se také podobá kupci, který hledal ve všech zemích pravé perly. (Mat.13,46) A naleznuv velkou perlu nesmírné ceny, vyptal se na její cenu a když mu byla oznámena, šel ihned domů do svého města, prodal vše co měl, a šel a koupil velkou perlu (Mat.13,46), která měla mnohotisíckrát větší cenu nežli zač ji koupil! - Rozumíte tomuto obrazu?"

2) Práví **učedníci**: „Ano, Pane, také tomu rozumíme; neboť takovým kupcem jsme my všichni, protože jsme kvůli Tobě vše opustili; Ty však jsi pro nás onou velkou neocenitelnou perlou!"

3) Pravím **JÁ** : „Také toto podobenství jste v úplné pravdě pochopili; neboť tak je tomu opět s Královstvím nebeským! - Slyšte však ještě jeden obraz!"

4) Království nebeské se také podobá síti, která byvši spuštěna do moře, pojme všeliké druhy ryb. (Mat.13,47) Když se síť naplní, táhnou ji rybáři na břeh; zde se pak rybáři posadí a vyberou dobré ryby do nádoby, ale nemocné a shnilé odhodí! Mat.13,48)

5) Tak tomu také bude na konec světa; andělé vyjdou a oddělí zlé od spravedlivých (Mat.13,49) a uvrhnou do ohnivé pece jejich vlastního zlého srdce, kde bude velký pláč a skřípění zubů (Mat.13,50), což je opravdová temnota zlé duše, která bude nadále hledat svým spáleným světským rozumem, co by její zlou lásku mohlo uspokojit, ale nikdy nic nenajde!" - A za chvíli jsem Se otázal učedníků přemýšlejících nad tímto obrazem: „Rozuměli jste zcela také tomuto obrazu?"

6) Práví **učedníci**: „Ano, Pane, i tento obraz jsme úplně pochopili (Mat.13,51); podobá se tomu, jak jsi řekl na břehu v Jesaiře: Kdo má, tomu bude dáno, aby měl v hojnosti; kdo však nemá, tomu bude vzato i to co má!"

7) A **AHAB** k tomu dodává: „Já rozumím nemocnými a shnilými rybami také hlavně farizeje a všechny nečinné zákoníky, kteří ustavičně nabízejí na prodej svůj starý krám a chválí veškerou přírodu a její plodnost, vším však pohrdají a vše pronásledují co ještě poskytuje tak skvělá přítomnost! To asi budou ony shnilé a nemocné ryby? Je to snad něco být zákoníkem a farižejem v hlavě a považovat se proto za něco lepšího nežli jsou ostatní lidé a přijímat za to ještě

oběti a poplatky od většiny jistě lepších bratří a sester, ale přitom mít prázdné anebo jako kámen tvrdé bezcitné srdce?!"

8) Proto myslím, že v budoucnu ten, kdo bude podle Tvého slova, ó Pane, poučován v srdci pro Království nebeské, bude muset starý zkažený, shnilý a nemocný krám Písma farizeů zcela odhodit a pro Tvou nauku položit zcela nový základ; neboť Tvá nauka je moudrá a spravedlivá a tedy přímo proti nauce farizeů!

9) Já dobře vím, že Mojžíš a všichni ostatní proroci prorokovali z Tvého ducha; ale jak jsou nyní překrouceni! A ježto jsi tu nyní Ty Sám, abys nám zjevil Svou svatou vůli, k čemu potom ještě shnilý a nemocný Mojžíš, jakož i všichni proroci?!

10) Kdo je podle Tebe, ó Pane, vskutku vyučován pro Království nebeské v srdci, ten již nepotřebuje Mojžíše a proroky!"

11) Pravím **JÁ** : „Mluvil jsi zcela správně a pravdivě až na maličkost a ta záleží v, tom, že pravý zákoník, to jest pro Království nebeské vyučený, musí být jako moudrý hospodář, jenž, ze svého domácího pokladu a zásoby svým hostům předkládá (Mat.13,52) a k požívání podává staré i nové věci. Anebo plní-li se měchy vínem novým, má se snad proto dobré staré víno vylít, anebo má se snad staré zrní vyhodit, přineslo-li se do stodol nové?! - Proto opravdový zákoník pro Království nebeské musí staré Písmo rovněž tak jako toto Mé nové Slovo nyní znát a podle něho jednat."

12) Praví **AHAB**: „Tak tedy přece jen Mojžíše a proroky, až na ty někdy jistě dílem velmi překroucené státní zákony, nejvyšší prázdňá ustanovení bohoslužby, která nyní nemohou být již k ničemu dobrá, neboť si beztoho se strany státu musíme všichni dát líbit zákony římské!?"

13) Pravím **JÁ** : „To se rozumí samo sebou. Co třeba kvůli opravdové lásce k bližnímu ze starého zákona vynechat, to již najdeš napsáno; zde pak jsou dva Moji přátelé ze Sicharu; ti jsou svědky Mého obšírného učení na hoře, v němž se vyskytují všechny tyto věci." S tím se Ahab zcela uspokojí.

---

200. Paměťhodná zpráva velekněze Jonaele, kterého Samaritané zapudili, o utrpení a ohavnostech. „Cesty Páně jsou nevyzpytatelné." Zdánlivě spravedlivá prosba.

1) Nyní povolávám oba sicharské, aby Mně oznámili, za jakou záležitostí sem přišli. A **JONAEEL**, jenž dělá mluvčího, otevře ústa a praví: „Pane, Tys Se sice již dříve dotkl pravého důvodu a je tomu také tak! Je sice sotva uvěřitelné, že lidé, kteří přece všichni i s námi mají před očima viditelná trvalá velká znamení Tvé čistě božské moci, by mohli být tak zlí! Poznávají pravdu a pronásledují ji proto, že ji musí jako pravdu uznat! Mne vyhnali; kdyby mě byl bratr Jairut nevezal i s mou rodinou do svého domu, byl bych bez přístřeší!"

2) Pane, jak velice a jak často jsem Tě v duchu prosil, abys přišel a pomohl mi proti nepřátelům; ale marně, Ty jsi přesto nepřišel abys nám pomohl z naší největší nesnáze!

3) Je sice pravda, že jsi nám zanechal místo Sebe k našim službám viditelné anděly. Ale také oni nechtějí vždy působit a také ne tak, jak to shledávám nutné; říkají, že bez Tvé vůle nemohou nic dělat; neboť jen Tvá vůle je celá jejich síla a moc! To je sice všechno úplně pravdivé; ale když pohněvaní staří Arcisamaritáni vyhání sta Tvých stoupenců ze země, takže tito musí hledat ochranu u pohanů - což se nemůže stát jinak, nežli že se tito vyhnanci sami stávají pohany, - pak by přece jen bylo v pořádku, aby zakročili Tvoji andělé a učinili konec takovému zlému řádění a ne aby s námi se smutnou myslí přihlíželi celé té záležitosti a nakonec s námi s povzdechem zvolali: „Úradky Páně jsou vždy nezbadatelné a jeho cesty nevyzpytatelné!"

4) Co nám to pomůže?! Sta se jich stává pohany, sta jich je bito holemi a pruty a pro Tvé jméno bývají na veřejných místech posmívání!

5) Joram musel na čas ze Sicharu a dům, který postavil Jakob je zatím zavřený a prázdný! A Joram je nyní se svou ženou též v domě bratra Jairuta, jakož i mnoho jiných vážených rodin, které kvůli Tobě nebyly v Sicharu již trpěny!

6) A proti všemu tomu nehnuli Tvoji andělé, kteří jsou u nás, ani prstem! . Pane, Pane, pro Tvé nejsvětější jméno. K čemu to všechno má být dobré?!

7) Cožpak zde na této Zemi musí být satanovi dopuštěna veškerá moc a vláda nad Tebou?! Či je tedy jeho peklo opravdu mocnější, nežli všechna Tvá nebe? Pane, půjde-li to tak

dále, budou lidé nakonec nuceni stavět chrámy a obětní oltáře satanovi a Tvé chrámy a obětní oltáře zbořit! To je nanejvýš smutná věc již v této době!

8) Co jiného je nyní bohoslužba na Garizimu, ba i v chrámě jeruzalemském, nežli naprostá služba satanská?! Já vím z Tvých úst, jenž jsi Pán Sám, jak chce být Bůh, jenž v Tobě ve vši úplnosti tělesně přebývá, uctíván a chválen. Pohled' naproti tomu však nyní na službu na Garizimu a máš opravdovou a pravou službu satanskou; neboť tam se skutečně, což nepopírají ani tvoji svatí andělé, v plné míře pochlebuje satanovi!

9) Tak tomu je a přesně a pravdivě se děje a Tobě, ó Pane, nemůže být neznámo, že tomu tak je a tak se děje a přece dopouštíš, že tomu tak je a tak se děje! Pane, jak to máme brát a jak Tvému svatému slovu rozumět?

10) I ten čestný, Tobě s celým svým domem hluboce oddaný bratr Jairut dostává nyní již den co den vyhrůžku, kde se vyzývá, aby se v krátké době prohlásil za Arcisamaritána, jinak bude zbaven všech svých statků!

11) Mnozí, kteří již skálopevně přilnuli k Tvé nauce, ó Pane, zastrašeni každodenními vyhrůžkami, vrátili se za předepsaného zlořečení a proklínání Tvého jména k čistě satanské službě!

12) Hle, Pane, dějí se věci, před nimiž Tvoji andělé sice vždy zahalují svou tvář; ale k čemu takové prázdné projevování soustrastí?

13) Pane, ty vidíš do mého srdce, které je ti cele oddáno a proto také mluvím s Tebou bez průtahů a pravím: Tu je prázdné, nanejvýš žalostné přihlížení tak nevčasné, jako fík třetího dne po odpadnutí květu! Tu třeba do toho udeřit a to vši silou a mocí, jinak dostane satan pevnou půdu pod nohama!

14) A nezmohou-li Tvoji učedníci již nyní nic proti němu, co zможou potom, až satan dosáhne plné síly, což mu zrovna nebude asi příliš těžké, když se mu klade stále tak malý odpor, jak tomu žel doposud je, kdy do, konce ani Tvoji andělé se neodvažují něco proti němu podniknout?!

15) Prosím Tě proto pro Tvé nejsvětější jméno a kvůli všem těm, kteří stále ještě, stejně jako my dva, věří pevně v Tvé jméno, pomoz nám a vysvobod' nás z osidel satana!

16) Vždyť jsi nás přece Sám na hoře učil modlit se; a hle, stále se tak modlíme a místo aby bylo lépe, je den ze dne hůře!

17) My Ti přineseme za oběť vše a z vděčnosti k Tobě budeme jak jen možno žít nuzně; ale nějaké místo na Zemi, pokud je nám na Zemi žít, musíš nám přece jen dopřát; neboť mezi samými vlky, hyenami a medvědy nelze člověku, není-li sám podobnou bestií, ani žít a ještě méně Tebe, ó Pane, následovat!

18) Nežádáme na tomto světě nějaký pokojný ráj, avšak aspoň to, abychom nemuseli žít zrovna mezi ďábly v hotovém pekle; proto račiž nás, ó Pane, vzít do ochrany!"

---

201. Pokyny Páně o dvojím účelu dopuštění - satanu i věřícím na zkoušku. Pokyny misijní a pokyny o chování. Pravda mečem lásky. „Království Mé není z tohoto světa.“ Nebojte se lidí, nýbrž jen Boha!" Jak má bojovat pravý hrdino.

---

1) Pravím **JÁ**: „Přátelé! já jsem dobře věděl, že zakrátko dojde k tomu, aby satan dovršil své dílo; ale ti, kdo se utekli k pohanům, byli by našli přístřeší také zde v Galileji a ti, kdož klnuli Mému jménu, aby neztratili svůj pozemský majetek, byli by lépe učinili, kdyby se byli ode všeho svého světa odpoutali, než aby si kletbou Mého jména zajišťovali svůj pozemský majetek, na němž lpí věčná smrt. Vždyť přece každý člověk musí jednou vše opustit!

2) Jak těžké bude tomu, kdo má mnoho jednou se s tím rozloučit a jak snadno se rozloučí se světem ten jenž neměl z jeho jedovatého lůna žádné statky a k tomu ještě snášel všude pro Mé jméno pronásledování! Ten pohrdá světem a jistě mu nebude líto, když s jasným zřením do Království nebeského bude opouštět tento temný prokletý svět.

3) Hle, jako se osvědčuje zlato v ohni a teprve v ohni dospívá ke své vysoké hodnotě, tak tomu také musí být u vás všech, kteří chcete být vpravdě Mými učeníky a následovníky; neboť Království Mé, pro které všichni nyní pracujeme, není z tohoto světa, nýbrž z onoho velkého věčně nepomíjejícího světa, který následuje po tomto pozemském hmotném krátkém zkušebním životě!

4) A proto vám nedávám pro tento svět také žádný mír, nýbrž meč; neboť bojem se světem a se vším, co vám svět poskytuje, musíte si vydobýt svobodu věčného života!

5) Neboť Království Mé žádá násilí a, ti, kdož je násilím na sebe nestrhnou, nedobudou ho.

6) Je ovšem velmi snadné být Mým učedníkem v nějakém ohrazeném místě a mít o pozemský život co nejlépe postaráno, učit beránky ctnosti a napájet je čistou vodou; věru, k tomu není mnoho třeba! Ale zcela něco jiného je krotit lvy, tygry a pardály a přetvářet je v užitečná zvířata! K tomu je však také třeba více chytrosti, odvahy, síly a vytrvalosti nežli ke krocení beránků!

7) Proto musíte tento zjev v Sicharu také brát v úvahu jakým je a musíte se s ním pustit v přirozený boj, při čemž vás již budu podporovat; ocitáte-li se však při slepotě a zlomyslnosti lidí až po uši ve zlosti a hněvu a svoláváte na takové provinilce jen a jen šířající oheň z nebe, pak se vám ovšem nemůže dařit jinak, nežli jak se vám dařilo!

8) V takových případech vám nemohou a nesmí Moji andělé sloužit, protože taková služba by byla přímo proti Mému věčnému řádu.

9) Chcete-li však být vítězíci bojovníky pro Mé Království, pak si udělejte z čisté pravdy ostrý meč; ale ať je zhotoven z nejčistší, nejnezištnější lásky! S takovým mečem bojíte pak zmužile a nemějte strach z těch, kteří v nejkrajnějším případě mohou sice usmrtit vaše tělo, ale potom nic více učinit nemohou!

10) Máte-li však již bázeň, pak se bojte Toho, Který je pravým Pánem nad životem a smrtí a může duši člověka zavrhnout anebo přijmout.

11) Kdokoli v pravém boji pro Mě ztratí svůj život pozemský, ten jej opět v plné míře obdrží v mém Království; kdo se však snaží udržet svůj pozemský život v boji pro Mě, ten je zbabělec a vítězná koruna věčného života jeho podílem nebude! Jakou zásluhu má, bojuje-li s komáry a zabíjí-li mouchy? Pravím vám: Takový hrdina nestojí ani za kopanec.

12) Ach, něco zcela jiného je, odebrati se dobře obměněný a s ostrým mečem v ruce do stáda lvů a tygrů! Zabije-li stádo a vrátí-li se domů jako vítěz, postaví se mu slavobrány a za jeho hrdinský čin se mu dostane velké odměny.

13) Jděte tedy opět domů a bojíte tak, jak jsem vám to nyní ukázal a pravé vítězství pohřešovat nebudete!

14) Jak zle satan zřídil tuto Zemi, vím nejlépe jen Já a měl bych dosti moci, abych ho úplně zničil; ale Má velká láska a trpělivost to nikdy nedopustí.

15) Kdo se však domnívá, že porazí svého nepřítele jen tím, že ho zničí, ten je zbabělým bojovníkem! Neboť ne statečnost, nýbrž jen jeho velká bázeň chtěla se usmrcením zbavit obávaného nepřítele.

16) Kdo chce být pravým hrdinou, nesmí nepřítele zničit, nýbrž musí se všemožně vynasnažit, aby nepřítele získal se vší chytrostí, trpělivostí, láskou a moudrostí v srdci; teprve pak se může honosit, že dobyl nad svým nepřítelem pravé vítězství a dobytý nepřítel bude sám jeho největší odměnou. "

---

202. Další misijní pokyny a pokyny o chování Sicharským. „Učte napřed dobrými skutky a potom prostými slovy!“ Pravá svobodná církev. Vy všichni jste si rovni jako bratři o sestry. Pravý sabat. Pravý dům Boží a pravá bohoslužba.

---

1) (**Pán:**) „Jestliže jste to oba pochopili, pak se vraťte se svými anděly brzy opět do Sicharu a jedněte podle Mého slova a všechny nezdařené věci budou tam vypadat zcela jinak.“

2) Ale nesmíte tam vystupovat jako rozhněvaní soudcové, nýbrž jako opravdu moudří učitelé a přátelé slepých, hluchých a němých, pak se již dají vámi vést!

3) Může se kdo moudře rozzlobit, šlápne-li mu slepý na nohu? Máš-li oči k vidění, není to tvá vina, šlápne-li ti slepý na nohu? Nedávej nohu na místo kam šlape slepý a nešlápne ti na ni!

4) Spatříš-li však, že slepý stojí na kraji propasti, přispěchej, uchop ho a odveď do bezpečí a veď ho pak ke Světlu, které uzdravuje každou slepotu duše a on se ti stane nejlepším a nejděčnějším přítelem a bratrem.

5) Učíte-li lidi ve jménu mém, činite vždy tak jak činím já, nejprve dobrými skutky a potom |

teprve prostými, jednoduchými a pravdivými slovy a tím budete mít brzo mnoho pravých učedníků.

6) Ale zahalujete-li se sami až téměř nad Hvězdy do samých nejhlubších tajemství a lidem chcete namluvit, že jste Bohem povoláni je soudit, jim žehnat anebo je proklínat a nadto se pak ještě zlobíte, když vás Moji andělé při takových věcech nechtějí podporovat, pak vám přece musí být jasné, že takto jednat není naprosto Mou vám zjevenou vůlí, nýbrž že vy sami jste si utvořili řád a dle něho jste chtěli místo staré církve mojžíšské vybudovat církev novou, dobře ohrazenou, jíž by se měla vaše jehňata již zdaleka klanět!

7) Hledte, tak tomu bylo s církví mojžíšskou a když pak byla ohrazena, nepřinesla buď žádné anebo jen málo většinou zakrnělé ovoce!

8) Já vám nyní dávám úplně svobodnou církev, která nepotřebuje žádné jiné ohrazení nežli u každého člověka jeho nanejvýš vlastní srdce, v němž přebývá Duch a Pravda, kde jediné chce být Bůh pravými ctiteli poznáván a .vzýván!

9) Vy, jako ti, jimž jsem nejprve sdělil Svého Ducha, nemyslete, že jste proto i jen o chlup lepší nežli každý jiný člověk a nečiňte z tohoto daru nějaký pevný úřad jako to činí pohané a dvojnásobně temní Židé a fariseové, nýbrž jen jeden je zde Pánem vás všech; vy všichni jste si však zcela rovni jako bratři a sestry a nemá v tom nikdy být mezi vámi rozdíl!

10) Také nebudiž mezi vámi žádné pravidlo a nezachovávejte určité dny a doby, jakoby byly nějak lepší nebo špatnější, anebo jakoby Bůh ustanovil jen určité dny, ve kterých vyslechne vaše modlitby a přijme vaše oběti. Pravím vám: U Boha jsou všechny dny stejné a nejlepší mezi mnohými dny je ten, v němž jste prokázali svému bližnímu opravdu dobro. A tak necht' v budoucnu určuje pravý a Bohu jedině libý sabat jen váš dobrý skutek!

11) Den, v němž vykonáte dobro, bude také oním pravým sabatem, který bude započten u Boha; obyčejný židovský sabat je však před tváří Boží ošklivostí!

12) Chcete-li však již stavět tak zvaný dům Boží, pak postavte svým chudým bratřím a sestrám nemocnice a domy pečovatelské; v nich jim poslužte ve všem co potřebují, tak budete konat nejopravdovější bohoslužbu, na níž bude mít Otec v nebesích velké zalíbení.

13) Podle takové čisté a jediné pravé bohoslužby se pozná, že jste opravdu Moji učedníci.

14) Jděte tedy nyní domů a takto jednejte a vaše práce bude požehnána."

---

203. Doznání chyb. Pravý Duch čistého učení Ježíšova. Další misijní pokyny o chování. Jonaelův chvalozpěv Pánu.

---

1) Po tomto obširném poučení praví **oba**: „Pane! Odpuť nám naše hříchy! Neboť nyní jasněji poznáváme, že jsme vlastně jen my chybili a ani ne tak lid a nyní s Tvou milostí a pomocí vše opět podle možnosti napravíme.

2) Nyní teprve zakoušíme pravého Ducha Tvého svatého učení a budeme se co nejhorlivěji vynasnažovat, abychom je také rozšířili mezi lidem! Jenže mnoho jich přešlo nyní k pohanům; ty asi sotva přivedeme zpět! Co máme dělat?"

3) Pravím **JÁ**: „Jednejte s nimi tak, jako já jednám s pohany a oni se stanou i s pohany vašimi učedníky.

4) Hledte, tento dům je nyní také pohanský a hlásil se již drahý čas k učení řeckých světských mudrců a nyní je více na Mé straně nežli kterýkoliv dům v židovstvu! Dělejte to tedy také tak a brzo se shromáždí kolem vás více pohanů nežli Židů!

5) Neboť má-li někdo prázdný žaludek, jí hltavěji nežli člověk s plným žaludkem, zejména má-li ještě k tomu žaludek již zcela zkažený, jako je to u farizeů a zákoníků!

6) Praví **oba**: „Co se má státi s těmi, kteří prokleli Tvé jméno, aby jim nebyl vzat jejich majetek?"

7) Pravím **JÁ** : „Kdo padl, toho pozvedněte a přiveďte na dobrou cestu a veďte ho, aby mohl přijít k poznání svého hříchu a litoval, že se ho dopustil! To budiž vaším úkolem!

8) Já jsem přece nepřišel abych soudil a zničil tento svět, nýbrž abych hledal co je ztracené a pozvedl skleslé! Víte-li nyní to, pak jděte a podle toho jednejte!"

9) Po těchto slovech se Mně oba hluboce uklonili a prosili Mne, zda by mohli ještě několik dní zůstat po mém boku?

10) A **JÁ** jsem k tomu svolil a pravil řka: „Rekl-li jsem vám předtím, abyste šli brzy domů,

chtěl jsem tím spíše označit povolnost vašeho srdce a jeho rozumu, než abych vás časně vykazoval, abyste odtud ihned odešli do Sicharu; a tak zde můžete zůstat těch několik dní, které zde ještě strávím u Svého přítele."

11) Oba zcela spokojeni s Mou odpovědí vzdávají Mě dík a úctu a **JONAEEL** praví v hlubokém rozechvění: „Ó, Země! Ty zestárlé pole plevele, trní a bodláčí! Ty temný hrobe života, ty stará roditelko hříchu a smrti! jsi toho hodna, aby Pán, tvůj Bůh a Tvůrce krácel po tobě Svými nejsvětějšíma nohama, vdechoval tvůj morový vzduch a jedl tvé špatné plody?!"

12) My lidé i se zvířaty a rostlinami nemáme ani takovou cenu, aby na nás i jen pohlédli! Vše je pouze jeho nekonečná milost a slitování!

13) Proto pozvedni se všechno a chval a veleb Ho neustále!

14) A vy Hvězdy tam nahoře na vysokém nebi, zastřete svou světskou tvář; neboť Bůh, váš Tvůrce to jest, na Něhož se své výše pyšně shlížíte!

15) Ó, Země, co se z tebe stalo?! Jaké jméno máš obdržet, - ne kvůli sobě, nýbrž kvůli Tomu, Kterého ty, nejnehodnější nyní nosíš?!

16) Ó, čím více nyní přemýšlím Kdo je Ten, Který zde prodlévá mezi Svými vyvolenými, tím víc a více se svírá má hrud! jak by také mohla omezená hrud' pochopit Toho, Kterého nemohou pochopit ani všechna nebe a andělé!?

17) Ó, nejsvětější dobo všech dob na této Zemi, kde nyní přebývá Ten, Který dal světlo Slunci a Měsíci a předurčil jim putovat velkou cestou Své lásky a moudrosti a dávat Zemi čas a noc a den!

18. Proto chval vše Pána nádhery ve všech nebích; neboť jemu jedinému náleží všechna sláva, všechna čest, všechna chvála a všechna láska věčné nekonečnosti!"

19) **Učedníci** však kteří naslouchají tomuto provolávání praví: „Pane, neslyšíš, kterak Tě Jonael chválí a velebí, jakoby do něho vstoupil duch Davidův!?"

20) Pravím **JÁ**: „Jeho chválu slyším a mám na ní opravdové zalíbení; ale od vás jsem ještě takovou chválu neslyšel. Také by vám však nikterak neuškodilo, kdybyste jednou náležitě v sobě uvažovali, Kdo je Ten, jenž nyní mluví s vámi! - Nyní si však trochu odpočiňme, jelikož půlnoc již dávno minula!"

21) Po těchto slovech brzy vše kolem pahorku utichne a většina se oddá spánku; jen Jonael a Jairut se pohřívají do všelikých úvah a v tichosti Mne velebí.

---

204. Ušlechtilé zápolení o skutky lásky mezi Kisjonou a Baramem. Kdo chce činit dobro, má příznivý vítr. Krásné podobenství o matce s dvěma nestejnými syny. Pravá čistá láska a láska zlá.

---

1) Zrána před samým východem Slunce vzbudí anděl Jonaelův a Jairutův všechny ještě spící a Kisjona, jenž měl se svou rodinou lůžko nejbližší Mně, přikázal ihned své ženě a dcerám, jakož i všemu ostatnímu služebnictvu, aby se postarali o dobrou snídani!

2) **JÁ** však pravím starostlivému Kisjonovi: „Nech toho pro dnešek; neboť musíme jednou také udělat radost bratru Baramovi z Jesairy! Pohleď na moře! Tamto v nepatrné vzdálenosti od břehu stojí Baramova loď plně naložená a jeho synové a služebníci jsou i sním zaměstnáni, aby sem dopravili snídani. Proto buď, milý bratře, pro dnešek zcela bez starosti; neboť velká loď skrývá ještě vydatný oběd a večeri vedle čtyřiceti měchů nejlepšího vína z Řecka."

3) Praví **KISJONA**: „A, podívejme se na toho málomluvného Barama! Neřekl o svém záměru ani slůvko; večer se zcela potají vytratil; myslím, že zmizel brzy po našem příchodu a teď je tu s plně naloženou lodí! Musel mít příznivý vítr, jinak by tu včetně práce dávno ještě nemohl být; neboť odtud do Jesairy se musí při nepříznivém větru veslovat celý den."

4) Pravím **JÁ** : „Bratře, věř, že kdo má v úmyslu něco dobrého, bude vždy veden dobrým větrem; kdo však má v úmyslu něco špatného, bude veden špatným větrem."

5) Byli jednou dva bratři; měli matku, která měla mnoho pokladů. Oba milovali svou matku tak velice, že nemohla ani poznat, který z obou bratří ji miluje více, aby mu za to dala větší dědictví. Opravdově ji však miloval jen jeden; druhý měl na zřeteli jen velké dědictví a proto prokazoval matce vždy největší pozornost a nezdědka předčil bratra, který miloval matku opravdově.

6) Dobrý syn, protože miloval matku opravdově, neměl svého bratra ani v nejmenším podezření a měl jen velkou radost z toho, když jeho bratr působil milované matce velmi mnohé radosti. Tak to šlo dobře po několik let.

7) Matka však zestárla a zeslábla, povolala k sobě oba syny a pravila: „Nemohu se dovědět, kdo z vás dvou mě více miluje, abych mu za to dala větší dědictví; proto chci, abyste po mé smrti rozdělili dědictví na dva stejné díly!"

8) Tu pravil dobrý syn: „Matko, tvou péčí jsem se naučil pracovat a dovedu si chléb vydělat, nakolik potřebuji; budu však Boha se vší vroucností srdce prosit, aby tě nechal žít tak dlouho jako mne, abys mohla svůj poklad spravovat ku prospěchu celé rodiny! Neboť kdybych měl mít dědictví bez tebe, bylo by mně trýzní a zesmutněl bych, kdykoli bych na ně pohlédl. Proto si ponechej, milá matko, dědictví a dej je komu chceš! Mně je nejlepším dědictvím tvé srdce; kéž by je Bůh dlouho při životě zachoval!"

9) Když matka tuto řeč dobrého syna uslyšela, pravila zastírajíc své vnitřní pohnutí: „Milý synu, tvé vyznání mi sice působí nepopsatelnou radost; ale proto nemohu dědictví tobě určené odkázat cizím. Nechceš-li mít vůbec žádný podíl, pak ať převezme po mé smrti celé dědictví bratr a ty mu budeš sloužit a svůj chléb si v potu tváře vydělávat!"

10) Praví dobrý syn: „Milá matko, budu-li sloužit a pracovat, bude mé srdce vždy na tebe vděčně vzpomínat a říkat: Hleď, takto tě tvá milovaná matka učila pracovat! Kdybych však měl dědictví, tu bych se nakonec vyhýbal práci, oddával bych se zahálčivému životu a nakonec bych snad zapomněl přitom i na tebe! Proto nechci tvůj vydobytý peněžitý poklad, který neukazuje otisk tvého srdce, nýbrž jen otisk moci císařovy na svém povrchu; ale to, co jsem přijal z tvého srdce má i jeho otisk a má své pevné trvalé sídlo v mém srdci. A proto toto dědictví, kterým jsi mě, milá matko, již od kolébky hojně obdařovala a kterým jsem si vydobyl již mnoho dobrého a cenného, je mi nepopsatelně milejší nežli peněžitý poklad, který jsi vydobyla prací a námahou svých rukou! Pohled na ně by mě jen rmoutil, jelikož bych si přitom vždy musel myslet: Hleď, to stálo mou milovanou matku velkou námahu a práci; snad při ní často bolestí zaplakala, ježto se starala, aby ti připravila dědictví! A hle, milovaná matko, tu bych nemohl být veselý, protože tě mám tak nesmírně rád!"

11) Matka dojatá k slzám, zavolá druhého syna a říká mu jak smýšlí a co chce jeho bratr.

12) Druhý bratr odpoví: „Já jsem si vždy myslel, že bratr je sice ušlechtilý člověk, ale v určitých věcech podivín! Já jsem zase zcela jiný člověk! Jak velice si tě, milá matko, vážím a ctím, právě tak velice si také vážím všeho co mi chceš dát a dáš a proto přijímám celé dědictví s nejvyšším vděčným srdcem a služby, které mi chce můj bratr prokazovat nezůstanou mu bez odměny. Kdybys však, milá matko, chtěla, mohla bys mi dát polovinu dědictví napřed, abych si mohl koupit pozemek a vzít ženu?!"

13) Praví matka poněkud rozlíceně odpoví druhému synu: „Co jsem řekla přitom zůstane! Teprve po mé smrti obdržíš dědictví!"

14) Tu se druhý syn zachmužil a vyšel ven.

15) Po roce však matka velmi onemocněla a když oba synové pracovali na poli, přišla děvečka a zavolala oba k matce, aby ten hodnější z nich přijal podle vůle matčiny požehnání!

16) Dobrý syn velice zesmutněl a cestou se hlasitě modlil k Bohu, aby zachoval matce život.

17) Špatný syn se však nad tím rozhněval a pravil modlícímu se bratru „Cožpak chceš vážně svou modlitbou předpisovat přírodě zákony?! Kdo je jednou zralý, ať otec, matka, bratr anebo sestra, musí zemřít; tu již prosby a modlitby nepomohou! Proto je mým heslem: Co Bůh chce, je také mně vhod!"

18) Dobrý bratr však ještě více zesmutněl a modlil se ještě vroucněji za život drahé matky!

19) Když přišli do pokoje, kde ležela nemocná matka, pravil špatný syn: „Věděl jsem, že tak rychle nezemřeš!" - Potom jí začal domlouvat, aby se smrti nebála!

20) Ale dobrý syn plakal a hlasitě se modlil. Bůh vyslyšel vzdechy dobrého syna, seslal anděla k loži nemocné matky a anděl jí úplně uzdravil.

21) Matka povstala brzy s lože, neboť postřehla, že nějaká vyšší moc jí navrátila zdraví. A když začala chodit a pozorovala, že její nohy jsou plné síly, pravila: „Za to mám co děkovat úpěnlivě prosbě onoho mého syna, jenž z opravdové lásky ke mně nepřijal nabízené dědictví! Věru, pravím tobě, nejmilejší synu: Protože jsi z opravdové lásky ke mně nechtěl mít nic, budeš mít nyní vše; co je mé, je také tvé! Ty však, jenž jsi mě miloval jen kvůli dědictví a toužebně

očekával můj konec, že jsem byla tak dobrá a vše ti odkázala, nedostaneš nyní nic a budeš navždy sluhou lidí!"

22) Povšimněte si nyní tohoto podobenství! Co myslíte, který z obou synů měl dobrý a který špatný vítr?"

23) Pravil **učedníci**: „Zřejmě ten, který svou matku opravdu miloval.“

24) Pravím **JÁ** : „Zcela správně odpověděno! Avšak pravím vám: Právě tak jako jednala tato matka, tak také jednou učiní Otec nebeský!“

25) Kdo Mne nemiluje pro Mne Samého, nepřijde tam, kde budu Já!

26) Člověk musí Boha milovat nezištně, tak jako ho miluje Bůh, jinak není Boha zcela hoděn!"

---

205. Podstata lásky. Láska si žádá a chce mít. Rozdíl mezi láskou nebeskou a pekelnou. Baram přináší Pánu z lásky a ku počtě snídani. Pokyn o odměně za skutky lásky.

---

1) Praví **AHAB** : „To je vznešená a hluboká pravda; ale nicméně bych chtěl k tomu podotknout, že láska úplně nezištná nemůže být aspoň ne u lidí; neboť pokud jsem zvláště o lásce vždy přemýšlel, vychází tato, i když je sebečistší, přece jen vždy víceméně na lup.“

2) Hle, já Tě přece jistě miluji tak vroucně, jak Tě jen kdy člověk dovede milovat; ano, kdyby to bylo možné, chtěl bych Tě z pouhé lásky vtěsnat do svého těla - a tu do svého srdce!

3) Ale táži se, zda to mohu také pociťovat k nějakému jinému zcela lhostejnému člověku? - Proč nemohu? Proč to tedy cítím u Tebe? - Odpověď dává věc sama!

4) Víím Kdo jsi a víím co dovedeš a víím nyní také, co mohu Tebou a zachováváním Tvého učení dosáhnout - a to je tedy také nepopíratelný důvod mé vřelé lásky k Tobě. Neboť kdybys nebyl co jsi, byla by má láska k Tobě také jistě značně slabší. Mám tedy na Tobě a o Tebe převelký zájem a proto chci Tě milovat a miluji Tě!

5) Nechci tvrdit, že bych Tě miloval kvůli nějakému zvláštnímu prospěchu - vždyť opustím na světě vše z lásky k Tobě; - ale přesto zde má láska vychází na zcela zvláštní lup; neboť dychtí po Tobě, protože jsi pro ni víc než celý svět!

6) Větší buď hmotná anebo duchovní hodnota určuje vždy směr lásce. Kupec, jenž hledal perly, prodal vše a koupil velkou perlu, kterou našel! Pročpak? Protože měla mnohem větší cenu nežli vše co předtím vlastnil! To je ovšem jistě ušlechtilý zájem; ale je a zůstane nicméně zájmem a bez zájmu není aspoň u člověka žádná láska! A kdo by mi chtěl něco namluvit o lásce nezištné, která může snad být nanejvýš u Boha, tomu řeknu: „Příteli, ty můžeš mít mnoho moudrosti; ale o lásce jsi ještě nikdy hlouběji nepřemýšlel!“

7) Ano, božská pravá láska se rozeznává od lásky pekelné nesmírně v tom, že božská láska sice také loupí podobně jako láska pekelná; ale ona vše zase vrací! Hromadí pouze proto, aby mohla opět dávat, kdežto pekelná láska loupí jen pro vlastní chřtán a nic nevrací.

8) Osvojíme-li si však lásku nebeskou, pak vííme, že přitom nemůžeme nikdy pocítit ztrátu a škodu, nýbrž můžeme jen v každém směru víc a více získat čím více dáváme.

9) Podobáme se tu jámě, která se kope do země; čím více pozbývá půdy, tím větší se stává vnitřní prostor k přijetí světla a nebeského vzduchu. Pane, myslím, že v tom mám pravdu; co tomu říká Tvá nekonečně vyšší moudrost?"

10) Pravím **JÁ**: „Nic, nežli že v tom máš úplnou pravdu; neboť kdyby nebyla láska tak či onak lupičem, nebyla by to žádná láska; neboť každá láska žádá a chce mít.“

11) Ale v účelu za jakým chce mít, je právě nekonečná propast a to odděluje nebe a peklo navěky od sebe!

12) Ale nyní již přinášejí Baramovi lidé snídani; proto když jsme pečovali celé hodiny o ducha, věnujeme také několik okamžiků hladovému tělu."

13) Baram Mně přináší na zlaté mise nejjemnější a co nejlépe připravenou rybu a plný pohár vína a prosí Mne, abych ho uznal za hodna té milosti a přijal od něho a z jeho ruky snídani!

14) A **JÁ** pravím: „Tento skutek ti nezůstane bez odměny; neboť dal jsi si práci z velké lásky ke Mně a ze stejně velké lásky k bratru Kisjonovi, kterého ti bylo líto při pomýšlení, že mu bude jistě zatěžko zaopatřit podle potřeby několik set hostů po několik dní.“

15) Já ti pravím: Zapotřebí to u Kisjony sice není; neboť my všichni bychom nespotřebovali jeho zásoby ani za deset let! Ale ježto jsi v srdci pomyslel, že by nakonec Kisjona přece jen mohl mít nedostatek nutných zásob a přispěchal jsi mu tudíž z velké dálky na pomoc, bude tvá odměna za to právě tak veliká, jako kdybys to učinil úplně chudému. Neboť Bůh pohlíží jen na srdce dárcovo.

16) Nyní se však posad' zde ke Mně a jez z jedné mísy se Mnou a s bratrem Kisjonou; neboť ryba je tak veliká, že tři se nají dosyta!" Baram tak učiní a rovněž tak i Kisjona.

17) A tak začíná snídaneň za úplného východu Slunce a trvá asi dvě hodiny; rybou totiž snídaneň dávno ještě neskončila, neboť po rybě následovala ještě mnohá občerstvení.

---

206. Veselost hostů při dobré snídani a zármutek andělův. Velká veselost je blízka hříchu. O vyživovacím pochodu člověka. Tělo, duše o duch.

---

1) Že se při takové snídani všichni nadmíru rozveselili a velmi rozhovořili, netřeba připomínat; neboť víno rozvázalo všem jazyky naplno. I **JONAEL a JAIRUT** se zcela rozveselili a dokonce Mne prosili, abych je v této radostné náladě nechal navrátit se domů do Sicharu! A Já jsem jim dovolil, aby až se vydají na cestu, byli takto veselí.

2) Tu pravili: „Pane, že nám toto dovoluješ je dobré, neboť pak nebudeme mít hřích, budeme-li veselí; ale je ještě velká otázka, zda budeme moci být veselí!"

3) Pravím **JÁ**: „No, můžete být - a budete veselí!"

4) Leč anděl obou se nad tímto zaslíbením tvářil poněkud zasmušile. Jonael to však upozoroval a tázal se Mne na důvod.

5) A **JÁ** jsem pravil: „Protože anděl až příliš dobře ví, že od velké veselosti je jen malý krůček ke hříchu! Vidí již předem námahu, kterou s vámi bude mít až půjdete domů, aby vás uchránil od hříchu a proto vypadá poněkud zasmušile. Dejte mu napít také trochu vína; snad bude poté trochu jasnější!"

6) Jonael podává poté andělu plný pohár vína; anděl vezme pohár a vyprázdní jej až do dna, čemuž se oba velmi podivili, neboť něco takového u něho ještě neviděli!

7) Ale anděl pravil: „Jsem nyní již značnou dobu u vás; proč mi tedy doma nepodáte nikdy pohár vína?"

8) Práví **JONAEL**: „Jak by nás mohlo i jen ve snu napadnout, že by anděl přijímal na světě nějakou hmotnou potravu!?"

9) Práví anděl: „To je zvláštní! Vždyť jste viděli, že Pán všech nebes také jedl a pil a On je přece nejvyšším a nejdokonalejším Duchem; jak bychom potom neměli jíst a pít my andělé, musíme-li se také přiodít tělem, abychom vám sloužili ve hmotě?!"

10) Dej mi také kousek ryby a trochu chleba a ihned uvidíš, že mohu nejen pít, nýbrž i řádně jíst; neboť kde požívá pozemské pokrmů Pán, tam je požívají také andělé."

11) Jonael podává andělu celou rybu a hezký kus chleba a anděl přijme obé a požije.

12) Když byl anděl oběma ukázal, že také duch může zcela dobře požívat hmotnou potravu, tázal se ho Jonael, jak je něco takového možné, když je v podstatě přece jen duchem?!"

13) Práví **anděl**: „Viděl jsi už někdy jíst a pít mrtvého člověka?" Práví **JONAEL**: Něco takového ještě nikdy nikdo neviděl."

14) Práví **anděl**: „Když tedy tělo bez duše a ještě více bez ducha, které je samo o sobě téměř pouhou hmotou, nepřijímá a přijímat nemůže žádnou potravu, pak je to tedy právě duše a duch života v ní, která přijímá potravu. Protože však tělo není ničím jiným nežli jen pomocníkem duše a nepotřebuje pro sebe žádnou potravu, je to tedy duše a její duch, která přijímá ze země potravu tak dlouho, dokud obývá a udržuje své tělo tím, že mu dává jíst své výkaly! Tělo je tedy vyživováno výkaly duše.

15) Je-li to tedy ještě v hmotném člověku jen duše, která, dokud prodlévá v těle, přijímá potravu ze země, pak také já jako duše a duch - dokud kráčím na vlastních nohou po této Zemi a mám, abych mohl sloužit vašim účelům, také určité z hmoty vzduchu sobě si stvořené tělo, - jsem zajisté oprávněn přijímat pozemskou potravu?! - Co myslíte?"

---

207. Neblahý vliv hýření na duši. Duchovní smrt jako následek nestřídmosti. O pravém postu. Škodlivost umrtvování těla jako prostředku ke styku s duchy. Život a učení Páně - naším vzorem.

---

1) Oba a ještě mnozí jiní, kteří naslouchali andělovu výkladu, vyvalují oči a **PETR** se Mne táže řka: „Pane, co je na tom, o čem nyní sluha Jonaelův mluvil? To zní přece jen trochu podivně! Jak může být tělo živeno výkaly duše?! Cožpak duše má také žaludek a dokonce i řiť?“

2) Pravím **JÁ**: „Anděl mluvil úplně pravdu; je tomu tak, Proto hýření a hodování činí duši samu smyslnou a hmotnou; bývá přecpávána a tělo nemůže všechny výkaly duše přijmout a následek toho je, že výkaly zůstávají v duši, tlačí ji a tísní, takže pak duše hledá všemožné prostředky a cesty, aby ze sebe dostala příliš nahromaděné výkaly. Těmito cestami jsou pak všelike smilstvo, nevěstkářství, cizoložství a podobného více.

3) Protože však takové věci poskytují duši určitou rozkoš, stává se pak duše stále chtivější a chtivější a oddává se konečně ještě více hýření a hodování, stává se nakonec úplně smyslnou a v duchovních věcech života úplně temnou, proto tvrdou, bezcitnou a nakonec zlou, pyšnou a vysokomyslnou.

4) Neboť jakmile duše na základě nyní ukázaného způsobu života ztratila a nutně ztratit musela svou duchovní hodnotu a stala se tedy duchovně mrtvou, začíná doslova ze svých výkalů budovat trůn a nakonec shledává čest a vážnost v tom, že je tak bohatá na výkaly.

5) Pravím vám: Všichni lidé mající na světě zalíbení v tom co hoví jejich smyslnosti, trčí jako duše až po uši a oči ve svých hustých výkalech a jsou proto duchovně úplně hluchí a slepí a. nemohou již vidět, slyšet a chápat, co by jim mohlo prospět.

6) Proto buďte v jídle a pití vždy střídmi, abyste neonemocněli na duši a vaše duše nezhynula ve svých výkalech!“

7) **PETR** se velmi povážlivě tváří a praví: „Pane, je-li tomu tak, o čemž nelze pochybovat, pak by se měl člověk více postit nežli jíst?“

8) Pravím **JÁ** : „Kdo se v pravé době postí, činí lépe nežli ten, kdo povždy hýří a hoduje; ale mezi postem a postem je nicméně rozdíl! Jedině správný půst záleží v tom, že se člověk zdržuje všelikého hříchu a ve všech věcech světa se ze všech sil zapírá, svůj kříž (v tehdejší době) obrazně: bídu, trápení a soužení vezme na sebe a tak Mě následuje, aniž je příliš úzkostlivý v jídle a pití, ale také nepřechází nad potřebu do hýření; veškeré ostatní postění má buď jen malou anebo zcela žádnou cenu.

9) Jsou totiž lidé, kteří určitým umrtvováním těla chtějí vniknout do světa duchů, aby s jejich pomocí ovládli síly přírody; to však duši nejen neprospívá, nýbrž nadměru škodí. Taková duše spadne pak se stromu života jako polozralý plod, jehož životní jádro je vždy shnilé, duté, hluché a tedy mrtvé.

10) Takové umrtvování a postění nejen že není žádnou ctností, nýbrž je velmi hrubým hříchem!

11) Kdo chce tedy žít správně podle pravého řádu, ať žije právě tak, jako žiji a učím ho žít Já Sám, tak také uvidí živě v sobě vykvést a úplně dozrát plod života, v němž se utvoří nikoli mrtvé, nýbrž úplně živé jádro pro budoucí věčný život v duchu a vyvine se v nejživější sebevědomí v nejlepším řádu a úspěšném postupu. Z toho nyní také víte, co se má správně podle božského řádu dělat; jedněte podle toho, tak budete mít v sobě život!

12) Nyní však začínají sluneční paprsky pálit; proto se uchýlíme s tohoto pahorku do stinné zahrady a ty Můj písáři Matouši, můžeš dát nyní do pořádku desky a obšírněji zaznamenat co se tu událo a čemu se učilo. My si však nyní trochu odpočineme!“

208. Pán se Svými v zahradě. Matouš uspořádává své písemnosti. Příšerný klid před bouří. Moudrý anděl uklidňuje úzkostlivé lidi vzhledem k nebezpečí bouře. Zemětřesení, mořská bouře a vichřice.

---

1) Nyní opouštíme pahorek a ubíráme se pod stinné stromy. Pod košatým fíkem byla pěkná drnová lavice; sedl jsem Si na ni a usnul; a všichni ostatní a také Marie se posadili v Mé blízkosti a rovněž usnuli. Jen Jonael, Jairut a Matouš seděli u zahradního stolu, kde Matouš dával do pořádku své desky, při čemž ho anděl Jonaelův a Jairutův upozorňoval na mnohé nedostatky.

2) Kolem poledne zpozoroval Baram, jenž byl zatím s Kisjonou na lodi, že se od západu začínají zvedat na obzoru těžké bouřlivé mraky a vodní hladina se stává ponenáhlu klidnější a klidnější, což bylo neklamné znamení, že zakrátko se dostaví pustošící bouře spojená se zemětřesením.

3) Baram dal poté rychle vynést z lodi všechny požitaviny a loď co nejpevněji připevnit ku břehu; a sotva byl s touto prací hotov, spatřili, kterak se moře v dáli začíná již náramně vysoko zvedat!

4) Tu pravil **KISJONA**: „Budeme muset Pána a jeho učedníky vzbudit; neboť při takovém vysokém nevídaném přívalu vody mohlo by moře zaplavit celou zahradu a spící by mohli přitom více méně utrpět nějakou škodu! Také je možné, že loď bude vržena na břeh.“

5) Praví **BARAM** : „Ano, příteli, nezabrání-li tentokrát Pán této bouři, způsobí bouře nevýslovnou škodu! Ale já se spoléhám na Pána; On nám jistě nedá zahynout! A tak myslím, že dokud Pán zcela klidně spí, nemusíme se nastávající bouře, která tu bude v několika okamžicích vůbec obávat; pojďme však nicméně rychle k Němu a upozorněme. Ho na blížící se bouři!“

6) Poté spěchají oba i s lodníky ke Mně a pokoušejí se Mne probudit; Já se však tentokrát z dobrého důvodu neprobouzím a **anděl** přistoupí k nim a praví: „Nechte Ho odpočívat a nebudte Ho; neboť spí právě vzhledem k této nutné bouři! Brzký následek však ukáže, k čemu byla tato bouře dobrá!“

7) Praví **KISJONA**: „Co však potom, převalí-li se mořské, jako hory vysoké vlny v divoké záplavě dokonce přes mou zahradu?“

8) Praví anděl: „O to se nestarej! Myslíš, že Pán, i když také pro tvůj zrak spí, neví o této bouři? Hle! On tomu tak chce a proto se také tak děje! Proto bud klidný!“

9) Praví **KISJONA** „Víš ty důvod?“ Odpovídá **anděl**: „I kdybych také věděl, nesměl bych ti jej oznámit, dokud to není vůle Páně; proto se již na nic netaž a buď bez bázně a úzkosti klidný; následek otevře vám všem oči!“

10) Po těchto slovech anděla, který potom zcela klidně pomáhal Matoušovi dát do pořádku jeho desky, se Kisjona uklidnil a **BARAM** pravil: „Musím se otevřeně přiznat, že jsem jakživ ještě nikdy neviděl tak hrozivou bouři jako je tato, která nyní hrozí každým okamžikem vypuknout; ale také jsem ještě nikdy nehleděl žádné bouři vstříc tak lhostejně a nebojácně jako této! Pohleď tamto, sotva čtvrt hodiny času jízdy při mírném větru mimo tuto zátoku, kterou lze také snadno za stejnou dobu proveslovat. V několika okamžicích by musela bouře být zde!“

11) Hleď však, ohromné vlny táhnou se po délce moře ještě, jak bylo řečeno, čtvrt hodiny mimo záliv přímo směrem k Sibaře a podobají se plovoucím horám, které budou každým okamžikem tisícero blesky roztrženy! A přesto je záliv ještě tak klidný, že lze zcela snadno bouři v jejím vnějším jevu zcela čistě spatřovat tak jako pobřeží; to je zajisté nadmíru řídký zjev! Musíme doznat, že můžeme-li na něco takového pohlížet se zcela klidnou myslí, pak je to vskutku vzácný, hrůzný vznešený krásný pohled! Ale těm, kteří jsou snad venku na širém moři, bude teď asi u srdce jinak, nežli nám zde před zrcadlově klidným zálivem!

12) Celkem je však ještě půl hodiny k okraji strašlivě vypadající bouře a jak silně k našim uším doléhá mocná ozvěna hřmění! To musí být tam u bouře samé dočista k ohluchnutí! Nyní pociťuji také značné chvění půdy zemské! Ty to nepozoruješ?“

13) Praví **KISJONA**: „Ó, ano, právě jsem tě chtěl na to upozornit; ale že přitom všem je ještě v mém zálivu tak klidno jako zřídka kdy, to je div divů! Neboť až příliš dobře vím, jakou žalostnou podívanou je s to způsobit tento záliv, začne-li jednou zuřit! Ale ještě je voda v zálivu a ve značné vzdálenosti mimo něj úplně klidná. Slyš však, chvění země se stává prudší! Jen aby to nepoškodilo domy! Nyní pozoruji také již zcela zvláštní víření v zálivu a mimo záliv začíná již přicházet náhlý příval; nedá na sebe dlouho čekat! Nuže, ve jménu Páně! Více se nám nemůže stát nežli že přijdeme o pozemský život a tak ať se stane co stane; Vždyť Pán a Jeho anděl jsou u nás! Je to ale hrůzu budící obraz! Pán budiž všem hříšníkům milostivý a milosrdný!“

14) Nyní začíná i v zálivu být neklidno. Silné nárazy větru hučí stromovím a nesčetné blesky šlehají temnými mraky. Za neslýchaně silného rachotu uhodí několik blesků do zálivu a způsobují pěny mocně daleko hučící; leč ještě žádná dešťová kapka nepadá ze zářícího mračna. Jeden blesk sjel do pahorku, na němž jsme přenocovali; přemocný rachot tohoto blesku probouzí nyní všechny až na Mne z jejich tvrdého spánku.

15) Když mnozí probuzení uslyší takové neslýchané burácení a spatří nad sebou takovou

bouři všech bouří a když desíti současně na břeh udeřivšími blesky úplně procitnou, zvednou se všichni rychle se země a uředníci spěchají ke Mně a s velkým úzkostlivým křikem Mne probouzí!

16) A **JIDÁŠ** zcela rozčilen praví: „Ale Pane! Jak můžeš spát při takové živelné bouři? Blesky s nebe jen prší! Kdo tu je i jen na okamžik jist před smrtí? Pomoz, Pane, jinak bude celá země v troskách!"

17) Pravím **JÁ** : „Copak tě již zasáhl nějaký blesk?" Praví **JIDÁŠ** " ještě sice ne; ale co se dosud nestalo, to se může při takové bouři zcela snadno stát! Mluvím tedy jen ještě dotud, dokud žiji; příští blesk mi asi na všechny časy zarazí mluvení!"

18) Zatím co Jidáš ještě takto mluví, hle, valí se již vysoký příval za velkého dunění a hu-kotu k zálivu; a ježto je příval zřejmě o několik sáhů vyšší nežli naše stanoviště v zahradě, začnou všichni uředníci křičet a někteří dokonce prchají na nejbližší výšinu, odkud je však brzy mnoho tisíc blesků zažene zpět. „Pane, pomoz nám, můžeš-li a chceš-li, jinak všichni zahyne-me!", křičí jich nyní na sta. Jen Matouš, Jairut, Jonael a jejich anděl se nedají rušit a ukončují svou práci.

19) Já však tentokrát nezabraňuji bouři v jejím slepém burácení a řádění, nýbrž ponechávám jí volný průchod; jenom nesmí způsobit sebemenší škodu!

---

209. Účel této bouře: Zánik nepřátel Páně. Nebezpečí pro misionáře. Dobrý účinek soudné bouře. Zdařilý rybolov.

---

1) Přistoupí však **PETR** ke Mně a zcela potají Mně praví: „Pane! Cožpak se Duch Otcův v Tobě stáhl natolik, že nyní již nemůžeš ovládnout tuto bouři? Hleď přece, je-li Ti to možno, tuto bouři utišit!" Pravím **JÁ** : „Je tu moudrý důvod proč tato bouře, která již dlouho nepotrvá se musí vyřádit! Máš-li však nějakou pochybnost, tedy věz, že na moři je deset nepřátelských lodí, aby nás stíhaly, všechny nás zajaly a zničili. Tato bouře jim však učiní to, co oni chtěli učinit nám; je-li tomu tak, proč Mne tedy prosíš a žádáš, abych utišil tuto bouři nanejvýš nutnou k naší nynější záchraně? Nech ji úplně vyzuřit, dokud nesplní účel pro který je zde, pak již zcela vesele skončí! Jen se podívej a řekni Mně potom, čím to mořské jako hory vysoké vlny na svých rozlícených hřbetech sem a tam a nahoru a dolů zmítají jako zlomyslné a nezbedné děti se svou hračkou!"

2) Petr ohledává nadmíru bouřlivě vysoko se vlnící rozsáhlou plochu moře a zpozoruje brzy několik lodních troskek a jednu celou dosud méně poškozenou loď, což vše, i trosky je mocnými vlnami sem tam jako plevy zmítáno; zároveň uzíří několik lidí, kteří držíce se houževnatě jednotlivých troskek, napínají poslední síly, aby dosáhli břehu a přitom jsou od vlny k vlně neustále pohřbíváni a čas od času opět nahoru vynášeni.

3) Když **PETR** chvíli pozoruje tyto výjevy, praví Mně: „Pane, odpusť mi; neboť Ty jistě víš, že jsem stále ještě hříšný člověk a proto jsem Tě také mohl obtěžovat takovou prahloupou otázkou; ale nyní je mi vše jasné! Zlí fariseové z Jesairy si vyžádali pomoc z Jerusalema; bylo vypraveno deset lodí s římskými vojáky, aby nás zde zajali. Museli přes vodu, protože po souši by se sem do Kisu (jméno obce, která celá patřila Kisjonovi) nemohli tak snadno dostat .a zde se jim dostala za jejich námahu zasloužená odměna! Ti už nám nic neudělají a jak podle běhu vln pozoruji, jsou ztroskotané a rozbité lodi hnány k Sibaře, kde je spousta úskalí, v nichž při této nikdy neslýchané a nikdy nevidané zuřivosti bouře stěží kdo vyvázne životem! O, to je velmi dobré, že se této zlé cizoložné čeládce dostalo jednou takového soudu! Tato událost by zjistě mohla velmi dobře posloužit k tomu, aby farizeům zašla všechna další odvaha povstat proti Tobě?!"

4) Pravím **JÁ** : „Satan se nechá tisícisícůkrát uhodit přes hubu a po tisíci tisíců ran zůstane nicméně stále stejný nejhorší nepřítel Boží a všeho dobrého a pravdivého co pochází z Du-cha Božího. Ti co jsou nyní mrtví v moři, nám sice již nic neudělají; ale místo nich povstanou jiní a neuplyne ani mnoho týdnů a přinutí nás, že se budeme muset uchýlit do řeckých měst!"

5) Praví **PETR**: „Pane, dokud zde prodléváme. budeme snad mít pokoj?"

6) Pravím **JÁ**: „Ano, ano, to jistě; ale na Zemi přebývají ještě někteří lidé a národy, kterým je evangelium právě tak zapotřebí jako vám a jsou stvořeni týmž Otcem, Který stvořil také vás! K těmto musíme jít přes všechna pronásledování, která nás ještě očekávají a přinést jim dobrou

zprávu z nebes! Budou nás sice také pronásledovat; ale časem se však obrátí a zavítají jako beránci do našeho ovčince!

7) My jsme dobří a svět je zlý; nemůžeme tudíž od něho nic dobrého očekávat - leda tu a tam sladkou jahodu mezi přemnohým plevellem! Nyní však pohleď, bouře se pozvolna utiňuje a veškeré nebezpečí pro tentokrát pominulo!"

8) Obraceje se k Baramovi pravím **JÁ** : „Příteli, bouře se utiňuje; za bouře minulo poledne a tak poobědváme, abychom byli dostatečně posíleni k odpolední práci!"

9) Netřeba zajisté podrobněji popisovat oběd, aniž více objasňovat co způsobila předchozí velká bouře, zejména na oněch deseti lodích; stačí, víme-li že z 1000 lidí, kteří byli na lodích, zůstalo na živu jen pět; všichni ostatní se stali kořistí moře a na skalních útesech sibarských našli se ještě po roce zetlelí a rybami ohlodaní kostlivci vedle množství všelikých římských zbraní a řetězů, určených pro Mne a Mé učedníky.

10) Že tato bouře vyvolala jak u farizeů tak u Římanů zvláště v Kafarnaum a Nazaretu velmi pokořující účinek, netřeba se zajisté podrobněji zmiňovat; a já jsem měl na několik týdnů pokoj i s těmi, kteří byli u Mne.

11) Po obědě se tohoto dne nepříhodilo již nic významného a proto učedníci šli s Kisjonovými rybáři na moře a do večera učinili pět bohatých zátahů nejznamenitějších ryb, které toto moře skýtá a dopravili je do sádek Kisjony, který měl z nich převelikou radost a dal k večeři ihned asi sto kusů ryb co nejlépe připravit s všelikým kořením a dobrými bylinami. A tak se skončil den a po večeři jsme si šli odpočinout, což bylo již všem zapotřebí.

---

210. Výlet do Kány v údolí. Ubozí židovští rolníci a zištní řečtí obchodníci jako dlužníci Kisjonovi. Jeho šlechetnost. Krátká životní nauka daná lidu. Svědectví Páně o Sobě a Svém poslání. Dobrý účinek tohoto radostného poselství.

---

1) Příštího dne jsme učinili tak zvaný výlet do údolí, které se táhlo přímo mezi dvěma horskými pásmy směrem k Samaří a kterým vedla zároveň hlavní silnice do Damašku a odtud dále do všech malých a velkých obcí střední Asie; proto také mýto Kisjonovo v obci Kisu bylo jedno z nejvýnosnějších v celé Galileji.

2) V tomto údolí bylo ovšem mnoho malých obcí, které byly velmi četně obydleny Židy a Řeky hlavně z důvodů obchodních. Poblíž Kisu, asi dvě hodiny cesty údolím, rozkládalo se městečko zvané též Kána; proto šlo-li o Kánu poblíž Nazaretu, dával se přídavek „Galilejská". Řeklo-li se však pouze Kána, rozuměla se tím zmíněná druhá Kána v údolí, která byla již na území samařském; proto také bylo v Kisu, pohraniční obci mezi Galileou a Samařím, velké hraniční mýto.

3) Tuto Kánu obývali většinou Řekové, takže na jednu rodinu židovskou připadalo jistě pět rodin řeckých. Židé se živili většinou rolnictvím a chovem dobytka, kdežto Řekové se zabývali pouze obchodem.

4) Navštívili jsme tedy tuto Kánu a zejména bydlící tu Židy, kteří byli úskočnými a lstivými Řeky nezřídka jednak křiklavě šizeni a jednak jako majitelé polnosti museli nést veškeré daně a jiná břemena téměř sami a proto také soužením a smutkem chřadli a upadali nezřídka do všelikých nemocí.

5) Když jsme přišli do Kány a Židé i Řekové spatřili Kisjonu, kterého velmi dobře znali, přispěchali k němu, pozdravili ho a prosili ho o poshovění; neboť jak Židé tak i Řekové byli mu dlužní značné sumy peněz.

6) **KISJONA** však pravil: „Kdybych od vás něco požadoval, nebylo by třeba, abych sem konal tuto cestu sám, nýbrž poslal bych k vám své sluhy; já jsem však přišel, abych vám přinesl velkou útěchu v tom, že vám všem tímto zde veřejně oznamuji: Váš dluh u mne je zcela vyrovnán; neboť můj a vás všech Pán jej splatil a mě plně uspokojil a proto můžete být nyní veselí beze všech dalších starostí."

7) Jakmile to obyvatelé Kány uslyšeli, začali z převeliké radosti na Kisjonu naléhat, aby jim řekl, kdo a kde je ten pán, jenž jim prokázal tak velké dobrodiní a milost, aby šli a vzdali mu díky a poctu!

8) **KISJONA** praví kladouc ruku na Mé rameno: „Tento je to, jemu se klanějte!"

9) Když to **obyvatelé Kány** uslyší, padnou všichni přede Mnou na kolena a tváře a volají: „Sláva tobě, nám ještě úplně neznámý dobrodinče! Co dobrého a laskavého jsme ti kdy učinili, že jsi se slitoval nad naší velkou bídou?! A poněvadž jsi nám jako úplně neznámý pán a dobrodinec prokázal nikdy neslýchanou milost, račiž nám nyní všem oznámit, co ti máme za takovou milost učinit, abychom se mohli ukázat aspoň trochu tvé dobrotivosti hodnějšími, nežli jsme a být můžeme jako od přirozenosti vůči tobě úplně cizinci!

10) Pravím **JÁ** : „Budte od nynějška spravedliví ve všech věcech; milujte Boha nadevšecko a své spoluobčany, kteří jsou všichni vašimi bližními, ať přátelé či nepřátelé, jako sebe samy; činite dobro těm, kdož vám činí zlo; žehnejte těm, kteří vás proklínají a modlete se za ty, kdož vás pronásledují, tak budete přijati za děti Nejvyššího a v tom bude také záležet jedině pravý dík pro Mne za všechno, co jsem pro vás učinil. Toť vše, co od vás požaduji!”

11) Praví **Řekové**: „Pane a příteli! My máme mnoho bohů! Kterého z nich máme nadevšecko milovat? Zeva Apolona, Merkura anebo některého jiného z dvanácti hlavních bohů? Či máme takto milovat boha Židů? Bůh Židů se však nezdá být nikdo jiný nežli náš Kronos; jak můžeme tohoto vybájeného boha nadevšecko milovat?!”

12) Pravím **JÁ** : „Bohové, které uctíváte vy Řekové, nejsou nic jiného nežli marnivé dílo zhotovené z hmoty lidskýma rukama; můžete je tisíc let prosit, vzývat, uctívat a více než svůj život milovat, přece vás nikdy nevyslyší, ani vám nic dobrého nebudou s to učinit a to z toho zcela jednoduchého důvodu, že v živé skutečnosti nic nejsou a nikde neexistují.

13) Bůh Židů, Kterého však většina nyní ani již nemůže a nechce v plnosti pravdy poznávat a vzývá Ho a uctívá místo v duchu a v pravdě srdce, což je vlastně v základu pravá láska, nečistými a prázdnými mrtvými obřady, - je však nicméně ten jedině pravý věčný Bůh, Jenž kdysi stvořil ze Sebe Sama nebe a tuto Zemi i se vším, co je a žije na ní a pod ní!

14) Já pak jsem Jeho Vyslanec od věčnosti a přišel jsem nyní zvěstovat vám a vašim dětem toto evangelium!

15) Tohoto Boha milujte tedy nadevšecko a zachovávejte Jeho přikázání, která ve vši stručnosti spočívají v tom, abyste Ho jak jsem vám dříve pravil, nadevšecko milovali a své bližní jako sebe samé!

16) Mimoto však také věřte, že tento Bůh, Jenž je Můj Otec, tedy Má láska od věčnosti, Mě poslal na tento svět, aby každý, kdo ve Mě věří, měl v sobě život věčný a tak se stal dítětem Nejvyššího!

17) Abyste však všichni snáze mohli uvěřit, přiveďte všechny vaše nemocné a Já je všechny uzdravím, ať mají nemoc jakoukoliv! Proto jděte a přiveďte je všechny sem!”

18) Nad touto Mou řečí **oni** užasli a jako jedním hlasem volali: „Této obci se dostalo velkého štěstí! Jak mocně a podivuhodně zní svatá pravdivá slova tohoto našeho největšího dobrodinče! Věru, v této vlídnosti a dobrotě není zálučnosti, falše a lsti; proto také bez rozpaků učiníme vše, co od nás bude požadovat! Neboť kdo se nám stal přítelem nežli nás viděl, bude nám tím větším přítelem nyní když s námi mluvil a viděl nás v naší velké bídě! Pochválen buď Bůh Abrahama, Izáka a Jakoba, že si na nás vzpomněl a slitoval se nad námi!”

19) Po těchto správných slovech odkvapí všichni do svých domovů a ve vši rychlosti přivedou ke Mně asi 200 nemocných.

---

211. Velký zázrak uzdravení v Káni v údolí. Dobrá prosebná řeč starších k Pánu. Zkouška víry. Řeč Páně k tělesně zdravým, ale duševně nemocným. Evangelická pravidla pro život a pokyny sociální. Kletba lichvářskému duchu! Průběh sociálního úpadku. Pohrůzka trestem shora.

---

1) Když byli nemocní zčásti vedeni, zčásti na mezcích namáhavě sedící nesení a zčásti na lůžkách ležící lidmi nesení, seskupeni v polokruhu kolem Mě, přistoupili ke Mně **starší** této obce a prosili Mě řkouce:

2) „Pane, kterýž jsi nás u mocného a přebohatého Kisjony zbavil dluhu, - skutek to za který ti nebudeme moci nikdy dosti děkovat, - uzdrav, můžeš-li tyto ubožáky, aby se mohli v plné míře s námi těšit z velkého dobrodiní, které jsi nám prokázal.”

3) Pravím **JÁ** : „Ano, Já jsem vás k tomu vyzval a Svůj slib mohu splnit a také splním; ale napřed Se vás táži, zda tomu můžete anebo chcete uvěřit?! Vaše víra by vám mnoho pomohla!”

4) Praví **starší**: „Pane, nám se zdá, že to můžeš učinit a proto takřka slepě věříme, že svými dosud nám neznámými zázračnými léčivými prostředky uzdravíš naše nemocné!”

5) Pravím **JÁ**: „Ale jak potom, nemám-li u Sebe žádné zvláštní léky, ani léčivý olej, ani léčivé šťávy anebo jiné prostředky obvyklé k léčení různých nemocí? Jak tedy myslíte, že potom tyto nemocné uzdravím?”

6) Praví **starší**: „Pane! jak my bychom tomu mohli rozumět?! O všem jiném ve světě máme jistě více vědomostí nežli právě o umění lékařském! Máme sice v obci lékaře; je však tolik jako vůbec žádný; neboť ještě nikomu nepomohl, leda pod zemi. Kdybychom tedy věděli i tolik jako snad náš lékař, nemohli bychom ti také zrovna nic říct o tom, jak uzdravíš všechny ty nemocné bez léčivých prostředků; proto rozhodně nevíme, jak je ti přirozeným Způsobem možné uzdravit nemocné bez léčivých prostředků! .

7) Snad ti jsou k službám nadpřirozené prostředky, což nemůžeme vědět; či jsi snad učedníkem slavného zázračného Lékaře z Nazaretu, jehož jméno je Ježíš? Pak by ti ovšem byla taková uzdravování možná!

8) Je jen věčná škoda, že jak jsme slyšeli, fariseové v Jerusalemě naléhali tak dlouho na Herodesa, až se konečně rozhodl tohoto nejslavnějšího Lékaře polapit a uvrhnout do žaláře! Ó, to je velké neštěstí pro ubohé trpící lidstvo!

9. Na štěstí však prý zaučil do svého umění několik žáků! Stává se sice velmi zřídka, aby se učedník stal tak dokonalý jako jeho mistr; ale při náležitě pílí se může od mistra vždy něčemu naučit. A to je tedy přece vždy zcela významné něco, což u tebe ve vysoké míře předpokládáme a proto věříme, že ty - - - ale copak je to?! Zatím co se všemožně namáháme, abychom ti odůvodnili víru na základě toho, že jsi učedník Ježíšův, vstávají pojednou všichni nemocní! Slepi vidí, chromí chodí, němí mluví, malomocní jsou čistí! A byli mezi nimi někteří, kteří byli stíženi cholerou a někteří smrtelným kašlem a jsou zdraví! Ach, něco takového nebylo slýcháno co svět světem stojí! Pro velkého všemohoucího Boha, jak jen se to stalo? To ty jsi je všechny uzdravil?! Či sestoupil snad do tohoto údolí nějaký anděl shůry- a dotkl se neviditelně všech nemocných a tak je uzdravil? Jakpak se to jen stalo?

10) Ani jsi na nemocné nepohlédl, jednal jsi jen s námi a všichni nemocní jsou nyní zdraví! Ó, řekni nám přece, jak se to stalo!”

11) Pravím **JÁ**: Co záleží na onom „jak“, jen když se nemocní Mou vůlí a Mým vnitřním slovem, jemuž jsou všechny věci podřízeny, úplně uzdravili, o čemž snad přece již nemůžete pochybovat!? Tento skutek se zde však nestal ani tak kvůli nemocným, jako spíše kvůli vám, kteří jste sice na těle úplně zdraví, ale zato na duši jste nemocnější - nežli oni byli na těle!”

12) Já bych byl však velmi rád, kdybych mohl rovněž vaše duše tak uzdravit, jako jsem uzdravil nemocné na těle! Leč to nejde tak snadno, protože každá duše si musí být sama lékařem.

13) Já jsem vám však již dříve dal duchovní lék; budete-li ho skutečně užívat, uzdravíte se na duši a tím se přetvoříte v opravdové děti Boží.

14) Avšak slova, která jsem k vám mluvil se musí skutečně dbát, aniž by se seabeměně přidávalo anebo ubíralo. Vy, nemnozí Židé této obce staňte se v srdci dokonalými Židy; a vy Řekové, staňte se pravými Židy, aby byl pokoj a jednota mezi vámi!

15) Nenuťte tedy, vy Řekové, svým lstivým lichvářským duchem beztak již chudé Židy, aby si vypůjčovali od kohokoliv peníze na úpis úroků, aby mohli plnit vaše nespravedlivé požadavky.

16) Cožpak jste stvořili vy Zemi a její rozmanité poklady, že nyní děláte jakoby to byl váš majetek!?

17) Proč požadujete od Židů nájemné, když přece tuto zemi dal Bůh Židům a mají tedy jen oni právo požadovat od vás nájemné?! Vy jste cizinci v zemi Židů, kteří jsou více než vy dětmi Jehovovými a žádáte nájemné z rolí, luk a lesů, které jsou vlastnictvím Židů od Abrahama! Ptejte se sami sebe, zda něco takového může být správné před Bohem a přede všemi poctivými lidmi?!

18) Proto vás před takovými až příliš křiklavými nespravedlivostmi pro budoucnost zcela vážně varuji, jinak se vám doopravdy špatně povede!

19) Vraťte Židům bez náhrady jejich statek a majetek, který jste strhli nejvyš neoprávněně na sebe a považujte se v zemi Židů za to co jste, totiž za cizince, tak budete mít požehnaný

podíl na všem tom, co přesně podle zaslíbení patří nyní Židům; jinak vás stihne kletba tisíců a její následky!

20) Ujasněte si trochu tuto věc a uvidíte, že Židé nejsou ve vašich očích ničím jiným nežli pouhými soumary!

21) Vy sice ponecháváte Židům politické právo vlastnické a Žid může sice vždy ještě říci: „Tento pozemek náleží mně!"; leč vy jste tu se svým lákavým zbožím udělali z krásných židovských dcer a žen marnivé kokety a ze slepých Židů blázny, jimž se jejich řecky nafintěné ženy a dcery lépe líbí, nežli v židovsky způsobném prostém oděvu. I upsali vám výnos svých polí, zahrady, luk a lesů; a ježto chtěli se svých polí sklízet plody také pro vlastní životní potřebu, museli za používání zaplatit drahé nájemné a ze sklizně vám dávat ještě desátek. Mimoto je však necháváte nést jako vlastní majitele všechny daně a jiná břemena!

22) Pravím vám: Takové bezpráví volá do nebes a vyžaduje potrestání shora! Proto se nechte napomenout ode Mne, jinak neujdete nejostřejší metle shora!"

---

212. Ostrá a vtípná řeč Páně k zatvrzelému Řekovi Filipoldovi. Odpověď tohoto tvrdého hubatého stoika. I Boží trpělivost má své meze. Matouš a nepoddajný _Řek. Stoicky slepá řeč proti životnímu řádu Božímu.

---

1) Tato řeč **Řeky** zarazí a někteří praví: „To si ti jinak velmi hloupí Židé velmi chytře vymysleli, že si sem objednali tohoto zázračného Ježíše, aby nám nahnal strach! Ale my máme pevnou půdu pod nohama."

2) **JÁ Sám** jsem Se tentokrát vzrušil nad tvrdostí Řeků a řekl jsem zatvrzelému řečníku, který chtěl od dobrého skutku odvrátit ostatní sem tam přece jen poněkud lepší Řeky: „Poslyš, ty bezcitný človče! Dej pozor, zda ta půda nekolísa a zda pevně stojíš! Bylo již mnoho takových, kteří také s nadhrdinským hlasem volali ke svému okolí: „Rozbijte Zemi a roztráštěné zbytky budou mě v nekonečném prostoru nosit v naprosté neohroženosti!" Když však se poté Země jen trochu zachvěla, byl takový chvástavý hrdina prvý, který s překvapující pohotovostí vzal do zaječích! Snad to ani neudělal tak velice z bázně, aby nebyl pod troskami svého domu pohřben, jako snad spíše jen proto, aby uchvátil venku kus země, kdyby byla skutečně roztráštěna a začal pak na ní neohroženou jízdu nekonečnem!

3) Pravím tobě, chvástavý Řeku, který se jmenuješ Filopold, že moucha, která se nezřídky drze opovažuje učinit po tvém nose malou pochůzku, stojí na špičce tvého nosu pevněji nežli ty na své půdě! Neboť kdyby tvůj nos vzal za své, má moucha druhý podklad, na kterém se může zcela dobře udržet a to je vzduch; kde však je tvůj druhý podklad, kdyby se půda pod tvými nohama stala nepevnou?!"

4) Po těchto Mých úmyslně poněkud vtípně pichlavých slovech se Řek **FILOPOLD**, jenž byl odjakživa vtípkářem, poněkud rozzlobí a praví: „Podívejme se, zvláštní to zjev! Žid a také vtípný?! Jistě prvý a bezpochyby také zároveň poslední v celé Izraeli! Příteli! Když Řek mluví o odvaze, pak je to takové jak mluví! Neboť Řek dovede pohrdat životem a vyhledat smrt; dějiny znají jen řecké hrdinství a nepochopitelná zbabělost Židů není jim neznáma! Dej zachvěti Zemi anebo uvolni všechny draky Země a uvidíš, že Filopold nepohne ani brvou!"

5) Pravím **JÁ** : „Zanech své prázdné vychloubačnosti a učiň co jsem vám všem přikázal, jinak Mě opravdu přinutíš, abych tvou odvahu podrobil tvrdé zkoušce! Bůh Žida nenechá se Sebou v tak vážných věcech žertovat; také velká trpělivost Boží má v jistých věcech své určité meze!

6) Chceš-li však se svými přívrženci nechat věc dojít až tak daleko, pak se dokonale přesvědčíš, že rozhněvaný Bůh Se tak snadno již nedá uchlácholit a hrubému hříšníku nepromíjí zasloužený trest z dneška do zítřka!"

7) Praví **FILOPOLD**: „To ale je ryze židovské!? Židé měli jisté proroky; tito neotevřeli ústa leda jen ve vyhrůžkách, z nichž se některé většinou v neurčité době splnily, většina jich však byla promluvena jen naprázdno; neboť přirozenost zemská byla přece jen silnější, nežli ústa židovského proroka! Řekové jsou většinou stoikové a pravý stoik se ničeho nebojí - a tedy ani já ne! Neboť také já jsem skálopevným stoikem!"

8) Praví Mně potají **mladý MATOUŠ** apoštol, jenž býval dříve celníkem v Sibaře: „Pane, toho znám; je to hrozně protivný a popudlivý člověk! U mého celního úřadu činil vždy nesnesi-

telné potíže, kdykoliv se ubíral s různým zbožím na prodej do Kafarnaum anebo do Nazaretu. Na toho jsem stále tak trochu nazloben a měl bych chuť vzít si ho trochu do práce."

9) Pravím **JÁ**: „Zanech toho! Mám již pro něho malou zkoušku k níž brzy dojde."

10) Matouš ihned ustoupí, ale **FILOPOLD** poznáv svého celníka ze Sibary, řekl mu: „No, no, ty lakomý strážci mýtních závor! Jak to přijde, že také ty jsi zde?! Co bude teď dělat tvá závora, když ji nemůžeš svýma chytráckýma očima na všechny světové strany střežit?! Nemáš zrovna zapotřebí štvát proti mě tohoto zázračného lékaře; on bude zajisté sám vědět co má dělat, budu-li mu příliš nepoddajný. Ale se mnou budete mít oba přirozeným způsobem tuhý boj; stoik není provaz ani motouz, který lze podle libosti ohýbat!"

11) Hle, zázračné uzdravení dvou set nemocných ohromilo téměř všechny obyvatele Kány; proč ne také mne?! Protože já jsem pravý stoik, kterému celé stvoření stojí sotva za šňupku a ještě méně já se svým bídným životem! Čím mne tedy chcete trestat? Snad smrtí?. Pravím vám: já si ji přeji i s věčným zničením; neboť za tento hanebný život nejsem žádnému bohu povinen díkem! Či má být člověk povinen někomu díkem za nejnenáviděnější všech darů?! Já myslím, že všemohoucímu Bohu nebude zrovna zatěžko povolat člověka v živé jsoucno! Kdo to může Bohu překazit?! Člověk, který má být teprve stvořen, nebude jistě tázán zda chce být stvořen, aby jako jedině oprávněný vyslovil své ano anebo ne; stvořenému již člověku záleží však na následném stvoření příštího člověka právě tak málo - jako vůbec ještě nestvořenému! Stvořit tedy není pro Boha nic zvláštního; ale pro stvořeného člověka ano, protože musí být něco, k čemuž aby to byl, nemohl nikdy projevit nějaké přání. Co může tedy být žalostnějšího nežli muset existovat, aniž se to kdy chtělo?

12) Dejte mi bez mé práce a námahy jíst a pít, potom se aspoň na dobu svého pozemského života s něčím spokojím; ale k udržení tohoto bytí muset ještě nesmyslně těžce pracovat, tedy trpět jako pronásledovaný vlk a za to být ještě díky povinován nějakému bohu a zachovávat určitá, jen Stvořiteli zisk přinášející přikázání, za to bych se všem židovským i řeckým bohům anebo polobohům poděkoval!"

13) Praví **MATOUŠ**: „Takových lidí na Zemi více a satan má školu, do níž může sám ještě sto let chodit! Pane, co s ním udělat? Je-li skutečně takový jak mluví, pak s ním ani všichni andělé přirozenou cestou nic nepořídí!"

---

213. Hospitanské duše na Zemi. Země Jedinou školou dětí Božích. O reinkarnaci (znovutělování). Sluneční svět Procyon. O vtělení Páně. Zázrak andělského posla. Murahel (Filopold) a Archiel (archanděl). Smlouva ze slunečního světa.

---

1) Pravím **JÁ**: „Jen počkej; brzy se přesvědčíš, zda se z něho dá něco udělat!" Obracuje se k stoikovi Filopoldovi (pravím): „Myslíš, že jsi s Bohem, svým Tvůrcem neučinil žádnou smlouvu a že jsi nepřistoupil na všechny často ti předkládané podmínky, které jsou pro život na této Planetě nesmírně nutné? Slyš, pošetilče! Toto je již dvacáté světové těleso, na kterém tělesně žiješ; úhrnné stáří tvých těl činí v létech této Země již tak veliké číslo, že převyšuje daleko počet nejjemnějšího písku všech moří této Země! Jakou pro člověka v těle nepředstavitelnou, téměř nekonečně dlouhou dobu jsi existoval jako čistý duch v nejplnějším bytí a v nejjasnějším sebevědomí v nekonečném prostoru s nesčíslnými jinými duchy co nejsvobodněji žije a nejsvobodnější život ve vsí sne hojně a blaze požívaje!?"

2) Když jsi však na slunečním světě tebou v těle naposled obývaném, který moudří této Země nazývají Procyon, který však na své rozsáhlé půdě má od svých obyvatelů jméno Akka - a to všude s jedním a týmž přízvukem, protože jeho obyvatelé mluví jen jedinou řečí - uslyšel od jednoho anděla, že velký všemohoucí věčný Duch, jediný Stvořitel a Udržovatel nekonečnosti a všeho v ní jsoucího, vezme na jedné z nejnepatrnějších Planet, kroužících v nesčíslných množstvích v nekonečném prostoru Sám na Sebe tělo a úplnou podobu lidskou, vyslovil jsi živé přání, abys byl, možno-li uveden na tuto Planetu a viděl a slyšel Toho, Který Tě stvořil, tu přišel týž anděl - kterého zde spatřuješ po Mé pravici jako sedmého člověka, jenž je však nicméně úplně svobodným duchem - a předložil ti dopodrobna a přesně těžké podmínky, které budeš muset splnit, budeš-li se chtít stát obyvatelem této Planety, na níž nyní stojíš a dosáhnout na ní Božího dětství!

3) Ty jsi přijal všechny podmínky, také tu, že jako obyvatel vyvolené Planety budeš úplně

prost jakékoli vzpomínky na svůj předchozí život na ostatních světových tělesech až do doby, kdy tě týž anděl zavolá třikrát jménem, které jsi měl na Akka.

4) Je-li tedy tomu podle pravdy tobě dosud nepochopitelné tak, jak potom nespravedlivě mluvíš, tvrdíš-li, že pro tvé bytí na této Zemi nebyla učiněna mezi tebou a tvým Stvořitelem vůbec žádná smlouva?!"

5) Praví **FILOPOLD**: „Jaké to nesmyslné blábolení?! Já že bych již přebýval a žil jako člověk v těle na nějakém jiném krásnějším a zřejmě lepším Světě?! Ne, to je přec jen trochu silné! Poslyš, ty sedmý napravo, kterého Nazarejec nazývá andělem, jak se jmenuješ a jak se jmenuji já?"

6) Praví **anděl**: „Počkej trochu; přinesu ti co nevidět průkazné předměty z tvého předchozího Světa a dám ti je k nahlédnutí a poznání!"

7) S těmito slovy anděl zmizí, v několika okamžicích se však vrátí a podává Filopoldovi svitek, na němž je zřetelně zaznamenáno úplně starým hebrejským písmem jméno andělovo a jméno Filopoldovo a druhý svitek, na němž jsou napsány všechny podmínky, kterými se před přechodem zavázal andělovi.

8) Odevzdáváje svitky Filopoldovi **anděl** praví: „Zde čti a poznej to, starý Muraheli, Muraheli, Muraheli! Neboť já, jenž se jmenuji Archiel, přinesl jsem to pro tebe s téhož oltáře, u kterého jsi mi dal onen velký slib! Neptej se však, jak to nyní bylo v tak málo okamžicích možné; neboť u Boha jsou i nejpodivuhodnější věci možné! Čti napřed vše a pak teprve mluv!" .

---

214. Filopoldovo duchovní vidění. Rodinný výjev no slunečním Světě Akka. Hymna na lásku Boží obráceného Filopolda. Nově podepsaná smlouva. Důvod zostření vzpomínky na náš předchozí život. O souvislosti těla, duše a ducha. Postup při zdokonalování pozemského člověka. Duch člověka malým bohem. Duchovní rozdíl mezi bytím no Zemi o na Světech ostatních.

---

1) **FILOPOLD** pročitá s velkou pozorností svitky a jelikož se mu tím otvírá vnitřní zrak, praví po značné chvíli nehlubšího úžasu: „Ano, je tomu tak; nyní pohlížím zpět do všech nekonečných hlubin svého života, vidím všechny ty Světy, na nichž jsem již žil, i všechny obce a místa na Světech, kde jsem od narození až do odchodu žil; vidím, čím jsem byl a co jsem na tom a onom světovém tělese konal a vidím také ještě všude své nejbližší příbuzné a potomky a hle, na Akku (Procyonu) vidím dokonce ještě své rodiče, své mnohé bratry a předrahé sestry! Ano, slyším je dokonce ve starostech o mě mezi sebou mluvit a říkat: „Co je s Murahelem? Našel již v nekonečném prostoru jeho duch velkého Ducha v podobě lidské? On se na nás neupamatuje, protože Archiel, vyslanec velkého Ducha mu zastřel zpětnou vzpomínku do té doby, až ho třikrát zavolá pravým jménem!"

2) Hledte! Takto je nyní slyším mluvit a vidím je zároveň tělesně! jdou nyní do chrámu, aby nahlédli do dokladů, v nichž jsou ony tvrdé životní podmínky, leč nenalézají je. Velekněz chrámu jim však praví, že Archiel před několika okamžiky si přišel pro doklady kvůli Murahelovi, ale co nejdříve je přinese zpět. A nyní vyčkávají v chrámě a dávají za mě obět!"

3) „Ó láska, láska, ty božská sílo! Jak nekonečně daleko rozpínáš své svaté rámě! Všude táž láska! Ó Bože, jak jsi velký a svatý a jakých skrytých tajemství je naplněn svobodný život! Který člověk na celé Zemi může vniknout do hlubin, které zřím nyní já?! Jak dočista prázdný chodí ubohý člověk po této chudičké Zemi, zápasí nezřídka na život a na smrt o píď Země, zatím co v sobě nosí to, co miliardy Zemí nejsou s to nikdy pojmout!"

4) Po těchto slovech Filopold ztichne, jde k andělu a vrací mu oba svitky s poznámkou: „Dej je opět tam, kde jsou očekávány!"

5) **Anděl** však praví: „Hle, vzal jsem s sebou také psací náčiní; je totéž, kterým jsi v chrámě na Akka vlastnoručně doklady podepsal. Podepiš se na každý doklad dvakrát, t o jest svým jménem na Akku a svým jménem zde a psací náčiní si ponech na památku!"

6) Filopold to učiní a anděl vezme doklady a zmizí!

7) Za několik okamžiků, které potřeboval k rozmluvě s veleknězem na Akka, je anděl opět mezi námi a táže se Filopolda, jak smýšlí nyní.

8) Praví **FILOPOLD**: „Když jsem ti oba svitky vracel, zmizelo vidění a ze vzpomínky mi zbývá sotva již více nežli zbývá ze snu, kdy v bdělém stavu sice víme, že se nám něco zdálo, ale co, na to žádným lámáním hlavy nepřijdeme! Také pozoruj, že ve své levici držím zcela

podivné psací náčiní; ale jak jsem k němu přišel nevím; a proto bych rád věděl, proč z tak mnohých zjevů z oblasti vnitřního života podržujeme buď jen velmi slabou, většinou však vůbec žádnou vzpomínku. Proč tomu tak?"

9) Práví **anděl**: „Protože zde jde o to, stát se úplně novým tvorem a to z Boha a v Bohu. Stal-li jsi se jednou úplně novým tvorem z Boha a dosáhl Božího dětství, bude ti vše opět vráceno!"

10) Na všech ostatních nesčíslných Světech býváš utvářen vně i vnitřně v to, čím být musíš; zde však Bůh ukládá vnější utváření již duši, která si sama buduje své tělo podle řádu, v němž je stvořena; zvláště však musí každý duch, který je vložen do duše, napřed vzdělávat duši zachováváním zákonů zevně mu daných. Dosáhla-li tím duše náležitého stupně zralosti a vzdělání, přechází pak duch úplně do celé duše a celý člověk je tím dokonán, je novým stvořením a to v prazákladu vždy z Boha, protože duch v člověku není vlastně nic jiného nežli v nejmenším měřítku bůh, protože pochází úplně ze srdce Božího. Avšak člověk je tím ne skrze skutek Boží, nýbrž ze svého nejvyššího vlastního skutku a je právě proto v úplně pravdě Božím dítětem! A pravím ti to ještě jednou ve vší krátkosti:

11) Na všech ostatních světových tělesech nemusí se lidé utvářet sami, nýbrž bývají utvářeni Bohem, aneb což je totéž, Jeho dětmi. Zde se však musí lidé utvářet úplně sami podle zjeveného řádu, jinak se nemohou stát dětmi Božími! A tak je dokonalý člověk na této Zemi jako dítě Boží ve všem Bohu podoben; člověk nedokonalý je však naproti tomu také hluboko pod říší zvířecí!"

---

215. Řeč Archielova a vtělení Páně. Filopoldova malomyslnost a jeho povolání Pánem. Pravé následování Pána.

---

1) Táže se nyní opět **FILOPOLD** anděla: „Kdo nám však ukáže tento tajuplný řád?"

2) Práví **anděl**: „Právě Ten, Který tě předtím odkázal na mne! K Tomu jdi; Ten ti řekne, co ti již řekl; neboť žít tak, jak On učí žít, je již právě onen božský životní řád, v němž jedině lze dosáhnout Božího dětství!"

3) A On je také právě Týž, pro Kterého jsi duchovně opustil a s tebou mnozí jiní Akku a byli jste kvůli Pánu zrozeni na této Zemi do těla této Země.

4) Avšak v celém stvoření - a to na všech světových tělesech, obývaných rozumnými bytostmi v lidské podobě, - bylo úplné vtělení Páně námi oznámeno; ale jen z velmi mála Světů bylo nemnohým duchům dovoleno vstoupit do těla této Země, neboť Pán zná veškerou přirozenost všech Světů v nekonečném prostoru, tedy i přirozenost a způsobilost obyvatelů a jejich duchů, kteří obývají ten či onen Svět a ví tudíž nejlépe, zda je nějaký duch způsobilý pro tělo na této Zemi anebo ne!

5) Kde bylo něco způsobilého, to sem také bylo přesazeno; avšak počet sem přesazených je jen malý a nepřesahuje o mnoho deset tisíc.

6) Ale mezi nimi jsi ty jedním z nejšťastnějších; neboť chceš-li, můžeš být Pánem přijat za učedníka, jako jsou všichni ti, kteří sem přišli s Ním."

7) Práví nato **FILOPOLD**: „Můj Archieli! Když jsi mi prokázal již tolik zázračně dobrého, učiň mi nyní ještě to, že mne dovedeš k Pánu; neboť nyní, když jsem Ho poznal, chybí mně veškerá odvaha znovu k Němu jít! Kdyby přišlo na mě, nejraději bych nyní co nejrychleji odtud utekl a skryl se někde tak, aby mě nikdy žádný člověk nenašel! Jelikož jsem však již jednou tady a všichni mě až příliš dobře znají, nemohu něco takového učinit, neboť celé údolí by se mi vysmívalo. Proto buď tak dobrý a doved' mě k Pánu a přimluv se za mě!"

8) Práví **anděl**: „To není nutné, neboť Pán ví, čeho je nám oběma třeba; proto jdi jen sám a On ti jistě hlavu neutrhne!"

9) Po těchto slovech anděla si dodá **FILOPOLD** konečně odvahu a jde zcela vážným krokem ke Mně a praví ještě ve vzdálenosti třiceti kroků: „Pane, dovolíš mi, abych se Ti přiblížil? Ne-li, pak opět ustoupím!"

10) **JÁ** však pravím: „Kdo chce přijít, přijď; neboť váháním ještě nikdy člověk dále nepřišel!"

11) Když to Filopold uslyší, zrychlí kroky a je pak také brzo u Mě a tak dosáhl rychle toho, čeho mnozí dosáhnout váhají a proto také často vůbec nedosahují, neboť přes všechno volání nelze je dostat s místa kde stojí.

12) Neboť dokud někdo při veškerém svém chování neřídí své kroky v přímé čáře ke Mně, je všechno jeho konání, chození a stání pro jeho život marné. A kdyby i celý Svět získal a neměl však Mě, celý svět by mu nic neprospěl; neboť (beze Mě) je mrtvý! Jestliže však nyní v této době odhalení evangelia někoho zavolám a řeknu mu: „Pojď!“ - a on však nepřijde, propadne smrti ducha! A proto je tento Filopold pravým vzorem, podle něhož se má každý řídit! Kdo je volán, táže-li se po Mně, přijď a neváhej! Neboť já nezůstanu stále v Káni (což v podobnosti značí pln milosti v tomto světě), nýbrž půjdu brzo dále a odvrátím oko a ucho ode všech těch, kdo tu na Mě „Pojďte!“ váhají.

---

216. Skromná a správná řeč Filopoldova. Milostiplná odpověď Páně. Dvoji lidé na Zemi - zdola a shora. Důvod vtělení Páně na Zemi. Poslední budou prvními. Pokyny o chování uzdraveným. Pokyn písařům Matoušovi a Janovi. O nynějším novém zjevení.

---

1) Když přišel **FILOPOLD** ke Mně, pravil: „Pane, já jsem se nesmírně hrubě prohřešil proti Tobě; ale to nezavinilo nic jiného nežli má velká slepota! Avšak nyní, kdy Ty, Ó Pane, jsi mě učinil vpravdě zázračným způsobem vidoucím a já nyní poznávám Kdo jsi, prosím Tě pro Tvou věčnou lásku a moudrost, abys mně ubohému slepému hříšníku odpustil všechny mé chyby, kterých jsem se nyní proti Tobě a předtím proti svým bližním dopustil způsobem, jak jsi mi jej předtím přesně ukázal. Kdybych měl Tvé svaté slovo napsáno, - při všech nebích ani háček by nezůstal nesplněn! Ale myslím, že jsem si Tvůj požadavek dobře zapamatoval a že jej doslova věrně splním! Ty jsi za nás všechny zaplatil Kisjonovi dluh a všechny naše nemocné jsi zázračně bez odměny uzdravil a to vše jsi učinil bez náležitě předchozí prosby a proto doufám, že prosícího hříšníka neodmítneš!“

2) Pravím **JÁ** : „Pravím tobě: jsi přijat! Neboť kdo přijde, bude přijat. Dříve však jdi a dej do pořádku Mnou požadované své věci; pak přijď a následuj Mě; neboť ty. nebudeš lpět na tomto světě, protože nejsi z tohoto světa - zdola, nýbrž jsi z jiného světa - shora!“

3) Neboť mezi všemi těmi, které vidíš kolem Mě až na nemnohé jsou právě také někteří z tvého Světa, jiní pak z jiného světelného Světa a ne mnozí z tohoto Světa; a tito nemnozí mnoho neznamenaají; neboť svět je jim stále ještě více nežli já. Proto zmohou také jen málo anebo nic.

4) Já jsem však vyvolil tuto Zemi právě proto, že její děti jsou posledními a nejnižšími v celé nekonečnosti a také jsem oblékl šat nejhlubší nízkosti proto, abych všem tvorům v celém Svém nekonečném stvoření umožnil přiblížit se ke Mně; od obyvatelů nejnižších Planet až k obyvatelům nejvyššího Pracentrálního slunce se budou moci všichni jednou a toutéž cestou přiblížit ke Mně.

5) Nediv se tedy, že Mne nalézáš na této vlastně nejnedokonalejší poslední Planetě celého stvoření! Já Sám tomu totiž tak chci; a kdo Mě může předpisovat, jak to mám snad jinak činit?!”

6) Praví **FILOPOLD**: „Pane, kdo by Ti chtěl anebo mohl udělovat radu, věří-li a poznávali, že jsi Pán od věčnosti?! Nyní však půjdu, abych ihned splnil Tvou nejsvětější vůli.“

7) Po těchto slovech Filopold i s celým obecním představenstvem odkvapí; zatím co však také několik Židů jde s sebou, aby viděli, co pro ně Řekové učiní, dávám uzdraveným poučení, jak se mají budoucně zachovat, aby již neupadli do svých starých nemocí!

8) Všichni přijímají co nejvděčněji toto poučení a také Mně z vroucích srdcí děkují za převelké jim prokázané dobrodiní.

9) Já však jim poté zároveň prikazuji, aby o všem co zde viděli a slyšeli nikomu cizímu nic nevyprávěli a tak Mne předčasně neprozrazovali, neboť kdyby tohoto příkazu nedbali, vedlo by se jim zle! Všichni Mně pak slibují, že se to mimo tuto obec nikdo nedoví!

10) Poté je propouštím a také učedníkům říkám, aby mimo obec Kis nikde tento skutek nerozhlašovali; a na otázku Matoušovu, zda smí tuto událost zaznamenat, **JÁ** jsem odpověděl: „Nikoli! Neboť vy to jako Moji nejbližší svědkové snesete a také to můžete pochopit; ale kdyby

mělo být v mnohých knihách sepsáno vše co před vámi konám a mluvím, tu by svět tyto knihy nejen nepochopil, nýbrž ještě by se nadmíru pohoršil a prohlásil by vás za nejhorší vyvrhele Země! Proto neznamenej, Matouši, nic jiného nežli jen to, co ti výslovně přikáži zaznamenat!" (Srov. Jan 21,25; vyd.)

11) Praví zase jednou **JAN**: „Ale Pane, má nejčistší lásko! Vše to by bylo zajisté již v pořádku; ale až časem jednou zůstanou světu velmi neúplné původní doklady o Tvé přítomnosti a působení na tomto Světě, přejde pak svět nakonec nutně do všelikých pochybností o Tobě, Tvém bytí a působení a tyto zlomky bude považovat za díla kněžské zfištnosti!"

12) Pravím **JÁ**: „To je však právě to, co chci mít pro vlastní svět, kterýž je domem satanovým; neboť hodíte-li svini kukuřici či nejdražší perly, naloží s perlami právě tak jako s kukuřicí.

13) Proto je lépe podat světu věc zaobalenou a svět se pak může prát jen s obalem, uvnitř kterého zůstane však jádro života nicméně neporušené.

14) Až to však bude jednou zapotřebí, pak již probudím znovu lidi a oznámím jim vše, co se zde stalo a co musí svět očekávat za svou nepolepšitelnou zlomyslnost.

15) Ale jak se to vše stane, to ti, bratře Jene, zjevím ještě za tvého života na tomto světě pro veškeren svět zastřeno v obrazech, až budu opět přebývat ve Svých nebesích. - (Srov. Zjevení Janovo a Č.21 B Nových Zjevení; vyd.)

16) Nyní se však již vrací z obce obecní představení strany řecké a židovské; uvidíme, jak vyhověli Mé žádosti!"

---

217. Varování před léčkami satanovými. Zlý duch může působit jen na smysly, nikoli na vůli duše. Útěšné pokyny pro život.

---

1) **FILOPOLD** přistupuje s několika Řeky ke Mně a praví: „Pane, pokud se to jen v této krátké době dalo dělat, splnili jsme co nejochotněji Tvou žádost; co se však má ještě v podrobnostech stát, nebude opomenuto. Se svým domem a svou rodinou jsem tak dalece vypořádán, že Tě mohu bez Překážky jeden, dva až tři roky doprovázet, dám-li jen čas od času své rodině vědět, kde se zdržuji a co Ty děláš? Neboť hled, můj celý dům věří a doufá nyní také v Tvé jméno. Pověz mi Pane laskavě, jsi-li s tím spokojen; máš-li však ještě nějaké přání, račiž nám je projevit!"

2) Pravím **JÁ** : Prozatím jste učinili vše co je správné před Bohem a přede všemi poctivě cítícími a myslícími lidmi; buďte však na stráž, aby vás satan rozmanitými léčkami neuchvátil a abyste tím pak neupadli do všelikých hádek a sporu; potom by byl takový snadno možný příští stav mnohem horší nežli byl stav, z něhož jsem vás nyní vysvobodil!

3) Neboť zlý duch nikdy neodpočívá ani ve dne ani v noci; pobíhá jako hladový lev a ve svém velkém hladu napadá vše, co mu jen v nejmenším přijde někde do cesty.

4) Kdyby byl viditelný, pak by se s ním mnozí odvážlivci pustili v boj, - ale mnohem více by jich v boji podlehl nežli když je neviditelný; neboť on muže svou podobu povznést až ke kráse světelného anděla a také zase muže vzít na sebe strašlivou podobu oheň sršícího draka. Kdo by se pak odvážil napadnout jej v takové podobě? Neboť tehdy by se stal vítězem nad tisíckrát tisíci buď svou krásou anebo svou příšerností, před níž vše strne; ježto se však nemůže a nesmí nikomu ukázat a každý člověk s nejmenší námahou poznává jeho zlá našeptávání, neboť ona činí duši, vždy zatvrzelou, necudnou, cizoložnou, sobeckou, panovačnou, křivopřísežnou, lakotnou, nemilosrdnou, ke všemu pravdivému a božskému lhostejnou, k chudým a trpícím necitelnou a každého světského požitku chtivou, proto také muže člověk těmto zlým snahám satanovým vždy otevřeně čelit, neboť satan může působit jen na smysly duše nikdy však ne na její vůli.

5) Nyní jsem vám tedy také oznámil příznaky, z nichž můžete, příkladou-li se k vaší duši, snadno poznat, jaký duch je ve vaší blízkosti a co s vámi zamýšlí.

6) Zpozorujete-li na sobě něco takového, tu si vzpomeňte na toto Mé učení a tato Má slova; pozdvihněte své duše a čiňte právě opak toho, po čem začínáte bažít; tak se stanete pány nad zlým duchem! A jestliže ho ve všech uvedených věcech přemůžete, pak vás nechá buď zcela na pokoji a nebude vám již třeba podstupovat s ním boj. Dáte-li se však v té či oné věci polapit anebo snad v něčem lehkovážně povolíte, pak se ho až do konce vašeho pozemského života tak snadno opět úplně nezbavíte.

7) Proto si dávejte dobrý pozor na všechny ty věci, na které jsem vás nyní upozornil! Neboť kde to přivedl zloduch v nějaké duši jen jednou tak daleko - což mu zrovna nedá tak velkou námahu - že se duše v té či oné věci podvolila, z čehož pak byl ovšem zplozen hřích, pak to již stojí tuhý boj, má-li se tato škoda na duši úplně zase napravit.

8) Kdo však má vážnou vůli a sám činí tolik kolik může a svou slabost v duchu Mi svěří, tomu bude úplné vítězství nad satanem také snadnější; ale dobře si zapamatujte, jen za živě důvěřivého volání Mého jména.

9) Nyní víte vše co je vám třeba vědět; znáte pravého, jedině opravdového živého Boha a znáte nyní Jeho vůli.

10) Pravím vám: Otec v nebi vás dobře zaopatřil vším co potřebujete; nyní záleží na vás, jak svědomitě toho použijete ke svému pravému a věčnému životnímu blahu.

11) Z vašeho vlastního chování vzejde veškeren výsledek a vaše slova a skutky se stanou vašimi soudci!

12) Ty, Filopolde, zůstaň však ještě tři dny zde a hled' uvést vše do pořádku; potom přijď do Kisu, kde Mě zastihneš!"

13) Filopold slíbil tak učinit; poté jsem požehnal obci a odebrali jsme se zase zpět do Kisu.

---

218. Události v domě Kisjonově v nepřítomnosti Páně. Zavedení farizeů na scesti sluhu Kisjonovými a povolání jich zpět na příkaz Páně. Doznání farizeů a prosba za uzdravení jejich nemocných. Velký zázrak uzdravení.

---

1) Když přicházíme domů, jde nám vstříc několik sluhů a vypráví, že brzy po našem odchodu přišlo do údolí mnoho cizinců a nejmůž naléhavě se vyptávali na Mne, co zde dělám a kam jsem šel. Oni však, sluhové, kteří v cizincích poznali přestrojené farizeje, jim řekli, že jsem již dávno z této krajiny odešel, podle jejich domněnání snad až do Damašku, anebo dokonce snad k pohanům do Persie; neboť za Svého pobytu zde jsem Se častěji vyslovil: „Spása bude Židům vzata a dána pohanům!"

2) Tu se tito **zvědomé** zřejmě rozzlobili a jeden z nich na to řekl: „S mladých stromů mohou kluci setřást ovoce, avšak ne tak se stromu starého, na který musí člověk dříve se vši opatrností vylézt, chce-li dosáhnout větví obtížených ovocem! Tento kejklř uškodí starému židovstvu pramálo!"

3) Poté se **sluhové** zasmáli a pravili: „No, jen dejte pozor, aby tento strom nebyl pro svou hnilobu poražen větrem! Nám se zdá, že je vlastně dávno již shnilý a po nějakém ovoci není již ani stopa - leda že byste ověsili suché větve suchými fíky a prohlásili toto darebáctví za zázrak."

4) Po tomto projevu se tito zřejmí fariseové nejmůž rozčilili a začali služebnictvu vyhrožovat.

5) **Sluhové** však pravili: „My jsme předně Řekové a máme náboženství našeho císaře a proto se můžeme vaší hlouposti, kterou nazýváte Boží naukou, náležitě vysmát a nemůžete nám nic udělat, nečiníme-li to ve vašich chrámech a školách. A za druhé nás, kteří sloužíme v domě velkého a mocného Kisjony je mnoho; a neodtáhnete-li brzy, ukážeme vám cestu klacky!" Tu se fariseové kousli zlostí do rtů a šli svou cestou podél moře vzhůru a to cestou, která vede do Jerusalema.

6) Nyní se Tě však, Pane Ježíši, tážeme, zda jsme jednali správně!?"

7) Pravím **JÁ** : „Až na jednu věc zcela správně; nebylo totiž správné, že jste jim vědomě lhali! Bývalo by lépe, kdybyste jim řekli pravdu. V tom případě by nás byli očekávali a my bychom na nich provedli přeměny; neboť byli to většinou nemocní, mezi nimiž bylo sice několik farizeů, ale těch poněkud lepších. Nyní táboří na pahorku, který se zvedá na hořejším konci zálivu; proto pospěšte s osly a mezky rychle tam a přivezte je všechny sem! Řekněte jim: „Pán přišel a očekává vás!" Nemocné položte na mezky a osly a ti zdraví ať jdou pěšky!"

8) Na tuto Mou žádost, ačkoliv byl již dosti pozdní soumrak, se sluhové vydali na cestu a za hodinu přivedli všechny, které předtím ve slepé horlivosti vyhnali.

9) Ihned přistupuje ke Mně s náležitou uctivostí pět farizeů a stěžují si, že služebnictvo s nimi velmi hrubě jednalo a že je zneuctilo a obelhlo.

10) **JÁ** však je utěšuji a pravím, že služebnictvo nemělo zlou vůli. Učinili tak ze slepé lásky ke Mně, protože se domnívali, že jste Moji nepřátelé. Proto jsem jim také po mém příchodu

přikázal, aby šli ihned pro vás a v dobrém vás přivedli sem; a tak museli na vás ihned odčinit, čím se předtím provinili; a já myslím, že tím je tato věc urovnána."

11) Praví **fariseové**: „Dokonale; nyní je vše opět v nejlepším pořádku. Ale teď o něčem jiném!"

12) My jsme sem přišli až z Betlema, protože jsme slyšeli mimořádné věci o tvém zázračném lékařském umění. Proto jsme také vzali s sebou naše nemocné; ti, kteří měli ještě tolik síly, že mohli používat svých nohou, museli ovšem jít pěšky, - slabší jsme sem však dopravili na soumarech. Proto tě prosíme, abys se nad trpícími slitoval a uzdravil je z jejich nemocí!"

13) Pravím **JÁ** : „Kde jsou ti, které jste sem dopravili z Betlema na soumarech? O těch Mně služebnictvo nic neřeklo."

14) Praví oněch pět **farizeů**: „Ponechali jsme je na druhé straně zálivu v hospodě, protože jsme nemohli vědět, zda tě tu zastihneme. Neboť jsme se beztoho velmi těžko dověděli, že se v této době zdržuješ obyčejně zde, že však je nejisté tě zastihnout; a tak jsme zkusili zda jsi zde a nebudeš-li zde, že se zde snad co nejdříve dovíme, kde bys asi mohl být anebo kdy bys se asi mohl navrátit. V této nejistotě dali jsme naše těžce nemocné do zmíněné hospody, aby se jim tam dostalo ošetření, zatím co jsme se snažili někde se k tobě dostat, bychom tě poprosili, abys se slitoval nad těmi těžce trpícími! Proto jsme se také utábořili na konci nad hospodou, bychom byli co nejbližší těm našim nemocným, kteří jsou nouzově ubytováni v hospodě."

15) Nyní jsme ti, Pane a Mistře, řekli vše a dále ti nic říci nemůžeme. Chceš-li tedy, smiluj se nad ubohými a trpícími!"

16) Pravím **JÁ** : „Už je to takové: Nevidíte-li zázraky a znamení, je vaše víra slabá; bez síly víry lze však málo ku prospěchu lidí učinit! Avšak uvěříte-li, uvidíte velkolepost moci Boží v člověku!"

17) Praví **všichni**: „Ano, ano, Pane! Věříme všichni! Kdo dovede jako ty mrtvou dceru představeného Jaira povolát zpět v život, ten dovede také vyléčit všechny jiné nemoci, které dávno ještě nejsou smrtelné! O tomto skutku jsme slyšeli dokonce až v Betlemě, městě Davidově!"

18) Pravím **JÁ** s pozdviženýma rukama: „Nuže, staniž se vám tedy podle vaší víry!"

19) Všichni **ti nemocní**, kteří čekali na dvoře na uzdravení, náhle zcela ozdravěli, jali se radostí jásat a křičet a hlasitě volali: „Viděli jsme sjet do našich těl světlo - a byli jsme zdraví; a je nám nyní tak dobře, jakoby nám nikdy nic nechybělo. Sláva Tomu, jenž nás tak náhle uzdravil!"

20. Fariseové nemohou ze samého úžasu téměř ani slovo ze sebe vypravit. Po malé chvíli slyší však rovněž křik a jásoť rozléhající se v obci Kisu; a fariseové a s nimi i ti, kteří byli úplně uzdraveni spěchají co nejrychleji ven, aby se podívali, co je to za hluk. Avšak spatří až příliš brzy své nemocné z hospody, kterak skáčí čile jako jeleni a ustavičně volají: „Sláva tomu, který nás tak zázračně uzdravil!"

21) Když se tito uzdravení setkají s oněmi pěti farizeji, ptají se tito jásajících, kdy a jak byli uzdraveni. Všichni uzdravení, bylo jich as třicet, vypravují jim pak jednohlasně, že to bylo v té a té době a že viděli jak sjelo do jejich těla světlo!

22) Tu oněch pět zjistilo, že přesně v době, kdy jsem řekl: „Staniž se vám podle vaší víry!", byli i ti v hospodě světlem uzdraveni.

23) Všichni jsou naplněni úžasem a **uzdravení** volají: „Dovedte nás k tomu Lékaři, abychom mu vzdali osobně chválu a dali odměnu!"

24) Tu je přivádí fariseové ke Mně a oni padají přede Mnou na kolena a vzdávají Bohu čest, že propůjčil člověku takovou sílu!

25) Já je však vyzývám, aby se zvedli se země a zatím co jim ukazují pro ně určenou jídelnu, přikazují jim, aby o tom všem nikde nic nerozhlášovali ani v Jerusalemě, ani v městě Davidově!

26) Všichni Mně jednohlasně slibují, že se podle toho, jak jen bude možné, zachovají; míní však, že jim to ve městě špatně půjde, když se tam vrátí úplně zdraví; nicméně však učiní všemožné, jen aby Mne neprozradili!

27) Já jim toto předsevzetí schvaluji a vedu je všechny Sám do jídelny, kde je očekává všeliké občerstvení a posílení. Žehnaje jim pokrmu a nápoje pobízím je, aby podle potřeby jedli a pili a ujišťuji je, že jim to neuškodí. A oni se pustí do jídla a pití; já Sám Se však odeberu do

jiné místnosti, kde poctivý Baram z Jesairy připravil již pro Mne a Mé učedníky velmi bohatou večeři, které se po mém boku nanejvýš radostně účastnil Kisjona se svou rodinou.

---

219. Nový pokyn misijní. Nutnost kvašení v nitru. Podobenství o krmném volu. Požehání navštívení.

---

1) Po večeři pravil **AHAB**: „Pane, že je mi již z Jesairy úplně jasno o Tobě, Tvé působnosti rozumí se samo sebou a nebylo by kvůli mně zapotřebí tak nesmírných znamení, aby mě a všechny mně podobné více než dostatečně přesvědčila, že jsi Sám Jehova působící skrze tělo lidské, vypůjčené jaksi od této Země. jsem však zvědav, zda oněch pět farizeů z Betlema, kteří se ostatně zdají být zcela poctivými lidmi, skutečně nepozná Kdo je asi Ten, jenž tak nadmíru zázračně uzdravil jejich nemocné. Mají-li o tom jen trochu ponětí, pak přece musí již téměř rukama nahmatat, že obyčejný člověk není nikdy s to něco takového vykonat. Myslím, že bychom je měli jít trochu vyzkoušet a brzy by se ukázalo, co o Tobě soudí.“

2) Pravím **JÁ** : „Příteli, že já zcela jistě vím co o Mně soudí, o tom zajisté nebudeš pochybovat; a tak myslím, že není naprosto zapotřebí, abychom je rušili v jejich nejvyšších vlastních úvahách. K tomu je přece také zítra den, kdy se dá také mnohé velmi dobře vyřídit. Nechme je dnešní noc jen řádně prokvasit. Neboť jako je u nového moštu nutné kvašení, aby se stalo z moštu ohnivé víno, právě tak je také nejvyšší nutné podobné kvašení v mysli každého člověka, má-li přejít do plného a pravého duchovna.“

3) Hle, má-li člověk vše co potřebuje, je mu zcela dobře; nestará se o nic, nepracuje, libuje si pěkně v pohodlí a málo se ptá na to, zda je Bůh, zda je život po smrti těla, zda je člověk více než zvíře anebo zvíře více než člověk. Hory a údolí jsou mu lhostejné, o zimy a léta se nestará; neboť v létě má stín a chladící lázně a pro zimu dobře hřející kamna a teplý šat.

4) Také je mu jedno, byl-li rok úrodný či ne; neboť předně je zaopatřen na 10 let všelikými zásobami a za druhé má hojnost peněz, aby si opatřil, co se mu nedostává!

5) Hle, takový člověk žije právě tak pohodlně jako krmný vůl v chlévě a také o mnoho více nemyslí nežli vůl a není tedy také nic jiného nežli požívačně zvíře v lidské podobě.

6) Kdybys přišel k takovému člověku, abys mu kázal evangelium o Království Božím, učiní ti právě to, co učiní vůl v chlévě mouše bodalce, která ho ruší v jeho pohodlném žraní; vůl se ožene ocasem po rušícím jej hostu a ten musí rychle ulétnout, aby nebyl zabit anebo aspoň notně pohmožděn.

7) A hle, takový žádnou starostí netísněný žrout dá pokyn svému služebnictvu - které v Podstatě není ničím jiným nežli ocasem odhánějícím a zapuzujícím mouchy bezstarostného labužníka - aby tě zahnal.; a ty pak budeš zřejmě hledět co. nejrychleji upláchnout a teprve ve značné vzdálenosti budeš moci přemýšlet o. tom, jaký účinek mělo. tvé kázání evangelia u toho, bezstarostného. žrouta.

8) Já však dovedu takovým volům učinit zcela jiné kázání: Dopustím na ně pozemské neštěstí za neštěstím; tím se dostanou do. všelikých starostí, úzkostí a bázně, začnou přemýšlet, hledat a se ptát jak je možné, že jsou nyní se všech stran tak tísněni, ač přece nikdy nikomu nečinili bezpráví a žili vždy jako. řádní slušní lidé!

9) To. se jim však děje jen pro nutné kvašení.

10) Dostanou-li se tací lidé do. náležitého.kvašení, zatouží po. přátelích, kteří by je mohli opět uklidnit; tehdy jdi k nim a hlásej jim evangelium a vyslechnou tě a nikdy již nepozvednou proti tobě svůj pyšný a kolem sebe ohánějící ohon!

11) A hle, právě proto. je dobře, že se tito. naši ho.sté dostanou během této. noci do. Pořádného. kvašení; tím se stanou v Sobě samých duchovnějším a zítra s nimi budeme mít lehkou práci. Uznáváš to. nyní?!"

---

220. Ahabův údiv nad božskou moudrostí. Sebepoznání je především třeba. „Nebud'te jen posluchači, nýbrž také uskutečňovateli Božího slova!“ Opravdový životaplný a blažený klid v Bohu. Výstraha před dlouhým spaním a zahálkou.

---

1) Praví **AHAB** : „Ó moudrosti, ó moudrosti! Kolik vznešeného. a pravdivého. v sobě obsahuje a jak nesmírně hloupá je naproti tomu moudrost našince! Je věčnou pravdou, že nikde nemůže nic vzniknout, nepředchází-li napřed bojující činnost; a já jsem chtěl nyní ihned jít k Betlemitům a začít je Poučovat! Ó, já středisko. vši hlupoty! Mudrci řečtí přece říkají: „Každá činnost je podmíněna bojem a každý účinek je jeho. výsledkem!" - a já to. nechápal! Jak to. přijde, že to. nyní chápu?!

2) Nepředchází-li v nitru člověka opravdový boj se sebou samým a s jeho. rozličnými životními elementy (sklony), je vše co. se s ním Podniká zvenčí marné!

3) Nyní úplně chápu poučné životní Poměry člověka a chtěl bych zde přibližně stanovit hlavní základní pravidlo. pro život a myslím, že bych se cíle zrovna příliš daleko. neminul!" Pravím **JÁ** : „Vyslov je! Já k němu v Sobě dříve nepřihlédnu, dokud je nevyslovíš."

4) Praví **AHAB**: „Co. si člověk ze svých jemu od počátku propůjčených vlastností nedal napřed sám, to. mu nemůže dát žádný Bůh, aniž by ho. dříve nezahubil! Bohu jsou sice všechny věci možné; ale, přitom člověk nic nezískává!

5) Kdo. nepozná napřed sama sebe, jak by mohl poznat někoho. jiného. a nakonec i Boha Samého.? - Takové by bylo. mé základní pravidlo. Pane, jsem daleko. od cíle?

6) Pravím **JÁ** : „Nejsi, příteli Ahabe, ty jsi věru ťal do. živého.; je tomu tak! Co. si člověk neopatří vlastní činností svými jemu propůjčenými silami, to. mu nemůže a nesmí opatřit ani Bůh, nemá-li ho. soudit!

7) Proto. nebudte tedy také jen Pouhými posluchači Mého. slova, nýbrž horlivými jeho uskutečňovateli, tak teprve začnete v sobě pociťovat jeho. požehnání!

8) Neboť život je činnost a nikoli zahálení sil, jimiž je život podmíněn a tak musí být život navěky udržován ustavičnou činností veškerých jeho. sil; neboť v ukládání se do. klidu není trvalého života.

9) Určitý pocit blaha, který vám poskytuje klid, není nic jiného nežli částečná smrt sil potřebných k životu; kdo tedy stále víc a více nachází zalíbení v nečinném klidu, zvláště duchovních životních sil, ten se tím také posouvá stále víc a více přímo do náruče skutečné smrti, z níž ho již tak snadno nevysvobodí ani Bůh!

10) Je ovšem také pravý klid, plný života; avšak tento klid je v Bohu a pro každého člověka je nevýslovně oblažujícím pocitem spokojenosti, že je činný podle vůle Boží.

11) Tento nejvyšší oblažující pocit spokojenosti a nejjasnější poznání, že se opravdu stále jednalo podle řádu Božího, je vědomý pravý klid v Bohu, který je jedině plný života, protože je potom plný účinnosti a jednání. Každý jiný klid, který spočívá v ustání životních sil je však, jak už bylo řečeno, opravdová smrt potud, pokud různé životní síly polevily v činnosti a už se jí znovu neuchopí. - Rozumíte tomu?"

12) Praví **JIDÁŠ IŠKARIOTSKÝ**: „Pane, je-li tomu tak, pak by měl člověk před spánkem prchat jako před morem; neboť spánek je přece také klid jistého množství životních sil, třebaže vnějších!"

13) Pravím **JÁ** : „Ovšem! Proto také ospalci nedosahují nikdy zvláště vysokého věku. Kdo poskytuje svému tělu v mládí pět a ve stáří šest hodin klidného spánku, dosáhne také většinou vysokého věku a uchová si dlouho mladistvé vzezření, zatímco kdo dlouho spává, brzy zestárne, dostává vráscitou tvář a šedý vlas a v pokročilejším věku se plouží jako stín.

14) Jako však přílišným spánkem bývá stále víc a více umrtvováno tělo, rovněž tak, ano ještě mnohem více bývá umrtvována duše, ustává-li víc a více v činnosti podle Mého slova a Mé vůle.

15) Kde se však jednou zahnízdila do duše zahálčivost, tam se také brzo zahnízdí neřest; neboť zahálčivost není nic jiného nežli sama sobě hovějící láska, která se každé činnosti pro druhého vyhýbá tím více, že chce vlastně jen to, aby všichni ostatní pracovali k jejímu prospěchu a užitku!

16) Proto se také varujte obzvláště zahálky; neboť je to opravdové símě všemožných neřestí!

17) Za příklad mohou vám sloužit různá dravá zvířata. Hled'te, tato zvířata se pouští jen tehdy do zákaznosné činnosti, pudí-li je palčivý hlad; ukořistila-li žrádlo a utišila-li hlad, odeberou se ihned opět do svých skrýší a odpočívají tu často, zvláště hadi celé dni.

18) Pozorujte nyní naproti tomu lupiče a vraha! Tento jinak vši práce se štítící člověk, vlastně ďábel v těle, leží celé dny v nějaké své lupičské skrýši; jen když mu slídiči oznámí, že

půjde kolem jeho skrýše bohatá karavana, tu se teprve se svými druhy dá na číhanou a napadne pak bezohledně přicházející karavanu, oloupí ji a zavraždí kupce, aby nemohl být vyzrazen! A to je plod zahálky!

19) Proto pravím ještě jednou: Varujte se především zahálky; neboť je cestou a širokými dveřmi ke všem pomyslitélným nepravostem!

20) Po vykonané práci je údům těla prospěšný mírný odpočinek; zato však přílišný odpočinek je horší nežli zcela žádný."

---

221. O zlu lenosti a o požehnání činnosti. Cestovní pokyny. Vlažní o krutí vládcové!. Marie a Tomáš. Matouš zaznamenává nauku o činnosti - zvanou „Noční kázání“. Proč se tento záznam ztratil.

---

1) **(Pán:)** „Urazil-li někdo dalekou cestu pěšky a konečně dojde do hospody, tu nejde-li v hospodě ihned spát, nýbrž činí malé pohyby a bude-li příštího dne již před východem Slunce na nohou, nepocítí po celý den únavu a čím déle bude takto v cestě pokračovat, tím méně ho bude unavovat.

2) Když však někdo denním pochodem rovněž tak velice unavený přijde do hospody, vrhne se ihned na lůžko a opustí je teprve v poledne příštího dne, pak nastoupí další cestu s nohama úplně nepoddajnými a s hlavou úplně zmámenou a když byl urazil kus cesty, bude pro samou únavu toužit po odpočinku a nakonec se může i stát, že zůstane ležet na cestě a bude se zde trápit, nepřispěje-li mu nikdo, což je snadno možné, ku pomoci.

3) Co to však zavinilo? jeho vlastní příliš velká záliba v odpočinku a spojené s ní mylné domnění, že přílišný odpočinek člověka posiluje.

4) Chce-li někdo v tom či onom umění, k němuž je třeba ve vysoké míře obratnosti rukou a prstů, dosáhnout velké údiv vzbuzující dovednosti, táži se: Dosáhne jí kdy, když místo nepřetržitého pilného cvičení, vstrčí ruce a prsty do kapes a den co den se hezky potuluje, aby z jakési opatrné obavy neunavil své ruce a prsty a neučinil je snad pro své umělecké povolání, o něž usiluje, příliš nepoddajné a nezpůsobivé?

5) Věru, tu bych nemohl ani já Sám při vši Své neomezené moudrosti dělat proroka a stanovit dobu, za kterou se takový žák umění stane virtuosem! Proto, Moji milí přátelé a bratři, opětovně vám pravím:

6) Jen činnost a zase činnost k všeobecnému blahu lidí! Neboť veškeren život je plodem ustavičné a nikdy neúnavné činnosti Boží a proto může být udržen a pro věčné trvání uchován jen opravdovou činností, zatím co z nečinnosti nevzejde a nemůže vzejít nic jiného než smrt.

7) Položte si ruce na srdce a pozorujte, jak je neustále dnem i nocí činné! Jedině na takové činnosti závisí život těla; začne-li se však srdce jednou zastavovat, tu - myslím - bude asi s přirozeným životem těla konec!

8) Jako však klid tělesného srdce je zřejmě úplnou smrtí těla, tak je také podobný klid duševního srdce smrtí duše!

9) Srdce duše se však nazývá láska a jeho tepot se projevuje opravdovou a úplnou činností v lásce.

10) Neustálá činnost v lásce je tedy nikdy neúnavný tlukot duševního srdce. Čím horlivěji však tluč srdce duše, tím více života se plodí v duši a když se tím vytvořil v duši dostatečně vysoký stupeň života, takže se vyrovnává božskému nejvyššímu stupni života, potom takový stupeň života duše probouzí život božského ducha v ní.

11) Tento duch - jako pouhý život, protože neúnavná nejvyšší činnost sama - rozlévá se pak do duše, která se mu činností lásky stala rovnou a věčně nezničitelný život započal v duši naplno!

12) A hleďte, to vše pochází z činnosti, nikdy však ne z lenivého klidu!

13) Proto se vyhýbejte klidu a vyhledávejte úplnou činnost a vaší odměnou bude život věčný!

14) Nedomnívejte se, že jsem snad přišel, abych lidem na této Zemi přinesl pokoj a klid; ó nikoli, nýbrž meč a válku!

15) Neboť lidé musí být nouzí a všelikým soužením poháněni k činnosti, jinak by se stali příliš línými krmnými voly, kteří se sami krmili ke žrádлу pro věčnou smrt!

16) Nouze a soužení způsobují v člověku rovněž kvašení za kvašením, z něhož se nakonec může přece jen vyvinout něco duchovního.

17) Mohlo by se ovšem říci: „Nouzí a soužením se však plodí také hněv, pomsta, vražda a úmyslné zabití, závist, bezcitnost a pronásledování!“ To je ovšem pravda; ale jakkoli jsou všechny tyto věci zlé, jsou přece jen vzhledem k výsledku lepší nežli shnilý klid, jenž je mrtvý a nezpůsobuje ani nic dobrého ani nic zlého.

18) Proto pravím vám: Ať je každý vůči Mně buď úplně teplý anebo úplně studený; neboť vlažného vyplivnu z úst Svých!

19) Energický nepřítel je Mně milejší nežli vlažný přítel; neboť energický nepřítel přinutí Mne k úplné činnosti, abych ho buď získal, anebo abych podnikl patřičné kroky a učinil ho pro všechny časy Sobě neškodným; vedle vlažného přítele se však stanu Sám vlažný a kdybych se octl v bídě, pomůže Mně vlažný přítel v něčem?!

20) Proto je také vlažný vládce morem pro svůj lid; neboť tehdy duch lidu ztrouchniví a z lidí se stanou samí krmní volové a oslové! Ale krutý a dokonce tyranský vládce činí lid živým a vše je plno činnosti, jen aby nikdo nepropadl trestu; a provádí-li to tyran příliš ztřeštěně, tu konečně povstane lid v masách a od svého trýzni tele se osvobodí!

21) Myslím, že jsem o hodnotě činnosti promluvil dostatečně a jsem přesvědčen, že jste všichni tomuto poučení porozuměli. Proto, chce-li někdo a cítí-li potřebu spánku pro své tělo, ať si vyhledá lůžko; kdo však chce se Mnou probdít noc, ať zůstane zde!“ Tu pravili všichni: „Pane, bdíš-li Ty, jak bychom tu mohli spát?! - Jen matka Marie, zdá se, potřebuje tělesný odpočinek a proto bys jí mohl říci, aby šla spát.“

22) Ale **MARIE**, ačkoliv za Mnou v lenošce poněkud dřímala, uslyševši tuto řeč, se vzchopila a pravila ve vší vlídnosti řečníku: „Příteli, jenž obyčejně mluvíš za všechny spoluúčedníky, pravím tobě, že tvá starost o mne je trochu malicherná; neboť hled, já jsem z lásky k svému Pánu probděla již několik set bezesných nocí a ještě žiji - a probdím ještě mnohé noci a proto život neztratím, je-li to Jeho vůle! Proto se žádný o mě nestarejte; stačí, že Jeden na mě pamatuje!“

23) Byl to však Tomáš, jemuž platila tato slova. Přišel však k Marii a prosil ji, aby mu neměla za zlé jeho dobré mínění. Maria ho však konejšila a byla velmi přívětivá pro jeho péči o ni a Tomášovi bylo opět lehčeji u srdce, takže ihned opět zcela uklidněn zaujal své místo!

24) Nyní nastalo na chvíli ticho. Nikdo nepromluvil ani slovo, neboť všichni mnoho přemýšleli a shledávali pravdivost řečeného stále jasněji a jasněji svítící.

25) Jen **MATOUŠ** pravil po chvíli sám k sobě: „Zítřa hned za úsvitu bude toto učení o činnosti a klidu, pokud to půjde, sepsáno na zvláštní k tomu určenou tabulku; neboť tato nadevše důležitá nauka se nesmí za žádnou cenu světu ztratit!“ A když se brzy poté začalo rozednívat, dodržel také Matouš slovo; a tato nauka se pak o sobě dlouho zachovala a byla Jonaelem a Jairutem přinesena také do Samaří; časem však byla velmi překroucena a proto se také ztratila. Dokud však byla ještě v oběhu, kolovala mezi lidem pod názvem „Noční kázání“.

---

222. Pět farizeů z Betlema umývá Pánu nohy. Krátké evangelium pro život.

---

1) Zrána přišlo ke Mně pět farizeů, pozdravili Mě a Mé učedníky podle svého zvyku co nejzdvořileji a osvědčili Mně ještě obzvláště velkou úctu tím, že se Mě tázali, zda je považují za hodna, aby Mně umyli nohy.

2) V Betlemě se totiž zachovával dosud starý obyčej projevování pocty tím, že buď hostitel umýval nohy svým hostům anebo jako opětované osvědčení úcty prvý z hostů příštího jitra umýval nohy hostiteli. Proto jsem Si tedy také nechal od oněch pěti farizeů z Betlema nohy umýt a osušit.

3) Teprve po tomto úkonu se Mě **oněch pět farizeů** tázalo: „Věru, nepochopitelně velký Mistře! Řekni nám aspoň něco o tom, jak dociluješ taková nikdy neslýchaná uzdravování! Že to - všeobecně řečeno - zřejmě způsobuješ silou Boží, je nepochybné; ale jak a jakým způsobem v takové neslýchané dokonalosti, to je jiná otázka. Jen o tom nám dej - považuješ-li nás jen poněkud za hodna - několik pokynů a my potom velice spokojeni a navěky Ti vděční nastoupíme zpáteční cestu do Betlema.“

4) Pravím **JÁ**: „I kdybych vám to řekl, neuvěřili byste tomu; neboť také přes vaše oči visí

trojitá rouška Mojžíšova, abyste nepostřehli, Kdo je Ten, jenž nyní mluví s vámi! Kdybyste Ho znali, nikdy byste se netázali; protože Ho však neznáte, ptáte se jak se ptáte!

5) A i kdybych vám dal správnou odpověď, nepřijali byste ji. Neboť vidíte sice to co je a se děje ve světě co do hmoty; ale co se týče ducha, jeho říše a působení, to je vám cizí a proto také nemůžete pochopit a pocítit co je bytí a působení Království Božího v člověku.

6) Jděte však a čiňte pokání za vaše mnohé hříchy, pak postřehnete, že se k vám přiblížilo Království Boží.

7) Milujte Boha ze všech sil a modlete se k Němu v duchu a v pravdě; milujte však také své nejbližší chudé bratry a sestry; nepronásledujte své nepřátele; neklíďte těm, kteří klínou vám a čiňte dobro těm, kteří se proti vám provinili, tak budete hromadit řehavé uhlí na hlavách jejich a Bůh shlédne na takové vaše skutky a stonásobně vám je odplatí.

8) Nepůjčujte peníze těm, kteří vám je mohou s velkými úroky vrátit, nýbrž půjčujte opravdu chudým a potřebným, pak budou vaše peníze uloženy na vysoký úrok v nebi a Otec v nebi vám bude povždy vyplácet úroky i s kapitálem navěky!

9) Nepřijímejte také od světa příliš dychtivě chválu, dík a velebení pro vaše dobré skutky; neboť i děláte-li to kvůli světu, jaké odměny má se vám potom dostat v nebesích?! Pravím vám: Kdo za nějaký dobrý, chudým bratřím prokázaný skutek požaduje a bere jakoukoli odměnu ve světě, přijde o odměnu v nebi!

10) Kdo pracuje pro nebe, ten bude časně a jednou věčně odměněn z nebe; kdo však pracuje pro svět, ten bude sklízet mrzkou a pomíjející odměnu od světa; v nebi však najde knihu svých zásluh prázdnou, jeho odměna bude ta tam a jeho duchovní chudoba bude mít stěžejší konec!

11) Když to dobře rozvážíte a budete podle toho jednat, pak vám také bude brzy zřejmé, jakým způsobem jsem uzdravil vaše nemocné. - Nyní víte vše co je vám třeba vědět. Na to další se neptejte, neboť nic by vám neprospělo, i kdyby se vám to řeklo.

12) Dbejte však také toho, abyste Mě, Mé působení a tyto Mé učedníky neuváděli ve známost ani v Jerusalemě a ještě méně v městě Davidově; nepřineslo by vám to požehnání!

13) Nyní však až posnidáte, můžete zcela klidně nastoupit cestu k domovu!"

14) Po této Mé řeči se tváří oněch pět sice poněkud zaraženě; netroufají si však dále se tázat; pokloní se Mně, ubírají se pak do jídelny a po snídani na cestu do své domoviny!

---

223. Názory pěti farizeů o Pánu. Domněnko jednoho farizea: „Bud' je to Bůh anebo d'ábel" Mínění farizeovo o socialismu. Poučné pokyny.

---

1) Poté přistoupí ke Mně učedníci a ptají se Mě proč jsem mluvil s Betlémskými tak zahaleně?

2) Pravím **JÁ** : „Jste stále ještě tak nerozumní, jakoby jste ode Mě ještě nikdy neslyšeli jedno moudré slovo?! Nepovažují Mě za nic jiného nežli za lékaře obdařeného mimořádnými schopnostmi, který koná taková zázračná uzdravení pomocí skrytých sil v přírodě.

3) Není jim neznáma sekta Esejců, kteří mají některé povšimnutí hodné známosti v tajném umění lékárnickém, na základě nichž jsou s to vyléčit mnohé nemoci a také uskutečnit mnohé zjevy, které se laikovi musí jevit jako zřejmé zázraky. Předpokládáte-li nyní to, pak to nakonec vypovídá o tom, že Mě tito betlémsští nepovažují vůbec za nic jiného nežli za Esejce čtvrtého, tedy nejvyššího stupně, jehož vědění sahá tak vysoko, že ovládá nejrozmanitější síly přírodní a že je může podle své libovůle řídit?!

4) Kdybych jim byl však přímo odhalil, že jsem jako Syn Nejvyššího zaslíbeným Mesiášem, tu by se tito zarytí Židé nadmíru rozzlobili a považovali by Mne za mága, osobujícího si to nejvyšší, jenž je spolčen se satanem a jako takovému by se také nade vši míru rouhali a uzdravení jejich sem přinesených nemocných bylo by pro ně nejhorším kamenem úrazu! Nyní však, ježto Mě považují pouze za Esejce nejvyššího stupně, jdou zcela vesele domů a chválí a velebí Boha, Který propůjčuje člověku takové tajné znalosti a síly, že může poskytnout trpícím lidem tu nejjistější, byt nejvyšší zázračnou pomoc!

5) Aby však doma při klidnějším a zralejším přemýšlení mohli bez velké námahy přijít na to, že snad přece jen nejsem Esejcem, protože Mé jim oznámené zásady o mravních a společ-

čenských životních vztazích lidí přímo odporují zásadám Esejců, udělal jsem jim právě tolik poučení, kolik bylo k vyslovenému účelu nutné. Doma budou pěkně a pečlivě porovnávat Mé poučení s naukou Esejců, kterou ovšem mají a až najdou do očí bijící protivy, tu se teprve zarazí, jako se zarazilo před vašimi očima oněch pět když slyšeli Má slova, protože nauka, kterou Já jsem jim dal, se vůbec přímo přičí, jak řečeno, nauce Esejců.

6) Byli by se rádi pustili se Mnou do dalšího dotazování; Já jsem je však zcela krátce odbyl a oni odešli, netroufajíc si Mně dát již žádnou další otázku; viděli, že podle skutků bych mohl být zcela dobře Esejcem nejvyšší hodnosti, ale podle slov, jimiž jsem Se k nim obracel, zase nikoliv. Avšak nyní cestou také nepřemýšlí o ničem jiném nežli jedině o tomto zjevu a uvažují takto: „Mají tedy Esejci snad dvě nauky, jednu vnější, pouze pro slepý světský lid a jednu vnitřní jedině pro sebe?“ Ale Já jsem k nim byl asi tak upřímný, že jsem jim jako zběhlý v Písmu, nadhodil několik vět vnitřní nauky a veškeré další hledání jsem ponechal jim samým!

7) Jeden z oněch pěti však míní, že ve Mně musí vězet něco zcela jiného nežli Esejec nejvyšší hodnosti. Práví ostatním čtyřem: „Co se mne týče, nemohu ho zrovna považovat za Esejce; neboť teprve nedávno jsem mluvil s jedním Esejcem o všech jejich naukách a zvycích a ten byl velmi upřímný; avšak o nějaké druhé tajné nauce nevěděl nic. Já tudíž považuji tohoto zvláštního lékaře z Nazaretu za zcela zvláštní a pokud vím, ještě nikdy tu nebyvalý zjev. Buď je to Bůh - anebo ďábel, o čemž bych však nicméně velice pochyboval, protože jeho nauka obsahuje sociální zásady, o jakých jsem dosud nikdy neslyšel. Ďábel je však největší tyran a proto úhlavní nepřítel všeho socialismu!

8) Hle, takto rozpráví oněch pět farizeů již nyní na cestě, při čemž jsou tak zahloubáni, že sotva pozorují zda se jejich nohy pohybují a dále je nesou.

9) Moji milí, učí-li někdo, musí přistupovat k dílu velmi obezřetně; nesmí náhle vpadnout do dveří anebo při hostině předkládat všechna jídla najednou, nýbrž vstoupí tiše do domu a zaťuká lehce na dveře, které vedou do té či oné místnosti; a dává-li hostinu, předkládá druhé jídlo teprve tehdy, když hosté prvé jídlo již požili. Jinak jako návštěvník domu bude rozkřičen jako nezpůsobilý a drzý a v navštíveném domě pořídí jako drzý vetřelec pramálo. A hostitel odejme svým hostům veškerou chuť k jídlu, předloží-li jim celou hromadu všelikých jídel najednou; ale při náležitém pořádku udrží se hosté při dobré chuti a nakonec hostitele pochválí, že je tak znamenitě pohostil!

10) A hleďte, právě tak se musí postupovat při učení, má-li se jím něčeho docílit. - Nyní tomu rozumíte?"

11) Práví učedníci: „Ano, Pane, rozumíme přesně všemu co jsi k nám nyní jako vždy přemoudře mluvil!"

12) Právím **JÁ** : „Nuže dobře, pojďme tedy také my ke snídani!"

---

224. Kisjona a Baram se předstihují v pohostinství. Důležitost a podstata sebeovládání. Rušení sebeovládání satanem.

---

1) Povstáváme ihned s lavic a jdeme do zahrady, kde nás již čeká bohatá snídaně, kterou nám dále ještě připravil Baram.

2) **KISJONA** však praví Baramovi: „Ale bratře, co to děláš!? Myslíš snad, že mé sýpky, spíže a vinné sklepy jsou prázdné?!"

3) Práví **BARAM**: „Bratře, vím až příliš dobře, že 1000 denních hostů by nesnědlo tvé zásoby ani za 1000 let; já však chválabohu také nepatřím k chudým této země a tak mně nech ještě dnes tu radost, abych všechny ty hosty pohostil já! Neboť působí mi velkou radost, mohu-li svým málem posloužit Pánu! Zítra to již může zase co nejživěji jít na tvých ohništích!"

4) Kisjona a Baram se obejmou a políbí a poté přisednou rovněž ke stolu a pojí ušlechtilou rybu s chlebem a vínem.

5) Po snídání se však táže Kisjona, čím se budeme po celý den zaměstnávat, anebo mám-li snad v úmyslu podniknout opět nějakou vycházku, aby mohl učinit přípravy pro pohodlné cestování.

6) Právím **JÁ**: „Milý příteli a bratře! Jen se o nic nestarej! Chopíme se toho co přinese čas! Avšak dnešní a zítřejší čas přinese toho mimo nás samé pramálo, proto nám také nebude

třeba žádných zvláštních příprav. Zítra k večeru přijde Filopold z Kany; ten bude také mnohé vyprávět.

7) Nyní však budeme až do poledne konat pod chladivým stínem stromů některá cvičení v sebeohledávání.

8) Neboť vpravdě pravím vám: Není pro celého člověka nic zdravějšího nad občasně vnitřní sebeohledávání! Kdo chce sebe a své sny zbádat, musí častokrát sama sebe bádat a vnitřně ohledávat.

9) Ježto však je právě toto tak nutné, proto se v tom také dnes dopoledne procvičíme a po obědě se pak odebereme trochu na moře a uvidíme, co se snad dá tam dělat."

10) Někteří však nevědí, jak mají začít s vnitřním sebeohledáváním a proto se Mne dotazují. **JÁ** však pravím: „Uklidněte se a přemýšlejte v tichosti živě o svém chování, o dobře vám známé vůli Boží a zda jste ji za různých dob svého života plnili; tak jste se vnitřně ohledali a tím jste vždy víc a více ztížili cestu vnikání satana do vás. Neboť satan se o nic tak horlivě nesnaží, jako o to, jak by všelikým vnějším bezvýznamným kejklířstvím překazil člověku sebeohledávání.

11) Neboť dosáhl-li jednou člověk cvičením určité dovednosti v ohledávání svého nitra, najde v sobě také až příliš snadno a brzo, jaké pasti mu satan uchystal a může je pak statně rozbít a zničit a veškerým příštím nástrahám tohoto nepřitele rázně předejít. To satan ví až příliš dobře a proto se co nehorlivěji snaží zaměstnávat právě duši samu všelikým navenek ji přitahujícím kejklířstvím; a v zákulisí je mu pak zcela snadno nepozorovaně duši nastražit všeliké léčky, do kterých se duše nakonec tak zaplete, že se pak již vůbec nemůže dostat k nějakému sebeohledávání, což je velice špatné.

12) Neboť tím se pak duše vždy víc a více odděluje od svého ducha a nemůže ho již probudit a to je pak již začátek druhé smrti v člověku.

13) Nyní víte, v čem spočívá vnitřní sebeohledávání. Konejte tedy od této chvíle až do poledne v tichosti toto cvičení a nedejte se do té doby žádným vnějším zjevem vyrušit! Neboť satan jistě neopomene odvrátit vás od toho tou či onou vnější podívanou! Ale potom si vzpomeňte, že jsem vám to předpověděl a rychle se zase vraťte do sebe!"

14) Poté se oddávají všichni úplnému klidu a každý se začne usilovně ohledávat, což pokračuje zcela nerušeně celou hodinu.

---

225. Zjevení netvora, pravého leviatana. Zaslíbení skvělé odměny zmužile vytrvávajícím. Anděl Archiel zaplaší strašlivé zvíře. Hrozící bouře. Posílení slabých. Baram šlechtný hospodář.

---

1) Za hodinu zaduní pojednou hromová rána, jakoby silný blesk udeřil zcela nablízku do domu. Všichni se mocně uleknou a vyruší z klidu; připomenou si však Má slova a rychle se opět uklidní.

2) Satan však nedá na sebe dlouho čekat; brzy po ráně uslyší odpočívající, ale v duchu činní příšerný sykot a pískot a zanedlouho se zvedá na břehu mořském podivný netvor. Hlava se podobá hlavě vlka, jenže je aspoň stokrát tak veliká; jazyk daleko z tlamy vyčnívající se podobá neustále divoce se krotícímu hroznýši; obě uši se podobají uším vola obrovské velikosti; oči vypadají jako dvě velké desky z rozžhaveného kovu; přední nohy se podobají nohám obrovského medvěda, zadní nohy nohám obrovsky velkého lva; trup se podobá trupu obrovského krokodýla s ocasem baziliška (afrického upíra). jeho křik je dunivý třeskot, jeho dech příšerný sykot a pískot. V této podobě vystupuje z moře.

3) Na břehu se však pasou ovce, volí, krávy, telata a mnoho oslů. Netvor podnikne ihned honbu na tato domácí zvířata a kus za kusem je pohlcuje. Domácí zvířata pak prchají; netvor se však začne pohybovat k nám.

4) Když **někteří** spatří tyto pohyby netvora, vstanou a praví: „Pane, tato zkouška je jaksí příliš silná! Ten strašný netvor pozřel právě několik telat, as deset jehňat a dvě mladá oslátka; nyní by si chtěl přijít pro pamlsek sem a veden čichem, jistě si někoho mezi námi vyhlédl, neboť právě zamířil poněkud váhavě k nám. Bylo by radno jít tomuto smrtonoši poněkud z cesty! Neboť s touto bestií nelze se věru přirozenou cestou pouštět do boje a o vítězství nemohlo by být dávno ani řeči!"

5) Pravím **JÁ**: „Nedejte se ani v nejmenším rušit! Vnějšně nejsme ani všichni dohromady

pánem tohoto netvora, neboť je to dokonale vyvinutý leviatan; ale před naší vnitřní silou musí prchat až na konec světa; proto buďte úplně bez starosti! ještě hodinku a prolomíte závory a hraniční pevnosti smrti a vláda nad veškerým peklem a jeho vojskem bude vám odměnou!"

6) Hned po těchto Mých slovech zařve netvor opět několikrát za sebou třaskavým hlasem a poté se pohybuje zase zcela klidně, avšak přitom nicméně dosti rychlým tempem k nám, dávaje až příliš makavě najevo svou hltavost prudkým pohybáním svého hadího jazyka a stálým mrskáním dlouhého a jako strom silného ocasu. Avšak učedníci jsou nyní v nejlepší náladě a nechávají netvora beze všeho strachu a váhavosti jít přímo k sobě.

7) Když přijde až na 10 kroků k nám, dám pouze vnitřně pokyn andělu **ARCHIELOVI** a on náhle předstoupí před zvíře a táže se ho řka: „Co zde hledáš satane? Odstup - nebo tě zničím!" Tu otevře netvor tlamu a tváří se, jakoby chtěl mluvit; anděl mu však ještě jednou přikazuje, aby odstoupil! Tu vyrazí zvíře ze sebe několik hřmotných zvuků a spěchá poté za pronikavého sykotu a pískotu do moře.

8) Když se však netvor ponořil opět do moře, pohyboval nějakou dobu vodou ve velkém zálivu tak mocně, jako kdyby byla zmitána nejsilnější bouří; ale to vše nyní již žádného učedníka nemate a klid v Bohu v této poslední hodině je pěstován s největší vnitřní horlivostí.

9) Ku konci hodiny ztišení se však pojednou dostaví mocná bouře. Prudké blesky šlehají vzduchem; mocné nárazy větru ohýbají stromy téměř až k zemi a z temných mraků padají již velké a těžké dešťové kapky smíšené s kroupami.

10) Několik slabších učedníků chce již prchnout do domu; avšak anděl praví: „Zůstaňte a poznávejte prázdnou kejklířskou hru satana!" A oni zůstanou a snadno přečkávají lehký déšť. Prší sice stále prudčeji a kroupy poskakují zcela čile po zemi; ale žádný člověk není zasažen a déšť sotva koho omočí.

11) Tu pohrozí anděl mračnům a mraky se okamžitě rozdělí a nastane ihned nejčistší den; po několika okamžicích je však doba sebeohledávání u konce a **BARAM** praví: „Pane, jak je Ti to milejší, zde anebo v domě? Jídlo je připraveno!"

12) Pravím **JÁ** : „Počkej ještě půl hodiny a pak bude vše v pořádku! Musím ještě říci několik slov učedníkům."

13. Baram odchází opět na loď, kde je ve velké bedně uschováno několik měchů nejlepšího vína, dá je svými lidmi donést do kuchyně, dá tu naplnit všechny džbány a kuchařům a kuchařkám nařídí, aby s přípravou jídel ještě půl hodiny počkali a podávali je až jim dá znamení. Poté se odebere opět ke Mně a poslouchá co jsem říkal všem učedníkům o tomto sebeohledávání a jeho užitku.

---

226. Velké požehnání pravidelného vnitřního sebezření (pohlížení do sebe). Znovuzrození. Kouzelný styk s duchy- cesta k peklu. K čemupak musí být satan? Jidášova všetečnost a důtka.

---

1) Co bylo řečeno znělo takto: „Viděli jste nyní nový způsob, jak může člověk přecházet od hmoty do stále čistějšího a čistějšího duchovna a jak se může tímto způsobem stát pánem nad sebou samým a tím nakonec také nad celou vnější přirozeností světa. Proto pěstujte čas od času tento způsob ve jménu Mému a dosáhnete velké moci nad svými vášněmi a z toho nad celým přirozeným světem a na onom světě nad veškerým stvořením.

2) Viděli jste ošklivé zjevy, kterými vás satan obdařil. Uvedly vás v bázeň a zděšení; ale vy jste se ve víře v Mé slovo vzmužili a oddali se opět klidu a v tomto klidu jste se stali úplnými pány nad všemi mrzutými událostmi.

3) Nemyslete však, že jste se nyní již od satanovy zlé mysli vykoupili! Kdykoliv opět podniknete takové cvičení, budete také satanem znepokojováni, dokud nebudete v duchu úplně znovuzrozeni.

4) Jste-li však jednou znovuzrozeni z ducha, pak satan navěky ztratil všechnu moc nad vámi a vy se stáváte jeho soudci, jakož i všech těch, které strhl na sebe a které vy mu opět navěky vyrvete!"

5) Táže se **PETR**: „Jakpak se člověk znovuzrodí? Musí nakonec duše a duch opět do těla nové ženy a z ní se opět znovuzrodit? Či jak tomu rozumět?"

6) Pravím **JA** : „To nemůžeš nyní dávno ještě úplně pochopit. Až však jednou vystoupím

tam, odkud jsem přišel a Můj Duch osvobodí tvého ducha, pak již pocítíš a ve vší hloubce a úplnosti pochopíš znovuzrození ducha. Nyní by ti to však ještě nebylo možné, aniž komu z vás. Ale následováním Mé nauky a takovýmito životními cvičeními dospěješ nakonec ze sebe a v sobě samém k takovému Světlu.

7) To se však nepochopí žádnou naukou a žádným vyučováním zvenčí, nýbrž to si musí vydobýt každý v sobě samém na cestě, kterou vám nyní pro všechny časy časů ukazují."

8) Práví **JIDÁŠ** „Pane, já jsem viděl mocné kouzelníky, vyvolavače a zaklínače duchů; hovořili s dušemi zemřelých a zemřelí opravdu mluvili a oznamovali skryté věci. Jakpak tito vnikli do říše duchů? To je asi .také jakýsi druh duchovního znovuzrození?"

9) Právím **JA** : „Ó ano, ale nikoli pro nebe, které je trůnem Božím, nýbrž pro peklo, kde řádí satan a jeho andělé!"

10) Práví **JIDÁŠ** „Je-li tomu tak, pak je tedy satan také pán mnohou byť zlou mocí vyzbrojený! Myslím tudíž, že by bylo lépe zničit možno-li satana, nežli nechávat jím ničit tisíce tisíců! K čemu musí být v božském řádu také satan?"

11) Právím **JÁ** : „K tomu, aby zanedlouho polapil také tebe, protože se ho tak ujímáš! Máš ještě daleko k tomu, abys poznal aspoň trochu jen sebe, neřkuli velký Boží řád, který z velmi moudrých důvodů vyvolal na Zemi vedle dne také noc. Chápeš v základě pozemskou noc Země a chápeš věčný den každého Slunce, z nichž každé je také takovou Zemí, jako je ta, která tě nosí a živí? - Nechápeš-li to však, pak se tě táži, jak zde můžeš položit otázku, která se nesluší člověku před jeho Pánem, Bohem a Stvořitelem! Nechtěl bys se také zeptat, proč je kámen tvrdý a voda tak měkká anebo proč ti oheň působí bolest a chladná voda ne?"

12) Já ti však pravím: Když ničemu nerozumíš, pak se napřed něčemu nauč a buď přítom zticha a pozorného ducha; a rozumíš-li něčemu důkladně, pak teprve můžeš mluvit a klást svým bratřím úskočné otázky!

13) Hleď, s tebou je to takové jako s veškerou hloupostí lidí: potají se za ni sice stydí, ale chtějí ji opentlit všelikou moudrostí se třpytící okázalostí otázek; nepováží však, že tím vlastně teprve. přináší na trh svou hloupost! Necht' proto tato Má mírná slova poslouží k tvému umoudření; jinak jednou pořádně narazíš a Já tě tak brzy z bahna nezvednu!"

14) Tato slova zchladila značně Jidášovu odvahu k dalšímu dotazování a poté také učinil významné pohledy na Tomáše; ten však dělal moudře, jakoby z tohoto napomenutí nic neslyšel a rovněž tak činili i všichni ostatní učedníci a Jidáš tím byl uklidněn a moudře ustoupil.

15) **JÁ** jsem však pravil Baramovi: „Nuže, bratře, můžeš pěkně nachystat oběd, ale tentokrát v místnostech!" Baram se ubírá hbitě do kuchyně a dá vše rychle připravit; my ho následujeme a za hodinu jsme zcela pohodlně po obědě.

---

227. Po obědě plavba po moři. Rychlá zpráva o náhlém onemocnění dcery Jairovy. Vážné vysvětlení Páně poslům Jairovým. Návrat do Kisu.

---

1) Po obědě, jelikož byl krásný a jasný den, podnikli jsme plavbu po moři. Baram připravil rychle svou loď a také Kisjona pustil na vodu svou velkou loď, která pojmulu zcela pohodlně polovinu učedníků.

2) Já, hlavní učedníci a Baram a Kisjona jsme vstoupili na znamenitě vybudovanou loď Baramovu, která měla dvě plachty a po obou stranách 6 silných vesel a proto mohla být poháněna jak větrem tak i vesly. Pluli jsme z obce Kisu směrem ke Kafarnaum, avšak bez úmyslu se tam odebrat.

3) Když. jsme však byli již asi několik hodin daleko na moři směrem ke Kafarnaum, spatřili jsme v dáli loď rychle směřující k oběma našim lodím. Měla vlajku kafarnaumskou a když jsme odbočili od jejího směru, abychom viděli zda skutečně mířila k oběma našim lodím, odbočila také loď kafarnaumská od svého dřívějšího směru a sledovala vší rychlostí náš směr. Protože to bylo nyní lodníkům Baramovým zřejmé, tázali se Barama co tu činit, neboť loď kafarnaumská nemá asi žádné dobré úmysly. Baram se však táže Mne, co já tomu říkám.

4) A **JÁ** jsem odpověděl: „Nechte jen přiblížit se loď k naší a pak již uvidíme, co mají za lubem!" Na tato Má slova dá Baram stáhnout plachty a zastavit veslování a lodníci na lodi Kisjonově učiní totéž.

5) Za čtvrt hodiny jsou lodníci kafarnaumské lodi u nás a táží se Barama, zda jsem na lodi

Já; neboť v Kafarnaum se dověděli, že se zdržuji v Kisu. jsou totiž vysláni představeným Jairem, by Mne poprosili, abych přišel do Kafarnaum; neboť dceruška Jairova, kterou jsem teprve před několika týdny vzkřísil, se opět tak velice roznemohla, že už jí žádný lékař nemůže pomoci. „Představený se obává že zemře. Dostanete velkou odměnu, dovedete-li nás k Ježíši Nazaretskému!“, řekli nakonec lodníci k Baramovi a jeho lodníkům.

6) **BARAM** však pravil: „Soudě z vaší řeči, vedl vás tedy k nám dobrý úmysl a proto vám říkám: Ten, Kterého hledáte, je na mé lodi; avšak zda vás vyposlechne a vyhoví vaší prosbě, to vám říci nemohu. Ale sejdu k Němu do kajuty a promluví s Ním.“

7) S tím se kafarnaumští uspokojí a Baram sejde do otevřené kajuty a chce Mi sdělit prosbu kafarnaumských.

8) **JÁ** však mu pravím: „Bratře, ušetři si slova; neboť já již vše vím a již v Jesaiře jsem ti řekl, že se této utrhačné chásce takto povede. Aby Mě mohli pronásledovat a Mé učení podezírat, zapřeli, že dcera Jairova byla nemocná a mrtvá; spala prý jen zcela zdravým spánkem, z něhož jsem ji probudil zcela přirozeným způsobem a pak podvodně předstíral, že jsem ji probudil z úplné smrti.“

9) Nyní však, ježto tento Můj čin byl holým podvodem, ať nechají dcerušku opět přirozeně usnout a pak bude moci být zajisté tak zase přirozeně probuzena kterýmkoliv přirozeným člověkem.

10) Věřu, já se jí nedotknu, až teprve bude ležet tři dny v hrobě! Jdi nahoru na palubu a sděl jim to; potom napni plachty a příznivý vítr nás rychle požene po moři přes velký záliv u Kisu a oni nebudou vědět, kam jsme odpluli.“

11) **BARAM** spěchá nyní rychle na palubu a praví: „Ctění poslové představeného! Je mi srdečně líto, že vám nemohu přinést od Pána Ježíše příznivou odpověď! Avšak kafarnaumští jsou si toho sami vinni; neboť když Ježíš probudil dcerušku představeného skutečně ze zcela zřejmé a viditelné smrti opět k plnému životu, tu Ho fariseové tohoto jím prokletého města zanedlouho prohlásili přímo za podvodníka a všemu lidu dokazovali, že Jairus chtěl Ježíše jen zkoušet a proto položil svou úplně zdravou dcerušku na zvláště zřízené úmrtní lůžko a podvodník Ježíš, nemaje tušení o této nástraze, probudil ji pak ovšem snadno ze smrti k životu, což prý - jak jsem od některých slyšel - provedl tím, že ji, jelikož nakonec přece jen zpozoroval že žije, velmi silně stiskl ruku a ona nakonec raději povstala, než aby ještě déle snášela bolest silného stisknutí.“

12) Bylo vlastně - jak jsem slyšel - úmyslem představeného, že se dceruška neměla dát probudit, aby pak mohli Ježíše jako dokonalého podvodníka rychle uchopit a zahubit. Leč probuzením dcery byl tento krásný plán před lidem zmařen; neboť lid byl pevně přesvědčen, že dcera, která několik dní předtím byla za tím účelem uměle udržována jako nemocná, byla skutečně probuzena ze smrti.

13) Proto Se nyní na ni ani nepodívá, leda až bude snad již v hrobě polozetlelá!

14) S tímto rozhodnutím se nyní vraťte opět domů a řekněte vašemu představenému, aby zakusil na sobě samém, jakým nejčernějším nevděkem je naplněno jeho srdce! Ježíš nikterak do Kafarnaum nepůjde; neboť toto místo proklel navěky!“

15) Po těchto slovech dá Baram rychle napnout plachty; a když jsou napjaty, je tu také vítr a žene obě naše lodě tak rychle dále, že kafarnaumská loď, která neměla plachty a také jinak byla velmi nevzhledná nízká, zůstala za několik málo okamžiků tak daleko zpět, že jsme ji ztratili úplně z dohledu; a když jsme přistáli nad velkou zátokou u Kisu, vystoupili na břeh a nechali vplout prázdné lodi do velké zátoky, obrátil se také vítr a vál prudce směrem ke Kafarnaum.

---

228. Jairus s lékaři u úmrtního lože Jeho dcery Sáry. Borus z Nazaretu říká mu pravdu. Výhružka farizeů. Borusova praktická odpověď a kritická otevřená otázka Jairovi.

---

1) Když jsme vystoupili na dosti značný pahorek, zvedající se nad velkou zátokou, na jehož úpatí je postavena známá hospoda a přes který vede hlavní silnice do Jerusalema, spatřili jsme ve veliké dálce kafarnaumskou loď zápasit s vlnami a ježto jí vítr stále víc a více znepokojoval, vyzvedla vesla a dala se takto v přímém směru hnát ke kafarnaumskému přístavu.

2) Lze si snadno představit, jak se asi tvářil Jairus, když mu poslové, které ke Mně vyslal, přinesli zprávu, kterou jsem jim vzkázal Baramem.

3) Jairus svolal rychle z dalekého okolí všechny lékaře a také byl povolán lékař z Nazaretu; tento, rovněž Můj učedník, požíval totiž nejlepší pověst jako zázračný lékař, neboť on také skutečně okamžitě uzdravoval velmi těžce nemocné pouhým vkládáním rukou.

4) Když však on přišel do Kafarnaum a prohlédl nemocnou dceru, pokrčil silně rameny a za chvíli pravil všem u lože nemocné stojícím lékařům: „Té může pomoci jen Ten, Který ji stvořil! Dívka se při nějaké slavnosti velmi uhrála, napila se studeného nápoje a tím dostala rychlou hnilobu plic; nejdéle v sedmi dnech bude a musí s ní být konec! My jí nové plíce stvořit nemůžeme a proto jí nemůžeme pomoci ani za celý svět!"

5) Práví **JAIRUS**: „Co myslíš, nemohl by tu nemoc vyléčit již ani ten božský proslulý Ježíš, jenž tuto mou dceru již jednou probudil ze skutečné smrti, jako také probudil dceru velitele Kornelia, u něhož si před několika dny má dcera uhnala tuto nemoc?"

6) Práví **lékař** z Nazaretu: „Ó ano, Ten jistě, kdyby chtěl! Ostatně již jste vyslali posly, myslím do Kisu, kde Se nyní většinou zdržuje u Jony; leč On vám dal důvodně a všim právem odmítavou odpověď, načež jsme byli teprve my povoláni sem a nemůžeme již nic dělat!"

7) Práví **JAIRUS**: „Já jsem Ho přece dal co nejzdvořileji prosit; a On, jenž nehlásá nic jiného nežli lásku a že máme dokonce i svým nepřátelům prokazovat dobro, dává mým k Němu vyslaným poslům takovou odpověď."

8) Práví **lékař** z Nazaretu: „Žádnou jinou, nežli jakou jste vy všichni, kteří se nazýváte sluhové Nejvyššího v podstatě zasloužili! Řekni mně, jaký by to musel být člověk, aby vám mohl při takovém vašem chování zůstat ještě přítelem?! Věru, Bůh Sám nemohl by vám prokázat více dobrodiní, nežli vám v největší míře prokázal tento čistě božský Ježíš! Co však jste Mu za to učinili?! Pronásledujete Ho jako nejstrašnějšího zločince - a kdybyste se Ho mohli zmocnit, dávno byste Ho také již usmrtili; protože Ho však zřejmě chrání ruka Boží, činili jste, co jen zlého jste Mu mohli činit.

9) Co vám udělala jeho ubohá velmi zbožná a bohabojná matka Marie, že jste jí beze všeho vzali velmi malý domek se dvěma malými zahrádkami a pak jste ji ještě za veřejného výsměchu i s dětmi Josefovými vyhnali jako nejsprostšího zločince?!

10) Proč jste to, učinili, táži se nyní?"

11) Práví **JAIRUS**: „Protože nás všude podezíral a na kněze a Boží chrám nadával a to je přece snad dostatečný důvod?!"

12) Práví lékař z Nazaretu jménem **BORUS**, rodem Řek: „Ah hinc ergo illae lacrimae?"¹⁰⁾ Poslyšte! já jsem, jak všichni víte, Řek a nemám tedy s vaší teologií nic společného, ač mi není docela cizí. Jsem dalek toho, abych haněl vašeho Mojžíše a všechny ostatní proroky, s kterými vaši předkové vesměs špatně nakládali; vždyť jejich nauky a napomínání nejsou nikterak jiné, nežli vám dával můj vřele milovaný Přítel Ježíš a proto také jsou plné pravdy a božského Duha.

13) Uvažujete-li však naproti tomu o své nynější theologii a o svých pod vší kritiku nejubožejších chrámových ustanoveních a o chvalitebném zařízení chrámu samého, musíte sami hlasitě zvolat: Quam mutatus ab illo!¹¹⁾

14) Ctěte vedle svých nynějších ustanovení jen jediného proroka Isaiáše a vejděte pak vedle toho v živou víru, podle níž se vám Jehova, Mojžíš a proroci objeví přece jen něčím trochu více nežli pouze nějakou bajkou, která slouží dobře vašim hrabivým a sladký blažený život na zřeteli majícím cílům, potom se musíte zajisté sami zhrozit nejkřiklavějšího zločinu, jakého se dopouštíte na svatém místě!

15) Když vám však nyní božský Ježíš, jímž zřejmě působí Bůh, vytýká podobně jako Isaiáš vaše nesmírné zločiny, chtěje vás jako pravý Přítel přivést zase zpět k Bohu, od Něhož jste se na hony vzdálili - ptám se: zasluhuje Si za to od vás takové jednání?!

16) Věru, kdybych měl jeho nepochopitelně vpravdě božskou, řekl bych - všemohoucnost, byli bychom spolu již dávno hotovi a vypořádání, jako je to nyní vypořádáno s oněmi deseti loděmi na skaliskách u Sibary, které jste nanejvýš lidumilně nechali vyjet proti Němu a jeho zcela nevinným učedníkům! Nejspíše Mu přece konečně jednou také došla i jeho božská trpělivost!

17) Ještě jednou říkám: Kdybych měl v úplné pravdě jeho všemohoucnost, přehnal bych již dávno přes vás všechny celé Galilejské moře a utopil vás jako myši a krysy!"

¹⁰⁾ „Proto tedy ty slzy!“

¹¹⁾ „Jaký to rozdíl!“

18) Touto velmi přímou řečí Borusovou se někteří zde přítomní **farizeové** rozlíti a praví jemu: „Drž svůj nevázaný řecký jazyk na uzdě! Proto jsi sem nebyl povolán z Nazaretu! Obávej se nás; neboť máme dost moci, abychom tě zničili!“

19) Praví **BORUS** : „Ó, to vám z celého srdce rád věřím. neboť vaše světoznámá lidumilnost - scilicet ¹²⁾ - je mi až příliš postačitelnou zárukou! Ovšem ale, je u mne náhodou velké „ale“! A následkem tohoto velmi významného „ale“ nemá z vás Borus z Nazaretu ani nejmenší strach!“

20) Borus není sice tak vše mocný jako božský Ježíš; ale nicméně má dost skryté síly, aby vás všechny v jediném okamžiku zničil a nemusí potom jako lékař nikomu z toho vydat počet! Rozuměli jste mi?! Ježíš je však Bůh a já jen člověk a proto má také více trpělivosti nežli já! Mnoho si však se mnou nezahrávejte, jinak mně dojde trpělivost!“

21) Přitom Borus vytahuje z kapsy lahvičku a ukazuje ji jízlivým farizeům s těmito velmi významnými slovy: „Hledte, tato zbraň je mocnější nežli deset legií! Já se dovedu chránit; jak ji však otevřu, jste všichni okamžitě mrtvi! A hledte také nad touto lahvičkou je psáno velké významné „ale“! Chcete-li si nyní něco se mnou začít, budeme ihned vypořádání!“

22) Farizeové se strašně zaleknou při pohledu na tuto smrtonosnou lahvičku, v níž byl uschován nejvyšší prudký a rychle usmrcující jed, který svým nejvyšším ostrým nadmíru rychle se šířícím zápachem omamuje a usmrcuje každého, jehož nozdry dosáhne.

23) Tento jed byl arkanum, které se později zcela ztratilo; byl vzat z keře, který tu a tam roste v nejzazší Indii a tam kde se vyskytuje, ničí na velkou vzdálenost kolem sebe všechny život. To fariseové vědí a proto jsou nyní úzkostlivě zcela němí a Jairos prosí Boruse, aby tuto lahvičku opět uschoval.

24) **BORUS** to také učiní, praví však Jairovi: „Příteli, jak je možné, že necháváš tak hanebně pronásledovat Ježíše, Který ti prokázal nikdy neslýchané dobrodiní!? Řekni mi upřímně, zda skutečně nepoznáváš, či nechceš skutečně poznat, že On má v každém Svém svatém slově pravdu?!“

---

229. Jairova zbabělá a světsky úzkostlivá odpověď. Borusova otevřená a ostrá důtka. Odplata v zahraničí. Borus odpírá bázlivému Jairovi pomoc a odchází.

---

1) Praví **JAIROS** : „Příteli, já ti rozumím lépe nežli se domníváš; ale jsou nyní věci, kterým vzhledem k světskému postavení rozumět vůbec nesmíme i kdybychom jim sebelépe rozuměli!“

2) Jako člověk ve světě vysoko postavený *musíš* se často smát, kde bys vskutku plakal a často truchlit, kde bys se vlastně až do skákání a tancování radoval. Co však můžeš dělat jako osamocený člověk?! Můžeš proti dravému proudu plavat, jsi-li jednou v jeho moci?!

3) My lidé máme však citlivou kůži a ještě citlivější žaludek; obé chce být uspokojeno a proto nám nezbyvá nic jiného, nežli buď pověsit rozum a moudrost na hřebík a uhánět s proudem anebo skončit jako nějaký opovrhovaný žebrák někde v koutě Země jako zvíře raněné vrhací stělou.

4) Věř mi že, mezi námi řečeno, znám Krista lépe nežli ty; ale co to vše pomůže proti Římu a Jerusalemu?! Pohneš-li se, pak jsi zažil poslední den!

5) Ježíš může skutečně být Synem nejvyššího Boha o čemž sám u sebe ani v nejmenším nepochybují; mohu však pro své pozemské postavení veřejně vyslovit svou vnitřní víru, ano své vnitřní přesvědčení?! A kdybych tak učinil, co by se potom s našincem stalo?!”

6) Praví **BORUS**: „Co potom, co potom? - Takto kladl vždy svět pro svou náklonnost k rozmařilému životu otázky nějakému příteli, kterému čistá pravda byla vždy více, nežli všechny říše všim prokletím zatíženého světa; a proto také svatá pravda našla vždy svůj určitý hrob v kůži a břichu po životě v rozkoších dychtícího člověka.“

7) Komu jde o život v rozkoších a skvělou pověst ve světě více nežli o božskou pravdu, ten přijde i při vrozené nejlepší povaze do takových otázek a pochybností, ustoupí od božského světla do temnoty světa a tak zapře Boha a všechno světlo z Něho - a táži se: Proč? - Co mu leží na srdci jako nutnost?! Hle, není to nic jiného nežli sklon k požívačnému životu! Proto se chápe dychtivě všeho, čím by si mohl opatřit to, co může zajistit ustálený blahobytný život; a

---

¹²⁾ „rozumí se“.

když často s velkou námahou a obtížemi dosáhne toho oč usiloval čistě následkem své světské smyslnosti, vrhá všechnu pravdu ihned přes palubu; a pozoruje-li někdy jen v nejmenším, že by snad mohl být touto pravdou zkrácen ve svém skvěle postaveném stupni svého blaženého života, stane se raději sám tyranem vůči všemu, co v sobě chová jen jiskérku čisté pravdy!

8) Když však potom zchudne, onemocní a přijde k lékaři, nechce pak nic jiného nežli jen pokud možno opravdovou pomoc! K čemu pak pravda tady a proč jinak nikde?!

9) Pohlédni tamto! Tvá dcera leží v nevyлéčitelné nemoci; co bys nyní dal za pravý lék, který by pomohl tělu tvé dcery?! Já ti jako zkušený lékař pravím, že existuje jediný pravý lék, který by tvé dceři ihned pomohl a tímto lékem by jistě byla úplná pravda o nemoci tvé dcery! Ano, za tuto pravdu bys nyní, dal vše; avšak za pravdu, kterou by byla uzdravena tvá duše, nejen že nic nedáš, nýbrž dokonce ji ještě kvůli svému blahobytnému životu pronásleduješ, kdekoli se jen objeví! Řekni: Kam patří takové chování?

10) Ty víš tak dobře jako já, že chrámový hnůj nemá účinek; víš, že všechny takové věci jsou strašnou pověrou, způsobilou udusit u slabého lidu každou jiskru lepšího světla a přece bys ohněm a mečem pronásledoval jako hanobitele svatyně toho, kdo by se z tvých souvěrců odvážil otevřeně se proti tomu ozvat.

11) Pomysli však nyní na věčného spravedlivého Boha, jenž je Světlo a neměnitelná věčná Pravda Sama a nedá se Sebou smlouvat; co jednou řekne takovým sluhům, jako jsi ty?!

12) Věru, nikdo z vás Mu neujde! Ať už věříte anebo nevěříte, je přece jen za branou hrobu velký onen svět, kde bude každému přesně splaceno podle jeho chování!

13) Mně není. neznámý; hledal jsem jej a také našel. Mám svůj věčný život ve své ruce a tisíc tělesných životů bych za něj dal, kdyby to bylo možné, nemohl-li bych mít jinak nežli za tuto cenu!

14) Avšak já jej mám a tento věčný život mne poučil pohrdat životem těla a přikládat mu jen natolik cenu, pokud mi slouží a sloužit má k tomu, abych si ve vší úplnosti přisvojil věčný život duše; a že jsem toho ve vší jasnosti a pravdě dosáhl, za to mám co děkovat jedině Ježíši, jenž mně k němu ukázal tu skrytou cestu.

15) A vy tohoto Ježíše, tohoto Boha mezi všemi lidmi pronásledujete ohněm a mečem a stěží asi přestanete, dokud Mu neučiníte to, co učinili vaši otcové všem prorokům!

16) Ale potom běda vám! Bůh poslal vám, kteří se nanejvýš hanebně nazýváte jeho lidem, jeho dětmi, z nebes Boha; každé jeho slovo je věčná pravda z Boha, kterou může každý čestný člověk rukama nahmatat a vy Ho chcete usmrtit, protože zavrhuje váš starý chrámový hnůj!

17) Běda vám! Strašný Boží hněv přijde na vás co nevidět!

18) Ano, mohl bych tvé. dceři sice ještě pomoci; cítím nyní v sobě sílu. Avšak já jí nechci pomoci; neboť vy všichni jste ďáblové a ne již lidé! Dáblům však pomocnou ruku nikdy nepodám!"

19) Tato řeč pronikla jako žhavé šípy do srdce **představeného**; uznával sice hloubku pravdy a chtěl se již vzdát svého místa; ale obával se rozruchu a řekl Borusovi:

20) „Jemný nikterak nejsi; ale tvá slova jsou pravdivá. Kdybych se nyní. mohl zbavit svého vysokého postavení, aniž bych vzbudil mnoho a jaksi nevíтанé pozornosti, věru, za uzdravení své nejmilejší dcery byl bych hotov tak učinit! Ale považ, jak hrozný rozruch by se tímto krokem způsobil! Proto zatím to musím odložit na lepší dobu.“

21) Praví **BORUS**: „Domluvil jsem a nyní půjdu opět po své lepší cestě, nežli byla cesta k tobě. Neboť zde je zřejmě peklo na Zemi a v něm nemůže žádný anděl nic dobrého vykonat, natož pak já, jako vždy ještě slabý, tělem smrtelný člověk!“

22) S těmito slovy opouští Borus nezadržitelně dům představeného a spěchá odtud velmi rozčilen. To se sběhlo v Kafarnaum druhého dne poté, když jsme se na moři setkali s vyslanými posly.

23) Já jsem však odpočíval na pahorku a celou tuto událost jsem oznámil o celý den dříve, nežli se den poté opravdu přihodila.

---

230. Radost učedníků z chování Borusova a dík Mariin. Kisjonův dar Marii a synům Josefovým: Krásná usedlost. Odevzdanost Bohu Josefova syna Josesa. Potěšitelná předpověď Páně. „Já a Otec jsme jedno. ne dva! Josefovo smrt o jeho svědectví o Ježíšovi. Opatrnost při sdělování duchovních tajemství.

---

1) Po tomto vyprávění, při kterém by byli chtěli všichni učedníci obejmout a zlíbat dobře jim známého lékaře Boruse, odebrali jsme se opět do Kisu a přišli jsme tam právě při západu Slunce.

2) Baram byl také již úplně hotov s večeří, která nám po vykonané důležité práci velmi dobře chutnala. Večeře přivedla také Jidáše do poněkud lepší nálady a chválil odvahu Borusu, kterého také on velmi dobře znal.

3) Po večeři se o tom ještě dlouho mluvilo; sama matka Marie nemohla Borusovi ani dost žehnat, že se jí také ujal u představeného, jenž jí vlastně nechal vzít malou domácnost.

4) Nejstarší syn Josefův pravil: „Nakonec nám bude naše poctivě vydobytá usedlost přece zase navrácena?!“

5) Praví **KISJONA**: „Příteli, nepřej si to! Hleď, zde máte všichni lepší bytí a přitom jste bezpečni před veškerým pronásledováním; a já vám dávám do úplného vlastnictví hospodu tam na horním konci velkého zálivu a asi sto jiter půdy k tomu. Při takovéto výměně můžete zajisté oželeť tu malou usedlost a odtud máte také více než o půl dne cesty blíže do Jerusalema nežli z Nazaretu.“ A Joses je s tím úplně srozuměn; ptá se však také Mne o radu.

6) A **JÁ** pravím „Co je lepší je vždy lepší; proto vezmi to ale nepovažuj to nikdy za vlastnictví, nýbrž jen za věc Bohem pro tuto krátkou dobu propůjčenou!“

7) Praví nato **JOSES**: „Pane a Bratře! Tomu nás již učil otec Josef a tak jsme tedy také tu malou usedlost v Nazaretu nepovažovali nikdy za nějaké vlastnictví, nýbrž čistě jen za věc Bohem nám pro tento krátký pozemský život propůjčenou, za kterou jsme Mu také denně s Tebou Samým děkovali a vedle toho jsme Ho také vždy prosili, aby nám tento klenot uchoval pro naše skromné pozemské zaopatření. On jej také uchoval, dokud to byla jeho svatá vůle. Nyní však pravím s Jobem: Pán nám jej dal a ježto se Mu zalíbilo, opět nám jej vzal. Děj se jedině jeho svatá vůle a jemu jedinému budiž všechna čest, všechna chvála a všechna sláva. Co Bůh vezme, to může v hojnosti navrátit. Nuže, v tom jsme jako Tvoji pozemští bratři a sestry zcela v pořádku; ale vzali nám také všechny naše nástroje a veškeré domácí náradí. A tu si přece myslíme, že by nám to mělo být vráceno, anebo aspoň jiným upotřebeným nahrazeno!“

8) Pravím **JÁ** : „Nezneklidňuj se tím; za tři dny půjdeme do Nazaretu všechno nám musí být vráceno! Vždyť máme u sebe anděla nejmocnější třídy! Stačí jediný pokyn a vše bude v pořádku; a kdyby nám ten jeden anděl nestačil, jsou jich k našim službám každým okamžikem pohotově celé legie!“

9) Pravím ti: Co přednesu ve Svém srdci Otci, to koná; a co chce Syn, to chce také od věčnosti zároveň i Otec a není tu nikdy rozdíl mezi vůlí Otce a vůlí Syna! Neboť věřte Mi: Otec a Syn nejsou dva, nýbrž ve všem úplně jedno! Proto se nyní uklidněte a věřte, že tomu tak je!“

10) Praví **JOSES**: „Pane a Bratře, my přece všichni věříme a jak tomu nemáme věřit, když jsme byli od Tvého narození stále kolem Tebe a viděli jsme nespočetné zázraky, které nám až příliš hlasitě zvěstovaly Kdo jsi. Bratr Jakob napsal přece celou velkou knihu od Tvého narození až do Tvého dvanáctého roku života, od kteréžto doby. až do Tvého nynějšího věku jsi už nekonal žádný zázrak (mimo v Tvém dvacátém roce) a pracoval a žil jsi s námi jako zcela obyčejný člověk, takže bychom byli již skoro zapoměli Kdo jsi, kdyby nám to tělesná smrt našeho milovaného Josefa před několika lety nebyla mocně připomněla.“

11) Když totiž Josef v Tvé náruči umíral, zněla jeho poslední slova provázená blaženým zářivým úsměvem:

12) „Ó můj Bože a můj Pane! Jak velice jsi ke mně milostivý a milosrdný! Ó, nyní vidím, že smrti není; budu žít věčně! Ach, jak nádherná, Bože, jsou Tvá nebesa! Děti, vizte Toho, Jenž nyní podpírá Svou rukou mou umírající hlavu! To je Ten můj Bůh, můj Stvořitel! Ó, jak blažené jest umírat pro tento ubohý svět ve všemohoucích rukou svého Stvořitele!“

13) Po těchto slovech skonala a my jsme všichni hlasitě zaplakali; jen Ty jediný jsi neplakal. Pochopili jsme však, proč jsi neplakal!

14) A hle, od tohoto okamžiku nemohli jsme již nikdy zapomenout Kdo jsi; neboť Josef to v poslední hodině svého pozemského života až příliš jasně Vyslovil! Jak bychom neměli nyní věřit všemu co pravíš, když dobře víme, Kdo vlastně jsi?!”

15) Pravím **JÁ** : „Zcela dobře, Moji milí bratři! Že jste zde takto mluvili, je úplně správné, neboť my jsme zde vespolek jako již úplně zasvěcení a takové vědění nemůže již nikomu být soudem, mimo jednomu, jestliže se nad tím potají pohoršuje. (Byl tu míněn Jidáš.)“

16) Ale budeme-li mezi cizími světskými dětmi, musíte o tom co nejpečlivěji pomlčet! Nyní však půjdeme spát, abychom byli zítra záhy zrána u jisté práce!" Poté jdou všichni zcela blaženi spát.

---

231. Jak Kisjonovi lidé chytli templářskou bandu lupičů a podvodníků. Nařízení Kisjony a římského soudce v této věci. Příchod podařené karavany.

---

1) Jen Kisjona, Baram, Jonael a Jairut se sluhou Archielem vyjdou ven a Kisjona se poohlídí, zda je v jeho velké domácnosti vše v pořádku. Všude je vše v nejlepším pořádku a mýtní a hlídači čile bdí a hlásí svému pánu, že ještě této noci učiní důležitý lov, který jim byl právě oznámen.

2) Kisjona se bedlivě vyptává v čem tento lov záleží a zda nějak nepostihne chudé, kteří přinášejí na trh své skrovné zásoby, aby je zpeněžili na daně.

3) Tu praví **vrchní mýtný**: „Pane a veliteli! Ty víš, jak všichni velmi ctíme a si vážíme všech tvých nejvyšších spravedlivých a pro chudý lid opravdu velmi mírných nařízení; ale u tohoto lovu není chudoby, nýbrž mnohonásobná hanebnost židovských farizeů, kněží a levitů.

4) Provedli v rozsáhlém obvodu kafarnaumském spoustu nejhanebnějších zabavení a útisků a dnes o půlnoci budou dopravovat různý dobytek, obilí, víno a všeho druhu nářadí do Jerusalema na prodej, ale nikoli po cestě zákonitě, nýbrž po podlouné jimi zvlášť upravené cestě pohořím.

5) Ty víš, že odtud pro mohutnou skálu, která svou vysokou a strmou stěnou spadá do moře, není po souši žádná možná cesta do Sibary, kde je tvé přední mýto, které vždy pronajímáš; až sem na určené přístaviště třeba tedy dopravovat lidi, dobytek a všechny ostatní movité věci po vodě, anebo se jede za klidného moře, což bývá zřídka, přímo do Pirahu, kde je opět tvé mýto, které je nyní pronajato na deset let.

6) Aby se však vyhnuli všem tvým mýtům, dali bohatí fariseové zříditi robotníky podlounickou cestu pohořím a to již na samaritském území a na této cestě činí dnes první pokus.

7) Asi dva tisíce kroků odtud v údolí směrem ke Káni, na místě kde vede přes potok námi postavený most, přechází silnici, která se ještě dlouho táhne po tvém pozemku dále, jde přes potok a po levé straně údolí se táhne vzhůru do Kány; my jsme však již zavčas rozestavili na nejlepších místech asi dvě stě dobře ozbrojených dozorců, stráží a pochopů. Pravím ti, otče a pane, ani myš neproklouzne! Tyto nejhorší zlosyny naučíme znát Jehovu, že na Něho budou vzpomínat po celý život!"

8) Praví **KISJONA**: „To jste provedli zcela dobře; odměna vás nemine! Peníze, které prodáváci mají s sebou, budou vzaty jako kořist a veškeren dobytek, obilí, mouka a nářadí zůstanou zde tak dlouho, až provinilci oznámí přesně všechny ty, které o to násilně připravili, načež jim to pak svědomitě odevzdáme."

9) Za to však, že si razili cestu mezi horami a lesy bez mého svolení budou odsouzeni k pokutě 1000 liber stříbra římským soudcem, který zde v mých domech zřídil svůj úřad; z toho případnou podle zde zvlášť platného zákona dvě třetiny císaři a jedna třetina do mé pokladny."

10) Tu však právě přichází římský soudce a táže se, co se tu u mýta děje, zda jsou snad očekávání podezřelí lidé a zda je třeba vojenského přispění. Vrchní mýtný upozorňuje však soudce na to, o čem mu již za dne učinil oznámení.

11) Praví **soudce**: „Á, to je to! No, hleďte, abyste ty černé darebáky chytili! My jim zde pak dáme několik hmatatelných lekcí o římských mravech a zákonech! Těm již zajde budoucně chuť dělat z římských poddaných žebráky, kteří jsou pak neschopni platit císaři požadovanou daň, zatím co od těch černých darebáků nelze dostat nikdy ani stater! Ti chlapi předstírají svou věčnou chudobu a zakopávají velké spousty zlata, stříbra, perel a drahokamů. A kafarnaumští jsou už ti praví, stejně jako chorazinští No, těšte se, vy arcitaškáři; vašemu řádění bude učiněna přítrž takovým způsobem, že na to budete pamatovat po celý život!"

12) Sotva to soudce dořekl, je sem také již slyšet velký křik z dalekého údolí a mýtný si začíná radostí mnout ruce a zcela lakonicky (stručně, ale pádně) praví: „Aha, aha, už se střetli; za čtvrt hodiny budou již zde. Nyní třeba jen rychle zapálit všechny smolné pánve, aby v údolí bylo světlo jako ve dne a žádný z těch lotrů nemohl uniknout!"

13) Nyní je zapáleno rychle asi čtyřicet velkých smolných pánví, jimiž se celá krajina dale-

ko a široko jasně osvětlí a sotva jsou zapalovači se svou prací hotovi, přichází již první oddíl skládající se z dvanácti farizeů, kteří měli jako vyslanci dopravit loupež do Jerusalema a tam prodat.

14) Statní **průvodci** postaví dvanáct svázaných farizeů před závoru a praví Kisjonovi: „Pane, tady jsou ti hlavní ptáčci, pět z Kafarnaum, tři z Nazaretu a čtyři z Chorazinu! Samí čertovi chlapci, kteří jsou hodni svých peněz! Za nimi však následuje nyní spousta volů, krav telat, koz, ovcí, asi 400 obilím naložených oslů i s oslátky, rovněž tolik mezků obtížených měchy vína a ještě asi pět set oslů a soumarů se svázanými dívkami a chlapci krásně urostlými ve věku 12 až 18 let, určených vesměs na veletrh do Sidonu. Vedle toho ovšem četní sluhové těchto 12 hlavních ptáčků! Vše to tu ihned bude; udělejte tedy jen místo, abychom to vše mohli náležitě umístit!”

15) Praví **KISJONA**: „Otevřete ihned velké zástavní stáje u moře; tam může být vše umístěno a pro děti pak připravte velkou útulnu zde na hoře a ihned se postarejte, aby dostaly co jíst a pít; neboť těchto dvanáct ukrutníků jim cestou dávalo jistě velmi - skrovnou potravu. Ó, Bože, ó Bože, proč necháváš takovým ďáblům na Zemi moc nad ubohým pokojným lidstvem?!”

---

232. Osvobození a zaopatření uloupených dětí. Rada Páně při soudním obeslání farizejských taškářů. Přípravné práce k přelíčení.

---

1) Již je slyšet nárek dětí, které byly násilím vyrvány z rukou rodičů. Kisjona a Baram, Jo-nael a Jairut s andělem spěchají dětem vstříc; soudce dává oněch dvanáct ihned pevně spoutat a vsadit do tuhého vězení.

2) Brzy poté přichází zástup dětí; anděl v okamžiku všechny odváže od nesoucích je oslů a soumarů a je jich více nežli udali první honiči, kteří přivedli oněch dvanáct hlavních ptáčků, neboť na mnohém soumaru byly přivázány po třech. Všechny děti se chvějí bázní a úzkostí, neboť se domnívají, že je zde potká něco zlého; -leč anděl je v největší lásce a vlídnosti osloví a praví jim, že je zde nejen nepotká nic zlého, nýbrž jen něco velmi dobrého a že již příštího dne budou opět v náruči svých pro ně nadmíru truchlících rodičů. Tím se děti uklidnily.

3) Některé však nařikaly bolestí, kterou jim způsobila pouta z řemenů; některé měly na útulém těle krvavá místa; neboť byly tlučeny když plakaly, protože by mohly svým pláčem prozradit celou velkou karavanu. Většinou byly nahé; neboť oděné by mohly být na cestě z Kafarnaum do Sibary, která se též obcházela, někým snad poznány, který by pak mohl tlupu prozradit. Muselo tedy také být postaráno o potřebný oděv.

4) Kisjona vydal ihned množství jemného plátna a všichni museli ihned dělat zástěrky, takže ráno dostalo každé dítě zástěru; mnoho rukou bylo brzy s velkou prací hotovo. Děti byly přivedeny ihned do velké útulny, kterou dal Kisjona zvlášť ihned postavit poněkud nad mýtem.

5) Když byly děti v útulně ubytovány, přišel také již hlavní transport s dobyt看em a všemi ostatními věcmi. Vše bylo převzato a dobře umístěno; sluhové oněch dvanácti byli také zaopatřeni, avšak uvázáni ve velkém vězení.

6) Když byla celá věc skončena a všude byli rozestaveni hlídači, odebral se konečně také Kisjona se svými čtyřmi průvodci ke spánku, který však příliš dlouho, netrval, protože pozdě začal a nastávající den přinášel mnohá a velká zaměstnání.

7) Až do východu slunce byl všude klid; ale s východem byli také již všichni na nohou a Kisjonova první cesta byla ke Mně, aby Mi oznámil co se vše v noci přihodilo a také ovšem aby se poradil, co by se nyní mělo po právu před Bohem učinit.

8) **JÁ** jsem ho však předešel a vyprávěl jsem mu, co se této noci událo a - také jsem mu však dal radu, co by měl nyní co nejrychleji učinit. Rada zněla takto:

9) „Bratře, především pošli rychle posla, pověřeného zdejšími císařským soudem do Kafarnaum k veliteli Kornelioví, aby sem poslal komisaře, který by vyslechl těchto dvanáct hříšníků a vynesl nad nimi rozsudek, aby bylo možno v nejkratší době vrátit všem postiženým, které oněch dvanáct musí oznámit, uloupený dobytek a hlavně však jejich děti! Neboť pro tento velkolepý taškářský případ je zdejší zvláštní soud příliš malý a v takovýchto případech není také kompetentní (oprávněný). Avšak o Mně netřeba se zmiňovat!”

10) Oněch dvanáct farizeů dá však ještě vrchnímu soudu práci! Pokud jde o lup, nebude snadné dostat se jim na kůži. Také obejití mýta nebude jim na závadu; neboť mají v celé zemi

průvodní list; a ježto, jsou dětmi této země, nemůže se podle zákona beztoho od nich vybírat clo a oni také z toho důvodu mýto neobešli, nýbrž jedině ze strachu před lidem. Neboť při podobných příležitostech jim to přišlo vždy draho a proto si udělali do Jerusalema tajnou cestu.

11) Je tu tedy jen jedna sporná věc, pro kterou mohou být soudem odsouzeni ke značnému odškodnému a to je lesní pynch, kterého se v tvých lesích dopustili a tu veškerá zástava, která je nyní v tvých rukou, dávno nestačí ani s penězi, které mají u sebe.

12) Za druhé je také nutno vyslat rychle do lesa odborné odhadce v doprovodu soudní osoby a zjistit škodu, aby měl, vrchní soud, až sem přijde po ruce již vše, čeho je třeba k platnému vynesení právoplatného rozsudku; neboť jinak bude soud dlouze a široce protahovat vyšetřování a krutě postižení přijdou na své snad teprve za rok. Bude-li tu však vše co se jeví být soudu nutné, může také soud vynést rozsudek rychle a po rozsudku přikročit k výkonu trestu."

13) Po tomto poučení se odebere Kisjona ihned ke svým úředníkům a zařídí vše, jak jsem mu poradil.

14) Malá plachetní loď odjede za velmi příznivého větru co nejrychleji do Kafarnaum a římský soudce sám s osmi přísežnými odhadci se ubírá rychle do pohoří, které od Kisu ohraničuje levou stranu údolí a vyšle komisaře s osmi jinými, rovněž přísežnými odhadci na pohoří po pravé straně údolí.

15) Až kolem čtvrté hodiny odpoledne se dostaví vrchní soudní komisař se dvěma písaři a odhadci s obou pohoří s přesně zjištěnou škodou.

---

233. Přísný výslech dvanácti farizeů. Příznivé vysvědčení Césara Augusta templářům. Jak templáři plní Boží zákony. Těžké potrestání provinilců pro lesní pynch a pro urážku Veličenstva.

---

1) Nyní se provádí rychle předběžné vyšetřování a když se brzy skončí, je předvedeno **oněch dvanáct**. Když se jich vrchní soudce dotazuje, říkají: „My jsme si sami pány a máme svůj vlastní soud v chrámě jeruzalemském; kromě Boha a našeho soudu nejsme však za své počínání nikomu odpovědni a proto se nás můžeš ptát jak chceš, odpovědi od nás nedostaneš; neboť stojíme na zákonité půdě, která je velmi pevná a vy nám nemůžete nic udělat."

2) Praví **soudce**: „Na takovou vzpurnost mám u sebe prostředek; metlu a bič! Ty už vás k řeči pohnou! Soud totiž nezná stavovský rozdíl; před zákonem jsou si všichni rovni!"

3) Praví prvý z dvanácti **farizeu**: „Ó, známe tento prostředek i jeho sílu a účinek; ale známe ještě jiný prostředek! Budeme-li ho chtít použít a bezpochyby ho použijeme, pak budeme asi posledními, nad kterými se odvažuješ konat soud! Znáš ono pověstné vysvědčení Césara Augusta, které vlastnoručně napsal a poslal kněžím Jeruzalémským, kde praví:

4) „Tato kasta kněžská je římskému císařskému trůnu příznivější nežli jakákoli jiná; proto také nechť jsou všechny její zákony a výsady chráněny jako svaté! Běda tomu, kdo se jich dotkne! Takový zločinec budiž potrestán jako velezrádce nejprísnějším trestem!" Tento zákon platí stále, dnes jako před třiceti lety. Kdyby ti snad byl neznámý, pak jsme ti jej nyní připomenuli. Čiň nyní co a jak ti libo; my ale pak učiníme jak nám bude libo!

5) My máme veškerým zákonitým právem v našich rukou zástavy a nikdo nám je nemůže a nesmí vzít. Okamžité násilí může tak sice učinit, ježto naše moc proti němu je příliš nepatrná; jestliže se zde však vykoupíme, musíme být propuštěni na svobodu a pak dovedeme zaříditi další jednání!"

6) Praví vrchní soudce: „Kvůli zástavě, kterou jste před Bohem a přede všemi čestnými lidmi na sebe strhli spíše jako nejhanebnější lup nežli jako nějaký vpravdě poctivý statek, vás zde také nikterak nesoudím, neboť žel až příliš dobře vím, jaké výsady jste si na císaři vynutili svým pokryteckým jednáním.

7) Kdyby vás byl Augustus znal jako já, věru, dostali byste od něho zcela jiné vysvědčení! Žel však, císař se dal oklamat falešným leskem a vaše blikání lampy považoval za světlo sluneční a proto vám udělil výsadu.

8) Nyní však záleží na mně a veliteli Komeliovu ukázat vás císaři v pravé podobě a budete brzy zbaveni své výsady! Ostatně můžete mi vyhrožovat jak chcete; také já se pohybuji na zákonité půdě a my vrchní soudcové této země jsme dostali teprve nedávno nové nařízení týkající se vašich císaři ne již neznámých rejdu a to s nejprísnější výzvou. abychom vás nespouštěli s

očí a ujišťuji vás, že my, vrchní soudcové budeme plnit nad míru věrně a svědomitě toto nejnovější nařízení z Říma, jak jsme vám to již dokázali způsobem jistě ne velmi příjemným! Rozuměli jste?!

9) Vysáváte jako afričtí baziliškové císařovým poddaným poslední kapku krve, děláte z nich žebráky a co jim ještě ponecháte, to si vezme zemský nájemce Herodes, aby mohl tučně a bujně krmit všech svých tisíc nevěstek! Ubohý lid musí však hynout v největší bídě! To je správné?!

10) Je-li nějaký bůh, který má jen tolik právního citu jako já a tolik lásky k lidem jako můj kabát, pak je nemožné, aby nechal déle vládnout nad ubohým lidstvem takové d'ábly jako jste vy a váš Herodes!

11) „Miluj svého bližního jako sebe samého!“, zní mravní zákon ve vaší knize, kterou vám prý dal váš Bůh; jak však jej zachováte?

12) Věřu, váš zákon, který vždy věrně plníte, se nazývá nenávisť ke každému, kdo vás nechce ze všech sil podporovat ve vašem nejvyšším chlípném a prostopášném životě! Vy jste však žel k tomu účelu úskokem nabyli zákon, o který opírajíce se, provádíte nyní všeliká nikdy neslychaná vydírání.

13) Na štěstí jste se však v tomto případě dopustili přes vaše domněle oprávněné zabačování, činu pro jehož i jen zdánlivou oprávněnost nemluví však žádný mně známý zákon a tento čin, pro který stojíte přede mnou u soudu, se jmenuje lesní pych, kterého jste se dopustili ve velkém rozsahu v krásných lesích Kisjonových, jenž je Řek a řádný jedině císařský poddaný, jehož práva by chránil každý římský císař celou legií, kdyby byla jen v nejmenším dotčena, protože platí za to císaři tisíc liber ročně, což věru není maličkost.

14) Po celé délce vaší téměř pět hodin dlouhé cesty jste zpusťovali při zřizování vaší tajné podlouné cesty téměř tisíc krásných mladých cedrů a několik tisíc jiných podřadnějších starých a mladých kmenů a způsobili jste Kisjonovi podle výkazu přísežných odhadců škodu v hodnotě více než 10.000 liber. Nuže, jak nahradíte tuto škodu?!

15) Praví **první farizeus**: „Což nevíš, že Země je Boží a že my jsme Jeho děti, jimž Bůh jedině dal tuto Zemi? Jako však Bůh Sám má právo dělat se Zemí co chce, rovněž tak máme také my jako Jeho děti právo, že můžeme na Zemi dělat co chceme. A i když nám také nějaká pohanská moc na čas toto právo vyrvala, nebude ho nicméně mít dlouho; Bůh jí je vezme a vrátí opět nám, Svým dětem.“

16) Uvažuje-li se podle práva Božího, nemusíme za lesní pych dávat náhradu, protože Země je naše a my s ní můžeme dělat co chceme, Ale vzhledem k větší, ovšem jen zdánlivé pozemské moci, kterou vy Římané protiprávně vykonáváte nyní nad námi, uvolíme se k náhradě; ale z 10.000 liber musí dobrých asi devět desetin odpadnout; neboť tolik znalostí máme také, abychom dovedli posoudit, jakou cenu mají stromy, které jsme porazili a z nichž jsme ovšem použili jen nepatrnou část k případné stavbě mostů; a v čem je tedy vlastně tolik škody?! Je tu nyní nová cesta, kterou může celník Kisjona zcela dobře používat! Kdyby jí byl zakládal sám, přišla by ho nejméně na 1000 liber; nyní tam může zřídit nové mýto a v jednom roce vybere třikrát tolik nežli nás stála celá ta cesta.“

17) Praví **vrchní soudce**: Ve jménu císaře a jeho moudrého zákona odsuzuji vás, ježto škoda byla zjištěna přísežnými odhadci a protože si jako předstírané děti Boží osobujete veškerou moc nad celou Zemí, z čehož vyplývá, že také císař je pod vaší mocí, o čemž se mu dosud bezpochyby ještě ani nezdálo, vy však jste se takovým nejvyšším hanebným osobováním dopustili zřejmé urážky veličenstva vůči posvátné osobnosti císařově, odsuzuji vás k pokutě 20.000 liber, z čehož třetina připadne k dobru Kisjonovi, dvě třetiny pak císaři; mimoto jste prohlášeni za zbaveny všech svých zástav!

18) Protože však za urážku Veličenstva je jako neodvolatelný trest stanovena buď smrt anebo doživotní vyhnanství, můžete nyní volit co je vám milejší, buď stětí sekerou anebo doživotní vyhnanství do ledové země Evropy! Mluvil jsem ve jménu císaře a jeho moudrého zákona! Staň se toto vše ihned! Ať proto třeba celý svět zahyne, ale právo budiž vykonáno!

19) Hleďte, tak jedná římský vrchní soudce a nebojí se nikoho kromě bohů a císaře !"

20) Poté si dá podle římského obyčeje podat vodu a umývá si ruce; dráb pak rozlomí hůl a hodí jí těm dvanácti pod nohy.

234. Fariseové v tísní. Placení veliké pokuty. Nové podezření: uloupení císařských berničních peněz farizeji úzkost zlodějů.

1) Tu začínají fariseové pozbývat odvalu a **jeden** poněkud odvážnější praví soudci: „Pane, zruš ten druhý rozsudek! Zato zaplatíme pokutu čtyřnásobně a to během 48 hodin!”

2) Praví **soudce**: „Přijímám tento návrh; nicméně však zůstane při vyhnanství na celých deset následujících let! Jste s tím spokojeni?”

3) Praví **fariseové**: „Pane, zaplatíme pětinasobek v čistém stříbře, promineš-li nám vyhnanství úplně!”

4) Praví **vrchní soudce**: „Budiž, ale s výhradou vrchního soudu, že nicméně zůstanete po 10 let pod dohledem římské policie a každý protiprávní pokus chtít oklamat stát a jeho vrchní hlavu, anebo každá špatná narážka vůči Římu, jakož i každé svévolné, soudu napřed neoznámené a soudem nepovolené zabavení, byť záleželo v čemkoliv a mělo jméno jakékoliv, bude mít ihned za následek desetileté vypovězení do Evropy, za něž se pak vykupné již nepřijme. Peníze však musí být během 48 hodin zde v této soudní síni složeny; o hodinu později nebyly by již přijaty za nyní stanovených zmírněných okolností, nýbrž za obnovení rozsudku prvního.

5) Nyní však ještě něco! Nežli vám zde bude vrácena svoboda, musíte oznámit jména a bydliště všech těch, jimž jste hanebně zabavovali, abych je sem mohl povolat a vrátit jim vše, co jste jim uloupili, jako děti, dobytek, obilí a víno!”

6) Této výzvě se fariseové podrobí a oznamují přesně všechna jména a místa. A soudce vyše ihned posly do všech udaných míst a za necelých 10 hodin se také již dostaví všechny strany, které si měly z Kisu co odnést.

7) Oněch dvanáct farizeů odkrylo pak ihned své. peněžní káry, do nichž byli zapřaženi mezkové a všichni nadmíru žasli nad nesmírnou spoustou zlata a stříbra. Měli u sebe tolik stříbra a zlata, že by byli mohli zcela snadno složit i pětinasobnou pokutu! **Vrchní soudce** také z celého srdce litoval, že nestanovil trest vyšší.

8) Avšak napadla ho moudrá myšlenka; vzal oněch dvanáct ještě jednou k výsledku a jal se jich tázat: „Poslyšte, vy jste sice správně zapravili co bylo požadováno a máte na to potvrzení v rukou! Ježto však nyní u vás objevuji takovou spoustu peněz, tu se mi zdá přímo nemožné, že byste přišli k takové spoustě zlata a stříbra poctivým způsobem, - věru, kdyby sem dnes přišel císař se vši svou hotovostí, byla by velká otázka, zda by se jeho hotovost vyrovnala vaší, - proto mi nyní zcela krátce a jednoduše vysvětlete, jak jste přišli k takové spoustě zlata a stříbra; neboť tato věc se mi zdá být nanejvýš podezřelá!”

9) Praví **první farizeus**: „Cože podezřelá, cože podezřelá?! To jsou peníze uspořené za padesát let pro chrám všemi v této zemi ustanovenými farizeji, knězi a levity; a protože nyní tato doba prošla, musíme je odevzdat chrámu. Je to však beztoho ještě ta nejmenší peněžitá částka, která kdy byla z Kafarnaum odvezena do chrámu. Není to nic jiného nežli peníze obětní, z odkazů a ze zvláštních nadací pro chrám a proto peníze úplně poctivě nabyté a nashromážděné!”

10) Praví **vrchní soudce**: „Slovo „poctivě“ ponechme stranou! I když je tomu tak, jsou to peníze z vydírání a nízcce vylákaných dědictví a tu je poctivost nanejvýš vzdálena tomuto bohatství!”

11) Před měsícem bylo však mně, jakož i všem vrchním soudům bezprostředně z Říma oznámeno: již přes půl roku se očekávají berniční peníze z Malé Asie a z některých míst ležících na Pontu; byly již dávno vybrány a odeslány a skládají se ze zlata, stříbra, drahokamů a perel, - zlato a stříbro většinou neražené. Udaná peněžitá částka činí pouze ve zlatě 20.000 liber, ve stříbře 600.000 liber a asi stejnou hodnotu v drahokamech a perlách.

12) Vidím ještě pět neodkrytých kár; odkryjte je, abych na vlastní oči shlédl také jejich obsah!”

13) Se zřejmou rozpačitostí odkrývají ještě pět kár a hle, byly plné všelikých drahokamů, většinou ještě hrubých nebroušených a jedna kára obsahovala přes tunu malých a velkých ještě nevrtnaných perel.

14) Když **vrchní soudce** vše to důkladně prohlédne, praví: „Zdá se mi, ano věc je zcela jasná, kam se poděly daně a poklady odeslané z Pontu a Malé Asie do Říma! Při vaší prohnanosti bude těžké něco pořídit i se všemi pravými důkazy; avšak já si troufám při všech bozích a jejich nebích přísahat, že zde přede mnou otevřené ležící a v Římě již tak dlouho očekávané

berniční peníze a jiné poklady jsou nyní již v mých rukou! Zůstaňte proto jen pěkně zde; jak přijdou strany, provedu velký výslech!"

15) Když fariseové uslyší od vrchního soudce tato slova, celí zblednou a začíná se jich zmocňovat značná horečka, což neujde bystrozrakému vrchnímu soudci; i praví také k soudci z Kisu: „Bratře, myslím, že máme ty velké dravce již v naší síti.“

---

235. Vrchní soudce Faust a Pán. Velká radost a dojemné pozdravení.

---

1) Praví soudce z Kisu: „Příteli, již asi po tři týdny se zde střídavě zdržuje proslulý Ježíš z Nazaretu a stráví zde bezpochyby ještě několik dní. Pravím ti, je to Bůh, jemuž jsou všechny sebeskrytější věci nad Slunce jasné, o čemž nám již podal na sta nejpádňějších důkazů; nuže, což abychom se v této záležitosti obrátili na Něho? Mohl by nám vše osvětlit a to tím spíše, že není nikterak přítelem těch černých zlodějů a lupičů na základě hanebných nařízení chrámových. Neboť já sám jsem na vlastní uši slyšel, jak proklel až do nehlubšího tartaru (pekla) Chozazin a Kafarnaum, to je vlastně jejich kněze a farizeje. A tak jsem přesvědčen, že On nám vše objasní.“

2) Praví zcela užaslý vrchní soudce: „Cože?! Tento Bohočlověk je zde?! Aj, pročpak jste mi to ihned neřekli?! Věru, nechal bych Ho ihned konat soud místo mne a přitom bych si ušetřil tři čtvrtiny práce! Dovedte mě však rychle k Němu! Neboť také velitel Kornelius mě naléhavě přikazoval, abych se příležitostně pozeptal na tohoto nejbožštějšího všech lidí a ihned ho o tom zpravil.“

3) Jak se velitel dozví, že zde prodlévá Ježíš, bude tu v nejkratší době i se svou rodinou; neboť on i jeho celý dům tohoto Ježíše takřka zbožňují a já sám jsem zajedno s nimi. Budiž všechna chvála nějakému pravému Božství, že se mi dostalo ještě jednou nejvyššího neocenitelného štěstí uvidět svého čistě přenebeského Přitele Ježíše a promluvit si s Ním! Dovedte mě jen rychle, rychle k Němu! Nyní je již vše vyhráno!“

4) Když vrchní soudce jde k velkému domu s vřelou touhou Mne uvidět a se Mnou promluvit, přichází mu vstříc; a když Mě spatří, vzkřikne radostí: „Tu, přece jsi tu, můj božský Příteli a Bratře, smím-li Tě ještě tak nazývat!“

5) Ó, dej Se obejmout a Svou svatou tvář zlíbat tisícerymi přátelskými a bratrskými polibky! Ó Ty, Ty můj svatý Příteli! jak nevýslovně šťasten jsem nyní, že Tě konečně jednou zase mám! Věru, kdekoli lidé vězí v největší nesnázi, tam jsi Ty také přítomen, abys jim pomáhal! Ach, nevím nyní co bych z radosti udělal, že jsem Tě zde našel!“

6) Pravím **JÁ** tiskna jej zároveň pevně na srdce: „Bud také ty Mně nesčíslněkrát pozdraven! Neboť tvé srdce při tvém těžkém soudcovském úřadě opravdu neztroskotalo a proto tě také nadměru miluji a plně žehnám tvé práci.“

7). Věru, že jsi zde odhalil velkou loupež daní, za to máš co děkovat Mně a Tomu, jenž přebývá ve Mně!

8) Avšak nyní pojďme do domu, kde na nás čeká bohatá večeře! Po večeři si o tom promluvíme více !“

---

236. Společná večeře. Faustus chválí učení Ježíšovo. Faustova láska k Lydii. Zprostředkování Páně. Rozmilé doznání Lydie. Faustův pamětihodný sen o vznešenosti nebeského Otce v podobě Ježíšově. „Co Bůh spojil, to člověk nerozlučuj!“ Pokyny o manželství.

---

1) Vrchní soudce a nižší soudce spolu s Kisjonou, Baramem, Jonaelem, Jairutem a Archielem se nyní odeberou se Mnou do pokoje a požívají se Mnou a se všemi Mými učedníky asi půl hodiny po západu Slunce velmi dobře připravenou a bohatou večeří a dosud svobodnému vrchnímu soudci se velmi zalíbí nejstarší dcera Kisjonova a praví Mně: „Šlechtný Příteli! Ty víš, jak jsem Tě vždy i přes rozdílné naše náboženství, případně rozdílné učení o Božství miloval, protože jsem v Tobě nenašel nějakého zabeđeného a jednostranného Žida, nýbrž nejvyšší otevřeného a svobodomyšlného a zároveň nejvyšší všestranně vzdělaného a ve všech vědách hluboce obeznalého člověka.“

2) Proto se Ti tedy nyní také svěřuji, že se mi dcera Kisjonova převelice líbí. jsem však, jak dobře víš, Říman a ona je bezpochyby Židovka, která nesmí podat svou krásnou ruku žádnému pohanu, jak nás Židé nazývají. Řekni, Příteli, co tu dělat? Nemohla by se za vůbec žádnou podmínku stát mou ženou? Porad' mi nějaký prostředek!"

3) Pravím **JÁ**: „Ty jsi Říman a ona je Řekyně a nikoli Židovka a tak ti tedy již přirozeně nic nepřekáží, abys si ji vyžádal od Kisjony za ženu, který ti ji také jistě dá. Že je však duchovně, jako nyní celý dům, podle Mé tobě nikoli neznámé nauky přesto Židovkou, to ti zajisté nebude kamenem úrazu?!“

4) Práví vrchní soudce jménem **FAUSTUS**, Caji Filius: „Proč by bylo! Vždy já sám jsem v srdci jedním z nejvřelejších stoupenců Tvé čistě božské nauky! Neboť myslím, že Bůh, jenž dovedl postavit Svět a na něm povolal v bytí všeliké živé bytosti a nakonec i člověka, musí být nadmíru moudrý! Chtěl-li takový nejvyšší moudrý Bůh dát lidem nauku, pak zajisté nemohl dát Svým lidem - pravím - jinou nauku nežli právě nejvyšší moudře takovou, která je v nejpřesnějším souladu s přírodou a s nejlepším principem zachování člověka mezi lidmi.“

5) Nuže, Tvá nauka má však tohoto ducha a takový ráz a je tedy čistě božská a proto jsem ji přijal jako úplně pravdivou pro svůj celý život a činím také podle ní svému celému domu i všem svým mnohým podřízeným lidem v úřadě kazatele. Je-li tomu tak, pak bychom byli, až na svolení otcovo, zcela v pořádku!"

6) Pravím **JÁ** : „Nuže, toto svolení už máš, jakož i lásku krásné Lydie. Viz za. sebou zcela blaženého Kisjonu, jenž radostí neví co počít, že jeho dům potkává taková čest!"

7) Faustus se ohlédne a **KISJONA** praví: „Pane a veliteli naší celé Galileje a Samaří! je to možné, že žádáš mou Lydii za manželku?!“

8) Práví **FAUSTUS**: „Ó ano, jako z tisíců jedinou, chceš-li mi ji dát?!“

9) Kisjona zavolá Lydii. Tato přichází zřejmě rozpačitá láskou a velkou radostí a **KISJONA** jí praví: „Nuže, milá dcero, chtěla bys být požehnána s tímto vznešeným mužem?“

10) **A LYDIE** se sklopeným zrakem po chvíli praví: „Jak se mě můžeš ještě ptát? Když tento vznešený Faustus dnes přišel a já jsem ho poprvé spatřila, slyšela jsem v srdci slova: „Jak šťastná musí být žena tohoto vznešeného muže!“ A měla bych mu nyní, když si mě žádá, jít vstříc svým ne?“

11) Práví **KISJONA**: „Co tomu však řekne tvůj nejmilejší Ježíš?!“ Práví **LYDIE**: „Jeho jsme všichni! On je Tvůrce a my jsme jeho tvorové, z nichž nyní vychovává skutečné děti! On zůstane přesto mého srdce hlubinou nejhlubší!“

12) Tu **FAUSTUS** otvírá oči a zcela užaslý nad tímto neočekávaným svědectvím Lydie o Mně, praví: „Cože, cože - co to slyším?! Měl by tedy nedávný můj krásný sen opravdu nějaký význam? Celé nebe jsem viděl otevřené; vše bylo světlo, všechny nescíslné bytosti světlo a v nejhlubší hlubině nebes viděl jsem zřejmě Tebe, Příteli Ježíši a všechny bytosti čekaly jakoby s nedočkavou radostí na Tvůj pokyn, aby Tvé rozkazy okamžitě zvěstovaly celé nekonečnosti!“

13) Tehdy jsem se domníval, že v Tvé podobě, jejíž lesk daleko předstihoval lesk Slunce, vidím Zeva a velice jsem se divil, že se tak neobyčejně podobáš Zevovi a považoval jsem Tě od té doby potají za pozemského syna tohoto nejvyššího z bohů, kterého jsem však ztotožňoval s Jehovou Židů a s Brahmou Indů a přitom jsem. považoval všechny ostatní bohy, stejně jako Tebe za jeho pozemské děti, které občas zplodil s dcerami Země, aby dal v takovýchto synech Země lidem vůdce, učitele a buditele!

14) Teď však dostává tento sen pojednou zcela jinou tvářnost. Ty Sám jsi ten živý Zeus, Brahma anebo Jehova tělesně mezi námi a Sám nás učíš Své božské moudrosti, protože jí Tvé dřívější děti na této Zemi bezpochyby špatně učily a skutky neosvědčily!

15) Je-li tomu. nepochybně tak, potom dostávám tuto překrásnou ženu bezprostředně z ruky svého Boha, svého Tvůrce a nemusím se tedy již tázat, zda s ní budu šťasten?!

16) Ale nyní také má žádost dostala zcela jinou tvářnost! - Překrásná Lydie! Pohled' nyní na Pána! Nyní již nejde o naši vzájemnou touhu a žádost, nýbrž jedině o nejsvětější vůli tohoto jediného z jediných, tohoto Pána vši slávy, tohoto Boha všech bohů, z něhož vzešla všechna nebe, Slunce, Měsíc, tato Země i my všichni!

17) Můj, v úplně pravdě božský Ježíši! Je-li to Tobě milé, aby se Lydie stala mou ženou, nechť je mou ženou; kdyby Ti to však bylo i jen sebenepatrněji nemilé, řekni to a můj život nebude ničím jiným, nežli toliko činným výrazem Tvé vůle!"

18) Pravím **JÁ** : „Šlechtný bratře! Já jsem vám již požehnal a tak jste již úplně jedno tělo; ale toto si zapamatujte:

19) Co Bůh spojil, nemá žádný člověk rozlučovat; pravé manželství zůstává tedy navěky nerozlučitelné! Falešné světské manželství není však beztoho žádným svazkem před Bohem a je tudíž rozlučitelné, jako světští lidé a všechny jejich svazky, které již od počátku nejsou nic jiného nežli pouhé nevěstkářství, jímž byly do bídne existence uvedeny děti satanovy. Vy však jste nyní úplně muž a žena a před Bohem jedno „tělo, Amen!“.

20) Po těchto Mých slovech se oba objali a pozdravili polibkem.

21) Že toto rychlé spojení způsobilo v celém Kisu velký rozruch a že Kisjona nyní pomýšlel na bohaté věno, dovede si zajisté každý představit.

---

237. Příchod Filopoldův. Zaslíbení Páně. Pokračování soudního jednání s templářskou lupičskou bandou. Faustův působivý rozsudek.

---

1) Když se prvá bouře po této události poněkud utišila, přišel známý již Filopold z Kány, šel ihned ke Mně a chtěl Mi oznámit, jak dal v Káni již vše do nejlepšího pořádku.

2) **JÁ** však jsem ho přívětivě pozdravil a řekl jemu: „Mně už je vše známo; jsi Mým učedníkem, jdi nyní k Mým ostatním učedníkům, budou ti velmi mnoho vyprávět. Já však musím této noci mnohé uspořádat. Zítra si však spolu o velmi mnohém pohovoříme; neboť staneš se Mi zdatným nástrojem.“

3) Filopold se ubírá nyní k učedníkům a téměř současně dozorcí oznamují, že všichni předvolaní z Kafamaum a z Chorazinu se již dostavili a ptají se, co se má nyní stát.

4) **JÁ** však pravím: Přiveďte je napřed k jejich dětem a dejte jim jíst a pít! My pak zatím zahájíme zcela mimořádný výslech oněch dvanácti farizeů. "

5) Dozorcí se vzdálili a Faustus se Mne tázal, zda by nebylo lépe, abych oněch dvanáct vyslyšel já a on dělal pouze aktuára (zapisovatele).

6) **JÁ** však pravím: „Nikoli, bratře, to by nešlo; neboť před nimi máš úřední hodnost jen ty a proto nosíš císařův prsten moci na pravici a meč a hůl; musíš je tedy vyslyšet sám. Já ti však již vložím na jazyk co a jak se máš tázat a oni ti nebudou stačit! Přístupme proto jen rychle k dílu; je již dosti pozdní noc.“

7) Proto jsme nyní šli ihned do soudní budovy, kde pod silnou stráží čekalo na vrchního soudce s velkou bází a úzkostí dvanáct farizeů se svými třiceti pomocníky; neboť nyní již neměli čas ani příležitost sehnat aspoň tucet falešných svědků, kteří by pro ně lhali a na lež přísahali; chrámem byla totiž slíbena zvláštní milost každému, kdo by ve prospěch chrámu a všech jeho sluhů složil falešnou přísahu, kdyby to okolnosti nutně vyžadovaly! Musel však být ovšem napřed důkladně informován, což však v tomto případě nebylo naprosto možné.

8) Nyní jsme vstoupili za doprovodu Kisjony, Barama, Jonaele, Jairuta a anděla Archiela vedle podsoudce a několika písařů do soudní síně.

9) Hned při vstupu se ptá **prvý farizeus** zcela rozzloben Fausta: „Co je to za způsob, nepustit nás Boží kněze, když jsme se již beztoho uvolili ke všemu co bylo požadováno, na svobodu, jako bychom byli sprostí zločinci? Jako že jsme opravdu sluhové Boží, pravíme: - nepropustíte-li nás ihned na svobodu, Bůh vás potrestá!“

10) Praví **FAUSTUS**: „Budte jen klidni, jinak bych byl nucen přinutit vás ke klidu; neboť máme nyní spolu vyřizovat mimořádně důležité věci! Poslyšte mne nyní co nejpozorněji:

11) Už dříve jsem vám učinil poznámku, že se mi vaše nesmírné poklady zdají být jakoby navlas stejné s těmi, o nichž jsem se vám již dříve zmínil. Nyní je již zcela jasné o tomto útoku na berniční peníze a jiné poklady odeslané z Pontu a Malé Asie do Říma, až na jednu věc a to:

12) Berniční peníze a ostatní poklady byly podle popisu doprovázeny téměř čtvrtinou legie římských vojáků; nebylo tedy jistě nic snadného přemoci tak mocný doprovod, buď jej zcela zničit anebo aspoň zahnat na útěk.

13) Že tyto peníze a poklady byly římským vůdcům odňaty Istí nebo násilím bud bezprostředně vámi samými anebo některými vašimi ještě prohnanějšími kolegy, to je mi úplně jasné; k tomu ani nepotřebujeme již žádný důkaz, protože k tomu máme již více než sto svědků, avšak jak bylo řečeno, chybí mi pouze ještě způsob a konečně ještě jak opravdu byl peněžitý obnos velký, abych mohl poslat s penězi a ostatními poklady přesnou zprávu císaři do Říma.“

14) Práví **první farizeus**: „Pane, to je příliš hrubá pomluva, kterou nemůžeme nikdy na sobě nechat! A když máš proti nám i tisíc falešných svědků, pramálo ti to pomůže; neboť my jsme si svou věc až příliš jisti a ty při vši své moci nebudeš nicméně s to nám ani vlas na hlavě zkřivít! Uspoř si tedy každou další námahu; neboť od nynějška nebudeš již hoden žádné jiné odpovědi, leda k tvé záhubě!

15) Jestliže jsi dosud ještě nepoznal farizeje, naučíš se je nyní anebo aspoň brzy znát! Neboť tak strašné obvinění nemůžeme na sobě nechat. Podvolili jsme se pokud se týče lesního pychu, ačkoliv bychom se podle našich zákonů podvolit neměli; ale kvůli pokoji jsme tvůj nejvyšší nespravedlivý rozsudek přijali! Nyní jej však rušíme a kdybys se snad zločinně odvážil dotknout jen jediného stateru, ať je to zlato, zástava anebo poklad, budeš to muset nejen stonásobně nahradit, nýbrž bude také úplně konec se vši tvou slávou! Neboť nyní již v chrámu asi vědí, jak drze se zde s námi zachází."

16) Práví **FAUSTUS**: „Tak, tedy takovým způsobem tu chcete vyváznout z tísně? No dobře, nyní tedy jsem si také zcela jasně vědom, co mám s vámi. udělat! Výslech s vámi se končí; věc je stem svědků zjištěna a vaše vina prokázána! Neřeknu vám nyní nic jiného, ale dávám ultimatum - drábové stojí venku - :

17) Chce-li vašich 30 pomocníků mluvit, bude jim život ponechán; nechtějí-li však ani oni promluvit, pak jim bude jako vám ještě této noci údělem sekýra! Pak se zajisté přesvědčíte, jaký mám z vás strach!"

18) Po těchto velmi chladnokrevných silných slovech Faustových předstoupí všech **30 pomocníků** a volají: „Pane, ušetři náš život; my ti vše do nejmenších podrobností popíšeme, jak se tato věc sběhla!"

---

238. Pokračování soudního přelíčení. Otevřené doznání třiceti pomocníků. Zmírnění rozsudku Faustem.

---

1) Práví **FAUTUS**: „Nuže, tedy mluvte! Při vši mé cti nebude vám ani vlas na hlavě zkřiven!"

2) Práví **jeden farizeus**, smrtelnou úzkostí nesmírně se chvějící: „Pane, daruješ i mně život, budu-li mluvit?"

3) Práví **FAUSTUS**: „I tobě; neboť jsi mezi nimi jedním z nejskrovnějších."

4) Volá ostatních **jedenáct farizeů**: „Cožpak ty nevíš, že máme raději zemřít - nežli zradit Boha?!"

5) Práví ten jeden farizeus: „To dobře vím; ale zde není o Bohu ani řeči, nýbrž jen o vašem nejhanebnějším podvodu na Římanech. Vy jste dovedli hanebným lstivým tahem vzít Římanům onu velkou kořist tak vkusně, že nad tím skutečně musí celý svět žasnout.

6) Ty, prvý hlavní lotře, jsi byl oděn jako vrchní zemský správce, jenž sedlí nyní v Sidonu, mnohdy také v Tyru, měl jsi císařův velký prsten moci a zlatý meč, žezlo panovnické, odznaky to moci nad celou Palestinou, Coelesyrií, Malou Asií a nad celým Pontem.

7) Mimoto jsi také, aspoň podle vzezření, tak stár jako nejvyšší ctihodný stařec Cyrenius, přisvojil si jeho jméno a utvořil družinu a dvořanstvo podobné Cyreniovým, seděl jsi na nádherném koni a když tě doručitel jako vrchního místodržitele pozdravil a ve vzdálenosti půldenní cesty před Tyrem ti jako domnělému místodržiteli odevzdal jím podepsaný svitek s rozkazem a vedle toho také peníze a poklady, které přijali tvoji přestrojení římských vojáci, dal jsi mu rozkaz, aby se co nejrychleji vrátil zpět do Pontu, neboť jsi se jistotně doslechl, že tam vypukly pro vydírání daní nepokoje a že se obyvatelé Zadního Pontu spojili s mocnými hordami Skytů proti panství Říma. Je tu nebezpečí z prodlení; proto mu tedy on, jako (falešný) vrchní místodržící, vytáhl jako nejjudatnějšímu veliteli Pontu a Malé Asie na přesný rozkaz Říma tak daleko naproti, aby mu v tomto naléhavém případě poněkud zkrátil nejrychlejší cestu zpět!

8) Rozumí se nyní samo sebou, že se velitel Pontu a Malé Asie se svými třemi tisíci jezdci ihned obrátil a již v několika hodinách byl od nás tak daleko, že jsme se ho již nemuseli obávat. Nám všem bylo uloženo na život a na smrt mlčení a každému bylo slíbeno dvě stě liber stříbra, které jsme však dosud ještě nedostali, nýbrž které jsme měli dostat teprve v Jerusalemě. Osud však tomu chtěl jinak a s těmito dvěma sty librami to bude nyní trochu špatně dopadat.

9) Peníze a poklady byly pak za noci dopraveny do Kafarnaum, odpočívaly tam již asi dva

měsíce a ona tajná cesta byla zřízena pouze kvůli tomuto velkému pokladu a podle mého mínění nevede do Jerusalema, nýbrž do velké skryté jeskyně v těchto horách, v níž - a nikoli v chrámu - čeká již velmi mnoho tisíc liber zlata a stříbra na osvobození.

10) Do tohoto tajemství bylo však zasvěceno jen nás dvanáct a mimo nás neví o tom žádný farizeus, až na našich třicet pomocníků, jenže ti nevědí k jakému účelu. Jim se řeklo, že se to schovává pro příštího Mesiáše, jenž v nejbližší době osvobodí Židy od jha Římanů. Ale já ovšem znám jiný důvod a ten je předně: labužnictví na labužnictví a za druhé: Velká možnost k podplacení v důležitých případech, kde chtějí, aby mocní Římané tančili podle jejich píšťalky, anebo aby si mohli zakoupit v chrámu místo představeného, které ovšem stojí vždy nesmírně mnoho zlata! Nyní víš vše; můžeš také vyslechnout všech těchto třicet a oni ti řeknou totéž.

11) Jen zástavy byly určeny pro Jerusalema, aby se zavděčili chrámu; peníze a poklady byly by však putovaly do jeskyně k sobě rovným, kdyby zde nebyly tak hrozně ztroskotaly. Nyní víš jak se věci mají a čiň co uznáš za správné; jen nebuď na mne a oněch třicet zaslepenců příliš krutý a neúprosně spravedlivý!"

12) Praví **FAUSTUS**: „Vůči tobě a oněm třiceti nebudu jednat jako soudce, nýbrž jako ochránce; co se má však stát s oněmi jedenácti, o tom ať rozhodne Cyrenius! Jen jedno mi řekni, zda nebylo z peněz a pokladů nic odcizeno, zda je zde pohromadě vše, co bylo dopraveno z Malé Asie a zda víš o oné pověstné jeskyni."

13) Praví **farizeus**: „Jak vše bylo i s kárami převzato, tak je to ještě zde netknuto a nezmenšeno. Co se však týče zmíněné jeskyně, vím ovšem jako spolupřisahající vše co obsahuje a žádný člověk mimo nás dvanáct přístup a vchod nenajde."

14) Zde pochválí **FAUSTUS** chudšího farizea jménem Pilah a pravil Kisjonovi: „Nuže, příteli a nyní můj ctihodný otče mé ženy, jeskyně zřejmě v tvém pohoří dá ti to, co ti podle prvního rozsudku přináležejí; peníze a poklady císařovy vezmi však zatím do úschovy; neboť u tebe jsou až do skončení tohoto velkolepého procesu uschovány nejlépe."

15) Pilaha zaopatrí na můj účet, těm třiceti však dej pro tuto noc dobře zajištěný nocleh; dokud nebude jeskyně vyprázdněna, nemohu jim dát svobodu; po vyklizení mohou však jít kam chtějí. Také je nedám mrskat, neboť jejich ochota nás přivedla k velkým odhalením."

---

239. Pokračování soudního přelíčení . Jedenáct chrámových lotrů v tísní. Jejich prosba o milost. Nabídka dalších jeskynních pokladů jako výkupné.

---

1) Poté se obrací **FAUSTUS** k oněm jedenácti a praví: „Nuže, jak je to s tou záhubou, kterou jste mi předtím tak zpupně hrozili? Co říkáte, pomazaní sluhové Boží, této věci? Věřu, musí to být strašně trpké pro domněle pomazaného sluhu Božího stát zde jako největší státní taškář! Ale počkejte jen, přijde na vás ještě něco horšího; to byla teprve malá předehra!

2) Věřu, máte zde jen Jednomu co děkovat, že vás dávám rychle svléci, nevaluji na vás císařovu kletbu a tak vás neodevzdávám popravě chtivým biřicům! A tento Jeden po mém boku je božský Ježíš z Nazaretu, Kterého jste již dávno prokleli a nyní Ho od místa k místu pronásledujete a to proto, že Si poctivě dovolil na vás posvítit před ubohým, vámi zaslepeným lidem.

3) Vraťte se zpět do svého nitra a řekněte, zda vedle vašeho satana může být ještě něco horšího nežli jste vy!

4). Vy učíte lid poznávat jednoho Boha, ve kterého jste sami nikdy nevěřili; neboť kdybyste věřili v jednoho Boha, v Jehovu, Kterého vám Mojžíš jasně zvěstoval a v Kterého vaši praotcové živě věřili a doufali, pak byste se tomuto všemohoucímu Bohu nejvýš drze neposmívali a Ho neostouzeli!

5) Dáváte si od duchovně ubitého lidu prokazovat božskou poctu jako prý pomazaní sluhové Nejvyššího a k tomu žádáte od chudého lidu ještě nemožné oběti za to, že mu železnými dveřmi a závorami zatarasujete bránu do Božího Království Světla a Života!

6) Řekněte si sami, zda mohou být ještě někde větší zločinci vůči Bohu, císaři a ubohému lidstvu, nežli jste vy!

7) Ó, jak nepochopitelná je trpělivost a shovívavost velkého Boha! Kdybych měl jen jiskerku božské moci nad živly, nebesa by věru neměla dost ohně, který bych nechal na vás dnem i nocí padat!

8) Pane! Proč jsi za dob Abrahamových tak krutě postihl deset měst se Sodomou a Go-

morou, - ač jejich obyvatelé byli až na zvrácenou smyslnost zřejmými anděly proti těmto zlosynům, jejichž počet je nyní v celé zemi židovské větší, nežli počet veškerých obyvatelů oněch deseti měst?

9) Vy se nazýváte dětmi Božími a říkáte, že vaším Otcem je Bůh! Věřu, s bohem, který přivádí takové děti do světa, nechci věčně nic mít; neboť ten se jmenuje u nás Římanů podle mythu (báje) Pluto, - a satan aneb belzebub. To je ten váš otec!

10) Vy jste to živé zlé símě, které váš otec vždy rozsévá mezi božskou pšenici, aby udusilo božskou setbu a nazýváte se pomazanými sluhy Božími?! Ano, sluhové satana jste; ten vás pomazal pro ničení všeho božského na Zemi!

11) Kdybyste byli jen o trochu méně ďábelští nežli jste, byl bych kvůli tomu Jednomu, Jenž je zde, vynesl nad vámi co možno snesitelný rozsudek. Protože jste však více než ďábel-sky špatní, nechci své jméno vámi poskvnit, nýbrž odevzdám vás „Judicio criminis atri“¹³⁾ do Sidonu; neboť zde si každý Judex honoris¹⁴⁾ myje sedmkrát ruce."

12) Když oněch jedenáct uslyší od Fausta taková slova, pozbudou odvahu. a prosí o milost a slibují úplné obrácení a polepšení a chtějí každou škodu, kterou kdy někomu způsobili nahradit stonásobně!

13) Praví **FAUSTUS**: „Čímpak? Bohatá jeskyně je nyní v našich rukou; odkud tedy chcete ještě vzít zlato a poklady? Copak máte ještě více jeskyň oplývající zlatem, stříbrem a perlami?"

14) Praví **oněch jedenáct**: „Pane, máme ještě jednu za Chorazinem, v níž jsou uloženy staré poklady, které tam byly v době babylonského zajetí dopraveny z templu a z jiných božích domů. Nikdo o tom až po naši dobu nic nevěděl; avšak asi před sedmi roky jsme pořádali hon na tetřívky, lesní včely a med. Tu jsme našli ve vzdálenosti asi třiceti polních cest téměř již zcela na řeckém území, kde se zvedá mírné skalnaté pohoří, místo, kde doslovně stékal med a vosk přes kolmo sráznou asi čtyři mužské délky vysokou stěnu. Na nejvyšším místě stěny se ukázal otvor asi tak veliký, že by v něm mohl vzpřímeně stát dvanáctiletý chlapec.

15) Nad tímto otvorem se zvedala další, jistě asi 70 mužských délek vysoká stěna, takže bez žebříku nebylo by možné se dostat k tomuto jistě medem a voskem bohatému otvoru, z něhož jsme viděli stále vylétat a do něho vlétat velké množství včel. Brzy jsme opatřili žebřík a náležité množství slámy a všelikých travin k vypálení včel a tato práce se až na několik včelích bodnutí šťastně skončila. Získali jsme tu několik set liber nejčistšího medu a rovněž tolik vosku; neboť bylo již mnoho plástů aspoň o tisíce buňkách po obou stranách prázdných.

16) Když jsme se zabývali odklizením základového vosku, narazili jsme brzy na kovové chrámové náčiní a když jsme kov důkladněji prohlédli, tu se až příliš brzy ukázalo, že je to čisté zlato a stříbro. Vnikali jsme hlouběji a hlouběji do stále dál a dále se šířící jeskyně a v jejích hlubinách jsme nacházeli vždy víc a více uschovaných pokladů neocenitelné hodnoty. Všechny nalezené poklady jsme nechali v jeskyni nedotčeny; jen vnější otvor jsme zahradili kameny a mechem a dali jsme jej od chvíle objevení až do nynějšího okamžiku střežit přísežnými strážci. A hle, všechny tyto poklady odevzdáme tobě, budeš-li nám milostiv a promineš-li nám ten strašný ve jménu císařově tebou vyslovený trest?!"

17) Praví **FAUSTUS**: „Poradím se o tom! Avšak nyní mně ještě svědomitě oznamte, jak je to s jeskyní v Kisjonově pohoří! Objevili jste ji také při hledání medu a to jako již naplněnou, anebo jste ji naplnili vy; a je-li tomu tak, odkud jste vzali ty poklady a od kdy je tato jeskyně již naplněna?"

18) Praví **oněch jedenáct**: „Nabyli jsme je za 15 let dovoleným obchodem; protože však podle novějšího chrámového zákona smíme mít k našemu nutnému vydržování jen určitý obnos a každý přebytek musíme odevzdávat chrámu a najde-li chrám u někoho z nás, kteří jsme ustanoveni na venkově, při každoroční co nejpřísnější prohlídce nějaký značnější přebytek, pak je bez milosti jako podvodník Boha co nejpřísněji potrestán. Abychom se však vyhnuli trestu a přece jen něco měli pro své zvláštní potřeby, zvolili jsme si v pohoří Kisjonově nejvyšší skrytou jeskyni a v ní jsme uchovávali naše značné přebytky. To je tedy celé tajemství zmíněné jeskyně."

19) Táže se **FAUSTUS**: „Vede vámi zřízená cesta až k jeskyni?"

¹³⁾ „hrdelnímu soudu“

¹⁴⁾ „soudce ve věcech cti“

20) Praví **oněch jedenáct**: „Nikoli, pane, jen k hustému houští, kterým se lze dostat po stezce jen nám známé až k jeskyni, jinak nikomu neviditelné.“

21) Praví **FAUSTUS**: „Dobrá, zítra tedy budete našimi vůdci! Pro dnešek však, vlastně pro tuto noc je přelíčení skončeno; neboť pro nyníšek víme všichni dost!“

22) Oněch jedenáct se vrhne před Faustem na kolena a prosí o milost. **FAUSTUS** však praví: „To již nezávisí na mně, nýbrž na Někom zcela jiném; odpustí-li vám to On, odpustím vám to i já, Amen!“ - Poté opouští soudní síň a ubíráme se k potřebnému odpočinku pro tělo.

23) Lydie očekává Mne a Fausta, nyní svého chotě, na prahu obytného domu, pozdraví nás a vyslovuje politování nad tím, že nás to stálo jistě několik hodin úporného boje.

24) **FAUSTUS** zdraví rovněž svou mladou choť a praví jí: „Ano, spanilá Lydie, byl to opravdu úporný boj, jehož skvělý žádoucí výsledek byl dosažen s čistě božskou pomocí rovněž čistě božského Přítele Ježíše, Jemuž v něm jediné náleží všechna čest a sláva. Avšak nyní toho nechme; mnohé bude ještě provedeno zítra.“

25) Až na nutné strážce šli nyní všichni spát.

---

240. O pravém svěcení sabatu. Propuštění jedenácti vůdců.. Rozdělení jeskynních pokladů. Vrácení uloupených dětí a zástav a odškodnění uloupených.

---

1) Příštího dne o sabatu tázal se Mne Faustus, ačkoliv to byl Říman, zda se zde má světit židovský sabat či ne a co se má stát s oněmi jedenácti farizeji?

2) Pravím **JÁ** : „Nejmilejší příteli a bratře! Každý den naplněný dobrými skutky je pravý sabat a každým dnem, v němž jsme vykonali něco skutečně dobrého, světili jsme také pravý sabat. Proto konej o dnešním sabatu tolik dobra, kolik jen vždy můžeš a chceš a nebude se ti to věru počítat za hřích, leda zlými světskými blázný, kteří proklínají i vítr, vane-li o sabatu, ba i déšť a houfy ovzduším poletujících ptáků. Taci blázni nechť nám však nikdy neslouží za příklad hodný následování, nýbrž jen za příklad, který si máme nadevše ošklivit; neboť proklínají dobro a chtějí, aby bylo celým světem vysoce oslavováno jejich zlo! To nechť ti tedy slouží za směrnici pro každý sabat!“

3) Co se však týče oněch jedenácti, propuť také je na svobodu, až se zmocníš všech jejich pokladů! Pošli císaři co mu náleží a uveď mu důvod zpoždění jaký chceš; avšak dej také chrámu co mu z jeskyně u Chorazinu náleží a veleknězi také oznam, jak byly tyto poklady již před několika léty oněmi jedenácti objeveny, ale chrámu, kterému vlastně patří, byly zadrženy a chrám pak již s oněmi jedenácti zavede patřičné řízení.

4) Co se však týče pokladů v pohoří Kisjonově, připadne z nich třetina Kisjonovi, třetina tobě ve jménu císaře a třetina ať se rozdělí chudým, kteří sem přišli pro své děti a uloupené věci a celé jednání se pak pro všechny časy časů skončí. Využijte dnešního dne!

5) Baram a Kisjona mají dobré lodi a při dobrém větru budete za několik hodin s vyklízením u Chorazinu hotovi část z vás však ať se pustí do vyklízení jeskyně Kisjonovy a jestliže se jen trochu přičiníte, můžete zde mít do večera poklady obou jeskyní a zítra je můžete odevzdat na místa jejich určení!

6) Já bych sice mohl všechny ty poklady v jediném okamžiku sem dát dopravit Archielem, ale je zde nyní příliš mnoho lidu a takový div by vzbudil příliš velký rozruch; proto tak neučiním. Budu vám však nicméně tajně nápomocen, abyste úplně skončili v jednom dnešním dnu práci, která by jinak vyžadovala dobré tři dny a měli byste co dělat. Nyní však nemeškejte, nýbrž jděte vlevo a vpravo!

7) Vezměte však všude s sebou jen jednoho farizea ostatní ať zatím zůstanou zajištění zde!

8) Také Pilah ať zůstane zde neboť on je již příliš dobrý pro takové věci, jimiž se mají Boží děti co nejméně zabývat. Rovněž tobě samému netřeba jít osobně na obě označená místa, nýbrž postačí komisař, opatřený náležitou plnou mocí. My mezitím rozdělíme zástavy a děti jejich rodičům!“

9) Kdo je s tímto nařízením spokojenější nežli Faustus!? On má z něho totiž trojí prospěch: předně zůstane u Mne, za druhé u své mladé choti, kterou nyní nadmíru miluje a za třetí má volnou chvíli, aby vyhotovil na dobrém pergamentu pro císaře instruktivní (vysvětlující) dopis

a průvodní a určovací list a aby již příštího dne mohly být všechny peníze a poklady odeslány na místo určení.

10) Když oba komisaři odcházejí pro dotyčné poklady, pustíme se ihned do rozdělování zástav a dětí, které většinou již v noci našly své rodiče; byly tu však některé mezi nimi, jejichž rodiče leželi doma nemocní z hoře a zármutku a proto nemohli přijít do Kisu pro své děti a ostatní věci.

11) Tito nemocní rodiče dali však svým sousedům příkaz, aby přijali jejich děti a věci, kdyby podle oznámení ještě snad někde byly; a tak se při rozdělování i k tomu přihlíželo a každý obdržel navlas vše to své a každé straně přidělil Kisjona k dostatečnému vyúčtování z pokladu jeskyně na jeho pozemku přiměřenou částku z třetiny a to podle Mého určení sto liber; po této práci a dotaci (věnování) byly všechny rodiny, jichž bylo ovšem několik set, z Kisu propuštěny, když jim byl dříve dal Faustus ještě dobré ponaučení a napomenutí.

12) Kisjona dal připravit všechny nákladní lodě a celá velká karavana, jejímž domovem byl Chorazin, Kafarnaum a Nazaret, byla takto dopravena opět do svých domovů a rozdělování i s dopravou domů trvalo něco málo přes sedm a půl hodiny.

---

241. Slovo pro naši dobu. Nemoci a utrpení dětí. Důvod utrpení. Špatný vliv duchů na děti. Hmotné stvoření shromážděním souzených duchů.

---

1) V této době - kdy je to, co se již dávno stalo, znovu skrze zvlášť vyvoleného služebníka Mnou, týmž Kristem, jenž téměř před dvěma tisíci lety jako Bůh a člověk učil a jednal na této Zemi, lidem podáváno - mohl by se ovšem někdo otázat a říci:

2) Jakže? Snad více než polovina těchto dětí, které by byly jako zástavy farizeji, kdyby zde tito nebyli chyceni, v době nejdéle deseti až dvanácti dnů prodány privilegovanými obchodníky s otroky do Sidonu, Tyru, Cesareje, Antiochie anebo dokonce do Alexandrie, mohla přece jen asi být dobře vychována a není nikde vidno, že bych je byl jako prvý Přítel maličkých navštívil anebo slovíčko k nim promluvil, ač jsem jinak nechával maličké přijít ke Mně, laskal je a přede všemi lidmi jim žehnal?!

3) Na takovou otázku budiž tato .odpověď: Předně těmto dětem bylo přirozeně většinou již přes 9 let a také byli mezi nimi jinoši a děvčata od 14 do 16 let a nemohlo se, aniž by to nezbudilo jisté pohoršení, vstoupit do světnice takových mladých polonahých lidí; a za druhé, nebyly to věru zrovna tak nevinné dítky, s jakými jsem Se ještě tu a tam setkal, nýbrž byly většinou tělesně a mravně v základu zkažené; neboť pederastie a violation (pohlavní náklonnost k témuž pohlaví,) sebeprznění a znásilňování nebyly nikde tak hanebně mocně domovem jako v pohraničních územích mezi Židy a Řeky. A tak nebyla pro ty zkažené děti tato Mnou dopuštěná lekce nikterak nadarmo; neboť předně zkažení se musela objevit jako řádný trest a za druhé byly tím varovány, aby příště nikdy nesloužily smyslnosti chlípných Řeků, nechtějí-li být Bohem po nejbližším hříchu co nejcitelněji potrestány, nýbrž aby žily ve vší vážnosti bohobojným životem, což také Faustus ve své výstražné řeči rodičům a dětem výslovně přikázal.

4) Ví-li se nyní toto, pak se snad pochopí, že, ačkoliv jsem vůči každému člověku pln vší božské lásky, nemohu a nesním Se však pro Svou stejně božskou svatost osobně přiblížit ke hříšnému, nejvš znečištěnému tělu z důvodu jeho trvání a ve všech takových případech nastupuje pak ono známé „Nedotýkej se Mne!“

5) Neboť je velký rozdíl mezi dítětem čistým a nanejvýš nečistým. Prvé dítě mohu vést bezprostředně, druhé však jen prostřednictvím na cestách nutně podle potřeby velmi trnitých, jak to zde v nejjasnějším světle ukázal tento věrně vypravovaný případ.

6) Ať se zde tedy také nikdo příliš ukvapeně netáže, proč nezřídka děti, které se přece jistě buď vůbec ničeho nedopustily anebo aspoň jsou neodpovědné, postihují často tělesně krutěji nežli staré hříšníky, kteří by právě tak těžko spočítali své hříchy jako mořský písek.

7) Tu pravím **JÁ** : Kdo chce nějaký strom libovolně ohnout, musí mu začít dávat směr a ohyb dokud je ještě mladý a ohebný. Když strom jednou zestárnul, pak již musí být užito mimořádných prostředků, aby mu daly vždy těžko možný jiný směr; příliš starý strom nepřijme však již žádný jiný směr - leda ten poslední, když se poráží.

8) „A proto se tedy také stává, že Já“, praví Pán, "děti ba i děťátka nezřídka opracovávám mocněji nežli zletilého člověka; neboť zlí duchové nejsou nikde horlivější nežli právě u dětí a

jsou velmi ochotni pomáhat duši budovat její tělo tak, aby mělo také pro ně velký počet volných a pohodlných příbytků!"

9) Co však činí potom Pán, jemuž nemůže zůstat nic neznámo co se tu děje?

10) Hleďte, vyše Svého anděla, dá bídné a zálučné dílo zlých pomocníků strhnout a jako cizí části všelikými vnějšně jevitelnými nemocemi odstranit.

11) Pozorujte rozmanité nemoci dětí ať už ať já pravím vám, že nejsou ničím jiným nežli odstraňováním cizího špatného materiálu, jímž si chtěli ještě zlí a nečistí duchové, pomáhající duši při výstavbě, zřídít v jednom a též těle volné příbytky pro sebe.

12) Kdyby se takovému nešvaru u dětí záhy co nejsilněji nečelilo, bylo by posedlých, hluchoněmých kreténů (to jest blbých; vyd.) a mrzáků všeho druhu takové množství, že by se na celé Zemi nesnadno někde našel zdravý člověk.

13) Někdo se ovšem opět otáže a řekne: Ale jak může nejvyšší moudrý Bůh od prvopočátku připouštět, že se mohou zlí a nečistí duchové vplížit do duše mladého těla?!

14) A já pravím: Tak se táže slepý člověk, který neví, že celá Země, ba celé stvoření co do své navenek se jeví hmotné části je ve všech tak zvaných elementech (přírodních živlech, prvcích), abychom tak řekli a se vyjádřili, konglomerátem (to jest směsicí, nahromaděním; vyd.) duchů na určitou dobu souzených aneb vězněných.

---

242. O tajemství životní síly. Očistný účinek nemoci a diety. Důležitost správné stravy pro děti. Mojžíšské dietní předpisy. Výstraha před požíváním červivého a nezralého ovoce, brambor a kávy.

---

1) Kdykoli duše požaduje pro své tělo hmotnou potravu a tato se jí podává, dostává s ní do svého těla také vždy legii již uvolněnějších, ještě zlých a nečistých duchů, kteří jí pak musí být nápomocni k další výstavbě jejího těla.

2) Duchové se však poněmáhle uchvacují a tvoří brzy zcela zvláštní, svého způsobu inteligentní duše; pozvednou-li se na takový stupeň, pak také ponechávají brzy vlastní duši jako oprávněnou majitelku těla na holičkách a začnou provádět v těle zařízení vhodná pro jejich domnělé blaho.

3) Dosáhnou-li jednou dosti vysokého stupně ke svému domnělému blahu, což se zvláště až příliš snadno stává u duší, pro své mladé tělo velmi hladových a hltavých, pak může a musí tu také nastat ten či onen úkaz u dětí.

4) Co je cizorodé, musí být buď nějakou vhodnou nemocí odstraněno, nemá-li dítě přejít ve zřejmou posedlost, anebo aby se slabší dětská duše příliš netrápila, nechá se ovšem bídně ve zpola cizorodém těle dále žít až do určité doby a hledí se pak opět buď poučováním o vnějším a zároveň vnitřním duchovním světě povznést na takový stupeň poznání, že začne nakonec z vlastní vůle postěním a všelikým jiným strádáním své příživníky vyhánět, anebo jsou-li příživníci příliš tvrdší, odejme se jí celé tělo a taková duše se pak vychovává v jiném světě, vhodném k věčnému životu..

5) Také pro rodiče trpká tělesná smrt dětí mívá týž důvod; proto mají zejména pozemsky bohatí rodiče náležitě dbát toho, aby jejich děti dostávaly přiměřenou vnější potravu.

6) Požívá-li matka Mojžíšem označené nečisté pokrmy, nemá dítě kojít, nýbrž má je dát kojné, která požívá čisté pokrmy, jinak bude mít s dítětem velkou svízeľ.

7) Z tohoto důvodu byla již za Abrahama, hlavně však Mojžíšem Židům zákonitě označena čistá zvířata a čisté plodiny a všichni, kdož svědomitě zachovávali tato zákonná ustanovení, neměli nikdy nemocné děti a sami dosáhli vysokého věku a zemřeli obyčejně sešlostí věkem.

8) V této době však, kdy se lidé pachtí dokonce za nejneobvyklejšími lahůdkami a nemyslí vůbec nikdy již na to, zda je takové jídlo čisté anebo nečisté a v mnohých zemích se dokonce do těla souká rovnou již vše, co se nejmenuje kámen anebo hlína, tu je u těchto slepých lidí beztoho div, že tělesně ještě neklesli dokonce do přiměřených tvarů zvířecích, což přece duševně již provedli.

9) Bývají-li tedy děti již ve své první době života postiženy různými nemocemi, je hlavní rukama hmatatelnou příčinou toho především nejvyšší nevhodná potravina, kterou se přivádí do těla příliš velké množství zlých a nečistých duchů, kterých duše pro vlastní spásu musí být zbavena nezřídka i odnětím svého mladého těla a proto nikdo jiný nežli jen až příliš často neodpustitelná

slepota rodičů je vinna předčasnou smrtí těla jejich dětí, protože tací rodiče následují spíše všeho jiného, jen ne Boží rady ve svaté knize!

10) Hledte, Já dávám Svými anděly dokonce každoročně u všech ovocných stromů, jejichž plody požívají lidé, konat co nejpečlivější přehlídku, následkem které nesmí dozrát žádné jablko, žádná hruška a žádný jakékoli jméno mající v květu nasazený plod, do něhož se vplížil nějaký pro dotyčný stupeň plodu ještě příliš nečistý duch; každý takový plod bývá jako ještě úplně nezralý se stromu anebo s keře svržen.

11) Táž péče je věnována všem druhům obilí a rostlin určených za potravu lidí.

12) Avšak slepý člověk nejenže to nepoznává, nýbrž požívá ještě přes všechno to jako polyp vše, co se mu zdá být jen nějak mlstou; jaký div, když potom zakrátko onemocní, zleniví, zeslábne, zmrzačí se a tak se docela zuboží.

13) Tak zvané brambory jakéhokoli druhu jsou zvláště špatné pro děti a kojící ženy, jakož i pro ženy těhotné a ještě horší je zrnková káva! Leč slepota nic nevidí a požívá obé pro dobrou chuť s velkou dychtivostí; děti se tím však stávají tělesně ubohé a nakonec i ženy a muži. To však slepému nic nevadí; vždyť požívá také mnohem horší jedy, - proč by neměl požívat tyto dva lehčí druhy jedů!?

14) Já však ještě jednou určím pokrmy člověku prospěšné; bude-li se podle toho řídit, bude a zůstane zdrav; nebude-li se však podle toho řídit, ať tedy také zajde jako zlá zvěř na poušti.

15) Však nyní dosti o tomto nejvyšším nutném vysvětlení a proto se opět vrátíme k věci hlavní!

KONEC DÍLU PRVÉHO

OBSAH

KAP.	STR.
PŘEDMLUVA VYDAVATELŮ	2

ÚVOD

1. Krátký úvod k porozumění hlubokého smyslu duchaplných slov evangelia Jana, miláčka: a našeho Pána a Spasitele Ježíše. JAN 1, 1-5.	7
2. Vysoký duch (Michael) vtělený jako Jan Křtítel svědčí o Pánu, Základní nauky: O podstatě Boha, člověka a jeho poměru k Bohu. O pádu člověka a o mimořádných Božích cestách k jeho spasení. *JAN 1,6-13.	9
3. Zčlověčtění věčného Slova a svědectví Jana Křtitele o Něm. Hlavní pokyny pro život k novému bytí znovuzrozením. Prvá a druhá milost. JAN 1,14-16.	11
4. O zákonu a milosti. Další boje atd. bytostí povoláných ke svobodnému dětství Božímu. Spasitel přichází. Otec a Syn jsou jedno jako plamen a světlo. *JAN 1,17-18.	11
5. Svědectví Jana Křtitele o sobě. Důvod popření jeho Eliášova ducha. Pokorné vyznání předchůdce Mesiášova. Ješitně falešná idea templářů o příchodu Kristově. Opětne jasné svědectví Jana Křtitele o Pánu. * JAN 1, 19-30.	12

KŘEST * CHATA NA POUŠTI * PŘIJETÍ PRVNÍCH UČEDNÍKŮ

6. Jan vyznává, že nyní poznal Pána též tělesně. Dvojitý křest: Jan křtí Pána vodou a Pán Jana Svým svatým Duchem. Svědectví svatého Otce o Svém Synu. Pokyny o tehdejšímu způsobu psaní. * JAN 1, 31-34.	15
7. Tři verše sloužící za příklady tehdejšího způsobu psaní. * JAN 1. 35-37.	16
8. První učedníci Páně. Chata Páně na poušti jako původ poustev. Ondřej a Petr, dva bratři a rybáři. Významné pokyny při přijetí Šimonově o tom, jak Pán vychází vstříc a o vnitřní, svědectví pravdy. JAN 1, 38-42.	17
9. Zkouška v sebezapření prvých dvou učedníků. Domov Petřův. Povolání Filipa, chudého učitele; jeho předtucho o osobě Mesiášově. Podrobnosti o povolání Natanaele. Správné pochopení kapitoly *JAN 1, 43-51.....	19

**V DOMĚ RODIČŮ V NAZARETU * SVATBA V KÁNI GALILEJSKÉ
CESTA DD JERUSALEMA K VELIKONOČNÍ SLAVNOSTI.**

10. Souvislost kapitol 1. a 2.. Pán se Svými čtyřmi učedníky v domě rodičů. Josef zemřel. Mylné názory Marie o působení Mesiáše. Jakob, Jan a Tomáš přijati za apoštoly. Pokyny o duchovním podobenství událostí při svatbě v Káni. Tři stupně znovuzrozen *JAN 2, 1-5	21
11. Příběhy na svatbě v Káni. Zázrak s vínem. Petrovo doznání; svědectví Páně o Jeho poslání. Petřův významný přípitek. Pokyny k podobenstvím. *JAN 2, 6-11.	22
12. Pán se Svými v Kafarnaum a okolí. Splnění Isajášova proroctví. Počátek vlastní učitelské činnosti Páně a její dvojitý účinek. Pokyn o duchu kramářském. Pán se Svými na velikonoční slavnosti v Jerusalemě. Pokyn o tehdejší době velikonoční. Chrám Boží dobytčí a peněžní prodejnou. *JAN2,12-13.	24

VYČIŠTĚNÍ CHRÁMU

13. Ohavnosti na trhu v chrámě při velikonoční slavnosti. Hněv Petřův a Natanaelův. Svědectví starého Žida o ohavnostech chrámu. Vyčištění chrámu Pánem. *JAN2,14-17.	25
---	----

14. Prorocké slovo Páně o zboření o postavení chrámu ve třech dnech. Nechápatost Židů; jsou odkázáni na učedníky. Svědectví a vyznání učedníků. Velké Světlo Páně na svědectví Židům; Židé žádají znamení. °JAN2,18-22. 27
15. Další epizoda (vedlejší příběh) Páně se Židy. Jeden z nich chce Pána a Jeho učedníky pozvat k sobě; Pán mu zjevuje jeho i jeho druhů nekalé myšlenky a zlo lidských ustanovení a poté opouští chrám. °JAN 2, 23-25. 28
16. Duchovní smysl aneb čemu odpovídá vyčištění chrámu, zjeveno Pánem. Povšimnutí hodné pokyny pro život a vedení 30

NIKODÉM JAKO NOČNÍ HOST

17. Pán koná v hospodě mnoho dobrého učením a zázračným uzdravováním. Styk s boháči přicházejícími za noci. „Co Je malé před světem, Bůh vyvolil.“ °JAN 3,1. 31
18. Výjev s Nikodémem, starostou Jerusalema. Nikodém jako znalec ve věštění vypočetl správně příchod Království Božího; přesto ho však nepoznává. Důležité životní pokyny ke znovuzrozen. JAN 3, 2-5. 32
19. Pokračování výjevu s Nikodémem. Pán, Mistr ve všem, tedy také v pravé moudrosti. Podstata člověka. Tajemství ducha. Nádherné podobenství o mladém vlně, které se tu přirovnává k duši pro duchovní světlo dosud nezralé. ° JAN 3, 6-12. 33
20. Další tři významné verše, které Jsou Nikodémovi nesrozumitelné. Jeho pesimistická řeč. Krátký pokyn Páně Nikodémovi. *JAN3,13-15. 34
21. Pán dává Nikodémovi pochopitelnější pokyny o tom, jak se stal Syn člověkem a o Jeho poslání jako Syna Božího a Syna člověka. Co Je to soud? Kdo nechce poznat Pána, má již soud v sobě. *JAN 3,16-21. 36
22. Nikodém stále ještě nemůže nalézt božského Syna člověka; Pán ho proto odkáže k Janovi. V myslí Nikodémově konečně svítá. "Poslouchej hlas svého srdce!" Hodnota lásky. Pán žádá Nikodéma o malou službu; Nikodémovo vyznání lásky dosud Neznámému. 37

KOLEM JERUSALEMA A ODCHOD DO SAMARÍ.

23. Působení Páně v Judeji. Křest vodou a ohněm. Učení lásky a provázející svědectví zázračných dobrodiní. Jedno, čeho je zapotřebí. Sporná otázka učedníků o platném křtu. „Jsi Ty Ten?“ Odpověď Páně. *JAN3,22-26. 38
24. Nejjasnější, největší a poslední svědectví Jana Křtitele o Pánu. Kdo je nevěstou a kdo ženichem. Janova pokora. Tajemství Boha jako Otce a Syna. Podmínka k věčnému životu: víra v Syna. *JAN 3, 27-36. 39
25. Účinky milosti na věřícího Pána působí velmi na rozmnožení Jeho přívrženců. Vznik falešných evangelíí. Žárlivost a zuřivé pronásledování se strany templářů. Pán jde do Galileje přes Samaří. Povaha Samaritánů. Sichar. Pán odpočívá se Svými u studnice Jakobovy. *JAN 3, 27-36. 42

U STUDNICE JAKOBOVY.

26. Pán a žena u studnice Jakobovy. Slova Páně o podstatě Jeho živé vody. °JAN 4,7-16. 43
27. Pokračování výjevu u studnice Jakobovy. Rozmluva Páně se ženou o jejím muži. Žena poznává Pána jako proroka a prosí o vysvětlení, kde se má člověk k Bohu účinně modlit, aby byl uzdraven. O pravém modlení se k Bohu v duchu a v pravdě. Pokyny pro život. *JAN 4,17-24. , 45

28. Žena u studnice Jakobovy je nyní ochotna dáti Pánu pít. O duchovní žízni Páně po lidských srdcích. Léčivá síla ducha ve věřícím člověku. Rozmluva o Mesiáši. Pán se vyzrazuje ženě Jako Mesiáš. °JAN 4, 25-26. 46
29. Rozhovor Páně se Samaritánkou u studnice Jakobovy přerušen návratem několika učedníků. O činné lásce jako pravém uctívání Boha. Uzdravení ženy. Radost uzdravené a horlivé agitování pro nalezeného Mesiáše. Výprava sicharských k Mesiáši. °JAN 4, 27-30. 47
30. Řeč Páně o Jeho živém pokrmu. O velkém poslání ke žni. „Proste o více spolupracovníků!“ O pošetilém a bohulibém svěcení soboty. °JAN4,31-38. 48
31. Samaritáne poznávají Pána a uvěří v Něho. Výjev mezi občany Sicharu a ženou od studnice Jakobovy. Řeč ženy o pravém znamení cti. Láska k Pánu. °JAN 4,39-42. 50
32. Líbezná scéno mezi Pánem a ženou, v jejímž domě Se chce Pán ubytovat. Řeč Páně k Samaritánům. Pán Se dívá no srdce a člověk vidí co Je vně. Pocta ženě od studnice Jakobovy. 51
33. Zázračné příhody v domě ženy. Lékař o Samaritané - mosaisté. Jejich drzé rouhání se Ježíšovi a spravedlivý trest. Zpráva lékařova a pokyn Páně k ní. 52
- UKONČENÍ DNE V SICHARU.**
34. Záznam učení a skutků Páně evangelistou Janem. Pán se Svými ve starém Josefově domě v Sicharu. Přípravy andělů pro svatou společnost. O poměru mezi Bohem Otcem a Bohem Synem. 53
35. V Sicharu. - Zpráva služebníka o zázračném uspořádání domu. Úcta a poznání žasnoucí ženy před Pánem. Jeho příkaz aby mlčela a Jeho něžná péče o Marii. Učedníci zří nebesa. Natanaelovo nádherné vyznání. Pokyn Páně k mlčení o svatém tajemství. 54
36. V Sicharu. - Pán naznačuje Janu evangelistovi, že všechno se nehodí zaznamenávat. Příslib nynějšího zjevení. „Stačí že věříš a Mě miluješ!“ O Mesiáši a Jeho Království. Slova požehnání lékaři a ženě. Joram a Irhaela Pánem manželsky spojeni. Pán nespí 55
- PRVÝ ZE DVOU DNÍ V MĚSTĚ SICHARU V SAMARÍ.**
37. Zpěv kněží zrána v Sicharu. Pánem jsou odkázáni na horu. Povolání Matouše za evangelistu a apoštola. Podstata snů. 56
38. V Sicharu. – Matouš bývalý celní písař pověřen Pánem k zaznamenání kázání na hoře. Řeč velekněze Pánu na uvítanou. Odpověď Páně. Pokyny pro život. „Nikoli poslouchání, nýbrž jednání podle Mé nauky vede ke spasení!! Venkovská snídane. 57
39. V Sicharu. - Snídaně u Irhaely. Řeči u stolu. Mléko o med zaslíbené země jsou nejlepší na Zemi. Řeč moudrého ku pochvale Stvořitele. Řeč Páně o určení. Člověka k dokonalosti. „Mé jho je sladké a Mé břímě lehké“ Pokyny pro život. „Kdo uposlechne Mou radu, dobře učiní!“ Pravý chrám Boží: volná příroda a lidská duše. Horské kázání. MAT.5, 6-7. .. 59
40. V Sicharu. - Kritiko horského kázání tehdejšími knězi. Upřímný velekněz se obrací no Pána, pokračuje ve své kritice horského kázání. Pokyn Páně, že nejsou rozhodujícími obrazy, nýbrž duch Jeho řečí! 60
41. V Sicharu. – Další rozumová kritika veleknězova o tvrdé nauce Páně a jeho vhodné podobnosti o uzavřeném džbánu a o žíznivém. Praktická životní moudrost rozumového člověka. Trpělivost Páně s poctivým knězem. Jeho opětovná kritiko jednoho podle něho nesmyslného místa horského kázání. Pán ho odkazuje k vysvětlení tohoto místa na Natanaele. 61
42. V Sicharu. - Natanaelovo jasné řádné osvětlení bodů horského kázání rozumovému člověku pohoršlivých. Povolání Mesiášovo mluvit v podobnostech. Obdoba mezi přirozeným a duchovním. Cesta k porozumění duchovna. Rozdíl mezi slovem Božím a lidským. Účel školy života v těle. Vysvětlené pokyny pro život. Nebezpečí světské lásky. Napomenutí kritikovi. 63

43. V Sicharu. - Natanaelovo odůvodnění řeči Páně v podobenstvích. Další výklad horského kázání. Významné pokyny pro život. 64
44. V Sicharu. - Další otázky kněžovy týkající se podobenství obrazných výrazů v horském kázání. „Pravé oko“ a „levá ruka“ vysvětlovány Natanaelem. Díky poučeného. 64
45. V Sicharu. - Natanaelova skromnost, nádherné apoštolské vyznání. „Kdo z lásky k Pánu nemůže obětovat vše, není Ho hoden!“ Veleknězovo přání následovat Pána a jeho starost o blaho svého stáda. 65
46. V Sicharu. - Uzdravení malomocného na jeho prosbu: „Pane, chceš-li, můžeš mě jistě očistit!“ Dobrý účinek tohoto zázraku. Účinná horlivost a nadšení veleknězovo. Životní pokyny Páně k náležitému zachovávání míry ve všem. 66
47. V Sicharu. - Zázračná večeře u Irhaely ve společnosti andělů. Pokyny Páně o těchto Jeho nebeských služebnících. Zloba a nevíra galilejských krajanů Spasitelových. 67
48. V Sicharu. - Hosté a nebeští sluhové. Pochybnosti veleknězovy o svém poslání k nevěřícímu lidu za účelem obrácení. Misijní pokyny Páně veleknězi a předpověď Páně o Svém utrpení, smrti a zmrtvýchvstání. O misijním úspěchu mučedníků po jejich smrti. Zjevení se duchů. Nádherné zaslíbení konce skutečným následovníkům. 68
49. V Sicharu. - Pokyny jak a kde Boha uctívat. Správná řeč Irhaely. „Nikoli modlitebny, nýbrž útulky a nemocnice pro chudé Mně stavte!“ Poukaz na chrám stvoření. 69
50. V Sicharu. - Svěcení soboty. Co chce Bůh, aby lidé konali! Všední den o sobota. Stále trávající činnost Boží. Ježíšovo učení o sobotě. „Bud'te dokonalí jako Otec v nebi!“ Vyslyšení modlitby zaslíbeno. 70
51. V Sicharu. - Řeč andělů k bázlivým hostům. „Sicharské evangelium.“ Natanaelovo obrácení. Příkaz Páně, aby se o Jeho božskosti pomlčelo až do Jeho povýšení na křížil. 71
- DRUHÝ DEN V SICHARU**
52. Pán promlouvá s veleknězem o jeho rodinných poměrech. Oděv matky Marie. Pomluva rodiny veleknězovy. Zármutek Jonaelův. Dobré slovo útěchy Páně a svědectví o světě. 73
53. V Sicharu. - Petrovo nadšené svědectví o Synu Božím a tvrdý úsudek o nevěřících Galilejcích. Úsudek Galilejce o Ježíšovi a o Jeho učednících. Poctivá odpověď Petrova. Anděl a Pán soudí lháře a zlomyslné utrhače. Duch sužovatel Jako dráb. Pokání zlosyna." 74
54. V Sicharu. - Pán a šlechtná rodina Jonaelova. Učedníci se pohoršují nádherným výjevem s dcerami Jonaelovými na ulici. Významná důtka Páně. Kde Je Království Boží. „Zůstávejte v lásce!“ 76
55. V Sicharu. - Procházka rozkošným hájem. Starý zámek Esaův. Výjev mezi zámeckým pánem, jeho sluhy a Pánem. Chytrý obchodník jako přítel pravdy na rozpacích. Pán čtenářem myšlenek. Básnický založený obchodník. Choulostivá otázka. 77
56. V Sicharu. - Rozvláčná odpověď opatrného obchodníka na choulostivou otázku, kdo Je Pánem světa. O smutných zkušenostech svědků pravdy na Zemi. Příklady o zloději a podvodníku. Jonael dokazuje, že lež Je příčinou zla na Zemi. 79
57. V Sicharu. - Odpověď na choulostivou otázku. „Tedy Mesiáš Jsi? Bud' vítán! Pro Něho jsem pracoval po celý svůj život!“ Pán přijímá pozvání obchodníkovy na oběd. 80
58. V Sicharu. - Pokyny pro život a chování. „Dávat je blaženější nežli brát.“ „Co učiní láska, zůstane Ostone navěky dobré.“ Posmrtná bída milovníků světa. Rada Páně týkající se dobrého používání jmění. Jak se docílí Boží požehnání. 81

59. V Sicharu. - Slabá důvěra obchodníkov v Boží péči ve všedních věcech. Jeho bázeň před Jehovou a blahovolná péče o chudé. Boha máme více milovat nežli se Ho bát! 82
60. V Sicharu. - Překvapení na překvapení, zázrak na zázrak. Pán Jako host obchodníků hostí obchodníka ve starém zámku Esauově nebeským pokrmem podávaným nebeským služebnictvem v nově stvořeném sále. „Já jsem bohatší než ty!" 83
61. V Sicharu. - Pokračování zázračných překvapení. Andělé budovateli nádherného sálu. Nanejvýš užaslý obchodník tuší, že v Ježíšovi je Syn Boží. 84
62. V Sicharu. - Nebeský oběd v andělském sále. Potěšitelný slib obchodníka. Jairutovo pesimistické, leč žel pravdivé líčení tehdejších poměrů. Jasná řeč Páně o Království Božím a o poslání Mesiášově. Pobyt duší zemřelých lidí před nanebevstoupením Páně. 85
63. V Sicharu. - Dobrý účinek nenebeského pokrmu a zvláště nebeského vína lásky. Řeči u stolu. Jairut mluví o rozdílu mezi zákonem a dobrou radou. Různý účinek vína na různé lidi. 86
64. V Sicharu. - Jairut se zřekne vína, zato prokáže chudým dobro a dostane dva strážné anděly. Co Jsou andělé a jejich poslání. Dobrá řeč Jairutova o požehnání lidské slabosti. . 87
65. V Sicharu. - Jairut doprovází Pána. Služba strážných andělů. Výstup s římskými žoldnéry. 88
66. V Sicharu. - Uzdravení ochrnutého u vesničky. Jeho radostný dík prozpěvováním a poskakováním. Útěk a návrat římských vojáků. 90
67. V Sicharu. - Významné řeči o Mesiáši, satanu a Božím řádu. Pán Hlasatelem nového zákona lásky. Přítomnost Jehovova v jemném vání. 91
68. V Sicharu. – Římská vojenská deputace. Rozmluva Pána s římským velitelem o pravdě. Lidé a lidské masky. O dokonalosti. O následování Pána. 92
69. V Sicharu. - Nicotnost bohů. Hodnota a podstata pravdy a cesta k ní. Vlastní gordický uzal. Tajemství lásky. Hlava a srdce. Klíč a sídlo pravdy . 93
70. V Sicharu. - Příklad o podstatě hlavy a srdce. „Obcuj s hříšníkem nikoli jako soudce, nýbrž jako milující bratr, tak najdeš pravdu a spásu" Hněv je soud. Kde chybí láska, tam není pravda. Všeobecná pravda nekonečnosti. Pokyny o individuálním (osobitém) bytí na onom světě. „Kdo jsi?" „Následuj Mě!" 94
71. V Sicharu. - Pán uzdravuje ženu velitelovu. Důležité pokyny pro život, má-li se přijít k úplné pravdě a skutkové moci. Pán svědčí o Otci. Kriterium nauky. 95
72. Cesta do Sicharu. Významné předpovědi o budoucnosti. O konci světa a o všeobecném soudu. O velkém soužení. Zaslíbení andělů s pozouny před znovupříchodem Krista. Země rájem. Satanova poslední zkouška. O utrpení a zmrtvýchvstání Páně. 96
73. V Sicharu. - Pán se Svými u Irhaely. Jan, ten uzdravený a Jonael. Jejich dobré porozumění pochváleno a požehnáno Pánem, Pán a Jairut. 97
74. V Sicharu. - Drzí němí a jejich lživí druhové v hrozivém postoji. Joramova vážnost a horlivost učedníků vůči lhářům. Kárání Páně a pokyny o chování se vůči zlovolnosti lidí. „Nesplácejte zlo zlem!" Podobenství o pánu a služebníku. Příklad o zlu, neústupnosti a odvetě. 98
75. V Sicharu. - Stinná stránka dobroty. Příklad o oboře. Vykoupení od zla. Nová cesta ke svobodě dětí Božích. O zacházení se zločinci, Podobenství o Ivu. Misijní a apoštolské evangelium. 99
76. V Sicharu. - Petrova správná řeč a prosba (Otčenáš). Nejlepší státnická rada Páně k udržení(pořádku a klidu. „S láskou dosáhnete všeho!" Násilím se budí ďáblové - ke zlu! Petrův lidský návrh na šíření pravdy. Slova Páně o práci andělů strážných a o povaze zločinců 100

- 77.V Sicharu. - Pán a drzí křiklouni. Temné myšlenky velitelovy O zvrhlosti lidí. Jonaelovo moudré poukázání na důvěru v Pána. „On to zajisté udělá – až přijde Jeho čas!“ 101
78. V Sicharu. - Pokračování rozmluvy římského velitele s Jonaelem o snášenlivosti. Dobré svědectví velitelovo o Ježíšovi a jeho pohoršení nad slepými o zlými Židy. Světlo vržené na alopatii (léčení proti působící). Následky hříchu - lék proti němu. Mírnost a trpělivost účinnější nežli hněv. Příklady jako doklady ze zkušenosti. Pána následovat je lepší než Ho předcházet! 103
79. V Sicharu. - Jonaelova slova o léčení duševních nemocí. Špatné následky přílišné přisnlosti – ve velkém i v malém. O trestu smrti. Pomsta usmrcených. Dobrá rada smířit se s umírajícími nepřáteli. Příklad o Davidově zabitém nepříteli. Požehnání míru a přátelství. Pomsta nepřátel na onom světě..... 104
80. V Sicharu. – „Žijte v míru a jednotě!“ Strážní duchové. Pokyn o duchách. Pokyn o božském domácím řádu. Lidsky oprávněná otázka: Jak a kdy může být na Zemi lépe? Kdy zavládne Království Boží? 105
81. V Sicharu. - Poučení Páně o zacházení se zločinci. Trest smrti o jeho účinek. Pokyn pro soudce. Hlavní účel vtělení Páně. Zřízení mostu mezi tímto a oním světem. Vůdcové nevědomých no onom světě. Dobrá prosba. 106
82. V Sicharu. Pán slibuje tajnou návštěvu. Prorok se lépe uplatní v cizině. Matouš provází Pána jako písař. Dík velitele. Jonael ustanoven učitelem; je mu propůjčeno zázračná moc o přidělen anděl jako učitel. Irhaela a Joram se těžce loučí. Útěcho Páně. JAN 4, 43-44. 108
83. V Sicharu. - Důležité pokyny misijní. Moc pravdy. O podstatě slova Páně. Milost povolání člověka k Božímu děství. Pán nechce svatoušky, oni zatracovatele světa. Pokyny pro život. Co je svět o jak ho používat. Odchod ze Sicharu. 108
- CESTA DO GALILEJE**
84. Matoušova výtka Pánu. Bytost a průběh stvoření. O kráse, vzdálenosti o velikosti Slunce. „Trochu úzkosti smyslným lidem nikdy neškodí!“ 109
85. Pokračování v cestě. Příchod do Galileje. Různé názory o Mesiáši. Pokyny o Království Božím. Další cesta do Káně Galilejské. " JAN 4, 45. 110
86. Pán opět v Káni Galilejské. Smilníci se nevědomky prozrazují. Pán mluví o škodlivosti smilstva na tomto a na onom světě. Smyslné lechtání je úskok satanův. JAN 4,46. 111
87. Pravý domov je .u Pána. Židovští pochybovači. Jejich odchod a jejich zatčení římskými vojiny. Kornelius u Pána. 112
88. Rozmluva Páně s Korneliem o chrámové chásce v Jerusalemě a o čištění chrámu Pánem. Dobrý vliv Nikodémův. Předpověď soudu nad Jeruzalémem. 114
89. Ježíš se modlí za všechny Svě, propouští Svě bratry k obstarání jejich domácností a dává pokyny, o nájemném řádu Svých. O Tomášovi a Iškariotovi. Petr o Pán. „Kde chybí víra, tam je pro nás málo práce!“ Nejlepší koření pokrmu. Uzdravování nemocných vkládáním rukou. Léčivé byliny. Návrat učedníků. Mladý Marek, syn Petrův Tomášův dobrý rybolov. Osobnost Iškariotova. 115
90. Uzdravení syna královského úředníka. Jeho dík a obrácení. Řeč Korneliova o Pánu jedině libém uctívání. Pokyn o tehdejším označování času. JAN 4, 47-53. 116
91. Pokyny Páně Jeho tehdejším dvěma písařům Janovi a Matoušovi. Něco ke správnému porozumění různosti těchto dvou evangelií. - Zařízení Páně od pradávna za účelem očištění a objasnění Jeho nauky. Svědectví Páně o Jeho novém nynějším zjevení JAN 4, 54. 118
92. Pán a Matouš. Náležitý pořádek je vždy dobrý a užitečný. Několik příkladů k tomu: o mytí, a přebírání kamenů na poli. Vševědoucnost Boží. Vedení lidí. O ochranném duchu. Bůh je láska! Poměr mezi Bohem. jako nejčistší láskou a lidmi. Výzva k odchodu do Kafarnaum 119

93. Pán a hospodský Koban z Káně. O svobodném sebeurčení. Příklad o uměleckém díle. „Kdo má tomu bude přidáno!“ Pravý život přichází ze srdce. Volný od všeho cestuje pouťník lehce 121
94. O penězích. Světsky starostlivé! rozumové námitky Jidáše Iškariotského. Důvěra v Boha největším pokladem. Proč Mojžíš nepřišel do zaslíbené země. Svědectví Páně a Sobě. O kletbě a o nebezpečích peněz kdysi a nyní. Vykupující oheň shora. Jidášova drzá chvalořeč a penězích. Vážná odpověď: „Co milujeme, dovedeme chválit!“ 122
95. Tomáš a Jidáš. Jidášova osobnost a předpověď Tomášova. Rouhavá řeč Jidášova. , 124
96. Pán uklidňuje rozzlobeného Tomáše a odkazuje ho k odpuštění, aby byl v sobě svobodný. Tomáš vypravuje o slovních potyčkách Jidášových s Janem Křtitelem a o Jidášově duchovní domýšlivosti. Pokyny Páně o Jidášovi. Příchod do Kafarnaum. 125

U MOŘE GALILEJSKÉHO

97. Výjev s kafarnaumským setníkem. Uzdravení nemocného služebníka po důvěřivé prosbě jeho pána. „Kdo věří a miluje - ať pohan nebo Žid blažen bude!“ Různý účinek zázraků v Kafarnaum. "MAT.8, 5-13. 126
98. Dobrá lest lidu vůči židovským kněžům: Lid je žádá, aby uzdravovali nemocné rovněž milostí Boží. Úskočná výmluva popů. Výhružná odpověď lidu a dobré svědectví o Ježíšovi. 127
99. Hněv a pomstychtivost templářů vůči Pánu. Pán v rybářské chatě Petrově. Ježíšova zamilovaná krajina: moře Galilejské. Zázračné uzdravení snachy Petrovy. "MAT.8, 14-15. 128
100. Pokyny Páně písaři Matoušovi. Různost sfér evangelia Matoušova a Janova. Evangelium Matoušovo vypráví skutečnosti evangelium Janovo podává hluboká podobenství. Oběd v domě Petrově. Zázračný rybolov. Petrovo pokorné! svědectví o Božství Páně. Poukázání na zrádce. 128
101. Petrova slavnostní dobrá svědecká řeč Pánem přerušena. Večeře u Petra. Výstup mezi Petrem a vychloubavým Jidášem. Zvláštní zázrak s vínem Iškariot opit. Velká zázračná uzdravení. 129
102. Výstup s věřícími Židy z Kafarnaum. Velký zázrak uzdravení. Výstraha Páně před chrámovými hady. Mluví zákoníkům podává z Isaiáše dobré! svědectví o Pánu. Srocení lidu. Úskočný zákoník Pánem prohlédnut a odbyt. "MAT. 8, 16-20. 130
103. „Nechte mrtvým pochovávat jejich mrtvé!“ Pán Se skryje se Svými (učedníky) na lodi před návalem lidu. Bouře na moři. Pán na lodičce spí a je Svými učedníky probuzen. „Ó, vy malověrní!“ Bouře utichne - lidé žasnou. "MAT.8, 21-27. 131
104. Přistání u Gadarenských. Scéna s dvěma posedlými. Jejich uzdravení slovem Páně. Kázání pohanům. Odchod Páně. Dobrá misijní práce dvou uzdravených. "MAT.8, 28-34., 132

OPĚT V NAZARETU.

105. Návrat do Nazaretu. Snídaně Páně s Jeho (učedníky) v pozemském domově. Různé názory o tom, proč zde Ježíš nekonal zázraky. Návštěva synagogy. Mluvíti je dobře, mlčeti lépe." Povaha chrámové sebranky; její pokrytecká odpověď a vzteklý dotaz na Ježíše. "MAT. 9, 1. 134
106. Jeden správný muž dává o Pánu veřejně v synagoze pravdivé dobré svědectví. Osobní a všeobecně známé věci o Ježíšovi z Nazaretu. Jeho život, skutky a učení. Ostrá odpověď farizeova. Mužovo rázně obnovené svědectví o zlovolnosti farizeů a o božskosti Páně způsobí, že dotčení soptíce vztekem zmizí. Věřící chtějí zvolit Ježíše učitelem a veleknězem. 135
107. Radost hospodského Šimona z porážky templářů. Pán poučuje, kde se člověk může spravedlivě radovat o varuje před vysmíváním se slepým lidem o před špatnými vtipy. Příklady: Uzdravení Gadarenští a ošálený slepec. Světská komedie je Božím., dětem truchlohrou. 137

108. Matka Marie zproštěna Pánem domácích starostí. Její dík a napomenutí Páně. Učedníci a Mistr chválí Marii. Předpověď Páně o zbožňování Marie. Varování před vyvyšováním se. Ješitnost a pýcha slabostmi ženy. 138
109. Rozmluva Petro o Šimona o budoucnosti nauky Ježíšovy. Napomínání Páně k důvěře v Boha. „Nestarejte se o to co je vzdálené, nýbrž konejte ochotně to, k čemu jste povoláni!“ Podobenství o umělci o Jeho nástrojích. „Vy jste věječky v ruce Otcově!“ „Kdo a co Jsi?“ Pokyny o „Otcí“ a krvotokem. Její krátký životopis. 139
110. Uražený Jidáš. Zmínka Páně o něm. Jidáš jako žrout a hrnčířský kramář. Pán a tři fariseové, mezi nimi také Jaius z Kafarnaum. 140
111. Svatá společnost na lodi. Návrat do domu Jairova. Uzdravení řecké ženy stížené krvotokem .Její krátký životopis 141
112. Smrt dcery Jairovy. Útěcha a zaslíbení Páně. Probuzení dcery Jairovy.Záhrobní zážitky probuzené. Příkaz k mlčení 142
113. Pokyn Páně Jeho dvěma písařům Matoušovi a Janovi o různých záznamech. Důležité pokyny o podstatě evangelí! Jediná cesta k pravému poznání slova Božího. 143
114. Slova Páně Jairovi o pravém děkování. Petrovo veřejné svědectví o probuzení mrtvé. Návrat do Nazaretu do domu Mariina. Jidáš poučen Petrem a Natanaelem. Duch Kainův v Jidášovi. Odvaha jako nepravost. Příklad o hrdinech. 144

V RYBÁŘSKÉ CHATĚ U BETABARY.

115. Shluk lidu před Mariiným domem v Nazaretu. Úmysl lidu provolat Ježíše za krále. Výklad dívce u lidu oblíbeného muže: „Ježíš je ten Zaslíbený!“ Lid hledá a nalézá Ježíše. Chytrá pomoc velitele Kornelia. 146
116. Výjev s ochrnutým a farizeji. Útěcha Páně nemocnému. Cti žádostivými a nakvašení templáři. Uzdravení ochrnutého. Dobré následky uzdravení. *MAT.9, 2-8. 148
117. Břitká ale správná řeč! mladého Římana k farizeům. Příklad o stvoření Adama. Poukázání na zavraždění Zachariáše a jeho syna Jana Křtitele. Dobré svědectví o Pánu. 149
118. Uražení farizeové se obrací na Pána. Pán odhaluje ještě více jejich Bohu protivných věcí, jejich ohavnosti v chrámu a tak zvané bohoslužby. 150
119. O chrámové přísaze. Kde nepřebývá Bůh, tam přebývá zlo. „Nevěříte-li Mému slovu, věřte aspoň kvůli skutkům!“ Písmo je jen průvodcem k Bohu. Příklad o cestě do Říma. Jen kdo plní vůli Boží, učí se Boha znáti. Pán mírní pomstu lidu na templářích a odpluje lodí. 152

U CELNÍKA MATOUŠE.

120. Pán vystoupí z lodi o staví se u celníka Matouše. Jeho obcování s hříšníky a farizeji. O výchově dětí a cíli člověka. *MAT.9, 9-13. 152
121. Rozmluva farizeů o Josefovi, Marii a Ježíšovi Josef si stěžuje na Ježíše a pochybuje o něm.Pokyn Jana evangelisty farizeům. 153
122. Dva Matoušové, celní pán a úřední písař. Výjev s rybáři. Učedníci Janovi a učedníci Ježíšovi. Petrova dobrá odpověď o chování Janově. *MAT.9,14. 154
123. Svědectví Jana Křtitele o Pánu. Podobenství o ženichovi, svatebčanech a o nevěstě. „Kdo má Syna, má život věčný!“ Slepý kritik Ježíše. *MAT.9,15. 155
124. Podobenství o novém, a starém šatu, o novém moštu a starých měchách. O šosácky ekonomické mysli a milosrdenství. Sociální pokyny. Země podle řádu Božího obecným majetkem. Důvod potopy. Poukázání na nynější katastrofu. * MAT. 9, 16-17. 156

125. Další rozmluva Páně s učedníky Janovými o Esejcích. O šosácké chytrosti světa. Dům Matouše celníka příkladem lidumilnosti. O Božím požehnání a důvěře v Boha. Svědectví Páně o Janu Křtiteli. i. Vážný pokyn k laskavosti a milosrdenství k chudým. Kdo je nepřitelem Boha. 158

126. Zázrak s vínem a s pokrmem. Komu a kde slouží andělé. Věrnost a neměnitelnost Boha a Jeho. požehnání. 159

V KAFARNAUM A NAZARETU.

127. Rozmluva Jidáše s Tomášem. Nejasná otázka slepého učedníka Janova. Ušlechtilý jemnocit Páně sklízí všeobecnou pochvalu. Smrt dcery velitele Kornelia. O pravých následovnících Kristových „MAT.9, 18-19. 160

128. Výjev s jinou ženou postiženou krvotokem. O evangelistech Markovi a Lukášovi. Pán v domě velitele Kornelia. Vzkříšení mrtvé dcery Korneliovy. MAT.9,20-25. 161

129. Zážitky vzkříšené v záhrobí. Její správná životní otázka. Odpověď Páně. Dobré svědectví cizího Římana o Pánu. Zvláštní příkázání Páně. O svobodné vůli -"MAT.9, 26. 162

130. Výjev s dvěma úplně slepými žebráky. Jejich lichotivé volání Ježíšem nepovšimnuta. Uzdravení obou slepců. „Pracujte jen kvůli lásce!" Nároky Páně na mzdu. "MAT.9, 27-31. 163

131. Uzdraven posedlého hluchoněmého. Ďábelské svědectví přítomných farizeů Kornelius odsuzuje zlomyslné na kříž. Řeč Matoušova k odsouzeným. Jejich chytré odprošení a záchrana Ježíšem. "MAT.9, 32-35. 164

V GALILEJSKÉ VESNIČCE NEZMĚRNÉ BÍDY.

132. O velké bídě lidu. Vesnička nezměrné bídy dílem tyрана Herodesa. Významná řeč Páně o tomto dopuštění " MAT. 9, 36-38. 166

133. Zázrak s pokrmem a oděvem. Dobré řeči omilostněných chudých. Jemný pokyn dítko. Slovo Páně k nebesům. Ježíš a dítko. 167

PRVÉ VYSLÁNÍ APOŠTOLŮ * VELKÉ MISIJNÍ UČENÍ.

134. Pokyny evangelistům Matoušovi a Janovi. Povolání dvanácti apoštolů a jejich prvé vyslání na misijní práci . Důležitý výklad Ducha Božího o nynějších evangeliích. Důvod zmizení originálů evangelií. Jádro asijských náboženství. "MAT.10,1-4. 168

135. Řeč celníka Matouše ke svým spoluapoštolům. Pokyny Páně jak se mají chovat Jeho. misijní pracovníci. Slovní potyčka Jidáše s Tomášem. Peněžní otázka Šimona z Kány. Slovo Páně o penězích a o zlé době vlády peněz. - MAT. 10, 5-10. 170

136. Jidášovy otázky a námitka proti cestování bez peněz. Svaté pokyny Páně: „Buďte chytří a bez falše a plni mírnosti!" Jidášova soudcovská odmluva. - " MAT. 10, 11-16. 171

137. Odpověď Páně na misijní návrhy Jidášovy. Duše Jidášova je zdola. Život Země dává duchu smrt. Dějinné zpětné pohledy na vedení Ildí. Nyní je (příjemná) doba, kdy Pán přichází v mírném vánku. O utrpení misionářů Text z Isaiáše. Útěcha apoštolům. "MAT. 10, 17-20. 172

138. Správná otázka: „Vznikne-li ze setby nebeského semene plného. lásky a míru různice, co potom?" - Nermuťte se, brání-li se satan!" Jidášovy opětovné odmluvy. Napomenutí Páně k důvěře a k nebojácnému hlásání evangelia. MAT. 10, 21-33. 174

139. Významné pokyny pro život a chování. Kdo. cokoliv miluje více nežli Pána, není Ho hoden! Boj světu potřebou. Nádherné zaslíben věrným v lásce. "MAT.10, 34-39. 176

140. O velikosti světa hmotného a duchovního. Důstojnost a vysoký cíl dětí Božích. „Budte vykonavateli slova!“ Jediné možná zkouška Božího Slova. Božské tajemství v člověku. *MAT. 10, 40. 177
141. Misijní pokyny apoštolům a o chování. O stálém prorokování a o pravých a falešných prorocích. Prvé vyslání apoštolů do obcí Izraelských. Příslib dalšího světla pro dobu po návratu apoštolů. *MAT.10, 41-42 178
142. Prvá misijní práce vyslaných apoštolů. Výjev s plačícími obyvateli a s herodiánským vyděrači daní. Petrova dobrá a vážná slova. Boží soud nad vyděrači. Dobrý misijní úspěch. Obrácení vyděrači daní dobrými svědky apoštolů 179

PÁN U MOŘE GALILEJSKÉHO * UVĚZNĚNÍ JANA KŘTITELE A DOTAZ.

143. Působení Páně v době vyslání apoštolů. Podrobnější zprávy o Janu Křtiteli a o jeho poměru k Herodovi. Pochybnosti Jana Křtitele o Ježíšovi jako Mesiáši. Janův dotaz u Pána Samého. Odpověď Páně. *MAT.11,1-6. 180
144. Pokyny Páně o působení a nezdaru Janově. Ježíš a Jan jako Slunce a Měsíc. „On musí růst a já ubývat!“ Svědectví Páně o Janovi: "On je více nežli prorok, je to Eliáš!" *MAT.11, 7-14. 181
145. Duch a duše Jana Křtitele. „Já jsem cesta a život.“ Povolání a individuální svoboda Jana jako proroka. O podstatě dotazování. O kajícím hříšníku a 99 spravedlivých. 182

PÁN V KISU U CELNÍKA KISJONY

146. Obrácení celníka Kisjony Příklad blahosklonné a slitovné milosti Páně. Pohoršení farizeů a arcizidů. Jejich rozmluva. 183
147. Odchod bloudění a návrat arcizidů. Jejich noční ubytování u Kisjony. Případné podobenství Páně o předpískávání. Arcizidé se zlobí a vyhrožují Pánu. -*MAT.11, 15-19. 184
148. Učedníci si přejí, aby čest Páně byla ospravedlněna. „Po tomto životě přijde ještě život věčný.“ Trestní řeč Páně nad obcemi Chorazin, Betsaidou a Kafarnaum. Vidění budoucího soudu. „Otče, velebím Tebe, že to zjevuješ nedospělým!“ „Já a Otec jedno jsme.“ *MAT.11, 20-26. 185
149. Natanael jako soukromý evangelista a Pán. O soudném dnu. Nádherné zaslíbení probuzeným. „Běda odpůrcům Mého rádu!“ „Nikdo nezná Otce - leč Syn!“ „Kdo není vychováván Otcem, k Synu nepřijde!“ Otec je Synova láska. „Přijďte ke Mně všichni, abych vás občerstvil!“ MAT.11, 27-30. 186
150. Velká zlomyslnost farizeů je Pánem náležitě osvětlena a odměněna. Bázeň je pudí na moře, bouře opět na pevninu, takže pak v Kafarnaum z bázně mlčí. 187

NA HOŘE U KISU

151. Návrh k výstupu na horu. Něco o horách v tehdejším Kanaánu. Kisjona se dovolává svědomí chrámových vyzvědačů. Strašná odpověď hory a její dobrý účinek. Prvý nocleh na hoře Kisjonově. 188
152. Druhého dne příchod na vrchol hory. Krásná vyhlídka a neobyčejné zážitky. Styk s duchy a dušemi zemřelých. Zvláštní místo na onom světě pro velké proslulosti. Krajiny na onom světě. Satanovo omezení na onom světě. O vidění duchů. Kisjonovo přání vidět též anděly 189
153. O tehdejším měření času podle pohybu Hvězd. Tři měsíční duchové poučují zvědavé dcery Kisjonovy o světě měsíčním. „Zanech moudrosti a drž se jen lásky“ Pán oznamuje něco nového. 190
154. Tři andělé (cherubíni) přinášejí dvanáct apoštolů na horu k Pánu. Nebeská hostina osmi set lidí na hoře. Řeč Kisjonova. Kniha „Války Jehovovy“. 191

155. Napomenutí k opatrnosti u nováčků. Pokyny o duchovních stupních vývoje. Jak může být Bůh člověkem a člověk Bohem. Rozdíl mezi pojetím vědeckým a pojetím skrze víru. Jak postupovat, má-li být někdo správně duchovně zasvěcen. 192
156. Chladný zdravý ranní vánek. Duchové míru. Sestup s vrcholu hory po několikadenním pobytu svaté společnosti. Slepí mojžíšovští kritikové. Pokyn Páně o Mojžíšových dějinách stvoření. 193
157. Výklad Mojžíšových dějin stvoření, kap.1, verš 1-5 (den první). Obdoba přirozeného duchovního stavu člověka s přírodou. Duchovní noc dětské duše. Rozum jako duchovní večer. Světlo z Boha v srdci je duchovním jitem. 194
158. Výklad Mojžíšových dějin stvoření, kap.1, verš 6-10 (den druhý). Pevnost mezi oběma světly, pravá živá víra. Den druhý. Víra z vědění anebo vědění z víry? Další poukázání na to, že Mojžíšovy obrazy o stvoření mají jen duchovní smysl. O půdě lásky. 195
159. Výklad Mojžíšových dějin o stvoření, kap. 1, verše 11-13 (den třetí). Účinek smyslového poznání v dobré půdě srdce. Je to duchovní člověk v člověku přirozeném o něhož se jedná. Uznání farizea a poloviční pochybnost. O podobenství rozdílů přirozeného a duchovního zraku. 196
160. Výklad Mojžíšových dějin stvoření, kap.1, verše 14-19 (den čtvrtý). Správná kritika doslovného znění. Je jen jedna pevnost: vůle Boží. Pevnost Mojžíšova: nebe v člověku. Děťství Boží nejvyšším určením člověka. 197
161. Pokračování výkladu Mojžíšových dějin stvoření. Přirozený pomíjivý a vlastní věčný člověk. Dvě velká světla aneb o podstatě věčného ducha a o podstatě duše. Co znamenají Hvězdy. Čtvrtý den stvoření. 198
162. Pátý a šestý den stvoření podle Mojžíše. Přirozený vznik Země a člověka. Výstraha před mnohověděním. Napomenutí k hledání Království Božího v sobě. 199
163. Odpověď farizeů Pánu na Jeho výklad Mojžíšových ději stvoření. Předpověď Páně o soudu nad Jerusalemem. Mlčení o duchovně viděném a slyšeném. 200
164. Zpráva Jidáše Iškariotského a jeho cestě vzduchem a jeho neužitečné otázky. Odpověď Páně a Tomášova důtka. 201
165. Radostný pobyt svaté společnosti na hoře. Kisjonova otázka třem andělům: „Proč se musí lidé rodit?“ Čistí andělé, padlí duchové a lidé. Tělo není účelem, nýbrž prostředkem k duchovnímu vývoji l duše. 202
166. Kisjonův údiv a dobré pochopení odhalení daného Pánem. O stvoření Adama. O podstatě muže a ženy. Padlá žena a její špatný vlivy na muže. Úpadek lidstva. Vtělení Páně a vykoupení. 203
167. Evangelium o námluvách. Úpadek lidstva způsobený ženami. Pohled do našich poměrů. Znaky zlých žen. Výstraha před sňatkem s hrdou ženou. Kletba takového spojení na tomto a na onom světě. Zlo a dobro nevládne současně v srdci. 204
168. Kultura a naše školy. Jednoho je zapotřebí. Farizeův zármutek nad zblouděním lidstva. Pokyny Páně o Jeho svatém Slově, svět a lidé. Poměr lidí k Bohu. 205
169. Závist pro oheň a teplo v horské chatě. Výjev se starým slepcem, potomkem Tobiášovým. Zvláštní způsob topení. Ohně ku poctě a z radosti na horském pastvisku. Vážná důtka andělů vysmívajícím se ženám. Evangelium o smíchu. 206
170. Výjev mezil poloslepým Tobiášem, třemi anděly a Pánem. Uzdravení Tobiáše. Obdoba tohoto uzdravení s naší dobou. Večeře na výšině. , 208

171. Farizeové mezi sebou. Rhiba, lišák, vynalézá rozumové dějiny Nazarejce, jeho otců a jejich plánů na trůn. Jého návrh zavraždit Ježíše, jen aby byl pokoj. 209
172. Dobrá námitka jiného farizea, totiž uzdraveného Tobiáše. Jeho poctivé svědectví o Ježíšovi, Jeho svaté nauce a Jeho božských skutcích. Zlomyslnost templářů. Prorokování kletby Židům. 210
173. Vztek farizeů na jejich poctivého kolegu Tobiáše. Tři andělé zabránili ukamenování Tobiáše. Pokračování rozmluvy nevěřících templářů s věřícím Tobiášem. Templáři vínem zpití a ospalí jsou Pánem vybudnuti k odpočinku. Výstup na pahorek k východu Slunce. 212
174. Nádherný východ Slunce. Vhodná a krásná řeč Tobiášova. Pán mu dává pokyny pro život. Pravidla o chování soudců a zákonodárců. Zacházení se zločinci a k smrti odsouzenými. 214
175. Pán se Svými učedníky opět v horské chýši u Kisjony. Pokyny o chování v domácím hospodářství. Dobrotivost Páně k Jeho nepřátelům. On a Jeho učedníci se postí. O sabatu farizeů. Sestup s hory. Farizeus a Matouš o sabatu. 215
176. Výstup s farizeji pro trhání klasů o sabatu. Milosrdenství je lepší než oběť. „Syn člověka je Pánem sabatu.“ Uzdravení člověka s uschlou rukou. Farizeové chtějí Ježíše kamenovat. Kisjonův zákrok. Pán uzdraviv mnohé, uniká. MAT. 12, 1-16. 216
177. Udiven apoštolové se tážou Pána, proč On, jako všemohoucí Se někdy, jak se zdá, bojí lidí. Správná odpověď Páně. Hladový Jidáš a jeho napomínatel Tomáš. Petrovo moudré pokárání obou. Chvála Páně. Pokyny o chování. - ° MAT. 12, 17-21. 218

V JESAIRE

178. Svatá společnost cestuje s Kisjonou lodí na druhý břeh. Večeře na lodi u břehu. Radost obyvatelů z příchodu Spasitelova. Zázračné uzdravení posedlého, němého a slepého. Dobrý muž zve Pána a Jeho učedníky do svého domu. MAT. 12, 22-23. 219
179. Pokora a ušlechtilost starého hospodského. Úrodná, ale nezdravá krajina. Milost shora. Pokyn Páně o Svě vznešenosti. Lid velebí Spasitele a říká templářům pravdu k jejich hanbě. 220
180. Rada farizeů. Dobrý plán mladého farizea na ochranu Spasitelovu a jeho řeč k lidu. 221
181. Mladý lepší farizeus je lidem dobře přijat. Pohružka lidu a revoluční plán proti templářům. Lest mladého farizea vůči jeho kolegům. 223
182. Ježíšova ranní modlitba. Ahab, mladý lepší farizeus Pánem povolán. Který hřích se nepočítá. Popská bible sestavená kněžskou neomylností. Podvod s chrámovým hnojem. Velký zázrak uzdravení. 224
183. Templář Ahab u svých kolegů. Jeho úspěch: Odchod templářů k domu Baramovu. 226
184. Lid zpracovává farizeje a vhnání je povážlivě do nesnáze. ° MAT. 12, 24. 227
185. Pán chlácholí lid vůči zlým farizeům a pozve tyto k Sobě do domu. Jeho skvělá řeč k nim. MAT. 12, 25-33. 228
186. Nepolepšitelná velká tvrdošijnost farizeů. Ostrá slova Páně k nim. Pokyny o různých stavech posedlosti a o vlivu zlých duchů. Vztek farizeů MAT. 12, 34-45. 230
187. Pán poučuje a varuje Ahaba. Lépe Je mlčet nežli v dobrém úmyslu lhát! Spása všech lidí přichází od Židů. Přirovnání chrámu Jerusalemského k chrómu delfskému. Příklady dialektiky (obratného výkladu) výroku orákula (věštiny). Řekova svědectví o Pánu. Životní evangelium pro Řeky. 231
188. Příchod matky Marie se syny Josefovými do Jesairy. „Kdo je má matka, kdo jsou Moji bratři?!“ Baram zve Pána k obědu; propuštění lidu. Kletba farizeů nad Baramem a jejich spravedlivá odměna výpraskem. MAT. 12, 46-50. 233

189. Baram omlouvá své chování. Ahab ho varuje před pomstou templářů. Pán oba utěšuje. BARAM – učeň Josefův. Mariino radostné shledání s Pánem. Řeč Ahabova o čistě templářském fanatickém manévru proti Ježíšovi ohledně probuzení dcery Jairovy. 234
190. Zpráva Mariina jak byla z domu a hospodářství I se syny Josefovými vyhnána. Potěšitelný návrh Baramův a Kisjonův učiněný Marii k radosti Páně. Pán odchází na loď a dává tu shromážděnému lidu nauku o Království nebeském. MAT. 13, 1-2. 236
191. Podobenství o Království nebeském, o rozsévači a semeni. Námitky učedníků. Vysvětlen tohoto podobenství. Kdo má, tomu bude přidáno, kdo však nemá, tomu bude vzato co má. MAT. 13,3-23. 237
192. Podobenství o plevelu mezi pšenicí, o zrnku hořčičném a kvasu. Nerozumnost učedníků. Ahabovo dobré svědectví z Isaiáše pro Mesiáše. Nerozumný lid poslán domů. Farizeové v bouři na moři. MAT. 13, 24-25. 239
193. Pán. se Svými v mořské bouři zjednáva ticho. Ahab kárá pochybnosti učedníků. Poznámka Jidášova a Ahabovo pokorné svědectví o Mesiáši. Pokyn Páně o Ahabovi. 240
194. Duchovní domov člověka: jeho nitro jako shromaždiště života. Cesta do Kisu ke Kisjonovi. O Otcí, Synu a Duchu svatém. Pán žehná Kisjonovi. 241

OPĚT V KISU

195. Příjemné překvapení při přistání v Kisjonově rodném městě!. Jairutova a Jonaelova radost při shledání. Podivuhodná pomocná služba anděla z rozkazu Páně. 241
196. Další zázračné služby anděla v domě Kisjonově. Jeden anděl má na starosti veškeré rostlinstvo na Zemi. Pokyn anděla o jeho síle, která je vlastně jen silou Páně. Rychlý posel. 242
197. Svatá společnost u večeře a poté za jasné hvězdné noci pod širým nebem na hadím pahorku, kde chce Kisjona zřídit školu. Pokyn o poměrech na Zemi. Ježíš Pánem nad hady. Vysvětlení podobenství o plevelu. Pokyny pro život. MAT. 13, 37-42. 244
198. Pokračování ve výkladu podobenství o plevelu Nejhorší je slib, který se nedodrží. „Budte láskyplní a spravedliví Podobenství o pokladu v poli. Porozumění učedníků . MAT. 13, 43-44. 245
199. Podobenství o velké perle a o síti. Ahabovo pojetí o shnilých rybách. Dobrý hospodář používá věcí starých i nových. ° MAT. 13,45-52. 246
200. Paměťhodná zpráva velekněze Jonaele, kterého Samaritané zapudili. o utrpení o ohavnostech. Cesty Páně jsou nevyzpytatelné." Zdánlivě spravedlivá prosba. 247
201. Pokyny Páně o dvojím účelu dopuštění- satanu i věřícím na zkoušku. Pokyny misijní a pokyny o chování. Pravda mečem lásky. „Království Mé není z tohoto světa." Nebojte se lidí, nýbrž jen Boha!" Jak má bojovat pravý hrdina. 248
202. Další misijní pokyny o chování Sicharských. „Učte napřed dobrými skutky a potom prostými slovy!" Pravá svobodná církev. Vy všichni jste si rovni jako bratři a sestry. Pravý sabat. Pravý dům Boží a pravá bohoslužba. 249
203. Doznání chyb. Pravý Duch čistého učení Ježíšova. Další misijní pokyny o chování. Jonaelův chvalo zpěv Pánu. 250
204. Ušlechtilé zápolení o skutky lásky mezi Kisjonou a Baramem. Kdo chce činit dobro, má příznivý vítr. Krásné podobenství o matce s dvěma nestejnými syny. Pravá, čistá láska a láska zlá. 251
205. Podstata lásky. Láska si žádá a chce mít. Rozdíl mezi láskou nebeskou a pekelnou. Baram přináší Pánu z lásky a ku poctě snídání. Pokyn o odměně za skutky lásky. 253

206. Veselost hostů při dobré snídani a zármutek andělův. Velká veselost je blízká hříchu. O vyživovacím pochodu člověka. Tělo, duše a duch. 254
207. Neblahý vliv hýření na duši. Duchovní smrt jako následek nestřídmosti. O pravém postu. Škodlivost umrtvování těla jako prostředku ke styku s duchy. Život a učení Páně - naším vzorem. 254
208. Pán se Svými v zahradě. Matouš uspořádává své písemnosti. Příšerný klid před bouří. Moudrý anděl uklidňuje úzkostlivé lidi vzhledem k nebezpečí bouře. Zemětřesení, mořská bouře a vichřice. 255
209. Účel této bouře: Zánik nepřátel Páně. Nebezpečí pro misionáře. Dobrý účinek soudné bouře. Zdařilý rybolov. 257

VÝLET DO KÁNY V ÚDOLÍ .

210. Výlet do Kány v údolí. Ubozí židovští rolníci a zjištění řečtí obchodníci jako dlužníci Kisjonovi. Jeho šlechetnost. Krátká životní nauka daná lidu. Svědectví Páně o Sobě a Svém poslání. Dobrý účinek tohoto radostného poselství. 258
211. Velký zázrak uzdravení v Káni v údolí. Dobrá prosebná řeč starších k Pánu. Zkouška víry. Řeč Páně k tělesně zdravým, ale duševně nemocným. Evangelická pravidla pro život a pokyny sociální. Kletba lichvářskému duchu! Průběh sociálního úpadku. Pohružka trestem shora. 259
212. Ostrá a vtipná řeč Páně k zatvrzelému Řekovi Filopoldovi. Odpověď tohoto tvrdého hubatého stoika. I Boží trpělivost má své meze. Matouš a nepoddajný Řek. Stoicky slepá řeč proti životnímu řádu Božímu. 261
213. Hospitanské duše na Zemi. Země jedinou školou dětí Božích. O reinkarnaci (znovuvtělování). Sluneční svět Procyon. O vtělení Páně. Zázrak andělského posla. Murahel (Filopold) a Archiel (archanděl). Smlouva ze slunečního světa. 262
214. Filopoldovo duchovní vidění. Rodinný výjev na slunečním Světě Akka. Hymna na lásku Boží obráceného Filopolda. Nově podepsaná smlouva. Důvod zastření vzpomínky na náš předchozí život. O souvislosti těla, duše a ducha. Postup při zdokonalování pozemského člověka. Duch člověka malým bohem. Duchovní rozdíl mezi bytím na Zemi a na Světech ostatních. 263
215. Řeč Archielova o vtělení Páně. Filopoldova malomyslnost a jeho povolání Pánem. Pravé následování Pána. 264
216. Skromná a správná řeč Filopoldova. Milostiplná odpověď Páně. Dvojí lidé na Zemi – zdola a shora. Důvod vtělení Páně na Zemi. Poslední budou prvními. Pokyny o chování uzdraveným. Pokyn pisařům Matoušovi a Janovi. O nynějším novém zjevení. 265
217. Varování před léčkami satanovými. Zlý duch může působit jen na smysly, nikoli na vůli duše. Útěšné pokyny pro život. 266
218. Události v domě Kisjonově v nepřítomnosti Páně. Zavedení farizeů na scestí sluhy Kisjonovými a povolání jich zpět na příkaz Páně. Doznání farizeů a prosba za uzdravení jejich nemocných. Velký zázrak uzdravení. 267
219. Nový pokyn misijní. Nutnost kvašení v nitru. Podobenství o krmném volu. Požehnání navštívení. 268
220. Ahabův údiv nad božskou moudrostí. Sebepoznání je především třeba. „Nebudte jen posluchači, nýbrž také uskutečňovateli Božího slova!“ Opravdový životaplný a blažený klid v Bohu. Výstraha před dlouhým spaním a zahálkou. 271

221. O zlu lenosti a o požehnání činnosti. Cestovní pokyny. Vlažní a krutí vládcové. Marie a Tomáš. Matouš zaznamenává nauku o činnosti – zvanou „Noční kázání“. Proč se tento záznam ztratil.	271
222. Pět farizeů z Betlema umývá Pánu nohy. Krátké evangelium pro život.	272
223. Názory pěti farizeů o Pánu. Domněnka jednoho farizea: „Buď je to Bůh anebo ďábel!“ Míňení farizeovo o socialismu. Poučné pokyny.	273
224. Kisjona a Baram se předstihují v pohostinství. Důležitost a podstata sebeovládání. Rušení sebeovládání satanem.	274
225. Zjevení netvora, pravého leviatana. Zaslíbení skvělé odměny zmužile vytrvávajícím. Anděl Archiel zaplaší strašlivé zvíře. Hrozící bouře. Posílení slabých. Baram šlechetný hospodář.	275
226. Velké požehnání pravidelného vnitřního sebezření (pohlížení do sebe). Znovuzrození. Kouzelný styk s duchy - cesta k peklu. K čemu pak musí být satan? Jidášova všetečnost a důtka.	276
227. Po obědě plavba po moři. Rychlá zpráva o náhlém onemocnění dcery Jairovy. Vážné vysvětlení Páně poslům Jairovým. Návrat do Kisu.	277
228. Jairus s lékaři u úmrtního lože jeho dcery Sáry. Borus z Nazaretu říká mu pravdu. Vyhrůžka farizeů. Borusova praktická odpověď a kritická otevřená otázka Jairovi.	278
229. Jairova zbabělá a světsky úzkostlivá odpověď. Borusova otevřená a ostrá důtka. Odplata v záhrobí. Borus odpírá bázlivému Jairovi pomoc a odchází.	280
230. Radost učedníků z chování Borusova a dík Mariin. Kisjonův dar Marii a synům Josefovým: Krásná usedlost. Josefova syna Josesa odevzdanost Bohu. Potěšitelná předpověď Páně. „Já a Otec jsme jedno, ne dva.“ Josefova smrt a jeho svědectví o Ježíšovi. Opatrnost při sdělování duchovních tajemství.	281
<u>NOVÉ UDÁLOSTI V KISU</u>	
231. Jak Kisjonovi lidé chytli templářskou bandu lupičů a podvodníků. Nařízení Kisjony a římského soudce v této věci. Příchod podařené karavany.	282
232. Osвобоzení a zaopatření uloupených dětl. Rada Páně při soudním obeslání farizejských taškářů. Přípravné práce k přelíčení.	284
233. Přísný výslech dvanácti farizeů. Příznivé vysvědčení Césara Augusta templářům. Jak templáři plní Boží zákony. Těžké potrestání provinilců pro lesní pych a pro urážku Veličenstva.	285
234. Farizeové v tísní. Placení veliké pokuty. Nové podezření: uloupení císařských berničních peněz farizeji. Úzkost zlodějů.	286
235. Vrchní soudce Faust a Pán. Velká radost a dojemné pozdravení.	288
236. Společná večeře. Faustus chválí učení Ježíšovo. Faustova láska k Lydii. Zprostředkování Páně. Rozmilé doznání Lydie. Faustův paměťhodný sen o vznešenosti Nebeského Otce v podobě Ježíšově. „Co Bůh spojil, to člověk nerozlučuj!“ Pokyny o manželství.	288
237. Příchod Filopoldův. Zaslíbení Páně. Pokračování soudního jednání s templářskou lupičskou bandou. Faustův působivý rozsudek.	290
238. Pokračování soudního přelíčení. Otevřené doznání třiceti pomocníků. Zmírnění rozsudku Faustem.	291
239. Pokračování soudního přelíčení. Jedenáct chrámových lotrů v tísní. Jejich prosba o milost. Nabídka dalších jeskynních pokladů jako' výkupné.	292

240. O pravém svěcení sabatu. Propuštění jedenácti vůdců. Rozdělení jeskynních pokladů. Vrácení uloupených dětí a zástav a odškodnění oloupených. 294
241. Slovo pro naši dobu. Nemoci a utrpení dětí. Důvod utrpení. Špatný vliv duchů na děti. Hmotné stvoření shromaždištěm souzených duchů. 295
242. O tajemství životní síly. Očistný účinek nemoci a diety. Důležitost správné stravy pro děti. Mojžíšské dietní předpisy. Výstraha před požíváním červivého a nezralého ovoce, brambor a kávy. 296

----- * * * -----

PŘÁTELÉ A ČTENÁŘE NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA VDĚČÍ OBĚTAVÉMU A VE VÍŘE A LÁSCE PÁNU JEŽÍŠI ODDANÉMU PŘEKLADATELI BRATRU PROG. ING. VINCENCI KROUŽILOVI ZA NEZIŠTNÉ POSKYTNUTÍ JÍM PŘELOŽENÝCH LORBEROVÝCH SPISŮ Z JAZYKA NĚMECKÉHO DO JAZYKA ČESKÉHO.

TAKÉ DĚKUJÍ VŠEM ZA NEZIŠTNOU SPOLUPRÁCI NA KOREKČÍCH PŘEKLADŮ A TĚM, KTEŘÍ OPISOVALI VŠECHNY DO ČEŠTINY PŘELOŽENÉ LORBEROVY SPISY.

KONEČNÝ ČISTOPIS, GRAFICKÁ ÚPRAVA A OBÁLKA TOHOTO POPRVÉ KNIŽNĚ VYDÁVANÉHO PRVÉHO DÍLU VELKÉHO EVANGELIA JANOVA ING. ARCH. ZDENĚK KŘÍŽ.

TISK A KNIŽNÍ VÝROBA:

* CENTA * SPOL. S R.O. – TISK, KNIŽNÍ VÝROBA BRNO – 09 – 1995.

ePub&Pdf: 2013 *LiveSpirit*